

Giới thiệu Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!

Các bạn đang đọc truyện Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo! của tác giả Dạ Sơ. Nàng chỉ mới mười sáu tuổi nhưng rất tinh nghịch. Để hoàn thành tâm nguyện của ông nội nàng đã xuống núi để bảo hộ Lăng đại tiểu thư của Huyện Thái sơn trang.

Trong lúc quậy phá nàng cãi nam trang lại gặp Lăng đại tiểu thư dung mạo như tiên giáng trần. “Một phút bất cẩn”, đùa giỡn nàng, không ngờ lại bị Lăng đại tiểu thư không khách khí trả thù lại.

Ôm hận trong lòng thừa lúc Lăng đại tiểu thư tắm rửa để hạ nhục nàng một phen. Ai ngờ mỹ nữ dung mạo như tiên giáng trần kia lại đột nhiên biến thành một tên mỹ nam yêu nghiệt? Thật là quả bất ngờ và đây là một câu chuyện đáng để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Ô Long cướp dâu

Tiết từ.

Phượng Dẫn quốc có hai thành đô, Hoàng Đô Phượng Tầm và Giang Đô Tầm Ân. Hoàng Đô được xem như nơi phồn hoa nhất quốc gia, là trung tâm văn hóa và chính trị của cả nước, phồn hoa cũng có cái lý của nó. Còn Giang Đô, có thể nổi danh cùng Hoàng Đô, thì cũng dễ thấy nó phồn thịnh thế nào.

Phượng Dẫn quốc dùng sông Lưu Giang để phân chia Nam Bắc, Tầm Ân thành là cây cầu lớn duy nhất nối liền Nam Bắc, thông qua sông Lưu Giang, ở nơi thương nhân tập hợp này, đâu đâu cũng có thể thấy được sự phồn hoa, phong cảnh lại xinh đẹp tuyệt trần, bước đến đâu cũng thấy thanh nhả, thường thường có rất nhiều văn nhân sĩ tử đến để thưởng thú phú từ, từ thuyền hoa trên sông cũng thường truyền đến tiếng ca uyển chuyển nhẹ nhàng, khiến lòng người say mê, lưu luyến.

Trong thành Tầm Ân có ba cái nhiều. Thứ nhất là nhiều tiền, mỗi tiền trang tư nhân có tiếng đều mở chi nhánh ở đây, theo như ông chủ Kim của tiền trang tư nhân Hồ Phong, tiền trang lớn nhất Phượng Dẫn quốc, trong một lần uống rượu tự nói ra, rằng ngân lượng mà bọn họ đang nắm ở Tầm Ân thành bằng một nửa số ngân lượng cả Phượng Dẫn quốc. Mà trong Tầm Ân thành, thì nơi nhiều tiền nhất chính là Huyện Thái sơn trang được ngự ban. Đương nhiệm trang chủ của Huyện Thái sơn trang là Lăng Nhục Tầm, năm năm trước nàng tiếp nhận quyền trang chủ từ mẫu thân Lăng Ngọc Song. Vì kinh doanh phát triển, nên từ lúc ban đầu chỉ có vua chúa mới có thể dùng vải vóc ở đây, nhưng bây giờ, mỗi một người dân Phượng Dẫn quốc đều có thể sử dụng vải vóc được chế tác từ Huyện Thái sơn trang, việc làm ăn phát triển đến nhường nào. Mỗi một người Phượng Dẫn quốc khi nhắc đến tên Lăng Nhục Tầm đều không thể kìm chế mà giơ một ngón tay lên khen ngợi. Ai nói nữ tử không bằng nam nhân?

Cái nhiều thứ hai là tài tử. Từ xưa tới nay, những chốn phồn hoa đô hội luôn thu hút rất nhiều văn nhân lữ khách, mà trong Tầm Ân thành những năm gần đây thì càng nhiều tài tử hơn. Tài tử của Tầm Ân thành tuyên bố với bên ngoài là vì quan phủ rất chú trọng bồi dưỡng văn nhân, nên rất nhiều tài tử bên ngoài cũng tìm đến Tầm Ân thành để du ngoạn, thắng cảnh. Thật ra, tự các tài tử đó cũng hiểu rõ, mục đích thật sự khiến bọn họ đến đây, là vì có Lăng Nhục Tầm.

Cái nhiều thứ ba đó là mỹ nữ, tài tử phải có giai nhân, từ xưa đến nay vốn hòa làm một, nơi nào có tài tử, nếu thiếu đi mỹ nhân làm nền, thì cũng giống như bông hoa hồng mà mất đi lá, như cá thoát khỏi nước, như chim rời khỏi cành. Ở trong Tầm Ân thành, dễ dàng có thể nhìn thấy được những tiểu mỹ nhân có vòng eo mảnh mai như cành liễu, dung nhan tươi sáng, yêu kiều như đóa hoa, lại càng không nói đến, tiêu hồn là ở chỗ, tùy tiện tìm trong Tầm Ân thành, đều có thể tìm thấy một nữ tử vừa có tư sắc, lại vừa có tài năng. Tuy nói rằng mỹ nữ ở đây nhiều không đếm xuể, nhưng đẹp nhất trong đó vẫn là đương gia của Huyện Thái sơn trang Lăng Nhục Tầm. Giang hồ đồn đại, Nhục Tầm kia có dung mạo như tiên giáng trần, dùng cụm từ chim sa cá lặn, hay bẻ nguyệt tu hoa để hình dung nàng đều là sự si nhục đối với nàng. Tính tình nàng dịu dàng như nước, khiến cho người ta không tự giác mà nảy sinh sự thương xót. Hơn nữa, nàng có gia nghiệp to lớn, lại thông thạo Tứ thư ngũ kinh, tuy nữ nhân Lăng gia chỉ kén rể chứ không gả ra ngoài, nhưng có thể lấy được một tiểu mỹ nhân như thế, đừng nói là kén rể, chỉ cần được nhìn thấy nàng, không ít người đều nguyện ý sẵn sàng hy sinh cả tính mạng mình.

Tiếng thơm bên ngoài của Lăng Nhục Tầm đã sớm bay xa vạn dặm, từ khi nàng mười lăm tuổi tiếp nhận lại vị trí đương gia Huyện Thái sơn trang, đến giờ đã là năm năm. Mặc cho bà mối đập phá cửa lớn của Lăng gia, nhưng nàng vẫn chưa tìm được người khiến nàng động tâm. Nàng còn chưa gả ra ngoài, không những là tâm bệnh của Lăng Ngọc Song, mà còn là tâm bệnh của cả Tầm Ân thành nữa. Có nhà mừng, có nhà lo, mừng là vì nàng còn chưa được gả, nam tử độc thân vẫn còn cơ hội, lo là lo gia tài của nam tử độc thân dù có là bạc triệu, dung mạo còn hơn Phan An cũng không dám nói mình xứng đôi với nàng, chưa nói đến việc nàng có thể dễ mất đến hắn. Nói cho chính xác thì, những nam tử trong Tầm Ân thành đều đang chờ đợi, rồi cuộc ai có thể cưới được một nữ tử như vậy???

Thương Tổ môn là Thái Sơn bắc đầu trong giang hồ võ học. Đoàn Lạc Trần là sư đệ của chương môn Thương Tổ môn, Huyện Cơ Tử sư phụ. Vì lời hứa của cha, nên lúc cô bé Thanh Hạm vừa tròn năm tuổi, đã được đưa vào sư môn học nghệ, cũng đã giao ước sẵn, đến khi Thanh Hạm vừa tròn mười sáu tuổi sẽ xuống núi để hoàn thành lời hứa.

Môn quy của Thương Tổ môn vô cùng nghiêm khắc, yêu cầu tuyển đệ tử cũng cực kỳ cao, đệ tử của Thương Tổ môn tuy không nhiều, nhưng rất có danh tiếng trong giới võ lâm. Trong giới võ lâm lưu truyền một câu: Dù đắc tội với Diêm vương, cũng đừng đắc tội với người của Thương Tổ môn. Như vậy có thể thấy được, địa vị và sức ảnh hưởng của Thương Tổ môn đối với giang hồ. Hơn nữa, tuy đệ tử Thương Tổ môn làm việc cổ quái, nhưng hành vi thì rất chính trực, bình thường đệ tử Thương Tổ môn rất ít đi lại trong giang hồ, nhưng mỗi một đệ tử muốn hành tẩu giang hồ, thì đều phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm, không những võ công cực kỳ cao, mà phẩm hạnh cũng phải vô cùng tốt, đủ tư cách mới có thể xuống núi.

Đoàn Thanh Hạm là thiên tài võ học, một trong bảy đệ tử cao nhất của Thương Tổ môn, nàng là đồ đệ yêu của Huyền Cơ Tử, cũng là đồ đệ khiến ông đau đầu nhất.

Yêu quý là ở chỗ tuy nàng chỉ mới học võ nghệ mười một năm, nhưng công lực cao nhất trong thất đại đệ tử, năng lực lĩnh ngộ ưu việt, kể từ khi sư tổ khai sơn tới nay, nàng là đệ tử rất có khả năng sẽ trở thành người thứ hai luyện thành Huyền Tổ kinh.

Đầu đầu là ở chỗ, chỉ cần có nàng ở đây, Thương Tổ môn sẽ không có một ngày bình yên. Nàng thường thừa dịp Huyền Cơ Tử ngủ say mà cạo sạch râu của ông, cũng từng "bắt cẩu" mà đánh đổ hết đan dược ông luyện suốt chín chín tám mươi một ngày, cũng từng "nhất thời nổi hứng" suýt nữa đốt cháy cả Thương Tổ môn. Làm sư phụ mà bị nàng chinh thành như vậy, thì sáu sư huynh đệ đồng môn của nàng còn chịu nhiều đau khổ đến mức nào.

Đại sư huynh đang ngủ say, giường sẽ bị nàng đập đổ; xiêm y của Nhị sư huynh thường xuyên bị nàng vẽ thành đủ loại hình thù, hoa văn; Tam sư huynh còn thảm hại hơn nhiều, vừa tỉnh dậy mặt đã biến thành con mèo hoa; các mầm cây thuốc Tứ sư huynh vất vả tìm kiếm, thường vô duyên vô cớ mà tự mình "chạy" mất khỏi phòng thuốc; phòng luyện công Ngũ sư huynh và Lục sư huynh vất vả tu sửa cũng không biết vì sao mà bị đập đổ.

Tất cả đệ tử trong Thương Tổ môn đều biết mọi chuyện do ai làm, nhưng không có một ai dám đi gặp nàng đòi lại công bằng, nguyên nhân cũng rất đơn giản, nếu nói là đánh nhau, đơn độc thì đấu, bọn họ đánh không lại nàng. Nếu liên hợp lại cùng nhau "day báo" nàng, nàng sẽ ngồi xuống đất khóc lớn, nói sáu nam nhân bắt nạt một nữ nhân. Sáu vị sư huynh đệ đều dờ khóc dờ cười, nàng nghịch ngợm như vậy, có điểm nào giống nữ nhân đâu? Hơn nữa, trên đời này có nữ nhân như vậy sao? Đi nhờ sư phụ phân xử ư? Thôi, đừng tự tìm phiền toái, trên dưới toàn môn đều biết, sư phụ cưng chiều nàng tới cực điểm. Cùng nàng nói đạo lý? Coi như xong, nên tỉnh người lại đi, đạo lý của nàng có thể nói chết thành sống, ba năm trước, thiên hạ đệ nhất Trạng sư Võ Văn Kiệt từng đến Thương Tổ môn chơi, sau khi biện luận với Thanh Hạm, hần liền thề cả đời không làm Trạng sư nữa.

Huyền Cơ Tử cũng không có cách nào quản thúc nàng, theo tính cách của nàng, đến lúc xuống núi ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, sợ nàng gây họa, lại dạy nàng y thuật. Nhưng mà, là thiên tài võ học, nhưng lại là đồ ngọc trong y thuật, suốt mười năm, ngay cả thảo dược thông thường nàng cũng không nhớ rõ. Huyền Cơ Tử hề cứ nhắc đến nàng thì đi được ba bước liền lắc đầu, đi được năm bước là thở dài tức giận!

Đến năm nàng mười sáu tuổi, Huyền Cơ Tử vốn không muốn để nàng xuống núi, nhưng không thể vì phạm lời hứa năm đó, bấm đốt ngón tay tính xem vận mệnh của nàng, lại thở dài một tiếng, thôi, để nàng đi đi thôi.

Chương 1. Ô Long cướp đầu.

Lăng Nhượng Tâm mở lá thư trên tay, chỉ thấy vô cùng đau đầu, không khỏi thở dài một hơi. Mẹ và Đoàn thúc thúc đúng là một đôi dờ hơi, chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được. Hần là nam giả nữ thì cũng thôi đi, vốn đã tính một mình cả đời rồi, giờ thì hay lắm, tự dưng lại bắt hần phải "gả" cho đứa con gái giả trai của Đoàn thúc thúc. Cái trò đùa gì thế này???

Hần chưa từng gặp qua con gái của Đoàn thúc thúc, chỉ nghe đồn là xinh đẹp như hoa, nhưng mà, một đứa nhỏ giả trai từ bé đến lớn, thì đẹp cái khi gì chứ! Tâm phần là mẹ và Đoàn thúc thúc lừa hần thôi. Hần đường đường là một nam tử hán, bị nuôi lớn thành một nữ nhân thì cũng thôi đi, giờ lại còn đem gả hần cho một nữ nhân, thật là quá sức buồn cười! Hần liều chết không theo, thì mẹ hần lại đem tuyệt chiêu của nữ nhân "một khóc, hai nháo, ba thất cổ" ra dùng hết để đối phó với hần, vì chữ hiếu, hần chỉ có thể áp dụng biện pháp trung hòa, kết quả cuối cùng là trước hết để Đoàn Thanh Hạm kia làm thiếp thân thị vệ cho hần, nói là để cho hai người từ từ bồi dưỡng tình cảm.

Trong tay hần bây giờ là thư của Huyền Cơ Tử, sư phụ Đoàn Thanh Hạm gửi đến, nói nàng đã xuống núi rồi, không đến nửa tháng sẽ đến Tầm Ân thành. Đường đường là một nam tử hán, lại đi gả cho nữ nhân, vậy mà mẹ và Đoàn thúc thúc cũng nghĩ ra được, thời đại gì thế này không biết! Đoàn Thanh Hạm phải không, hừ hừ, ta sẽ cho cô biết cái gì gọi là ra oai phủ đầu!

Sau khi Lăng Nhượng Tâm nhận thư được một tháng, ngoài Tầm Ân thành mới xuất hiện hai công tử xinh đẹp đi tới. Đi trước là một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt ngọc mây ngài, làn da trắng sáng, sạch sẽ, một đôi mắt đen như ngọc sáng long lanh, mái tóc đen dài chỉ dùng một sợi dây màu tím cột lại trên đỉnh đầu, mặc một chiếc trường bào màu tím, trong tay còn cầm thêm một cây quạt. Nếu cặp mắt linh động kia mà khuôn phép một chút, thì bộ dạng đó đúng là một thư sinh tiêu chuẩn, chỉ có điều, chủ nhân của ánh mắt đó, rõ ràng là một người không hề khuôn phép gì cả, dọc đường đi gây chuyện, sinh sự không ngừng, tạo sức ép khiến nam tử đi phía sau hần kia không biết nên làm thế nào cho phải.

Đi phía sau nam tử áo tím là một nam tử khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặt chữ điền, mắt sâu mày rậm, làn da hơi đen, vẻ mặt chỉ vừa nhìn đã thấy từng trải. Trang phục của hần cũng rất giống trang phục của nam tử áo tím kia, hần mặc một chiếc trường bào màu đen, vì trời nóng, mà hở ra nửa ngực, dương khí nam tử hần đều hiện rõ.

Hai người còn chưa vào thành, đã nghe được tiếng diễn tấu sáo và tiếng trống từ trong thành truyền ra, chắc là ai đó cưới vợ. Thiếu niên áo tím vừa nghe thanh âm đó, mặt mày hớn hở đã muốn xông vào giúp vui. Nam tử áo đen vội túm lấy áo thiếu niên áo tím nói: "Sư muội, đừng quậy nữa, sư phụ mà biết muội lại muốn nhảy vào giúp vui, chắc chắn sẽ phạt muội đó!"

Thiếu niên áo tím được gọi là sư muội nói: "Thứ nhất là sư phụ không ở đây, nên người sẽ không biết, thứ hai, Đại sư huynh, nhân phẩm của huynh vô

cùng tốt, cho nên, tất nhiên sẽ không mách lẻo chuyện của ta với sư phụ. Còn nữa, quan trọng nhất, lần này trước khi xuống núi, sư phụ có nói, về sau ta chỉ cần bảo vệ cho sự an toàn của Lăng tiểu thư thật tốt, là có thể đơn độc phiêu bạt giang hồ, cho nên là, giờ ta đang bắt đầu bước chân vào giang hồ, mà đã bước chân vào giang hồ, thì đầu tiên là phải xâm nhập giang hồ, phải xâm nhập giang hồ thì tự nhiên sẽ phải quan sát những chuyện phát sinh bên cạnh mình rồi."

Thiếu niên áo tím vừa nói xong câu cuối liền ra về đắc ý vô cùng, ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn, thật giống như coi việc người ta thành thân và đại sự trong giang hồ là một vậy. Đi chưa được hai bước, nàng lại quay đầu nói với nam tử áo đen: "Còn nữa, Đại sư huynh, đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, đi ra ngoài thì hoặc gọi ta là Đoàn công tử, hoặc gọi ta là sư đệ, lần sau còn gọi ta sư muội nữa, coi chừng ta trở mặt với huynh!" Dứt lời, còn lườm Đại sư huynh một cái, trong đôi mắt linh động tràn đầy sự cảnh cáo.

Nam tử được gọi là Đại sư huynh kia tên là Tống Văn Chi, là bề môn đại đệ tử của Chương môn Thương Tổ môn Huyền Cơ Tử, mà cô gái được hắn gọi là sư muội kia, chính là đệ tử nhỏ nhất của Huyền Cơ Tử, cũng là người mà Lăng Nhượng Tâm phái "gã", Đoàn Thanh Hạm, đệ tử có thiên phú võ học nhất của Thương Tổ môn, cũng là đệ tử khiến Huyền Cơ Tử đau đầu nhất.

Thanh Hạm không thêm đề ý đến sự ngăn cản của Tống Văn Chi, nhún chân vài cái đã chen lại phía trước đội ngũ đón dâu, trong lòng nàng thật sự cũng có chút ngạc nhiên, không biết tân nương tử có diện mạo thế nào, có đẹp hay không? Nhưng mà, nàng còn chưa kịp nhìn thấy tân nương đẹp hay xấu, đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ từ trong kiệu truyền ra. Nàng khẽ nhíu mày, chẳng lẽ nữ tử này xuất giá nhưng không hề vui mừng, hạnh phúc hay sao? Làm gì có ai đang ngồi trong kiệu hoa mà còn khóc?

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Thanh Hạm, hay là tân nương này không muốn gả, mà bị người ta bức hôn? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã khiến nàng không kìm được mà mặt mày hớn hờ hẩn, cứ như việc bức hôn là chuyện cực kỳ vui vẻ với nàng vậy. Cơ hội hành hiệp trượng nghĩa thế này, làm sao nàng có thể bỏ qua!

Tống Văn Chi thấy nụ cười nơi khóe miệng của nàng, liền biết là việc không hay rồi. Nụ cười đó là điềm báo trước mỗi khi nàng có ý đồ xấu, hắn đang định ngăn cản, Thanh Hạm đã cười hi hi một cái rồi phi thân lên chắn phía trước đội ngũ đón dâu, chiếc quạt trong tay khẽ lay động, dáng vẻ tự nhiên phóng khoáng đến cực điểm.

Bà mối nhìn thấy một công tử đẹp trai chặn phía trước, lại thấy nàng ngũ quan tinh tế, hai mắt đen láy, thần thái phi phàm, trang phục nhìn như một công tử nhà quyền quý, chỉ có điều, những nhà danh tiếng trong Tầm Ân thành này, mọi người đều biết cả, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta. Tuy không biết nàng định làm gì, nhưng trong ngày đại hôn mà lại có một nam tử ngăn trước kiệu hoa, thì dù thế nào cũng có chút mất vui. Mọi người là bà mối nổi danh nhất Tầm Ân thành, chuyện thế này mọi người gặp không ít, lập tức khuôn mặt đầy nếp nhăn cười toe toét như hoa cúc nở rộ.

Bà mối đi đến trước mặt Thanh Hạm, nhẹ nhàng thi lễ, lấy trong ngực áo ra hai đồng bạc vụn, cười nói: "Công tử đây đúng là mi thanh mục tú, không biết là con cái nhà ai, để ngày khác, ta cũng làm mai cho công tử. Hôm nay thì xin công tử nhường bước, để trễ giờ bái đường sẽ không hay!" Tục ngữ nói không sai, chia tay không đánh người mặt cười, lời mọi người nói cũng rất khéo léo, chỉ cần không phải là người cố ý đến gây sự, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà, Thanh Hạm lại cố tình là người muốn đến gây sự kia.

Thanh Hạm gấp quạt lại, đưa ra nâng cằm bà mối lên, hai mắt chớp chớp, cười hi hi nói: "Ta cũng đang có ý này, mà mọi người cũng ý tưởng, như vậy đi, hẹn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay mọi người giúp ta làm mai luôn đi!"

Bà mối đã luống tuổi, tướng mạo lại thường thường, khi còn trẻ cũng chẳng có người hỏi đến, đương nhiên cũng chưa từng bị người khác có hành động đùa giỡn thế bao giờ, mà người đùa giỡn mọi người đây lại còn là một thiếu niên anh tuấn, khuôn mặt già nua của mọi người phút chốc đỏ bừng lên, tim đập như sấm, nói năng lộn xộn: "Không biết, à, không biết công tử để ý..... để ý cô nương nhà ai?" Xưa nay, mọi người vốn là người dè dặt nhất Tầm Ân thành, nói chuyện còn chưa bao giờ nói nhịu.

Đôi mắt đẹp của Thanh Hạm nhẹ nhàng lướt qua kiệu hoa, cây quạt xẹt qua cằm bà mối, quay một vòng trong đám người, cuối cùng dừng lại trước kiệu hoa, cảm hơi cúi xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào cổ kiệu nói: "Là nàng!"

Bà mối kinh hãi, kéo cây quạt của Thanh Hạm qua nói: "Vị công tử này, người nhìn trúng ai mọi người cũng có thể làm bà mối cho người, nhưng trăm triệu lần không được này sinh suy nghĩ không an phận với cô nương này. Người cũng biết, tân nương tử là Cửu phu nhân mà Tri phủ đại nhân muốn cưới về! Ai mà dám đắc tội với Tri phủ đại nhân chứ!"

Thanh Hạm vừa nghe, thầm nghĩ: "Thảo nào mà tân nương lại khóc nỉ non trong kiệu, thì ra là không muốn làm tiểu thiếp của người ta!" Chuyện như vậy càng khiến nàng bất bình, càng muốn xen vào hơn! Cây quạt lập tức lay động, nàng cười: "Khắp thiên hạ này rất nhiều nữ tử, nhưng chỉ có nàng là ý trung nhân của ta, mọi người cũng biết, ta với nàng vốn là thanh mai trúc mã, mà chính Tri phủ đại nhân mới là người hoành đao đoạt ái! Hôm nay, bất luận thế nào, ta cũng phải mang tân nương đi!" Tri phủ đại nhân không ai dám đắc tội, là do chưa gặp nàng đây thôi.

Bà mối vừa nghe xong, mặt ửng đỏ, bên trong kiệu hoa là hoa khôi thanh lâu mà Tri phủ đại nhân vừa chuộc ra. Nói đến cũng khéo, bà mối cũng biết đại khái, vị hoa khôi này đích thực là có một thanh mai trúc mã thâm thương trộm nhớ, liền nói ngay: "Chuyện tình cảm của công tử và Liên Y cô nương, ta cũng có nghe thấy, nhưng mà, công tử cũng đừng làm khó ta, giờ lành sắp tới rồi, Tri phủ đại nhân vẫn đang chờ bái đường thành thân."

Thanh Hạm cười: "Ta muốn đưa Liên Y đi, Tri phủ đại nhân muốn thành thân với ai, ta không quan tâm." Ánh mắt nàng vừa chuyển, lập tức kéo bà mối qua nói: "Dù sao tri phủ cũng phải đón dâu, phiền mọi người làm tân nương một lần vậy!" Dứt lời cũng không cần biết bà mối có đồng ý hay không, liền đưa tay điểm huyệt mọi người, nhẹ nhàng xách mọi người lên.

Tống Văn Chi đứng bên cạnh nhìn thấy hành động của nàng, chỉ cảm thấy vô cùng bất lực, biết rõ là nàng sẽ không nghe những vẫn giữ chặt nàng nói: "Sư... sư đệ, trên đường đi, đệ đã chín lần cướp dâu rồi, lộ trình lẽ ra chỉ đi mất mười ngày, giờ đã gần một tháng, đường nào loạn nữa được không, hơn nữa đã đến Tầm Ân thành rồi, nếu để người Lăng gia biết được đệ gây chuyện như vậy, chỉ sợ phụ thân đệ cũng không có cách nào mà ăn nói với Lăng

đại tiểu thư đâu."

Thanh Hạm nhẹ nhàng gạt tay Tống Văn Chi ra nói: "Sur huynh, lần này không giống mấy lần trước, chẳng lẽ huynh không nghe thấy tân nương kia đang khóc hay sao? Hơn nữa, nữ tử này là Cửu phu nhân mà tri phủ muốn cưới về, một người nam nhân, cưới nhiều thê thiếp thế để làm gì? Tân nương cũng không nguyện ý gả cho hân, lại sợ quyền sợ thế nên không dám cự tuyệt, cho nên, đây là ta cứu giúp nàng, nếu huynh còn ngăn cản nữa chính là táng tận lương tâm đấy!"

Tống Văn Chi vô cùng đau đầu, nếu nói thêm vài câu, theo tính cách của nàng, thế nào cũng gộp hân với gã tri phủ kia vào chung một loại, chỉ là, chẳng lẽ nàng không biết tri phủ cũng là chức quan không nhỏ, chắc chắn sẽ kéo theo rất nhiều phiền toái hay sao? Chưa nói, đây đang là trong Tầm Ân thành, nàng mà gây sự, chỉ sợ còn có thể làm phiền đến Lăng đại tiểu thư nữa. Bất luận thế nào lần này cũng phải ngăn cản nàng lại.

Thanh Hạm biết thừa trong đầu đại sư huynh đang suy tính gì, nàng búng chân một cái nhảy đến trước kiệu hoa, một tay kéo tân nương ra, một tay nhẹ nhàng ném bả mối vào trong kiệu, công tân nương trên lưng, thi triển khinh công bay về hướng Nam. Tống Văn Chi thấy nàng biến mất cực nhanh, đang muốn cản lại, thì những người trong đội ngũ đón dâu thấy hân đi cùng Thanh Hạm, nghĩ là hân cũng muốn nhảy vào quấy rối, liền dàn trận chặn hân lại. Hân lại không đành lòng dẫm thương mọi người, chỉ có thể điểm huyết bọn họ. Chờ đến khi hân điểm huyết bọn họ xong, thì đã không còn thấy bóng dáng Thanh Hạm đâu nữa, hân lo lắng, vội thi triển khinh công đi theo.

Thanh Hạm công tân nương Liên Y đi một hơi mấy dặm đường, đến một ngôi miếu đồ nát mới thả nàng ta xuống, nàng vừa thở vừa nói: "Tốt rồi, người không sao rồi, giờ thì người được tự do, có thể gả cho người mình muốn gả!" Dứt lời, nàng còn vỗ vỗ tay, trong giọng điệu tràn đầy sự đắc ý, nàng lại làm thêm một chuyện tốt nữa.

Trong lòng Liên Y vốn đang thầm mắng kẻ nào nhảm chán lại chạy đến cướp dâu như vậy, nàng dùng hết tâm cơ mới có thể dụ Tri phủ cưới nàng về. Nhưng vừa vén khăn lên, nàng nhìn thấy Thanh Hạm ngũ quan như ngọc, tuấn tú lịch sự, lại là thanh niên tài giỏi, quần áo trên người cũng không tầm thường, tám chín phần là công tử nhà giàu, không kim được mà động tâm một chút, không muốn gả cho Tri phủ nữa, chỉ kéo tay Thanh Hạm nói: "Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử là gì? Nhà ở đâu?"

Nhìn thấy nàng ta xốc khăn voan lên, Thanh Hạm không khỏi có chút kinh diễm, hai mắt nàng ta yêu kiều mà không lẳng lơ, da thịt nõn nà, mày liễu thanh tú, cặp môi anh đào, tuyệt đối là một mỹ nhân. Chỉ có điều, trên mặt hơi nhiều vẻ phong trần, lúc nàng ta đưa tay kéo tay nàng, bàn tay mềm mại không xương, hai mắt nhìn nàng phong tình vô hạn. Nàng không khỏi có chút căng thẳng, ngượng ngùng nói: "Một chút việc nhỏ thôi, không cần nhắc đến!"

Liên Y thấy nàng căng thẳng, chỉ nghĩ chắc do nàng còn trẻ, chưa trải đời, liền dựa vào người nàng, vô cùng then thưng nói: "Công tử trượng nghĩa như vậy, khiến tiểu nữ cực kỳ cảm động, trong lòng tiểu nữ cũng không có ai, công tử lại ra tay cứu ta từ trong nước sôi lửa bỏng, nếu công tử không chê, thì cưới ta về nhà đi!" Lá gan của một nữ tử thanh lâu đương nhiên rất lớn, Liên Y lại đã từng có kinh nghiệm về hoan lạc, nàng ta biết rõ đây là cơ hội tuyệt hảo để câu hoan với hân, sao nàng có thể bỏ qua.

Thanh Hạm vừa nghe xong, nhướng mày tròn mắt lên, cô ta vừa nói cái gì thế? Nếu nàng là nam tử thì không nói, nhưng nàng là nữ tử mà, làm sao mà lấy cô ta được? Hơn nữa, dù nàng có là nam tử, thì cũng chẳng dám cưới một nữ tử chủ động như vậy, vội đẩy Liên Y ra nói: "Là do tại hạ nghe tiếng cô nương khóc nỉ non trong kiệu hoa, cho rằng cô nương không muốn xuất giá, nên mới ra tay cứu giúp, chứ không có một chút suy nghĩ không an phận nào."

Liên Y cười duyên một tiếng, nhẹ nhàng kéo tay Thanh Hạm đặt lên ngực trái của mình nói: "Tân nương khóc nỉ non khi xuất giá là tập tục của Tầm Ân thành, tên là khóc gả, là để tương lai có thể có hạnh phúc dài lâu. Ta không có người trong lòng, hôm nay gặp gỡ công tử, đó là duyên phận trời ban, nếu không, sao bao nhiêu kiệu hoa như thế, công tử không cướp, lại đi cướp đúng cỡ kiệu của ta? Vì mỗi duyên phận này mà trái tim ta mừng rỡ, đập liên hồi, chẳng sờ thử mà xem, có phải đập rất mạnh không?"

Thanh Hạm sờ thấy một cảm giác mềm mại, tuy đều là nữ tử, nhưng cũng vì sự bạo dạn của nàng ta mà kinh hoàng, hai tròng mắt mở lớn, nàng hôm nay, đúng là thuyền lật trong nương rồi, trong lòng lại thầm mắng nữ tử Tầm Ân thành quá bạo dạn đi. Nàng lập tức gạt tay Liên Y ra nói: "Nếu đã vậy, là ta hiểu lầm rồi, cô nương bảo trọng!" Dứt lời, cũng không quan tâm người ta có phản ứng gì, chẳng quan tâm đó là một nữ tử yếu đuối hay mạnh bạo, chỉ vội vàng thi triển khinh công, nghiêng ngàng đi mất.

Trong ngôi miếu đồ nát chỉ còn vang lên tiếng Liên Y chửi bới ầm ĩ. Thanh Hạm chỉ nghĩ, đi nhanh chân một chút, sẽ không có vấn đề gì, ai ngờ mới được ba dặm đường, trước mặt đã nhìn thấy một đội quan binh, tên cầm đầu quát to: "Chính hân là người cướp dâu đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 2: Tính kế quây người

Thanh Hạm nghe thấy tiếng họ quát tháo, hơi giật mình, chờ đến lúc nàng hồi phục tinh thần, quan binh đã vây quanh nàng rồi. Thanh Hạm nhủ mảy, cây quạt trong tay khẽ lay động, nhớ đến nữ tử bị nàng cướp đi kia, trong lòng cũng cảm thấy có chút uất ức, trên mặt vẫn bình thản nói: "Xin hỏi các vị đại nhân có ý gì, sao lại chặn đường ta?"

Tên quan binh cầm đầu quan sát nàng một chút rồi nói: "Không phải hôm nay chính người đã cướp kiểu hoa Cừu phu nhân của Tri phủ đại nhân chúng ta sao?" Thực ra hắn định quát nàng, nhưng thấy nàng xinh đẹp, lại nhỏ nhắn yếu ớt, y phục trên người cũng không tầm thường, giọng nói bất giác cũng nhu hòa lại.

Thanh Hạm vừa nghe hắn hỏi, liền biết ngay chính hắn cũng không chắc chắn, nàng ra vẻ tự nhiên phóng khoáng nói: "Tri phủ đại nhân thành thân sao? Chúc mừng, chúc mừng, hôm nào ta nhất định sẽ nhắc phụ thân đưa lễ vật đến!"

Tên quan binh kia nghe nàng nói rất thật, giống như là có quen biết với Tri phủ đại nhân vậy, lại thấy bộ dạng của nàng nhỏ nhắn lịch sự, lập tức chấp tay nói: "Không biết lệnh tôn là?"

Thanh Hạm thở dài nói: "Phụ thân ta là Cừu Môn Đề Đốc Mạc Tà, lần này phái ta đến Tầm Ân thành có chút việc, không biết Tri phủ đại nhân lại đón dâu, chứ nếu không đã sớm chuẩn bị lễ vật chúc mừng rồi. Các người vây quanh ta thế này, có phải vì ta chưa đưa lễ vật đến không?" Câu cuối cùng còn mang theo ý chất vấn, quan viên triều đình rất nhiều, nàng lại chỉ biết một mình Mạc Tà đại nhân, là do có năm ông ấy lên núi để thỉnh giáo sư phụ chuyện gì đó.

Mấy tên quan binh vừa nghe nàng nói vậy, không khỏi bị hù dọa đến nhảy dựng, làm sao còn quan tâm nàng có phải người đã cướp dâu hay không, vội vàng tránh xa ra. Đại danh của Cừu Môn Đề Đốc Mạc Tà, thiên hạ đều biết rõ, ngay cả Hoàng đế mà thấy cũng phải nhượng bộ vài phần, bọn tiểu binh như họ, làm sao dám đắc tội công tử nhà ông ấy? Tên cầm đầu vội chạy đến cúi đầu khom lưng nói: "Không biết tiểu công tử quá bộ đến đây, vừa rồi có chút mạo phạm, xin công tử lượng thứ."

Thanh Hạm hơi sững sốt, Cừu Môn Đề Đốc có vẻ to lớn, nàng cũng không biết gì, chỉ nhìn bộ dạng của bọn họ, thì giống như ông ấy là người rất đáng nể. Trong lòng lại có chút đắc ý, cây quạt khẽ lay động nói: "Không biết không có tội, vừa rồi người có nói là có người cướp kiểu hoa của Cừu phu nhân à? Sao lại thế?"

Tên quan binh cầm đầu nói: "Nói ra cũng không sợ công tử chê cười, hôm nay đại nhân có việc đột xuất, không thể tự đi đón tân nương tử, nên Cừu phu nhân giữa đường bị một tên điều dân cướp đi mất rồi."

Thanh Hạm nhớ đến bộ dáng khiêu gợi của nàng kia, không khỏi rung mình một cái, lại nổi hứng đùa giỡn, nói: "Cừu phu nhân của các người có phải mặc y phục màu đỏ, mặt mũi nhìn như hoa như ngọc không?"

Tên quan binh cầm đầu mừng rỡ nói: "Công tử đã gặp nàng sao?"

Thanh Hạm gật gù đầu nói: "Đúng thế, vừa rồi đi ngang qua một ngôi miếu đồ nát, ta thấy có một nữ tử rất xinh đẹp ở trong đó." Dứt lời, nàng nhìn nhìn xung quanh, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Ta nhìn thấy nàng ta ở đó cùng với một công tử áo tím." Dứt lời, còn đưa hai ngón cái lên, hoa tay múa chân.

Hành động hoa tay múa chân của nàng, khắp thiên hạ ai nhìn cũng hiểu, Liên Y kia vốn là hoa khôi của Nghênh Xuân viện, bản chất là loi ong bướm, có làm chuyện như vậy cũng không có gì lạ. Tên quan binh cầm đầu vội nói: "Đa tạ công tử, xin công tử hãy giữ bí mật chuyện này giúp cho."

Thanh Hạm cười: "Huynh đệ mau đi tìm nàng đi, tránh cho nàng bị người ta mang đi mất, chuyện hôm nay, cái gì ta cũng không biết." Dứt lời, liền chấp tay từ biệt quan binh kia, nghênh ngang đi mất. Nàng vừa rời đi, vừa đắc ý trong lòng, tên quan binh đó đúng là ngốc muốn chết, dễ lừa hơn cả sư huynh nàng nữa. Nhớ đến hành động của Liên Y, trên mặt nàng lại khẽ nở nụ cười xấu xa, thì triển khinh công quay lại ngôi miếu đồ nát kia, Liên Y vốn là nữ tử thanh lâu, chưa từng chịu khổ, giờ vẫn còn đang ngồi trong ngôi miếu đồ nát, chờ người đến cứu.

Thanh Hạm rút khăn tay ra che lên mặt, nhẹ nhàng nhảy vào trong, thừa lúc Liên Y chưa kịp chuẩn bị, liền điểm huyết đạo nàng ta. Cây quạt bay múa từ trên xuống dưới, chỉ vài cái đã khiến xiêm y của Liên Y rách bươm. Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ ngoài cửa, Thanh Hạm biết ngay là đám quan binh đã đến nơi, liền tiện tay cỡi chiếc trường bào trên người phủ lên người Liên Y, rồi nhảy qua cửa sổ chạy mất, tạo ra tiếng động khiến quan binh chú ý, rồi lại thoái mái thì triển khinh công, chạy mất dạng. Nàng thấy quan binh không đuổi theo kịp, trong lòng vui như nở hoa, muốn chiếm tiện nghi của nàng à? Không có cửa đâu!

Thanh Hạm đắc ý một lúc mới phát hiện, nàng quậy phá quá, lạc mất Đại sư huynh rồi, mà hiện giờ nàng đang ở đâu, chính nàng cũng không biết! Nàng không khỏi sờ sờ mũi, lạc thì lạc, dù sao Đại sư huynh đi theo nàng cũng toàn lèm bèm ngăn cản, vất vả lắm nàng mới có tự do. Chỉ có điều..... tự do thì tự do, nhưng đi đâu mới vui đây?

Thanh Hạm cũng không muốn đến Huyền Thái sơn trang làm thị vệ nhanh như vậy, nàng còn chưa chơi đủ mà! Hơn nữa, dù đã chơi chán rồi, nàng cũng không muốn tìm phiền phức như thế, dù cho trang chủ Lăng Nhược Tâm kia có đẹp như tiên giáng trần thì nàng cũng không tình nguyện đi bảo hộ cho nàng ta. Nàng thật không dám tưởng tượng nữ nhân mà để người khác phải bảo vệ thì là dạng nữ nhân gì? Nũng nịu? Hay yếu đuối? Vừa nghĩ đến nàng đã muốn nổi da gà rồi, nàng thật sự không hiểu ông nội nghĩ gì, không phải chỉ là thiếu bà của Lăng Nhược Tâm một mạng thôi sao, sao phải bắt cả ba đời con cháu phải phục vụ cho Lăng gia chứ!

Không đi Huyền Thái sơn trang, thì đi đâu bây giờ? Nàng mới đến Tầm Ân thành, cũng chỉ nghe mỗi đại danh của Tri phủ, vừa nghĩ tới Tri phủ, mặt mũi nàng lại hớn hờ hắn, một tên quan lãng nhãng như thế, nàng phải dạy dỗ hắn một bài ra trò, ai bảo hắn không có việc gì lại đi cưới nhiều thê thiếp như vậy làm gì!

Muốn hỏi đường đến phủ nha của tri phủ đại nhân, thật sự không phải việc gì khó, nàng tùy tiện tìm một người bên đường để hỏi, người đó chỉ cho nàng, chỉ cần đi theo hướng Bắc, dọc theo con đường này, đến nơi có hai con sư tử đá to ở trước cửa là được.

Khi Thanh Hạm đứng trước cửa phủ nha của Tri phủ, mặt cười híp lại, trong lòng thầm nói: "Tri phủ đại nhân, báo ứng của người tới rồi!"

Q.1 - Chương 3: Ăn trộm bảo vật

Thanh Hạm thừa dịp trời tối, thủ vệ không quá nghiêm ngặt, lẻn vào trong phủ của Tri phủ đại nhân. Vốn nghĩ có thể ăn trộm thứ gì đó đáng giá, sau đó đem đi cứu giúp người nghèo. Nhưng nàng đi đến mười gian phòng, trừ những đồ gia cụ, vật dùng thường dùng ra, cái gì cũng không có. Nàng không khỏi nhủ mảy. Chuyển tới chuyển lui, đi đến một gian phòng khác, bên trong bày đầy sách vở lại khiến nàng càng phiền lòng hơn, lúc ở Thương Tổ môn, nàng sợ nhất là nhìn thấy sách vở, vì Huyền Cơ Tử luôn bắt nàng học thuộc mấy quyển sách y dược.

Trong thư phòng này, sách còn nhiều gấp mấy lần sách ở Thương Tổ môn, loại sách nào cũng có, trong một ngăn nhỏ ở phía bàn viết, nàng còn nhìn thấy một ít sách có hình minh họa. Sách thì nàng không muốn đọc, nhưng tranh vẽ thì cũng muốn nhìn qua một chút, chỉ có điều, vừa mở ra xem, nàng đã đỏ bừng mặt, hóa ra toàn là xuân cung đồ. Lão tri phủ chết tiết này, đúng là con quỷ háo sắc!

Nhìn trái nhìn phải, nàng chợt thấy trong góc khuất của thư phòng có bày một cái rương lớn, bên trên còn có một cái khóa rất to, nàng không khỏi ngạc nhiên, con mắt đảo một vòng, vừa rồi lục qua nhiều phòng như vậy cũng không thấy châu báu gì, hay tất cả đều cất ở đây? Ý nghĩ này khiến nàng cực kỳ hưng phấn, nàng không có bản lĩnh mở được cái khóa kia, nhưng bản lĩnh phá khóa thì nàng rất giỏi. Tay cầm quạt của nàng khẽ phát qua, cái khóa liền vỡ tung.

Thanh Hạm mở rương ra, thấy bên trong lại có một cái rương nhỏ hơn, nàng hơi bức mình, nhưng lại nghĩ, có phải bên trong có thứ gì rất đáng giá hay không, sao lại cần phải khóa nhiều tầng nhiều lớp như vậy? Bèn nhẫn nại, tiếp tục phá khóa, đến tận cái rương thứ chín mới thấy một cái rương nhỏ, cũng bình thường như cái rương to bên ngoài. Nàng vừa mở ra, trước mắt sáng rực, đó là một tấm vải phát sáng, trong phòng chỉ có ánh sáng mờ lung của ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, vậy mà tấm vải này dường như còn sáng hơn ánh trăng ngoài kia, hơn nữa, ánh sáng vô cùng nhu hòa, khiến nàng ngẩn người, trên đời này nàng chỉ mới biết có Dạ Minh châu có thể tự phát sáng, chưa từng gặp qua vải mà có thể phát sáng!

Thanh Hạm nghĩ, đây chắc chắn là bảo bối, nếu không cũng sẽ không bị giấu kín như thế, liền không khách sáo, nhét vào trong ngực, nhưng xuyên qua xiêm y của nàng, vẫn có thể thấy ánh sáng lờ mờ của khối vải đó, nàng hơi buồn bực, lại rút khối vải từ trong ngực ra, bỏ lại vào trong hòm, rồi ôm cả hòm rời khỏi thư phòng.

Nhìn thấy phía xa có phòng chứa củi, bên trong chất đầy củi khô, Thanh Hạm mỉm cười, lập tức lấy ra đồ điểm hỏa, chỉ một lát, xung quanh phòng chứa củi, khói bốc lên dày đặc, kinh động mọi người trong phủ. Nàng nhìn đám người đang vội vàng chạy đến, nụ cười lại càng sáng hơn, những người này phản ứng quá gay gắt rồi, phòng củi này chỉ gần mỗi phòng bếp, có bị đốt hết cũng chẳng có chuyện gì lớn, kích động như thế làm gì? Nàng cũng không để ý nữa, chạy đi tìm tạm một khách điểm trong thành để nghỉ lại.

Vừa đến khách điểm, Thanh Hạm vội vàng mở chiếc hòm kia ra, lại càng thấy kỳ quái. Tấm vải đó dưới ánh đèn cũng không có gì quá khác thường, nhưng vừa đến nơi không có ánh sáng thì lại rực sáng lên, rốt cuộc đây là bảo vật gì? Nàng xem tới xem lui, cũng không phát hiện ra điều gì, đành phải cất đi, chờ vài hôm nữa sẽ tìm người nhờ xem thử vậy. Lúc này nàng mới nhìn thấy trong hòm còn có một cái ấn hình vuông, mặt trên khắc chữ kiểu chữ lệ (*loại chữ thông dụng thời Hán*), nàng nhìn cũng không hiểu lắm, cái ấn đó nhìn có vẻ cũng không có gì đặc biệt, liền tiện tay ném xuống hồ nước bên cạnh khách điểm.

Sáng hôm sau, nàng còn đang ngủ đã nghe thấy bên ngoài cực kỳ ầm ĩ, không khỏi có chút bức mình, trước giờ nàng ghét nhất là đang ngủ mà bị người khác làm phiền, khi còn ở Thương Tổ môn, lúc nàng đang ngủ mà có người quấy rầy, nàng nhất định sẽ chính người đó thật thê thảm mới thôi. Nhưng giờ đang ở khách điểm, nàng không có chỗ phát tác. Bên ngoài khách điểm là một đội quan binh đi điều tra, nàng không có khả năng chinh hết cả một đội quân thế này, một chết nàng mất.

Hơn nữa, hiện giờ nàng cũng không dám làm to chuyện, cha đang ở ngay trong Huyền Thái sơn trang ở Tầm Ân thành này, nàng mà quậy to chuyện, cha nàng lại tìm đến, lời cô nàng về làm cái quý gì thị vệ kia, nàng không cần đâu! Vất vả lắm mới bỏ rơi được Đại sư huynh, nàng không muốn nhanh như vậy đã dính thêm một cái đuôi nữa!

Vì thế, nàng quyết định đi xuống lầu, nhìn xem chuyện gì xảy ra mà có thể khiến nhiều quan binh xuất quân như vậy. Vừa xuống đến nơi đã nghe chuông quây nói: "Lá gan của bọn trộm cắp trên giang hồ bây giờ đúng là quá lớn rồi, trộm này trộm kia không nói, lại còn dám đốt cả nha phủ của tri phủ đại nhân nữa, thật quá ngông cuồng mà!"

Một thực khách bên cạnh nói: "Theo lý mà nói, Hứa tri phủ làm quan thanh liêm, chắc là sẽ không có cừu gia chứ nhỉ."

Chàng quây nói tiếp: "Cũng không hẳn đâu, càng thanh liêm thì càng dễ đắc tội người khác, không phải lần trước, chỉ vì vấn đề thu thuế từ việc trưng bày bảo vật mà tranh cãi dữ dội với ông chủ Trương đấy thôi, nhưng trộm đồ trắng trợn thế này, thì đúng là ta chưa bao giờ thấy."

Vị thực khách kia lại nói: "Hứa tri phủ luôn đối xử với dân chúng rất tốt, đây là lần đầu gây ồn ào như vậy, e là trong phủ mất thứ gì rất quý giá rồi."

Chàng quây nói: "Mọi người trong Tầm Ân thành đều biết, nhà Hứa tri phủ không có đồ gì quý giá cả, làm quan lớn một phương, thứ quan trọng nhất chỉ sợ là quan ân thôi." Vừa nói xong, chính lão cũng không kìm được mà giật mình sợ hãi. Làm quan mà đánh mất quan ân, là tội chém đầu đấy! Lão vội

đưa tay lên bịt miệng.

Vị thực khách kia cũng hoảng sợ, nếu không phải là đánh mất quan ấn, thì sao mà dám đánh trống khua chiêng đi tìm như thế? Nhưng cũng không dám lên tiếng nữa, chỉ có điều, chưa hết một buổi sáng, mọi người trong Tầm Ân thành đều biết Hứa tri phủ làm mất quan ấn.

Thanh Hạm ngạc nhiên, nàng chỉ đốt phòng chứa củi, sao giờ lại thành đốt cả phủ tri phủ rồi? Hơn nữa, một tên tri phủ cưới đến chín phòng thê thiếp mà còn gọi là thanh quan à? Không vất kiệt mồ hôi nước mắt của dân chúng, thì cũng ép gả ép cưới đầy còn gì! Nghe thấy chương quây nói đến quan ấn, Thanh Hạm lại càng giật mình hơn, quan ấn đó, không phải là cái khối vuông vuông nàng ném xuống hồ nước đêm qua đấy chứ?

Nàng không khỏi có chút hối hận, cứ ném thế cũng hơi tiếc, nhưng mà còn lâu nàng mới lợi xuống hồ tìm cái khối kia lên nhé, chờ đến lúc nào nàng tâm huyết dâng trào thì nói sau đi. Thanh Hạm cũng không có việc gì khác, liền giấu khối vải phát sáng kia xuống dưới gầm giường, cao hứng đi ra ngoài dạo phố. Dọc đường đi, nàng muốn ăn gì là mua để ăn, không ngại ngừng, cũng không thêm đề ý đến ánh mắt khác thường của mọi người.

Nàng đi dạo một mình, bất tri bất giác đã ra đến ngoại ô, đang giữa mùa hè, nắng rất gay gắt, đang muốn tìm chỗ nào đó hóng gió cho mát, lại thấy phía trước có một cánh rừng, liền đi vào. Trong cánh rừng đó, ngoại trừ cây to che nắng bên trên, còn có rất nhiều các loại hoa nhỏ mà nàng không biết tên, khiến Thanh Hạm nhất thời cảm thấy rất vui vẻ, thoải mái, cảm giác nóng nực cũng tan biến. Trong rừng còn có một con đường nhỏ, có vẻ thường xuyên có người đi qua, nàng cũng men theo con đường đó đi về phía trước.

Được khoảng một dặm, nàng nhìn thấy một nữ tử mặc áo trắng tóc dài nhẹ nhàng bay theo gió đang ngồi trong đình nghỉ mát bên cạnh một hồ nước nhỏ. Chỉ nhìn bóng dáng từ phía sau, cũng cảm thấy đây chắc chắn là một mỹ nhân. Tuy nàng không thích vẻ đẹp của Lăng Nhượng Tâm, là vì cha nàng làm thị vệ của nàng ta, nhưng ngoài Lăng Nhượng Tâm ra, nàng chưa bao giờ có năng lực miễn dịch với tuấn nam mỹ nữ khắp thiên hạ, ai mà không thích thường thức cái đẹp? Đúng vậy, chính là thường thức.

Thanh Hạm sinh lòng tò mò, muốn xem cô gái kia có đẹp như bóng lưng của nàng hay không. Chỉ có điều, nàng chưa kịp đi qua, thì mỹ nhân kia dường như cảm giác được có người đến gần, liền quay lại nhìn thoáng qua. Thanh Hạm không khỏi sợ ngấy người, nàng thề, đây là nữ tử đẹp nhất mà đời này nàng từng gặp qua!

Nàng kia không hề trang điểm, mái tóc dài đen nhánh chỉ dùng một sợi tơ trắng đơn giản cột lên, làn da trắng nõn nà như đồ sứ thượng hạng, làn mi liễu cong cong, ánh mắt sâu thẳm như nước hồ thu, khiến người ta vừa nhìn đã không kìm được mà muốn rơi xuống, sống mũi như ngọc, xinh đẹp mà lại thêm vài phần đáng yêu, miệng của nàng hơi cong lên, không trang điểm mà vẫn đỏ như son.

Thanh Hạm choáng váng, nàng chưa bao giờ nghĩ, một nữ tử có thể đẹp đến như vậy, nàng đã bị một nữ tử như vậy mê hoặc rồi, đúng, là bị mê hoặc rồi! Nhìn thấy nàng ta, Thanh Hạm cảm thấy Liên Y không có nửa phần nhan sắc. Nếu nói Liên Y đẹp như hoa mẫu đơn, toàn thân đều mang một vẻ dung tục, tầm thường, thì mỹ nhân kia chính là U Lan cực phẩm trong thâm cốc, vô cùng xinh đẹp, có chút trong trẻo nhưng lại cực kỳ lạnh lùng, thanh cao.

Thanh Hạm thấy trong mắt mỹ nhân thoáng qua một tia khinh thường, rồi quay ngoắt đi, khiến nàng hơi xấu hổ, từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng ngăm một người đến si ngốc, tính thích đùa bỡn của nàng lại nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Lăng Đại tiểu thư [1]

Thanh Hạm đi đến trước mặt mỹ nhân, hơi cúi người thi lễ, tươi cười nói: "Tiểu thư nhà ở phương nào, sao lại ngồi một mình ở đây? Ở nơi hoang dã này, cẩn thận không gặp phải người xấu, lại không biết thương hoa tiếc ngọc đâu." Nghe lời nói thì có vẻ rất quan tâm, nhưng tay thì lại cầm quạt khẽ nâng cằm nàng ta, bộ dạng vô cùng ngả ngớn.

Mỹ nhân kia lúc mới nhìn thấy nàng từ trong rừng đi ra, mặc một chiếc trường bào màu xanh ngọc, đầu gài khuyên bạc, bộ dạng xinh đẹp, phong độ, nhanh nhẹn, thoát nhìn có vẻ giống một người biết lễ nghĩa, vốn rất có cảm tình. Không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt si ngốc của nàng, trong lòng cũng thấy khinh thường hơn, ngăm chế nhạo, nam tử trong thiên hạ chỉ toàn một lũ háo sắc. Đến lúc này thì..... nàng cực kỳ xem thường những kẻ ngăm nàng đến ngơ ngẩn.

Lúc đầu nàng thấy Thanh Hạm cứ chỉ đứng mực, lễ nghĩa, vừa nghe là biết Thanh Hạm là người nơi khác đến, danh tiếng của nàng khắp Tầm Ân thành người người đều biết. Ai cũng biết cánh rừng này là biệt trang nhà nàng. Không ngờ sau khi nàng ta thi lễ xong, lại có hành vi trêu ghẹo khinh nhờn như thế, đôi mắt đẹp như nước hồ sâu thoáng lướt qua một tia lạnh lùng, còn mang theo cả một tia sát khí.

Mỹ nhân kia thân nhiên nói: "Rừng sâu u tĩnh mà thanh lương, tất nhiên là nơi tốt nhất để nghỉ ngơi, hưởng hồ gì, đây lại là biệt trang nhà ta, vì sao không thể ở đây? Chỉ có điều, hành vi của công tử đây có hơi quá đà, nếu không thu liễm một chút, nhẹ thì gãy chân gãy tay, nặng thì mất mạng. Lúc đó, đừng trách ta không báo trước." Bình thường hẳn cũng lười nhắc nhở, nhưng vì Thanh Hạm là người nơi khác đến, không biết nàng là ai, và lại, hẳn thấy nàng mi thanh mục tú, cũng không giống mấy tên háo sắc vô công rồi nghề, thân sắc tuy có chút khinh nhờn, nhưng trong mắt lại không có vẻ dâm tà như những tên nam tử khác.

Thanh Hạm nghe giọng nói ôn nhuận như nước, lại mượt mà như ngọc, không kiểu ngy như nữ tử bình thường, mà hơi trầm thấp, có một loại ma lực không nói nên lời. Vừa cất lên đã khiến người nghe cảm thấy cả lực phủ ngũ tạng đều vô cùng thoải mái, không nững nịu như những nữ tử khác, cũng không thô ráp, trầm khàn như nam tử, giọng nói vừa trong trẻo, lại lạnh lùng, vô cùng êm tai. Nhưng mà, nội dung nói ra thì mười phần là cảnh cáo, khiến cho nàng cũng cảm thấy không được thoải mái lắm.

Từ xưa đến giờ, Thanh Hạm chỉ thích nghe nói mềm, không thích cứng rắn, dù giọng nói của mỹ nhân kia có dễ nghe, khiến nàng mê hoặc, nhưng cũng không nén được lửa giận dâng lên trong lòng. Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có ai dám uy hiếp nàng, nàng thấy nàng ta ngồi đây một mình, tuy nói là địa bàn của nàng ta, nhưng xung quanh không có ai, cho dù có người đi chẳng nữa, với thân thủ của nàng thì cũng không ngăn gì cả, Thanh Hạm vốn đã to gan, cây quạt trong tay nhẹ lay động, nàng đưa tay ra khẽ vuốt hai má nàng kia, vừa vuốt vừa nói: "Tuy nói đây là địa bàn của tiểu nương tử, nhưng với thân phận của ta, cũng không muốn làm nhục nàng, hôm nay, nàng theo ta đi, cha ta quyền cao chức trọng, hôm khác nhất định sẽ dâng sớ lên thật lớn đến nhà nàng." Dứt lời còn hơi nháy mắt trêu nàng ta.

Mỹ nhân kia thấy hành động của nàng càng ngày càng quá mức, lại còn dám đưa tay lên vuốt mặt hân! Nét mặt bỗng âm u, sát khí càng nặng thêm. Vốn là hân muốn tránh bàn tay ma quỷ của Thanh Hạm, ai ngờ Thanh Hạm dùng thân pháp sở trường, lại tương đối cao minh, bịt kín hết đường lui của hân, nhất thời hân chưa kịp chuẩn bị thì mặt đã bị Thanh Hạm vuốt ve rồi.

Con người trong trẻo của mỹ nhân bùng lên lửa giận, một cảm giác ghê tởm dâng lên trong lòng, hân lớn đến như vậy, tuy rất nhiều lần bị nam tử đùa giỡn, nhưng chưa từng có người nào thực sự chiếm được tiện nghi của hân, chứ đừng nói là đụng đến mặt hân. Hơn nữa, những kẻ đã từng đùa giỡn hân, kẻ cả có không chiếm được tiện nghi, thì cũng bị hân chinh cho đến nơi đến chốn, hoặc đứt tay đứt chân, hoặc là không còn hình người, nghiêm trọng hơn nữa, thì trực tiếp để làm mồi cho cá di. Hôm nay hân đang có chút tâm sự cần suy nghĩ, thấy hân ta cũng là một thiếu niên tài tuấn, vốn không muốn động sát khí, nhưng tên này, càng lúc càng quá đáng, còn dám sờ mặt hân nữa! Thật đúng là không muốn sống nữa mà!

Thanh Hạm thấy nàng ta muốn tránh, cũng hơi giật mình, nàng nhìn ra nữ tử này cũng có chút căn cơ võ công, nhưng vẫn tránh không thoát được bàn tay nàng, trong lòng cũng có chút đắc ý. Lại thấy nàng kia tuy bị nàng đụng đến, nhưng trên mặt không có sự thẹn thùng hay lửa giận giống các nữ tử thông thường, ngược lại, lại toàn thân nàng ta phát ra một luồng sát khí mãnh liệt, khuôn mặt đầy vẻ chán ghét. Thanh Hạm hơi ngạc nhiên, cô gái này có lai lịch thế nào, trên người lại có sát khí lớn như thế. Lẽ ra nàng phải đề phòng hơn, nhưng thấy nàng kia nhìn có vẻ mảnh mai, thì năng lực có thể lớn đến đâu được chứ? Vậy nên nàng cũng chẳng để tâm.

Mỹ nhân kia thân nhiên nói: "Đằng đồ tử trên đời này không ít, nhưng to gan lớn mật như ngươi thì đúng là không nhiều lắm. Dám giương oai tác quái trên đất của ta, ta thấy, ngươi đúng là chán sống rồi. Muốn thành thân với ta, còn không tự xem lại mình xem có bao nhiêu gia sản?" Lời nói thì vô cùng tàn nhẫn nhưng giọng điệu thì vẫn dịu dàng đến lạ thường.

Thanh Hạm hơi kinh hãi, hiển nhiên là nàng đã quên mất lời dặn của Huyền Cơ Tử trước khi nàng bước chân vào giang hồ, sư phụ đã từng dặn: "Bước chân vào giang hồ, phải đề phòng nhất là nữ nhân và trẻ nhỏ", nàng vẫn cảm thấy mình là nữ nhân khó đối phó nhất trên đời, không ngờ hôm nay lại gặp một người còn lợi hại hơn nàng. Thanh Hạm chưa kịp phản ứng đã cảm thấy người tê rần, nàng kia điểm huyết nàng, toàn thân không động đậy được, giương mắt nhìn nàng kia, đã thấy trên tay nàng ta đang cầm kim thủ, hóa ra nàng ta dùng kim thủ để điểm huyết, Thanh Hạm không kim được mà kinh hãi.

Mỹ nhân cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng vỗ tay, hai đại hân tử trong rừng xông ra, cử chỉ nhẹ nhàng, võ công có vẻ cũng không thấp. Chỉ nghe nàng ta phân phó: "Ném hân vào Phương Trì làm mồi cho cá!"

Hai gã đại hân nói: "Vâng, Đại tiểu thư!"

Thanh Hạm rồi lên, nàng chưa từng gặp rắc rối như vậy, vừa muốn chửi ầm lên, mới phát hiện ra, nàng kia điểm cả huyết cam của nàng, đến khóc cũng không khóc nổi! Hôm nay xem như nàng đúng là lật thuyền trong mương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Lãng Đại tiểu thư [2]

Hai gã đại hân chỉ dùng một tay đã nhấc bổng nàng từ dưới đất lên, nhẹ nhàng ném nàng lên vai. Chiếc ngọc bội Thanh Hạm luôn mang bên người cũng rơi xuống đất. Chất liệu của miếng ngọc bội đó rất đặc biệt, rơi từ độ cao như vậy cũng không bị vỡ. Thanh Hạm cuống quýt, đó là di vật duy nhất mà mẹ nàng trao cho nàng trước khi lâm chung, không thể đánh mất được. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng sắp bị ném xuống hồ làm mồi cho cá rồi, còn quan tâm chuyện đó làm gì?

Thanh Hạm cảm thấy vô cùng buồn bực, nàng không ngờ một Hồn thể ma vương như nàng lại có ngày hôm nay, trong lòng rối rắm, cũng chẳng quan tâm mình đang già trai nữa, không phát ra tiếng khóc mà nước mắt âm thầm chảy xuống.

Mỹ nhân kia đang định bỏ đi, không để ý đến nàng ta, bỗng nghe thấy một âm thanh nhỏ vang lên, nhìn thấy miếng ngọc bội rơi xuống, trong lòng hơi ngạc nhiên, liền đưa tay nhặt lên xem. Ngọc bội kia vừa chạm vào làn da tuyết trắng của hân, thì lại xuất hiện một chút sắc hồng, cực kỳ hiếm thấy, trên mặt ngọc khắc một đóa hoa sen, tay nghề cực kỳ tinh xảo.

Mỹ nhân kia chợt nhớ lại, lúc hần muốn ra oai phủ đầu Thanh Hạm, có hỏi qua Đoàn thúc thúc xem con gái ông có tín vật gì không. Đoàn thúc thúc không nghĩ ngờ gì, liền nói cho hần biết trong tay con gái ông có một khối thiên chi ngọc khắc hình hoa sen, khối ngọc đó cực kỳ hiếm có, Thanh Hạm có nghĩa là hoa sen trong hồ nước trong sạch, là do mẹ nàng tìm người có tay nghề giỏi về làm, thế gian này chỉ có một khối duy nhất.

Mỹ nhân kia chính là đương gia của Huyền Thái sơn trang, Lăng Nhục Tâm, cũng là người mà Thanh Hạm cho rằng là nữ tử vô cùng nhu nhược, yếu đuối, là người mà Thanh Hạm phải bảo vệ. Đương nhiên cũng là người đang một lòng chờ mãi không thấy Thanh Hạm đến, một lòng muốn ra oai phủ đầu nàng, Lăng Đại tiểu thư. Đây cũng chính là người nam nhân vì buộc phải giả gái để bảo hộ gia nghiệp của tổ tiên, mà không thể không "gả" cho cô nàng giả trai từ bé Đoàn Thanh Hạm.

Suy nghĩ trong đầu Lăng Nhục Tâm xoay chuyển rất nhanh, nhớ lại dung mạo và hành động vừa rồi của Thanh Hạm, miệng hơi nở nụ cười. Nụ cười đó, có chút tỉnh kẻ, có chút lạnh lùng, lại thêm chút tàn nhẫn. Hần đã từng phái người điều tra hành vi của Thanh Hạm ở Thương Tổ môn, kết quả khiến hần ngã ngửa vì cười, một cô nàng như vậy mà mẹ lại nói nàng ta tri thủ đạt lễ, Đoàn thúc thúc còn nói nàng thông minh đáng yêu nữa chứ. Không hiểu mất thẩm mỹ của bọn họ bỏ đi đâu mất rồi.

Hần ở trong Tầm Ân thành, đợi nàng hơn nửa tháng, thế mà đến tận hôm nay nàng mới xuất hiện trước mặt hần, lại xuất hiện trong tình huống thế này nữa. Đoàn Thanh Hạm, thiên đường có lối cô không đi, lại cố tình chọn cửa địa ngục mà bước vào. Cô muốn vào thì vào đi, dám trêu chọc ta, đây là vận xui của cô rồi, không thể oán trách ta được!

Chỉ có điều, nếu sau này Đoàn thúc thúc biết hần ném con gái của ông xuống Phượng Trì làm mồi cho cá, mà liên hợp với bà mẹ bảo bối của hần để đối phó hần, hần cũng sẽ không chịu nổi. Trên đời này, tuy hần không sợ mẹ hần, nhưng vẫn hơi sợ công phu "một khúc, hai nháo, ba thất cổ" của nữ nhân. Không phải hần lương thiện đến mức không thể nhìn thấy việc đó, mà vì đó là mẹ hần, hần không thể mặc kệ mẹ ruột của mình được.

Hơn nữa, mấy năm gần đây, Đoàn thúc thúc cũng làm rất nhiều chuyện vì Huyền Thái sơn trang, hần đều hiểu hết. Tuy nói Đoàn gia vì mạng on cứu mạng của Lăng gia bọn họ mà chấp nhận ba đời con cháu phục vụ cho Huyền Thái sơn trang, nhưng tâm lòng của Đoàn thúc thúc kia thì hần cũng không thể bỏ qua được.

Lăng Nhục Tâm nhẹ nhàng hô: "Đợi đã!" Hai gã đại hán kia dừng lại, hỏi: "Đại tiểu thư muốn phân phó chuyện gì?"

Lăng Nhục Tâm đưa ngón tay thon khê chỉ về phía Thanh Hạm nói: "Buông hần ta ra trước đã!" Giọng nói dịu dàng, êm tai, đôi mắt đẹp như phát ra tia sáng, vừa sáng lạn vừa lóa mắt.

Đại hán nói một tiếng "vâng" rồi ném Thanh Hạm xuống đất, nàng đã không thể động đây, lại không thể dùng nội lực, chỉ thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn. Mặc dù đau đớn, nhưng lại có chút vui mừng, nghĩ là mỹ nhân kia đã đổi ý. Bất kể thế nào, chỉ cần nàng không chết là được, thế giới tốt đẹp thế này, nàng còn chưa chơi đủ, làm sao có thể chết sớm như vậy được?

Lăng Nhục Tâm chậm rãi đi đến bên người Thanh Hạm, bàn tay trắng nõn thon nhỏ nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, thấy trên mặt vẫn còn vương hai hàng lệ, hần nghĩ nàng bị dọa phát khóc, không khỏi có chút buồn cười. Cứ tưởng cô nàng vô pháp vô thiên quấy phá khắp Thương Tổ môn sẽ kiên cường thế nào, không ngờ cũng chỉ như nữ tử bình thường khác, nói khóc là khóc. Trong lòng hần lại có chút khinh thường.

Thanh Hạm thấy hành động của nàng ta, trong lòng tuy cực kỳ chán ghét, từ trước tới giờ chỉ có nàng đùa giỡn người khác, chứ làm gì có ai dám đối xử với nàng như thế. Nhưng mà nghĩ lại thì cũng không có gì, đều là nữ tử cả, nàng ta lại xinh đẹp như thế, bị nàng ta trêu ghẹo cũng chẳng có gì thiệt thòi. Chỉ có điều, nếu Thanh Hạm biết cô nàng xinh đẹp như tiên này là nam nhân, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

Lăng Nhục Tâm thấy ánh mắt linh hoạt của nàng đảo tới đảo lui, liền biết ngay trong đầu nàng đang nghĩ gì, khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt, nụ cười như làn gió mát thoảng qua, khiến người ta thoải mái dị thường. Thanh Hạm dường như đã quên mất nàng đang nằm dưới đất, nữ tử này thật sự quá xinh đẹp, đẹp đến mức khiến nàng là nữ nhân mà cũng thấy động tâm. Chỉ có điều, hành động kế tiếp của Lăng Nhục Tâm lại khiến nàng cảm thấy, Lăng Nhục Tâm chính là nữ tử xấu xa nhất trên đời này.

Lăng Nhục Tâm vừa cười nhạt xong, bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng sờ sờ mặt Thanh Hạm, tiếp theo là sờ ngực nàng. Cảm giác mềm mại càng khiến Lăng Nhục Tâm chứng thực được suy nghĩ vừa rồi của mình. Quả nhiên là nàng giả trai, một nữ tử mà có hành động vô pháp vô thiên như vậy, ngoài Thanh Hạm thì làm gì còn ai khác? Thanh Hạm thì cảm thấy một luồng máu chạy thẳng đến tận óc nàng, có ai nói cho nàng biết, rốt cuộc mỹ nữ này đang muốn làm gì không?

Khi bàn tay Lăng Nhục Tâm dời đến trước ngực Thanh Hạm, hần cũng ngẩn người, thì ra sờ ngực nữ tử có cảm giác như vậy, chẳng trách mấy tên sắc lang thường hay giả vờ vô tình muốn chạm vào ngực hần. Hần thấy vẻ mặt Thanh Hạm ngây ngốc, liền đứng dậy, nói với hai đại hán kia: "Da non thịt mềm thế này mà để làm mồi cho cá kẻ cũng hơi đáng tiếc, ném hần ta xuống chuồng heo dưới chân núi phía Nam đi." Lời của nàng vẫn vân đạm phong khinh như trước, êm tai như suối, nhưng nội dung thì khiến Thanh Hạm tức đến hồng người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 6: Bị ném vào chuồng heo

Lúc bàn tay của Lăng Nhược Tâm chạm vào ngực Thanh Hạm, đầu óc nàng hoàn toàn bất công, khi bị hấn sờ mặt, nàng vẫn cảm thấy không sao, dù gì cũng đều là nữ tử, cũng chẳng thiết thời gì, nhưng hành động sau đó của hắn thật sự khiến nàng có chút không kiềm chế được. Nàng nghĩ đến nửa ngày cũng không ra, bị người ta sờ mặt là chiếm tiện nghi, vậy bị sờ ngực thì là gì? Sàm sỡ? Nhưng mà nam nhân sờ nữ nhân mới tính là sàm sỡ chứ, nữ nhân sờ nữ nhân thì tính làm sao? Đôi mắt Thanh Hạm cũng mất đi vẻ linh động lúc trước, si si ngốc ngốc mà đứng lên.

Đang lúc Thanh Hạm còn mơ hồ hồ nghi ngại thì nghe thấy hắn bảo ném mình vào chuồng heo, sự thẹn thùng, phần nộ trong phút chốc biến thành cuồng nộ, nữ nhân này thần kinh à? Vừa sờ soạng ngực nàng xong lại sai ném nàng vào chuồng heo, cái trò quỷ gì thế này! Thanh Hạm vừa nghĩ đến chuồng heo và mùi hôi thối ở đó là đã muốn nôn rồi, thế mà giờ nàng ta lại còn định ném nàng vào ngủ với heo! Thà đi làm mồi cho cá còn hơn!

Thanh Hạm tròn trĩnh hai mắt tỏ vẻ kháng nghị, Lăng Nhược Tâm nhìn thấy, lại cười cực kỳ dịu dàng với nàng, nụ cười kia, dịu dàng lắm, dịu dàng đến tận cùng, nhưng lúc này Thanh Hạm nhìn, thì chỉ cảm thấy đó là nụ cười đáng sợ nhất trên thế gian này. Nàng đã trải nghiệm qua giọng nói dịu dàng mềm mại của nàng ta, đương nhiên cũng hiểu, đằng sau nụ cười này là cả một trời sát khí. Nàng ta cười càng dịu dàng, thì sát khí càng nặng nề hơn, âm thầm tính kế càng càng nhiều hơn. Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên nàng thấy hối hận với hành động của mình, dường như nàng đã chộp vào người không nên chộp rồi.

Chỉ là, trên đời này, không có chỗ cho sự hối hận!

Thanh Hạm cố gắng suy nghĩ xem rốt cuộc hắn là loại người nào mà lại có thủ pháp điểm huyết quái dị như vậy? Vấn đề là, tuy nàng thông minh, nhưng kinh nghiệm giang hồ lại cực ít, làm sao có thể đoán ra được thân phận của hắn? Nàng bị hấn dọa đến mức quên sạch cả chuyện miếng ngọc bội, di vật của mẹ nàng. Trong lòng Thanh Hạm lúc này, có tức giận, có uất ức, có cả sự buồn phiền, không chịu thua. Nàng tự nói với mình, món nợ này, nàng nhất định sẽ tính toán với nữ nhân ác độc kia! Những gì hôm nay nàng ta gây ra với nàng, nàng quyết sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm từ ám ức chuyển thành phần nộ, từ phần nộ lại chuyển sang hoảng sợ, rồi từ hoảng sợ lại chuyển thành phần nộ đến cùng cực, biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc kia cực kỳ phong phú, chỉ có điều, những việc nàng làm khiến hắn cực kỳ chán ghét, nếu không phải vì biết nàng là con gái của Đoàn thúc thúc, thì hôm nay nàng chết chắc rồi! Nhưng mà, bàn tay của hắn vừa sờ qua ngực nàng kia, sao lại cứ có cảm giác là lạ, chính hắn cũng không thể hiểu rõ ràng là chuyện gì xảy ra.

Lăng Nhược Tâm còn đang buồn phiền vì bảo vật tổ truyền bị mất trộm, dù sao cũng đã dự định sẽ ra oai phủ đầu Thanh Hạm, nên hắn cũng lười phải tìm hiểu rõ ràng xem cảm giác là lạ trên tay kia là thế nào, chỉ phát tay áo, ý bảo hai tên đại hán đem nàng đi ném vào chuồng heo đi.

Thanh Hạm cực kỳ bi ai khi thấy ngày hôm nay mình như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chà đạp!

Hai tên đại hán kia vác Thanh Hạm đi được chừng một dặm, tên đang vác nàng trên lưng nói: "Hôm nay Đại tiểu thư hơi lạ nhỉ, bình thường mấy tên có ý đồ xấu với Đại tiểu thư như thế này, chắc chắn sẽ bị ném đi làm mồi cho cá rồi, thế mà hôm nay tên này chỉ bị ném vào chuồng heo. Tiểu tử này đúng là mệnh lớn mà!" Thanh Hạm nghe mà bức mình vô cùng, ý của hắn ta là ném Thanh Hạm vào chuồng heo đã là sự nhân từ của Đại tiểu thư kia rồi đấy à!

Gã kia nói: "Đúng vậy! Thật sự là rất kỳ quái. Nhưng mà, tính tình Đại tiểu thư từ trước đến nay vốn cũng cổ quái, có lẽ ban này nàng thấy tiểu tử này nhân khuôn cầu dạng (bề ngoài có vẻ đỉnh đặc chính phái, nhưng nội tâm đề tiện hạ lưu), nghĩ đến cha mẹ hắn nuôi hắn lớn cũng không dễ dàng gì, nên nổi thiện tâm thả cho hắn một con đường sống." Thanh Hạm nghe xong chỉ muốn đánh người, con bà nó chứ, người mới là đồ nhân khuôn cầu dạng. Nàng mà nói được, thì khẳng định là giờ sẽ chửi ầm lên mất. Nàng cố gắng liếc mắt, muốn nhìn rõ mặt mũi tên kia, chờ lần sau trả thù Đại tiểu thư của bọn họ, sẽ tính sổ với họ luôn. Nhưng mà, nàng bị người ta vác trên vai, làm sao có thể nhìn được mặt mũi của họ?

Người đang vác Thanh Hạm nói: "Tâm ý của Đại tiểu thư làm gì có ai hiểu thấu được, người nghĩ mà xem, một nữ nhân như nàng mà có thể xử lý tất cả mọi chuyện to nhỏ trong sơn trang, thì tâm tư và thủ đoạn không thể so sánh với người thường được. Không phải ta và người đều phục nàng sát đất đấy sao? Hơn nữa, tuy nàng rất nghiêm khắc với hạ nhân chúng ta, nhưng vẫn là một chủ nhân cực kỳ tốt, cho nên, nàng nói gì, chúng ta chỉ cần nghe theo là được, cố gắng suy nghĩ, đoán mò mà làm gì."

Người kia cũng ậm ừ phụ họa.

Trong lòng Thanh Hạm ân cần thăm hỏi cả mười tám đại tổ tông nhà cái cô nàng Đại tiểu thư gì kia. Lúc bọn họ nói chuyện có đứng cạnh một cái hồ nhỏ, nước xanh biếc, đến giờ là sau giờ Ngọ, mặt hồ yên ả, tĩnh lặng, Thanh Hạm nhìn hình ảnh ngược trong hồ nước mơ hồ thấy mấy chữ cứng cáp, mạnh mẽ được mạ vàng, mấy chữ đó..... khiến nàng cảm thấy trời đất như đảo điên. Dù bây giờ nàng đang bị người ta vác trên lưng, dù mấy chữ đó là hình ảnh ngược trong nước, nhưng nàng có thể khẳng định, mấy chữ đó là: "Huyền Thái sơn trang".

Đại tiểu thư của Huyền Thái sơn trang chỉ có một người, điều này nàng biết rất rõ. Thanh Hạm chỉ cảm thấy đầu ong lên, người mà nàng cho rằng là nữ nhân vô cùng yếu đuối, nhu nhược, lại là một Đại tiểu thư như vậy! Nàng dùng trăm phương nghìn kế để thoát khỏi Đại sư huynh, cũng chỉ vì không muốn phải nhanh chóng đi đến Huyền Thái sơn trang, không ngờ lại tự mình chui đầu vào lưới! Chui đầu vào lưới thì cũng đành chịu, nhưng mà, hai người vừa gặp nhau đã thành kẻ thù, mối hận này của nàng, phải tính thế nào đây? Chuyện đã ồn ào lên thế này, nàng phải nói chuyện với cha thế nào đây? Có điều, những suy nghĩ này cũng chỉ đi dạo một vòng trong đầu nàng rồi biến mất, dù sao nàng cũng là người cái gì cũng chịu, chỉ không chịu thiệt bao giờ, cho nên, mặc kệ thế nào, nàng cũng phải nghĩ cách đòi cả vốn lẫn lời về mới được.

Đang lúc nàng mãi nghĩ ngợi, thì thấy toàn thân đau xót, nàng lại bị người ta ném xuống đất rồi! Mùi hôi thối tràn vào mũi nàng, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy một đám heo béo núc ních xấu xí, bản thủ không chịu nổi. Nàng thật sự bị ném vào chuồng heo!!! Thanh Hạm cực kỳ buồn nôn, nhưng mà thân thể không động đậy được, muốn nôn cũng không nôn ra được. Đám heo thấy một vật thể lạ bị ném vào, cũng không biết là cái gì, liền vờn mũi ra dí vào người Thanh Hạm mà hít mà ngửi, chỉ một lát sau, bộ y phục xanh ngọc sạch sẽ, đẹp đẽ của Thanh Hạm đã dính đầy nước miếng và phân heo, giờ thì cảm giác muốn chết nàng cũng thấy luôn rồi! Thanh Hạm cắn chặt răng, trong lòng rống to, thù này không báo, nàng thề không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Gian phu âm phụ

Mùi hôi thối xộc vào mũi Thanh Hạm, tai nàng ù đi vì những tiếng ụt à ụt ịt, mờ mắt ra chỉ nhìn thấy phân heo đen thui, người thì bị heo đẩy tới đẩy lui. Nàng nhắm mắt lại, muốn vận công giải huyết, nhưng thủ pháp điểm huyết của Lăng Nhược Tâm cực kỳ đặc biệt, nàng dùng phương pháp giải huyết của Huyền Cơ Tử cũng không cách nào giải được.

Thanh Hạm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có cách nào, chỉ biết dùng những lời lẽ ác độc nhất mà nàng biết để thăm nguyên rửa Lăng Nhược Tâm, cùng với ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hấn. Huyết đạo không giải được, mắt thì có thể nhắm lại không nhìn nữa, nhưng âm thanh ụt à ụt ịt kia làm sao có thể không nghe được, ban đầu còn đỡ, âm thanh vẫn còn nhỏ, nàng còn chịu được, nhưng đến lúc chạng vạng, mấy con heo đã đói bụng, bắt đầu gào thét lên như muốn nói: "Ta đói bụng, ta đói bụng rồi!" Âm thanh to thì to, nhưng sao lại còn khó nghe đến thế này cơ chứ!

Nghe một con heo kêu cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng nếu mấy trăm con heo cùng kêu một lúc thì sẽ thế nào? Có phải đây mới là chuyện thực sự khiến người ta hòng người không?!

Lúc đầu Thanh Hạm còn có chút ngóng trông người nuôi heo lúc đến cho chúng ăn có thể phát hiện ra nàng, sau đó sẽ nổi lòng từ bi mà đưa nàng ra khỏi chuồng heo, đứng, chỉ cần đá văng nàng ra khỏi chuồng heo là tốt rồi, nàng không sợ đau, chỉ cần không phải ở trong chuồng heo nữa thì thế nào cũng tốt. Nhưng đến tận tối vẫn không có người nuôi heo nào phát hiện ra nàng, có lẽ mấy người đó thật sự rất bận bịu, phải cho rất nhiều heo ăn nên không ai phát hiện ra Thanh Hạm nằm trong chuồng heo cả.

Lúc này, Thanh Hạm không khỏi có chút nhớ nhung Đại sư huynh của nàng, hy vọng Đại sư huynh thần thông quảng đại, có thể tìm tới nơi này. Nhưng mà sắc trời càng ngày càng tối, cuối cùng là chẳng nhìn rõ được gì nữa, nàng cũng hoàn toàn tuyệt vọng, xem ra, tối nay nàng chắc chắn phải ngủ trong chuồng heo này rồi. Nàng biết, điểm huyết thông thường cũng phải mất sáu canh giờ mới tự giải, hiện giờ cùng lắm cũng mới chỉ qua được hai canh giờ thôi. Còn bốn canh giờ nữa nàng phải trôi qua thế nào đây?! Thôi, quên đi, ngủ đi!!!

Thanh Hạm không biết mình đã ngủ bao lâu, cảm giác bên người giống như có người đẩy đẩy, tiếng bước chân ồn ào, vội vàng chạy đến. Người tập võ, dù có ngủ cũng nhạy bén hơn người thường, nàng mừng rỡ, có người là tốt rồi, nàng có thể chịu khổ ít đi một chút rồi. Nhưng mà người kia đi cực kỳ vội vàng, Thanh Hạm mờ mịt mắt cũng chỉ có thể dựa vào ánh trăng mà nhìn thấy người đó mặc y phục màu xanh ngọc. Nàng vừa thấy thất vọng thì lại nghe thấy từ xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, trong lòng lại khắp nỗi hy vọng.

Đám người kia đến gần, Thanh Hạm chỉ thấy cả thế giới vụt sáng, một mặt là vì những cây đuốc sáng lóa kia, một mặt là vì hy vọng tràn trề trong lòng nàng. Nàng thầm cầu nguyện: "Như Lai Phật Tổ, Quan thế âm Bồ Tát, nhất định phải để đám người kia phát hiện ra con, cứu con ra khỏi chuồng heo, chờ đến khi con được tự do, nhất định sẽ đốt thật nhiều tiền giấy cho người, đắp tượng vàng cho hai người!"

Nàng vừa cầu nguyện xong, liền nghe có người hô to: "Ồ trong này, ta bắt được gian phu rồi!" Giọng nói vừa có chút vui sướng, lại vừa có chút phẫn nộ.

Lúc Thanh Hạm bị hấn xách lên, trong lòng cực kỳ vui vẻ, vừa định khấn Bồ tát thật linh nghiệm, nhưng lời nói tiếp theo của hấn lại khiến nàng trở nên mơ hồ: "Gian phu? Cái gì mà gian phu?" Nàng vẫn còn đang mãi nghĩ ngợi, đã bị người kia ném ra bên ngoài chuồng heo. Nàng bắt chập đau đớn, mừng rỡ vì rốt cuộc cũng không phải ngủ mùi hôi thối đến cực độ kia nữa, nhưng trên người lại truyền tới những cơn đau nhức, giống như bị cả đám người xông vào đâm đá vậy.

Đám người kia vừa đánh vừa chửi: "Đồ gian phu vô sỉ, dám học người ta đi câu dẫn nữ nhân!"

"Đừng tưởng người già chết thì sẽ không bị đánh, loại người như ngươi, đúng là làm mất mặt nam nhân mà!"

"Ngươi chạy nhanh thì có ích gì, chẳng phải lại bị bắt lại đây sao! Mọi người, đánh chết hấn đi!"

"....."

Thanh Hạm là người tập võ, xương cốt tốt hơn so với người bình thường rất nhiều, người thường mà bị đánh đập như vậy, không tàn phế thì cũng gãy xương. Nhưng mà, dù xương cốt nàng có tốt đến mấy, bị từng này người xúm vào đánh, lại không thể vận công chống đỡ được, vẫn đau vô cùng. Đáng thương cho nàng, ngay cả kêu nàng cũng không kêu được! Vừa mới ra khỏi chuồng heo, đã bị một đám người xông vào hành hung, nàng mắc tội với ai đây hả trời! Thanh Hạm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nói, chờ ta cử động được, ta sẽ đánh cho các ngươi thành đầu heo hết! Nàng lại lờ Lăng Nhược Tâm ra chửi lần nữa, thù này đã cao đến tận trời rồi!

Bỗng một người kêu lên: "Mọi người đừng vội đánh nữa, lỡ mà đánh chết người thì phiền phức lớn, hơn nữa, chúng ta đánh một hồi rồi, cũng không thấy hấn cử động, không khéo lại nhầm người. Chi bằng chúng ta đem a tiện nhân kia lại đây, chứng minh thân thể xong, ngày mai báo lên Tri phủ đại nhân, nếu được phép thì tổng cả hai kẻ gian phu âm phụ này vào lồng heo, thả trôi sông." Người đó là vì thấy mọi người đánh hấn đã lâu mà không thấy hấn có động tĩnh gì, sợ là thật sự sẽ gây nên tai nạn chết người mất.

Lại có người khác nói: "Nếu là người đứng đắn, thì sao nữa đem lại ở trong chuồng heo, mọi người đều thấy tên gian phu chạy hướng này, không phải hấn thì là ai? Hấn không nói lời nào, chắc là sợ đuối lý. Tên âm tặc này, chết cũng chưa hết tội." Càng nói càng phẫn nộ, tiện chân lại đá thêm cho

Thanh Hạm vài cái. Nàng tức giận, trong lòng chửi to: "Ta trêu chọc gì người cơ chứ! Ngán vạn lần người đừng để rơi vào tay ta, nếu không, ta nhất định sẽ cho người nếm thử mùi vị sống không bằng chết!"

Người khác lại nói: "Tần tiên sinh nói cũng đúng, nếu đánh chết tên này, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ bị kiện mất. Nên làm theo lời Tần tiên sinh đi, đưa Diệp thị đến đối chất với tên này, chứng minh mọi việc, chờ đến sáng chúng ta sẽ đi báo quan!"

Thanh Hạm càng thống hận, có nhảm không, nàng là nữ nhân, làm sao có thể thành gian phu dâm phụ với một nữ nhân khác được? Đám người này mù hết rồi hay sao?

Chỉ một lát sau, đám người kia kéo một nữ tử lại, đưa đến trước mặt Thanh Hạm hỏi: "Có phải hán không?"

Nàng kia nhìn thấy Thanh Hạm, hơi kinh hãi. Thanh Hạm cũng hơi thả lỏng cảnh giác, nàng không phải nam nhân, làm sao có chuyện tặng tị cùng nữ tử này được. Hơn nữa, một nữ nhân sao có thể không nhận ra người thân mật với mình.

Mọi người thấy nàng kia sững sờ đứng đó, liền quát: "Có phải hán không?"

Thanh Hạm không kìm được mà căng thẳng, những nghĩ lại, nàng cũng không phải gian phu, có gì phải sợ. Ai ngờ nàng kia nhìn Thanh Hạm một lát, rồi cắn răng nói: "Đúng vậy, chính là hán!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Có thù tất báo

Thanh Hạm vừa nhìn nét mặt của cô nàng kia, trong lòng liền có dự cảm bất an, quả nhiên, nàng nghe thấy ngay những lời mà nàng không muốn nghe nhất. Câu nói của nàng kia vừa phát ra, một loạt những cú đâm, cú đá lại đổ ập lên người Thanh Hạm, nàng chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn!

Nam tử vừa nói muốn đánh nàng kia ra tay đặc biệt nặng, không biết có phải tướng công của cô nàng kia hay không, nhưng chờ nàng cử động được, nhất định sẽ cho hán nếm thử mùi vị bị đánh!

Thanh Hạm hung hăng trừng mắt nhìn cô gái kia, trong lòng thầm mắng: "Vị đại tỷ này, ta với cô xưa không oán, nay không thù, cô lại hại ta như vậy!" Lại hậm hực nghĩ: "Bảo sao sư phụ ngày nào cũng nhắc đi nhắc lại, đắc tội với ai cũng đừng đắc tội tiểu nhân và nữ tử, đúng là cũng có vài phần đạo lý." Nàng đã hoàn toàn quên mất, mình cũng là một nữ tử.

Mọi người đánh đến mệt mỏi, liền đi tìm dây thừng, trói Thanh Hạm lại, nàng kia cũng bị trói lại ném xuống cạnh hán, vừa vặn có thể giúp Thanh Hạm nhìn rõ mặt nàng kia, trong lòng vừa tức vừa hận lại vừa buồn bực, trừng mắt hung tợn nhìn nàng kia, nàng kia bị Thanh Hạm trừng cũng chột dạ, vội quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn nàng.

Thanh Hạm vừa đói bụng, lại vừa đau ê ẩm cả người, vẫn không nhúc nhích được, nên vô cùng chán nản. Hồn thể ma vương như nàng mà cũng có lúc sa cơ lỡ vận, cũng có ngày gặp cảnh "hổ xuống đồng bằng bị chó khinh" thế này, chờ nàng cử động được, nhất định sẽ đòi lại gấp bội, nhất là cô nàng Lăng Nhục Tâm chết tiệt kia! Tất cả đều do nàng ta gây ra.

Có điều, lúc này nàng không phải người mùi hôi thối ghê tởm kia nữa, nên cũng không để ý hoàn cảnh bây giờ thế nào, lại càng chẳng quan tâm đến sự đau đớn trên người, vô tư lăn ra ngủ.

Nàng bị đám người kia đá cho tỉnh dậy, mơ mơ màng màng một lúc mới nhớ ra tối qua đã xảy ra chuyện gì. Tay chân khẽ giật giật, nàng có thể cử động được rồi, huyết đạo của nàng không biết tự giải từ lúc nào, nhưng trên người vẫn còn đang bị dây thừng trói. Sợi dây thừng này, làm sao mà trói được nàng. Toàn thân bị đám thôn dân kia đánh đập vẫn còn rất đau đớn, nàng khẽ lật người một cái, bật người lên.

Nàng vừa đứng dậy đã dọa đám thôn dân ấy giật mình hoảng sợ, người đêm qua đánh nàng nhiều nhất đi tới mắng: "Tối hôm qua người già chết lâu như thế, giờ không già nổi nữa hả! Người có bị đám ngàn đao cũng đáng!" Dứt lời, lại định đánh một quyền vào Thanh Hạm, nhưng hôm nay nàng làm sao còn giống hôm qua, dễ để cho người ta xâm phạm như thế được, nàng vận nội công, người đó đánh vào nàng giống như đánh vào tảng đá lớn, nàng lại nhẹ nhàng thở ra, người nọ đã kêu âm lên, Thanh Hạm khẽ đưa tay đánh nhẹ vào tay hán một cái, thật là quá yếu ớt, mới như vậy mà đã gãy xương rồi.

Người nọ ôm tay đau đớn, vẫn không biết sự lợi hại của nàng, liền phóng một cước định đá Thanh Hạm. Nàng khẽ nhếch miệng, tuy thân trên bị trói, nhưng chân nàng vẫn có thể cử động được, chỉ quét một đường đã hất người kia ngã xuống đất. Đánh xong còn nhẹ nhàng hừ vài tiếng. Sự tức giận tới qua cũng tiêu tan đi một chút.

Người kia hét lớn: "Người cướp nương tử của ta, còn dám đánh ta, đúng là coi trời bằng vung mà!" Mấy người thôn dân khác nghe thấy hán gào lên cũng tụ tập lại, nghĩ nàng vẫn như đêm qua, bèn xắn tay áo định lao vào đánh nàng.

Nàng tức giận vô cùng, cũng không giải thích, thân hình chỉ khẽ lay động, dùng sức một chút dây thừng kia đã đứt hết, Thanh Hạm được thả tự do, khẽ cười nhạt, ra tay nhanh như chớp, dùng một chiêu Dẫn tự quyết đã thu gọn được hết những cánh tay đang đánh về phía nàng, lại quét thêm một vòng

nữa, mấy người kia đều cúi đầu vào nhau. Thanh Hạm khẽ hất tay ra, toàn bộ đám thôn dân bay xuống đất như điều đứt dây, nằm la liệt xung quanh nàng, tay không gãy, nhưng mông đều nở hoa hết cả.

Đám người kia kinh hãi, một người trong đó quát lên: "Hắn là yêu quái, hắn có pháp thuật! Mọi người cẩn thận!"

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng, trầm ngâm: "Các người đã từng gặp qua yêu quái nào đẹp như ta chưa?" Khẽ vận khí vào lòng bàn chân, bay tới, túm tay người vừa kêu kia kéo lên, ném vào chuồng heo rồi ha ha cười nói: "Ta là yêu quái đấy. Hôm nay ta sẽ cho các người nếm thử sự lợi hại của ta!"

Đám thôn dân thấy nàng lợi hại như vậy, có chút hoảng hốt, người bị Thanh Hạm bẻ gãy tay kêu lên: "Yêu quái này tuy lợi hại, nhưng hắn chỉ có một mình, mọi người cùng lên hết đi, ta không tin chúng ta đánh không lại hắn!" Mọi người nghe thấy có lý, bèn nhặt hết gậy gộc, đòn gánh, cuốc xẻng lao vào đánh nàng.

Trong đôi mắt to thông minh của Thanh Hạm hiện lên một tia hứng thú, đã lâu không có ai chơi đùa với nàng rồi. Hôm nay, nàng sẽ đòi lại toàn bộ món nợ đêm qua! Nhưng mà, mấy người này không có võ công, đánh nhau cũng không thích thú lắm, lại càng không dám dùng sức giết hết bọn họ. Nàng hơi thờ dãi một tiếng, đánh ai không đánh, lại đi đến gần gây sự với nàng.

Thân mình Thanh Hạm khẽ lóe lên như chớp, xoay xoạt lên xuống vài cái giữa đám người kia, tất cả vũ khí trong tay họ đều bay lên trời, đến lúc rơi xuống lực đạo cũng lớn hơn rất nhiều, đập thẳng vào mặt bọn họ. Chỉ trong giây lát, tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người đều ngã hết xuống đất, trên đầu không nổi u lôn, thì mặt cũng như con mèo hoa.

Khuôn mặt Thanh Hạm sáng bừng niềm vui vì trả được thù, đôi mắt linh động khẽ đảo một vòng, ý cười trên môi lại càng đậm. Nàng nhớ tới đêm qua phải chịu tội khổ sở, lại thấy bên cạnh mấy cây đại thụ có cả dây thừng, liền bay nhanh qua đó, lấy về, trói hết mấy người kia lại, vài người bị ném vào chuồng heo, vài người bị treo cả lên cây.

Nhưng người đó chưa từng gặp tình huống thế này, vội vàng cầu xin tha thứ, Thanh Hạm cũng không thêm để ý, đi đến bên cạnh cô nàng kia, cười tươi như hoa hỏi: "Này thím, ta có phải là gian phu thông dâm với cô không hả?" Nàng kia thực ra cũng chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, lớn hơn nàng vài tuổi thôi. Trong lòng nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tính toán xem làm thế nào xử lý nữ tử này cho giải cơn hận này đây.

Nàng kia vừa nhìn thấy thủ đoạn chinh người của Thanh Hạm, lại thấy nàng đi lại gần đây, hoảng sợ nói: "Không... Không phải....."

Thanh Hạm cười hi hi hỏi: "Nếu không phải, sao cô lại nói ta là gian phu của cô?"

Nàng kia nhìn nụ cười của nàng thì càng sợ hãi hơn, giọng nói đứt quãng: "Ta.....ta.....ta nhận sai người....."

Trong mắt Thanh Hạm khẽ xẹt qua một tia ngoan độc: "Thì ra cô không chỉ mất kén, mà còn bị nói lấp nữa, chỉ có điều, sao lúc cô nói ta là gian phu của cô đêm qua, thì không thấy cô nói lấp?" Dứt lời, nàng đưa tay ra kéo bên má phải của nàng kia, lại đưa tiếp tay kia ra kéo bên má trái, khiến hai má nàng sưng cả lên.

Nàng kia sợ hãi nhưng cũng không dám trả lời. Thanh Hạm thân nhiên nói: "Cô ý vào việc có một chút nhan sắc, lại đi học người ta câu tam đáp tứ, học người ta câu tam đáp tứ thì thôi, lại còn dám vu oan giá họa cho người khác, hôm nay gặp ta, cô đúng là gặp xui rồi." Dứt lời nàng bèn rút một thanh đoản đao trong ngực ra, quơ quơ trước mặt nàng kia: "Xem ra, đều là do khuôn mặt xinh đẹp này gây họa rồi, không thì thế này, để ta giúp cô trở thành một cô gái xấu xí nhé!"

Nàng kia bị đánh nên đầu óc cũng đã mơ hồ, giờ nghe thấy Thanh Hạm muốn hủy dung nàng ta, sợ quá liền hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Phù dung chớm nở

Thanh Hạm bĩu môi, thật vô dụng, mới vậy mà đã ngất rồi, chẳng vui gì cả. Nàng đưa tay vỗ vỗ mặt nàng kia, thấy nàng ta chẳng phản ứng gì, khiến nàng cũng mất hứng, đứng dậy nhìn bọn nam tử phía sau đang kêu gào thảm thiết, những người đó vừa thấy nàng nhìn lại phía này, liền vội vàng cầu xin tha thứ, đột nhiên nàng cảm thấy thật nhàm chán.

Kéo mấy tên nam tử trong chuồng heo ra, Thanh Hạm đi đến trước mặt tướng công nàng kia, lấy tay chỉ chỉ vào mặt mình nói: "Bộ dạng của ta, nhìn giống gian phu à?"

Nam tử kia rất không có khí phách đáp: "Không không, là chúng ta nhận sai người! Vị đại hiệp này anh minh thần võ, làm sao lại để ý nương tử nhà ta được? Bậc anh hùng như ngài, chỉ có tuyệt thế mỹ nhân mới có thể xứng đôi thôi!" Khi hắn nói những lời này, hoàn toàn không còn vẻ hung ác như lúc đánh Thanh Hạm đêm qua nữa.

Thanh Hạm bĩu môi, gã nam tử này đúng là không có lập trường, chẳng trách nương tử hắn lại đi tìm nam nhân khác. Nàng nhìn lại, thấy hắn cực kỳ đau đớn mà không dám kêu lên, chỉ cố nén, người thì dính đầy phân heo, nàng cũng mất hứng thú trêu đùa họ. Những người này không có võ công, chơi

chẳng vui tí nào cả, không giống như các sư huynh của nàng.

Thanh Hạm vỗ vỗ tay, sửa sang lại xiêm y, nghênh ngang bỏ đi. Một mình nàng đi trên đường, càng đi càng thấy không thoải mái, người qua đường nhìn thấy nàng đều che mũi chạy xa, nàng biết mùi hôi trên người nàng dọa người đi đường chạy mất, nên trong lòng càng thêm hận, khề cắn môi, món nợ này, nàng sẽ nhớ kỹ, nhất định phải tìm Lăng Nhược Tâm, đòi lại cả vốn lẫn lời.

Thấy người qua đường vẫn vừa nhìn, vừa tránh xa nàng, nàng trừng mắt, dậm chân quát: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người bị dính phân heo bao giờ à?" Nàng vừa hét lên, tất cả mọi người đều chạy biến cả đi.

Xiêm y trên người bản thiêu đến nàng cũng không thể chịu nổi nữa, liếc mắt thấy một nhà nông gia bên cạnh, bèn thi triển khinh công, chạy vào trong phòng nhà người ta trộm một bộ nam trang vải thô. Lúc này thì nàng cũng chẳng quan trọng xấu đẹp gì nữa, chỉ muốn thay luôn quần áo ra, nhưng mà trên người bản thiêu thể này, ít nhất cũng phải tìm chỗ tắm một cái đã.

Thanh Hạm nhớ rõ hôm qua lúc hai gã đại hán vác nàng đến đây có đi qua một dòng suối nhỏ, nơi đó rất hoang vắng, ít người lui tới, nàng lại thi triển khinh công, nhanh chóng đi đến bên dòng suối đó.

Dòng suối nhỏ kéo dài hơn mười dặm, đầu nguồn ở bên cạnh một ngọn núi lớn, Thanh Hạm đi dọc theo dòng suối chừng vài dặm, đến nơi bốn phía đều là rừng rậm, xung quanh không có ai mới dừng lại.

Nàng cởi bỏ quần áo trên người, khề cười nhẹ rồi nhảy xuống. Quần áo vừa cởi ra, trên người dày đặc những vết xanh tím, nhìn là biết hậu quả của việc bị thôn dân đánh đập đêm qua, trong lòng hận lại càng thêm hận, nàng mà biết bọn họ đánh nàng dã man thế này, thì đã thẳng tay xử lý họ rồi.

Giăng co cả một đêm, rốt cuộc cũng được thư giãn, nàng vừa khề ngâm nga, vừa tắm rửa sạch sẽ, vừa nghịch nghịch nước. Đột nhiên, từ phía sau truyền đến một giọng nam từ đũa cọt: "Cô nương đúng là rất biết hưởng thụ, giữa ban ngày lại chạy đến đây tắm rửa." Đúng là bất ngờ, ở nơi hoang dã thế này lại gặp một tuyệt sắc nữ tử, tuy nàng quay lưng về phía hắn, nhưng thấy da thịt tuyết trắng của bờ vai lộ ra trên mặt nước của nàng kia, hắn biết ngay cô gái này chính là một mỹ nhân. (Khấp người Thanh Hạm đều bị thương, chỉ có đầu vai là bị thương ít nhất, hiện tại trên người nàng cũng chỉ có nơi đó còn giữ màu trắng - đây là câu giải thích của tác giả, không phải của mẹ Cherry ^^)

Thanh Hạm giật mình kinh hãi, vừa rồi nàng quá thả lỏng, không nghĩ sẽ có người đến nên không đề phòng, đương nhiên không phát giác ra có người đến gần, giờ phải làm sao đây? Nếu hắn là một tên đáng đồ từ háo sắc, chỉ e hôm nay nàng phải đại khai sát giới rồi. Nàng cố gắng trấn tĩnh, khề trầm mình xuống nước thêm một chút: "Công tử, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là "quân tử phi lễ chớ nhìn" hay sao?"

Nam tử kia nói: "Cô nương nói cũng có lý, nhưng tiên sinh cũng đã dạy ta, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu, hơn nữa, tại hạ cũng không phải là quân tử." Hắn nói xong câu cuối, trong lời nói còn mang chút ý cười. Người đẹp, đến âm thanh cũng êm tai như vậy, khiến hắn không khỏi có chút say mê.

Thanh Hạm buồn bực, lần này nàng xuống núi cũng hay ho thật, đều gặp những người gì đâu không! Nàng giận dữ: "Ý của ngươi là ngươi sẽ không chịu đi phải không?" Không chịu rồi đi, thì bà đây sẽ không mặc quần áo, trực tiếp phi lên giết ngươi diệt khẩu, cho ngươi làm quý phong lưu! Nàng nghĩ xong liền đứng vụt dậy, sau lưng lộ ra một mảng.

Nam tử thấy trên lưng nàng toàn những vết bầm tím xanh, vô cùng đáng sợ, đang hoảng hốt trong lòng lại nghe nàng kia có vẻ thật sự tức giận, vội thu hồi ý đũa cọt: "Cô nương đừng hoảng sợ, tuy tại hạ không phải quân tử, nhưng cũng không phải tiểu nhân, ta sẽ quay người tránh đi, tuyệt đối không nhìn cô nương!"

Thanh Hạm nghe hắn nói vậy, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, dù thế nào thì nàng cũng là một nữ tử, đâu có muốn động sát niệm, hơn nữa, sư phụ cũng đã dặn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì tuyệt đối không được nổi sát niệm. Lúc đầu nghe thấy giọng điệu ngả ngón của nam tử kia, nàng cũng hơi hoảng hốt, nhưng giờ nghe kỹ lại, thấy người nọ đúng là đã rời bước ra xa, nàng quay đầu nhìn lại, quả thật hắn đã quay người đi.

Nàng hét lớn: "Không cho phép ngươi quay đầu lại!" Vừa nói vừa vọt lên bờ cầm quần áo mặc vào, vừa mặc lại vừa lén nhìn xem tên nam tử kia có nhìn nàng không. Cũng may, tên đó coi như biết giữ lời, nói không nhìn đúng là không nhìn, chỉ thấy hắn hỏi: "Cô nương, nàng mặc đồ xong chưa?"

Lúc này Thanh Hạm đã mặc xong đồ, đột nhiên hét lớn: "A! Có rắn!" Dứt lời lại kêu thảm thiết hai tiếng. Nam tử kia nghe tiếng nàng kêu thảm, vội chạy tới xem, nhưng không thấy bóng dáng Thanh Hạm đâu, đột nhiên trên cỏ truyền đến một con đau nhức, quay đầu nhìn lại, thấy khuôn mặt thanh tú của Thanh Hạm đầy những vết xanh tím, trầm nghĩ, rốt cuộc ta cũng nhìn thấy mặt nàng, rồi bất tỉnh nhân sự.

Thanh Hạm nhảy từ trên cây xuống, trong tay còn đang cầm một con rắn to, trong lòng có chút đắc ý, rắn ở Thương Tổ môn nhiều gấp mấy lần ở đây, nàng chơi từ bé đến giờ, không ngờ người này lại dễ bị lừa như vậy. Nếu không nể mặt hắn biết điều một chút, thì nàng đã cho rắn cắn chết hắn luôn rồi. Lúc nàng thấy người kia quay đầu lại, cũng hơi giật mình, nếu không phải hắn vừa trêu đùa nàng, thì nàng còn cảm thấy hắn rất tuần tú, hai mắt hắn nhắm nghiền, mày rậm, mũi cao, làn da hơi ngăm đen, dương khí đầy mình, đôi môi cong có chút cứng rắn, lại có chút quật cường.

Nàng hừ một tiếng, ném con rắn ra xa. Nhớ lại vừa rồi bị giật mình, lại thấy mình thật xúi quẩy, làm sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như thế được. Nàng cười xấu xa một tiếng, kéo dây buộc tóc của người kia xuống để buộc gọn tóc mình lên, chớp mắt một cái, dùng chương thay kiếm, cắt cho y phục người kia tòi tai ra, rồi mới cười hi hi, quay đầu xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Mỹ nhân tắm (1)

Thanh Hạm quay lại khách điểm, giấu kỹ tắm vài phát sáng đi, thanh toán ba ngày tiền phòng, ăn no xong lại quay về phòng ngủ say sưa. Đến khi tỉnh ngủ đã là buổi tối, nàng đổi y phục dạ hành, thi triển khinh công đi đến Huyền Thái sơn trang.

Vốn là nàng nghĩ người ngay thẳng không làm chuyện mờ ám, phải làm nhục gương mặt xinh đẹp không giống người của Lăng Nhược Tâm kia trước mặt mọi người, nhưng lại lo ngọc bội di vật của mẹ vẫn còn ở chỗ nàng ta, lỡ mà nàng ta chó cùng giết rậu, hủy mất khối ngọc bội của nàng thì biết làm sao bây giờ? Hơn nữa, cha vẫn đang ở Huyền Thái sơn trang, nếu bị cha bắt được thì phiền to. Giờ còn chưa biết Đại sư huynh có ở đó không, nếu lỡ gặp lại, thì tự do của nàng cũng coi như đi tong. Dù sao, thủ đoạn của nữ nhân xấu xa đó cũng chẳng quang minh chính đại chút nào, việc gì nàng phải khách khí với nàng ta.

Thanh Hạm đánh chết cũng không thừa nhận nàng sợ Lăng Nhược Tâm kia, việc lần trước là do kinh nghiệm giang hồ của nàng còn chưa phong phú, nên nhất thời thất thủ mà thôi. Dù nàng ta có thông minh tài trí, nhưng nàng không tin trên đời này có người nàng không trị được! Sư phụ cũng nói, trong thiên hạ này, không có việc gì là không làm được, thì làm gì có chuyện nàng sợ Lăng Nhược Tâm kia chứ?

Nếu Huyền Cơ Tử mà biết câu ông dùng để khuyến khích Thanh Hạm học y bị nàng lý giải thành khả năng chinh người, chắc sẽ tức đến mức tự đoạn gân mạch mình mất. Thanh Hạm là đệ tử có thiên phú về võ học nhất Thương Tổ môn, công phu mà những đệ tử khác phải mất khoảng ba năm mới học được, thì nàng chỉ cần học trong nửa năm là xong. Huyền Cơ Tử thấy nàng trời sinh tính bướng bỉnh, tính nghịch, sợ nàng gây họa, nên dù đề nàng khổ luyện võ công, nhưng cũng muốn dạy nàng y thuật. Chỉ có điều, nàng là thiên tài võ học, nhưng lại là tên ngốc trong y thuật, nàng vĩnh viễn cũng không phân biệt được đương quy và nhân sâm có gì khác nhau, càng không phân biệt rõ điền thất với đồ trọng, đừng nói đến những thảo dược xanh xanh lục lục sinh trưởng trong núi cao rừng sâu kia. Vì quá thất vọng, ông liền nói: "Với trí tuệ của con, trong thiên hạ này không có việc gì là con không làm được" để khuyến khích nàng.

Thanh Hạm nhẹ nhàng lần vào Huyền Thái sơn trang, giờ đang là mùa hè, nên trời cũng chậm tối, thế mà trong Huyền Thái sơn trang lại hoàn toàn yên tĩnh, trừ việc thỉnh thoảng có một vài tiếng nói vang lên, thì sơn trang này giống như không có người ở vậy, nhưng ánh đèn từ những căn phòng hắt ra cho thấy, ở đây không có không ít người. Sở dĩ nơi này im ắng như vậy, là vì mọi người đều biết trang chủ thích sự yên tĩnh, không thích mọi người gây ồn ào.

Thanh Hạm nhìn thấy trong phòng có rất nhiều người, lại không biết phòng của Lăng Nhược Tâm ở đâu, liền chạy loạn xung quanh. Chợt nghe tiếng người nói chuyện, vội vàng lách mình núp vào trong bụi hoa.

Hai nha hoàn cầm đèn lồng đi tới, trong tay ôm một đồng y phục được gấp chỉnh tề. Một người nói: "Xuân Hoa tỷ tỷ, tỷ nói xem, liệu Đại tiểu thư có thích y phục lần này phu nhân chọn cho nàng không?"

Người gọi là Xuân Hoa kia nói: "Đại tiểu thư luôn không thích y phục quá hoa lệ, mấy thứ đồ này có vẻ rất thanh lịch, chắc là nàng sẽ thích thôi."

Người kia lại nói: "Thật hâm mộ Đại tiểu thư, chẳng những cực kỳ xinh đẹp, gia thế lại hiển hách, lại còn có bản lĩnh như vậy nữa, không biết công tử nhà ai mới xứng được với nàng!"

Xuân Hoa nói: "Công tử mà có thể xứng đôi với Đại tiểu thư à, chỉ sợ là còn chưa chào đời thôi! Đại tiểu thư mới chỉ tiếp quản sơn trang vốn vẹn có năm năm, mà đã xử lý mọi chuyện từ trên xuống dưới đều gọn gàng, nề nếp, hơn nữa, đơn đặt hàng bây giờ còn nhiều gấp mấy lần năm năm trước, đúng là khiến người ta kính nể!"

Bên cạnh bỗng truyền đến một giọng nữ tử quát mắng: "Đại tiểu thư phải đi tắm, các người không đưa quần áo đi còn đứng đây mà nhiều chuyện, để phu nhân biết được, căn thân sẽ lột da các người!"

Hai nha hoàn kia nghe thấy câu này, vội vàng bỏ chạy. Chỉ còn lại nàng kia đứng đó tức giận nhìn theo, trong mắt vừa có chút ghen tị, cũng có chút không cam lòng. Nhìn một lúc rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Thanh Hạm nhìn hết chuyện vừa rồi, chỉ thấy buồn cười, nàng vừa nhìn ánh mắt nàng kia, là biết bình thường chắc chắn nàng kia có xích mích với Lăng Nhược Tâm, xem ra, nữ nhân lớn lên xinh đẹp quá cũng không phải chuyện tốt. Ít nhất là sẽ khiến người khác ghen tị. Nhưng mà, nàng lại chẳng hề ghen tị với Lăng Nhược Tâm một chút nào, chỉ cực kỳ chán ghét nàng ta thôi, thực sự là vô cùng chán ghét. Hừ, dám bắt nạt nàng, nàng sẽ không để cho nàng ta có kết cục tốt đẹp đâu!

Thanh Hạm thấy nàng kia rời đi, vội vàng thi triển khinh công đi theo hai nha hoàn ban nãy. Huyền Thái sơn trang quả thật rất rộng lớn, hai nha hoàn kia đi phải tắm một khắc mới ngừng lại trong một khu lầu các có rất nhiều loại hoa và cây cảnh, vừa thanh tịnh, vừa đẹp đẽ.

Cửa viện khẽ mở, một nha hoàn bước ra, nhận xiêm y xong liền bảo các nàng kia rời đi.

Thanh Hạm thấy nha hoàn kia mi thanh mục tú, rất xinh đẹp nhã nhặn, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, thật đúng là làm bộ làm tịch, chủ nào tớ nấy, bản thân thì đẹp như yêu quái, nha hoàn cũng dùng người xinh đẹp như vậy! Nha hoàn kia cầm xiêm y đi đến trước một căn phòng, gõ cửa nhẹ nhàng nói: "Đại tiểu thư, xiêm y đã chuẩn bị xong, nước cũng đã đủ ấm, có thể đi tắm được rồi ạ."

Một giọng nói thanh thanh như nước truyền ra: "Vất vả cho em rồi, Ký Phong." Thanh Hạm nhận ra ngay đó là giọng nói của Lăng Nhược Tâm, nhưng hôm nay nghe còn trầm thấp hơn hôm qua, lại mang theo một cảm giác quyến rũ khó tả, nàng bỗng thấy trong tim như thích một cái khó hiểu, ngay cả

nàng cực kỳ chán ghét Lăng Nhược Tâm, cũng không thể không thừa nhận, giọng nói của nàng ta rất dễ nghe.

Nữ tử tên Ký Phong kia đáp: "Là việc em phải làm mà." Sau đó liền quay về phòng.

Một lát sau, Lăng Nhược Tâm đi từ trong phòng ra, đến gian phòng mà Ký Phong đặt y phục ban nãy. Hôm nay nàng ta chỉ mặc một chiếc áo trung y màu trắng, tóc buông xõa không chải chuốt gì, bộ dạng này nhìn giống như tiên tử giáng trần, chỉ là, trên mặt nàng xuất hiện chút vẻ âu sầu, khiến người ta vừa nhìn đã thương xót. Tuy đây là lần thứ hai Thanh Hạm nhìn thấy nàng ta, nhưng vẫn bị sắc đẹp của nàng ta hấp dẫn, dù nàng có chán ghét nàng ta đến mấy, cũng không thể không thừa nhận, nàng ta đúng là xinh đẹp xuất trần!

Vừa nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta, suýt nữa thì Thanh Hạm quên mất mục đích đêm nay nàng tới đây. Nàng hung hăng tự bầu mình một cái, thậm chí nghĩ mình ý chí không đủ kiên định, nữ nhân kia đẹp thì có đẹp, nhưng bụng dạ xấu xa, nàng đã nếm trải rồi còn gì. Một lát sau, trong căn phòng kia truyền ra tiếng nước, chắc là Lăng Nhược Tâm đang tắm.

Thanh Hạm vừa nghe thấy âm thanh này, lòng vui như nở hoa, cơ hội đã đến rồi! Lăng Nhược Tâm, giờ đến lượt ta làm nhục cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Mỹ nhân tắm (2)

Từ sau khi bảo vật tổ truyền bị mất ba ngày trước, trong lòng Lăng Nhược Tâm vô cùng phiền muộn, hắn vẫn cảm thấy rất kỳ quái, kẻ trộm nào to gan như vậy, chẳng những dám trộm quan ấn của tri phủ, còn dám phóng hỏa đốt cả phủ tri phủ nữa. Tri phủ Hứa Chí Kiệt làm quan thanh liêm, nhưng cũng rất thấu hiểu đạo làm quan, khéo đưa khéo đẩy, làm không ít chuyện lớn trong Tầm Ân thành, nhưng cũng không đắc tội người nào, hơn nữa, Tầm Ân thành này dưới sự thống trị của hắn rất gọn gàng ngăn nắp, vùng phụ cận cũng không hề có giặc cỏ hay thổ phỉ gì cả.

Lăng Nhược Tâm vừa tắm vừa nghĩ ngợi, nhưng trăm mối tơ vò cũng không tìm ra lời giải. Chợt nghe cửa sổ vang lên một tiếng, quay đầu nhìn liền thấy ngay một nam tử đang đứng đó mỉm cười, hắn hơi kinh hãi, tập trung nhìn kỹ, hóa ra lại chính là người bị hắn đánh phủ đầu ngày hôm qua, Đoàn Thanh Hạm. Mắt hắn khẽ động, con ngươi trầm xuống, hơi giấu mình xuống nước thêm một chút. Lúc tắm, hắn đã gỡ miếng da che yết hầu xuống, tuy nói nàng không phải người ngoài, nhưng hắn cũng không muốn nhanh như vậy đã bị nàng phát hiện ra thân phận của mình.

Miếng da che yết hầu là do mẹ hắn, Lăng Ngọc Song, tìm Quý Thất Tử, thiên hạ đệ nhất khéo tay chế ra để che giấu thân phận nam nhi của Lăng Nhược Tâm. Mang cái đó vào, tuy nhìn cổ có hơi thô thô, nhưng lại có thể che đi yết hầu của hắn. Trừ khi tắm, còn lúc nào hắn cũng mang trên cổ.

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: "Ban đêm ngươi lại dám xông vào khuê phòng của cô nương nhà người ta, còn dám nhìn lên ta tắm rửa, coi chừng bị người khác phát hiện, ngươi chết không có chỗ chôn đâu!" Giọng điệu của hắn vẫn lạnh nhạt như trước, không có sự phẫn nộ, không có sự kính sợ.

Thoáng thấy nàng ta hơi thấp người xuống nước, nàng nghĩ nàng ta thẹn thùng, nên ý muốn trêu đùa lại càng nhiều hơn, nhớ đến hành động đưa tay sờ lên ngực nàng của hắn ngày hôm qua, sự tình quái, muốn đùa dai tràn ngập trong mắt nàng, nhưng đáy lòng thì vô cùng chán ghét.

Đôi mắt trong veo như nước hồ khe liếc nhìn Thanh Hạm một cái, thấy mặt nàng đầy vẻ bồn chồn, hắn lại thấy buồn cười. Đây là người mà mẹ nói là tri thư đạt lễ sao? Một nữ tử như vậy mà tri thư đạt lễ, thì e rằng ngay cả những ả đàn bà chanh chua ngoài đầu đường kia cũng thành tiểu thư khuê các mất rồi.

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, dịu dàng mà lại thẹn thùng, hắn nhẹ nhàng nói: "Nếu giờ ta hoảng sợ, chi e là cô nương sẽ càng đắc ý hơn, ta chỉ thấy kỳ quái, giữa đêm khuya cô nương xâm nhập vào phòng tắm của ta là có ý gì? Chẳng lẽ đêm nay vẫn muốn ngủ cùng heo hay sao?" Dứt lời, hắn lại ngẩng đầu liếc nhìn Thanh Hạm một cái, trong mắt tràn đầy ý cười âm áp, nhưng sao Thanh Hạm nhìn nụ cười đầy, lại vẫn thấy một tia quý dị.

Thanh Hạm nghe nàng ta nói là biết hôm qua lúc chạm đến ngực nàng, nàng ta đã nhìn thấu thân phận nữ nhi của nàng rồi, thảo nào lúc nhìn thấy nàng, nàng ta không căng thẳng chút nào cả. Lại nghe thấy câu nói tiếp theo của nàng ta, lửa giận lại bùng lên. Cả một đêm nàng ngửi mùi hôi thối, lại bị người ta đánh đập đến thương tích đầy mình, đến khi đi tắm còn bị người khác nhìn trộm, tất cả, tất cả đều là do hắn ban tặng. Nhìn thấy Lăng Nhược Tâm đang cười cợt, Thanh Hạm lại sùng sốt, nữ tử này, chắc chắn là yêu quái, thoát nhìn thì thanh lệ thoát tục, nhưng lại có sức hấp dẫn chết người.

Thanh Hạm đã từng được nếm mùi đau khổ vì nàng ta, biết nàng ta cười càng dịu dàng, thì sát khí lại càng nặng. Nàng đã ngu dại một lần rồi, làm sao còn ngu dại tiếp lần thứ hai. Thanh Hạm cũng cười vô cùng sáng lạn nói: "Ta chỉ đang nghĩ, nếu để người ta nhìn thấy ta ở trong phòng tắm của Lăng đại tiểu thư, không biết ngày mai trong Tầm Ân thành này sẽ truyền ra tin tức gì. Cũng không biết là ta sẽ phải ngủ ở chuồng heo, hay là Đại tiểu thư đây bị tống vào lồng heo?"

Lăng Nhược Tâm thấy nàng cười tươi tắn, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, đáng yêu mà rất xinh đẹp, nhưng nội dung được phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh kia, thì đúng là không đáng yêu chút nào. Tống vào lồng heo? Chỉ có đám phụ mới bị tống vào lồng heo chứ! Hơn nữa, với thân phận hân hiện giờ, dù có thật sự là nữ nhân, thì cũng lắm cũng chỉ là bị buộc phải gả cho nam nhân kia mà thôi.

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: "Thật ra cũng không sao cả, cùng lắm thì cô lấy ta là được rồi." Dù hắn không hề tình nguyện, nhưng kết quả này cũng là điều mà mẹ và Đoàn thúc thúc mong muốn. Vốn dĩ hắn cũng không định cưới vợ, bởi vì hắn biết thân phận hân không cho phép.

Có điều, chuyện như thế mà Đoàn thúc thúc cũng nghĩ ra được, cho đứa con gái duy nhất của mình gả trai từ nhỏ, gửi lên Thương Tổ môn học võ, tất cả chi là để về sau có thể "cưới" hẳn, cho hẳn cuộc sống của một người nam nhân bình thường. Nhưng mà Đoàn thúc thúc đã quên một điều, tuy hẳn gả gái từ nhỏ, nhưng không có nghĩa hẳn là nữ nhân, còn Đoàn Thanh Hạm kia là nam nhân! Loại quan hệ vợ chồng đảo lộn thế này, hẳn phải chấp nhận như thế nào đây?

Thanh Hạm hơi sững sốt, nàng không nghe nhầm đấy chứ? Nàng cưới nàng ta? Nàng ta cũng biết nàng là một nữ nhân, làm sao có thể cưới nàng ta? Hai nữ nhân mà cũng thành thân được à? Rốt cuộc Thanh Hạm không tìm được mà cười to, vừa cười vừa nói: "Cô đúng là buồn cười thật, cô cũng biết ta là nữ tử, làm sao cưới cô được."

Lăng Nhục Tâm vẫn thản nhiên nói: "Cô cũng tự nói, cô là nữ tử, hai nữ tử ở chung một phòng tắm thì có chuyện gì xảy ra được, cho nên là, ngày mai cũng sẽ chẳng có tin tức gì phát sinh trong Tắm Ân thành hết." Dứt lời, con người trong treo chứa đựng ý cười, thản nhiên nhìn nàng. Hơi nóng trong phòng tắm khiến khuôn mặt của hắn có chút mờ mờ, không thật.

Thanh Hạm sững sốt, chẳng trách nàng ta trấn định như vậy, thì ra nàng ta đã sớm đoán ra thân phận nữ tử của nàng, căn bản là không cần phải sợ nàng. Đôi mắt to nghịch ngợm của Thanh Hạm chớp chớp, lại tới gần thùng tắm thêm một chút, trong mắt hiện lên một chút đắc ý, nhẹ nhàng ghé sát vào tai Lăng Nhục Tâm nói: "Mặc dù ta là nữ tử, nhưng cô biết, cũng không có nghĩa là mọi người đều biết, cô nói xem, nếu giờ ta ở đây, kêu to lên vài câu, sau đó điểm huyết cô, rồi nhanh chóng rời đi, cô nghĩ người khác sẽ nghĩ thế nào nhỉ?" Vừa nói xong, nàng liền đưa tay điểm ngay huyết đạo trước ngực nàng ta.

Lăng Nhục Tâm vốn là người rất cẩn thận, biết tính cách của Thanh Hạm nên cũng đã có sự chuẩn bị trước, định lúc nàng điểm huyết hắn thì sẽ ra tay điểm lại huyết khúc tri của nàng. Với thân thủ của Thanh Hạm, dù Lăng Nhục Tâm có phòng bị cũng sẽ bị nàng điểm trúng, có điều, bây giờ Lăng Nhục Tâm đang ngâm mình trong nước, dựa vào lực cản của nước nên chiêu nàng xuất ra cũng bị chậm đi, người Lăng Nhục Tâm trượt sang bên cạnh, khiến Thanh Hạm hụt tay. Nàng thấy nàng ta tấn công đến, liền hơi né sang, thi triển công phu sở trường, túm lấy vai nàng ta. Lăng Nhục Tâm không ngờ võ công của nàng cao cường như thế, hơn nữa hắn lại đang ngồi, nên không thi triển được gì, nếu không đứng lên, thì không có cách nào hóa giải chiêu này, nhưng hắn lại quên mất, trên người hắn, chưa mặc gì cả.

Hắn đứng vụt dậy, tay trái khẽ gạt, tránh sự tấn công của Thanh Hạm, tay phải đánh vào phía bụng dưới của nàng.

Nàng thấy nàng ta phản ứng cực nhanh, thừa dịp chiêu thức chưa kịp xuất ra, cước bộ đã khẽ chuyển, tay dồn một quyền đánh thẳng vào ngực nàng ta. Nàng đánh cũng rất chuẩn, để một lúc mới phát hiện, ngực nàng ta rất khác so với nàng, chẳng hiểu thế nào, mà lại gầy gầy, cứng cứng, cơ bắp giống như các sư huynh của nàng vậy. Nàng nhìn xuống một chút nữa..... một quyền kia, dù thế nào nàng cũng không thể đánh nổi, kêu "A" lên một tiếng rồi vội rút tay lại!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đừng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Mỹ nhân tắm (3)

Lăng Nhục Tâm nghe thấy tiếng hét chói tai của Thanh Hạm, giật mình mới nhớ ra hắn đang tắm rửa, không có lấy một mảnh vải che thân! Vừa rồi đánh nhau với nàng, nhất thời vô ý, lại đứng thẳng từ thùng tắm lên. Nam tử bình thường bị nữ tử nhìn thấy thân mình cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng, huống chi là hẳn gả từ bé. Trong lòng hắn bỗng có chút hờn giận, ta còn chưa kêu, cô kêu cái gì, đúng là được lợi còn ra vẻ! Vấn đề là, thân phận của hắn rất đặc biệt, sợ tiếng kêu của nàng lại kéo theo những phiền toái không cần thiết. Lập tức nghĩ cũng không kịp nghĩ, vội vàng điểm huyết nàng.

Đầu óc Thanh Hạm lúc này như dừng lại, từ lúc nàng phát hiện ra giới tính thật của hắn, đột nhiên lại nhớ đến nụ cười bí hiểm của cha nàng năm trước khi nhắc đến Lăng Nhục Tâm. Nàng thoáng cảm thấy được cái gì đó, rồi lại cũng không rõ là cái gì, thân mình của một nam tử hiển hiện rõ ràng trước mắt nàng, nàng chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng bỏng dồn thẳng lên tận óc. Thân thủ nhanh nhẹn ngày thường cũng mất đi phản ứng, ngây ngốc để mặc cho Lăng Nhục Tâm điểm huyết.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gọi, Ký Phong vừa đập cửa vừa hỏi: "Đại tiểu thư, người có sao không?" Nàng vừa nghe tiếng người nói chuyện, nếu Đại tiểu thư mà có chuyện gì, thì nàng cũng không yên được. Nàng ta không chờ Lăng Nhục Tâm trả lời, lập tức đập văng cửa phòng xông vào, lại chỉ thấy Lăng Nhục Tâm vẫn đang một mình ngồi trong thùng tắm, đôi mắt sâu như hồ nước bình tĩnh nhìn nàng, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lăng Nhục Tâm thấy nàng ta xông vào như vậy, có chút không vui, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú, thản nhiên nói: "Vừa rồi có con chuột chạy qua, ta nhất thời kinh hãi nên kêu lên một tiếng, giờ không sao rồi, em ra ngoài đi!" Tiếng hét chói tai của nữ tử căn bản là cũng na ná giống nhau. Hắn nhận là hẳn kêu thì cũng không ai phát hiện được. Hắn ngồi sâu dưới nước, mái tóc đen bóng bệnh trên mặt nước, nhẹ nhàng lay động, khiến người ta có một cảm giác vừa đẹp, lại vừa mờ ám, uyển chuyển.

Lăng Nhục Tâm thấy Ký Phong nhìn chằm chằm vùng nước trên mặt sàn do ban nãy hắn và Thanh Hạm đánh nhau gây ra, chỉ khẽ giơ bàn tay trắng nõn thon thon lên, nhẹ nhàng nhỏ nước xuống sàn, không nói thêm câu gì.

Nhưng Ký Phong thì biết, động tác lơ đãng cùng với ánh mắt u ám đều là dấu hiệu nói lên rằng tiểu thư đang tức giận. Nàng biết tiểu thư ghét nhất là bị người khác xông vào khi đang tắm rửa, từng có một tiểu nha hoàn vì mới tới, chưa hiểu quy củ, xông vào ngay lúc tiểu thư đang tắm, ngày hôm sau đã biến mất không có tung tích gì. Trong lòng nàng ta rất ngạc nhiên, vì sao Đại tiểu thư lại kỳ quái như vậy, lúc tắm rửa không để cho hạ nhân hầu hạ, lần này xông vào cũng chỉ là muốn xem có gì khác lạ không, nhưng hình như cũng chẳng có vấn đề gì cả. Nàng ta không dám đứng lâu, vội vàng hành lễ với Lăng Nhược Tâm rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Lăng Nhược Tâm nhìn Ký Phong rời đi, khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười bí hiểm. Nghe thấy bước chân của nàng ta xa dần, hắn mới đưa tay xuống kéo Thanh Hạm từ trong thùng tắm ra. Thanh Hạm thì bơi vì biển cỏ vừa rồi, hơn nữa, nước trong thùng tắm quá nóng, nên đã hôn mê bất tỉnh lúc nào không biết.

Lúc nàng ngất đi, nàng làm thế nào cũng không hiểu được, một mỹ nhân như hoa như ngọc ấy tại sao lại là một nam nhân! Hắn là nam nhân, vậy lần đó hắn sờ ngực nàng không phải là sàm sỡ hay sao? Mà hôm nay nàng nhìn thấy chỗ đó của hắn, không phải cũng coi như là hòa nhau à? Vấn đề là, hắn nhét nàng vào trong thùng tắm, còn hắn thì cũng chui vào, ngồi chồm hổm như vậy, thì tính thế nào đây? Đầu óc nàng làm thế nào cũng không thể nuốt trôi được chuyện này, làm thế nào cũng không thể nghĩ đây là thật được.

Lúc Lăng Nhược Tâm kéo Thanh Hạm ra, thấy nàng ngất xỉu cũng hơi hoảng sợ, thử đưa tay lên mũi nàng, hơi thở rất mong manh. Mất hắn tới sàm lại, muốn giúp nàng đẩy nước ra, nhưng cái tay kia, đột nhiên không biết phải đặt vào chỗ nào mới được. Hắn không nén được cảm giác muốn cười, trên đời này còn có chuyện hắn không dám làm hay sao? Nghĩ vậy, hắn không khách khí nữa, lập tức đưa tay ra xoa ngực nàng, thật muốn giết chết nàng luôn cho xong, nhưng hắn lại không biết phải ăn nói với Đoàn thúc thúc thế nào. Nếu bây giờ hắn không cứu Thanh Hạm, chỉ e là nàng sẽ trở thành người trưởng thành đầu tiên chết đuối trong thùng tắm mất.

Thanh Hạm mơ màng, vừa tỉnh dậy đã thấy cái tên nam nhân kỳ quái kia đang sờ ngực nàng, tức đến chết đi được, thật muốn dùng một quyền mà đánh cho khuôn mặt kia bầm dập lên hết! Có điều, toàn thân nàng đang bị điểm huyết, không cử động được, chỉ có thể dùng cặp mắt to, hung hăng, trừng trừng nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người, Lăng Nhược Tâm có lẽ đã bị nàng cắt ra thành tám khúc.

Lăng Nhược Tâm thấy nàng trừng to hai mắt, sự giận dữ giống như có thể phát ra lửa vậy, hắn cũng không để ý, chỉ cười dịu dàng với nàng, tùy ý đứng lên từ thùng tắm, lấy quần áo mặc vào. Thanh Hạm vừa thấy hắn đứng dậy, vội vàng nhắm mắt lại, nàng mới không thêm nhìn lần nữa đâu. Tên lưu manh này, cuồng khoe "hàng" hay sao thế! Nàng vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, tuy bình thường cũng hơi tùy tiện, nhưng vẫn có sự phân biệt nam nữ, mặt nàng đỏ bừng lên như quả hồng chín.

Lăng Nhược Tâm nhìn thấy nàng như vậy, ý cười trong mắt lại càng đậm thêm, thì ra muốn nữ nhân nhắm mắt lại còn có biện pháp này nữa, so với việc dùng vải che lại thì thế này nhanh hơn nhiều, cũng hiệu quả hơn. Vốn dĩ hắn còn có chút ngượng ngùng, nhưng giờ nghĩ lại, cũng chẳng có gì phải ngượng, hắn có thiệt thòi gì đâu! Trong đầu hắn bây giờ vẫn đang suy nghĩ nên giải quyết việc này thế nào. Giết thì không giết được, mà thả... theo tính cách của nàng, không khéo lại gây ra chuyện lớn mất. Hắn vất vả sắm vai Đại tiểu thư cho đến bây giờ, không muốn bị hủy trong tay nàng. Lòng hắn hơi chìm xuống, cân nhắc lại cân nhắc.....

Lăng Nhược Tâm kéo Thanh Hạm lên, mỉm cười với nàng. Dù Thanh Hạm đã biết hắn là nam nhân, nhưng trong đầu vẫn hiện lên mấy chữ: nghiêng nước nghiêng thành. Yêu quái, chắc chắn hắn là yêu quái! Chỉ có yêu quái mới có thể như thế! Giờ phút này, ngoài bản mặt tuyệt sắc của hắn ra, nàng còn nhìn thấy thấp thoáng cả yết hầu của hắn nữa.

Lăng Nhược Tâm cũng không nói gì, tay trái cầm trung y, vận khí vào tay phải, nhắm mắt lại, chỉ một chớp mắt, quần áo của Thanh Hạm đều tan thành từng mảnh nhỏ. Vào giờ khắc này, Thanh Hạm đã thấu hiểu, thế nào gọi là "báo ứng". Lúc chiều nàng vừa dùng chiều này, cắt nát hết quần áo tên nam nhân kia, đến tối đã bị người ta trả lại toàn bộ. Nhưng ngay sau đó, toàn thân nàng trở nên ấm áp. Lăng Nhược Tâm kia đã khoác trung y lên người nàng.

Vóc dáng Thanh Hạm cao gầy, y phục của hắn khoác lên người nàng cũng không khác biệt lắm. Họ Lăng kia chỉ nhẹ phát tay một cái đã dễ dàng bế được nàng lên, bên dưới chiếc trung y trắng muốt kia, mơ hồ cũng có thể nhìn thấy dáng người uyển chuyển của Thanh Hạm, nhưng mà, nhìn xuyên xuống dưới, hắn mang mang nhìn thấy những vết thương xanh xanh tím tím đầy trên làn da tuyết trắng của nàng, trên mặt nàng cũng đầy những vết bầm tím xanh như thế khiến hắn sùng sốt.

Thanh Hạm thấy hắn đang nhìn nàng, còn nhìn sâu từ cổ nàng xuống, vô cùng tức giận, lần này không chỉ ân cần hỏi thăm tám đời tổ tông nhà hắn nữa, mà cả mười tám đời đại tổ đại tông cũng bị nàng lôi ra hỏi thăm suốt. Lần trước vì hắn ném nàng vào chuồng heo, mà nàng dùng những từ ngữ thô thiển mắng hắn một trận, bây giờ, nàng lại bồi thêm cả nam nhân hạ lưu vô sỉ linh tinh đủ kiểu chửi bới khác để mắng hắn lần nữa. Trong đầu cũng khẽ giống lên một hồi chuông cảnh báo, hắn muốn ôm nàng đi đâu? Hắn muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 13: Tự do lựa chọn

Lăng Nhựt Tâm thấy trong mắt Thanh Hạm đều là ý đề phòng, liền khẽ cười với nàng, trong con người dường như có gì đó rực sáng. Thanh Hạm biết, hẳn càng cười dịu dàng, thì càng tính kế nhiều hơn, tìm nàng không tìm được mà càng đập mạnh hơn, nét thẹn thùng trên mặt còn chưa rút xuống, sự lo lắng lại càng trào lên.

Lăng Nhựt Tâm cũng không có ý muốn giải thích gì cả, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, đẩy cửa sau phòng tắm, thi triển khinh công, bay qua cửa sổ vào phòng hắn. Hắn đặt Thanh Hạm trên giường mình, lại thấy tóc nàng ướt đầm, ướt luôn cả bộ quần áo hắn vừa mới thay, mày khẽ nhíu lại. Hắn ghét nhất là bị người khác làm bẩn hay làm ướt quần áo của mình, nhưng vấn đề là lúc này hắn lại chẳng trách ai được. Cũng may, đang là mùa hè, xiêm y khô rất nhanh.

Thanh Hạm thấy hắn ôm nàng đến giường, đặt đầu nàng thả xuống bên cạnh giường, để tóc thả xuống dưới, khiến nàng tức không biết trút vào đâu. Cảm giác đầu bị lơ lửng vô cùng khó chịu, đã vậy, sau khi Lăng Nhựt Tâm đặt nàng ở đó xong, lại đi về phía bàn, cầm cúi viết gì đó, dường như đã quên mất sự tồn tại của nàng vậy.

Cứ giằng co như thế nửa canh giờ, rốt cuộc Lăng Nhựt Tâm cũng nghiêng đầu sang nhìn nàng, lúc này hắn còn chưa đeo miếng che yết hầu, có thể nhìn thấy rõ hầu kết của hắn. Khóe miệng hắn khẽ mỉm cười, ôm lấy nàng đặt ngay ngắn trên giường, hai mắt nhìn Thanh Hạm chăm chăm, sáng như sao trên trời. Cổ Thanh Hạm vẫn còn hơi hơi đau, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng ở cùng một gian phòng với một nam nhân. Hơn nữa, nàng đã biết rõ, tên nam nhân này tuy xinh đẹp như yêu tinh, nhưng tính cách vô cùng xấu xa, mà trên người nàng lúc này, lại cũng chỉ có mỗi một chiếc trung y của hắn mà thôi.

Từ khi nàng còn nhỏ, sư phụ đã tách nàng ra khỏi các sư huynh, sáu sư huynh của nàng đều ở chung với nhau, chỉ có một mình nàng ở riêng một phòng, nàng vẫn không hiểu vì sao. Sư phụ đã giải thích cho nàng nghe rất nhiều lần, là vì nàng là một bé gái, nam nữ khác biệt, nên không thể ở cùng một chỗ, cũng dặn nàng phải tự bảo vệ mình cho tốt, đừng để người khác phát hiện mình là con gái. Chờ đến lúc nàng lớn hơn một chút, cuối cùng nàng cũng biết, nam nữ khác nhau thế nào. Lại có một lần, Đại sư huynh vô ý xông vào phòng của nàng, biết được bí mật của nàng. Vì thế, giới tính thật sự của Thanh Hạm cũng là bí mật của nàng và Đại sư huynh, trong Thương Tổ môn, chỉ có sư phụ và Đại sư huynh biết.

Nàng nghe thấy tiếng cười Lăng Nhựt Tâm, hồn lập tức quay lại, trừng to mắt nhìn hắn. Hắn ngồi ở mép giường, đôi mắt sâu thẳm thản nhiên nhìn nàng nói: "Không phải cô đang nghĩ xem ta muốn làm gì cô đấy chứ?" Giọng nói của hắn vừa nhẹ nhàng lại vừa dịu dàng, tinh khiết như thiên sứ. Thanh Hạm khẽ chớp mắt một cái, vô nghĩa, có bản lĩnh thì người thả ta ra rồi hãy nói!

Ý cười trong mắt Lăng Nhựt Tâm nhạt đi, rồi lại hiện lên một vẻ suy nghĩ sâu xa, ánh nến lay động chiếu vào mặt hắn, khiến cho hắn mang một vẻ u buồn khó tả, hắn thản nhiên nói: "Ta giải huyết cam cho cô trước, nếu cô dám to tiếng, ta không ngại ném cô vào chuồng heo lần nữa đâu." Những lời này, Thanh Hạm biết không phải chỉ là để uy hiếp. Con người này, có lẽ việc gì cũng có thể làm được, lập tức lại chớp mắt một cái nữa.

Lăng Nhựt Tâm đưa tay muốn chạm vào ngực nàng, mới chọt nhận ra, thân phận của hai người dường như có chút xấu hổ, hơi hơi chần chừ, khóe miệng lại khẽ nở một nụ cười trào phúng. Hắn thấy Thanh Hạm trừng to hai mắt, ý cười trong mắt hắn lại càng dày hơn, chỉ có điều, đáy mắt vẫn lạnh như băng. Hắn ra tay như chớp, nhanh chóng điểm vào ngực nàng một cái.

Thanh Hạm vừa nói chuyện được đã muốn mắng to: "Người là tên sắc lang!" Nhưng mà vừa mới kêu một tiếng 'người' đã gặp ngay ánh mắt cảnh cáo của Lăng Nhựt Tâm, câu nói tiếp theo lập tức nuốt gọn xuống bụng. Nàng thở dài một cái, rầu rĩ hỏi: "Người muốn thế nào?"

Về mặt Lăng Nhựt Tâm nhân nhạ, ra về chẳng để tâm đến chuyện gì, hỏi lại: "Cô muốn ta làm thế nào?"

Câu hỏi lại như vậy khiến Thanh Hạm càng không có cảm giác an toàn, nàng không khỏi nuốt nước miếng một cái: "Ta muốn người thả ta ra!" Lần trước vì nàng đùa giỡn hắn, nên bị hắn ném vào chuồng heo, lần này nhìn lên hắn tắm rửa, xuyên thấu thân phận thật sự của hắn, chỉ e hắn sẽ giết người diệt khẩu mất. Đột nhiên nàng nhớ tới những lời đồn đại về hắn trong Tầm Ân thành, hắn làm đương gia đã năm năm, năm nay đã hai mươi tuổi, vẫn chưa gả cho ai, căn bản không phải hắn không muốn thành thân, mà là hắn không thể thành thân. Nàng thật sự thấy kỳ quái, hắn vì sao lại không yên phận mà làm một người nam nhân tốt, cố tình giả nữ nhân làm gì?

Ánh mắt Lăng Nhựt Tâm âm u, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại càng tăng thêm một chút ý cười dịu dàng, hắn nhìn nàng nói: "Cô nghĩ ta sẽ khinh địch như vậy mà bỏ qua cho cô sao?" Lòng Thanh Hạm không khỏi chìm xuống, hắn lại nói tiếp: "Huyền Thái sơn trang là thế gia chuyên dệt vải, nhuộm màu, thêu thùa được hoàng gia ngự phong, vị trí đương gia chỉ truyền nữ, không truyền nam, nhưng mẹ ta lại chỉ sinh được một mình ta, cha ta đã qua đời từ sớm. Cho nên, không khó để cô đoán được vì sao ta lại phải giả nữ, đúng không?"

Đôi mắt to của Thanh Hạm khẽ chuyển động, nàng hỏi: "Vì sao người muốn nói bí mật này cho ta? Muốn ta giúp người bảo vệ bí mật này hay sao?" Thì ra nguyên nhân sâu xa là như thế, nàng không tìm được lại nhìn hắn nhiều thêm một chút. Một người nam nhân giả nữ nhân mà còn giống nữ nhân hơn cả nữ nhân, không biết nên nói là hắn thành công hay thất bại đây.

Lăng Nhựt Tâm khẽ mỉm cười nói: "Đây là lần thứ hai ta và cô gặp nhau, ta không biết nên nói là có duyên hay nghiệp chướng, lại để cô biết được bí mật của ta. Chúng ta coi như là có chút ân oán, nhưng cũng chưa đến mức có ta không có cô. Giờ ta cho cô hai con đường để lựa chọn, thứ nhất, là giúp ta bảo vệ bí mật này, chuyện đêm nay, cô coi như không thấy, ta cũng coi như chưa từng phát sinh."

Thanh Hạm nhìn nhìn hắn hỏi: "Nếu ta không đồng ý thì sao? Điều thứ hai là gì?"

Lăng Nhựt Tâm cười đến vô cùng dịu dàng: "Không đồng ý cũng không sao, mạng của cô giờ đang nằm trong tay ta, điều thứ hai, là chết! Cô muốn chọn đường nào?" Thanh Hạm còn chưa kịp nói gì, hắn đã nói tiếp: "Nói thật, thân phận của ta xấu hổ như vậy, cho đến giờ vẫn chưa được thưởng thức qua mùi vị của nữ nhân thế nào. Nếu cô chọn điều thứ hai, ta thật sự không ngại để cô trở thành nữ nhân đầu tiên của ta đâu!"

Q.1 - Chương 14: Đồng sinh cộng tử

Nhược Tâm vừa nói xong, liền ghé sát vào mặt Thanh Hạm, ánh mắt mang theo một chút mỉa mai. Mái tóc dài của hắn vẫn chưa buộc lên, vừa cúi đầu đã xõa xuống dưới, gió mùa hè nhẹ thổi qua cửa sổ, khiến ánh nền trở nên chập chờn, thoi thóp hắt khẽ chạm nhẹ qua khuôn mặt thanh tú của Thanh Hạm.

Hắn mặc y phục màu trắng, cổ áo và cổ tay còn thêu mấy đóa hoa lan cực kỳ lịch sự, tao nhã, càng tăng thêm cho hắn vẻ siêu phàm thoát tục. Nếu trên mặt hắn mà không có nụ cười mờ ám kia, thì Thanh Hạm nhất định sẽ nghĩ hắn là thần tiên hạ phàm. Vì hai người quá gần nhau, Thanh Hạm có thể ngửi được một mùi hương nhàn nhạt trên người hắn, vừa giống mùi lá cây, lại vừa giống mùi gỗ tươi, nàng có thể cảm nhận được cả hơi thở của hắn. Mặt hắn phóng to trước mắt nàng, vừa xinh đẹp, vừa thanh u, vừa quá gần, lại vừa giống như rất xa, có chút hoảng hốt, cũng có chút mê hoặc.

Thanh Hạm thấy hắn càng ngày càng tiến sát lại mình, rốt cuộc cũng không nhịn được nói: "Chuyện tối hôm nay, cái gì ta cũng không biết, ta căn bản không đi qua Huyền Thái sơn trang!" Giờ cũng chỉ có cách đồng ý với hắn, người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Chỉ có điều, chờ qua hôm nay, nàng được tự do, nàng sẽ nói nàng không biết đã đồng ý với hắn cái gì.

Lăng Nhược Tâm thấy ánh mắt nàng chuyển vòng quanh, biết ngay nàng chỉ đáp ứng cho qua chuyện. Ý cười trên khóe miệng càng đậm thêm, mặt lại tăng thêm một vẻ mờ ám: "Nhưng mà, vì sao ta phải tin cô?"

Giọng điệu Thanh Hạm rất kiên định: "Nam tử hán đại trượng phu, đã nói sẽ không nuốt lời!" Đại trượng phu cái con khi, nàng là một nữ tử, đương nhiên sẽ không thềm giữ lời, cái chính là, giờ lấy có gì mà chả được.

Lăng Nhược Tâm cười nói: "Nhưng ta nhìn thế nào cũng thấy cô chỉ là một tiểu nữ tử thôi." Dứt lời, tay hắn lại nhẹ nhàng lướt qua ngực Thanh Hạm, như muốn nhắc nhở giới tính thật sự của nàng.

Thanh Hạm thấy hành động của hắn, đôi mắt to bùng bùng lửa giận. Tên vô lại này, ăn đậu hũ của nàng đến nghiện rồi hay sao! Hơi một chút là động vào ngực nàng, hơn nữa, xiêm y của nàng bây giờ lại rất mỏng, còn là xiêm y của hắn nữa, vừa nghĩ đã muốn phát điên lên rồi! Nàng không nhịn được khẽ gầm lên: "Ngươi muốn làm gì?"

Lăng Nhược Tâm ra vẻ bị nàng dọa, tay không dám hạ xuống nữa, nhưng lại cố ý nhìn nhìn ngực nàng vài lần, sau đó tui thân nói: "Cái gì ta cũng chưa làm, cũng không muốn làm gì cả. Có điều, để bảo vệ Huyền Thái sơn trang, thì có lẽ ta phải làm gì đó với cô mới được." Vừa dứt lời, cặp mắt sâu thẳm kia lại liếc nhìn Thanh Hạm, khiến da đầu nàng run lên.

Lăng Nhược Tâm cười khê: "Ta chỉ cảm thấy, cả đời ta có lẽ sẽ khó mà đón dâu được, không thì như vậy là được rồi, dù sao cô cũng chẳng giống một nữ nhân, bình thường cô cứ giả nam đi, sau đó ta sẽ cố gắng mà chấp nhận cưới cô về, vậy là tất cả đều là người một nhà, chết thì cùng chết, ta cũng không lo đến chuyện tru di cửu tộc hay linh tính gì nữa." Đây là chủ ý ngớ ngẩn của mẹ và Đoàn thúc thúc, hắn rất muốn nhìn xem thái độ của đương sự kia như thế nào.

Hắn thấy mặt Thanh Hạm trắng bệch ra, lại càng cười rạng rỡ hơn: "Ừ, biện pháp này cũng không tồi! Quyết định vậy đi!"

Thanh Hạm nghe hắn nói thế, chỉ muốn đâm đầu chết luôn cho xong, đây là cái trò quỷ gì vậy, thế mà hắn cũng nghĩ ra được à! Nếu nàng mà biết đây là biện pháp cha nàng nghĩ ra, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì nữa. Lúc này, dù chỉ một khắc nàng cũng không muốn nhìn thấy tên yêu tinh trước mặt, chứ nói gì đến chuyện ở cùng hắn cả đời?! Nàng thà chết đi còn hơn! Nhưng mà, chết cũng không muốn chết cùng một chỗ với hắn!

Thanh Hạm chán nản nói: "Ta thấy ngươi đúng là loạn trí rồi, ta là nữ nhân, sớm muộn gì cũng phải thành thân, làm sao có thể cưới người được!"

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: "Cũng đúng nhì, nhưng mà ta cũng là nam nhân, sớm hay muộn cũng muốn cưới nương tử, tuy cô chẳng giống nữ nhân gì cả, cả ngày vừa ồn ào vừa quậy phá, nhưng thấy ta và cô có duyên với nhau như vậy, cô cũng muốn thành thân, ta cũng miễn cưỡng mà cưới cô về là được rồi."

Sự tức giận trong lòng Thanh Hạm không thể nhịn thêm được nữa, nàng quát to: "Dù nam nhân trên toàn thế gian này có chết sạch, ta cũng không thềm gả cho người!"

Lăng Nhược Tâm cười đến vô cùng dịu dàng: "Đúng vậy, dù nam nhân khắp thiên hạ chết sạch, cô cũng sẽ không gả cho ta, nhưng mà sẽ cưới ta về!" Xem ra Đoàn thúc thúc và con gái mình cũng không cùng chung chí hướng, như vậy rất tốt, rất tốt, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết rồi! Hắn mới là người muốn nói, dù nữ nhân khắp thiên hạ chết sạch cũng không muốn thành thân với nàng ấy!

Thanh Hạm nghe hắn nói vậy, chỉ hận không thể bật người ngồi dậy quát: "Cho dù nữ nhân khắp thiên hạ chết sạch ta cũng sẽ không cưới người về!" Nhưng lại nhìn lại mình, thật là phát điên mất, nàng là nữ nhân, làm sao cưới nữ nhân về được?

Lăng Nhục Tâm cẩn thận nhìn mặt nàng, vừa tức giận, vừa cảm phẫn, tốt lắm, hần đã đạt được hiệu quả mong muốn rồi. Mặc dù nàng ta rất nam tính, nhưng ít ra, họ cũng cùng một suy nghĩ trên mặt trận này. Nàng càng tức giận, hần càng thấy vui vẻ, nàng càng chán ghét hần, hần lại càng đắc ý.

Lăng Nhục Tâm chờ Thanh Hạm rống xong, mới nhét một viên thuốc vào miệng Thanh Hạm, nàng đang muốn nhỏ ra, hần liền nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, khiến viên thuốc chui thẳng xuống bụng. Bây giờ Thanh Hạm mới phát hiện hần đã giải huyết của nàng, việc đầu tiên nàng làm sau khi tự do, là đánh thẳng một quyền vào ngực Lăng Nhục Tâm, nhưng ngay lập tức nàng ngạc nhiên phát hiện tay nàng không có chút khí lực nào cả.

Nụ cười của Lăng Nhục Tâm u nhã như hoa lan, nói: "Ngực của ta cũng hơi ngứa, nhưng mà, gãi ngứa không phải như thế." Hần phát hiện ra, Đoàn Thanh Hạm này rất khó có thể thuần hóa, may mà hần đã sớm chuẩn bị.

Thanh Hạm vừa sợ vừa giận nói: "Ngươi cho ta ăn cái gì?"

Lăng Nhục Tâm hơi úy khuất nói: "Chẳng qua là ta muốn đưa cô đi gặp một người, nhưng bộ dạng của cô thật sự là không thể ra ngoài được, thấy cô hung dữ như vậy, chắc chắn là sẽ không để cho ta thay quần áo cho cô, nên ta cho cô ăn một viên thuốc, để cô tự mặc quần áo thôi. Yên tâm, viên thuốc đó chỉ có tác dụng tạm thời phong tỏa nội lực của cô trong bốn canh giờ, không gây thương tổn gì cho thân thể cả!"

Thanh Hạm thấy ánh mắt của hần khó giấu được nét đắc ý, trong lòng tức giận, chỉ hận không thể dùng một quyền đâm cho mất hần thành mất gấu mèo luôn. Lăng Nhục Tâm thấy nàng nhìn hần, cười cười nói: "Hay là cô muốn ta giúp cô thay quần áo?" Quần áo trong tay hần lại đưa tới.

Thanh Hạm giật lấy đồ, quát: "Xoay người sang chỗ khác, không được nhìn!" Dù thế nào, thì trước hết vẫn phải thay bộ đồ chết tiệt này ra đã, nàng cúi đầu nhìn bộ xiêm y trên tay, tất nhiên là một bộ nam trang màu trắng tuyết.

Lăng Nhục Tâm nói: "Ta đếm đến mười, nếu cô không thay xong, ta sẽ quay người lại!"

Thanh Hạm tức giận cũng không làm gì được, chỉ vội vàng thay quần áo, vừa lúc hần đếm đến mười, nàng cũng kịp thay xong, bộ xiêm y kia cực kỳ vừa người. Mặc nam trang vào khiến nàng cảm thấy khá hơn nhiều, hỏi: "Ngươi muốn dẫn ta đi gặp ai?"

Lăng Nhục Tâm đưa cho nàng một sợi dây cột tóc, bí hiểm nói: "Đi rồi sẽ biết!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Âm mưu của hần

Lúc Lăng Nhục Tâm xoay người, Thanh Hạm cầm lấy nghiền mực đá của hần, định nện xuống đầu hần. Cứ tưởng sắp thành công, hần lại đột nhiên xoay đầu lại hỏi: "Cô định làm gì?" Ánh mắt sầm lại, ẩn bên trong là sự nhẫn nại vô cùng.

Thanh Hạm nhớ ra, hiện giờ mình chẳng còn chút nội lực nào cả, động tác vừa rồi chắc là quá mạnh mẽ, nên bị hần phát hiện. Nàng nghĩ đến thủ đoạn của hần, trong lòng không kim được mà lạnh đi, cười mỉa nói: "Chẳng làm gì cả, mùa hè nóng quá, tay ta cũng thấy nóng, thấy tảng đá kia lạnh, nên muốn cầm hạ nhiệt thôi." Dứt lời, nàng buông luôn nghiền mực kia xuống.

Trong lòng Lăng Nhục Tâm cũng cảm thấy buồn cười, cái gì mà dùng đá hạ nhiệt chứ, vậy mà cô ấy cũng nghĩ ra được. Hần nhớ tới mục đích của mình, nên tự dặn mình không cần phải so đo với nàng, cười rất vô hại nói: "Đúng vậy, thời tiết nóng quá, có muốn đến hồ nước ở đằng kia tắm nước lạnh một chút không?" Hồ nước đó chính là nơi được gọi là Phượng Trì, có nuôi mấy con cá sấu, chắc bọn chúng sẽ rất thích ăn loại thịt tươi mới non mềm này.

Thanh Hạm vừa thấy ánh mắt của hần, đã đoán ngay đây không phải là chuyện hay ho gì, vội lắc lắc đầu. Lăng Nhục Tâm không để ý đến nàng, quay đầu đi trước, hần biết chắc chắn nàng sẽ theo kịp, vì trong ánh mắt của nàng, hần cũng thấy có sự sợ hãi, xem ra nàng cũng không quá ngu ngốc, cũng hiểu cách liệu thời cơ mà hành động.

Thanh Hạm thật sự không thể nghĩ ra được hần muốn dẫn nàng đi gặp ai, ở Tầm Ân thành này nàng cũng chỉ biết có Đại sư huynh và cha, vừa nghĩ tới cha, nàng lại càng lo lắng, nếu thật sự là đi gặp cha, chỉ e nàng không thoát được kiếp nạn này rồi. Bất nàng phải bảo vệ một tên yêu tinh như vậy, nàng không thêm đâu! Huống chi, yêu tinh này còn lợi hại như thế, sao lại cần người khác bảo vệ? Hơn nữa, bọn họ cũng mới chỉ gặp nhau có hai lần, làm sao hần nhận nàng được!

Đột nhiên Thanh Hạm nhớ tới ngọc bội của nàng, liền hỏi: "Ngọc bội của ta đâu? Trả lại cho ta!" Đó là di vật duy nhất mà mẹ để lại cho nàng, nhất định phải tìm cách lấy về. Quan trọng nhất là có thể kéo dài thời gian một chút, nàng cũng có thể nghĩ đối sách cho hoàn hảo.

Lăng Nhục Tâm thân nhiên nói: "Sau khi cô theo ta đi gặp người kia, nhất định ta sẽ trả lại ngọc bội cho cô." Chỉ bằng một câu đã nhét những lời nàng định nói vào hết trong bụng.

Nàng hỏi liên tiếp mấy lần, rốt cuộc hẳn muốn đưa nàng đi gặp ai, nhưng Lăng Nhục Tâm đều chỉ nói, cô gặp sẽ biết, hỏi nhiều làm gì, rõ ràng là hẳn không thêm để ý đến Thanh Hạm. Nếu là những người khác làm phiền hẳn như vậy, chỉ e hẳn sẽ động sát khí rồi, nhưng giờ hẳn với nàng giống như dao hai lưỡi, nàng cũng còn có chút tác dụng. Nàng nghe hẳn nói vậy, chỉ cảm thấy càng buồn phiền lo lắng hơn, cả đời này chắc cũng chẳng bao giờ nàng gặp xui xẻo thế này, trong lòng cũng âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần công lực của nàng hồi phục, điều đầu tiên nàng làm sẽ là giáo huấn hẳn một trận thật cẩn thận!!!!

Lúc hai người đi xuyên qua một hồ nước, nàng thấy vô cùng kỳ quái, hồ nước gì mà đắp bờ kè cao như vậy? Bốn phía còn treo đầy đèn lồng, chiếu sáng mặt hồ như ban ngày. Rồi Thanh Hạm nhìn thấy một người kéo một con trâu nhỏ đen, ném xuống nước, nàng chỉ vừa đi qua đã nghe tiếng kêu thảm thiết, một con cá sấu đầu sần sùi như thân cây cắn ngay cổ con trâu nhỏ, con trâu giãy dụa kêu ầm ĩ giữa hồ, tiếp sau đó, lại xuất hiện thêm vài con cá sấu nữa xông vào, con trâu nhỏ kia nhanh chóng không còn cử động nữa, mặt hồ bị nhuộm đỏ cả một khoảng lớn.

Lần đầu tiên Thanh Hạm nhìn thấy cảnh tượng như thế, nàng sợ hãi, không kìm được hỏi: "Sao người lại nuôi mấy thứ đáng sợ như thế ở đây?"

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: "Cũng chẳng có gì đáng sợ cả, hồ nước này tên là Phụng Trì, đã có rất nhiều kẻ đùa giỡn ta bị ném xuống hồ rồi, hay là cô cũng muốn xuống thử xem thế nào?" Dứt lời, đôi mắt sâu như hồ nước kia lại nhìn chằm chằm Thanh Hạm, khiến nàng thấy da đầu run lên từng trận. Thì ra trước kia hẳn nói ném nàng vào Phụng Trì làm mồi cho cá, không phải chỉ để dọa nàng, thật sự có nơi như vậy. Nàng vừa nghĩ đến cảnh tượng bị cá sấu cắn vừa rồi kia, mà toàn thân tự dưng thấy đau đớn. So ra, thì chuồng heo kia, vẫn đáng yêu hơn nhiều.

Lăng Nhục Tâm thấy mặt nàng lộ vẻ sợ hãi, trong mắt lại xẹt qua một tia khinh thường, ánh mắt xinh đẹp chớp chớp nói: "Đi nhanh thôi!"

Thanh Hạm đi bên cạnh hẳn, ra sức thăm rủa hẳn biến thái, không phải người! Lại dám bắt người đi làm mồi cho cá sấu, thật sự, thật sự là không có nhân tính mà! Sau này nhất định sẽ không được chết từ tế! Trong lòng nàng lại tính toán, nàng đắc tội hẳn như vậy, làm sao hẳn có thể dễ dàng buông tha cho nàng được, lại nghĩ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, vì hẳn sờ ngực nàng nên mới buông tha cho nàng, hẳn sẽ không định tiền dâm hậu sát(*) thật đấy chứ???? Nàng càng nghĩ lại càng thấy sợ!!!!

(*)Tiền dâm hậu sát: e hèm, là... trước thì cường bức, còn sau thì giết đấy mà =))

Nàng đang định mượn cơ đau bụng muốn đi nhà xí, thì Lăng Nhục Tâm thân nhiên nói: "Đến rồi!" Dứt lời, cũng không cần quan tâm xem nàng có đồng ý hay không, hẳn nhẹ nhàng ném nàng vào đại sảnh, nàng nghĩ hẳn chắc chắn không có ý đồ gì tốt đẹp, ai mà biết bên trong có cái gì, dù sao cũng sẽ phải chết, nàng cũng bất chấp hết, chửi ầm lên: "Lăng Nhục Tâm, tên biến thái, ẻo lả, táng tận lương tâm, dám bắt người làm mồi cho cá, người cẩn thận không được chết từ tế! Ta cho người biết, ta không thêm sợ người đâu!"

Lăng Nhục Tâm chỉ thân nhiên nói: "Ta tàn nhẫn như cô nói thật à? Ta chỉ là muốn thành thân với cô thôi, cô yên tâm, sau khi thành thân, ta sẽ đối xử với cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để bất kể kẻ nào khi dễ cô." Đương nhiên là, nếu thật sự cô dám thành thân với ta, mỗi ngày ta nhất định sẽ bắt nạt cô chết thì thôi.

Thanh Hạm tức giận hét ầm lên: "Đồ thần kinh, ta đã nói rồi, ta sẽ không cưới người, cũng không gả cho người, người bị điên hay nghe không hiểu tiếng người hả? Cho nên là, người nên chết tâm đi, nếu mỗi ngày đều phải ở cùng một chỗ với người, thì ta tình nguyện đi tìm cái chết còn hơn!" Rõ ràng xong, nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, dù thế nào nàng cũng phải cảm cực hết bốn canh giờ, chờ nàng lấy lại được nội lực, thù cũng không thêm báo nữa, nhanh chạy trốn đi cho xong!

Lăng Nhục Tâm còn chưa nói gì, từ phía sau Thanh Hạm đã có tiếng người nói chuyện: "Hạm nhi, còn đang nói ngốc nghếch cái gì thế, cái gì mà chết với không chết, trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, trước đến giờ đều là do cha mẹ định đoạt, bà mối dẫn đường, con ở đây nói bậy bạ cái gì vậy?"

Thanh Hạm quay lại, không khỏi kinh hoàng tròn tròn mắt, há hốc mồm, đứng sau nàng là người cha đã xa cách nàng hơn một năm, bên cạnh còn có thêm một vị phụ nhân xinh đẹp, nét mặt giống Lăng Nhục Tâm kia đến bảy phần. Nàng ngờ ngác kêu lên: "Cha, sao cha lại ở đây?"

Mặt Đoàn Lạc Trần đen lại, uống công ông khoa trương trước mặt Lăng Ngọc Song và Lăng Nhục Tâm là nàng quốc sắc thiên hương thế nào, tri thư đạt lễ ra sao, giờ thì hay rồi, bộ dạng nàng ngang tàng bạo ngược như thế, bảo cái mặt già này của ông phải đối mặt với người khác thế nào đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Ai cao tay hơn

Ads Đột nhiên Thanh Hạm có cảm giác bị mắc mưu, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nhục Tâm, Lăng Nhục Tâm lại chỉ cười nhẹ, dịu dàng mà vô hại nói: "Đúng là khéo thật, không ngờ ta và Thanh Hạm muối muối lại hữu duyên như thế, đúng là không đánh nhau không biết người quen, đã thất lễ với muối rồi!" Dứt lời, còn nhẹ nhàng cúi người với nàng một cái, Thanh Hạm nhìn thấy hẳn bây giờ và ban nãy cứ như hai người khác nhau vậy, nụ cười cũng như gió xuân, không có một chút khí lạnh nào, vô cùng ấm áp.

Nhất thời Thanh Hạm không đoán ra được hẳn đang có âm mưu gì, lại có cảm giác dường như hẳn đã sớm biết nàng là ai, lừa nàng tới đây chỉ đơn giản

là đề nàng gặp cha nàng, có ý chộc giận nàng là vì muốn nàng rống lên những lời này nọ như vừa rồi thôi. Tuy nàng không biết ý đồ của hắn là gì, nhưng nàng dám khẳng định trong chuyện này còn có ẩn tình.

Nàng đã thua nhiều lần trước mặt hắn, lần này nàng không muốn thua nữa, nụ cười của hắn bây giờ, lại mang một chút khoái cảm như thực hiện được ý đồ vậy, nàng nhất định sẽ không cho hắn ngang nhiên đạt được mục đích như vậy, lập tức cười nói: "Đúng vậy, Lăng công tử, ta cũng thấy chúng ta thật có duyên!" Tuy nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói với Lăng Nhựt Tâm những lời này, nhưng lại quay lưng về phía Đoàn Lạc Trần và Lăng Ngọc Song, nên dù nàng có rít trong kẽ răng, thì lúc nghe cũng tạm coi là dịu dàng.

Chỉ có điều, lời nói của nàng vừa ra khỏi miệng, thì chỉ trừ nàng ra, còn mọi người trong phòng đều biến sắc, Đoàn Lạc Trần vội chạy ra cửa nhìn trước nhìn sau một chút, thấy không có ai, mới đóng cửa phòng lại, chỉ tay vào Lăng Nhựt Tâm hỏi: "Hạ nhi, sao con biết hắn là nam nhân?"

Thanh Hạ cũng cười nói: "Trước kia không phải cha thường nói Lăng Đại tiểu thư là một mỹ nhân sao? Trước khi đến, con cũng rất tò mò, không biết nữ tử này rốt cuộc đẹp đến thế nào, lúc gặp thì mới thấy, cũng đúng là do duyên phận, mấy ngày trước con đi dạo xung quanh một mình, có gặp Lăng Đại tiểu thư, tình cờ là Lăng Đại tiểu thư lại nhặt được ngọc bội di vật của mẹ. Vì thế con muốn tìm hắn để xin lại ngọc bội đó, nhưng sợ tới muộn sẽ bị cha mắng, nên liền muốn lên đến tìm hắn để đòi về thôi. Con chỉ nghĩ mọi người đều là nữ tử, cũng không kiêng kị gì, bèn chạy tới khuê phòng của Đại tiểu thư, đúng là không khéo, gặp lúc Lăng Đại tiểu thư đang thay quần áo, con nhìn thấy ngực giả và miếng che yếm hầu, nên mới phát hiện ra bí mật này." Nếu muốn nói hươu nói vượn, thì nàng sẽ chiều, bịa chuyện là nghề của nàng rồi, xem ai sợ ai, đêm nay có thể đòi được cả vốn lẫn lời về là tốt nhất.

Lăng Nhựt Tâm nghe nàng giải thích như vậy, sắc mặt cũng không khỏi có chút thay đổi. Tiểu nha đầu này phản ứng nhanh thật, bản lĩnh đối trắng thay đen cũng rất lớn. Tất cả đều được nàng viện cớ là duyên phận, nàng không có đùa giỡn hắn, cũng không có nhìn lên hắn tầm rữa. Xem ra, hắn đúng là đã quá coi thường nàng rồi.

Lăng Ngọc Song thấy Thanh Hạ đã phát hiện ra thân phận của Lăng Nhựt Tâm, trong lòng thầm hô "Ý trời!" Cho đến bây giờ, bà vẫn cảm thấy rất có lỗi với Lăng Nhựt Tâm, hắn vì gia nghiệp, nên đường đường là một nam tử hán, lại phải vứt bỏ thân phận nam nhân, để giả làm nữ tử, không thể hưởng thụ được những gì một người nam nhân đáng được hưởng thụ. Quan trọng nhất là, với thân phận của hắn như vậy, thì làm sao có thể cưới vợ đây?

Đoàn Lạc Trần rất tận tâm và trung thành với Lăng gia, nên Lăng Ngọc Song cũng không giấu diếm ông giới tính thực sự của Lăng Nhựt Tâm. Khi ông biết được sự lo lắng của Lăng Ngọc Song, cũng là lúc con gái ông vừa ra đời, nên ông quyết định sau này khi con gái lớn lên, sẽ gả cho Lăng Nhựt Tâm để tránh cho Lăng gia bị chặt đứt hương khói. Khi Lăng Ngọc Song nhìn thấy cô bé Thanh Hạ mi thanh mục tú, cũng thấy rất thích, mà cũng chẳng có cách giải quyết nào tốt hơn, liền đồng ý với đề nghị của Đoàn Lạc Trần. Vì thế Đoàn Lạc Trần thông báo ra với bên ngoài con của mình là con trai, chờ đến lúc Thanh Hạ được năm tuổi, ông đưa nàng lên Thương Tổ môn làm đệ tử của Huyền Cơ Tử để học nghệ.

Lăng Ngọc Song thấy Thanh Hạ tuy mặc nam trang, nhưng mặt mũi rất tuấn tú, trong lòng cũng mừng thầm, cười nói: "Giới tính của Nhựt Tâm vẫn là bí mật của Huyền Thái sơn trang, không ngờ lại trùng hợp như vậy, bị Thanh Hạ phát hiện được, đúng là duyên phận. Thật hiếm có người nào hữu duyên như hai con."

Lăng Nhựt Tâm vội ngắt lời bà: "Mẹ, ta và Thanh Hạ muội muội đúng là có duyên, nhưng mà duyên này, là nghiệt duyên, mà không phải là lương duyên. Mẹ nghĩ lại mà xem, nàng chạy bừa vào phòng con, là một nữ nhân, hành động như vậy còn ra thể thống gì."

Thanh Hạ đứng bên cạnh cười nói: "Đúng vậy, ta đúng là có chút thô tục, nhưng cũng còn tốt hơn người." Dứt lời, nàng liền quay sang Lăng Nhựt Tâm, làm một dấu tay hình hoa lan, ý tứ kia không cần nói cũng biết, nàng chửi hắn là bất nam bất nữ. (*)

(*) Cái ngón tay hình hoa lan (Lan hoa chỉ) là động tác mà các vị nương nương, hoặc thái giám hay làm. Hình minh họa đây ạ.

Bé Hạ đúng là quá thâm ==))

Đời này, Lăng Nhựt Tâm hận nhất là người khác nói hắn như vậy, ánh mắt càng thêm u ám, sâu thăm thẳm, nhưng không chờ hắn phát tác, Thanh Hạ lại nói tiếp: "Cha, cha có biết vừa rồi hẳn quá đáng thế nào không, rõ ràng hắn là nam nhân, kể cả con có nhìn thấy hắn thay quần áo, thì cũng là hắn được lợi, thế mà hắn còn đòi con phải chịu trách nhiệm, bảo con phải cưới hắn, không phải là rất lộn xộn hay sao? Con là nữ nhân, làm sao đón dâu được? Hơn nữa, dù con có thật sự là nam nhân, hẳn thật sự là nữ nhân, nhưng hắn độc ác như vậy, làm gì có ai dám lấy chứ! Cha, vừa rồi không biết hắn còn cho con ăn được gì, làm cho vỡ công con mất hết, cha phải làm chủ cho con gái mà!" Dứt lời, còn nức nở hai tiếng.

Lúc này thì ngay cả ý nghĩ muốn bóp chết nàng Lăng Nhựt Tâm cũng có luôn, có thể nói, lừa nàng đến đây, là chuyện thất bại nhất mà hắn từng làm trong cuộc đời này. Sao những người hẳn phải đi điều tra, lại không nói cô nàng này có thể nói hươu nói vượn, đối trắng thay đen thế này chứ? Ngày mai hẳn sẽ làm thịt tất cả mấy tên cung cấp tin sai lệch kia đi!!!!

Lăng Nhựt Tâm thần nhiên nói: "Ta nhìn thế nào cũng giống nữ tử, ít nhất là còn thông hiểu thi ca, thấu hiểu lý lẽ, đâu có thô tục giống cô, với bộ dạng của cô bây giờ, chỉ sợ là chẳng bao giờ gả đi được thôi."

Thanh Hạ cười nói: "Trên đời này, chỉ có nam nhân không cưới được vợ, chứ không có nữ nhân không gả được chồng. Phien Lăng công tử lo lắng rồi, Thanh Hạ tự nhận thấy bộ dạng của mình cũng không có vấn đề gì, một ngày nào đó muốn gả cho người ta, chỉ sợ người nguyên ý cưới ta về có thể xếp hàng từ đây ra đến tận ngoài Tầm Ân thành đấy!" Tức chết tên yêu tinh này đi, tốt nhất là bây giờ hắn tức đến trợn trắng mắt, đi đòi nhà ma luôn.

Đoàn Lạc Trần và Lăng Ngọc Song nhìn nhau, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Đoàn Lạc Trần đã biết trước, với tính tình của Thanh Hạ, tất nhiên sẽ không muốn thành thân, nên mới lừa nàng xuống núi, nói là để bảo vệ Lăng Nhựt Tâm, giờ thì hay rồi, hai người vừa gặp nhau, đã anh nhìn tôi không hợp mắt, tôi nhìn anh không vừa lòng, kế hoạch của bọn họ phải làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Thiếp thân thị vệ (thị vệ bên người)

Lăng Nhựt Tâm vừa đi ra ngoài, Đoàn Lạc Trần liền kéo tay Thanh Hạm nói: "Con gái ngoan, mau cắt kỷ khối ngọc bội này đi!" Ngọc bội đã ở trong tay Thanh Hạm, từ Hạm nhi cũng chuyển thành con gái ngoan luôn.

Thanh Hạm nhìn vẻ mặt tươi cười sáng lạng của Đoàn Lạc Trần, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác xấu, Lăng Ngọc Song cũng vui vẻ ra mặt, kéo tay nàng nói: "Năm đó khi con đến Thương Tổ môn vẫn còn là một cô bé con, vậy mà giờ đã lớn thế này rồi, càng ngày càng giống Đoàn phu nhân. Thật đúng là một cô bé đáng yêu, ai gặp cũng thích, tính ra, chúng ta cũng không gặp nhau mười mấy năm rồi, vật này, coi như là lễ gặp mặt, ta tặng cho con." Dứt lời, bà rút một cây trâm ngọc xanh biếc từ trong ngực áo ra, nhét vào tay nàng.

Lăng Ngọc Song thấy Nhựt Tâm có thể giao khối ngọc bội cho Thanh Hạm, tảng đá lớn trong lòng bà rốt cuộc cũng có thể thả xuống. Giờ phút này, bà càng nhìn Thanh Hạm, lại càng thấy vừa mắt, càng ngắm càng thích. Nhựt Tâm của bà rốt cuộc cũng có thể sống như người bình thường rồi.

Thanh Hạm biết bề ngoài của mình không đến nỗi vừa nhìn là ghét, nhưng cũng không tới mức vừa gặp đã thích chứ?! Nàng không kim được mà nhớ đến lời các sư huynh của nàng từng nói: "Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo" (*), khiến nàng cảm thấy Lăng phu nhân này hình như hơi đáng nghi. Thanh Hạm vừa được chứng kiến phương pháp Lăng phu nhân đối phó với Lăng Nhựt Tâm, rồi lại nhớ tới nàng liên tục mấy lần bị Lăng Nhựt Tâm nắm trong tay xoay vòng vòng, tự hiểu mình không thể lợi hại được như bà, nên trong lòng cũng cảnh giác hơn.

() Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: không có chuyện gì mà xum xue nịnh bợ, không phải kẻ gian cũng là trộm cắp. Câu này tương tự như câu "cáo chúc tết gà" i ^^*

Nàng lập tức nói với Lăng Ngọc Song: "Phu nhân, không có công không dám nhận lộc, cháu nhận ngọc bội của Lăng công tử là vì hấn cảm ngọc bội di vật của mẹ cháu. Hơn nữa, hôm nay là lần đầu tiên cháu gặp phu nhân, nên thật sự không dám nhận lễ vật quý báu thế này." Dù Thanh Hạm không biết đánh giá đồ vật, nhưng chỉ nhìn qua cũng biết giá trị cây trâm kia không hề thấp. Đã vậy, biểu hiện của cha hôm nay lại cũng rất khác thường, dù nàng vừa mới chịu không ít thiệt thòi, nhưng cũng không đến mức họ phải như thế chứ.

Lăng Ngọc Song nói: "Đoàn gia nhà con mấy đời này đều dốc sức cống hiến vì chuyện lớn của Lăng gia chúng ta, nên ta đã mong được cảm tạ nhà con từ lâu, hơn nữa, mấy năm gần đây, Đoàn tổng quản cũng chịu nhiều vất vả vì Huyền Thái sơn trang rồi, càng vất vả, thì công càng lớn. Từ nay về sau con còn phải chăm sóc Nhựt Tâm thay ta, cây trâm này chỉ là một chút lòng biết ơn của ta, con hãy nhận đi!"

Thanh Hạm vừa nghe đã thấy cực kỳ đau đầu, xem ra nàng không trốn nổi rồi! Thật sự phải làm thị vệ của tên yêu quái kia à?! Nàng không thêm đâu!!! Nhưng chuyện này lại là ước định của ông nội, ngay cả cha cũng không thể thay đổi, thì nàng làm sao có thể vi phạm lời thề của ông nội năm đó được. Trong lòng Thanh Hạm không kim được mà trách mắng người ông nội chưa bao giờ từng gặp mặt kia, rành rang lại đi lập cái lời thề quái gở này làm gì, không phải là muốn nàng chịu khổ hay sao?! Làm gì có ai vì nợ người ta một mạng, mà dùng đến ba đời con cháu đáp lại cơ chứ?! Thật sự là ngu không ai bằng, nhưng trước mặt Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần, nàng cũng không dám biểu lộ ra, chỉ đưa tay nhận ngay lấy cây trâm đó, thầm cảm thán: "Trâm ơi trâm, vì người mà ta phải đi làm cái chuyện cả đời này ta cũng không nguyện ý rồi!"

Thanh Hạm nói: "Phu nhân, cây trâm này cháu xin nhận, coi như là phần thưởng cho nhiều năm cha cháu vất vả vì Lăng gia. Có điều, cháu thấy Lăng công tử không những thông minh hơn người, võ công lại không hề thấp, dường như cũng không cần cháu phải bảo vệ." Thử từ chối một chút xem, coi như là gãy dựa lần cuối vậy.

Lăng Ngọc Song còn chưa kịp nói gì, thì Đoàn Lạc Trần đã ra mặt: "Hạm nhi, làm người không thể không giữ chữ tín, lúc trước con đã đồng ý với cha, sẽ đến bảo vệ Lăng Đại tiểu thư rồi."

Thanh Hạm bĩu môi nói: "Con có đồng ý với cha là sẽ bảo vệ Lăng Đại tiểu thư, chứ đâu có đồng ý bảo vệ Lăng Đại công tử chứ!" Nàng có thể khẳng định, chắc chắn cha nàng đã biết giới tính thật của Lăng Nhựt Tâm từ lâu, nàng còn chưa tính sổ với ông, mà ông đã giáo huấn nàng rồi.

Đoàn Lạc Trần quát: "Con đúng là càng ngày càng không có quy củ, ngay cả lời của cha cũng dám cãi lại, mặc kệ Nhựt Tâm là Đại tiểu thư hay là Đại công tử, con cũng phải thực hiện lời hứa của mình. Mà nhiệm vụ của con, chính là bảo vệ cho tốt Huyền Thái sơn trang và Lăng Đại tiểu thư!"

Lăng Ngọc Song xen vào nói: "Đoàn tổng quản cũng thật là, cứ từ từ mà nói, hung dữ như vậy làm gì, đừng dọa con cháu tương lai của ta!"

Vừa nói xong, Thanh Hạm tròn mắt nhìn hỏi: "Cái gì mà con cháu tương lai?" Không phải chứ, cha nàng không phải là định gả nàng cho tên yêu quái kia đấy chứ? Nếu là thật, thì nàng tình nguyện làm một tên tiểu nhân bội bạc còn hơn ở lại Huyền Thái sơn trang kỳ quái này.

Lăng Ngọc Song vừa nói xong, Đoàn Lạc Trần liếc bà một cái sắc ngọt, bà hiểu ngay là mình vừa nói lỡ miệng, bây giờ quan hệ của Thanh Hạm và

Nhược Tâm có vẻ không tốt, phải để hai đứa nhỏ có thời gian bồi dưỡng tình cảm, không nóng vội được. Vì thế, bà vội nói: "Ý ta nói là, con còn phải bảo vệ cho con dâu tương lai của ta nữa, nên không thể làm con sợ được!"

Thanh Hạm thấy vẻ mặt bà kỳ quái, trong lòng cũng rất nghi ngờ, Đoàn Lạc Trần lại ở bên cạnh nói: "Con đến Huyền Thái sơn trang, là để bảo vệ người của Lăng gia, cho nên, không chỉ Lăng công tử, mà cả vợ của hắn sau này con cũng phải bảo vệ. Có vấn đề gì không?"

Nhìn vẻ mặt Đoàn Lạc Trần tức giận, Thanh Hạm biết nàng mà còn có kè mặc cả nữa sẽ không còn đường sống, nhưng nàng vẫn nghĩ mãi, tên yêu quái như Lăng Nhược Tâm, có thể lấy được vợ à?! Con gái nhà nào mà dám gả cho hắn?! Nghĩ rồi nàng bĩu môi nói: "Vâng, cha, con sẽ thực hiện lời hứa của mình mà, sẽ bảo vệ Lăng Đại tiểu thư và người nhà của hắn thật tốt!" Cùng lắm thì từ nay về sau, mỗi lần nhìn thấy tên yêu quái kia, cứ coi hắn là nữ nhân đi, dù sao hắn cũng đâu có giống nam nhân.

Đoàn Lạc Trần nói: "Đúng thế, từ mai trở đi, con là thiếp thân thị vệ của Lăng công tử, cả mười hai canh giờ đều phải ở bên cạnh bảo vệ cho hắn!" Tốt nhất là giờ hai đứa cùng ăn cùng ngủ một chỗ luôn đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Ở cùng một phòng.

Thanh Hạm nghe thấy Đoàn Lạc Trần nói vậy, người khẽ run lên sợ hãi, không kịp được hỏi: "Cha, con và Lăng công tử dù sao cũng là nam nữ khác biệt, làm sao có thể canh bên cạnh hắn cả mười hai canh giờ được?" Nếu lúc tắm rửa mà cũng bắt nàng ở bên cạnh bảo vệ hắn, chỉ sợ là nàng sẽ kích động đến mức một kiếm giết chết hắn luôn mất.

Đoàn Lạc Trần gõ đầu nàng một cái nói: "Thế nào gọi là thiếp thân thị vệ? Thiếp thân thị vệ chính là thời thời khắc khắc đều phải đi theo bảo vệ cho chủ nhân của mình. Để giúp con sớm thích ứng với thân phận mới này, từ đêm nay con bắt đầu bảo vệ Lăng công tử luôn."

Thanh Hạm bĩu môi, chuyện này thật đúng là càng nói càng nát, sao nàng lại không phát hiện ra cha mình giả hoạt như thế chứ, đột nhiên nàng nhớ tới một việc: "Nhưng mà cha, đêm nay con bắt đầu bảo vệ Lăng công tử, vậy con ngủ ở đâu?"

Lăng Ngọc Song lại nói xen vào: "Nếu con đã là thiếp thân thị vệ của Nhược Tâm, thì đương nhiên phải ở cùng với nó rồi!"

Thanh Hạm trợn trừng hai mắt, nếu như vậy, chờ hiệu lực của viên thuốc kia được giải, nàng nhất định sẽ chạy trốn bằng được! Giữ chữ tín, giữ tình nghĩa cái quý gì chứ! Đoàn Lạc Trần vừa nhìn vẻ mặt nàng, liền biết ngay là nàng hiểu lầm, phải giải thích: "Ồ Miên Dung cư của Lăng công tử có rất nhiều phòng, có hai gian liền kề nhau nữa. Hắn vẫn ở bên gian trong, con ở gian ngoài, lát nữa cha sẽ phái người mang giường đệm, quần áo tới cho con."

Thanh Hạm nghe cha nói vậy, khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rối bời, lại nói: "Cha, nhưng mà....."

Đoàn Lạc Trần trừng mắt lườm nàng nói: "Không có nhưng mà, đêm nay con cũng mệt rồi, quay về nghỉ ngơi đi! Ta còn một số việc phải bàn bạc với phu nhân." Thanh Hạm dậm chân, hừ một tiếng rồi quay người rời đi. Nếu ông không phải cha đẻ của nàng, thì giờ nàng thật sự muốn trở mặt với ông luôn. Thật đúng là, chưa từng gặp người cha nào như vậy!

Thanh Hạm rầu rĩ bước vào Miên Dung cư, nhìn ba chữ lấp lánh trên cổng kia, khiến nàng hận chỉ muốn giật ngay cái bảng tên xuống, thảm máng: "Người quái gở, đến cả chỗ ở cũng chọn cái tên quái gở như vậy, đường đường là một đại nam nhân, lại đi biến mình thành nữ nhân!"

Ký Phong đang đốt đèn trong phòng, thấy một nam tử xa lạ bước vào liền quát lên: "Ai đó, dám nửa đêm xông vào khuê phòng của Đại tiểu thư!"

Thanh Hạm nhìn nàng, cười nói: "Tự giới thiệu, từ nay về sau ta là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư." Tâm tình của nàng vốn đã không tốt, giờ lại thấy ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Ký Phong, bực mình nói: "Ta xem cô có vẻ xinh đẹp khá ái như vậy, thì ra lại giống với Đại tiểu thư nhà cô, ai nói gì cũng không tin."

Ký Phong nghe giọng điệu ngạo mạn vô lễ của nàng, liền đưa chân tới đá nàng một cái. Tuy nội công của Thanh Hạm mất hết, nhưng chiêu thức thì vẫn còn, thuận tay gạt một cái khiến nàng ta ngã sòng xoài. Thanh Hạm tiếp tục đi về phía phòng Lăng Nhược Tâm. Tính cách Ký Phong vốn quật cường, lại lo lắng muốn bảo vệ chủ, nghĩ Thanh Hạm là tên háo sắc muốn làm chuyện xấu, bèn cầm còi lên định cảnh báo mọi người.

Lăng Nhược Tâm đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài phòng từ lâu, hắn cũng rất buồn bực. Đoàn thúc thúc và mẹ thật đúng là cố tình gây sức ép đây mà. Chuyện bọn họ sắp xếp cho Thanh Hạm ở cùng phòng với hắn, hắn cũng đoán ra ý đồ của họ rồi, hiểu rõ tính cách Ký Phong, nên hắn cũng không muốn lại gây ồn ào kéo hai người dờ hơi kia đến nữa, liền nói vọng ra: "Ký Phong, để cho hắn vào đi, người một nhà."

Thanh Hạm làm mặt quỷ với Ký Phong, rồi hừ một tiếng đi vào phòng Lăng Nhược Tâm, khiến Ký Phong cực kỳ tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

Trong phòng treo mấy cái đèn lồng, rất sáng sủa. Lúc này Lăng Nhược Tâm đang ngồi trên xích đu, nghĩ ngợi gì đó. Thanh Hạm đi qua tạo ra một làn gió nhẹ khiến những ngọn đèn khẽ lay động, làm Thanh Hạm cảm thấy Lăng Nhược Tâm có chút hư ảo. Dáng vẻ ngồi trên xích đu của hắn tự nhiên, phóng khoáng, chỉ nhìn qua đã sinh ra cảm giác thương xót, con người sâu thẳm lúc này lại lúc sáng lúc tối theo ánh đèn lồng, giống như vì sao nhỏ trên bầu trời,

trong suốt như bảo thạch.

Thanh Hạm bấu môi, thầm mắng ông trời bất công, đã cho một người nam nhân khuôn mặt xinh đẹp như vậy, lại còn cố tình cho hắn cả một gia thế hiển hách nữa. Nàng liếc mắt, lườm hắn một cái, tức giận nói: "Tại hạ Đoàn Thanh Hạm, từ nay về sau sẽ là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư, Đoàn tổng quản nói, sau này ta đều phải ở cùng với Đại tiểu thư." Lúc nàng nói, cố tình nhấn mạnh ba chữ "Đại tiểu thư", như muốn nhắc hắn, tuy giờ hắn là chủ nhân của nàng, nhưng nàng căn bản không thèm để mắt đến hắn.

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm khẽ chuyển, thản nhiên nhìn nàng một cái, vừa lãnh đạm vừa lạnh lùng, qua ánh mắt của hắn, Thanh Hạm vừa thoáng nhìn thấy tia khinh miệt trong mắt hắn, đã thấy hắn nhàn nhạt cười nói: "Được rồi, giờ cô nhớ cho kỹ, từ nay về sau, ta là chủ nhân của cô, ta bảo cô đi hướng Đông, thì cô không được đi hướng Tây, ta bảo cô ăn chay thì cô nhất định không được ăn mặn." Hắn cười vô cùng dịu dàng, giống như vừa rồi chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Thanh Hạm lại không kìm được mà muốn bốc hỏa, nhưng cũng khẽ cười nói: "Ta đã nhớ kỹ lời dặn của Đại tiểu thư, sau này nếu Đại tiểu thư có lỡ roi xuống sông, ta nhất định sẽ dùng cây trúc để chọc huynh xuống nữa; nếu huynh bị thương, nhất định ta sẽ xát muối lên miệng vết thương của huynh; nếu huynh tắm rửa, ta sẽ gọi Ký Phong ra hầu hạ huynh."

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng cười nói: "Xem ra, Đoàn tổng quản dạy dỗ cô không được kỹ cho lắm nhỉ, thôi vậy, ta vốn định trả miếng ngọc bội này cho cô, nhưng nếu cô đã hận ta như vậy, thì ta cũng không rảnh mà làm người tốt nữa, ngày mai ta sẽ ném nó xuống Đoạn Nhai." Dứt lời, hắn liền cầm lấy miếng ngọc bội, nghịch nghịch, tung lên tung xuống. Ánh mắt Thanh Hạm không rời được khỏi tay hắn, chỉ sợ hắn không cẩn thận sẽ làm vỡ tan mất miếng ngọc bội của nàng. Đoạn Nhai là một thắng cảnh của Tầm Ân thành, nhưng cũng là vực sâu vạn trượng, đừng nói một miếng ngọc bội, ngay cả một tảng đá to cỡ đầu người mà rơi xuống cũng sẽ nát tan tành.

Thanh Hạm cắn môi nói: "Nếu huynh dám làm thế, ta cũng sẽ ném miếng ngọc này đi!" Dứt lời, nàng lấy khối Tử hư ngọc bội kia ra.

Lăng Nhược Tâm thản nhiên nói: "Cô thích ném đi đâu thì ném, dù sao, miếng ngọc như thế ta còn nhiều." Mẹ hắn mới là người để tâm đến miếng ngọc đó, đầu phải hắn đâu, nàng thích ném thì cứ ném.

Thanh Hạm oán hận nói: "Rốt cuộc là huynh muốn thế nào?" Dù thế nào thì nhất định nàng phải nghĩ cách lấy lại miếng ngọc bội của mẹ nàng. Cuộc đời nàng, tuy rất bướng bỉnh, tuy thích gây sự, nhưng rất bận lòng với người mẹ đã mất của mình. Nàng vốn nghĩ sau khi cầm Tử Hư ngọc bội sẽ dùng nó để đổi với Lăng Nhược Tâm, không ngờ hắn lại sớm nhìn thấu suy nghĩ của nàng, biết nàng cực kỳ quan tâm đến miếng ngọc bội đó.

Lăng Nhược Tâm cười rất vô hại nói: "Ta chẳng nghĩ gì cả, chỉ là muốn nhắc nhở cô hãy làm thật tốt nhiệm vụ của một thị vệ thôi, nếu cô làm ta vừa lòng, không chừng ngày nào đó, tâm tình ta vui vẻ, sẽ đem trả miếng ngọc cho cô. Nếu cô làm không tốt, vậy thì, thật ngại quá, chỉ e là chuyện gì ta cũng làm được."

Thanh Hạm căm tức nhìn hắn, nhưng lại không biết làm thế nào mới ổn. Mỗi lần nàng và hắn giao đấu, hình như đều là nàng phải chịu thiệt, giờ đây tưởng có thể hòa được một ván, không ngờ lại vẫn bị hắn tính kế.

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nhìn nàng một cái nói: "Ta đã nói trước rồi, cô sẽ phải trả giá đắt vì hành vi hôm nay, mà hiện giờ, chính là một sự khởi đầu." Thanh Hạm biết hắn nói vậy không phải chỉ là để uy hiếp nàng. Những lời này mặc dù lạnh lùng, nhưng dường như lại lộ ra một chút đắc ý và đe dọa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ai chọc ghẹo ai?

Thanh Hạm tự nhủ, ngàn vạn lần không thể tức giận, tức hắn có mà tức cả đời, nàng hít sâu một hơi, sau đó mặt mũi hớn hở nói với Lăng Nhược Tâm: "Vậy sao?" Nàng lại đi từng bước đến gần hắn nói: "Đừng nghĩ ta sợ huynh, huynh cũng đừng quá kiêu ngạo, chúng ta cùng chờ xem!"

Người mang chăn đệm sang cũng vừa đi tới, Thanh Hạm hừ giọng, liếc mắt một cái, không để ý đến hắn nữa, chỉ hướng dẫn cho mấy người kia giúp nàng trải giường chiếu. Con người Lăng Nhược Tâm tối sầm lại, cũng hừ một tiếng quay về phòng.

Thanh Hạm vừa thấy hắn đi khuất, sự phiền muộn trong lòng như muốn bộc phát ra hết, hung hăng đập tay vào thành giường, rồi nằm vật ra. Nàng nằm nghiêng trên giường suy nghĩ, thấy đầu như to lên gấp đôi vậy, mười sáu năm nay chưa bao giờ nàng cảm thấy buồn phiền như hôm nay. Cứ tưởng đêm nay chắc chắn nàng sẽ mất ngủ, không ngờ vừa nằm một lúc, chưa đến một khắc sau nàng đã đi vào mộng đẹp.

Nàng nằm mơ. Trong giấc mơ, nàng dùng một quyền đâm cho Lăng Nhược Tâm ngã bẹp xuống đất, rồi lại đá một cước cho hắn bay lên trời. Đoạt lại ngọc bội của mẹ từ tay hắn, rồi ném khối Tử hư ngọc bội của hắn xuống đất, dẫm cho vỡ nát. Hắn quỳ rạp trên mặt đất, ra sức dập đầu cầu xin nàng tha thứ. Nàng cảm thấy tất cả thù oán đã báo được, vô cùng vui vẻ, cười hi hi ha ha trong mộng.

Đang mãi đắm chìm trong giấc mơ đẹp đó, thì nàng cảm thấy như có thứ gì liếm mặt nàng, ướt ướt, buồn buồn, nàng đẩy cái thứ kia ra, nhưng một lát

sau lại liếm tiếp, cuối cùng, Thanh Hạm mở to mắt, nhưng còn chưa kịp mở hẳn đã bị dọa đến trợn mắt. Một con chó săn rất to đang ghé vào giường nàng, đầu lưỡi dài ngoằng đang say mê liếm láp mặt nàng.

Thanh Hạm sợ hãi hét ầm lên, kéo chăn qua bao kín lấy mình, rồi hô to: "Mau rút đi, con chó ngu ngốc này!" Nhưng con chó kia dường như cũng không định buông tha nàng dễ dàng, lại càng tiến tới gần nàng hơn. Nàng hét lớn: "Lăng Nhục Tâm, huynh mau đuổi con chó ngu ngốc này ra!"

Lăng Nhục Tâm buồn cười nhìn hành động của nàng, cô nàng thô lỗ kia lại sợ một con chó, đúng là chuyện cực kỳ thú vị. Nếu không phải hôm nay có việc gấp cần xử lý, thì hẳn cũng không ngại trêu đùa nàng lâu hơn một chút. Hắn nhẹ nhàng vỗ tay một cái, rồi gọi: "Phi Ảnh, lại đây!" Con chó săn kia liền nhanh chóng chạy đến bên cạnh hắn.

Vừa thấy con chó tên Phi Ảnh kia rời khỏi giường, Thanh Hạm mới dám há mồm hít một hơi thật sâu, Lăng Nhục Tâm thân nhiên nói: "Từ nay về sau cô phải rời giường vào canh năm, nếu chậm một chút, ta sẽ có biện pháp đối phó với cô. Hôm nay phải ra ngoài, cô đi đến phủ tri phủ cùng ta một chuyến. Giờ ta cho cô một khắc chuẩn bị, nếu không xong, ta sẽ lại sai Phi Ảnh tới gọi cô đấy." Dứt lời, hắn cũng không thèm nhìn nàng nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Thanh Hạm hít một hơi thật sâu, tự nói với mình phải trấn tĩnh lại, bên ngoài cửa sổ trời chỉ mới tờ mờ sáng, nàng than thở một tiếng rồi lại nằm xuống, nhưng không dám ngủ tiếp. Nàng biết, Lăng Nhục Tâm nói được làm được, làm bầm khê mắng: "Đúng là tên biến thái, rời giường sớm thế làm gì chứ!" Chắc chắn là hắn có ý mà! Nhưng nàng biết làm sao được, chỉ có thể nhận mệnh mà dậy đi thôi.

Vừa hết một khắc, nàng liền ngáp ngắn ngáp dài đi ra cửa. Nhìn thấy xe ngựa ngoài cửa, nàng liền không khách khí muốn leo lên, nhưng chỉ vừa nhấc rèm xe, đã bị người ta đá cho một cái lặn xuống dưới, may mà nàng có nền tảng võ công vô cùng tốt, năng lực ứng biến cũng cực nhanh, vội vàng thi triển khinh công nên mới không bị ngã sấp xuống.

Thanh Hạm giận dữ nói: "Sao huynh đá ta?" Hành động kiểu này, không cần nghĩ cũng biết là ai làm rồi.

Lăng Nhục Tâm ở trong xe ngựa chậm rãi nói: "Ta chỉ muốn nhắc nhở cô chú ý thân phận của mình, từ giờ trở đi, ta là chủ nhân của cô, cô là thị vệ của ta, mà thị vệ, nói khó nghe một chút thì cũng chỉ là chó trông cửa. Một con chó làm sao có thể ngồi cùng chủ tử chứ?" Giọng nói thì nhẹ nhàng thanh khiết như nước suối khiến người ta vừa thấy thoải mái vừa thấy êm tai, nhưng những lời nói ra thì lại làm người ta tức muốn chết.

Thanh Hạm phẫn nộ quát: "Huynh... Hừ! Huynh không cho ta ngồi xe ngựa cũng được, ta không đi." Ngày đầu làm việc đã bãi công, nàng cũng to gan thật, quan trọng nhất là, nàng vốn không muốn làm thị vệ quý quái này chút nào!

Lăng Nhục Tâm vẫn thân nhiên cười nói: "Được, cô không đi thì thôi. Ký Phong, dắt Phi Ảnh lại đây hầu hạ Đoàn thị vệ cho tốt." Biết nhục điểm của nàng là có thể có cách đối phó với nàng rồi, hắn không tin hắn không trị được nàng.

Thanh Hạm nhảy vọt lên, xông vào xe ngựa, tốc độ cực kỳ nhanh khiến Lăng Nhục Tâm cũng kinh ngạc. Nàng vừa vọt vào trong xe ngựa, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, điểm ngay huyệt đạo Lăng Nhục Tâm, nhếch miệng cười nói: "Phi Ảnh chỉ nên dùng để hầu hạ Đại tiểu thư thôi, ta không chịu được sự đãi ngộ đó. Không phải Đại tiểu thư nói có việc gấp sao? Sao giờ còn chưa chịu đi?" Dứt lời, nàng lại đưa tay bóp nhẹ vào cổ hắn, chỉ cần dùng lực thêm một chút, cổ hắn sẽ bị vặn gãy.

Lăng Nhục Tâm tức giận trừng to đôi mắt xinh đẹp kia, nhưng lại không thể động đậy, oán hận nói: "Xuất phát!" Trên đời này, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là không thể nói đạo lý, giờ hắn đã hoàn toàn hiểu rõ rồi. Đoàn Thanh Hạm này, không những là một nữ nhân, còn là một tiểu nhân nữa, là do hắn quá sơ suất. Đôi mắt khê đảo một chút, sắc mặt hắn lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

Khóe miệng Thanh Hạm thoáng có ý cười nhạt, tay lại di chuyển sờ soạng trên người hắn. Vết và lấm mới có cơ hội như thế này, đương nhiên nàng không thể bỏ qua. Chỉ cần lấy lại được ngọc bội của mẹ, nàng sẽ rời khỏi nơi quý quái này ngay lập tức. Cha có mệnh nàng không giữ chữ tín cũng được, cho dù không nhận người con gái là nàng cũng được, tóm lại là chỉ cần không phải ở bên cạnh hắn nữa là tốt lắm rồi.

Cuộc đời Lăng Nhục Tâm hận nhất là người khác động tới thân thể hắn, càng không nói đến việc chưa bao giờ có người sờ soạng hắn như vậy, hắn giận dữ thấp giọng nói: "Cô đang làm trò gì thế?"

Thanh Hạm vừa sờ vừa đáp: "Ta tìm ngọc bội của mẹ ta!"

Lăng Nhục Tâm hơi tức nói: "Sao ta có thể ngu ngốc mà mang khối ngọc bội đó trên người được! Cô....." Câu nói kế tiếp, dù thế nào hắn cũng không nói ra được. Bình thường hắn vốn vô cùng bình tĩnh, vô cùng trấn định, thế mà lúc này cũng choáng váng, hoa mắt.

Thanh Hạm cũng ngẩn ngơ. Nàng sờ loạn khắp nơi trên người hắn, càng sờ càng đi xuống dưới, kết quả là động tới thứ gì đó không nên sờ. Trước đây thường chơi đùa cùng các sư huynh, đương nhiên nàng biết nàng đã sờ phải cái gì. Cho dù bình thường da mặt nàng có dày đến đâu, có cả gan làm loạn thế nào thì cũng vẫn là một cô gái nhỏ, mặt không kim được mà đỏ bừng lên, vội vàng rút tay về.

Lăng Nhục Tâm chỉ cảm thấy tim đập cực kỳ nhanh, tay nàng mềm mại như không xương, lúc chạm vào nơi đó của hắn, hắn rõ ràng cảm giác được cơ thể mình có phản ứng. Hắn cắn chặt răng, muốn mắng nàng nhưng lại không biết phải mắng thế nào!

Nhất thời, trong xe cực kỳ im lặng, Thanh Hạm dựa vào phía vách xe bên kia, cố gắng cách càng xa Lăng Nhục Tâm càng tốt. Nhưng xe ngựa vốn cũng không quá rộng rãi, xe vừa xóc một chút, hai người liền đụng phải nhau ngay.

Q.1 - Chương 20: Gặp lại cố nhân

Thanh Hạm chưa bao giờ bị dọa đến như vậy, nàng vừa mới làm gì thế này? Thấy Lăng Nhược Tâm đứng vào mình, còn dựa vào người nàng, nàng liền to giọng quát: "Cút sang một bên!"

Lăng Nhược Tâm cũng cảm thấy mình chưa bao giờ chịu thiệt đến thế, nàng ta đã được lợi lớn vậy rồi, lại còn dám quát hấn nữa, cái thói đòi gì thế này? Nét đỏ bừng trên mặt hấn cũng tiêu tan, hấn lạnh lùng nói: "Phải đi ra ngoài là cô mới đúng, đây là xe ngựa của ta, huyết đạo trên người ta cũng là do cô điểm." Xem ra, lần trước chinh nàng như vậy vẫn chưa đủ, nàng dường như không tiếp thu được một chút giáo huấn nào hết.

Lúc này Thanh Hạm mới nhớ ra là nàng điểm huyết hấn, trong lòng thoáng sa sầm xuống, liền đưa tay giải huyết cho hấn, cũng không ngại xe ngựa đang chạy, vút một cái lao ra khỏi thùng xe, giờ nàng tình nguyện chạy bộ cũng không muốn ngồi cùng một chỗ với hấn.

Xe ngựa dừng trước cửa lớn phủ tri phủ, người hầu vội vàng chạy tới vén rèm xe lên cho Lăng Nhược Tâm. Hấn ngồi trong xe, lớn tiếng nói: "Đoàn thị vệ, sao còn chưa tới đỡ ta xuống xe?"

Thanh Hạm đứng ngăn người ở dưới, vẫn chưa ý thức được Đoàn thị vệ mà hấn nhắc đến là nàng, một người hầu đứng cạnh phải nhắc nàng: "Đại tiểu thư gọi người kia!" Nàng thấy trong mắt Lăng Nhược Tâm mang nhiều hấn ý, nhưng cứ chỉ lại vô cùng tao nhã, trên mặt còn có một chút ý cười như có như không. Trong lòng nàng cực kỳ không muốn, nói: "Tự huynh không xuống được à?"

Lăng Nhược Tâm không nói gì, tên thị vệ Võ Ân quát: "Chẳng lẽ Đoàn tổng quản không dạy dỗ người hay sao? Làm gì có ai dám đối xử như thế với chủ tử chứ? Được Đại tiểu thư nhờ đã là để mắt đến người rồi!" Dứt lời, hấn chạy đến bên cạnh Lăng Nhược Tâm, vươn tay muốn dìu hấn xuống xe ngựa.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt với hấn ta nói: "Đã là người mới, thì đương nhiên phải dạy cho hấn biết một chút quy củ. Từ nay về sau, để Đoàn thị vệ đỡ ta xuống xe là được rồi." Giọng điệu tuy rất dịu dàng nhưng lại đủ sự uy nghi, Võ Ân đành phải ngượng ngùng rồi đi, trừng mắt lườm Thanh Hạm một cái.

Thanh Hạm bĩu môi, đành phải tiến lên phía trước đỡ Lăng Nhược Tâm. Nàng thật sự không hiểu nổi, cái con người xấu xa tới cực điểm kia, vì sao trước mặt mọi người lại cứ phải giả bộ một dáng vẻ nhu nhược như thế? Giả vờ nhu nhược thì cũng được đi, nhưng hấn còn không quên bày ra một kiểu mầu của tiểu thư khuê các, nàng cực kỳ chán ghét hành vi như vậy của hấn. Không kìm được mà chép miệng "chặc chặc" thành tiếng, trong mắt đầy vẻ khinh thường, trong lòng cũng thầm hận chính mình, chẳng phải lúc trước cũng bị bộ dạng này của Lăng Nhược Tâm lừa hay sao. Một người nam nhân mà còn nữ tính hơn cả nữ nhân, đúng là đáng khinh thường mà.

Lăng Nhược Tâm không thèm để ý tới ánh mắt của nàng, khẽ đặt tay lên tay Thanh Hạm, cực kỳ tao nhã bước xuống xe ngựa, thoáng nhìn qua, thật sự là rất yếu đuối. Nhưng khi tay hấn vừa đặt lên tay nàng, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau như bị đánh lén, lập tức kêu ầm ĩ lên, mà lúc này, hấn quay lưng đi trước, còn không thèm liếc nhìn lại nàng một cái.

Người qua lại thấy tùy tùng bên cạnh Lăng Nhược Tâm phản ứng như vậy, cũng nhìn nàng với ánh mắt quái dị. Thanh Hạm cảm tức, nhìn kỹ bàn tay vừa đỡ Lăng Nhược Tâm, chỉ thấy trên mu bàn tay hơi tê tê đỏ đỏ, nhớ đến lần đầu tiên gặp hấn, nàng bị hấn dùng kim khâu điểm huyết, lúc này lỗ kim cũng đâm đúng vào huyết đạo của nàng, thảo nào mà đau như vậy. Trong lòng nàng thầm mắng Lăng Nhược Tâm ác độc, đang định bực phát, nhưng nhớ tới việc vài ngày nay nàng đều bị hấn chơi xấu, mà hấn ra tay lại cực nhanh, ai sẽ tin hấn dùng kim đâm nàng đây?

Thanh Hạm oán hận trừng mắt lườm hấn một cái, hấn lại mỉm cười nói: "Đoàn thị vệ còn không mau đi theo, để Tri phủ đại nhân chờ thì thật không phải phép." Nụ cười của hấn vô cùng dịu dàng, nhưng nàng có thể nhìn ra trong mắt hấn một tia đắc ý và cảnh cáo.

Thanh Hạm cũng cười nói: "Vâng, Đại tiểu thư!" Nói rồi nàng đi theo Lăng Nhược Tâm vào cửa lớn phủ tri phủ. Giả bộ à, cứ giả bộ đi, một ngày nào đó, nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời. Dám dùng kim khâu đâm nàng, lần sau nàng nhất định sẽ đâm hấn thành con nhím!

Nhưng vừa đi vào bên trong phủ tri phủ, Thanh Hạm liền thấy choáng váng, trừ một vài căn phòng bên ngoài, thì các nơi khác đều bị đốt đến cháy đen, giờ các nhóm thợ đang bận rộn tu sửa phòng ốc. Hoa cỏ trong hoa viên cũng bị đốt đến hơn một nửa, cảnh tượng vô cùng thảm. Nàng nhớ rõ ngày đó nàng chỉ phóng hỏa phòng chứa củi thôi, sao giờ khắp nơi đều như bị hỏa hoạn lớn thế này? Đang là mùa hè, trời cũng không quá khô nóng, hơn nữa, hôm đó lại không có gió, làm sao có thể đốt thành cảnh tượng thế này được?

Tri phủ Hứa Chí Kiệt vừa nghe gác cổng báo lại liền vội vàng chạy ra đón nói: "Phải phiền Đại tiểu thư tự mình đến đây, thật có lỗi quá, nhưng chuyện quan trọng thế này, không thể không phiền Đại tiểu thư." Dứt lời, hấn còn nhẹ cúi chào.

Thanh Hạm nhìn Hứa Chí Kiệt, hấn cùng lắm chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, trông có vẻ nhỏ nhắn yếu đuối, nhưng trong mắt tràn đầy vẻ khôn khéo, lạnh lợi. Bộ dáng kia của hấn khác xa với hình tượng tri phủ trong tưởng tượng của nàng, trong lòng thầm nghĩ: "Thoạt nhìn thì nhân khuôn mẫu, thật ra lại chính là nhả nhạ bại hoại." (*)

(*) Nhân khuôn mẫu dạng: thân phận là người cử chỉ lại giống chó. Nhìn hành vi có vẻ đĩnh đạc chính phái, thực ra nội tâm lại dễ tiện. Chép, hai vẻ cầu nối của bé Hạm cũng không khác gì nhau, bé cũng giỏi chửi người quá đấy.

Lăng Nhựt Tâm cũng khề nhún người thì lễ với Hứa Chí Kiệt: "Tri phủ đại nhân khách khí quá, chúng ta cũng là chỗ quen biết, những nghi thức xã giao này cứ miễn đi, ngài nên nhanh chóng kể lại tình hình ngày hôm đó thì hơn."

Hứa Chí Kiệt nói một tiếng: "Mời!" rồi đưa Lăng Nhựt Tâm vào một căn phòng bên cạnh. Thanh Hạm định theo sau, Võ Ân liền kéo nàng lại nói: "Đại tiểu thư bàn chuyện cùng Tri phủ, người vào làm cái gì?"

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắt một cái, không vào thì không vào, nàng cũng chẳng muốn vào làm gì! Một mình nàng đi dạo lung tung trong hoa viên của phủ tri phủ, nhưng nàng nghĩ mãi không ra. Hoa viên kia vốn cũng rất nhỏ, giờ lại bị cháy hơn một nửa, cũng chẳng có chỗ nào hay để đi, nàng liền ngồi một mình ngẩn ngơ trên tảng đá bên hồ nước.

Chợt thấy bà vai bị người ta vỗ vỗ, một giọng nói có chút vui sướng truyền đến: "Cô nương, sao nàng lại ở đây? Mấy ngày qua ta tìm nàng thật khổ!"

Thanh Hạm kinh hãi, quay lại, hóa ra là tên tiểu tử nhìn lên nàng tắm hôm đó, rồi bị nàng cắt hết xiêm y, lột mất đồ cột tóc kia!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Mười lạng bạc

Thanh Hạm cố gắng đè thấp giọng xuống cho có vẻ trầm trầm nói: "Cô nương? Sao ta lại giống cô nương được? Không phải huynh nhận sai người đấy chứ!" Bất ngờ thừa nhận nàng đi tắm bị người ta nhìn lên à? Không có cửa đâu.

Thật ra hôm đó người kia cũng không nhìn rõ diện mạo của Thanh Hạm, chỉ nhớ trên mặt nàng có một số vết xanh tím, cũng không biết là vết bớt hay vết gì. Lúc này, hắt nhìn thấy nàng ngồi bên hồ nước từ xa, dù tóc buộc cao, nhưng dáng người vô cùng mảnh mai, không khỏi nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó, khi hắt nhìn thấy nàng. Có điều, vết máu thâm tím trên mặt Thanh Hạm đã tan từ lâu, làn da dù có trắng trẻo nhưng trên khuôn mặt lại có nét khí khái nam tử. Hắt cúi đầu nhìn thấy nàng có yếm hầu, vội gật đầu nói mình nhận sai người.

Người kia vái chào Thanh Hạm nói: "Ngại quá, vừa rồi nhìn dáng công tử đây rất giống với một vị cô nương ta quen trước kia, nên đã nhận sai, mong công tử thứ lỗi."

Thanh Hạm liếc mắt nhìn hắt một cái, khề gầm nhẹ: "Huynh nhìn nam tử mà nhầm thành nữ nhân, đúng là buồn cười thật, ta hận nhất là người khác nói ta giống nữ nhân. Lần sau huynh cần thận một chút cho ta!" Mặc dù nàng quát hắt, nhưng trong lòng cũng chợt dạ, ai bảo nàng đúng là nữ nhân chứ. Nàng không kim được mà nhớ tới Lăng Nhựt Tâm giả gái, mỗi ngày đều bị người ta coi là con gái, không biết hắt có cảm giác gì.

Người kia nghĩ cũng đúng, một nam nhân mà bị người ta nhầm thành nữ nhân, đúng là một sự nhục nhã, lập tức cười làm lành: "Đúng đúng đúng, về sau ta sẽ không nhận sai nữa. Nhưng mà, ta và công tử, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc. Tại hạ tên là Tần Phong Dương, vừa rồi đã mạo phạm công tử, không biết là ta muốn mời công tử đi ăn bữa cơm để nhận lỗi có được không? Ý công tử thế nào?" Hắt vẫn có cảm giác hắt đã gặp nàng ở chỗ nào rồi.

Thanh Hạm đánh giá hắt từ trên xuống dưới. Hôm nay hắt mặc một chiếc trường bào màu trắng, chất liệu vải vừa nhìn đã biết là thượng đẳng, cổ áo và tay áo được thêu hoa văn tối màu, trên mặt lại nở ra nụ cười hiền lành, thoải mái hơn nụ cười của Lăng Nhựt Tâm kia rất nhiều. Nhưng chỉ cần nghĩ hắt đã từng gặp thân phận con gái của nàng, cảm giác đối với hắt lại có một chút mâu thuẫn. Hơn nữa, dạo này kiếm bữa cơm ăn có phải quá dễ dàng không, chỉ vừa nói sai một câu đã phải mời người ta ăn cơm rồi? Nàng còn lâu mới tin trên đời này có bữa cơm miễn phí.

Thanh Hạm thản nhiên nói: "Huynh biết sai là được rồi, lần sau đừng nhận sai người là được. Ta với huynh không quen biết, chuyện mời cơm thì thôi cứ miễn đi!" Dứt lời, nàng quay đầu đi không muốn để ý đến hắt nữa, nàng sợ nói nhiều hơn lại bị lộ thân phận.

Tần Phong Dương như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười nói: "Ta thấy khí chất của công tử trong sáng như ngọc, thật ra mời công tử ăn cơm cũng chỉ là lấy cớ, vốn là muốn kết bạn cùng huynh mà thôi, cũng không có ý gì khác, mong huynh đừng từ chối." Trong thiên hạ này làm gì có người nào hắt muốn quen mà không quen được?

Thanh Hạm chỉ cảm thấy phiền phức, hắt càng nói không có ý gì khác, nàng càng cảm thấy trong lòng hắt có quỷ, có điều, nàng cũng không thể xác định lúc này hắt có nhận ra mình hay không, mà trong Tâm Ân thành này, nàng không quyền không thể, hắt cứ mong mời kết bạn với nàng thế này làm gì? Nàng đứng lên đánh giá hắt một chút, ánh mắt nghịch ngợm khề đảo: "Huynh muốn mời ta ăn cơm, có phải là vì nhà huynh nhiều tiền quá tiêu không hết không?"

Nhất thời Tần Phong Dương không biết nàng có ý gì, nhưng cũng cười đáp: "Mặc dù nhà ta không phải rất giàu có, nhưng ta trời sinh tính thích kết giao bằng hữu, mời người khác một bữa cơm cũng không phải vấn đề gì lớn lắm." Nếu nhà hần mà không giàu, thì thiên hạ này chẳng có người giàu nữa.

Thanh Hạm nhú nhú lông mày, nói: "Huynh đã muốn mời ta ăn cơm, nếu ta không đi thì tức là không nể mặt huynh rồi, nhưng ta thực sự rất bận, không thì như vậy đi, huynh trực tiếp đưa ta bạc là được rồi, coi như là huynh mời ta ăn cơm đi!" Tuy nàng không phải là nô lệ của tiền bạc, nhưng cũng không ghét bạc, còn thích nữa là khác.

Tần Phong Dương sừng sốt, hần đã gặp vô số người, nhưng lần đầu tiên hần gặp người như nàng. Làm gì có ai đòi tiền người khác như vậy chứ. Thanh Hạm thấy hần sững sờ đứng đó, chép miệng nói: "Ta thấy huynh tỏ ra là người hào phóng, nhưng nhắc đến bạc lại thành quỷ hẹp hòi như vậy. May mà ta không rảnh ăn cơm cùng huynh, nếu không, chỉ e là ta còn phải trả tiền nữa ấy." Dứt lời nàng quay đầu định đi, con người ta, đôi khi cũng phải bị kích động một chút.

Tần Phong Dương giống như vừa nghe thấy đạo lý, rút một thỏi bạc từ trong ngực ra, thỏi bạc kia khoảng chừng mười lạng, đủ để mời một bàn tiệc rượu thịnh soạn, hần cười nói: "Thỏi bạc này hần là cũng đủ để hai chúng ta ăn uống no say một bữa đấy!"

Hần còn chưa nói xong, bạc đã rơi vào tay Thanh Hạm, nàng tung tung thỏi bạc thử sức nặng rồi nói: "Giờ mới thấy có thành ý một chút, được rồi, thỏi bạc này ta nhận, coi như huynh mời ta ăn cơm, chúng ta ngày sau gặp lại!" Dứt lời, nàng liền quay đầu đi. Loại bạc rơi từ trên trời xuống thế này, sao lại không thu chứ!

Tần Phong Dương lại lần nữa sừng sốt, không ngờ nàng lại thật sự cầm bạc bỏ chạy, khiến hần dở khóc dở cười. Không phải hần để ý chút bạc nhỏ đó, mà là cảm giác giống như bị người ta cắt cho một đao vậy, hay là tại chính hần cam tâm tình nguyện đưa tay cho người ta cắt đây. Hần có chút không cam lòng, nói: "Công tử, huynh còn chưa nói cho ta biết huynh tên gì, về sau ta làm sao tìm được huynh?"

Thanh Hạm cũng không quay đầu lại nói: "Tên chỉ là một cách gọi, có duyên sẽ gặp lại!" Có quý mới muốn gặp lại hần, tốt nhất là từ nay về sau, cả đời cũng đừng gặp lại nữa.

Đúng lúc này, Hứa Chí Kiệt và Lăng Nhược Tâm bàn bạc xong xuôi bước ra, thấy Thanh Hạm thoải mái bước đến, lại nhìn thấy Tần Phong Dương đi sau nàng, hai người không khỏi kinh ngạc. Hứa Chí Kiệt hành lễ với Tần Phong Dương nói: "Tam... tam công tử, sao người lại đến đây?"

Tần Phong Dương vừa nhìn thấy bọn họ, mặt cũng cười tươi nói: "Chí Kiệt, đã lâu không gặp! Lăng Đại tiểu thư, mỗi lần gặp cô đều có cảm giác rất kinh điển, không biết đề nghị lần trước của ta, cô nghĩ thế nào?"

Lăng Nhược Tâm thần nhiên nói: "Tam công tử có lòng, nhưng Nhược Tâm tự thấy mình không có đức, không có ý dám trèo cao, xin công tử thứ lỗi." Lời nói của hần cực kỳ lãnh đạm, nhưng giọng nói rất đúng mực ấy lại tràn đầy ý cự tuyệt.

Thanh Hạm nhìn là biết ngay bọn họ có quen biết nhau, trong lòng thâm kêu, hồng rồi. Nàng định thừa lúc bọn họ nói chuyện, lén rời đi. Tên Tần Phong Dương này chỉ sợ là cũng có lai lịch rất lớn, gần đây nàng đã gặp không ít phiền toái rồi, ít trêu vào hần thì hơn.

Lăng Nhược Tâm thấy hành động của nàng, thần nhiên nói: "Đoàn thị vệ, đi chuẩn bị xe ngựa đi, chúng ta quay về Huyện Thái sơn trang." Câu nói thần nhiên của hần lại khiến mọi người đều quay đầu nhìn về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Nhân vật nguy hiểm

Thanh Hạm thấy mọi người đều nhìn về phía mình, trong lòng khê than một tiếng, xem ra không thể lén chuồn đi được rồi, dù cực kỳ không muốn nghe theo lời của Lăng Nhược Tâm, nàng vẫn phải lên tiếng đáp lời: "Vâng."

Tần Phong Dương nghe thấy Lăng Nhược Tâm gọi như vậy, không kìm được vẻ mừng rỡ, nói: "Thì ra huynh là Đoàn công tử, lại là thiệp thân thị vệ của Lăng Đại tiểu thư đây. Nói vậy, xem ra chúng ta cũng thật có duyên!"

Trong lòng Thanh Hạm thầm mắng: "Có duyên cái quỷ gì với người chứ!" Đôi mắt to liếc hần một cái, môi cũng khê cười cười, đang định đáp lời, thì Lăng Nhược Tâm đứng bên cạnh đã chen vào: "Tam công tử thật có lòng, hần ta là con của Đoàn thúc thúc. Chuyện giữa Đoàn thúc thúc và Huyện Thái sơn trang, hần là Tam công tử cũng nghe thấy rồi, cho nên, cả đời này hần đều là hạ nhân của Huyện Thái sơn trang ta. Thân phận của Tam công tử cao quý, Nhược Tâm còn không dám trèo cao, thì một hạ nhân như hần ta làm sao có thể lọt được vào mắt Tam công tử. Một chữ "có duyên" này, chỉ e hần ta không nhận nổi thôi! Đoàn thị vệ, còn không mau đi chuẩn bị xe ngựa!!!"

Vốn là Thanh Hạm thấy Tần Phong Dương có vẻ không tự nhiên, nên đang định trêu chọc một chút, nhưng khi nghe Lăng Nhược Tâm nói, trong lòng

nàng cực kỳ không thoải mái, cái gì mà cả đời nàng đều là hạ nhân của Huyền Thái sơn trang? Cha chỉ bảo nàng phải bảo vệ tốt cho hấn thôi, nhưng hấn là người già dối như vậy, cần gì nàng phải bảo vệ? Bất nàng cả đời chôn chân ở Huyền Thái sơn trang sao, còn lâu ấy!!! Nàng còn chưa bước chân vào giang hồ, còn chưa đi thăm thú danh lam thắng cảnh khắp nơi mà!

Nhưng nói là không thoải mái, chứ nàng cũng biết, Lăng Nhượng Tâm nói như vậy dường như là có chút ý tứ muốn bảo vệ cho nàng, mặc dù nàng không rõ nguyên nhân sâu xa trong đó, nhưng với tình hình trước mắt, thì xem ra nàng nên lựa chọn nghe lời Lăng Nhượng Tâm là hơn. Nàng nói: "Vâng!" rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Thấy nàng rời đi, trong lòng Tần Phong Dương cũng hơi thất vọng, nhưng trên mặt không để lộ ra cảm xúc gì khác biệt, cười với Lăng Nhượng Tâm: "Lăng Đại tiểu thư đúng là rất bao che cho thuộc hạ, ta chỉ là thấy tính cách của Đoàn thị vệ kia rất thú vị, nên muốn kết giao với hấn thôi, không ngờ Lăng Đại tiểu thư lại kiên quyết từ chối ta như vậy. Thật ra, Đại tiểu thư cũng biết tính cách ta rồi, căn bản là không phân biệt thứ bậc, vai vế, cần gì phải câu nệ nhiều như thế, lại sinh ra khoảng cách."

Ánh mắt Lăng Nhượng Tâm nhu hòa, thi lễ với hấn rồi nói: "Thân phận của Tam công tử cao quý thế nào, dân đen chúng ta làm sao dám trèo cao được. Có thể Tam công tử không phân biệt trên dưới, nhưng trong lòng chúng ta cũng phải tự cân nhắc. Nếu hôm nay Đoàn thị vệ có đắc tội gì với Tam công tử, thì Lăng Nhượng Tâm trước hết xin cáo lỗi cùng công tử, sau sẽ quản giáo hấn thật nghiêm ngặt." Trong lòng hấn cũng thấy kỳ quái, sao Đoàn Thanh Hạm lại biết Tam công tử, lát nữa hấn phải hỏi một chút mới được.

Tần Phong Dương thờ dãi: "Lần này ta xuất môn, vốn chỉ là cải trang đi tuần, thăm người bạn cũ. Nếu Lăng đại tiểu thư đã cố tình từ chối, ta cũng thật sự phải thất vọng rồi. Đoàn thị vệ cũng không đắc tội gì ta cả, chỉ là hợp tính hấn, nên mới hỏi han nhiều một chút thôi. Nếu vì ta mà hấn bị phạt, thì đây là lỗi của ta rồi."

Ánh mắt Lăng Nhượng Tâm chợt lóe, cười nhẹ nói: "Có chuyện Tam công tử không biết, Đoàn thị vệ chỉ vừa tới phủ chưa được bao lâu, tính tình cũng hơi ngỗ ngược, cho nên ta mới sợ hấn làm phiền Tam công tử, nếu lỡ hấn đắc tội ngài, thì đương nhiên ta phải hỏi tội hấn. Hôm nay Lăng Nhượng Tâm còn có việc, xin cáo lỗi không thể tiếp tục hầu chuyện ngài được!" Dứt lời, hấn lại hành lễ với Tần Phong Dương, vô cùng tao nhã bước ra ngoài.

Trong khoảnh khắc hấn quay người đi, ánh mắt Tần Phong Dương thoáng lạnh hấn xuống. Lăng Nhượng Tâm này ý vào việc có đại ca hấn làm chỗ dựa, lời nói ra thì có vẻ cung kính, thật ra không hề để hấn vào trong mắt, hấn nhất định sẽ tìm cơ hội cho Lăng Nhượng Tâm kia biết sự lợi hại của hấn, tránh cho việc nàng ta càng ngày càng làm càn!!!

Khi Lăng Nhượng Tâm xoay người, đôi mắt sâu như nước hồ thu của hấn cũng càng thêm sâu. Nếu Tần Phong Dương thật sự nhận bằng hữu thì không sao, chỉ e sự tình không đơn giản như hấn ta nói. Lăng Nhượng Tâm hiểu quá rõ hấn ta là loại người gì. Nhưng hấn ta đã không muốn nói, thì hấn cũng không thể vạch trần. Có điều, gần đây sẽ phải làm việc thật cẩn thận thôi.

Lúc Lăng Nhượng Tâm đi ra, Thanh Hạm đang bắt chéo chân ngồi trên xe ngựa, miệng khẽ ngâm nga một khúc gì đó không biết tên. Cặp lông mày của hấn không khỏi nhăn lại, là một cô gái, lại chẳng có chút dáng dấp gì của nữ nhân. Bộ dáng kia của nàng, chỉ giống một tên côn đồ lang thang đầu đường xó chợ mà thôi. Hấn thật sự không hiểu nổi, vì sao vừa rồi, khi Tần Phong Dương nhắc tới nàng, hấn lại vội vàng lo lắng giải vây cho nàng như vậy. Trong lòng hấn có chút buồn bực không tên, nhưng về mặt vẫn nhàn nhạt, vô cảm như trước.

Thanh Hạm nhìn thấy hấn, bĩu môi. Lần này nàng đã thông minh hơn, nhanh chân nhảy xuống khỏi xe ngựa, tâm không cam, lòng không nguyện chạy ra đỡ hấn lên xe. Nếu hấn còn dám dùng kim khâu đâm nàng nữa, nàng sẽ trở mặt ngay! Nhưng đáng ngạc nhiên là lần này hấn thật sự rất im lặng, sau khi ngồi vào trong xen, hấn thản nhiên nói: "Đoàn thị vệ, người vào trong xe ngồi cùng ta đi, ta có chút việc phải giao cho người."

Thanh Hạm vừa nghe đã thấy đau đầu, hấn mà tốt bụng vậy sao? Nàng thoáng chút hoài nghi, nhớ tới một màn xấu hổ trong xe ngựa lúc trước, mặt nàng lại đỏ ửng lên, nàng cười nói: "Thân phận của Đại tiểu thư tôn quý như vậy, hạ nhân chúng ta làm sao có thể ngồi chung được, ta đứng bên cạnh xe ngựa là được rồi, tiểu thư có chuyện gì cứ phân phó!" Đùa sao, tên Lăng Nhượng Tâm kia vô cùng giả dối, nàng biết rõ nàng đã đắc tội hấn, chỉ e lúc này hấn lại nghĩ ra chủ ý quý quái gì để đối phó nàng thôi.

Lăng Nhượng Tâm chán nản, khó có khi hấn muốn từ tế nhắc nhở nàng một chút, nàng lại tránh xa như vậy. Nếu không phải nể mặt Đoàn thúc thúc, thì hấn đã mặc kệ nàng rồi! Hấn đưa tay ra hiệu, xa phu liền vùng vọt, thúc ngựa chạy đi. Thanh Hạm cười ngựa lẳng lặng theo sau, dù sao nàng cũng không quen thuộc với Tầm Ân thành, giờ coi như ngắm phong cảnh cũng hay.

Xe ngựa đi tới một chỗ yên lặng, Lăng Nhượng Tâm bỗng gọi: "Đoàn Thanh Hạm, cô lại đây một chút!"

Thanh Hạm cười ngựa đi song song với xe, hỏi: "Có chuyện gì?" Trong lòng nàng cũng đề cao cảnh giác, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, (*không sợ có chuyện, chỉ sợ có chuyện bất thành linh*), nàng cũng không muốn bị người ta bày mưu tính kế nữa.

Lăng Nhượng Tâm cũng không nhắc rèm xe lên, chỉ hỏi vọng ra: "Sao cô lại biết Tam công tử?"

Thanh Hạm đáp: "Lúc các người ở bên trong bàn chuyện, ta đi dạo bên ngoài, vô tình gặp thôi, có chuyện gì sao?" Nàng cũng không thể nói cho hấn biết hấn ta từng lên nhìn nàng tắm được.

Lăng Nhượng Tâm khẽ cau mày, hỏi: "Chỉ vậy thôi?"

Thanh Hạm hừ một tiếng: "Chỉ vậy thôi!"

Lăng Nhượng Tâm im lặng một lúc lâu rồi nói: "Sau này, cô nên giữ khoảng cách với hấn. Hấn là một nhân vật rất nguy hiểm, không phải người cô có thể trêu vào đâu."

Thanh Hạm cười nói: "Vậy sao? Trên đời này còn có người ngu hiểm hơn huynh cơ à?" Nàng có thể cam đoan, suốt mười mấy năm nàng sống trên đời này, thật sự chưa từng thấy người nào âm hiểm hơn Lăng Nhược Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Đạo kinh thương

Lăng Nhược Tâm nghe nàng nói thế, con ngươi càng thêm sâu. Thời khắc này, rốt cuộc hắn cũng biết được cái gì gọi là "có lòng tốt mà bị hiểu thành lòng lang dạ thú". Trước giờ hắn bày mưu tính kế rất nhiều, còn hiếm khi nào lại nhắc nhở ai đó. Không ngờ lần đầu tiên hắn có lòng tốt nhắc nhở, thì ai đó kia lại chẳng hề cảm động. Hắn thần nhiên cười nói: "Ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở cô vậy thôi, tránh cho việc sau này cô hối hận lại oán trách ta."

Thanh Hạm không kìm được, cười ha hả, hắn có lòng tốt như thế từ bao giờ vậy? Hối hận à? Cả đời này, cho đến bây giờ, điều khiến nàng hối hận nhất là ngày đó đã đùa giỡn hắn, nàng thì chịu khổ, còn hắn được lợi lớn như vậy rồi, còn chính nàng thì thâm như thế, cái thói đời gì đây??? Giờ hắn lại nhắc nàng rằng Tần Phong Dương kia không phải người tốt, nàng thật sự không thể tin được hắn có lòng tốt như vậy.

Có lẽ tiếng cười của Thanh Hạm quá lớn, cũng quá tùy tiện, khiến Lăng Nhược Tâm không nhịn được bèn hỏi: "Cô cười cái gì?"

Một lúc sau Thanh Hạm mới ngừng cười, nói: "Ta cười người ác thì ra cũng biết sợ ai đó, Lăng Đại tiểu thư hung ác vô tình mà cũng có lúc cúi đầu, ta còn tưởng huynh rất cao ngạo cơ! Thì ra cũng chỉ dám bắt nạt những người không quyền không thế như chúng ta!" Nàng vốn cũng không định trêu chọc tên Tần Phong Dương gì gì kia, nhưng lời nói của hắn lại khiến nàng không khỏi tò mò, tên Tần Phong Dương kia rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Lăng Nhược Tâm bực bội, nếu biết trước nàng ta sẽ phản ứng thế này thì hắn đã không thêm nhắc nhở nàng rồi. Hắn ngồi trong xe ngựa, hừ một tiếng rồi không để ý đến nàng nữa. Thanh Hạm thấy hắn không nói lời nào, không kìm được lại ghé sát vào xe hỏi: "Rốt cuộc tên Tần Phong Dương đó là ai mà cả huynh cũng sợ hắn?"

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: "Cô quan tâm hắn là ai làm gì, chỉ cần cô nghe lời ta là được rồi. Không phải ta sợ hắn, chỉ là không muốn có quan hệ gì với hắn thôi. Hắn cũng không phải người lương thiện, cô tự mà giải quyết cho tốt." Nhưng hắn dám khẳng định, nàng chắc chắn không phải là một người biết ngoan ngoãn nghe lời, thế nào cũng có ngày gây chuyện.

Thanh Hạm làm mặt xấu, bĩu môi, vốn còn có chuyện muốn hỏi hắn, nhưng thấy có người khác ở đây, liền cố nhịn xuống, sau này có cơ hội sẽ hỏi hắn sau vậy.

Xe ngựa dừng lại trước cửa một công xưởng, Thanh Hạm nhìn thấy mấy chữ 'Xưởng thêu Cẩm Chức'. Nàng còn đang trầm tư mặc tưởng Lăng Nhược Tâm đến phùng thêu làm gì, thì đã thấy hắn đưa một bàn tay nhỏ trắng nõn ra vén rèm xe, Võ Ân vô cùng nịnh bợ, vội vàng chạy đến định đỡ hắn xuống xe, nhưng bị hắn trừng mắt, rồi liếc Thanh Hạm một cái, thần nhiên nói: "Vô thị vệ, ta đã nói rồi, từ nay về sau, Đoàn thị vệ sẽ đỡ ta xuống xe, người lui xuống nghỉ ngơi đi."

Võ Ân nghe hắn nói vậy, bỗng thấy xấu hổ, hung hăng trừng mắt lườm Thanh Hạm một cái, trong ánh mắt đầy vẻ ghen ghét, nhưng vẫn nghe lời, lui sang một bên.

Thanh Hạm vừa nghe hắn nói vậy, lập tức giật mình, không phải hắn lại muốn đâm nàng đấy chứ?! Nàng buột miệng nói: "Cô là đồ biến thái, có người muốn đỡ cô, cô không cần, lại cố tình muốn ta đỡ là sao!"

Lần này Lăng Nhược Tâm không hề cười, gương mặt tuyệt mỹ lạnh như băng, hừ một tiếng nói: "Ồ Huyền Thái sơn trang, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, người cũng không ngoại lệ!" Dứt lời, hắn lạnh lùng nhìn nàng.

Không biết vì sao, Thanh Hạm nhìn khuôn mặt lạnh như băng kia của hắn, bỗng thấy hoảng sợ, toàn thân hắn tản ra một khí chất khiến người ta không biết vì sao mà sợ hãi, không kìm được mình phải nghe theo lời hắn. Nàng không tự chủ bước tới, dìu hắn xuống xe ngựa, đến lúc vừa chạm vào bàn tay lạnh lẽo của hắn, nàng mới chợt bừng tỉnh, trong lòng lại sinh ra sự đề phòng, sợ hắn sẽ lấy kim khâu đâm nàng. Nhưng lúc này, hắn lại không có động tĩnh gì cả, chỉ để nàng đỡ hắn xuống xe thôi.

Sau khi xuống khỏi xe ngựa, Lăng Nhược Tâm nói: "Đoàn thị vệ, hôm nay người theo ta kiểm tra phùng thêu." Dứt lời, cũng để nàng có cơ hội cự tuyệt, hắn quay người, chậm rãi đi vào trong.

Thanh Hạm quay sang làm mặt quỷ với hắn, hơi không tình nguyện, nhưng cũng thấy ngạc nhiên, nàng chưa bao giờ đến phùng thêu, không biết nó thế nào, nên nhanh chân bước theo Lăng Nhược Tâm. Vừa đi vào, nàng đã bị dọa đến hoảng hồn. Bên trong là một căn phòng rất lớn, có hơn mười cô gái ngồi đó, đều đang tập trung thêu đồ của mình. Những bàn tay trắng nõn, thon dài thoăn thoắt trên vải thêu, đúng là một hình ảnh tuyệt mỹ!

Người quản sự vừa nhìn thấy Lăng Nhược Tâm đến, vội vàng đứng dậy hành lễ với hắn, dẫn hắn vào một căn phòng tao nhã lịch sự, nói: "Đại tiểu thư tới

kiểm tra sổ sách hay tới kiểm tra tiến độ công việc ạ?" Quan sự kia là một người phụ nhân trung niên tầm bốn mươi tuổi, trên mặt đã có vài nếp nhăn, hai mắt sáng ngời, nhìn rất khôn khéo.

Lăng Nhựt Tâm thân nhiên nói: "Hôm nay ta tới đây, thứ nhất. là không kiểm tra sổ sách, thứ hai cũng không phải kiểm tra tiến độ công việc. Ta chỉ muốn hỏi bà một chút, tháng trước vì sao khoản chi tiêu lại tăng đột biến như thế?" Giọng nói tuy không lớn nhưng rất uy nghiêm.

Từ đại nương nao nao, sắc mặt hơi tái đáp: "Đó là khoản bà hai dùng để mua một súc tơ lụa thượng đẳng, nói là dùng để tặng cho sinh thần của Tri phủ đại nhân." Bà hai chính là Trình Ngọc Nghiên, muội muội của Lăng Ngọc Song, cũng là dì của Lăng Nhựt Tâm.

Lăng Nhựt Tâm hỏi: "Ta đã từng nói gì với bà?"

Sắc mặt Từ đại nương càng tệ hơn: "Đại tiểu thư đã từng nói, mỗi một khoản chi ra đều phải có dấu ấn của Đại tiểu thư, phải được sự cho phép của Đại tiểu thư mới được mua. Nhưng mà, do bà Hai phân phó, nên ta cũng không dám không nghe theo."

Lăng Nhựt Tâm hừ lạnh: "Được lắm, các người nghe lời bà Hai, coi lời của ta như gió thoảng bên tai phải không? Bà Hai là đương gia hay ta là đương gia?" Tiếng hừ lạnh chứng tỏ hẳn đang tức giận, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh. Từ đại nương bị dọa đến run rẩy cả hai chân.

Từ đại nương nói: "Đương nhiên Đại tiểu thư là đương gia, nhưng."

Lăng Nhựt Tâm trừng mắt nhìn bà, khiến bà không nói nốt được câu sau nữa, chỉ đành nhận lỗi: "Là lỗi của ta, xin Đại tiểu thư trách phạt!"

Lăng Nhựt Tâm không để ý đến bà, lại hỏi tiếp: "Những đồ thù để tiến cống lên Hoàng gia thế nào rồi?"

Sắc mặt Từ đại nương lại thay đổi lần nữa: "Vi chất lượng của những sợi tơ chọn mua lần trước không phù hợp để làm đồ thù Hoàng gia, nên ta đã đặt mua lại, hôm nay vừa chuyển đến, ta đã sắp xếp các cô nương làm rồi, chắc là cuối tháng này có thể hoàn thành."

Lăng Nhựt Tâm nhìn bà chằm chằm nói: "Cái gì gọi là không phù hợp? Chẳng lẽ ta không chi bạc cho các người đi mua hay sao? Tại sao không báo lại cho ta sớm? Chắc là? Cái gì mà chắc là? Bà có thể chậm trễ thời gian giao đồ cho Hoàng gia hay sao?" Dứt lời, tay hắn nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Một động tác nhỏ lại dọa Từ đại nương kia sợ hãi quỳ sụp xuống: "Đại tiểu thư, ta biết sai rồi, không phải là ta không muốn báo lại, mà Bà Hai nói phải tiết kiệm một chút, bên phía Hoàng cung đã có sắp xếp rồi, chất lượng có kém một chút cũng không sao. Nhưng ta thấy sợi tơ kia thật sự không thể dùng được, nên mấy ngày trước mới cấp tốc đặt mua lại sợi tơ bên xưởng tơ Kim Ti, không ngờ bọn họ lại thiếu mất vài màu, nên hôm nay hàng mới được chuyển đến. Hàng vừa đến, ta đã lập tức sai người làm lại rồi, mong Đại tiểu thư nương tay!"

Lông mày Lăng Nhựt Tâm nhíu chặt lại, gõ bàn vài cái rồi nói: "Bà Hai, lại là bà Hai, ta nhắc bà lần cuối, nếu sau này còn giấu ta chuyện gì, thì bà cứ về thẳng nhà mà ôm cháu đi!"

Từ đại nương gật đầu lia lịa nói 'vâng', Lăng Nhựt Tâm nhìn bà rồi nói tiếp: "Ảnh hưởng của di đúng là vượt qua dự đoán của ta, việc này cũng không thể hoàn toàn trách bà được, nhưng bà biết rõ mọi chuyện mà lại không báo lên, cũng là bà sai. Nếu thật sự làm chậm trễ hàng tiến cống lên Hoàng gia, thì bà cũng không thể gánh nổi. Như vậy đi, tạm thời trừ lương tháng này của bà, nếu trước cuối tháng có thể làm xong, thì bà hãy tới gặp ta lĩnh tiền lương. Từ đại nương, bà làm ở Huyền Thái sơn trang cũng vài chục năm rồi, không dễ dàng gì, lần sau đừng hồ đồ như thế nữa, đứng lên đi!"

Thanh Hạm nhìn Từ đại nương đứng dậy, vẻ mặt vô cùng biết ơn, khiến nàng không khỏi có chút cảm thán, Lăng Nhựt Tâm này đúng là hồ ly. Lúc xử lý người khác cũng vừa như ban ân, vừa nghiêm phạt, hợp tình hợp lý khiến người ta phải khâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 24: Gian tế phường thù

Lăng Nhựt Tâm yêu cầu Từ đại nương mang sổ sách tháng này tới, lật qua lật lại xem lấy lệ vài trang rồi nói: "Sau này, cứ nửa tháng bà cho người đưa sổ sách tới son trang một lần." Dứt lời, hắn cũng không nói xem tình hình kiểm tra thế nào, chỉ đứng dậy đi ra phòng ngoài, thấy những cô gái ở đó đứng là đều đã nhận phần thù của mình, liền nhìn xung quanh. Thanh Hạm thấy hắn khề cau mày, đi đến trước mặt một cô gái nói: "Cô là người mới tới à?"

Cô gái kia hơi căng thẳng, dánh về ngoan ngoãn nói: "Vâng ạ."

Lăng Nhựt Tâm cầm tay cô gái kia nhìn nhìn, Thanh Hạm thấy cô gái đó mi thanh mục tú, làn da trắng mịn, lông mày nàng liền nhíu lại như dính chặt vào nhau, trong lòng thầm khinh thường, tên Lăng Nhựt Tâm này đúng là tên quỷ hảo sắc, tới kiểm tra còn không quên đùa giỡn người ta. Với cái chiêu bài giả gái của hắn, không biết đã ăn bao nhiêu đậu hũ của người khác rồi, may mà nàng sớm phát hiện ra giới tính thật của hắn, nếu không thì đúng là

thiệt thòi lớn. Nàng cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy có gì đó không đúng, dường như nàng cũng bị hấn sầm sỡ không ít lần, trong lòng Thanh Hạm lại dâng lên sự căm tức.

Lăng Nhục Tâm hỏi: "Từ đại nương, cô gái này là người bà tuyển vào sao?"

Trong phút chốc, Từ đại nương chưa kịp hiểu ý tứ của hấn, chỉ đáp: "Đúng vậy, thời gian trước có một vài cô nương ở phường thêu thành thân, nên ta phải tuyển một số người mới. Không biết có gì không ổn không?"

Lăng Nhục Tâm hừ một tiếng còn chưa nói gì, thì Thanh Hạm ở bên cạnh, nhìn thấy hấn cứ sờ tay cô gái kia mãi, lại còn đưa lên mắt nhìn chăm chú, bèn không nhịn được, khẽ đập tay hấn nói: "Tuy Đại tiểu thư là nữ nhân, nhưng cũng phải có sự tôn trọng tối thiểu giữa người với người. Người ta còn là hoàng hoa khuê nữ, lại bị tiểu thư xăm xoi dò xét như vậy, làm sao có thể không xấu hổ!" Trong đôi mắt to tròn tràn ngập ý cảnh cáo, nàng ngăm muốn nói với hấn, sầm sỡ người ta thế là đủ rồi đấy, nàng nhìn chường mắt lăm rồi!

Thanh Hạm vừa nói xong, những người trong phường thêu đều kinh sợ đến trợn mắt há mồm, chưa từng có ai dám nói chuyện với Đại tiểu thư như vậy. Chưa kể đến khí chất của Đại tiểu thư, mà chỉ cần những thủ đoạn sầm rền gió cuốn của nàng đã khiến mọi người tâm phục khẩu phục rồi. Giờ nhìn thấy hành động của Thanh Hạm, mọi người không khỏi toát mồ hôi lạnh thay nàng.

Lớp sương lạnh trên mặt Lăng Nhục Tâm dường như càng dày đặc, hấn khẽ cười, nhưng trong mắt tràn ngập băng tuyết. Hấn liếc Thanh Hạm một cái, rồi nói với cô gái kia: "Giờ cô đến phòng thu chi, lĩnh tiền lương mấy ngày vừa rồi, ngày mai không cần tới đây nữa!"

Hấn vừa nói xong, Thanh Hạm giật mình vừa hoảng sợ vừa bất bình thay cô gái kia, hấn thật đúng là, vừa sầm sỡ người ta xong đã không thêm nhận người ta nữa rồi. Cô gái kia bị dọa đến khóc rống nói: "Đại tiểu thư, không biết ta đã làm gì sai? Bên trên ta có mẹ già, dưới có tiểu đệ phải nuôi, người đuổi ta như vậy cũng phải cho ta biết lý do chứ!"

Mặt Lăng Nhục Tâm tươi tỉnh hấn, nhưng con ngươi càng lạnh lẽo, liếc nhìn cô gái kia rồi thản nhiên nói: "Dù đã diễn thì phải diễn cho trót, nhưng người của Tô gia đúng là càng lúc càng to gan." Cô gái kia không nói gì nữa, về mặt thể hiện rõ sự thất bại, thu thập đồ đạc định rời đi.

Lăng Nhục Tâm trừng mắt nhìn cô gái kia, tay nhẹ nhàng đưa ra kéo túi đồ của cô, không biết trên tay hấn có vũ khí gì, mà chỉ kéo một cái, đồ trong túi tiền rơi ra hết, hóa ra là một bọc tơ vàng! Mọi người nhìn thấy đều vô cùng kinh hãi. Vốn dĩ Thanh Hạm còn định lên tiếng bênh vực cô gái kia, nhưng tình hình này khiến mọi lời muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng.

Cô gái kia thở dài một hơi nói: "Lăng Đại tiểu thư quả nhiên là danh bất hư truyền, có thể nhìn thấu thân phận của ta nhanh như vậy, ta không còn gì để nói." Dứt lời, cô liền xoay người muốn đi.

Lăng Nhục Tâm đưa tay giữ cô lại: "Cô cho rằng Huyền Thái sơn trang của ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Hay vì lão gia nhà các người nói đương gia của Huyền Thái sơn trang chỉ là một nữ tử, dễ dàng đổi phó?"

Cô gái kia như ong mảy hỏi: "Cô muốn thế nào?" Sự việc bại lộ bị người ta bắt được, tình hình này cực kỳ bất lợi với cô.

Lăng Nhục Tâm cười cực kỳ dịu dàng nói: "Vốn dĩ ta cứ nghĩ cô chỉ là người bị Tô gia sai khiến, nên cũng không muốn làm khó cho cô, không ngờ cô lại được một tác muốn tiến thêm một bước, muốn lấy trộm tơ vàng bí truyền của Lăng gia ta. Trong thiên hạ này, ngoài người Tô gia ra, không có ai hiểu được tác dụng của tơ vàng. Chuyện này quá nghiêm trọng, có lẽ phải mời Tô nhị tiểu thư tới nha môn một chuyến vậy!"

Cô gái kia ngạc nhiên nói: "Sao cô biết ta là Tô nhị tiểu thư?"

Lăng Nhục Tâm cười bí hiểm nói: "Tô nhị tiểu thư đừng hỏi vì sao ta biết, giờ thì phải bắt tiểu thư chịu ách ức rồi!" Dứt lời, hấn liếc ánh mắt sắc bén về phía Thanh Hạm, ý bảo nàng bắt cô gái kia lại.

Thanh Hạm đứng bên cạnh chỉ nghe thôi cũng thấy ù ù cạc cạc, nàng không rõ mối quan hệ giữa Lăng gia và Tô gia, nhưng vì nàng vẫn có thành kiến với Lăng Nhục Tâm, lại thấy hấn sầm sỡ cô gái kia, tuy biết thân phận cô ấy cũng hơi kỳ lạ, nhưng nàng đã bị Lăng Nhục Tâm lừa dối vài lần, nhiều lần bị hấn sầm sỡ, làm sao ngoan ngoãn nghe lời hấn được? Đôi mắt tròn khề đảo quanh, làm ra vẻ không nhìn thấy ánh mắt sai khiến của hấn.

Tô nhị tiểu thư vừa nghe thấy Lăng Nhục Tâm nói vậy, bộ dạng ngoan ngoãn lúc đầu liền biến mất, xoay ngược người muốn tông cửa xông ra. Trong lòng Lăng Nhục Tâm tức muốn bốc lửa, Đoàn Thanh Hạm này muốn đối đầu với hấn hay sao, vất vả lắm mới có cơ hội bắt được Tô nhị tiểu thư, làm sao hấn có thể bỏ qua như thế? Hấn vội ra tay nhanh như điện, mấy chiếc kim thêu bắn vọt ra từ tay áo hấn, đâm vào mấy đại huyết trên người Tô nhị tiểu thư. Tô nhị tiểu thư không ngờ hấn còn có tuyệt kỹ này, nhất thời không tránh kịp, chỉ cảm thấy người tê rần rồi không nhúc nhích được nữa.

Thanh Hạm thấy tốc độ xuất chiêu của hấn cũng cực kỳ kinh hãi, tuy nói nam nhân mà dùng kim thêu làm vũ khí thì có hơi cổ quái, nhưng nàng không thể không thừa nhận, hấn ra tay thực sự rất kỳ diệu. Nhớ tới mấy lần nàng giao đấu với hấn đều thất thủ, trước giờ nàng vẫn tưởng là do mình sơ suất khinh địch, nhưng lúc này, nàng buộc phải đánh giá lại thực lực của hấn lần nữa.

Tô nhị tiểu thư thấy hấn ra tay cũng giật mình, cô không biết Lăng Đại tiểu thư còn có võ công, xem ra, toàn bộ Tô gia đều đã đánh giá thấp nàng ta rồi! Đã bị phát hiện lại còn bị Lăng Nhục Tâm bắt được, lần này đúng là rắc rối to, cô liền xuống giọng cầu xin: "Đại tiểu thư, ta biết hai nhà chúng ta vẫn có chút hiềm khích, nhưng ta và cô đều là nữ tử, nếu bị áp lên công đường, thực sự rất thiếu lễ độ, xin tiểu thư hạ thủ lưu tình, chuyện này âm thầm chấm dứt được không?"

Lăng Nhục Tâm vừa nghe thấy nàng nói vậy, hấn vốn cũng có ý như thế, nhưng vẫn lạnh nhạt nói: "Tục ngữ có câu, diệt cỏ phải diệt tận gốc. Giờ ta có đủ nhân chứng vật chứng, chuyện này nếu ta không xử lý cẩn thận, chỉ sợ mọi người đều không phục, cho nên, Tô nhị tiểu thư, đành phải để cô chịu ách

ức rồi!" Người Tô gia dám trà trộn vào phường thêu, đúng là nghĩ hần dễ bắt nạt mà! Con người hần càng lạnh lẽo hơn. Thanh Hạm chỉ nhìn ánh mắt hần thôi đã đủ mồ hôi thay Tô nhị tiểu thư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Thì ra là thế

Tô nhị tiểu thư kinh hãi nói: "Lăng đại tiểu thư, ta biết chuyện lần này là lỗi của ta, nhưng xin Đại tiểu thư đại nhân đại lượng, âm thầm chấm dứt chuyện này được không?" Lăng Nhược Tâm chỉ hừ lạnh một tiếng, tay ra dấu hiệu sai người đem cô đi. Cô cắn răng nói: "Không phải Đại tiểu thư vẫn luôn muốn biết cách chế tạo tơ mềm của Tô gia hay sao?! Ta tình nguyện lấy thứ đó ra để trao đổi!"

Động tác tay của Lăng Nhược Tâm thoáng dừng lại, thân nhiên liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Tô nhị tiểu thư đừng đứng đây trêu đùa ta, mọi người đều biết, chỉ có đương gia của Tô gia mới biết cách chế tạo tơ mềm, chỉ e là Tô Đại công tử sẽ tiếc nuối không muốn lấy ra trao đổi với tiểu thư thôi!"

Tô nhị tiểu thư buồn bã nói: "Đại ca rất thương ta, nhất định sẽ không bỏ mặc ta, cho nên, chỉ cần ta viết một lá thư cho đại ca, chắc chắn đại ca sẽ đem cách chế tạo đến chuộc ta về." Dù trong lòng cô cũng biết chuyện này là không có khả năng, nhưng giờ không có cách nào khác. Nếu đại ca biết cô hành động như vậy, chỉ e sẽ lột da cô mất, có điều, lúc này, không gì quan trọng hơn tự do nữa.

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: "Nếu Tô nhị tiểu thư có thể từ bỏ những thứ mình yêu thích như vậy, Nhược Tâm cũng không tiện từ chối. Võ Ân, đưa Tô nhị tiểu thư về Huyền Thái sơn trang, hầu hạ cho tốt." Dứt lời, hần không nhìn cô nữa, xoay người đi kiểm tra nơi khác. Võ Ân vừa được lệnh, vội gọi vài thị vệ vào đưa Tô nhị tiểu thư về.

Lăng Nhược Tâm nhìn qua loa một chút rồi thoải mái bước ra khỏi phường thêu, Từ đại nương cùng các cô nương khác đều há mồm hít thật sâu. Mỗi lần Đại tiểu thư đến phường thêu, các nàng đều lo lắng sợ hãi vô cùng. Nhất là Từ đại nương, vốn dĩ bà đã rất lo lắng chuyện sợi tơ, giờ lại phát sinh thêm chuyện Tô nhị tiểu thư, không biết Đại tiểu thư sẽ trừng phạt bà thế nào nữa.

Lăng Nhược Tâm thấy Từ đại nương cũng đi theo ra ngoài, khẽ nhướn mày nói: "Lần này Tô gia dùng hết tâm tư mới trà trộn được vào đây, cũng không thể trách bà được, chuyện lần này, cứ coi như không có đi. Nhưng nếu lần sau còn để xảy ra những chuyện thế này, ta nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc!" Mấy chữ cuối cùng, hần chậm rãi nói, khiến Từ đại nương hết hồn, vội gật đầu dạ vâng.

Sau khi trở lại Huyền Thái sơn trang, Thanh Hạm nghĩ mãi vẫn không biết Lăng Nhược Tâm làm thế nào mà nhận ra cô gái kia là gian tế, nàng đứng ngay cạnh hần nhưng không phát hiện được chút manh mối nào cả. Lòng hiếu kỳ của nàng vốn rất mạnh mẽ, nếu đối phương không phải là Lăng Nhược Tâm, thì có lẽ nàng đã chạy tới hỏi từ lâu rồi. Nhưng giờ mà nàng chạy đi hỏi hần, chắc chắn sẽ bị hần cười nhạo mất.

Có điều, trong lòng bản thân một số việc, thật sự cũng không ngu yên được. Lăng Nhược Tâm đi tắm còn chưa về phòng, nàng nghe loáng thoáng thấy tiếng nước truyền đến, trên mặt lại bắt gặp nóng bừng lên, nhớ đến chuyện hôm đó, nàng chỉ hận không thể tìm khối đậu hũ mà đâm đầu chết luôn cho rồi. Dù có nhắm mắt lại, nàng cũng chỉ nhớ tới cơ thể trắng gầy gò nhưng đáng người lại rất đẹp, cân đối của hần, khiến nàng muốn phát điên lên! Tiết trời tháng sáu vốn đã cực nóng, lúc này nàng càng thấy nóng không chịu nổi, vội đẩy cửa chạy ra ngoài, ngồi vắt vẻo trên một cành cây đại thụ bên ngoài Miên Dung cư hóng gió, nếu tiếp tục nghe tiếng nước kia, đầu nàng cũng hỏng mất thôi!

Vắt và tắm Thanh Hạm mới bình tĩnh được một chút, thì thấy một mùi hương thơm ngát vừa giống cây cỏ, vừa giống hoa lan bay tới, mùi hương rất dễ ngửi, cực kỳ quen thuộc, nàng quay lại, không biết Lăng Nhược Tâm đã ngồi bên cạnh nàng từ lúc nào. Thanh Hạm giật mình suýt ngã xuống khỏi cây, Lăng Nhược Tâm cũng chỉ thân nhiên nhìn nàng một cái, không có ý đồ nàng.

May mà võ công của Thanh Hạm cực kỳ tốt, chỉ chớp mắt một cái, hai chân hơi loạn choạng rồi cũng giữ được thăng bằng, vững vàng ngồi xuống cành cây, nàng giận dữ nói: "Huynh nhân rồi lắm sao! Tự đứng lại nhẹ nhàng nhàng chạy tới đây làm gì?"

Lăng Nhược Tâm nhìn ánh trăng tròn qua phiến lá cây, ánh trăng mờ ảo, bóng cây mờ ảo, mắt của hần dường như cũng hơi mờ ảo, nhưng lời nói của hần lại khiến Thanh Hạm tức muốn chết: "Huyền Thái sơn trang là của ta, ta muốn đi đâu thì đi đó. Chắc Đoàn tổng quản đã nói với cô rồi, cô là thiếp thân thị vệ của ta, mười hai canh giờ đều phải sát sát bên cạnh ta. Ta tắm cô lại không canh giữ ngoài cửa, chạy tới chỗ này là không làm tròn trách nhiệm. Mà rõ ràng là một chút cảnh giác cô cũng không có, ta xuất hiện ở ngay cạnh cô, cô còn không phát hiện. Nếu ta mà là sát thủ, thì chỉ e là cô chết nhiều lần rồi."

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng nói: "Huynh đừng nghĩ huynh là hoa thơm quả ngọt mà mọi người đều phải xoay quanh huynh. Đối với ta, ngay cả cái rắm huynh cũng không bằng! Huynh dựa vào cái gì mà hô to gọi nhỏ với ta!" Hần không nhắc đến chuyện tắm rửa thì còn đỡ, vừa nói ra đã khiến nàng không kìm được sự buồn bực trong lòng. Mà vì buồn bực, nên nàng cũng nói thô tục hơn!

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm như sâu hơn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, thân nhiên nói: "Dù ta không phải hoa thơm quả ngọt, thì cũng là nữ nhân đẹp nhất Tầm Ân thành, cũng là đương gia Huyền Thái sơn trang, chủ nhân của cô!"

Thanh Hạm hừ một tiếng, tâm trạng vừa tốt lên một chút cũng biến mất sạch, nàng xoay người nhảy xuống, muốn quay về phòng. Giọng nói nhẹ nhàng lãnh đạm của Lăng Nhược Tâm lại truyền đến: "Nếu cô không muốn lấy ngọc bội của mẹ cô về, không muốn nhận cha cô nữa, thì có thể rời khỏi Huyền Thái sơn trang, không ai ngăn cô đâu."

Thanh Hạm vừa nghe xong, tức đến bốc hỏa, nhẹ nhàng nhảy lại lên thân cây, vừa nhảy vừa xuất ra chiêu Thiên Cân Trụ đánh mạnh vào cành cây nơi Lăng Nhược Tâm đang ngồi, khiến hắn ngã xuống. Cũng may hắn phản ứng nhanh nhạy, dù không đến mức ngã sấp xuống, nhưng cũng hơi chật vật, tấm áo trắng phau đã dính một chút bụi đất. Nàng ở trên cây, không nhìn được liền cười ha hả, cười đến cực kỳ không thực nữ.

Lăng Nhược Tâm hơi tức giận, cô nàng này, có chỗ nào giống con gái đầu chứ, nhưng mà, cách nàng cười sáng khoái như thế lại khiến hắn hơi hâm mộ. Vì hoàn cảnh của hắn, mà mỗi người đều yêu cầu hành động của hắn phải thật giống thực nữ, bản thân hắn thì càng không tình nguyện. Hắn vốn là một nam tử, nếu không cố đóng giả cho giống thật, chỉ e sẽ bị người ta vạch trần, vì thế, ngày qua ngày, năm qua năm, từ lúc lời nói dối đó phát ra, hắn đã định dùng cả đời này che giấu nó. Nên hắn không thể cười sáng khoái như Thanh Hạm, cũng không thể làm ra những hành vi bất nhã. Hắn phải tự mình gánh vác rất nhiều áp lực, nhưng lại chẳng có một ai để chia sẻ, trọng trách trên người càng ngày càng quan trọng hơn.

Lăng Nhược Tâm bỗng cảm thấy mệt mỏi, cũng buông tha cho mục đích tối nay hắn tìm Thanh Hạm, chỉ thần nhiên nói: "Chơi vui lắm sao? Nếu cô muốn chơi đùa như vậy, ta cũng không ngại hầu cô đâu!" Dứt lời, hắn xoay người quay về Miên Dung cư. Lúc trước, mỗi khi hai người giao đấu, hắn đều đối chọi gay gắt, hành động hôm nay của hắn tuy hơi khác thường, nhưng câu cảnh cáo cuối cùng lại khiến Thanh Hạm cảm thấy không vui về gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Giúp hắn thay quần áo

Thanh Hạm nhìn theo, làm nặt quỷ với cái bóng của Lăng Nhược Tâm. Nàng vốn còn muốn thăm mắng hắn vài câu, nhưng không biết vì sao, nàng bỗng cảm thấy bóng lưng của hắn thật cô đơn. Trời sinh tính nàng bướng bỉnh, nhưng lại rất hiểu cách lựa sắc mặt của người khác, nên cũng thấy kỳ quái trong lòng, một người cao cao tại thượng như hắn mà cũng thấy cô đơn sao? Nhất định là nàng nhìn nhầm rồi. Hắn kiêu ngạo như một con chim công xoe đuôi, xinh đẹp như nhành U Lan trong thâm cốc, mỗi ngày đều sống một cuộc sống được mọi người vây quanh, xum xoe nịnh bợ, thì làm sao có thể cô đơn được?

Người nên thấy cô đơn phải là nàng mới đúng! Trong Huyền Thái sơn trang chết tiệt này, cha cũng đứng về phía hắn, mà hắn thì suốt ngày chỉ biết bắt nạt nàng, nàng sờ sờ tay phải, lỗ kim bị hắn đâm lúc sáng vẫn còn hơi hồng hồng. Nhìn vết hồng mờ mờ đó, nàng lại thấy đau lòng, nhớ vô cùng những tháng ngày ở Thương Tổ môn. Rốt cuộc Thanh Hạm cũng hiểu, không phải nàng có thể xưng vương xưng bá, mà là sự phụ và các sư huynh đều nhường nhịn nàng thôi. Tâm trạng nàng lại chùng xuống, nhẹ vuốt tay mình rồi thì triển khinh công quay về phòng.

Lúc Thanh Hạm bước vào, Lăng Nhược Tâm đang ngồi bên bàn, tao nhã uống trà. Hương thơm của trà bay khắp nơi, bầu trời đêm mùa hạ cũng tràn ngập mùi hương tươi mát, ẩm trà từ sa tòa khói nhàn nhạt, ánh đèn mờ mờ, hắn mặc một chiếc áo trắng, ngồi đó, giống như tiên giáng trần không dính chút khói lửa nhân gian nào.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Thanh Hạm lại sùng sốt, sự hèn dối bỗng dâng lên. Người đẹp như vậy, mà tâm lòng thì nhỏ xíu, lại xấu xa nữa. Mùi hương của bình trà này có vẻ không tồi, nàng cầm chén trà, rót cho mình một ly, rồi uống vội uống vàng. Bị nóng bất ngờ khiến nàng kêu ầm lên, cũng không biết nàng cố tình hay vô tình, mà nước trà hắt hết lên người Lăng Nhược Tâm. Hắn không kịp đề phòng nên bị vàng đầy mặt!!!

Gương mặt mỹ nhân vừa được làn khói nhẹ bao phủ cũng bắt đầu biến sắc. Hắn chưa từng bị người ta phun trà vào người bao giờ, đừng nói là ly trà nóng rẫy như vừa rồi! Đôi mắt sâu như hồ nước càng thêm thâm trầm, giọng điệu vẫn lãnh đạm như trước, lãnh đạm như tiên thoát trần: "Đoàn Thanh Hạm, ta không tính toán chuyện cô ngang nhiên uống trà của ta thì thôi, thế mà cô còn dám phun lên mặt ta nữa!"

Thanh Hạm lại nghe ra sự tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi trong giọng nói lãnh đạm ấy, nàng quay sang, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy vẻ mặt thâm hại của hắn, giống như con chim công đang xoe đuôi bỗng bị hắt cho một xô nước lớn vậy, tâm tình của nàng tốt hẳn lên. Dù sao hắn cũng không dám giết nàng, muốn đánh thì nàng cũng có thể hầu được ngay. Vì thế, nàng quyết định không thêm đề ý đến hắn nữa, tự mình đi tìm một chén nước mát để uống cho đỡ rất họng. Sau khi thoải mái mát mẻ, nàng mới cười hi hi nói với hắn: "Ta nói này, huynh đúng là nhiều thói xấu thật đấy, ngày nóng thế này mà uống trà nóng, huynh không sợ bị cảm à! Ta thấy, từ đầu huynh đã không có ý đồ tốt rồi, thấy ta uống trà cũng không hề ngăn cản ta, cho nên, bị ta phun vào mặt cũng là do huynh tự chuốc lấy thôi!" Nàng cảm thấy vô cùng sung sướng, cuối cùng cũng có thể báo mối thù bị kim đâm, mặc dù mình cũng bị nóng, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn tức giận là nàng đã thấy vui về hắn rồi!

Lăng Nhược Tâm nhìn bộ dạng của nàng là biết ngay nàng cố ý, lạnh lùng nói: "Ta thấy người có nhiều thói xấu là cô mới đúng, làm gì có ai uống trà như cô! Vừa rồi bỗng chột cô rồi đúng không?!" Dứt lời, hắn rút một chiếc khăn ra lau nước trên mặt, nghĩ nghĩ vẫn không thấy thoải mái, lại đi rửa mặt kỹ càng, thấy Thanh Hạm vẫn cười vui vẻ, hắn liền lạnh lùng nói: "Giúp ta thay quần áo!"

Nhìn bộ dạng đi qua đi lại của hắn, Thanh Hạm vui vẻ tự ngân nga một tiểu khúc không biết tên nào đó, sau khi nghe thấy câu hắn vừa nói, nàng không khỏi sùng sốt, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường, bĩu môi nói: "Huynh lớn thế này còn không tự biết thay quần áo hay sao? Ta là thị vệ không phải tỷ

nữ của huynh! Hơn nữa, giờ đã muộn lắm rồi, đến giờ đi ngủ rồi, huynh còn ăn mặc trang điểm đẹp để đi câu dẫn ai?!"

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm khẽ nhếch lên, híp mắt lại cười tà nói: "Chẳng lẽ Đoàn tổng quản chưa nói cho cô biết là cô phải ở bên cạnh ta suốt mười hai canh giờ sao? Nếu đã ở cạnh ta, thì chuyện ta thay quần áo cũng phải do cô làm, đúng thế, từ giờ trở đi sẽ do cô lo liệu."

Thanh Hạm nghe xong, trong lòng tức muốn bốc lửa, nhưng cũng cười tà nói: "Lẽ nào Đại tiểu thư không để ý đến danh tiết của mình hay sao? Ta là một đại nam nhân lại đi giúp huynh thay quần áo, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ tổn hại tới danh dự của huynh thôi!"

Lăng Nhược Tâm cười hóm hờ nói: "Dù sao cả đời ta cũng rất khó 'gả' ra ngoài, lần trước tắm đã bị cô nhìn thấy hết rồi, có nhìn thêm vài lần nữa thì có làm sao? Hơn nữa, nếu thật sự có người dám nói xằng bậy, cùng lắm thì ta 'gả' cho cô là được!" Thành thân ư? Hẳn đúng là người có bị kịch tâm hại nhất nhân gian. Nam nhân lại gả cho nữ nhân, một thảm kịch chưa từng có trên đời. Vấn đề là hình như ai đó cũng không muốn cưới hắn, một chủ ý chợt lóe lên trong đầu Lăng Nhược Tâm, có lẽ hắn có thể dùng năng để đổi phỏ với người mẹ không chịu nói đạo lý, cả ngày lái nhai thức giục Đoàn thúc thúc kia.

Hắn vừa nói, vừa chậm rãi bước lại gần Thanh Hạm, Thanh Hạm giật mình lui về phía sau, ngập ngừng hỏi: "Huynh muốn làm gì?"

Lăng Nhược Tâm thấy bộ dạng của nàng, lại vỗ vỗ tay nói: "Hay lắm, cách này rất hay! Quyết định vậy đi, lại đây, giúp ta thay quần áo, ai mà nói linh tinh, ta sẽ 'gả' cho cô!" Dứt lời, hắn còn quay sang, nháy mắt đưa tình với nàng một cái, khiến tim nàng đập thình thịch.

Sau khi đón nhận ánh mắt 'tình cảm' của hắn, Thanh Hạm chấn động toàn thân, giật mình tỉnh táo lại, giận dữ nói: "Gả cái rắm, tên yêu tinh như huynh cả đời cũng sẽ không gả đi được đâu! Có quý mới muốn cưới tên yêu tinh bất nam bất nữ như huynh!" Thấy hắn không nói lời nào, nụ cười bí hiểm trên mặt càng đậm thêm, còn nàng thì bị hắn dồn đến góc tường không thể động đậy, trong lòng nàng cũng hơi sợ hãi, cuối cùng đành quát lên: "Huynh còn dám lại gần nữa, ta sẽ nói cho cha ta biết! Ta không bao giờ... làm thị vệ của huynh nữa!" Thật sự là nàng không thể nghĩ ra lời nào để đe dọa hắn, hơn nữa, mách cha mẹ không phải là một hành động thông minh cho lắm.

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm càng thêm sâu, ý cười trên khóe miệng càng đậm thêm: "Như thế thì càng tốt! Có khi ta còn tiết kiệm được cả sinh lễ ấy chứ. Chi bằng như vậy đi, chúng ta trực tiếp gạo nấu thành com, rồi cô đi nói với nhạc phụ đại nhân, ta cũng bớt được nhiều phiền toái. Thế nào?" Dứt lời, môi hắn cũng nhẹ nhàng xấp lại gần.

Vừa nghe thấy câu gạo nấu thành com, mặt Thanh Hạm đã đỏ bừng giận dữ, thấy môi hắn càng ngày càng tiến lại gần, trong lòng nàng vừa giận vừa sợ nói: "Gạo nấu thành com cái quỷ gì chứ, huynh đúng là tên điên cuồng biến thái!"

Trong mắt Lăng Nhược Tâm đầy vẻ đùa cợt: "Nếu cô đã không muốn ở cùng với ta như vậy, vì sao lại tới qua lại nhận khối Từ hư ngọc bội của nhà ta? Tại sao lại nói với mẹ ta và cha cô như vậy?"

Thanh Hạm giận dữ: "Còn không phải tại huynh sao. Nếu huynh không đứng đó nói hươu nói vượn, thì ai đi nói những lời đó làm gì chứ. Ta cho huynh biết, với bộ dạng này của huynh, ta không muốn đứng cạnh huynh dù chỉ một khắc!" Nàng không biết vì sao tim lại đập mạnh như vậy, khi hắn tiến lại gần, nàng chỉ cảm thấy một luồng áp lực rất lớn phát ra từ người hắn khiến nàng không thể tránh né, cũng quên mất mình có thể phản kháng.

Lăng Nhược Tâm cười tit mắt: "Nếu đã vậy, thì cô mau đi nói cho cha cô biết suy nghĩ của mình đi! Nếu không, sự tình sẽ khó mà nói trước được. Biết đâu một ngày nào đó, ta nhìn không được lại gạo nấu thành com với cô thì sao! Lại đây, thay quần áo giúp ta trước đã!" Điều kiện tiên quyết là cha nàng phải giúp nàng mới được.

Thanh Hạm nghe xong, tức muốn nổ phởi, tên nam nhân này thật quá biến thái! Tốt nhất là làm cho hắn tuyệt đường con cái luôn đi! Câu mắng này vừa xuất hiện trong đầu, thì môi của hắn cũng chuẩn bị hạ xuống môi nàng, nàng liền không nghĩ ngợi nữa, nhấc chân đá vào bụng hắn. Vì bất ngờ, hắn không kịp đề phòng nên bị nàng đá trúng vào bụng!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Bị heo hôn

Lăng Nhược Tâm không ngờ Thanh Hạm lại dùng chiêu này, lập tức cực kỳ bất nhã đưa tay che bụng dưới, khuôn mặt tươi cười ngàn năm không đổi rốt cuộc cũng không thể cười nổi, sắc mặt bỗng chuyển sang màu xanh mét, hai mắt như muốn phun lửa, gần từng chữ một: "Đoàn Thanh Hạm!!!"

Thanh Hạm thấy bộ dạng chật vật của hắn, tâm trạng chán nản vốn có cũng tan thành mây khói, ra vẻ kinh ngạc nói: "A! Đại tiểu thư, cô bị sao vậy?! A! Thật sự xin lỗi, ở chung với huynh một thời gian, huynh toàn ăn mặc thế này, làm ta cứ nghĩ huynh là con gái, không ngờ huynh cũng có chỗ không giống con gái nhì! Ngại quá, cú đá kia của ta có hơi mạnh, có cần ta gọi đại phu giúp huynh không?"

Lăng Nhục Tâm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này chỉ hận không thể xé toạc mồm nàng ra, có điều bụng lại cực kỳ đau. Vốn là hấn đùa giỡn nàng, không ngờ ngược lại lại khiến mình bị thương. Nghe nàng lầm nhảm, hấn vừa tức vừa hận, quay lưng bỏ đi không thèm để ý tới nàng nữa.

Thanh Hạm giao thủ với hấn nhiều lần, chưa bao giờ từng chiếm thế thượng phong, giờ coi như cũng đòi lại được một ít ưu thế, lập tức đắc ý nói: "Ồi ôi, Đại tiểu thư à, huynh xem ta này, trí nhớ ta cũng thật là tệ quá đi, quên mất chuyện thân phận của Đại tiểu thư là bí mật lớn. Nhưng mà, nếu cứ để vậy lơ đoạn tử tuyệt tôn thì làm sao bây giờ?" (*tuyệt đường con cái*)

Lăng Nhục Tâm trừng mắt lườm nàng một cái, rồi nói: "Đoàn Thanh Hạm, chúng ta ngã bài đi!" Dứt lời, hấn liền xoay ghế, ngồi xuống.

Thanh Hạm cũng kéo ghế ngồi cạnh hấn, vươn ngón trỏ ra khêu cằm hấn nói: "Được, chúng ta ngã bài đi, ta sợ huynh sao! Không phải huynh vừa nói muốn gạo nấu thành cơm với ta à? Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay được không?"

Lăng Nhục Tâm gạt tay nàng ra, hung dữ trừng mắt nhìn nàng, hôm nay hấn đứng là thuyền lật trong mương, thấy đáng về ngoan ngoãn của nàng lúc chiều, nên suýt thì quên mất bản tính của nàng, đứng là đáng giận!!!

Hấn còn chưa trả lời, Thanh Hạm đã nói tiếp: "Ồi ôi! Huynh xem trí nhớ của ta này, quên mất trên người Đại tiểu thư còn đang có thương tích!" Dứt lời, lại đưa tay ra khêu cằm hấn, chẹp chẹp vài tiếng rồi cười xấu xa: "Không thể trông mặt mà bắt hình dong được, Đại tiểu thư thật đúng là xinh đẹp như tiên nữ trên trời, có điều, tấm lòng lại đen tối như nước cống vậy, ta nguyện rửa huynh cả đời này cũng không gả đi được, càng không cưới được vợ hiền!"

Trong lòng Lăng Nhục Tâm vô cùng oán hận, bất chấp sự đau đớn ở bụng, tay trái che bụng, tay phải duỗi ra kéo đầu Thanh Hạm lại gần, môi hấn liền ấn xuống môi nàng. Vốn là hấn đang tức giận vì nàng nói nhảm, muốn trừng phạt nàng một chút, nhưng trong khoảnh khắc môi hấn chạm vào môi nàng, đầu óc hấn bỗng trống rỗng. Môi nàng vừa ấm áp, vừa mịn màng, khác với đôi môi lạnh như băng của hấn. Mũi hấn khẽ ngửi được mùi hương con gái thoảng gần thoảng xa. Đôi mắt linh động kia của nàng đang ngơ ngác nhìn hấn, cái mũi hồng hồng xinh xinh cực kỳ đáng yêu khiến tim hấn không hiểu vì sao bỗng đập thật mạnh, động tác cũng giật giật đi nhiều, đau đớn trên người, hấn đã quên sạch sẽ. Tay trái vươn ra, nhẹ đặt lên hông nàng.

Thanh Hạm không ngờ hấn đột nhiên làm thế này, còn chưa kịp phản ứng, môi đã bị hấn hôn lên. Nàng choáng váng, cái đầu nghịch ngợm kia cũng không kịp suy nghĩ gì, hai mắt chỉ biết mở thật to nhìn hấn, không biết phải làm sao. Nàng cứ để người ta hôn như vậy sao? Thì ra cảm giác hôn môi là thế này!!! Mùi hương thanh thuần, nhàn nhạt của cơ thể hấn khiến nàng như bị mê hoặc, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có chút tiếng động nào.

Cửa đột nhiên bị mở toang, Đoàn Lạc Trần vọt vào trong, vừa nhìn thấy hành động của hai người, ông cũng choáng váng đầu óc. Hôm qua còn tranh cãi ầm ĩ như oan gia gặp nhau, sao hôm nay đã thân mật thế này?! Ông thật không thể hiểu nổi tâm tư của lớp trẻ bây giờ, chẳng lẽ thật sự có chuyện đánh là thương, nắng là yêu sao?! Xem tốc độ phát triển của hai người lúc này, chỉ e là ông và Lăng Ngọc Song sẽ nhanh chóng thành thông gia thôi.

Tiếng vang lớn khiến hai người bừng tỉnh, Thanh Hạm vô cùng xấu hổ, vừa rồi nàng bị làm sao thế? Sao có thể không hề phản kháng gì như thế chứ! Lăng Nhục Tâm cũng hơi xấu hổ, hấn lại thật sự thích nụ hôn này, thật sự thích mùi hương thoang thoảng trên người nàng, thật sự thích cảm giác ấm áp kia như vậy, chắc hấn điên mất rồi!!! Làm sao có thể có cảm giác như thế với một cô nàng nam tính như vậy cơ chứ! Chắc chắn là vì hấn chưa được nếm thử mùi vị của con gái, cho nên mới phản ứng như vậy, chắc chắn là vì hấn đói bụng nên ăn quàng, không liên quan gì đến việc đối tượng là Đoàn Thanh Hạm cả!!!

Lăng Nhục Tâm hồi phục tinh thần, hơi trách cứ nói: "Đoàn tổng quản, chú càng lúc càng không để ý gì cả, bước vào sao không gõ cửa trước!" Để cho ông nhìn thấy bộ dạng đáng xấu hổ như vậy, hấn cũng có thể tưởng tượng được ra thái độ của mẹ hấn sẽ thế nào rồi, trong lòng lại thầm than thở.

Đoàn Lạc Trần cười rất vô tội nói: "Ta đã gõ cửa vài lần, nhưng không có ai lên tiếng, nghĩ là bên trong có chuyện gì xảy ra, nên mới tông cửa vào. Ai ngờ lại thật sự quấy rầy chuyện tốt của hai đứa, cháu yên tâm đi, lần sau mà hai đứa chưa đồng ý, ta tuyệt đối sẽ không bước vào!" Dứt lời, ông lại ghé sát vào tai Lăng Nhục Tâm nói: "Lần sau nhớ vào phòng trong đi."

Thanh Hạm chỉ cảm thấy thật không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa. Sao nàng lại có thể để cho tên yêu tinh kia hôn cơ chứ. Đã bị hôn rồi còn chưa tỉnh, lại còn bị cha nàng nhìn thấy nữa, sau này làm sao nàng dám nhìn ai? Nghe cha nói xong, nàng chỉ hận không có cái lỗ mà chui xuống! Mặt nàng đỏ bừng lên, trong lòng lại tự nhủ, không phải chỉ là bị hôn một cái thôi sao, có gì mà phải ngượng, bình thường nàng cũng hôn mấy con chó con, mèo con. Lăng Nhục Tâm kia không được đáng yêu như mấy con chó con, mèo con kia, cũng ghê tởm hơn nhiều, thì coi như nàng vừa bị heo hôn đi là được!

Lăng Nhục Tâm nghe thấy lời nói của Đoàn Lạc Trần, trong lòng cũng thầm than vài câu, nhưng nghĩ lại, đột nhiên hấn phát hiện ra, kỳ thật, nếu 'gà' cho nàng có lẽ cũng không phải chuyện rất xấu. Bụng dưới của hấn vẫn còn âm ỉ đau, nàng ra tay đúng là không nhẹ chút nào, xem ra, có lẽ nàng thật sự muốn khiến hấn đoạn tử tuyệt tôn. Tính cách của nàng, đúng là khó thuần phục, nhưng Lăng Nhục Tâm hấn có thể thống trị cả Huyền Thái son trang từ trên xuống dưới đều gọn gàng ngăn nắp, chẳng lẽ còn sợ không trị được nàng hay sao! Hấn liếc nàng một cái, thấy bộ dạng nàng cực kỳ chán nản, khoe miệng không kim được mà khẽ mỉm cười.

Lăng Nhục Tâm thân nhiên hỏi: "Không biết Đoàn tổng quản vội vàng chạy đến tìm ta có việc gấp gì không?"

Đoàn Lạc Trần nói: "Không có việc gấp thì muộn thế này làm sao ta dám đến quấy rầy Đại tiểu thư. Tô Đại thiếu gia hiện đang chờ trong sảnh Lan Nghiên, nói là mang cách chế tạo tơ mềm đến để chúc Tô nhị tiểu thư về." Vừa nói đến chính sự, về mặt của ông cũng nghiêm túc hẳn, chuyện liên quan đến tơ mềm là chuyện quan trọng, nếu không ông đã đuổi vị Tô Đại thiếu gia kia về rồi. Có điều, không ngờ lại phá vỡ chuyện tốt của hai đứa, thật quá đáng tiếc!

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nói: "Xem ra, tình cảm của huynh muội họ cũng rất thân thiết nhỉ? Vừa gửi thư đi, người đã chạy đến rồi. Vị Tô Đại thiếu gia này cũng thật thú vị, để ta ra gặp xem sao!" Dứt lời, hấn liền đi cùng Đoàn Lạc Trần ra ngoài.

Vừa tới cửa, thấy Thanh Hạm còn ngồi lặng người ở đó, hần liền nói: "Đoàn thị vệ, còn không mau đi theo!"

Thanh Hạm đang muốn cãi lại, thì Đoàn Lạc Trần lại nói: "Hạm nhi, cha đã dặn con thế nào, suốt mười hai canh giờ, con không được rời khỏi người Đại tiểu thư một tấc, còn không mau đi theo nữa!"

Thanh Hạm trừng mắt nhìn ông một cái, rồi lại oán hận lườm Lăng Nhượng Tâm, buộc lòng phải đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Áp chế lẫn nhau

Trong sảnh ở Lan Nghiên, Tô Dịch Hàn - Đại công tử Tô gia đang nhàn nhã uống trà, vẻ mặt vừa ung dung vừa thoải mái, cứ như mục đích hần đến đây đêm nay chỉ là để uống trà vậy. Nhưng tên quản gia bên cạnh thì vô cùng nôn nóng, uống một hơi hết ly trà, không cảm nhận được vị gì nữa.

Khi Lăng Nhượng Tâm cùng Thanh Hạm và Đoàn Lạc Trần bước vào Lan Nghiên, nhìn thấy dáng vẻ lãnh đạm của Tô Dịch Hàn, ánh mắt hần thêm chút thâm sâu, vẻ mặt vừa lễ độ vừa xa cách, khẽ cười nhẹ rồi hạ thấp người nói: "Tình cảm huynh muội của Tô Đại công tử đúng là sâu nặng thật, trẻ thế này còn tới Huyền Thái son trang."

Đây không phải lần đầu Tô Dịch Hàn gặp Lăng Nhượng Tâm, nhưng mỗi lần gặp, hần lại không kiềm được mà thảm sát thương, thật đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc, có điều con người thì hơi lạnh lùng, tâm địa hơi kín đáo thâm trầm, thủ đoạn lại hơi tàn nhẫn. Nếu 'nàng' mà là nam nhân, thì chắc chắn sẽ là đối thủ cực kỳ đáng gờm, tiếc là 'nàng' lại xinh đẹp thế kia. Hần cũng vội đứng lên cười ha ha nói: "Đến chơi lúc đêm khuya thế này, thật sự cũng hơi thất lễ, nhưng Đại tiểu thư để ta chờ hơn nửa canh giờ, vậy cũng coi như là hòa nhau rồi."

Lăng Nhượng Tâm cười cười, ngồi ở vị trí chủ nhà, phân phó hạ nhân dâng trà, không để ý tới hần, chỉ lăng lăng uống trà của mình. Thanh Hạm đứng bên cạnh lại đang đánh giá Tô Dịch Hàn, hần ta khoảng tầm hai mươi lăm tuổi, dáng vẻ thư sinh rất tuấn nhã, đôi mắt đen lại có tia sáng rất thông minh.

Tô Dịch Hàn thấy 'nàng' chỉ lo uống trà, cũng không phản ứng gì, cười nhạt nói: "Ta và Lăng Đại tiểu thư đây cũng coi như là chỗ quen biết, ngành dệt vải trong thiên hạ chia ba, là của ba họ Lăng, Tô, Trương. Lăng gia và Tô gia mỗi nhà một vè, đều ở trong Tầm Ẩn thành này. Lăng gia đứng đầu về dệt vải, thêu thùa có một không hai trong thiên hạ, còn Tô gia ta thì có ưu thế hơn một chút về kỹ thuật chế tơ, mong Lăng Đại tiểu thư nể tình mà để cho Tô mỗ ta có chén cơm ăn. Lần này xá muội làm sai, xin Đại tiểu thư đại nhân đại lượng, tha xá muội ra, đây là ngân phiếu trị giá một ngàn lượng bạc, mong Đại tiểu thư vui lòng nhận cho!"

Ánh mắt Lăng Nhượng Tâm lạnh đi, chỉ qua vài câu ngắn gọn mà Tô Dịch Hàn vừa nói, hần biết ngay Tô Dịch Hàn căn bản không định mang phương pháp chế tơ mềm đến trao đổi với hần. Sở dĩ khi bước vào Huyền Thái son trang, hần ta nói đồng ý dùng tơ mềm đổi Tô nhị tiểu thư, chẳng qua là muốn dẫn dụ hần ra gặp mà thôi. Tên hồ ly này, quả thực đã coi hần là một cô gái yếu đuối dễ bắt nạt rồi.

Lăng Nhượng Tâm mỉm cười, đứng dậy nói với Thanh Hạm: "Đoàn thị vệ, giúp ta tiễn khách, đã muộn rồi, ta muốn nghỉ ngơi!" Dứt lời, hần quay người đi vào trong.

Thanh Hạm ngẩn người, vừa mới chạy lại đây, chưa nói được mấy câu đã kêu đi về, nàng không hiểu rốt cuộc Lăng Nhượng Tâm có ý gì, trong lòng tuy vẫn còn đang tức giận Lăng Nhượng Tâm, nhưng nàng cũng tự biết trong lúc này phải giữ thể diện cho hần, vì thế liền hạ người làm một tư thế mời với Tô Dịch Hàn, lạnh lạnh nói: "Tô đương gia, mời quay về!"

Tô Dịch Hàn nghe Lăng Nhượng Tâm nói vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, không để ý đến Thanh Hạm, chỉ to giọng nói: "Không phải Lăng Đại tiểu thư đã quên mất chuyện Lưu Quang Dật Thái, bảo vật của tổ tiên cô truyền lại bị mất trộm đấy chứ?"

Lăng Nhượng Tâm hơi dừng bước, quay đầu lại, cười nói với Tô Dịch Hàn: "Đây là chuyện nhà ta, không phiền Tô đương gia lo lắng." Dứt lời hần lại tiếp tục đi vào trong, lòng thầm băn khoăn không hiểu vì sao hần lại biết chuyện này?!

Tô Dịch Hàn nói: "Nếu ta có thể giúp Đại tiểu thư tìm Lưu Quang Dật Thái về, không biết cô có thể tha xá muội được không?"

Lăng Nhượng Tâm quay đầu nhìn hần một cái rồi nói: "Chuyện của Tô nhị tiểu thư, thứ cho ta không tự quyết định được. Nếu cô ấy đến học lên thôi thì không nói, đằng này, ngay cả tơ vàng bí truyền của Huyền Thái son trang cũng muốn trộm, nếu không trừng phạt đích đáng, chi e sẽ gây sai lầm lớn hơn. Nhượng Tâm biết tình cảm của Tô đương gia và nhị tiểu thư rất tốt đẹp, luôn tùy ý nhị tiểu thư muốn làm gì thì làm. Lần này, Nhượng Tâm chẳng qua cũng chỉ là thay Đại đương gia trông nom dạy bảo lệnh muội một chút thôi, không ngờ Tô đương gia lại vội vàng như vậy, đến đây vào nửa đêm thế này. Nhượng Tâm cũng chỉ định chờ đến ngày mai, đưa nhị tiểu thư tới nha môn, để Tri phủ đại nhân xử lý, chứ dù ta có lá gan to bằng trời cũng đâu dám tự ý giam giữ Tô nhị tiểu thư, càng không có gan thả kẻ trộm vừa bắt được ra như thế. Về chuyện Lưu Quang Dật Thái, cũng không phiền đến Tô đại đương gia quan tâm, ta sẽ tự lo liệu." Dứt lời, hần không để ý tới Tô Dịch Hàn nữa, đi thẳng ra khỏi Lan Nghiên.

Trong lòng Lăng Nhược Tâm không kim được mà có chút khinh thường. Tên Tô Dịch Hàn này coi hắn là kẻ ngốc hay sao, lại đi lấy chuyện Lưu Quang Dật Thái ra để uy hiếp hắn, đúng là đã coi hắn thành con gái yếu ớt không biết gì rồi.

Tô Dịch Hàn không ngờ 'nàng' thật sự nói đi là đi. Bộ dáng lạnh nhạt lúc trước cũng mất hẳn, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng. Hắn đã giao thủ cùng Lăng Nhược Tâm vài lần, biết Lăng Nhược Tâm không phải là người dễ chọc vào, có điều, không ngờ Lăng Nhược Tâm còn khó đối phó hơn so với hắn tưởng tượng. Hắn muốn đuổi theo, nhưng lại bị Thanh Hạm cản đường, nên đưa tay ra định gạt Thanh Hạm sang một bên, khiến Thanh Hạm thẫn mẫn trong lòng: "Tay của con gái là thứ để mấy tên nam nhân thoải tha các người muốn cầm là cầm hay sao!" Hơn nữa, nàng vừa bị Lăng Nhược Tâm chọc tức, không đối phó được với Lăng Nhược Tâm, chẳng lẽ tên Tô Dịch Hàn này nàng còn không đối phó được nữa à?!

Thanh Hạm lập tức không suy nghĩ, quét chân một vòng gạt Tô Dịch Hàn ngã nhào trên đất. Nàng biết hắn cũng là nhân vật có tiếng tăm, nếu không, với tâm tình của nàng hiện giờ, chỉ e sẽ hành hung hắn mất thôi. Bị gạt ngã, Tô Dịch Hàn sùng sốt, Đại tiểu thư Lăng gia kia, khó đối phó thì đã đành, nhưng sao ngay cả một tên thị vệ mà cũng dám vô lễ thế này!!!

Tô Dịch Hàn đứng lên, nói: "Người muốn làm gì?"

Thanh Hạm cười tủm tỉm: "Phải để ta hỏi Tô Đại đương gia định làm gì mới đúng chứ. Tiểu thư nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, thường có mấy tên đặng đồ từ (háo sắc) mượn cơ bàn bạc công việc, để sàm sỡ tiểu thư nhà ta, Tô Đại đương gia cứ ào ào xông qua như vậy, không phải là cũng có ý đồ gây rối đấy chứ?" Thật ra nàng rất muốn nhìn thấy có người đến gây rối Lăng Nhược Tâm, nhưng mà, với bản lĩnh của hắn, chỉ sợ là trong thiên hạ này, chẳng có mấy người bắt nạt được hắn.

Tô Dịch Hàn nghe xong, sùng sốt cả người, tại sao ngay cả một tên thị vệ nho nhỏ bên cạnh Lăng Nhược Tâm kia mà mồm miệng cũng lanh lợi, đôi mắt trắng thay đen thế này? Hôm nay hắn ở thế hạ phong, đang muốn mượn chuyện Lưu Quang Dật Thái để ra điều kiện với Lăng Nhược Tâm, không ngờ lại liên tiếp chịu nhục, khiến hắn cực kỳ căm tức.

Tô Dịch Hàn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng bầu bĩnh của 'hắn' đang cười vô cùng đáng yêu, lại thêm vài phần khí khái hào hùng, đôi mắt tròn xoe đen láy đang chăm chú nhìn hắn ta, thấp thoáng còn thấy được hai cái răng nanh nhỏ nhỏ, đáng yêu không sao tả hết, lại cùng phong lưu khó nói thành lời. Hắn ta ngẩn người, ý định giáo huấn 'hắn' ban đầu cũng biến mất luôn. Mà cũng may là hắn tự thu hồi ý định đó, nếu không, chỉ sợ sẽ bị Thanh Hạm chinh cho thế thảm mất.

Tô Dịch Hàn hỏi: "Người là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư sao?" Hắn hơi tò mò, không hiểu Lăng Nhược Tâm tìm đâu ra được một thị vệ vừa đáng yêu lại võ công cao cường như vậy.

Thanh Hạm gật gù đầu, hắn nói tiếp: "Có thể giúp ta chuyển mấy lời tới Đại tiểu thư không?"

Thanh Hạm liếc nhìn hắn nói: "Người có gì cần nói sao không trực tiếp nói với Đại tiểu thư, nếu người muốn theo đuổi 'nàng', ta khuyên người nên thôi đi!" Nàng còn lâu mới muốn nói chuyện với tên Lăng Nhược Tâm kia. Hơn nữa, người này chỉ vừa mới gặp một chút, mà tâm trạng nàng lúc này lại cực kỳ không tốt!

Tô Dịch Hàn biết thiếp thân thị vệ trước kia của Lăng Nhược Tâm, nhưng đây là lần đầu hắn gặp Thanh Hạm, còn chưa biết tính nết của 'hắn' thế nào. Có điều, hắn ta rất am hiểu đạo làm người, lúc này còn đang phải nhờ cậy 'hắn', nên hắn ta cười hi hi nói: "Đoàn thị vệ cứ nói đùa, dung mạo của Lăng đại tiểu thư như tiên trên trời, ta chỉ là một tên phạm phu tục tử, làm sao dám theo đuổi nàng. Tuy đây là lần đầu chúng ta gặp nhau, nhưng ta lại thấy ta với người rất có duyên. Dáng vẻ của Đoàn huynh đệ đây khí phách nhường này, lại tuấn tú lịch sự, tốt tính, ta nghĩ huynh chắc sẽ không gây khó dễ cho ta đâu." Hắn vừa nói, vừa rút một tờ ngân phiếu trong ngực ra đưa cho Thanh Hạm, rắn không được thì hắn sẽ mềm để đối phó.

Tục ngữ nói rất đúng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tuy Thanh Hạm giả trai từ bé, nhưng bản thân nàng vẫn là một cô gái mới lớn, cũng thích nghe người khác khen mình. Mấy lời tăng bốc này của Tô Dịch Hàn đã khiến tâm trạng của nàng tốt hẳn lên, liếc mắt nhìn thấy mệnh giá của tờ ngân phiếu kia cũng không nhỏ, tròn mắt nàng khẽ chuyển, đón lấy ngân phiếu từ tay hắn, thản nhiên nói: "Chỗ của Đại tiểu thư không ít quy củ, hơn nữa, tâm trạng của tiểu thư hôm nay cũng không được tốt, người cũng vừa thấy rồi đấy, hôm nay tiểu thư không muốn gặp người. Bình thường, đến giờ này là tiểu thư sẽ không muốn gặp người lạ nữa, hay là thế này đi, người viết những lời người muốn nói ra, ta sẽ chuyển cho tiểu thư giúp người, được không?"

Tên họ Tô này có vẻ rất có tiền, không mất công sức gì mà lại kiếm được ngân lượng thế này thì tội gì mà không kiếm. Cứ nhận tờ ngân phiếu kia đã, dù sao cũng chỉ là chuyển một phong thư thôi mà, nàng cũng đâu định đưa tên Tô Dịch Hàn kia đi gặp Lăng Nhược Tâm thật, ai mà biết được tên yêu tinh kia có nhân cơ hội này mà lại gây khó dễ cho nàng không.

Tô Dịch Hàn nghe thấy đề nghị của Thanh Hạm cũng cảm thấy chỉ có cách đó. Thanh Hạm sai người chuẩn bị giấy mực, hắn nghĩ nghĩ một chút rồi vung bút viết. Đợt đến khi mực hơi khô, hắn liền gấp tờ giấy lại rồi đứng lên đưa cho Thanh Hạm, đồng thời cúi người vãi tạ nàng. Thanh Hạm cười, nói với hắn: "Ta chỉ phụ trách chuyển lá thư này cho Đại tiểu thư, còn hắn xử lý thế nào thì ta không biết đâu nhé. Đã muộn rồi, mời Tô đại đương gia quay về đi!" Dứt lời, một tay cầm thư, một tay cầm ngân phiếu, Thanh Hạm quay người về phòng.

Vừa đi, nàng vừa nghĩ, trong Tầm Ân thành này đúng là nhiều người giàu có thật. Buổi sáng vừa lưa được Tần Phong Dương mười lượng bạc, buổi tối còn buôn bán lời được một ngàn lượng. Cứ theo đà này, thì không bao lâu nàng sẽ thành tiểu phú bà! Nhìn tám ngàn phiếu kia, chuyện nàng bị Lăng Nhược Tâm bắt nạt cũng trở thành hư không.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 29: Bàn chuyện thành thân

Khi Thanh Hạm quay lại Miên Dung cư, Lăng Nhực Tâm vẫn còn chưa ngủ, đang dựa người trên ghế suy nghĩ gì đó.

Thanh Hạm nghĩ ngợi, rồi ném lá thư của Tô Dịch Hàn cho hắn, quay người muốn đi về gian phòng của mình. Nhưng vừa xoay người, giọng nói lãnh đạm của hắn lại truyền đến: "Tô đại đương gia vừa cho cô bao nhiêu bạc?" Hắn hiểu rất rõ tính cách của Tô Dịch Hàn. Hắn ta là kẻ không đạt được mục đích sẽ không chịu bỏ qua. Hắn để Thanh Hạm nán lại đó, chẳng qua cũng là để lưu lại cho tên kia một cách truyền tin mà thôi. Lăng Nhực Tâm vừa nói, vừa chậm rãi mở thư.

Thanh Hạm vừa nghe đã choáng váng, sao hắn có thể biết cả chuyện nàng nhận bạc cơ chứ, nàng không khỏi đưa tay lên che tờ ngân phiếu đang cất trong ngực: "Huynh quan tâm đến chuyện hắn ta đưa cho ta bao nhiêu bạc làm gì, dù sao ta cũng đâu có lấy bạc của huynh!" Nàng quay đầu, lờm hẩn một cái nói: "Dù sao ta cũng chỉ giúp chuyển một phong thư, cũng chẳng tổn thương gì đến huynh, lá thư này, huynh thích thì xem, không thích thì hủy đi!" Dù sao bạc vào tay nàng rồi, hắn cũng không thể đòi lại được!

Nhìn vẻ mặt đề phòng của nàng, Lăng Nhực Tâm không khỏi buồn cười, nhưng hắn vừa định cười, thì bụng dưới lại hơi đau đau, ánh mắt hắn lạnh đi, thân nhiên nói: "Ta chỉ muốn nhắc nhở cô, vị trí thấp thân thị vệ của ta rất khác với các thị vệ khác, cơ hội để kiếm những món lời béo bở không phải là ít, nhưng cô cũng không thể giá thấp thế nào cũng nhận về được, nếu không người ta sẽ nghĩ người của Huyền Thái son trang ta rất dễ mua chuộc. Nhà họ Tô kia giàu có như vậy, hơn nữa, hắn lại đang muốn chuộc muội muội hắn về, nên nếu không phải hắn cho cô một vạn lượng gọi là phí mua tin, thì hành động đêm nay của cô coi như không đáng giá." Dứt lời, hắn tiếp tục đọc thư của Tô Dịch Hàn, khoe miệng cười hơi cong lên.

Thanh Hạm vừa nghe xong, mày liền nhú lại, một vạn lượng sao?! Trời ơi, tiền của mấy kẻ nhà giàu này chỉ là vô sò vô ốc thôi hay sao thế! Chi tiêu một năm của người dân bình thường cùng lắm cũng chỉ hết mấy trăm lượng bạc thôi, thế mà truyền họ một tin tức có thể đòi giá một vạn lượng, không biết Lăng Nhực Tâm kia điên rồi hay Tô Dịch Hàn là một tên ngốc?! Lúc nàng cầm một ngàn lượng của Tô Dịch Hàn, đã cảm thấy nhiều lắm rồi, giờ nghe Lăng Nhực Tâm nói vậy, nàng lại thấy thật vô vị, sự vui vẻ trong lòng cũng mất dần đi.

Thanh Hạm hừ lạnh nói: "Người ta nói, lòng dạ thương nhân rất hiểm độc, câu này ta thấy áp dụng trên người huynh thật đúng hoàn toàn! Không biết bình thường huynh dạy bảo người bên cạnh thế nào, chứ cứ thế này, chỉ e là họ không ngốc thì cũng biến thành ích kỷ, vừa tiêu nhân lại nam không ra nam, nữ không ra nữ mất!" Nàng cũng không muốn chọc đến chuyện giới tính của hắn, nhưng ai bảo hắn bắt nạt nàng trước, giờ lại còn phá vỡ giấc mộng đẹp của nàng.

Lăng Nhực Tâm nghe xong cũng không tức giận, đưa mắt nhìn nàng một cái, con ngươi sáng lên, khoe miệng lại cười: "Cô nói cũng đúng, nhưng trong thiên hạ này không có mấy người biết ta là nam nhân, cho nên, mọi người cơ bản đều cho rằng ta là một tiểu thư khuê các đúng chuẩn, cô lại hiểu biết ta như vậy, ta có nên coi cô là hồng nhan tri kỷ hay không đây?" Thanh Hạm vừa nghe xong, chỉ thấy toàn thân run bắn lên, tri kỷ, cái gì mà trở thành hồng nhan tri kỷ với hắn chứ, tha cho nàng đi!!!

Thanh Hạm còn chưa kịp phản bác hắn, thì Lăng Nhực Tâm lại thân nhiên nói tiếp: "Những người bên cạnh ta lúc trước, tuy không tính là cực kỳ giàu có, nhưng cũng có những khoản tích góp nhỏ, có thể không tới mười vạn lượng nhưng ít nhất cũng phải vài vạn. Nhìn dáng vẻ của cô vừa rồi, chắc hẳn Tô Dịch Hàn kia chỉ đưa cho cô tầm một ngàn lượng là cùng, người thanh nhã như cô bây giờ thật không nhiều, đúng là rất hợp với tính ta. Mai ta nhất định phải nói với Đoàn quân gia, rằng ta vô cùng thích cô làm thị vệ cho ta, nên cả đời này, cô cứ đi theo ta đi!"

Thanh Hạm nghe xong, liền nhảy dựng lên, tức giận nói: "Ai hợp tính hợp nết với huynh chứ, huynh là cái đồ điên cuồng biến thái sắc lang, mai ta nhất định sẽ nói với cha ta, dù chỉ một khắc ta cũng không muốn đứng cạnh huynh nữa!"

Lăng Nhực Tâm thấy vẻ mặt tức giận của nàng, miệng lại càng cười tươi hơn: "Ta mà háo sắc sao? Hôm nay lúc ta và cô hôn nhau, Đoàn tổng quân cũng nhìn thấy, ông ấy không có ý kiến gì, còn có vẻ rất tán thành nữa là khác. Cô cũng có thể tiếp nhận đề nghị lúc trước của ta, không làm thị vệ, mà làm nương tử của ta cũng tốt!" Nhìn dáng vẻ trợn trừng mắt lờm hẩn của nàng, hắn bỗng cảm thấy, những tháng ngày nhàm chán dường như đã tăng thêm một chút sắc thái thú vị, hắn khẽ chớp mắt rồi nói tiếp: "Nếu cô gả cho ta, còn có thể có vô số bạc, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." Đưa một chút lợi ra dụ cũng không quá đáng nhì, tuy hắn biết chắc nàng sẽ không muốn.

Nhìn hắn vui vẻ như vậy, Thanh Hạm thừa hiểu là nàng càng tức giận thì hắn sẽ càng sung sướng, nên cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, khoe miệng nhếch lên cười nói: "Nếu nói là gả thì cũng phải là huynh gả mới đúng, dù sao ta cũng sẽ không gả cho huynh lại càng không lấy huynh. Giờ ta sẽ thu thập hành lý, lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, sau này, ta không bao giờ muốn gặp lại tên biến thái điên cuồng như huynh nữa!" Dứt lời, nàng nhắc chân định rời đi.

Lăng Nhực Tâm chỉ thân nhiên nói: "Nếu đã vậy, ta cũng không ép cô nữa, chờ cô đi rồi, ta sẽ ném ngọc bội của mẹ cô xuống Đoạn Nhai vậy."

Thanh Hạm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đi đến trước mặt hắn, chỉ tay vào mũi hắn nói: "Coi như huynh lợi hại!!!"

Lăng Nhực Tâm mỉm cười gạt tay nàng ra: "Người xưa có câu, dùng một ngón tay chỉ người khác, sẽ có tới ba ngón tay khác chỉ vào mình, nếu ta là người hung ác tàn nhẫn, thì cô còn ác hơn ta gấp nhiều lần!" Thấy vẻ mặt căm tức của nàng, hắn lại nói tiếp: "Đi nghỉ sớm đi, ngày mai Tô Dịch Hàn hẹn ta tham gia hội Hoa lan, nói là đã đặt một bàn tiệc rượu để xin lỗi cho việc đến quấy rầy ta đêm nay, cô cùng đi với ta đi!"

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hắn: "Không phải huynh mới nói là sáng mai sẽ đưa Tô nhị tiểu thư đến nha môn hay sao? Giờ lại còn đi ăn thịt rượu của nhà

người ta nữa, lòng dạ huynh thật quá đen tối!" Vừa đen vừa thối!!!

Lăng Nhục Tâm cười: "Lòng ta không hề đen chút nào cả, ngày mai hân hện cả tri phủ Hứa Chí Kiệt, đến lúc đó, ai cần có mặt cũng đều có cả, giải quyết chuyện riêng cũng tốt, mà chuyện công cũng được, ta cũng đỡ vài lần đi xe, sao lại không làm?"

Thanh Hạm hừ một tiếng rồi nói: "Mai huynh đưa Võ Ân đi theo đi, hân ta có vẻ rất thích theo sau huynh đấy, tâm trạng ta không tốt, không muốn đi!"

Lăng Nhục Tâm thản nhiên nói: "Vậy à? Thật sự không muốn đi sao? Tiếc thật đấy, hội Hoa lan kia chẳng những có rượu ngon, đồ ăn ngon, mà trong lúc chúng ta đàm phán, nếu không hợp ý nhau, cô còn có thể nhân cơ hội mà kiếm chác được một ít từ Tô Dịch Hàn, đòi lại phần thiếu hụt của đêm nay nữa. Có điều, cô không muốn đi, thì đúng là Võ Ân được lợi rồi! Ta vốn còn muốn đền đáp công lao của Đoàn quản gia công hiến cho Lăng gia trong những năm qua, nên có chút lợi lộc cũng muốn để người nhà chiêm được cơ. Ôi! Tiếc quá, tiếc quá!" Dứt lời, hân còn thờ dài vài tiếng, nhưng ánh mắt đầy ý cười nhìn Thanh Hạm, hân không tin nàng sẽ không sa bẫy.

Trong lòng Thanh Hạm vốn còn đang tức giận, giờ nghe thấy vừa được ăn lại vừa có tiền, mắt nàng cũng sáng rỡ lên: "Tâm trạng ta đang không vui, ngày mai đi như vậy, cũng vừa khéo có thể giúp ta giải sầu rồi!" Có cơ hội kiếm tiền mà không chấp lấy là ngu ngốc.

Lăng Nhục Tâm ra vẻ thấu hiểu, lại cười nhạt nói: "Nếu đã vậy, thì cô theo giúp đi đi, Đoàn tổng quản cũng đỡ phải nghĩ là ta bắt nạt con gái ông."

Thanh Hạm hừ một tiếng rồi quay về phòng ngủ. Nàng thầm nghĩ, hân bắt nạt nàng đâu phải mới một hai lần chứ, ngàn vạn lần đừng có để nàng tìm được cơ hội, nếu không, nhất định sẽ đòi cho đủ cả vốn lẫn lời về!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Ai mới có thể xứng đôi với hân?

Mặc dù có tên là hội Hoa Lan, nhưng nhìn qua nhìn lại lại chẳng được mấy nhành hoa, có điều, phong cảnh ở đây rất xinh đẹp, tĩnh mịch. Đang là giữa mùa hè, cỏ cây rất tươi tốt, bức tường trắng cùng mái ngói đỏ tươi thấp thoáng giữa một mảng cỏ cây xanh ngắt, tạo thành một bức tranh đầy chất thơ. Ở ven đường mòn là vô số các loại hoa nhỏ nhỏ không tên đang nở rộ, cứ cách mười bước chân lại nhìn thấy một vài nhành lan được chăm sóc cẩn thận, không gian tràn ngập màu xanh. Những tán cây thấp thoáng xa xa tạo cho người ta một chút cảm giác thanh tĩnh, lại một chút thần bí, thêm một chút lạnh lùng.

Thanh Hạm đi theo Lăng Nhục Tâm vào trong một đình lầu lịch sự, bên cạnh có một hồ nước nhỏ, có rất nhiều các loại hoa sen, ở chính giữa là hoa sen đỏ đang nở rộ. Nhìn những bông sen trong hồ này, Thanh Hạm cảm thấy chúng có sức sống hơn mấy nhành lan bên đường kia nhiều. Nàng vẫn luôn thấy hoa lan tạo cho người ta cảm giác quá mềm mại, mềm mại đến mức giả tạo, mà lại cực kỳ khó chăm. Giống như Lăng Nhục Tâm vậy, đẹp thì có đẹp, nhưng quá âm hiểm. Hoa sen dễ trồng hơn nhiều, chỉ cần tùy tiện bỏ một ít nõ sen vào trong hồ nước, đến năm sau là có thể nhìn thấy chúng mọc rễ nảy mầm rồi. Đời sống của nó rất dài, lại trong sạch, thanh cao, sáng lạng như ánh mặt trời, giống nàng ấy.

Thanh Hạm nghĩ bọn họ tới quá sớm, không ngờ Tô Dịch Hàn cũng đã đến rồi. Vừa nhìn thấy Lăng Nhục Tâm, hân liền cười ha ha bước lại gần. Nàng không có hứng thú với mấy chuyện này, nên một mình chạy đến bên hồ nước. Khi quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Nhục Tâm mặc áo trắng đứng trong đình, Tô Dịch Hàn mặc y phục màu tím đứng bên cạnh, nàng bỗng nghĩ, nếu Lăng Nhục Tâm thật sự là một cô gái, thì quả thật rất xứng đôi với Tô Dịch Hàn. Ý nghĩ này vừa lóe lên xuất hiện trong đầu đã khiến nàng không kiềm được mà cười khúc khích.

Thanh Hạm đang cười rất vui vẻ thì có một giọng nam từ truyền đến: "Đoàn thị vệ có chuyện gì vui vậy, lại ngồi cười một mình với hoa!"

Nàng quay đầu lại, không biết Tần Phong Dương đã đứng cạnh nàng từ lúc nào khiến nàng giật mình hoảng hốt. Thấy hân cười sáng lạn, nàng cũng cười, chỉ vào Lăng Nhục Tâm và Tô Dịch Hàn nói: "Ta chưa tới cảnh giới nhìn hoa cười một mình, chỉ là ta cảm thấy tiểu thư nhà ta và Tô Đại đương gia rất xứng đôi, người nhìn hai người bọn họ đứng cùng nhau mà xem, đúng là trai tài gái sắc. Tiểu thư nhà ta tuổi cũng không còn nhỏ, ta nhất định sẽ khuyên nhủ nàng, không nên kén cá chọn canh nữa, con gái mà lớn tuổi quá sẽ càng khó gả đi." Nghĩ đến chuyện nói móc được Lăng Nhục Tâm, tâm tình của nàng cũng tốt hẳn lên, lại quay đầu hỏi: "Tần công tử, huynh thấy ta nói có đúng không?"

Nụ cười của Tần Phong Dương như cứng lại, trong mắt có một chút cảm xúc khó hiểu, nhàn nhạt nói: "Dung mạo của Đại tiểu thư như thần tiên trên trời, lại thông minh tuyệt đỉnh, ta thấy, hiếm có nam tử nào trên thế gian này có thể xứng đôi với Đại tiểu thư. Vị Tô Đại đương gia kia tuy cũng là một nhân tài, nhưng vẫn kém Đại tiểu thư một bậc. Hơn nữa, sản nghiệp của Lăng gia rất lớn, dù không phải là bậc nhất thiên hạ, nhưng cũng không khác biệt mấy. Mà Tô gia lại chỉ là một thương nhân tư lự nhỏ, xét về sản nghiệp thì cũng còn kém Lăng gia rất xa."

Nhớ đến thái độ của Lăng Nhục Tâm đối với hân hôm trước, nay lại nghe Tần Phong Dương tán tụng hân, lòng hiếu kỳ của Thanh Hạm càng tăng lên, liền hỏi: "Nói như Tần công tử, thì hạng người thế nào mới xứng đôi với Đại tiểu thư nhà ta?"

Tần Phong Dương khoanh tay đứng nói: "Nhân vật có thể xứng đôi với Đại tiểu thư, đương nhiên phải là rồng trong loài người, gia nghiệp cũng không thể nhỏ hơn Huyền Thái sơn trang."

Thanh Hạm chỉ thấy buồn cười, nàng không biết Huyền Thái son trang có bao nhiêu tiền, nhưng sau khi trải qua chuyện hôm qua, chỉ dựa vào giọng điệu của Lăng Nhược Tâm, nàng cũng biết số tài sản đó chỉ e là nhiều tới dọa người. Lăng Nhược Tâm lại giao hoạt như thế, khiến nàng không kìm được lại nói: "Nếu theo như lời của Tần công tử, thì ta thấy người vừa là rỗng trong loài người, lại vừa có gia nghiệp không nhỏ hơn Huyền Thái son trang, trong thiên hạ này, có lẽ chỉ có người thuộc Hoàng thất mà thôi."

Ý cười trên môi Tần Phong Dương lại càng đậm thêm, hần chậm rãi nói: "Huyền Thái son trang và Hoàng thất, cũng vốn có mối quan hệ rất sâu xa, có lẽ Đại tiểu thư nhà ngươi đã có hôn ước với người trong Hoàng thất từ lâu, nên mới chậm trễ chuyện thành thân như vậy." Không biết 'hần' có biết chuyện của Lăng Nhược Tâm không.

Thanh Hạm vừa nghĩ đến chuyện Lăng Nhược Tâm thật sự bị gả vào hoàng thất, nếu như trong đêm động phòng, thân phận của hần bị lộ, thì thật sự rất thú vị, nàng lại không nhịn được, bật cười ha ha. Tần Phong Dương thấy nàng tự nhiên cười âm lên liền hỏi: "Chuyện này buồn cười thế sao?"

Thanh Hạm ngừng cười nói: "Không có gì, chỉ là ta thấy buồn cười thôi. Hôm đó ta thấy Đại tiểu thư và Tần công tử dường như cũng là chỗ quen biết, không phải huynh cũng có tình cảm với tiểu thư nhà ta đấy chứ?"

Một tia âm u thoáng qua mắt Tần Phong Dương, khóe miệng hơi cong lên, hần cười nhưng trong mắt lạnh băng: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, dù ta có lòng, nhưng Lăng đại tiểu thư cũng không có ý!"

Nhìn nét mặt hần, Thanh Hạm bỗng có cảm giác kỳ quái, nhưng cảm giác đó qua quá nhanh, khiến nàng cũng không nắm bắt được, hần vừa nói chỉ có người trong Hoàng thất mới có thể xứng đôi với Lăng Nhược Tâm, mà khi nàng hỏi hần có tình cảm với Lăng Nhược Tâm không, hần cũng không hề phủ nhận, liệu có phải hần thừa nhận thân phận của hần cũng là người trong Hoàng thất không?

Đang mãi suy nghĩ, thì nàng nghe giọng nói trầm thấp, êm dịu của Lăng Nhược Tâm vang lên bên tai: "Không biết Tam công tử đang tán gẫu gì với Đoàn thị vệ mà có vẻ vui như vậy. Liệu có thể chia sẻ với ta không?" Thanh Hạm hơi hoảng hốt, mới nói xấu hần một chút mà hần đã chạy tới nơi rồi, nụ cười trên mặt hần vô cùng dịu dàng nhưng đáy mắt vẫn lạnh như băng, nàng càng không muốn kể cho hần nghe chuyện hai người vừa nói.

Tần Phong Dương cười: "Ta và Đoàn thị vệ rất hợp nhau, trò chuyện hợp ý, nên nói tới chuyện vui thì đương nhiên sẽ phải cười thôi. Đại tiểu thư là tiểu thư khuê các, làm sao có thể hiểu được lạc thú tâm tình của nam nhân chúng ta?" Dứt lời, hần lại cười to vài tiếng, theo như lời hần nói, thì tức là hần và Thanh Hạm vừa nói những chuyện chỉ nam nhân mới có thể nói với nhau, nữ tử không thể nghe sao. Hứa Chí Kiệt và Tô Dịch Hàn cũng không kìm được, khẽ bật cười.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt nói: "Thì ra là thế, có điều, bình thường Tam công tử rất bận rộn chuyện công, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?" Đoàn Thanh Hạm chết tiệt, đã giả trai rồi thì yên phận đi, lại còn nói những chuyện này chuyện nọ với nam nhân, đúng là không biết liêm sỉ mà. Khi khuôn mặt tươi cười của hần chuyển hướng sang Thanh Hạm thì liền chuyển ngay thành ý cảnh cáo nghiêm khắc.

Nghe Tần Phong Dương nói vậy, Thanh Hạm thấy bối rối vô cùng, nhưng nghĩ lại thì nàng cũng vừa nói linh tinh ghép đôi hần với Tô Dịch Hàn, làm sao dám nói cho hần biết, nên đành mặc kệ Tần Phong Dương bịa đặt thôi. Khi ánh mắt tràn ngập ý cảnh cáo của Lăng Nhược Tâm nhìn nàng, nàng lại hơi bức bối, trừng gì mà trừng, mắt không to nên phải có trừng lên thế à?! Thanh Hạm không hề khách khí, ném cho hần một ánh mắt khinh thường, khiến Lăng Nhược Tâm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, có điều, đang ở trước mặt mọi người nên cũng không tiện phát tác.

Tần Phong Dương cười nói: "Mấy ngày nay ta ngụ lại trong phủ của Hứa tri phủ. Sáng nay Hứa tri phủ nói Tô Đại đương gia và Lăng Đại tiểu thư có hẹn đi xem hội Hoa Lan. Ta đang nhàn rỗi cũng rất nhàm chán, nên muốn tới giúp vui, không ngờ lại gặp được Đoàn thị vệ. Giờ ta thật sự tin giữa người với người có duyên phận rồi, người hữu duyên không muốn gặp cũng không được, mà đã vô duyên thì có muốn nhìn cũng không thấy."

Lời nói của hần hơi kỳ quặc, khiến Thanh Hạm cảm thấy dường như hần không chỉ đang nói nàng, mà còn có chút ý ngầm hại người khác nữa...

Sắc mặt Lăng Nhược Tâm không thay đổi, ánh mắt lại lạnh đi nhiều phần, thản nhiên nói: "Chuyện duyên phận, trước nay đều rất khó nói, thế nào là có duyên, thế nào là vô duyên? Nếu khéo léo sắp xếp, cố tình tính toán để gặp lại, thì cũng có thể gọi là có duyên gặp lại. Nếu hai trái tim thấu hiểu nhau, nhưng lại xa cách ngàn dặm không thể gặp nhau, thì sẽ phải nói chuyện trong lòng đều do trời định thôi. Có lẽ nếu dùng lý lẽ của Phật gia để giảng giải, thì hần nên gọi đó là tâm duyên. Tam công tử, ta nói vậy có đúng không?" Dứt lời, hần nhìn chằm chằm Tần Phong Dương.

Sắc mặt Tần Phong Dương cuối cùng cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Sóng gió thương trường

Thấy sắc mặt Tần Phong Dương thay đổi, Lăng Nhượng Tâm vẫn ung dung như trước, thản nhiên nhìn hắn. Tri phủ Hứa Chí Kiệt đứng bên cạnh thấy tình hình có vẻ xấu đi, vội hòa giải: "Đồ ăn đã chuẩn bị xong từ lâu, Tam công tử và Lăng Đại tiểu thư đi đường xa tới đây chắc cũng đói rồi, chi bằng, chúng ta cùng vào dùng cơm trước đi!" Là một tri phủ mà phải khúm núm như hắn thế này, e là cũng chỉ có một trên thế gian, bởi vì cả hai người này, hẳn đều không dám đắc tội ai.

Thanh Hạm thật sự không hiểu, vì sao mỗi lần gặp chỉ vừa thấy nhau là họ đã đối chọi gay gắt như thế. Nếu Tần Phong Dương kia thật sự là người trong Hoàng thất, mà Lăng Nhượng Tâm lại dám ngang nhiên chống đối hắn như vậy, có phải là không muốn sống nữa không? Hay vì có chỗ dựa nên không sợ sệt? Theo cá tính như hồ ly kia của Lăng Nhượng Tâm, thì chắc là ý thứ hai rồi.

Nàng luôn không có hứng thú với chuyện triều đình, ngay cả Hoàng thượng có bao nhiêu Hoàng tử nàng cũng không biết, đương nhiên sẽ không thể đoán được thân phận của Tần Phong Dương. Nàng nhớ sự phụ đã từng dặn nàng phải tránh xa triều đình, cách thật xa những người thuộc Hoàng thất. Nàng không khỏi bĩu môi, sự phụ nàng ngoài việc vô công có một không hai trong thiên hạ, cũng có nghiên cứu qua một chút kỹ môn bát quái, nhưng trước giờ nàng vẫn không tin.

Bây giờ, điều khiến nàng cảm thấy kỳ quái là, Lăng Nhượng Tâm lại để cho nàng ngồi cùng bàn ăn cơm với bọn họ. Nàng vốn định từ chối, vì chỉ sợ nếu ăn cơm cùng ăn, nàng sẽ không tiêu hóa được. Tần Phong Dương lại kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, cười nói: "Ta với Đoàn thị vệ đây vừa gặp mà như đã quen từ lâu, huynh ngồi cạnh ta đi!" Dứt lời, hắn cũng không cần biết nàng có đồng ý không, liền kéo nàng ngồi xuống. Khi Tần Phong Dương kéo tay nàng, hắn cũng hơi giật mình, bàn tay của nàng nhỏ tới lạ thường, nhỏ như tay con gái vậy, nhưng trong lòng bàn tay lại hơi thô ráp, nếu không thì chắc hẳn đã tin rằng hắn đang nắm tay con gái.

Khi Tần Phong Dương kéo tay nàng, trong lòng Thanh Hạm hơi kinh hãi, vừa muốn từ chối nhưng lại thấy ánh mắt của Lăng Nhượng Tâm ngập ý cảnh cáo, trong lòng nàng lại không khỏi có chút giận dữ, ném cho hắn một ánh mắt xem thường rồi thoải mái ngồi xuống nói: "Đa tạ Tần công tử, có thể ngồi cạnh Tần công tử là thật sự là vinh hạnh của ta rồi." Nàng lớn lên giữa một đám nam nhân, nên chuyện tiếp xúc giữa nam nữ cũng không giới hạn lắm, chỉ có điều, nàng không quen nhìn Lăng Nhượng Tâm giả gái mà lại đi ăn đậu hũ của cô nàng khác thôi.

Lăng Nhượng Tâm không kìm được giận dữ khi nhìn thấy hành động của nàng, chỉ trong một thoáng giây, ánh mắt của hắn như tích tụ núi băng vạn năm, xung quanh người hắn cũng tràn đầy hơi thở lạnh như băng.

Nhìn 'nàng' như vậy, Tô Dịch Hàn thấy rất nghi ngờ. Hắn liếc nhìn Thanh Hạm một cái, thấy 'hắn' đang nâng cốc với Tần Phong Dương, nói nói cười cười rất vui vẻ. Hắn ta thầm thắc mắc, không phải Lăng Đại tiểu thư này có cảm tình với tên thị vệ tuần tú kia đây chứ? Nhưng cho dù có cảm tình đi chăng nữa, hai tên nam nhân ngồi uống rượu tâm sự thì cũng có vấn đề gì đâu? Nhất thời hắn ta cũng không đoán được gì, nhưng lại có chút lo lắng, sợ tâm tình Lăng Nhượng Tâm không tốt mà ảnh hưởng đến việc bàn bạc chuyện nhị muội của hắn.

Tô Dịch Hàn đứng lên nói: "Trí tuệ của Đại tiểu thư làm Dịch Hàn ta bội phục. Đại tiểu thư quả thật không thua gì nam nhi, lúc trước, tuy chúng ta có tiếp xúc, nhưng cũng không thân quen lắm, thật đúng là điều khiến ta vô cùng hối tiếc. Xá muội từ nhỏ đã tùy hứng, hôm nay gây ra họa lớn như vậy, mong Đại tiểu thư đại nhân đại lượng, để cho xá muội một con đường. Dịch Hàn dẫu không nghiêm, xin chịu phạt trước ba chén, bồi tội với Đại tiểu thư." Dứt lời, hắn cũng không chờ Lăng Nhượng Tâm phản ứng, cầm chén rượu lên uống cạn.

Lăng Nhượng Tâm cũng không từ chối, chỉ cười nhạt, chờ hắn uống xong mới nói: "Tô đại đương gia cũng biết, việc làm lần này của Tô nhị tiểu thư là quá mức, biết sai có thể sửa, con người ai chẳng có lúc sai lầm. Có điều, ta chỉ là một nữ tử, trong giới thương trường thăng trầm, đấu tranh khốc liệt này, luôn phải cố gắng để không làm mất thể diện của tổ tiên Lăng gia. Nên ta nghĩ, mọi việc cũng phải xử lý theo lẽ phải, nếu không, người trong thiên hạ sẽ nghĩ Lăng gia ta do nữ nhân làm chủ, rất dễ bắt nạt mất."

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Tô Dịch Hàn cũng hơi thay đổi, nhưng vẫn cười ha ha nói: "Thế gian này có ai không biết Huyền Thái sơn trang được tiên Hoàng ngự ban biển hiệu, cũng có tài nghệ dệt vải và thêu thùa tuyệt thế vô song. Tuy đương gia của Huyền Thái sơn trang là nữ giới, nhưng người nào cũng khéo léo, có năng lực, nam tử bình thường không thể so bì. Lăng Đại tiểu thư lại càng là hậu sinh khả úy (*lớp sau giỏi hơn lớp trước*), làm gì có ai dám bắt nạt Huyền Thái sơn trang chứ."

Lăng Nhượng Tâm nghiêm mặt nói: "Lệnh muội đến tú phường ta học trộm, tuy là hiếu học, nhưng cũng phá hủy quy củ của Lăng gia ta, lại thêm chuyện ăn trộm tơ vàng bí mật bắt truyền của Huyền Thái sơn trang nữa. Đã học lên còn thêm trộm cắp, đầu dễ xử lý như vậy, hơn nữa, ngày hôm đó tất cả các cô nương trong phường đều chứng kiến, nếu ta không sát nhất cảnh bách (*giết một người để cảnh cáo trăm người*), chỉ e mọi người sẽ không phục, sau này ta khó lòng mà quản được. Đêm qua Tô Đại đương gia dùng Lưu Quang Dật Thái để uy hiếp ta, trong mắt ta, đó là hành động bắt nạt nữ tử. Hôm nay, có mặt Tri phủ đại nhân ở đây, ta chỉ còn cách nói hết sự việc ra, mong tri phủ có thể xử trí nghiêm minh công bằng."

Sắc mặt Tô Dịch Hàn càng trở nên khó coi, Lăng Nhượng Tâm này còn khó đối phó hơn lời đồn rất nhiều. Tri phủ là bạn tốt của 'nàng', chuyện này là do Tô gia làm sai, Tri phủ đương nhiên sẽ đứng về phía 'nàng', hắn lại đứng lên, hơi vãi chào Lăng Nhượng Tâm lần nữa nói: "Đêm qua đến thăm Huyền Thái sơn trang, quả thật ta không hề có ý uy hiếp Lăng Đại tiểu thư, chỉ là vì ta nghe nói Lưu Quang Dật Thái bị mất trộm, nên vốn có lòng tốt muốn giúp Đại tiểu thư tìm về, ai ngờ Dịch Hàn ta nói năng thô lỗ, lại đắc tội với Đại tiểu thư, mong tiểu thư thứ lỗi. Nhưng Đại tiểu thư yêu cầu ta dùng phương pháp chế tơ mềm để đổi xá muội về, quả thật là làm khó ta quá. Tơ mềm là bí mật bất truyền của Tô gia ta, cũng là miếng cơm manh áo của Tô gia, nếu thật sự phải đưa cho Lăng Đại tiểu thư, thì Dịch Hàn cũng không còn mặt mũi nào mà đối mặt với tổ tông. Tô gia ta vốn đơn bạc, đến thế hệ ta, cũng chỉ có mình ta và xá muội, tình cảm huynh muội sâu sắc, không thể bỏ mặc nàng được. Mong Đại tiểu thư để cho Tô gia ta có con đường sống, để ta vừa không làm tổ tông thất vọng, vừa không mất tình huynh muội như chân như tay!"

Lần này, Tô Dịch Hàn đã đánh động được sự đồng cảm của mọi người. Vừa nghe xong, lòng mọi người cũng mềm hẳn xuống, bất giác mà nghiêng về phía hắn. Sự tình vốn cũng không quá lớn, Huyền Thái sơn trang cũng chưa chịu tổn thất thực tế nào. Hứa Chí Kiệt nói: "Không biết ý Lăng Đại tiểu thư thế nào?"

Lăng Nhượng Tâm lạnh lùng nói: "Câu nói này của Tô Đại đương gia quả là rất sắc bén, nếu ta không chịu thả lệnh muội ra, chẳng phải ta là kẻ vô tình,

độc ác hay sao. Nhưng ta cũng chỉ muốn hỏi Tô Đại đương gia một chút, người nói rằng việc giao ra phương pháp chế tơ mềm là có lỗi với liệt tổ liệt tông, vậy nếu ta đánh mất phương pháp chế tơ vàng của Huyền Thái sơn trang, thì có thể đổi diện được với liệt tổ liệt tông sao?"

Hắn vừa nói xong, đã khiến cả hai nhà không còn đường đàm phán nữa.

Chuyện hôm ấy, Thanh Hạm cũng được chứng kiến tận mắt. Tuy nàng không hiểu chuyện thương trường, nhưng cũng cảm thấy thái độ của Lăng Nhược Tâm hơi quá tàn nhẫn. Ngày đó, rõ ràng hắn còn lôi kéo tay Tô nhị tiểu thư xem xét tới nửa ngày, sàm sỡ người ta bao nhiêu lâu như thế mà giờ còn giữ thái độ hung tợn thế này, khiến nàng không nhịn được bèn nói: "Đại tiểu thư, Tô Đại đương gia, hai người ồn ào đã lâu rồi, cứ thế này dù đồ ăn nguội hết cũng không có cách giải quyết. Ta có một đề nghị thế này, không biết mọi người thấy thế nào."

Tâm tình Lăng Nhược Tâm bị nàng quấy cho phát buồn phát bực, vốn muốn trút giận lên Tô Dịch Hàn, tiện tay bóp nát uy thế của hắn, không ngờ lại thấy Thanh Hạm nói có đề nghị. Hắn thâm buồn cười, ngoài gây chuyện, sinh sự ra, nàng còn có thể nghĩ ra đề nghị gì được chứ. Nhưng dù sao Thanh Hạm cũng là thị vệ của hắn, hắn lập tức thân nhiên nói: "Nói nghe xem nào."

Thanh Hạm hắng giọng một cái rồi nói: "Ta không hề biết gì về thương trường, nhưng cũng biết, mỗi nhà đều có phương pháp độc môn riêng, để có thể chiếm ưu thế trên thương trường. Huyền Thái sơn trang của chúng ta nổi tiếng vì có kỹ thuật dệt vải, thêu thùa có một không hai trong thiên hạ, còn tơ mềm của Tô gia cũng là thứ thế gian không ai có. Chỉ bằng, hai nhà Tô Lăng cùng hợp tác, đưa tơ mềm sang Lăng gia. Thứ nhất, dùng thanh danh của Huyền Thái sơn trang, để kiếm thêm nhiều đơn đặt hàng khác, càng gia tăng kỹ thuật chế tơ mềm, như vậy cũng kiếm được nhiều bạc hơn. Thứ hai, lại có thể giải quyết chuyện của Tô nhị tiểu thư, Đại tiểu thư và Đại đương gia cũng không có lỗi gì với liệt tổ liệt tông nữa."

Nàng vừa nói xong, xung quanh bỗng trở nên tĩnh mịch không một tiếng động. Mọi người đều tròn to mắt nhìn nàng, khiến nàng không khỏi kinh hãi, không phải nàng nói sai gì rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Tâm tư của nam nhân

Thanh Hạm thấy bộ dạng mọi người hơi kỳ quái. Trong đôi mắt vốn đầy vẻ tự cao tự đại của Lăng Nhược Tâm kia lúc này cũng tràn ngập sự kinh ngạc, khiến nàng không kìm được hỏi: "Ta nói có gì không ổn không? Nếu không được, thì mọi người cứ coi như không nghe thấy đi!" Sắc thái trong mắt những người này rất khác nhau, khiến nàng hơi sợ. Nếu không phải thấy bọn họ tranh cãi quá gay gắt, làm nàng nhìn một bàn đầy những cao lương mỹ vị này mà ngại không dám ăn một mình, thì còn lâu nàng mới lên tiếng.

Tô Dịch Hàn là người hồi phục tinh thần đầu tiên, hắn quay sang chấp tay nói với Lăng Nhược Tâm: "Đại tiểu thư thật là lợi hại, ngay cả thiếp thân thị vệ mà cũng có những suy nghĩ không giống phàm nhân. Chỉ một câu nói của Đoàn thị vệ đây, đã giải quyết được hết tất cả mọi vấn đề. Dịch Hàn nguyện liên thủ với Đại tiểu thư, cùng mở rộng thị trường của tơ mềm, khiến nó trở nên rộng rãi hơn. Không biết ý của Đại tiểu thư thế nào?" Biện pháp này quá tuyệt diệu, sao trước đây hắn lại không nghĩ tới cơ chứ! Nghề dệt vải và thêu thùa của Huyền Thái sơn trang đã có lịch sử gần một trăm năm, lại từng được tiền Hoàng ngự ban biển hiệu, rất có danh tiếng trong Phụng Ưng Dân quốc, nếu có thể liên thủ cùng họ, thì lượng tiêu thụ sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt nói: "Tô Đại đương gia quá khen, Đoàn thị vệ chẳng qua cũng chỉ nói đông nói tây vậy thôi! Phương pháp chế tạo tơ mềm vốn nổi danh thiên hạ, nếu Huyền Thái sơn trang có thể cùng liên thủ, nhất định sẽ càng kiếm được nhiều ngân lượng hơn. Chỉ có điều, nếu làm thế, có lẽ hơi thiệt thòi cho Tô Đại đương gia rồi." Thật ra hắn cũng biết, dù Tô Dịch Hàn có thương mui mui đến mấy, cũng sẽ không nói phương pháp chế tơ mềm cho hắn biết. Hắn cố tình cứng rắn đối đầu chẳng qua là muốn giáo huấn Tô Dịch Hàn một chút, để lần sau hắn ta không dám có tâm tư xấu xa gì với Huyền Thái sơn trang nữa thôi. Nhưng biện pháp mà Thanh Hạm vừa nói thì lại là cách tốt nhất để giải quyết chuyện trước mắt, hai nhà đều thắng, lại có thể đạt được lợi nhuận cao hơn.

Tô Dịch Hàn cười: "Không thiệt thòi, sao lại nói là thiệt thòi được? Vậy chúng ta nên bàn bạc về chuyện để Tô gia nhập vào Huyền Thái sơn trang thôi."

Thanh Hạm nghe bọn họ nói xong, nàng hiểu ngay là biện pháp của mình đã được họ thông qua, trong lòng cũng nhẹ đi một chút. Bụng nàng đã kêu ầm lên biểu tình từ lâu rồi, cứ tưởng bọn họ có thể giải quyết nhanh chóng rồi ăn cơm, ai ngờ còn muốn thương lượng nữa! Nàng không khỏi buồn bực, nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị mà không được ăn, đúng là chuyện tra tấn con người ta nhất trên đời!

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, rồi bắt đầu thương thảo với Tô Dịch Hàn.

Hứa Chí Kiệt thấy hai người hòa hoãn với nhau, cũng không kìm được thở phào nhẹ nhõm, hắn vốn nghĩ chuyện hôm nay có thể sẽ tổn rất nhiều công sức mới dẹp được, không ngờ lại nhờ có Đoàn thị vệ kia mà buổi nói chuyện được giải quyết dễ dàng hơn, đúng là ngoài dự tính. Hắn quay sang nhìn Thanh Hạm, lại thấy hai mắt 'hắn' đang nhìn chằm chằm con gà quay trên bàn, nuốt nước bọt, khiến hắn muốn cười phì ra, liền nói với hai người Tô Lăng: "Nếu đã có phương pháp giải quyết rồi, thì hai vị đương gia cũng không cần gấp quá, đồ ăn sắp nguội cả rồi, vẫn nên dùng bữa trước, rồi từ từ thương nghị cũng không muộn!"

Thanh Hạm nghe hấn nói vậy vội hòa theo: "Đúng thế đúng thế, ăn uống là quan trọng nhất, chuyện gì cũng không thể hơn được bữa cơm, dùng bữa đã rồi bàn tiếp!" Dứt lời, nàng không hề khách khí, cầm ngay một cái đùi gà nàng đã nhắm suốt từ nãy đến giờ, gặm một miếng, quanh miệng đầy mỡ, không có chút hình tượng nào.

Khi Tần Phong Dương nghe Thanh Hạm nói xong, trong lòng hấn cũng kinh hãi, không ngờ một tên tiểu tử nhìn có vẻ nghịch ngợm này lại nghĩ ra cách hay như thế, mà Lăng Nhược Tâm lại liên tục bao che cho 'hấn', chỉ e, 'hấn' là tâm phúc của Lăng Nhược Tâm kia. Giờ nhìn thấy bộ dạng mèo tham ăn cùng với cái miệng dính đầy mỡ của 'hấn', vốn hấn ta đã có ấn tượng tốt với 'hấn', nên giờ lại cảm thấy 'hấn' thật đáng yêu. Hấn ta rút một chiếc khăn tay từ trong ngực ra, lau miệng giúp 'hấn'.

Lăng Nhược Tâm đang định ăn cơm, nhìn thấy hành động của Thanh Hạm khiến hấn dở khóc dở cười, lại nhìn thấy Tần Phong Dương lau miệng cho nàng, trong mắt bỗng xuất hiện tia lửa giận khó có thể nhìn ra, mặt vẫn tươi cười tán gẫu với Tô Dịch Hân.

Khi Thanh Hạm ở Thương Tổ môn, trên bàn ăn có đồ gì ngon, luôn bị nàng chiếm lấy hết. Mà mỗi khi nàng không thèm để ý đến hình tượng, thoải mái ăn uống xong, thì Đại sư huynh Tống Văn Chi nhất định sẽ giúp nàng lau sạch miệng, nên đối với hành động vừa rồi của Tần Phong Dương, nàng cảm thấy rất bình thường, nhưng cũng quay sang cười thật tươi với hấn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, Tần Phong Dương không khỏi ngẩn ngơ. Hoàn cảnh sống của hấn khiến tâm tư hấn luôn phải thận trọng hơn người thường, mà những người xung quanh cũng mang theo chút nguy trang, nụ cười nào hấn cũng từng gặp qua, ghen tị, trào phúng, nịnh nọt, tính kế... nhưng chưa bao giờ hấn thấy một nụ cười trong sáng, đơn thuần, xán lạn như của Thanh Hạm. Hấn bỗng thấy như một luồng gió mát thổi qua tim hấn, vừa ấm áp, lại vừa thư thái. Những toan tính trong lòng cũng vì nụ cười này mà tan thành hư không. Giữa ngày hè này, lòng hấn chợt cảm thấy mát mẻ...

Khóe miệng Tần Phong Dương cũng hiện lên ý cười chân thành, có tán thưởng, cũng có yêu thích, nếu 'hấn' là nữ tử, thì hấn ta chắc chắn sẽ không do dự mà cưới 'hấn' về nhà mất. Khi ý niệm này xuất hiện trong đầu, lại nhìn thấy yết hầu của Thanh Hạm, chính hấn cũng bật cười. Chắc chắn là hấn bị nụ cười thánh thiện kia mê hoặc rồi, nếu không làm sao lại nảy sinh ra ý nghĩ như vậy với một nam tử cơ chứ?! Hấn cố áp chế lòng mình, lại gấp một chiếc đùi gà nữa vào bát Thanh Hạm.

Thanh Hạm đâu biết chỉ một nụ cười của mình đã làm tim Tần Phong Dương xao động, thấy hấn gấp đùi gà qua, nàng cũng không hề khách khí liền cầm ăn ngay, còn không quên quay sang cười ngây ngô với hấn. Đến giờ nàng mới nhớ ra là nàng còn chưa ăn cơm chiều qua và điểm tâm sáng nay, bảo sao mà nàng lại đói đến thế này. Vừa nghĩ vậy, nàng không khỏi oán hận Lăng Nhược Tâm, mà lúc này, Lăng Nhược Tâm cũng vì chuyện Tần Phong Dương gấp đùi gà cho nàng mà cực kỳ khó chịu. Hấn biết thân phận của Tần Phong Dương, Tần Phong Dương chưa từng đối xử quá tốt với người ngoài như thế. Dù lúc trước hấn ta có ý đồ với hấn, thì cũng không hề có hành động thân mật như vậy.

Khi Thanh Hạm nhìn hấn, hấn cũng đang nhìn nàng. Nàng thấy trong mắt hấn có ẩn giấu một tia lửa giận và lo lắng, trong lòng nàng cũng có chút tức giận không tên, trừng mắt lườm hấn một cái, rồi lại ném cho hấn một cái nhìn xem thường, sau đó cắn từng miếng từng miếng đùi gà mà Tần Phong Dương gấp cho, không thèm để ý đến hấn nữa. Nhìn hành động của nàng, lửa giận trong lòng Lăng Nhược Tâm càng tăng, nhưng ý cười trên mặt vẫn không giảm, chỉ có điều, đáy mắt hấn lạnh băng.

Tô Dịch Hân nhìn hành động của Thanh Hạm và Tần Phong Dương, không khỏi có chút buồn cười. Hấn cũng biết thân phận của Tần Phong Dương, nhưng vì Tần Phong Dương không muốn người khác biết nên hấn vờ như không biết. Hấn thầm thấy kỳ quái, xem ra Đoàn Thanh Hạm này đúng là một người rất tài tình, có lẽ về sau còn có nhiều chuyện cần 'hấn' trợ giúp. Hấn âm thầm ghi nhớ chuyện này, nhưng cũng không để lộ ra ngoài.

Thanh Hạm đâu biết tâm tư của mấy nam nhân lúc này, giờ trong mắt nàng chỉ có đồ ăn ngon, tuy đều là đùi gà, nhưng đùi gà ở đây ngon hơn ở Thương Tổ môn rất nhiều, phải ăn đến tròn xoe bụng thì nàng mới thôi. Sau khi ăn xong, nàng mới phát hiện ra, tám chín phần mười đồ ăn trên bàn kia đều gọn gàng chui vào bụng nàng, mà bốn nam nhân còn lại cơ bản không hề động đũa. Dù da mặt nàng vốn dày, cũng không quá câu nệ tiểu tiết, nhưng nàng cũng thấy hơi ngượng ngùng. Khi ở Thương Tổ môn, nàng ăn uống thô lỗ là vì các sư huynh đều nhường nhịn nàng, còn ở đây, trừ Lăng Nhược Tâm ra, những người khác cũng không quá thân quen, huống chi còn có cả tri phủ nữa.

Thanh Hạm quay sang cười ngượng ngùng với mọi người một cái, rồi vội vàng trốn đi chỗ khác, nhưng nàng biết, thế nào lúc về cũng sẽ bị Lăng Nhược Tâm trách mắng. Có điều, ngoài dự tính của nàng, khi quay về xe ngựa, về mặt Lăng Nhược Tâm vô cùng chán ghét, ngồi thật xa nàng, yên lặng suy nghĩ, không nói năng gì. Đến khi về tới Huyền Thái sơn trang, hấn mới đột nhiên hỏi: "Sao cô lại nghĩ ra cách giải quyết chuyện của Tô gia như vậy?"

Thanh Hạm nghe hấn hỏi cũng thấy sững sờ nhưng vẫn đáp: "Ta thấy hai người cãi gay gắt quá, ta nghĩ, người cùng nghề chưa chắc đã là oan gia, cũng có thể là bằng hữu, nên mới nghĩ ra ý kia."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Dùng Quả Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Bịa đặt

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhược Tâm không khỏi nao nao, lẩm nhẩm: "Cùng nghề cũng có thể là bằng hữu", một lát sau hần thở dài: "Xem ra ta vẫn hơi nhỏ nhen rồi. Cùng nghề chính xác có thể là bằng hữu."

Thanh Hạm nghe hần nói vậy, cũng hơi kinh hãi, nàng không nghe lầm đấy chứ? Hần mà lại tán thành ý của nàng, Nàng liền đưa tay lên sờ trán hần. Lăng Nhược Tâm hất tay nàng ra, trong mắt tràn ngập ý cảnh cáo: "Cô định làm gì?" Tuy biết nàng là nữ nhân, có sờ hần cũng không chịu thiệt thòi gì, nhưng hần thật sự không quen để người khác động vào mặt hần.

Thanh Hạm nghiêm mặt nói: "Ta chỉ định sờ thử xem, có phải huynh phát sốt không mà tự nhiên lại tán thành ý ta."

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nhìn nàng một cái, rồi thản nhiên nói: "Con người ta trước giờ đều phân rõ phải trái. Đúng là đúng, sai là sai. Cô nói có lý, đương nhiên ta phải tán thành." Hần liếc nàng rồi nói tiếp: "Nếu là bậy bạ thì tất nhiên ta sẽ phản đối. Làm sao giống ai đó, ngay cả người ta là ai cũng không biết rõ ràng, lại đi cười cười nói nói với người ta, cần bản không phân biệt rõ thị phi, sai đúng, không có chút rụt rè nào của một cô gái nhỏ." Hần nhớ đến việc Tần Phong Dương lau miệng cho nàng, lại cảm thấy tức giận. Nhưng về việc vì sao hần giận, thì chính hần cũng không hiểu được.

Thanh Hạm bĩu môi, hần không giấu nổi đuôi hồ ly được một khắc đã lộ rồi, còn làm nàng tưởng hần dối tính nữa chứ. Nàng miễn cưỡng dựa vào vách xe ngựa nói: "Dù sao, trong suy nghĩ của huynh thì ta làm gì cũng không đúng rồi. Còn trong mắt ta, Tần công tử ít nhất cũng là một đại nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất. Huynh muốn nghĩ gì, nói gì thì tùy huynh. Ta chỉ không hiểu, rõ ràng huynh là một đại nam nhân, sao bụng dạ còn hẹp hòi hơn nữ nhân thế. Chỉ sợ là huynh già gái lâu ngày, nên có khi quên mất mình là nam hay nữ rồi." Định đầu võ mồm với nàng à, chờ mà xem!

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Lăng Nhược Tâm cũng trầm xuống, những ngày tháng che che giấu giấu này rốt cuộc cũng không biết phải kéo dài tới khi nào. Trong con người đen như dấy sóng lớn, nhưng vẫn thản nhiên nói: "Nói đến chuyện quên mình là nam hay nữ, thì chúng ta cũng là bên tám lạng, người nửa cân. Cô cho cô là nữ tử, nên mong chờ được tiếp cận Tam công tử, chỉ có điều, dường như người ta cần bản không coi cô là nữ tử thôi." Dứt lời, thấy Thanh Hạm trừng mắt, hần lại cười: "Nhưng như vậy cũng tốt, Tam công tử vốn có sở thích đoạn tụ, gia nghiệp lại lớn như vậy. Có lẽ thật sự coi trọng cô, chưa biết chừng ngày nào đó lại đưa cô về bổ sung vào đám nam sủng của hần ấy chứ."

Thanh Hạm chỉ nghe được một nửa đã tức điên người, cái gì mà trông mong tiếp cận Tam công tử? Nàng nói chuyện với hần có vài ba câu, đâu có nhiều nhận gì, càng không có giao tình gì thâm sâu, sao lại nói là muốn tiếp cận vào gia thế nhà hần? Thật đúng là chó má! Công phu nói hươu nói vượn của tên Lăng Nhược Tâm này so với mấy bà mấy chị thì chỉ có hơn chứ không hề kém! Nghe đến đoạn sau, nàng lại nửa tin nửa ngờ, đôi mắt to tròn khẽ nhướng lên: "Được đánh đồng với Đại tiểu thư là vinh hạnh của ta. Có điều, nói bậy sau lưng Tần công tử như vậy, cần thận hần nghe được sẽ cắt lưỡi huynh đấy."

Lăng Nhược Tâm thản nhiên nói: "Ta mà phải nói bậy sao? Hần vừa đến Tầm Ân thành đã bao hết các tiểu quan ở Tầm U quán, đây là chuyện thiên hạ đều biết rõ, nếu cô không tin, cứ thử đi hỏi người khác xem." Tầm U quán là nam kỹ quán nổi danh nhất Tầm Ân thành, nghe đồn, mỗi một tiểu quan trong đó đều là da non thịt mềm, rất đẹp mắt.

Thanh Hạm nghe hần nói chắc chắn như vậy, trong lòng cũng tin thêm một chút. Nhớ lần trước, khi nàng tắm bị Tần Phong Dương bắt gặp, hần lại thực sự quay đầu đi. Ở tình huống đó mà quay đầu đi, thì chỉ có hai trường hợp, hoặc là Tần Phong Dương thực sự quân tử, hai là hần chuộng nam phong, không thích nữ tử. Nàng khẽ nuốt nước miếng, nếu hần thật sự có sở thích này, vậy cũng không có gì lạ.

Lăng Nhược Tâm nhìn thần sắc của nàng là biết ngay nàng đã tin vài phần, trên mặt lại hiện lên nụ cười xấu xa: "Nếu cô mà thân mật với hần thêm một chút, lần sau hần có cơ hội, sẽ bắt cô đi tắm hoan. Đến lúc phát hiện ra thân phận nữ tử của cô, chỉ e là sẽ giết người diệt khẩu." Nếu đã nói hươu nói vượn, thì bịa thêm một chút cũng chẳng chết ai. Dù sao nàng cũng không thể đến trước mặt Tần Phong Dương mà hỏi chuyện này, hơn nữa, nàng có tiếp xúc với ai thì hần cũng biết, bắt người ta nói theo ý hần cũng không khó khăn gì.

Trong lòng Thanh Hạm hơi kinh hãi, lại trừng mắt liếc Lăng Nhược Tâm một cái: "Dù Tần công tử có ham muốn kia, thì cũng tốt hơn huynh rất nhiều. Ít nhất người ta cũng là một nam tử hán đường đường chính chính, không éo là như ai kia! Hơn nữa, cho dù hần thực sự ham thích như vậy, thì huynh chỉ cần lo cho mình là được rồi. Nếu để hần biết huynh là nam nhân thì, hừ hừ..."

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: "Hừ hừ là cái gì?"

Thanh Hạm cười: "Hừ hừ, là hừ hừ. Huynh muốn hiểu thế nào thì hiểu!"

Con tức của Lăng Nhược Tâm lên đến đỉnh điểm, lại nhìn nàng rồi nói: "Thật đúng là có lòng tốt mà bị hiểu thành lòng lang dạ thú. Hần ta mà là một nam tử hán đường đường chính chính à?! Hừ! Vậy sao cô không nghĩ cách mà gả cho hần ta đi!"

Thanh Hạm cười hi hi nói: "Nói thật, huynh cũng vừa nói rồi, gia nghiệp nhà hần vô cùng to lớn, không khéo lại là hoàng thân quốc thích. Nếu ta thật sự gả cho hần, thì cả đời cũng không lo ăn lo uống, chưa biết chừng ngày nào cũng được thưởng thức mỹ vị như hôm nay ấy chứ." Dứt lời, nàng đưa đầu lưỡi liếm quanh miệng mình, bộ dạng như đang tưởng niệm hương vị của bữa ăn vừa rồi.

Lăng Nhược Tâm nghe xong, trong lòng thoáng kinh hãi, ánh mắt lạnh đi, nhưng thấy đáng về vượn lưỡi liếm môi của nàng cực đáng yêu, nơi nào đó ở bụng dưới lại không kiềm được mà có phản ứng. Trong lòng hần thấy cực kỳ khó chịu, lập tức lạnh lùng hỏi: "Sao cô biết hần là hoàng thân quốc thích?" Câu hỏi này, cùng thái độ lạnh lùng chỉ là để che đi phản ứng dị thường của cơ thể hần mà thôi.

Nghe hần hỏi vậy, Thanh Hạm biết ngay là mình đã đoán đúng thân phận của Tần Phong Dương, cũng không phát hiện Lăng Nhược Tâm có gì khác thường, bĩu môi nói: "Ta cũng không biết, là huynh vừa nói đấy chứ." Nàng thoáng nghi hoặc, Lăng Nhược Tâm biết rõ thân phận Tần Phong Dương rất cao quý, vì sao không phải một mà là hai ba lần đắc tội hần ta, chẳng lẽ Lăng Nhược Tâm thật sự không sợ Tần Phong Dương?

Lăng Nhựt Tâm sững sốt, không ngờ lại bị nàng cho vào bẫy, hấn tức giận trừng mắt lườm Thanh Hạm một cái: "Suốt ngày chỉ biết ăn, coi chừng ngày nào đó biến thành heo cho coi!" Cô nàng này xem ra thông minh hơn hẳn nghĩ, không phải quá ngốc, chẳng qua là luôn đối đầu với hấn, chọc hấn tức giận thôi. Ngày nào đó, mà nàng cố tình chọc hấn nóng nảy lên, hấn sẽ..... hấn sẽ..... ăn sạch nàng cho biết mặt, có điều..... ời.....!!

Thanh Hạm tròn tròn mắt, cười thật tươi, vẻ mặt rất dương dương tự đắc nói: "Chuyện đó cũng không phiền huynh bận tâm, huynh vẫn nên suy nghĩ cho cẩn thận, làm thế nào để gả ra ngoài được đi!" Đột nhiên, nàng như nghĩ ra gì đó, không kìm được cười ầm lên: "Huynh vốn là một nam nhân, cho dù Tần công tử kia đúng như huynh nói thì cũng tốt, ta có đề nghị thế này, chỉ bằng huynh gả cho hấn đi! Chờ đến đêm động phòng, hấn cởi quần áo huynh ra, lại phát hiện huynh là nam nhân, vừa hợp với tâm ý của hấn, rồi huynh lại giải thích sự khó xử của huynh cho hấn nghe, cứ như vậy, huynh cũng không cần phải quay về thân phận nam nhân, mà lại cũng là một nữ nhân bình thường. Ha ha ha!" Nói xong, nàng không nhịn được lại cười ầm lên.

Lăng Nhựt Tâm nghe nàng nói vậy, giận đến tái mặt, oán hận trừng mắt nhìn bộ dạng tùy tiện của nàng, rồi lại không khỏi hối hận vì đã bịa ra chuyện vừa rồi để làm mất thể diện Tần Phong Dương. Thanh Hạm vất vả lắm mới nín cười được, liền xấp lại gần Lăng Nhựt Tâm nói: "Đại tiểu thư, biện pháp của ta có được không?!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Không làm được người tốt

Lăng Nhựt Tâm vốn đang tức giận, lại nghe Thanh Hạm nói vậy, liền đưa tay búng lên đầu nàng một cái, mắng: "Quý quái!"

Cái búng đó của hấn chỉ dùng năm thành công lực, Thanh Hạm đang cười vui vẻ, không để ý nên bị hấn búng trúng vào đầu, nàng kêu ầm lên vì đau, giận dữ nói: "Đúng là chó cắn Lã Động Tân mà (*), không nhận thấy lòng tốt của người ta!"

(*) *Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quỳên, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cựu, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là "Ái Tình" để đắc đạo.*

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích "chó cắn Lã Động Tân" này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Nàng cũng nhân lúc hấn không đề phòng, đưa tay muốn điểm huyệt hấn, nhưng Lăng Nhựt Tâm nhạy bén thế nào chứ, đương nhiên không để nàng thực hiện được, giro tay ra chặn lại, hai người liền giao thủ ngay trong xe ngựa.

Tai của xa phu (người đánh xe) hơi điếc, ở bên ngoài ngược gió, hai người họ nhỏ giọng, lại thêm tiếng bánh xe lộc cộc, nên cũng không nghe thấy gì, chỉ loáng thoáng gì mà đoạn tụ, gì mà kết hôn này kia, thấy xe ngựa lay động mạnh, ông liền nghĩ họ làm chuyện trai gái gì trên xe, nên trên mặt hơi nở nụ cười. Ông đã nhìn Đại tiểu thư lớn lên, thấy Đại tiểu thư rốt cuộc cũng có người trong lòng, ông thật sự thấy mừng thay cho Đại tiểu thư. Chỉ có điều, làm vậy trên xe ngựa, có vẻ không hợp với tính cách Đại tiểu thư lắm. Nhưng Đại tiểu thư cũng đã hai mươi tuổi rồi, thiếu nữ hoài xuân cũng là bình thường. Cũng có thể do Đoàn thị vệ kia rất có sức quyến rũ, khiến Đại tiểu thư nhất thời không thể nhẫn nại chưa biết chừng. Ông vẫn nên chú ý đánh xe ngựa thật tốt thì hơn. Chuyện của chủ nhân, dù ông biết cũng sẽ không nói hươu nói vượn, cùng lắm, lúc uống rượu cùng các hạ nhân khác, ông ba hoa một chút thôi.

Khi xe ngựa dừng lại trước cửa Miên Dung cư, thấy xe ngựa đã ngừng lay động, ông nghĩ một chút, rồi dè dặt nói: "Đại tiểu thư, đã đến Miên Dung cư rồi." Nói hai lần mới nghe thấy giọng Lăng Nhựt Tâm hơi trầm thấp đáp lại: "Biết rồi!"

Xa phu còn phải tách xe và ngựa ra, Lăng Nhựt Tâm không xuống thì ông biết làm thế nào, đành đứng chờ phía sau. Qua nửa khắc, Lăng Nhựt Tâm và Thanh Hạm, y phục không chỉnh tề, cùng nhau bước xuống xe, trên mặt hai người đều hơi bầm tím, vẻ mặt hơi nhếch nhác. Xa phu kinh hãi, đây là lần đầu ông nhìn thấy Lăng Nhựt Tâm thất thố như thế, không nhịn được bèn tiến lên hỏi: "Đại tiểu thư, người có khỏe không?!"

Lăng Nhựt Tâm và Thanh Hạm đánh nhau trên xe hơi lâu. Nếu bàn về võ công, thì Thanh Hạm hơn hẳn một bậc, nhưng tâm cơ hắn vốn thâm trầm, ứng biến cực nhanh, nàng cũng không chiếm được chút lợi thế nào. Không gian trong xe ngựa rất nhỏ, lại còn bị hai người đánh nhau làm loạn cả lên. Thương tích trên mặt cũng không phải do trúng chiêu của đối phương, mà là do quá trình xe chạy xóc nảy gây ra. Khi người đánh xe ở bên ngoài gọi vào, thì hai người tung chiêu sở trường cùng chế ngự đối phương, chỉ khi một bên chịu buông tay trước thì hai người mới có thể tách ra. Lăng Nhựt Tâm trừng mắt nhìn Thanh Hạm: "Cô buông tay trước đi!"

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: "Là nam nhân thì buông tay trước đi!" Bị hắn vặn cũng hơi khó chịu.

Vì thế, hai người cứ ngời trừng mắt nhìn ta, ta trừng mắt nhìn người một lúc lâu, Lăng Nhựt Tâm mới nói: "Nam nhân tốt không thêm đấu với nữ nhân!" Chủ yếu là xa phu còn đang ở bên ngoài, nếu để ông nhìn thấy bộ dạng lúc này của họ, thì không biết ông sẽ nghĩ gì. Hắn bắt đầu đi buông tay xuống, Thanh Hạm liền vươn tay, búng thẳng vào đầu hắn, khiến hắn đau đến nghiêng răng ken két, còn Thanh Hạm thì cười xấu xa, nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Khi xa phu hỏi thăm hắn, hắn đang bực bội, giận dữ nói: "Có khỏe hay không, chẳng lẽ ông không nhìn thấy sao?!" Dứt lời, hắn nổi giận dưng dưng quay về phòng. Thanh Hạm thấy xa phu vô duyên vô cớ bị mắng, cũng biết là hắn lấy ông làm nơi trút giận do nàng gây ra, trong lòng cũng hơi áy náy, liền quay sang cười với ông một cái rồi về phòng.

Nhìn nét mặt hai người, ông càng thêm xác định suy đoán của mình, vội leo lên xe ngựa, thấy bên trong loạn cả lên, ông không kìm được bèn cười ha ha. Xem ra ông đoán không sai chút nào! Cũng khó trách, bình thường Đại tiểu thư đâu có thân mật với nam tử nào, hôm nay bị ông bắt quả tang, đương nhiên sẽ ngượng ngùng, ông bị mắng cũng là do tự chuốc lấy thôi. Nghĩ vậy, trong lòng ông không hề tức giận một chút nào cả.

Khi Thanh Hạm vào phòng đã thấy Lăng Nhựt Tâm đang đứng nhìn gương tự bôi thuốc vào vết thương của mình. Tuy nàng cũng bị nhiều vết thương, nhưng tâm tình bỗng tốt hẳn lên. Nàng kéo ghế, ngồi xuống cạnh Lăng Nhựt Tâm, cười nói: "Đại tiểu thư, để ta giúp huynh đi."

Ánh mắt Lăng Nhựt Tâm lạnh lẽo lờm lờm nhìn nàng, nhưng vẫn đưa bình dược cho nàng. Thanh Hạm cầm bình dược, bôi hết lên vết thương trên mặt mình trước, thấy Lăng Nhựt Tâm trừng mắt nhìn nàng, nàng mới cười hi hi bôi giúp hắn. Vấn đề là, lẽ ra chỉ cần nhẹ nhàng xoa, thì nàng miết thật mạnh tay, dùng sức đè xuống, khiến hắn đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn bộ dạng hắn như vậy, nàng lại không nhịn được, cười ồm ồm.

Thanh Hạm vừa cười lại vừa đề phòng hắn bày mưu tính kế, bất ngờ nhất là, lúc này hắn lại yên lặng, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng, cũng thản nhiên hỏi: "Chơi vui lắm sao?"

Thanh Hạm cười nói: "Đúng là chơi rất vui!" Nhìn hắn như vậy, tâm tình của nàng không hiểu sao trở nên đặc biệt tốt, tâm tình tốt, thì thấy chuyện gì cũng vui.

Lăng Nhựt Tâm gạt lại bình dược trong tay nàng, không để ý đến nàng nữa, tự bôi dược cho mình. Nhìn hắn như vậy, Thanh Hạm lại thấy mất hứng, giống như hai người chơi bóng ấy, người kia không để ý đến mình, thì người cầm bóng cũng chẳng vui gì nữa. Nàng huých khuỷu tay vào người Lăng Nhựt Tâm: "Này, quý hạp hời, giận à?"

Lăng Nhựt Tâm nghe nàng hỏi, vừa giận vừa buồn cười, nói: "Chỉ với thân phận của cô mà đáng để ta tức giận sao?" Có điều, không biết vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy hai người cứ âm ỉ như vậy thật không thú vị chút nào. Hắn còn một đống chuyện cần phải suy nghĩ, cũng không có nhiều tinh lực mà quây phá cùng nàng nữa.

Thanh Hạm bĩu môi, người này chỉ cần vừa cất lời là có thể khiến người ta tức chết rồi, nên cũng mặc kệ hắn, chuẩn bị quay về phòng ngủ. Nhưng chưa đi tới cửa, đã nghe Lăng Nhựt Tâm nói: "Hôm nay cô lộ mình ở hội hoa như vậy, chỉ e là sau này Tần Phong Dương và Tô Dịch Hân sẽ thường xuyên tới tìm cô. Tự cô giải quyết cho tốt đi." Hắn vốn không muốn nói với nàng chuyện này, nhưng vẫn không nhịn được.

Thanh Hạm dừng bước, quay đầu hỏi: "Hôm nay ta có để lộ mình sao?" Sao chính nàng lại không hề biết?

Lăng Nhựt Tâm thờ dài: "Cũng không biết nên nói cô thông minh hay ngốc nghếch nữa, giả mà cô đối với người khác có một nửa phần phòng bị như đối với ta thì tốt rồi." Nói xong câu đó, trên mặt hắn tràn ngập sự lo lắng.

Thanh Hạm bĩu môi: "Đó là bởi vì trên đời này chẳng có ai tệ hơn huynh!" Dứt lời, nàng chạy nhanh như chớp về phòng mình.

Lăng Nhựt Tâm dờ khóc dờ cười nhìn hành động của nàng, đưa tay sờ sờ mũi, hắn thừa nhận hắn không phải là người tốt, nhưng khó có khi nào lại có lòng tốt nhắc nhở người ta, không chỉ một... mà đến hai ba lần lại bị người ta coi như lòng lang dạ thú.

Thanh Hạm cảm thấy Lăng Nhựt Tâm thực sự có thể đổi nghề làm thầy tướng được rồi. Sáng sớm hôm sau, Ký Phong đi đến báo, nói là Tô Đại đương gia tới tìm nàng, có chuyện quan trọng cần thương lượng. Thanh Hạm băn khoăn, không phải hắn tìm nhằm người đẩy chứ, nàng chỉ mới tới Huyền Thái sơn trang được vài ngày, làm sao có chuyện gì to tát mà thương lượng? Có điều, Ký Phong lại nói, Tô Đại đương gia nói rõ, hắn đến để tìm Đoàn thị vệ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 35: Thân như huynh đệ

Khi bước vào đại sảnh Lan Nghiên, Thanh Hạm nhìn thấy ngay Tô Dịch Hàn mặc một bộ y phục màu tím đứng đó. Nhìn hân hôm nay mặc một chiếc áo trường bào, đứng dưới ánh nắng mặt trời lại thấy có một vẻ phong lưu khác thường. Nghe tiếng bước chân, hân xoay người lại, mỉm cười nhìn Thanh Hạm, thân thiện nói: "Đoàn công tử, chào buổi sáng!"

Thanh Hạm nhếch miệng cười: "Hôm nay Tô Đại đương gia tới sớm như vậy, không biết là tìm ta có chuyện gì?"

Tô Dịch Hàn cười nói: "Hôm qua ít nhiều gì cũng nhờ ý tưởng tuyệt vời của Đoàn công tử, mà giúp ta và Huyền Thái son trang có thể bắt tay cùng phát triển, cũng giúp xá muội ta có thể bình yên về nhà, nên ta đặc biệt tới để tạ ơn huynh!" Dứt lời, hân cúi gập người vái chào nàng. Cái cúi người này vô cùng thành tâm, khác hẳn cái cúi chào ở hội Hoa Lan hôm qua.

Thanh Hạm nhìn dáng vẻ là biết hân có chuyện cần nói nên cũng không ngăn cản, chỉ cười cười theo dõi nhất cử nhất động của hân. Vốn cũng coi như là nàng giúp hân một việc, cái vái chào này của hân, nàng nhận cũng được, nhưng nhớ tới câu nói tối hôm qua của Lăng Nhược Tâm, trong lòng nàng không khỏi nảy sinh chút ác cảm. Nàng vẫn cảm thấy trong chuyện Lăng Nhược Tâm dễ dàng liên minh với Tô gia có nguyên nhân sâu xa gì đó, có điều nàng căn bản không biết rõ quan hệ giữa hai nhà Lăng Tô, se sợi dệt tơ nàng cũng không rành, hơn nữa, nàng cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều về chuyện này lắm, nên chỉ yên lặng theo dõi sự việc biến chuyển thế nào thôi.

Tô Dịch Hàn cúi người vái chào Thanh Hạm xong lại nói: "Để cảm tạ đại ân của Đoàn công tử, xá muội muốn mời công tử tới Tô gia ăn bữa cơm rau dưa."

Nghe lời mời của hân, lòng Thanh Hạm hơi chìm xuống, không ngờ hân lại mời nàng ăn cơm. Dù ăn uống là niềm vui của nàng, nhưng nàng không thích một bữa cơm có mục đích khác. Nàng và Tô Dịch Hàn mới chỉ gặp nhau hai lần, nhưng cũng biết tâm địa của hân rất thâm sâu, chỉ e bữa cơm này không nuốt trôi được. Thanh Hạm cười nói: "Tô Đại đương gia thật có lòng, nhưng mà ta là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư, nên việc đi lại của ta phải được tiểu thư cho phép mới được."

Tô Dịch Hàn cười nói: "Ta có thể nhìn ra, Đại tiểu thư đối với Đoàn công tử rất đặc biệt, tin là 'nàng' ấy sẽ không từ chối đâu." Dứt lời, hân lại cực kỳ thân bí ghé vào tai Thanh Hạm nói: "Đoàn công tử chỉ vừa tới Huyền Thái son trang nên có lẽ không biết, Lưu Quang Dật Thái, bảo vật của Huyền Thái son trang bị mất trộm, mà ta đã có chút manh mối. Đoàn công tử giúp Tô gia nhiều như vậy, ta sẽ nói tin tức này cho huynh biết."

Thanh Hạm đã nghe họ nhắc đến cái tên Lưu Quang Dật Thái vài lần, vốn định hỏi Lăng Nhược Tâm một chút, xem Lưu Quang Dật Thái rốt cuộc là cái gì, nhưng mỗi lần hai người vừa nói chuyện, thì chỉ một hai câu là đã cãi nhau. Nên giờ nàng cũng tò mò, đó là thứ gì, còn chuyện nó bị mất thì thực sự nàng cũng không có hứng thú mấy. Thấy bộ dạng thân bí của Tô Dịch Hàn, nàng lại không kìm được hỏi: "Vì sao huynh muốn nói cho ta biết?"

Tô Dịch Hàn lại ghé sát vào Thanh Hạm thêm một chút: "Đại tiểu thư là quốc sắc thiên hương, bất cứ nam nhân nào cũng khó tránh khỏi việc có tâm tư khác. Nhưng Đại tiểu thư vốn cao ngạo, nam tử tầm thường căn bản không thể vừa mắt 'nàng' được. Mà Đoàn công tử đây hiển nhiên là một nam tử hơn người. Hôm qua ở hội Hoa Lan, ai cũng nhận ra Đại tiểu thư coi trọng huynh, ta nói điều này cho huynh biết, chỉ muốn báo đáp đại ân của huynh, giúp huynh cưới được mỹ nhân về nhà thôi." Dứt lời, hân còn cố tình thân mật bí bí nháy mắt với Thanh Hạm một cái.

Thanh Hạm nghe xong, chỉ cảm thấy da đầu run lên, Lăng Nhược Tâm coi trọng hân?! Ánh mắt mấy người này đều có vấn đề cả rồi à?! Cưới mỹ nhân về sao? Có nhầm không đó?! Lăng Nhược Tâm giả gái đúng là không phải chỉ thành công bình thường đâu! Nàng ngượng ngùng nói: "Việc đó,... việc đó, Tô Đại đương gia sao không tự mình tìm ra bảo vật, rồi cưới Đại tiểu thư về đi?"

Tô Dịch Hàn thờ dãi: "Nếu Đại tiểu thư để ý tới ta, thì ta cũng chẳng cần đợi tới ngày hôm nay. Làm sao giống như Đoàn công tử. Hôm qua ở hội hoa, trong mắt Đại tiểu thư từ đầu tới cuối chỉ có huynh. Ta không có cơ hội, nên tình nguyện giúp huynh hoàn thành giấc mộng này!"

Nếu là chuyện khác, thì Thanh Hạm nhất định sẽ cảm thấy không tệ lắm, nhưng nói là tìm bảo vật để cưới Lăng Nhược Tâm về nhà thì xin miễn đi! Có điều, một suy nghĩ khác lại nhanh chóng nảy ra trong đầu nàng. Đúng vậy! Nếu nàng tìm được cái gì mà Lưu Quang Dật Thái ấy, là có thể đổi được ngọc bội của mẹ về rồi, không phải chịu sự khồng chế của Lăng Nhược Tâm kia nữa. Đôi mắt to tròn của Thanh Hạm bỗng chốc sáng rực lên.

Tô Dịch Hàn thấy trong mắt Thanh Hạm đầy vẻ vui sướng, nghĩ là đã nói trúng tâm trạng của 'hân', nên mắt hân ta cũng thoáng qua một tia sáng rất bí hiểm, kéo tay Thanh Hạm nói: "Huynh là đại ân nhân của Tô gia ta, nhưng tuổi ta và huynh cũng xấp xỉ, cứ gọi Đoàn công tử mãi cũng thấy xa lạ, chỉ bằng thế này đi. Ta hơn đệ vài tuổi, nên ta sẽ gọi thẳng tên của đệ, cho có vẻ thân thiết hơn. Không biết ý huynh thế nào?"

Nghe xong, Thanh Hạm hơi buồn cười, hân vừa hỏi ý nàng thế nào, mà đã gọi nàng là hiền đệ rồi, nàng có thể từ chối được sao? Nàng cũng cười xán lạn nói: "Tô đại ca!" Một câu này coi như cũng xác nhận lời hân nói. Nàng còn muốn lấy được tin tức Lưu Quang Dật Thái từ hân, và Tô Dịch Hàn kia cũng đúng là hơn nàng vài tuổi, gọi như vậy cũng chẳng thiệt thòi gì.

Tô Dịch Hàn nghe nàng gọi, trên mặt như nở hoa, Thanh Hạm thấy vẻ mặt hân như thế, nói tiếp: "Tô đại ca, ta chỉ mới tới Huyền Thái son trang, nên không biết Lưu Quang Dật Thái rốt cuộc là vật báu gì, có thể giải thích qua cho ta không?"

Tô Dịch Hàn nghiêm mặt nói: "Lưu Quang Dật Thái đó, có thể coi như kỳ trân dị bảo trong giới dệt lụa, nhuộm vải. Còn làm thế nào để chế thành thì

cũng chỉ có Đại tiểu thư nhà đệ biết. Cả tấm vải Lư Quang Dật Thái đều tỏa sáng, kỳ lạ nhất là lúc ban ngày thì nhìn không khác gì tấm vải thông thường, nhưng chỉ cần đến buổi tối, sẽ tự động sáng lên. Ánh sáng như hòa, nếu dùng để làm thành y phục, sẽ vô cùng cao quý. Các phi tần trong cung giành được sự ân sủng của Hoàng thượng thì sẽ được tặng một tấm xiêm y làm từ loại vải quý báu này. Nhưng vì cách làm Lư Quang Dật Thái vô cùng phức tạp, rất khó chế thành, nên lúc ấy trong cung chỉ có Hoàng hậu và Tứ đại quý phi mới có được một tấm. Lãng gia cũng nhờ Lư Quang Dật Thái mà trở thành son trang đệ nhất thê thừa được Hoàng gia ngự ban. Sau đó, không biết vì nguyên nhân gì, mà trong cung cháy, chiếc xiêm y mà quý phi dùng Lư Quang Dật Thái để làm thành cũng bị thiêu hủy, nên xiêm y mà Hoàng hậu có lúc đó trở thành cái duy nhất. Mà cũng không biết vì sao, Huyền Thái son trang lại không chế ra được Lư Quang Dật Thái nữa, chỉ còn một tấm vải duy nhất giữ lại để làm báu vật trấn trang."

Nghe hán giải thích xong, Thanh Hạm lại càng thấy buồn cười, một tấm vải mà có thể làm báu vật trấn trang, đúng là quá buồn cười mà. Nhưng nàng vừa nhếch miệng, thì đã nhớ ra tấm vải lần trước nàng trộm trong phủ tri phủ. Không phải là Lư Quang Dật Thái đó chứ?! Nhưng báu vật trấn trang của Huyền Thái son trang, tại sao có thể chạy vào trong phủ tri phủ?! Nàng không kìm được lại hỏi tiếp: "Nếu Lư Quang Dật Thái là báu vật trấn trang của Huyền Thái son trang, thì sao lại dễ dàng bị đánh cắp như thế?!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 36: Lư Quang Dật Thái

Tô Dịch Hàn hơi tán thưởng nói: "Những tên trộm tầm thường muốn vào Huyền Thái son trang để ăn cắp này nọ thật sự là quá khó khăn, bởi vì Đại tiểu thư vô cùng thông minh, nên không ai biết 'nàng' cất Lư Quang Dật Thái ở đâu. Có điều, thời gian trước, trong Tầm Ân thành có một hội thi đấu bảo vật mười năm tổ chức một lần. Tri phủ mượn Lư Quang Dật Thái để tham gia lễ hội này, cũng phải cam đoan tuyệt đối sẽ không làm mất Lư Quang Dật Thái, nên Đại tiểu thư mới cho ngài ấy mượn. Nhưng hôm đó, khi kết thúc hội đấu bảo vật thì trời đã tối, nên định sáng hôm sau sẽ lấy về, ai ngờ nửa đêm, phủ tri phủ lại bị mất trộm, không những mất Lư Quang Dật Thái, mà mất cả quan ấn của tri phủ."

Thanh Hạm nghe hán nói, mắt chợt sáng lên, nói vậy, thì hôm đó thứ mà nàng trộm trong phủ tri phủ là Lư Quang Dật Thái và quan ấn à?! Nhưng vấn đề là, tri phủ biết rõ giá trị của Lư Quang Dật Thái, nhưng hôm ấy khi nàng trộm đi, vì sao không thấy một tên thủ vệ nào?! Thật sự rất kỳ quái!

Thanh Hạm nhớ đến tình hình hôm đó ở phủ tri phủ, nàng tận mắt thấy phủ tri phủ bị đốt thành thế nào, mà rõ ràng nàng chỉ đốt phòng chứa củi, với kinh nghiệm nhiều năm phóng hỏa, thì nàng có thể chắc chắn là lửa sẽ không bén sang các phòng khác, nhưng thế thì phải giải thích mọi chuyện ra sao đây?! Hay là, hôm đó còn có người khác vào phủ tri phủ để trộm đồ, người kia dụ các thủ vệ đi chỗ khác trước, còn nàng thì vừa vẩn tới đúng lúc vắng người đó. Cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi, nhưng mà người kia là ai? Vì sao phải phóng hỏa cả phủ tri phủ?!

Thanh Hạm không kìm được hỏi: "Sao Tô đại ca lại biết rõ chuyện của Huyền Thái son trang vậy? Huynh nói huynh có chút manh mối, vậy huynh biết người trộm bảo vật là ai à?!" Nàng tự nhận là ngày hôm đó nàng hành động rất kín đáo, chắc chắn không có ai phát hiện ra, nhưng trong lòng không hiểu sao vẫn hơi lo lắng. Nàng phát hiện mình thật đúng là thiên tài, tùy tiện đi trộm mà lại trộm được chỉ bảo của Huyền Thái son trang. Lúc này nàng mới nghĩ đến mình đã trả trước ba ngày tiền thuê phòng ở khách điểm, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, cũng phải tới thu hồi thứ gọi là Lư Quang Dật Thái kia mới được.

Tô Dịch Hàn lắc đầu nói: "Tô gia và Huyền Thái son trang là một trong những thế gia có tiếng về dệt vải lớn nhất Phụng Dẫn quốc, nên đối với chuyện trong Lãng gia, ta tự nhiên sẽ chú ý gấp đôi. Ta cũng không biết kẻ trộm kia là ai, nhưng với đặc thù của Lư Quang Dật Thái như thế, chắc chắn vẫn còn trong Tầm Ân thành này. Nếu đã dám hỏa thiêu phủ tri phủ, thì ngoài những tên thổ phi đầu trâu mặt ngựa ra, có lẽ không có ai dám nữa."

Thanh Hạm nghe xong, không khỏi há to mồm thờ phào nhẹ nhõm. Nàng còn đang lo bị người nào đó phát hiện hành vi đêm hôm ấy của mình, thì ra cũng chỉ là đoán mò thôi. Khóe miệng không kìm được nụ cười, Tô Dịch Hàn này cũng thật là hồ đồ, hán có thể nghĩ như vậy, chẳng lẽ Lãng Nhục Tâm không thể nghĩ đến sao. Cái chính là, trong thiên hạ, làm gì có ai biết nàng mới là người trộm Lư Quang Dật Thái đâu? Nghĩ lại, nàng cũng có vài phần đắc ý!

Thanh Hạm cười cười nói: "Tô đại ca phân tích cũng có lý, nhưng làm sao huynh xác định như thế được?"

Tô Dịch Hàn hơi thần bí nói: "Thật ra, cho dù Lư Quang Dật Thái không phải do thổ phi trộm đi, thì đệ cũng có thể dựa vào đó mà nghe ngóng, điều tra một chút. Giờ Đại tiểu thư đối xử với đệ cũng không giống những người khác, chỉ cần đệ biểu hiện nhiều hơn một chút, Đại tiểu thư không phải nữ tử tầm thường, chắc chắn sẽ biết tâm ý của đệ thôi. Và lại, đệ vẫn luôn ở bên cạnh Đại tiểu thư, lâu ngày cũng sẽ sinh tình, chưa biết chừng một ngày nào đó, 'nàng' sẽ thật sự gả cho đệ ấy chứ!"

Hán vừa nói xong, thì nụ cười như đông cứng lại trên mặt Thanh Hạm, lâu ngày sinh tình sao? Cái quỷ ấy! Nàng chỉ ước có thể sớm thoát khỏi ma chướng của hán! Nhưng trước mặt Tô Dịch Hàn, nàng cũng chỉ có thể ngượng ngùng nói: "Tô đại ca đúng là tận tâm tận lực với Huyền Thái son trang. Nếu Đại tiểu thư biết Tô đại ca suy nghĩ cho Lãng gia nhiều như thế, chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích!"

Nàng vừa dứt lời thì một giọng nữ vang lên: "Lãng gia vĩnh viễn là thế gia nhuộm vải lớn nhất Phụng Dẫn quốc, những tiểu bối tầm thường tất nhiên sẽ

mong muốn được qua lại với Lăng gia ta. Tô Đại đương gia, ta nói thế có đúng không?!"

Giọng nói hơi già, nhưng vẫn kiêu mị động lòng người. Thanh Hạm nhìn sang hướng phát ra tiếng nói thì thấy một phụ nhân tầm bốn mươi tuổi chậm rãi bước vào Lan Nghiên Thính. Dáng vẻ của bà cũng có vài phần giống Lăng Nhục Tâm. Nhưng xương gò má hơi nhô lên, ánh mắt có một chút vẻ kiêu căng, u ám. Bà mặc một chiếc váy dài màu trắng, mỗi bước đi, những đồ trang sức gắn trên đầu lại kêu leng keng. Nhìn bộ dạng này, Thanh Hạm đoán được ngay, có lẽ bà là Lăng Ngọc Nghiên, di của Lăng Nhục Tâm, cũng là người ra lệnh bắt bọ cho quân sự ở phường thôn.

Bên cạnh Lăng Ngọc Nghiên có một cô gái khác. Thanh Hạm nhận ra người đó chính là người đã giáo huấn nha hoàn Xuân Hoa khi nàng lần đầu lên vào Huyền Thái sơn trang. Không biết vì sao, chỉ vừa nhìn thấy Lăng Ngọc Nghiên và cô gái kia, nàng đã không có cảm tình rồi, theo bản năng còn hơi chán ghét. Mà Lăng Ngọc Nghiên dường như cũng không thích nàng, vừa bước vào chỉ liếc nhìn nàng một cái, rồi quay sang Tô Dịch Hân.

Tô Dịch Hân nghe bà nói vậy, trong lòng cũng hơi giận dữ. Nhưng hắn là người có kinh nghiệm trên thương trường, cảm xúc cũng không dễ lộ ra ngoài, chỉ thản nhiên nói: "Lăng nhị tiểu thư nói vậy là sai rồi! Lần này Tô gia và Lăng gia liên thủ với nhau, không phải là quan hệ nhờ vả, bầu vúi, mà là tùy theo nhu cầu. Tài lực của Tô gia tuy kém hơn Lăng gia, nhưng ở trong Tầm Ân thành này cũng coi như số một, số hai." Hắn gọi bà là Lăng nhị tiểu thư, đơn giản là muốn nói cho bà biết, dù bà đã lớn tuổi, nhưng bà không phải đương gia của Lăng gia.

Lăng Ngọc Nghiên ghét nhất là bị người khác gọi như vậy, lập tức lạnh lùng nói: "Vậy sao? Tô gia có thể làm ra chỉ bảo gì đó giống Lưu Quang Dật Thái à? Hôn nữa, ta vừa nghe nói, Tô nhị tiểu thư đến phường thôn Lăng gia để trộm tơ vàng dệt tôn. Nhục Tâm cũng thật hồ đồ, dễ dàng thả Tô nhị tiểu thư ra, đã vậy còn đi nghe tiểu nhân gièm pha mà liên thủ với Tô gia nữa. Còn chưa biết người bên Tô gia làm ăn có sạch sẽ gì không mà." Dứt lời, bà liếc mắt khinh bỉ nhìn Thanh Hạm và Tô Dịch Hân.

Vừa nghe xong, sắc mặt Tô Dịch Hân cũng biến đổi.

Thanh Hạm biết, bà ta nói tiểu nhân chính là ám chỉ nàng, nhưng đây là lần đầu Thanh Hạm gặp bà, còn chưa đắc tội gì với bà mà bà đã nói móc mình, đúng là quá quắt. Nàng liền cười nói: "Muốn nói đến tiểu nhân, hay trộm cắp, có lẽ có một người ở đây mà dù có cả ta và Tô đại ca cũng không thể can nỏi. Rõ ràng không có bản lĩnh gì, nhưng lại muốn không làm mà hưởng, ngầm làm thâm hụt ngân quỹ của Lăng gia, mua mấy thứ đồ vớ vẩn. Loại thủ đoạn này, thật đúng là đê tiện, lại vô sỉ, khiến người ta còn chán ghét hơn so với tiểu nhân, hận hơn cả lũ trộm nữa. Ôi! Đã sống đến vài thập niên rồi, mà vẫn bị người ta gọi là nhị tiểu thư, thật quá đáng buồn mà!" Dứt lời, nàng còn phối hợp thờ dài vài hơn.

Lăng Ngọc Nghiên nghe xong, tức đến méo miệng, nói với cô gái bên cạnh: "Một tên hạ nhân sao lại không có quy củ như vậy. Người đừng tưởng cha người ngây người ở Lăng gia nhiều năm thì có thể coi mình như chủ nhân. Nhục Tình, và miệng 'hắn' cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 37: Chuyện xấu phơi ra

Nữ tử tên Nhục Tình kia liền đi tới định giơ tay đánh Thanh Hạm, nhưng cô ta làm sao có thể là đối thủ của Thanh Hạm được! Thanh Hạm chỉ vờn hai ngón tay, khẽ chạm một chút, cô ả đã kêu ầm lên. Thanh Hạm hơi mỉm cười, nàng vừa vung tay, chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay cô ả kia đã bị bẻ gãy, ngã rầm xuống đất.

Lăng Ngọc Nghiên nhìn thấy tình hình này, kinh hãi nói: "Nhục Tình, con sao rồi?"

Nhục Tình khóc ròng: "Mẹ, tay con đau quá!"

Lăng Ngọc Nghiên giận dữ nói: "Tên nô tài to gan này, thật không còn quy củ gì nữa, dám đánh cả chủ nhân. Người đâu, trói 'hắn' lại!" Bà vừa dứt lời, thì một vài gia đình xông ra, vây quanh Tô Dịch Hân và Thanh Hạm.

Nghe Nhục Tình gọi Lăng Ngọc Nghiên là mẹ, Thanh Hạm thăm hừ lạnh, đúng là mẹ nào con nấy! Nàng lại nhìn đám gia đình kia nhanh chóng quây lại, dường như đã chuẩn bị từ trước. Đôi mắt to tròn của Thanh Hạm khẽ sáng lên, đánh nhau sao? Đây là việc mà nàng thích nhất. Chỉ cần liếc mắt qua nàng đã nhận thấy, những gia đình này tuy có võ công, nhưng cũng chỉ là võ mèo cào, đối phó với bọn họ chẳng có gì là khó.

Tô Dịch Hân nhìn thế trận này, trong lòng hơi bức bối, nếu không phải Thanh Hạm 'hắn' đối nghịch với Lăng Ngọc Nghiên, thì mọi chuyện cũng không ồn ào thế này, hắn ta nói: "Nhị tiểu thư, bà có ý gì đây?"

Thanh Hạm đang định ra tay, nghe hắn hỏi vậy liền nói: "Có ý gì huynh nhìn còn không rõ hay sao, muốn đánh chứ muốn gì nữa!"

Giọng nói lạnh như băng của Lăng Nhục Tâm bỗng truyền đến: "Đi đang làm gì đây? Tô đại đương gia là khách của ta, Đoàn thị vệ là thiếp thân thị vệ của ta, đi gọi người vây quanh bọn họ như vậy, định làm gì?"

Thanh Hạm thấy hấn bước vào, biết ngay là trận này không thể đánh được, cũng hơi mất hứng, có điều, nàng băn khoăn không biết hấn sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Lăng Ngọc Nghiên nhìn thấy hấn, mặt hơi biến sắc: “Thị vệ của ngươi quá kiêu ngạo, ngay cả tay của Nhượng Tình mà cũng dám bẻ gãy, ta phải thay ngươi dạy dỗ tên nô dân điều ác này! Còn chuyện Tô gia hợp tác với Lăng gia, ta chỉ e là hấn có mục đích khác, hơn nữa, Tô Dịch Hàn vừa gặp ta đã nói năng lỗ mãng, đương nhiên ta cũng muốn giáo huấn hấn một trận rồi!”

Lăng Nhượng Tâm cười lạnh, ánh mắt cũng lạnh lẽo. Cảm giác được toàn thân hấn phủ đầy sát khí, Thanh Hạm hơi sùng sốt, nhìn sang Lăng Ngọc Nghiên, nàng thấy bà ta sợ hãi đến run người. Ngay khi nàng nghĩ hấn sẽ xuống tay, thì sát khí bao quanh hấn đột nhiên biến mất, hấn lạnh lùng nói: “Di hai, ta hỏi đi một câu, ở Lăng gia này, ta là đương gia, hay đi là đương gia?”

Lăng Ngọc Nghiên không cam lòng nói: “Ngươi là đương gia!”

Lăng Nhượng Tâm lại hỏi: “Không biết quyền hạn của đương gia Lăng gia là gì?”

Lăng Ngọc Nghiên ngậm miệng không đáp.

Lăng Nhượng Tâm lạnh lùng nhìn bà: “Lăng gia có tổ huấn, không ai được phép can thiệp vào ý của đương gia, nếu không sẽ bị xử lý theo gia pháp. Tổ huấn Lăng gia còn có những điều khác, trừ đương gia, thì nữ tử Lăng gia không thể can thiệp vào những chuyện liên quan đến công việc làm ăn. Hợp tác cùng Tô gia là ý của ta, Đoàn thị vệ cũng là thị vệ của ta, có nghĩa vụ phải bảo vệ cho sự an toàn của khách. Nếu Nhượng Tình không vô lễ, thì sao Đoàn thị vệ lại ra tay làm cô ta bị thương. Cho nên, di hai à, di muốn tự mình thực thi gia pháp, hay phải chờ ta phái người đi thực thi?”

Lăng Ngọc Nghiên nghe xong, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi: “Nhượng Tâm, dù sao ta cũng là bề trên của ngươi, sao ngươi có thể vì người ngoài mà tổn thương người nhà chứ?”

Tô Dịch Hàn vốn định lên tiếng hoà giải, nhưng nghe câu hỏi của Lăng Ngọc Nghiên, hấn liền ngậm miệng không nói.

Lăng Nhượng Tâm lạnh lùng đáp: “Từ sau khi ký hiệp ước ngày hôm qua, thì Tô đại đương gia cũng không tính là người ngoài nữa. Còn di, dù là bề trên của ta, nhưng không chỉ một mà tới hai ba lần can thiệp vào quyết định của ta. Làm tổn hại đến lợi nhuận của Huyền Thái sơn trang, nếu không phải niệm tình mẹ ta chỉ có một mình di là muội muội, thì ta đã không khách khí từ lâu rồi. Mà đối với người quản lý cơ nghiệp của Lăng gia, thì dù đương gia phạm sai lầm cũng sẽ phải xử phạt nghiêm khắc. Ta vẫn luôn nhường nhịn di, nhưng di lại được một tác muốn tiến thêm một bước, cư xử quá phận sự của mình! Chẳng những can thiệp vào quyết định của ta, còn vô lễ với khách của ta! Di phải hiểu rõ, Lăng gia chỉ có một đương gia. Ta không cần biết thân phận của di là gì, di ham muốn ngồi lên cái ghế này thế nào. Nhưng di đừng quên, ta mới là đương gia của Huyền Thái sơn trang!”

Sắc mặt Lăng Ngọc Nghiên hết xanh rồi lại trắng, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Tuy ngươi là đương gia, nhưng cũng không thể nói bừa, muốn buộc tội ta phải có chứng cứ đàng hoàng!”

Lăng Nhượng Tâm nhìn bà một cái, khẽ cười nhạt nói: “Nếu di muốn xem chứng cứ, cũng được thôi!” Dứt lời, hấn rút từ trong ngực ra hai quyển sổ: “Một quyển là ghi chép thu chi ở Huyền Thái sơn trang, còn một quyển là thu chi ở phường thôn. Di có muốn xem giữa hai quyển này có gì khác biệt không?”

Lăng Ngọc Nghiên vừa nhìn thấy hai quyển sổ kia, chân đã đứng không vững, ngã ngồi xuống đất.

Lăng Nhượng Tâm lạnh lùng nói: “Xem ra, ta không cần phải nói thêm gì nữa.” Dứt lời, hấn liếc mắt nhìn gia đình đang vây xung quanh: “Các ngươi còn không mau đỡ bà hai vào từ đường nghỉ ngơi.”

Mấy tên gia đình vội dạ vâng rồi đỡ Lăng Ngọc Nghiên lui xuống. Lăng Nhượng Tình nhìn thấy mẹ bị đưa đi, cũng bất chấp tay đau, vội hét lên: “Biểu tỷ, sao ngươi có thể đối xử với mẹ ta như vậy, người làm như vậy thì định ăn nói thế nào với bác cả?!”

Lăng Nhượng Tâm thân nhiên nói: “Chuyện của di, hình như biểu muội cũng có tham dự vào, nếu không phải ta niệm tình ngươi tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, thì hôm nay đã tống ngươi vào từ đường cùng mẹ ngươi rồi.”

Chỉ một câu nói đã khiến Lăng Nhượng Tình sợ đến khô cả nước mắt, không dám nói thêm câu gì. Cô à biết, biểu tỷ nói được là làm được, ‘nàng’ ta từ trước đến giờ làm việc rất tàn nhẫn. Đúng rồi, giờ chỉ có bác cả cứu được mẹ. À phải đi cầu xin bác cả cứu mẹ!!!

Thanh Hạm và Tô Dịch Hàn nhìn cảnh này, hai người đều liếc mắt nhìn nhau, không ngờ Lăng Nhượng Tâm lại không hề lưu tình ngay cả với người thân của mình. Thanh Hạm vốn cảm thấy con người của Lăng Ngọc Nghiên kia cực kỳ đáng ghét, nhưng giờ cũng cảm thấy bà ta hơi đáng thương.

Lăng Nhượng Tâm xoay đầu cười nhạt, nói với Tô Dịch Hàn: “Ngại quá, để cho Tô đại đương gia chứng kiến chuyện xấu của nhà ta rồi!” Nói là ngại, nhưng trong giọng nói của hấn lại có một chút giận dữ, cũng không biết hấn đang giận dữ chuyện gì.

May mà Tô Dịch Hàn vốn là một tên cáo già, lúc này cũng không biết nói gì cho phải, chỉ ngượng ngùng cười cười, trong lòng thầm nghĩ, con người của Lăng gia, người này lại càng quái gở hơn người kia, người nào cũng khó hầu cả.

Thanh Hạm nghĩ đến bộ dáng của Lăng Nhượng Tâm khi ở phường thôn, giờ thấy hấn xử lý Lăng Ngọc Nghiên như vậy, cũng hơi thờ dãi. Chuyện hôm nay chỉ e là cái cớ, vừa vận giúp hấn mượn cơ hội làm khó dễ bà mà thôi. Nàng kéo tay Tô Dịch Hàn nói: “Tô đại ca, cũng muộn rồi, ta nghĩ huynh cũng đã mệt, nên về nghỉ sớm đi thì hơn!”

Lăng Nhực Tâm nhìn thấy Thanh Hạm lôi kéo tay Tô Dịch Hàn, ngoài miệng còn gọi Tô đại ca, khiến hắn ngạc nhiên, bọn họ thân mật như thế từ bao giờ? Nét âm trầm trong mắt càng tăng thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 38: Bị ám sát

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Tô Dịch Hàn biết là hôm nay cũng không tiện ở lại Huyền Thái sơn trang thêm nữa, liền chấp tay nói với Lăng Nhực Tâm: “Đại tiểu thư, Dịch Hàn còn có chuyện nhà, xin cáo từ!” Lăng Nhực Tâm mỉm cười gật gật đầu, Tô Dịch Hàn lại nói tiếp với Thanh Hạm: “Hiền đệ, nếu rảnh thì cũng tới Tô gia chơi một chuyến đi.” Dứt lời hắn còn nháy mắt với nàng.

Thanh Hạm mỉm cười, nhưng trong lòng thầm mắng Tô Dịch Hàn, những lời này cứ nói riêng với nhau là được, giờ còn để Lăng Nhực Tâm nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ lại nói này nói nọ cho mà xem. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng đâu sợ Lăng Nhực Tâm, cãi nhau thì cãi nhau, ai sợ ai chứ! Hơn nữa, chờ nàng mang được Lưu Quang Dật Thái về đổi lại ngọc bội di vật của mẹ, thì nàng cũng không cần phải ở lại Huyền Thái sơn trang này nữa, cũng không cần phải tức giận với hắn nữa.

Sau khi Tô Dịch Hàn rời đi, Lăng Nhực Tâm liền hỏi: “Tô đại ca, hiền đệ, quan hệ của hai người phát triển cũng nhanh thật đấy nhì!” Câu nói này của hắn cũng hơi có vị chua. Không biết vì sao, nhưng cứ nhìn thấy nàng đứng gần một nam tử nào khác, là trong lòng hắn lại thấy tức giận khó mà giải thích nổi.

Thanh Hạm hừ lạnh: “Đó là vì hắn ta là kim chủ của ta! Tô gia tuy kém Lăng gia, nhưng cũng là nhà có tiền, cái chính là hắn ta hào phóng hơn huynh, vừa ra tay đã cho ta một ngàn lượng. Đầu giống ai đó, vất cổ chảy ra nước.” Nàng vừa mới nhớ ra, Lăng Nhực Tâm còn chưa từng nói đến chuyện một tháng nàng sẽ được trả bao nhiêu, thì nàng có phải cũng nên lên tiếng vì quyền lợi của mình không? Nghĩ đến chuyện phải tới khách điểm lấy Lưu Quang Dật Thái về, nàng lại nói tiếp: “Hôm nay huynh không đi đâu chứ?”

Lăng Nhực Tâm còn đang tức giận khi nghe câu trước của nàng, nhưng nàng vừa hỏi xong, hắn lại thấy kỳ quái: “Hôm nay không đi đâu, thì sao?”

Thanh Hạm vui vẻ nói: “Huynh ngồi trong nhà thì chắc cũng không có nguy hiểm gì, dù sao huynh cũng chưa trả công cho ta, hôm nay ta tự cho mình một ngày nghỉ.” Dứt lời, cũng không chờ hắn đồng ý, nàng ngênh ngang đi ra ngoài. Nàng cứ tưởng Lăng Nhực Tâm nhất định sẽ ngăn cản, không thể tránh được một trận đấu võ mồm, hay động tay động chân, thì nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rồi.

Nhưng ai ngờ Lăng Nhực Tâm lại thân nhiên nói: “Được, cô đi sớm về sớm. Nhớ chú ý an toàn.” Dứt lời, hắn xoay người quay về Miên Dung cư. Hắn dặn nàng đi sớm về sớm, chỉ sợ nàng sẽ chơi đến tối mịt cũng còn chưa thêm về nữa.

Hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây à? Hay là Lăng Nhực Tâm này vì vừa cãi nhau với Lăng Ngọc Nghiên nên hồ đồ mất rồi mà lại dễ nói chuyện như vậy? Thanh Hạm cảm thấy không thể tin nổi, nhưng trong lòng cũng lại thấy hơi mất mát. Nàng đã quen âm ỉ với hắn, giờ hắn lại đột nhiên im lặng như vậy, nàng hơi khó thích ứng. Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì như thế này cũng rất tốt, ít ra nàng có thể tiết kiệm được tinh lực, Thanh Hạm lập tức cười to, vui vẻ đi ra khỏi sơn trang.

Quay lại khách điểm nhỏ kia, Thanh Hạm đi lên phòng của mình, lấy Lưu Quang Dật Thái hôm đó nàng giấu trên xà nhà, mở hòm ra, thấy Lưu Quang Dật Thái vẫn nằm yên ổn bên trong, tảng đá trong lòng nàng rốt cuộc cũng được hạ xuống. Hiện giờ đây chính là vật tượng trưng cho sự tự do của nàng. Thanh Hạm đặt tấm vải lại vào trong hộp, nhét sâu trong bao quần áo, rồi nhảy xuống khỏi xà ngang. Trong nháy mắt nàng vừa nhảy xuống, một mũi tên xé gió lao đến.

Thanh Hạm kinh hãi, xoay người trên không vài vòng mới khó khăn tránh được mũi tên kia. Nhưng khi nàng vừa chạm đất, một mũi tên nữa lại lao tới. Lần này nàng đã sớm phòng bị, đưa tay bắt lấy mũi tên đang phi vùn vụt, lật tay phóng lại về hướng mũi tên vừa bay ra. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, rồi những tiếng bước chân nho nhỏ vang lên. Thanh Hạm vội đuổi theo, vừa mở cửa sổ, một loạt mũi tên lại ào ào bắn về phía nàng. Nàng vội trốn sau tường, tới khi không thấy mũi tên bắn vào nữa, nàng mới nhò đầu ra xem xét thì đã không còn thấy bóng người nào.

Thanh Hạm thấy rất kỳ quái, nàng thừa nhận là nàng hơi thích gây chuyện thị phi một chút, nhưng mà nàng chỉ mới tới Tầm Ân thành được vài ngày, trước kia, dù nàng thường hay đùa ác, trêu chọc các sư huynh ở Thương Tổ môn, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không muốn làm nàng bị thương. Hơn nữa, mấy hôm nay nàng đều ở trong Huyền Thái sơn trang, nàng thật sự không thể nghĩ ra được là mình đã đắc tội ai! Nàng nhìn Lưu Quang Dật Thái trong tay, lại thầm nghĩ, chẳng lẽ là do Lăng Nhực Tâm, liệu có phải kẻ thù của hắn không? Nhưng mà, nàng chỉ là một thị vệ nhỏ bé, dù người ta có thù hận Lăng Nhực Tâm, thì cũng không thể nào trút hết lên người nàng chứ, huống chi hôm nay nàng còn một thân một mình ra khỏi Huyền Thái sơn trang, như vậy chắc chắn là họ cố tình có ý muốn hại nàng. Nhưng nàng không thể nào nghĩ ra ai làm chuyện này!

Thanh Hạm thấy võ công của người vừa chạy trốn kia cũng thường thường, không phải là cao thủ giang hồ gì, nên nàng lại càng trở nên mơ hồ hơn.

Người kia rõ ràng là muốn lấy mạng nàng, nhưng nàng đâu có đắc tội ai đến mức người ta phải đòi mạng nàng đâu?! Mấy mũi tên bắn loạn lúc sau, cũng chỉ vì muốn cứu mạng người kia, chứ không có ý làm nàng bị thương. Nàng nghĩ không ra...

Nghĩ không ra, thì không nghĩ nữa, có điều, sau này ra đường phải cẩn thận hơn một chút thôi. Tầm Ân thành này có vẻ không yên bình như nàng nghĩ.

Thanh Hạm vốn định đi ngao du Tầm Ân thành sau khi lấy Lưu Quang Dật Thái về, nhưng sau khi bị người ta ám sát, nàng cũng chẳng còn hứng thú gì nữa, một mình quay về Huyền Thái sơn trang. Lúc này cũng vừa tới chính ngọ, nàng hơi đói bụng, liền thi triển khinh công trở lại Miên Dung cư, nhưng không ngờ lại không gặp được Lăng Nhược Tâm. Nàng vội hỏi Ký Phong: “Đại tiểu thư đi đâu rồi?”

Ký Phong vẫn hơi có thành kiến với ‘hắn’, giờ nhìn thấy cũng không thèm liếc ‘hắn’ lấy một cái, nói: “Ngươi là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư, ngươi không biết thì ta biết làm sao được.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm cô ta một cái, rồi cũng không để ý đến cô ấy nữa, quay về phòng mình. Sau khi giấu kỹ Lưu Quang Dật Thái, nàng quyết định đi vào bếp tìm chút đồ ăn. Vừa vào bếp mới thấy mọi người đang bận túi bụi, nàng liền hỏi bếp trưởng hôm nay là ngày bao nhiêu, sao lại vội vàng như vậy.

Bếp trưởng nhận ra ‘hắn’ là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư, nên hơi kỳ quái nhìn ‘hắn’ một cái rồi nói: “Hôm nay Đại tiểu thư có khách quý tới, ngươi là thiếp thân thị vệ của người sao lại không biết?” Dứt lời, ông cũng không để ý đến ‘hắn’ nữa, vội vàng đi chuẩn bị đồ ăn.

Thanh Hạm hơi buồn bực, giờ nàng đi tới đâu cũng giống như treo biển hiệu lên mặt ấy, trên đó viết: “Thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư”. Nàng thật sự rất chán ghét những chuyện có liên quan đến Lăng Nhược Tâm. Nghe thấy bếp trưởng nói có khách quý tới chơi, nàng lại thầm mừng Lăng Nhược Tâm thêm vài câu, thảo nào hắn lại để nói chuyện như vậy, để nàng đi ra ngoài. Thì ra là muốn ăn lên đồ ăn ngon sau lưng nàng, còn cố tình tránh mặt nàng nữa! Hừ, hắn không cho nàng ăn thì nàng càng muốn ăn!

Nàng lập tức đưa tay bẻ một đùi gà của con gà vừa được nấu chín bày trên bàn kia, vừa cắn vừa lác lác đi về phòng đãi tiệc. Đến cửa phòng, nàng đập một cước đá bay cửa phòng ra, vừa gặm đùi gà, vừa cười chào hỏi: “Chào mọi người!” Nhưng vừa nói xong câu đó, thì ánh mắt mọi người đều dồn về phía nàng. Ánh mắt của Lăng Nhược Tâm kia, dường như là chỉ hận không thể giết chết nàng vậy!!!

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Thái tử Phong Ảnh

Khi Lăng Nhược Tâm thấy Thanh Hạm cực kỳ bất nhã đá văng cửa phòng tiệc, hắn thật sự chỉ muốn có cái lỗ cho hắn chui thẳng xuống luôn. Nàng không sợ dọa người ta, nhưng hắn sợ chứ! Huống chi, ngày hôm nay, nhân vật quan trọng như thế còn đang ở đây, ngay cả ý nghĩ muốn bóp chết nàng cũng xuất hiện trong đầu hắn. Có điều, người nào đó hình như hoàn toàn không có chút tự giác nào, tự tiện kéo ghế ngồi xuống.

Nói là mở tiệc đãi khách, nhưng trong phòng cũng chỉ có một người. Người đó mày rậm mắt sáng, mũi cao, môi dày, mặt hơi vuông, mái tóc đen được cột gọn lên bằng kim hoàn. Hắn mặc một chiếc trường bào màu đen, bên trên có thêu hoa văn chìm, ở cổ và tay áo thì thêu hoa văn mây trắng nổi. Hồng hân đeo một miếng Đương chi ngọc bội, chỉ vừa nhìn là biết không giàu cũng sang. Thanh Hạm tuy không biết nhìn hàng, nhưng cũng nhận ra bộ y phục của hắn có giá trị rất lớn.

Khi Thanh Hạm vừa bước vào cửa, trên mặt người kia thoáng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cười hi hi ‘hắn’ và vẻ mặt đen xì của Lăng Nhược Tâm, hắn ta cũng không khỏi mỉm cười. Hắn vừa cười vừa hỏi: “Vị công tử này, có phải là Đoàn Kinh Hân, người con trai mà Đoàn tổng quản hay nhắc tới đó không?” Đoàn Lạc Trần vẫn nói với bên ngoài rằng Thanh Hạm là một nam tử, cho nên tên cũng từ Thanh Hạm thành Kinh Hân.

Thanh Hạm sùng sốt, ngạc nhiên nói: “Sao ngươi biết tên ta? Chúng ta chưa từng gặp nhau mà?”

Lăng Nhược Tâm ngồi cạnh lên tiếng: “Để ta giới thiệu một chút, vị này là Tàn đại công tử Tàn Phong Ảnh, hắn thường tới Huyền Thái sơn trang nên rất thân thuộc với Đoàn tổng quản. Mà đại danh của ngươi là người không có quy củ thì cả sơn trang này ai cũng biết, cho nên, chỉ nhìn qua là đoán được rồi.” Hắn thật sự không muốn giới thiệu một chút nào, thật quá mất mặt mà!

Thanh Hạm trừng mắt liếc hắn một cái. Làm gì có ai giới thiệu như hắn chứ! Nhưng Tàn Phong Ảnh kia nghe Lăng Nhược Tâm nói xong lại cười ha ha nói: “Ngươi không câu nệ lễ tiết như Kinh Hân đây thật sự rất thú vị, chúng ta có thể kết giao bằng hữu chứ?”

Thanh Hạm nhìn bộ dạng của hắn, chắc chắn là vừa có tiền vừa có thế, kiểu bằng hữu thế này, có kết giao nhiều thêm nữa cũng chẳng hại gì, đang cười hi hi định đồng ý thì Lăng Nhược Tâm đã nói: “Đại công tử, Thanh Hạm trời sinh tính gàn bướng, địa vị lại thấp kém, làm sao dám trèo cao như vậy

được?!”

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Đại tiểu thư nói vậy là không đúng rồi, bằng hữu quý ở tình cảm chân thành, nếu dựa trên thân phận mà kết giao, thì chẳng phải những người xung quanh cũng đều giống mình hay sao. Mỗi ngày đều giao thiệp với những người giống nhau, chẳng lẽ không thấy nhàm chán à? Người này, ta đã nhận định là bằng hữu rồi!”

Thanh Hạm nói dứt lời liền đưa tay ra định bắt tay Tần Phong Ảnh, nhưng giờ ra giữa chừng mới chợt nhớ mình vừa ăn đùi gà, tay đầy mỡ. Nghĩ đi nghĩ lại, lần đầu tiên tiếp xúc với người ta mà lại làm bẩn tay người ta thì quá mất lịch sự, thấy Lăng Nhược Tâm đang trừng mắt nhìn nàng, mà nàng lại ngồi ngay cạnh hắn, nên không khách sáo lập tức đưa tay xoa xoa, chùi hết mỡ vào y phục của hắn, sau đó lại giờ ra trước mặt Tần Phong Ảnh. Dù sao, nàng cũng đã lấy Lưu Quang Dật Thái về, sắp đôi lại được tự do rồi, nàng không sợ hắn nữa. Sau khi chùi tay vào áo hắn xong, nàng còn ném cho hắn một ánh mắt thị uy.

Xiêm y trắng muốt của Lăng Nhược Tâm thoáng chốc dính đầy mỡ bẩn, lửa giận của hắn bùng lên, chỉ hận không thể đánh cho nàng một trận ra trò, nhưng mà, vì đang ở trước mặt Tần Phong Ảnh, nên hắn cũng không tiện phát tác.

Tần Phong Ảnh nhìn hành động của Thanh Hạm, cũng hơi kinh hãi, từ xưa đến nay nam nữ thụ thụ bất tương thân. Hành động này của bọn họ đúng là hơi ngoài dự liệu của hắn. Khi nhìn sang về mặt tươi cười ngàn năm không đổi của Lăng Nhược Tâm bây giờ lại tràn ngập lửa giận, hắn bỗng cảm thấy vô cùng thú vị. Có lẽ ‘cô nàng’ thông minh tuyệt đỉnh này và ‘anh chàng’ thoát nhìn có vẻ tùy tiện nhưng thực ra cũng rất trí tuệ kia còn có duyên phận nào khác chẳng. Hắn cũng lập tức vươn tay cười nói: “Khinh Hàn nói rất có lý! Ta cũng nhận định ‘hắn’ là bằng hữu rồi!”

Thanh Hạm cười hi hi: “Ta thích nhất là những nam tử sáng khoái thế này, như vậy mới đúng khí khái nam nhân chứ!” Dứt lời, nàng lại liếc ánh mắt mang dụng ý khác sang phía Lăng Nhược Tâm. Trên mặt Lăng Nhược Tâm vẫn duy trì nụ cười như trước, cô nàng Đoàn Thanh Hạm này, đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một bước!

Thanh Hạm và Tần Phong Ảnh cười ha ha vài tiếng, Tần Phong Ảnh nói: “Nếu chúng ta đã là bằng hữu, thì nên đối xử bình đẳng với nhau, thật lòng với nhau. Thân phận của ta mặc dù có hơi đặc biệt, nhưng ta cảm thấy huynh rất hợp ý ta, nên ta nghĩ vẫn nên nói cho huynh biết thì hơn. Ta là Thái tử đương triều, Tần Phong Ảnh!”

Vừa dứt lời, cả Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm đều kinh hãi. Thanh Hạm kinh hãi là vì tuy nàng biết thân phận hắn rất tôn quý, nhưng không nghĩ lại cao đến mức đó. Còn Lăng Nhược Tâm kinh hãi là vì, Thái tử luôn luôn giấu mình trước mặt mọi người, cư xử lãnh đạm kia lại để lộ thân phận của mình với Thanh Hạm. Hắn liếc nhìn Thanh Hạm một cái, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Sau khi Tần Phong Ảnh nói thân phận ra, hắn ta nhìn Thanh Hạm chằm chằm, như muốn xem ‘hắn’ sẽ phản ứng thế nào. Không ngoài dự đoán, hắn ta thấy ‘hắn’ hơi giật mình, nhưng cũng không e ngại như những người khác sau khi biết rõ thân phận của hắn. Trong lòng hắn ta thầm nghĩ, Đoàn Thanh Hạm này thật sự rất thú vị, nên lại hỏi tiếp: “Sao thế, sau khi biết thân phận của ta, lại không dám kết giao với một bằng hữu như ta nữa sao?”

Thanh Hạm hồi phục tinh thần, cười nói: “Trên đời này không có chuyện gì ta không dám làm, huống gì chỉ là kết giao thêm một người bằng hữu mà thôi! Đối với ta, thì mọi người trong thiên hạ đều giống nhau, không phân cao thấp. Nếu huynh không chê thân phận ta thấp kém, thì ta sợ gì trèo cao?” Thật ra, nàng cũng hơi sợ hãi, nhưng lại không chịu nổi sự khiêu khích của Tần Phong Ảnh. Hơn nữa, đối với nàng, thì Hoàng thượng cũng chẳng khác gì một tên khất cái bên đường, họ trước tên cũng đều là người, sau đó mới tính đến thân phận. Nhưng bản chất cũng vẫn chỉ là con người mà thôi. Kết giao sớm với một người bằng hữu có thân phận như thế, sau này nàng cũng không cần sợ hãi Lăng Nhược Tâm nữa rồi.

Tần Phong Ảnh nghe ‘hắn’ nói vậy cũng hơi nao nao. Đây là lần đầu tiên có người nói với hắn ta như thế, nhưng câu nói tiếp theo của ‘hắn’ lại khiến hắn ta giật mình: “Ta thấy, dáng vẻ của huynh thật sự là không giống Thái tử chút nào, bên cạnh cũng chẳng có tùy tùng đi theo, còn chẳng khoa trương như Đại tiểu thư nhà ta, mỗi lần ra khỏi cửa thì nào là phu xe, nào là tùy tùng, cả một đám người đông đúc luôn!” Dù nàng đang cố tình bêu xấu Lăng Nhược Tâm, nhưng mục đích cũng là muốn dò hỏi vì sao Tần Phong Ảnh lại một mình tới Huyền Thái sơn trang.

Tần Phong Ảnh không kìm được, khẽ liếc nhìn Lăng Nhược Tâm một cái, thấy sắc mặt ‘nàng’ càng đen thêm, Tần Phong Ảnh lại cười ha ha nói: “Khinh Hàn huynh đúng là một người thú vị!” Nhưng cũng không trả lời vì sao lại một mình tới đây.

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa, Lăng Nhược Tâm lên tiếng cho vào, thì thấy một hạ nhân bước vào nói: “Bẩm tiểu thư, có Hứa tri phủ và Tần tam công tử cầu kiến.”

Tần Phong Ảnh vừa nghe xong sắc mặt đã biến đổi, thu hồi nụ cười nói với Lăng Nhược Tâm: “Lần này ta cải trang vì hành, không muốn gặp Tam đệ, ta cáo từ trước.” Lăng Nhược Tâm gật gù đầu, sai người đưa hắn đi sương phòng nghỉ ngơi.

Vừa nghe Tần Phong Ảnh gọi Tần Phong Dương là tam đệ, trong lòng Thanh Hạm cũng kinh hãi, thì ra nàng đoán đúng rồi. Tần Phong Dương kia quả thật là người trong hoàng thất, lại còn là một Hoàng tử nữa!

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Hẹn ước mười năm

Lăng Nhượng Tâm thấy Thanh Hạm vẫn còn ngồi đó liền hỏi: “Cô còn ngồi ở đó làm gì?”

Thanh Hạm cười cười với hắn nói: “Ta là thiếp thân thị vệ của Đại tiểu thư, làm sao có thể rời khỏi Đại tiểu thư được?” Giờ nàng mới hiểu vì sao Lăng Nhượng Tâm lại dễ dàng cho nàng ra ngoài như vậy, thì ra là vì không muốn cho nàng gặp Tần Phong Ảnh và Tần Phong Dương. Vừa rồi, khi hạ nhân thông báo có Tần Phong Dương tới chơi, sắc mặt của hắn vẫn bình thường, như là đã dự liệu trước vậy. Tần Phong Dương và tri phủ cùng đến Huyện Thái sơn trang, chỉ e là sẽ có việc phát sinh.

Lăng Nhượng Tâm nhìn nàng một cái, rồi mặc kệ nàng. Hắn cũng không thay quần áo, lập tức đi đến đại sảnh Lan Nghiên, Thanh Hạm thấy hành động của hắn hôm nay thực sự rất kỳ quái, bị nàng chọc tức nhiều như vậy mà cũng không hề phản kháng, không biết là đầu hắn có vấn đề hay mắt nàng có vấn đề đây. Nàng vốn định sẽ đi lấy Lưu Quang Dật Thái ngay bây giờ để đổi ngọc bội của mẹ về, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không cần vội vàng như vậy, chờ hắn đi gặp Tần Phong Dương về cũng vẫn kịp, nên nàng lắc người đi theo sau hắn.

Có điều, vừa bước vào đại sảnh Lan nghiên, Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm đều ngẩn người. Không chỉ có Tần Phong Dương và Hứa Chí Kiệt đang đứng đó, mà còn có cả một đội quan binh đi theo. Vừa nhìn thấy Lăng Nhượng Tâm đi ra, bọn họ liền vây quanh hắn. Lăng Nhượng Tâm nhìn thế trận này, miệng hơi nhếch lên cười khẩy nói: “Tam công tử có ý gì đây?” Dựa vào năng lực và lá gan của Hứa Chí Kiệt, chắc chắn hắn ta không dám đối xử với hắn như vậy, trừ khi có Tần Phong Dương đứng sau lưng.

Tần Phong Dương khẽ mỉm cười nói: “Với tài hoa của Lăng Đại tiểu thư thì vốn không nên bị đối đãi như vậy, nhưng mà, Lăng Đại tiểu thư nên biết, hậu quả của việc cãi lại thánh chỉ là thế nào, hoàng chi, triều đình đã cho ‘cô’ rất nhiều thời gian rồi. Tháng sau đã đến kỳ hạn, mà bây giờ vẫn chưa tìm thấy Lưu Quang Dật Thái, chỉ e Đại tiểu thư sẽ không làm được ước hẹn mười năm trước. Phong Dương bất tài, lần này vừa vận tới Tầm Ân thành, nên thuận tiện muốn đưa Đại tiểu thư về kinh diện thánh thôi.” Giọng nói của hắn có một chút tự đắc, nhưng nhìn thấy Thanh Hạm đứng sau Lăng Nhượng Tâm, ý cười trên mặt lại hơi biến đổi, nụ cười vốn đang lạnh như băng cũng có thêm một chút ấm áp.

Nhìn dáng vẻ của hắn ta, trong lòng Thanh Hạm vừa sợ hãi, vừa nghi hoặc. Hôm qua còn ngồi cùng bàn đối ẩm, ngày hôm nay đã xung đột đao kiếm với nhau, thảo nào Lăng Nhượng Tâm nói hắn ta không phải người tốt đẹp gì, xem ra cũng không hẳn là nói hươu nói vượn. Nhưng mà, câu nói của hắn ta, lại khiến nàng như lạc trong sương mù, cái gì mà ước hẹn mười năm trước? Nàng có thể đoán ra, chuyện này có liên quan đến Lưu Quang Dật Thái, trong lòng cũng trở nên căng thẳng hơn. Khi nhìn thấy hắn cười với mình, nàng lại trầm nghĩ, những người này trở mặt còn nhanh hơn nàng lật sách nữa.

Lăng Nhượng Tâm cười nhạt nói: “Đúng vậy, Lưu Quang Dật Thái bị người ta trộm mất, nhưng ta cũng đã phái người đi tìm, có chút manh mối rồi. Việc xử phạt Huyện Thái sơn trang về ước hẹn mười năm trước thế nào, đúng là ta nên gánh vác, nhưng giờ vẫn còn cách ngày ước hẹn một tháng, Tam công tử vội vàng đưa ta về kinh thành thế này, đến lúc đó, Thánh thượng không biết sẽ trách phạt ngài hay trách phạt ta đây?” Bàn tay hắn không tự chủ được, siết chặt lại, hắn biết lần này Tần Phong Dương đến Tầm Ân thành không có ý đồ tốt, nhưng không ngờ hắn ta lại vội vã thế này.

Mắt Lăng Nhượng Tâm khẽ chuyển, nói tiếp: “Không biết hôm nay Tam công tử dùng thân phận gì để đến đây xử lý chuyện này?”

Nghe Lăng Nhượng Tâm nói, Thanh Hạm không khỏi căng thẳng, Lưu Quang Dật Thái kia là bị nàng trộm đi, không phải hắn đã phát hiện ra gì rồi chứ? Nhớ lúc đi lấy Lưu Quang Dật Thái về gặp phải sát thủ, nàng lại càng lo lắng hơn.

Tần Phong Dương lạnh lùng cười nói: “Huyện Thái sơn trang dùng mười năm cũng không thể làm ra một tấm Lưu Quang Dật Thái thứ hai, chỉ trong một tháng ngắn ngủi này làm sao có thể làm được? Hơn nữa, theo ta được biết, muốn chế ra Lưu Quang Dật Thái cần phải dùng chính nó để làm chất dẫn, nếu không, dù thế nào cũng không làm ra được. Ta lấy thân phận gì, cũng không phải hôm nay Đại tiểu thư mới biết. Đại tiểu thư luôn miệng nói đã tra ra tung tích của Lưu Quang Dật Thái, vậy không biết nó đang ở đâu?”

Lăng Nhượng Tâm thần nhiên nói: “Được lắm! Chỉ có điều chẳng lẽ Tam công tử không tự thấy mình đang hỏi hơi nhiều sao? Lưu Quang Dật Thái ở đâu, thì ta sẽ phái người đi lấy về, chỉ cần một tháng sau ta làm được Lưu Quang Dật Thái, nộp lên triều đình là được, còn trong khoảng thời gian đó, không phiền Tam công tử quan tâm đến chuyện của Huyện Thái sơn trang ta.”

Tần Phong Dương nhìn ‘nàng’ nói: “Vậy sao?! Cũng không biết là ta quản nhiều, hay là ‘cô’ giấu diếm quá nhiều đây, ‘cô’ căn bản là không biết Lưu Quang Dật Thái kia đang ở đâu, chỉ e sau trận hoả hoạn kia, Lưu Quang Dật Thái đã hoá thành tro tàn rồi cũng nên!” Khi nói những lời này, sắc mặt hắn ta rất tàn nhẫn, âm trầm, lạnh lẽo.

Thanh Hạm cảm thấy Tần Phong Dương kia rõ ràng là có điểm kỳ quái, chẳng lẽ ngày đó, người phóng hoả sau khi nàng đốt phòng chứa củi là hắn?!

Lăng Nhượng Tâm vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên, nói: “Tin tức của Tam công tử đúng là rất nhanh nhạy, ta chỉ không biết, trận hoả hoạn hôm đó, có liên quan gì đến Tam công tử không đây?”

Tần Phong Dương hít một hơi, lạnh giọng nói với Lăng Nhượng Tâm: “Ý của ‘cô’ là trận hoả hoạn ngày đó do ta làm sao?”

Lăng Nhượng Tâm khẽ mỉm cười: “Ta đâu dám nói vậy, nhưng nếu Tam công tử cứ nhất quyết nhận vào người thì ta cũng không có cách nào khác.”

Thấy Tần Phong Dương thờ phỉ phỉ tức giận, hấn lại nói tiếp: “Nếu Tam công tử không phải là kẻ đã phóng hoả, thì cũng không cần phải ép ta quá đáng như thế. Ta nói ta biết Lưu Quang Dật Thái ở đâu thì tức là ta biết. Có điều, sự tình đã tới nước này, ta nghĩ ta cũng không cần phải nói cho Tam công tử biết Lưu Quang Dật Thái đang ở nơi nào. Tránh để đến lúc thật sự có chuyện gì phát sinh, ta lại nghĩ nó có liên quan đến Tam công tử.”

Tần Phong Dương đi tới, túm cổ áo Lăng Nhục Tâm, Lăng Nhục Tâm cười lạnh nói: “Tam công tử định làm gì? Nam nữ thụ thụ bất tương thân, người túm cổ áo ta như thế này, không phải là muốn huỷ danh dự của ta đây chứ?” Dứt lời, hấn thân nhiên nhìn thẳng Tần Phong Dương, ánh mắt vừa giống trêu tức, lại vừa như châm biếm.

Tần Phong Dương buông tay ra, thân nhiên nói: “Đại tiểu thư thật sự rất quyết đoán, nói dối không chớp mắt. Chi là, chờ một tháng sau, nếu ‘cô’ không giao được Lưu Quang Dật Thái ra, để ta xem ‘cô’ còn giữ được dáng vẻ bình thân thế này nữa không.”

Tay hấn nhẹ nhàng nâng cằm Lăng Nhục Tâm, lạnh lùng cười vài tiếng: “Chỉ e là đến lúc đó, lại thương tiếc thay cho dung nhan khuynh nước khuynh thành này rồi, để cho đại ca ta mơ mơ mộng mộng nhiều năm như vậy.”

Lăng Nhục Tâm ghét nhất bị người khác nâng cằm hấn, ánh mắt hấn lạnh như băng, tràn ngập sát khí, nếu không phải vì thân phận của Tần Phong Dương rất đặc biệt, thì hấn đã ra tay rồi. Hấn lập tức hất tay Tần Phong Dương ra nói: “Chuyện thế nào, một tháng nữa chúng ta nói sau, còn hôm nay, xin Tam công tử tôn trọng người khác một chút!”

Tần Phong Dương lạnh lùng đáp: “Một tháng sau, e là mọi chuyện không đơn giản thế này nữa đâu. Chúng ta chờ xem!” Dứt lời, hấn dẫn đầu đoàn người bước ra khỏi đại sảnh Lan Nghiên. Lúc đi qua Thanh Hạm, hấn nhẹ nhàng nói: “Huyền Thái son trang sắp gặp hoạ lớn rồi, theo ta được không?” Dứt lời, mắt hấn ánh lên một tia hy vọng kỳ lạ.

Thanh Hạm hơi buồn cười nhìn hấn, hôm qua khi Lăng Nhục Tâm nói hấn ta bị đoạn tụ, nàng còn tưởng hấn bịa chuyện ra, nhưng giờ thấy hành động này của hấn ta, nàng cũng không kim được mà tin đó là sự thật. Vừa nghĩ đến sở thích kỳ quái này, nàng bỗng rùng mình, không chút nghĩ ngợi mà lắc mạnh đầu. Cho dù Huyền Thái son trang gặp đại hoạ, nàng cũng không muốn ở cùng với cái loại yêu nhân (*gay*) này, hơn nữa, nàng cũng chỉ là một thị vệ, nếu nàng muốn, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể rời khỏi Huyền Thái son trang mà.

Tần Phong Dương cho sự cự tuyệt của ‘hấn’ là vì lòng trung thành với Huyền Thái son trang, hấn ta hít một hơi, ánh mắt lại càng tàn thương hơn, hấn nói: “Người nên suy nghĩ kỹ lại một chút!” rồi đi ra ngoài.

Hứa Chí Kiệt thấy hấn ta bước ta khỏi đại sảnh Lan Nghiên, liền đi đến bên cạnh Lăng Nhục Tâm: “Đại tiểu thư...”

Hứa Chí Kiệt còn chưa nói gì, Lăng Nhục Tâm đã lạnh lùng nói: “Ngài không cần phải giải thích gì cả, chỉ trách ta kết giao không cẩn thận, đi tin cái loại băng hữu như ngài mà thôi.” Dứt lời, hấn quay người trở về phòng.

Hứa Chí Kiệt xấu hổ, cũng thờ dãi một hơi rồi đi theo Tần Phong Dương, rời khỏi Huyền Thái son trang.

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chân tướng (1)

Thấy những người này đến ào ào, rồi chưa được một khắc đã kéo đi hết, Thanh Hạm vốn đang tính lấy Lưu Quang Dật Thái ra đổi ngọc bội của mẹ về, giờ cũng hơi do dự. Với sự hiểu biết của nàng về Lăng Nhục Tâm, giờ có lẽ hấn đang rất buồn phiền. Nhưng mà nàng cũng rất tò mò, sao lại nghiêm trọng đến mức liên quan đến cả chuyện kháng chỉ, còn chuyện mười năm trước là chuyện gì?!

Khi Thanh Hạm quay về Miên Dung cư, Lăng Nhục Tâm đang ngồi bên bàn cạnh cửa sổ, trên bàn bày trà cụ, nhưng nước trong ấm đã cạn sạch, hấn ngồi yên bất động, giống như đang nghĩ ngợi chuyện gì. Nhìn dáng vẻ của hấn, hơi cô tịch, lại hơi phiền muộn, khiến Thanh Hạm cũng cảm thấy thương tiếc. Đôi mày thanh tú của mỹ nhân nhíu chặt làm cho lòng người như thắt lại. Dù nàng biết rõ hấn là nam nhân, nhưng vẫn không kim được mà nảy sinh sự thương xót. Nàng đi tới, nhấn ấm nước lên, cũng không quan tâm gì mà nghệ thuật pha trà, chỉ đơn giản đổ thêm nước vào ấm thôi.

Lá trà trong ấm là trà mới, vừa ngâm nước sôi, hương trà liền toả ra khắp phòng. Lăng Nhục Tâm nhìn hành động của nàng, khoé miệng hơi cong lên nói: “Lá trà thượng hạng như vậy mà bị cô phá huỷ, đúng là quá đáng tiếc!”

Thanh Hạm không biết gì về trà đạo, bĩu môi nói: “Bị phá huỷ gì chứ? Sao ta lại thấy rất thơm nhỉ?”

Lăng Nhựt Tâm cười khê, cũng không giải thích, dù sao hắn biết, giải thích với nàng chỉ phí công. Hắn lấy trong ngực áo ra một vật, đặt lên bàn nói: “Không phải cô vẫn muốn lấy lại ngọc bội của mẹ sao? Trả cô này.”

Thanh Hạm cảm miếng ngọc bội lên, vô cùng vui mừng, vội nhét vào trong ngực áo, xong nghĩ lại, lại thấy không đúng, liền hỏi hắn: “Sao tự dung huynh lại tốt bụng đột xuất thế? Trả lại ngọc bội cho ta, chẳng lẽ huynh không sợ ta vô mộng bỏ chạy hay sao?”

Lăng Nhựt Tâm thân nhiên nói: “Ta vốn còn định trêu chọc cô thêm một thời gian nữa, nhưng giờ ta chơi chán rồi, nếu cô muốn thì cứ việc rời đi.” Tuy sống cùng với nàng chưa bao lâu, cũng thường bị nàng chọc cho tức muốn chết, nhưng sự tình bây giờ, đã phiền phức hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều, nếu cứ cương quyết giữ nàng bên cạnh cũng không có ý nghĩa gì. Trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác bi thương, cả đời này của hắn nhất định là phải chịu sự cô đơn không người chia sẻ. Cảm xúc khác thường đang dâng lên từ đáy lòng, cũng nên chôn vùi đi thôi...

Thanh Hạm nhất thời không thể tiếp nhận nổi. Sự chuyển biến của hắn có phải là quá nhanh không? Mấy hôm trước vẫn còn uy hiếp nàng, nếu nàng dám rời đi, hoặc không nghe lời, hắn sẽ giáo huấn nàng thật nghiêm khắc, hơn nữa còn đập nát ngọc bội của mẹ nàng. Thế mà lúc này, hắn chẳng những trả lại ngọc bội cho nàng, còn nói nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào! Nàng vốn muốn uy hiếp hắn, nói cho hắn biết nếu không ngoan ngoãn trả lại ngọc bội cho nàng, nàng sẽ phá hủy Lưu Quang Dật Thái. Nhưng mà hắn tự nhiên trả lại như vậy, lại khiến nàng không biết phải làm sao, lời uy hiếp muốn nói ra cũng nuốt thẳng vào bụng.

Nàng kỳ quái nhìn hắn, còn hắn chỉ chậm rãi uống trà, không để ý đến nàng. Đang giữa mùa hè, sau giờ Ngọ, trời hơi oi bức, không khí cũng yên lặng, ngưng tụ lại... Ngoài cửa sổ bỗng loé chớp, chân trời vang lên một tiếng sấm rền vang, trời vừa nắng chang chang, vậy mà mây đen lại ùn ùn kéo đến, mưa nhanh chóng rơi xuống tí tách, đổ xuống lá cây chuối tây ngoài cửa sổ, tẩy sạch những bụi bẩn bám vào suốt bao ngày thiếu mưa. Mưa cũng dần che đi hết mùi bụi bặm trên mặt đất, mang theo chút hơi ẩm, chút sinh khí, khiến lòng người thanh thản hơn.

Nhìn về mặt Lăng Nhựt Tâm trong hơi ẩm của tách trà, Thanh Hạm cảm thấy hơi không chân thực. Dáng vẻ lúc trước nhìn rất gian trá, âm hiểm, bây giờ cũng trở nên gần gũi hơn rất nhiều. Nàng bỗng nghĩ ra gì đó, liền nói: “Lăng Nhựt Tâm, không lẽ vì Huyền Thái sơn trang sắp gặp đại họa, nên huynh mới muốn thả ta đi đấy chứ?”

Lăng Nhựt Tâm nhìn nàng một cái: “Xem ra cô cũng không ngốc như ta nghĩ.” Thấy Thanh Hạm đang chu miệng định phản bác, hắn lại nói tiếp: “Ta không vĩ đại như cô nghĩ, nhưng nói thẳng ra, thì chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, không cần phải lôi cô vào chỗ chết cùng ta. Nếu cô muốn đi thì cứ đi đi.” Dứt lời, hắn lại nhấp một ngụm trà nhỏ.

Hắn nói như vậy, ngược lại lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của Thanh Hạm, nàng không nhịn được, liền sáp lại gần hắn: “Ước hẹn mười năm trước rốt cuộc là cái gì vậy? Lưu Quang Dật Thái là chuyện gì nữa? Còn nữa, quan hệ của huynh và Thái tử rốt cuộc là thế nào? Tên Tần Phong Dương kia tại sao lại làm khó huynh?”

Thấy cái đầu nhỏ xinh của nàng gần sát bên hắn, đôi mắt đen to tròn chứa đầy sự tò mò, bộ dạng vô cùng đáng yêu, khiến hắn khẽ đưa tay lên nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái rồi nói: “Cô quan tâm đến ta như thế từ bao giờ vậy? Không phải là luyện tiếu không muốn rời khỏi ta đấy chứ?” Động tác của hắn cực kỳ nhẹ, cũng tràn đầy yêu thương.

Thanh Hạm thấy hắn cốc đầu nàng, trong lòng đã kêu gào ầm ĩ, biết là trốn không thoát, không biết vì sao hắn lại ra tay với nàng, nhưng càng không ngờ hơn là động tác của hắn lại nhẹ nhàng như thế, cốc vào đầu không đau chút nào cả. Có điều, lời nói của hắn rất mờ ám, tự dung lại khiến mặt nàng đỏ hồng lên, hừ một tiếng nói: “Ai luyện tiếu gì huynh chứ, cha ta vẫn còn đang ở Huyền Thái sơn trang, nếu Huyền Thái sơn trang mà xảy ra chuyện lớn gì, ta cũng không thể bỏ mặc cha ta lại được.”

Ánh mắt Lăng Nhựt Tâm tối sầm lại, ý cười trên mặt không giảm đi: “Nhưng mà, cô hỏi liên tục một lúc nhiều chuyện như vậy, cô muốn ta phải trả lời thế nào?! Ta chỉ có thể nói, nếu chuyện này không xử lý tốt, thì Huyền Thái sơn trang sẽ tan thành mây khói.”

Thanh Hạm hơi kinh hãi hỏi: “Nghiêm trọng thế sao?”

Lăng Nhựt Tâm lặng lẽ uống trà, im lặng thay cho đồng ý. Bộ dạng hắn khiến Thanh Hạm rất sốt ruột. Tuy tình cảm của nàng và cha không thân thiết lắm, nhưng dù sao đó cũng là cha ruột của nàng, Thanh Hạm giật tách trà trong tay hắn: “Huynh nói hết mọi chuyện đi rồi hãy uống trà!”

Lăng Nhựt Tâm thân nhiên nói: “Không phải cô cũng biết chuyện Lưu Quang Dật Thái sao, mà chuyện ta và Tần Phong Dương nói, cô cũng đã nghe rồi, ta còn phải giải thích gì nữa?” Dứt lời, hắn lại giật lại tách trà, tiếp tục uống. Hắn vốn muốn nói chuyện từ từ với nàng, nhưng sau câu nói kia, trong lòng hắn không hiểu sao lại cảm thấy thất vọng, vì thất vọng nên cũng chẳng muốn nói nhiều lời nữa.

Thanh Hạm sững sốt, đôi mày thanh tú nhướng lên, gấp gáp nói: “Huynh nghe lén ta và Tô Dịch Hàn nói chuyện!”

Lăng Nhựt Tâm nhìn nàng một cái nói: “Toàn bộ Huyền Thái sơn trang này đều là cả ta, sao ta lại phải nghe lén hai người, ta quang minh chính đại nghe đấy!”

Con tức của Thanh Hạm càng tăng lên, vội hít sâu một hơi: “Hôm nay ta không muốn cãi nhau với huynh, ta chỉ muốn biết cha ta liệu có an toàn hay không thôi?!”

Lăng Nhựt Tâm cười: “Ta cũng không muốn cãi nhau với cô, chỉ tại cô kích động đấy chứ. Cha cô có an toàn hay không thì cô không nên hỏi ta, mà nên thì hỏi cha cô thì hơn. Giờ Lưu Quang Dật Thái đã mất, hơn nữa còn không biết tung tích ở đâu, cho nên, một tháng sau ta căn bản là cũng không thể làm ra một tấm Lưu Quang Dật Thái khác. Một tháng sau, có lẽ ở Phương Dẫn quốc này cũng không còn tồn tại một nơi gọi là Huyền Thái sơn trang nữa. Nếu cha cô không cố tình rời đi, thì ta cũng không có cách nào cả.”

Thanh Hạm càng ngỡ ngàng hơn, với độ trung thành của cha nàng đối với Huyền Thái son trang mà nói, thì không thể nào khuyên ông rời khỏi đây được. Nàng hơi bối rối, hít thật sâu rồi nói: “Nếu ta có thể tìm Lư Quang Dật Thái về giúp huynh, thì có phải Huyền Thái son trang sẽ không sao không?”

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Chân tướng (2)

Nghe Thanh Hạm nói vậy, giọng Lăng Nhược Tâm tràn đầy sự châm biếm: “Không phải là cô tin lời của Tô Dịch Hân đấy chứ?! Mấy tên thổ phi kia căn bản là không có gan gây chuyện trong Tầm Ân thành này. Ta đã phái người điều tra, ngày hôm đó bọn họ vốn không hề xuống núi, cho nên, Lư Quang Dật Thái cũng không thể do bọn họ trộm đi. Và lại, trận hoà hoãn hôm đó ở phủ tri phủ, ta e là do chính Tần Phong Dương làm. Lư Quang Dật Thái bây giờ, có lẽ đã thành đồng tro tàn rồi. Nếu không, hắn đã không ngại ngần chạy đến Huyền Thái son trang giễu võ dương oai như vậy. Nếu cô thật sự muốn biết chân tướng sự việc, ta cũng không ngại nói cho cô nghe, cho nên, cô cũng đừng đứng đó khoác lác ba hoa.” Hắn biết nàng không hề quan tâm đến sự an nguy của Huyền Thái son trang, mà nàng chỉ quan tâm đến an nguy của cha nàng thôi.

Thanh Hạm nghe xong, vừa bức mình lại vừa buồn cười, vừa rồi ở đại sảnh Lan Nghiên, hắn cực kỳ tự tin nói đã biết tung tích của Lư Quang Dật Thái, khiến nàng hơi hoảng hốt, thì ra hắn thực sự chỉ là mạnh miệng thôi. Còn Thanh Hạm nàng, cả đời này khoác lác rất nhiều, giờ muốn nói thật, thì lại bị hắn cho là đang khoác lác!

Thanh Hạm cũng lười phải giải thích với hắn, dù sao Lư Quang Dật Thái thực sự cũng đang ở trong tay nàng, cứ biết chân tướng đã rồi nói sau, vì thế, nàng gục xuống bàn nói: “Được rồi, cứ coi như ta khoác lác đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Lăng Nhược Tâm nhấp một ngụm trà nhỏ, ánh mắt sâu thẳm nói: “Bà của ta, là nữ nhân thông tuệ nhất trong thiên hạ. Bốn mươi năm trước, Huyền Thái son trang chỉ là một xưởng nhỏ ở Tầm Ân thành, nhưng vì học thức của bà uyên bác, suy nghĩ tỉ mỉ, tinh thông, nên đã tình cờ chế ra Lư Quang Dật Thái. Nhưng lúc đó, Lư Quang Dật Thái còn chưa hoàn thiện lắm. Bà dùng mười năm để cải tiến, thay đổi, cũng vất óc để tìm cách đẩy vôi dẹt, thù thừa của Lăng gia vào hoàng cung, trở thành đồ thù được hoàng gia ngự dùng. Cũng vì tài thù thừa của bà có một không hai trong thiên hạ, nên đã khiến các vị chủ nhân trong thâm cung kia vô cùng yêu thích. Bà ngoại ta nhân cơ hội đó, dâng Lư Quang Dật Thái lên, khiến cho địa vị của Huyền Thái son trang đứng vững trong thiên hạ, không ai có thể lay động.”

Nói tới đây, hắn khẽ thở dài: “Trong cái lợi cũng có cái hại, địa vị của Huyền Thái son trang tuy không ai có thể làm lung lay, nhưng cũng dẫn đến không ít mối nguy hại. Bởi vì thù thừa là sở trường của nữ nhân, nên tiên hoàng đã hạ chỉ, đương gia của Huyền Thái son trang chỉ có thể là nữ, di của ta thì nhỏ nhen, ích kỷ, không có tài kinh thương, mẹ ta rơi vào đường cùng, nên từ nhỏ mới phải để ta giả gái. Ban đầu bà còn hy vọng, Nhược Tinh, con của di nếu có thể đảm đương, thì chờ thời cơ thích hợp sẽ trao lại vị trí đương gia cho nàng ta. Nhưng mà tính cách của Nhược Tinh lại cực kỳ giống di, hơn nữa, đối nhân xử thế chỉ có tàn nhẫn hơn di chứ không hề thua kém. Lời nói dối của ta cũng vì thế mà cứ phải tiếp tục, giờ đã không còn đường lui nữa.”

Thanh Hạm hỏi: “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Lư Quang Dật Thái?”

Ánh mắt của Lăng Nhược Tâm càng sâu hơn, trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến căn phòng như tối thêm vài phần, hắn nhẹ nhàng nói: “Mười năm trước, sau trận hoà hoãn trong cung, mấy bộ xiêm y được các vị phi tử dùng Lư Quang Dật Thái may ra cũng bị thiêu thành tro tàn, nên chỉ còn lại duy nhất một bộ của Hoàng hậu. Nhưng sau đó Hoàng hậu bệnh nặng, rồi quy thiên, thì bộ xiêm y đó cũng trở thành vật bồi táng, chôn theo Hoàng hậu. Lúc đó, Thục phi là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, vì muốn thể hiện mình không giống như những người khác, nên đã lệnh cho Huyền Thái son trang phải làm thêm một tấm Lư Quang Dật Thái để bà may xiêm y. Khi ấy, bà ngoại ta vì làm lụng quá vất vả nên cũng sớm qua đời, mẹ ta làm đương gia, chuyện quan trọng này, liên quan đến địa vị của Huyền Thái son trang. Vì thế bà chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nói là nguyên liệu để chế tạo Lư Quang Dật Thái vô cùng khó tìm, khó nhất là hoa Thiên Tâm Lan mười năm mới ra hoa một lần, cho nên, phải mười năm sau mới có thể chế thành. Lúc đó, Hoàng thượng cũng đã hạ chỉ, bắt Huyền Thái son trang mười năm giao phải cống nộp lên một tấm Lư Quang Dật Thái nữa.”

Thanh Hạm càng nghe càng thấy mơ hồ, nàng không nhịn được hỏi: “Năm đó bà huynh đã chế thành Lư Quang Dật Thái, cho dù Thiên Tâm Lan mười năm mới ra hoa một lần, thì huynh cũng có thể chế ra được chứ, sao đến giờ còn không làm ra?” Mười năm nay, Lư Quang Dật Thái vẫn được lưu giữ cẩn thận trong Huyền Thái son trang, nếu muốn lấy nó làm chất dẫn thì cũng đã sớm làm ra được rồi.

Lăng Nhược Tâm kỳ quái liếc nhìn Thanh Hạm: “Thật ra, chuyện mẹ ta nói mười năm sau mới có thể chế thành Lư Quang Dật Thái, chẳng qua là vì hy vọng sự tình sẽ có chút thay đổi thôi, tốt nhất là Hoàng gia quên mất chuyện này. Nhưng thật không như mong muốn, Thục phi ngày đó giờ đã trở thành Quý Phi Hoàng hậu, Thái tử trước đây cũng vì con trai của Thục phi là Tần Phong Dương mà nguy cơ trùng trùng, Huyền Thái son trang vẫn đứng về phía Thái tử, nhưng năm gần đây đều dốc sức giúp Thái tử lập công trạng, đương nhiên sẽ khiến Tam hoàng tử ghen ghét. Cho nên, chuyện vốn đã chìm vào

quên lãng lại bị người ta lôi ra, Huyền Thái son trang hôm nay, thực sự gặp nguy hiểm...”

Thấy hần hỏi một đằng nói một nẻo, Thanh Hạm không nhịn được lại hỏi tiếp: “Huỳnh chế ra một tấm Luru Quang Dật Thái nữa không phải là xong chuyện rồi sao? Hay là năm đó bà huỳnh không để lại phương pháp chế ra Luru Quang Dật Thái cho mẹ huỳnh? Hay còn có ẩn tình gì khác nữa?”

Lăng Nhục Tâm khẽ mỉm cười: “Cách chế tạo có truyền lại, nhưng mười năm trước khi mẹ ta đáp ứng sẽ chế tạo ra Luru Quang Dật Thái, thì bà đã biết căn bản không thể nào đạt được rồi.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Nếu cách chế tạo đã truyền lại, sao lại không làm được? Dù Thiên Tâm Lan kia mười năm mới ra hoa thì cũng có thể làm được mà!”

Ý cười trên khoé miệng Lăng Nhục Tâm càng đậm hơn: “Bởi vì phương pháp chế tạo Luru Quang Dật Thái có ba yếu tố, thiếu một thứ cũng không được, thứ nhất, Luru Quang Dật Thái vốn là vải dệt, chuyện này người khắp thiên hạ đều biết, thứ hai, Thiên Tâm Lan là một loài hoa, thứ ba, cũng là điều kiện quan trọng nhất, người chế tạo Thiên Tâm Lan phải là xử nữ.”

Thanh Hạm nghe xong, không khỏi giật mình: “Đây là phương pháp kỳ quái gì vậy?”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Đây là phương pháp mà bà ngoại ta đã tìm ra, bởi vì, chỉ có xử nữ thân thể thuần âm mới có thể khiến Thiên Tâm Lan phát huy tác dụng đến tận cùng, nếu không, dù có hái được Thiên Tâm Lan, khi chế ra vải cũng không thể phát ra ánh sáng.” Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Thanh Hạm, hần liền nói tiếp: “Khi bà ta chế ra Luru Quang Dật Thái, bà vẫn chưa thành thân với ông ngoại ta. Sau khi giao cho triều đình, thì mẹ ta lúc đó khoảng mười tuổi, chờ đến lúc Thiên Tâm Lan lại nở hoa, mẹ ta đã gả cho cha ta rồi. Mà ta lại là thân nam nhi, căn bản không thể chế ra Luru Quang Dật Thái được. Cho nên, lúc mẹ ta đáp ứng yêu cầu chế thêm Luru Quang Dật Thái của triều đình, thì bà đã biết đây là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành nhất.”

Thanh Hạm như nhớ ra gì đó, liền nói: “Vì thế nên mấy năm gần đây, Huyền Thái son trang luôn trợ giúp Thái tử, hy vọng sau khi hần lên ngôi có thể giải trừ thánh chỉ năm đó, như vậy Huyền Thái son trang mới có thể bình yên mà vượt qua cửa ải này phải không?”

Hết chương 42.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 43: Cùng chết đi!

Nghe Thanh Hạm nói vậy, mắt Lăng Nhục Tâm ánh lên vẻ khen ngợi: “Đúng là cô thông minh hơn ta nghĩ rất nhiều. Chính xác là như thế. Có điều, mọi việc lại không như mong muốn, bây giờ Tần Phong Dương đang tìm trăm phương nghìn kế để đối phó với ta, đầu tiên là mượn tay Hứa Chí Kiệt, lừa lấy Luru Quang Dật Thái đi, rồi lại dùng hoạ loạn để che giấu sự thật. Thật ra hần cũng đâu cần phải tốn công tốn sức như thế, ta thực sự không thể dệt ra một tấm Luru Quang Dật Thái nữa được.”

Thanh Hạm bĩu môi: “Ta vốn rất thông minh mà! Vấn đề bây giờ là chỉ cần tìm lại được Luru Quang Dật Thái, rồi tìm một người nào đó có tay nghề, dệt thêm một tấm Luru Quang Dật Thái mới giúp huỳnh là được rồi.”

Lăng Nhục Tâm cười khổ nói: “Sự tình đâu đơn giản như vậy, thứ nhất, Luru Quang Dật Thái là bí mật bất truyền của Lăng gia, chỉ có đương gia mới có tư cách biết phương pháp chế tạo ra nó. Một khi phương pháp đó bị tiết lộ ra ngoài, chỉ e là Thiên Tâm Lan sẽ tuyệt chủng mất, đến lúc đó, thì một tấm có khi cũng không thể dệt nổi. Ta và mẹ ta cũng từng muốn để Nhục Tinh làm, nhưng nếu vậy, thân phận của ta sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Với tính cách của di ta, chỉ e là sẽ làm cho mọi chuyện càng lớn hơn. Một khi thân phận của ta bị lộ, thì Huyền Thái son trang cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.”

Thanh Hạm nghĩ nghĩ rồi nói: “Chẳng lẽ huỳnh để mặc cho Hoàng gia tới phá nhà huỳnh, diệt gia tộc của huỳnh sao?” Tuy nàng cũng hiểu là hần không muốn để cho người khác biết bí mật về thân thể của hần, nhưng cứ để thế này thì sẽ có rất nhiều người bị liên lụy. Nàng không biết Hoàng quyền lớn thế nào, nhưng khi nàng trốn ra ngoài nghe người ta kể chuyện, thì cũng biết tội kháng chỉ sẽ bị tru di cả gia tộc, nàng và cha e là không tránh khỏi kiếp nạn.

Lăng Nhục Tâm nhích ghế lại gần nói: “Trừ khi bây giờ có thể làm ra một tấm Luru Quang Dật Thái mới, nếu không, Huyền Thái son trang chỉ có con đường chết. Tuy ta rất chán ghét cô, nhưng cũng không muốn liên lụy người vô tội. Giờ cô cũng biết hết mọi chuyện rồi, muốn đi thì cứ đi đi.” Tuy nói với nàng như vậy, nhưng trong lòng hần lại cảm thấy vô cùng thê lương, hần hơi có chút hy vọng nàng có thể ở lại, ở bên cạnh hần. Nhưng hần cũng biết, với tính cách của nàng, chỉ sợ là sẽ thực sự vô mộng chạy mất thôi.

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi lại nói: “Lăng Nhục Tâm, đây là huỳnh cố ý!!! Nếu ta không biết gì về nguy cơ của Huyền Thái son trang, khi huỳnh trả lại

ngọc bội cho ta, ta sẽ lập tức rời khỏi cái nơi quái quỷ này. Nhưng giờ ta đã biết, ta làm sao có thể mặc kệ cha ta được.” Nàng hơi chán nản, nhưng cũng nghĩ ngay đến chuyện buổi sáng hắt thoải mái để nắng ra ngoài, có lẽ đã đoán trước được chuyện này. Hắn cũng không muốn kéo thêm nắng vào, nhưng không ngờ, đúng lúc đó nắng lại bị ám sát, ảnh hưởng tới tâm trạng nên mới quay về giữa chừng, lại vô tình bị lôi kéo vào chuyện rắc rối này.

Lăng Nhục Tâm cũng không giải thích, chỉ khẽ cười, tiếp tục thưởng thức trà. Thanh Hạm không nhịn được lại nói: “Sao bây giờ huynh lại nói với ta những chuyện này?”

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng một cái rồi nói: “Khi trong lòng người ta có bí mật, thì sẽ muốn tìm một người để chia sẻ, huống chi là bí mật như của ta. Nhưng chuyện của ta lại rất hệ trọng, không thể tùy tiện tâm sự với người bình thường được. Từ nhỏ đến lớn, ta gần như không có bằng hữu. Tuy mỗi lần gặp cô, ta và cô đều ồn ào cãi vã gay gắt, nhưng cô lại phát hiện ra bí mật của ta ngay từ đầu. Nên ta cũng không cần phải giấu diếm cô nữa. Nếu đã biết bí mật về thân phận của ta, thì nói cho cô biết thêm một bí mật khác cũng không sao.”

Hắn nhìn Thanh Hạm, rồi hơi nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi trên lá chuối tây. Tiếng mưa rơi thật loạn, giống như tâm tình hắn lúc này vậy. Vì sao lại muốn nói cho Thanh Hạm biết chuyện này? Có lẽ, đa phần là vì cá nhân hắn, cả đời hắn phải cô độc, nhưng cũng mong có thể có một người bằng hữu, hoặc thân thiết hơn cả bằng hữu để bầu bạn. Tuy hai người chỉ mới quen biết một thời gian ngắn, nàng cũng cãi vã với hắn rất nhiều, nhớ tới lần trước, đang tắm thì bị nàng nhìn sạch sẽ, hắn lại không kìm được, khẽ bật cười. Hắn là một người hướng nội, quen giấu kín mọi tình cảm, vậy mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi cảm xúc của hắn đã bị nàng chọc cho đến cực hạn, nghĩ kỹ ra thì, nàng đúng là có bản lĩnh.

Dù nhắm mắt, nhưng hắn cũng có thể nghe thấy tiếng Thanh Hạm rời đi. Trong lòng hắn cũng hơi mất mát... Miệng nàng thì nói phải ở lại Huyền Thái sơn trang, nhưng giờ mưa vẫn còn đang rơi, nàng không kịp chờ mưa tạnh đã vội vàng rời đi rồi...

Có lẽ như vậy cũng tốt! Cũng có chút nhớ mong...

Nhưng chỉ một lát sau, tiếng nàng lại vang lên bên tai hắn: “Cái này ta vốn định để đổi với huynh, đôi ngọc bội của mẹ ta về. Nhưng giờ huynh đã trả ngọc bội cho ta, nên ta cũng trả lại huynh.”

Lăng Nhục Tâm nghe thấy nàng quay về, trong lòng không khỏi mừng thầm, hắn mở mắt nhìn vật trong tay nàng. Dù hắn vẫn tự chủ rất tốt, gặp chuyện cũng không ngạc nhiên, nhưng lúc này, đôi mắt xinh đẹp kia cũng không khỏi mở thật to, khó giấu vẻ kinh ngạc. Hắn không kìm được, liền hỏi: “Sao Lưu Quang Dật Thái lại ở chỗ cô?”

Thanh Hạm bĩu môi, chẳng lẽ lại nói là nàng trộm đi à?! Đánh chết nàng cũng không thừa nhận nàng chính là kẻ trộm đêm đó. Nàng kéo ghế, ngồi xuống cạnh hắn nói: “Việc này huynh cũng không cần quan tâm, dù sao, giờ cũng coi như là vật quay về với chủ. Huynh vẫn nên nhanh chóng đi làm Lưu Quang Dật Thái đi! Ta cũng không muốn người cha gốc gác nhà kia của ta chết cùng với cái sơn trang quái quỷ này!”

Lăng Nhục Tâm hơi buồn cười. Nhìn bộ dạng của nàng là biết, Lưu Quang Dật Thái này đến tám phần là do nàng trộm về, vấn đề là nàng trộm ở đâu? Hắn biết giờ có hỏi nàng cũng không trả lời, liền nói: “Dù Lưu Quang Dật Thái có trở lại, thì cũng đâu có ai làm được.” Nói thì nói vậy, nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm Thanh Hạm.

Thanh Hạm hừ một tiếng. Rõ ràng hắn muốn nàng giúp, nhưng còn muốn bắt nàng chủ động nói ra. Chưa từng thấy nam tử nào kỳ quặc như vậy. Nhưng mà, nàng còn lâu mới gốc gác nhà kia để hắn dắt mũi nhè. Thanh Hạm cười hi hi, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, nói: “Dù sao ta cũng biết bí mật này rồi, chỉ bằng, huynh cầu xin ta đi, có lẽ, nếu tâm tình của bản tiểu thư mà tốt, thì sẽ giúp huynh một tay!”

Lăng Nhục Tâm nghe nàng nói vậy, hắn cười thần nhiên: “Cô muốn ta cầu xin cô như thế nào?”

Thanh Hạm nghĩ nghĩ nói: “Năm đó, vì bà ngoại huynh cứu ông nội ta một mạng, nên đã lập lời thề ba đời con cháu sẽ phục vụ cho Lăng gia. Đến đời của ta cũng là đời cuối cùng rồi. Hay là thế này đi. Ta giúp huynh làm Lưu Quang Dật Thái, sau khi thành công, ta không cần phải làm thị vệ của huynh nữa, huynh trả cho ta mười vạn lượng bạc, coi như là tạ lễ với ta. Thế nào hả?”

Lăng Nhục Tâm phì cười, nói: “Thế này không giống ta cầu cô, mà là cô ra điều kiện với ta mới đúng.”

Thanh Hạm cũng cười: “Là thế nào cũng được! Huynh chỉ cần trả lời có đồng ý hay không là được.”

Lăng Nhục Tâm cười như hoa mùa xuân: “Quan hệ giữa họ Đoàn nhà cô và họ Lăng nhà ta vốn như da với thịt, dù ta không đồng ý với điều kiện của cô, thì cô cũng vẫn phải làm việc này. Cho nên, cô không có lập trường gì để nói điều kiện với ta.”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Huynh là kiểu người gì thế! Nếu hôm nay ta nói toàn bộ những chuyện huynh vừa kể cho Tần Phong Dương, chỉ sợ hắn ta sẽ lập tức san bằng cả Huyền Thái sơn trang này rồi!” Nhìn đi, không thể làm người tốt được mà. Từ lúc này nàng đã thấy kỳ cục, mặt trời có mọc đằng Tây thì Lăng Nhục Tâm cũng không thể dễ nói chuyện như vậy được!

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Dù sao cũng có cha cô chết cùng ta mà!”

Hết chương 43.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Sa bầy

Nhìn Thanh Hạm tức giận đến bốc khói, Lăng Nhược Tâm cũng không muốn làm chuyện xấu nữa, nhẹ nhàng vỗ vai nàng nói: “Ta không muốn chết, nên cha cô cũng không cần phải chết, điều kiện của cô, ta đồng ý rồi.” Trêu nàng là chuyện cực kỳ thú vị. Cứ đáp ứng điều kiện của nàng trước đã, những chuyện khác, để nói sau đi. Hắn có cách để giữ nàng ở bên mình, không cần vội vàng làm ngay bây giờ, tránh để nàng nóng nảy lại làm ra chuyện khác người gì.

Thanh Hạm chỉ cảm thấy bị hắn đùa giỡn như một con khi con, cảm xúc của nàng đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay, nhưng rồi cũng không biết phải làm sao, đành lạnh lùng hừ một tiếng, quay về phòng. Còn nhìn cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia của hắn, chỉ sợ nàng sẽ không nhịn được mà đánh nhau với hắn một trận nữa mất.

Lăng Nhược Tâm nhìn theo bóng nàng, ý cười trên khóe môi càng đậm thêm. Có lẽ, nàng đúng là vị cứu tinh của hắn! Tần Phong Dương tính dọc tính ngang, nhưng chắc cũng không thể ngờ nàng lại dám chui vào phủ tri phủ trộm đồ. Hương trà thơm quanh quần khắp phòng, giống như tâm tình vui sướng của hắn lúc này vậy. Mưa ngoài cửa sổ cũng đã ngừng, tia nắng nhỏ nhỏ chiếu qua khe cửa, giống như mang theo hy vọng và cơ hội sống sót. Hắn nhấp một ngụm trà nhỏ, vị trà vốn hơi đắng giờ cũng trở nên vô cùng ngọt lành.

Mưa vừa ngừng rơi thì Lăng Ngọc Song cùng hai nha hoàn đi tới Miên Dung cư. Lăng Nhược Tâm nhìn thấy bà đến, không khỏi hít sâu một hơi. Không cần đoán cũng biết mẹ hắn tới đây làm gì. Khi bà vừa bước vào, Lăng Nhược Tâm đã nói trước: “Mẹ, nếu mẹ đến cầu xin thay cho dì, thì thôi đi. Mấy năm qua con làm đờng gia, bà đã âm thầm rút trước rút sau bao nhiêu bạc của Huyền Thái son trang, chuyện này mẹ là người hiểu rõ nhất. Những chuyện bằng mặt không bằng lòng ngày nào cũng có rất nhiều, nếu không trừng phạt bà một chút, chỉ sợ là bà sẽ càng ngày càng coi trời bằng vung thôi!”

Lăng Ngọc Song thở dài nói: “Muội muội của ta là dạng người gì, ta hiểu rõ chứ. Con xử phạt muội ấy là hợp tình hợp lý, tuy Nhược Tinh cũng tới cầu xin ta, nhưng ta cũng không phải người mù, ta đã cự tuyệt lời cầu xin của Nhược Tinh rồi. Nhược Tâm, ta biết mấy năm nay con rất vất vả, cũng biết con rất thông minh, những chuyện bình thường chưa bao giờ ta phải để tâm tới. Mấy năm nay, ta cũng rất ít khi phải quan tâm đến chuyện trong son trang. Nhưng lần này, ta không thể không đến hỏi coi, chuyện của Tam hoàng tử, con định xử lý thế nào?”

Nghe bà nói xong, Lăng Nhược Tâm thở phào một hơi, hắn sợ nhất là vì chuyện của Lăng Ngọc Nghiên mà bà chạy đến trước mặt hắn một khóc, hai nhào, ba thất cổ. Hắn khẽ cười nói: “Mẹ, mẹ đừng lo, chuyện này con đã có cách giải quyết rồi.”

Lăng Ngọc Song nghi hoặc nói: “Đứa ngốc này, con đừng lừa mẹ, nếu có cách thì không thể nào kéo dài đến mười năm cũng không chẻ ra Lưu Quang Dật Thái được, huống chi, bây giờ Lưu Quang Dật Thái còn đang bị người ta trộm đi mất.”

Lăng Nhược Tâm vẫn cười nhẹ, kể lại cho bà nghe Thanh Hạm trả lại Lưu Quang Dật Thái cho hắn thế nào, đồng ý giúp hắn làm Lưu Quang Dật Thái ra sao. Lăng Ngọc Song nghe xong, mừng rỡ nói: “Thật à!!! Xem ra, Thanh Hạm đúng là cứu tinh của Lăng gia ta rồi, cô con dâu này ta chọn quá chính xác mà!”

Lăng Nhược Tâm nghe bà nói vậy, lại hơi đau đầu. Hắn nhất thời kích động nên đã quên mất tính toán của mẹ và Đoàn thúc thúc. Đang định giải thích với Lăng Ngọc Song, thì đột nhiên cửa phía sau bật mở, tiếng Thanh Hạm cũng vang lên: “Phu nhân, con dâu gì ạ?” Nàng nhớ mang máng lần đầu gặp Lăng Ngọc Song, bà cũng từng nói mấy câu thế này. Nàng liếc nhìn Lăng Nhược Tâm một cái, trong lòng dâng lên dự cảm xấu. Ban đầu, nàng nghĩ là Lăng Nhược Tâm đã nghe lên nàng và Tô Dịch Hàn nói chuyện, thì nàng cũng muốn nghe lên bọn họ, coi như ăn miếng trả miếng.

Lăng Nhược Tâm thấy nàng bước ra từ sau cửa, biết ngay vừa rồi nàng đang nghe lén, giờ phải giải thích với nàng thế nào đây?! Hắn cũng không có cách nào, thôi thì cứ giao cho mẹ hắn xử lý đi! Nhưng mà, ở thời điểm nhạy cảm này, hắn còn cần sự hỗ trợ của Thanh Hạm. Nàng giúp Huyền Thái son trang và vì cha nàng đang ở đây, nhưng với thái độ của nàng bây giờ, nếu để nàng biết ngay từ đầu cha nàng đã lừa gạt nàng cho hắn, thì không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì nữa. Nếu xử lý không tốt, nàng lại vô tình chạy lấy người, thì mọi chuyện sẽ phiền to.

Lăng Ngọc Song không ngờ Thanh Hạm lại đứng sau cửa, nghe nàng hỏi vậy, bà chợt nhớ lần đầu gặp mặt, thấy nàng và Lăng Nhược Tâm cãi nhau âm ỉ, cũng nhớ nét mặt của nàng hôm đó khi bà lỡ miệng gọi ‘con dâu’. Lúc này, nhìn nét mặt nàng vừa sợ hãi lại vừa nghi hoặc, về mặt Lăng Nhược Tâm cũng tràn ngập ý cảnh cáo, bà liền cười ha ha nói: “Thanh Hạm à, đến cho ta nhìn cháu một cái nào, mới mấy ngày không gặp, mà cháu đã xinh đẹp hơn nữa rồi.” Thấy sắc mặt Thanh Hạm cũng không vì câu đánh trống lảng của bà mà giãn ra, bà lại nói tiếp: “Cháu cũng biết thân phận của Nhược Tâm rất đặc biệt, mấy năm gần đây, ta thêm con dâu tới phát điên lên rồi. Mà ta lại vô cùng thích cháu, cháu giúp Huyền Thái son trang chuyện lớn như vậy, nên trong lòng ta cũng không coi cháu là người ngoài nữa, thuận miệng nên kêu vậy thôi mà.”

Nghe bà nói vậy, mặt Thanh Hạm cũng hơi đỏ lên, liếc nhìn sang Lăng Nhược Tâm, thì không biết hắn đã ngồi uống trà từ bao giờ, giống như không hề quan tâm đến chuyện này vậy. Trong lòng nàng lại dâng lên một cảm giác khác, nàng cười nói: “Cháu cũng rất thích phu nhân. Từ nhỏ cháu đã không có mẹ, nếu phu nhân thích cháu như vậy, thì nhận cháu làm nghĩa nữ đi. Cái danh phận ‘con dâu’ ấy, cháu nghe không được thoải mái lắm.”

Vừa nói xong, trong lòng Lăng Nhược Tâm không khỏi căng thẳng. Hắn cực kỳ phản đối chuyện nàng trở thành muội muội của hắn. Còn vì sao phản đối, thì chính hắn cũng không biết, lại không tìm được liên xen vào: “Cái bộ dạng của cô thô lỗ thế kia, còn muốn làm muội muội của ta à? Ta thấy cô

nên tỉnh táo lại đi!”

Nghe Lăng Nhược Tâm nói vậy, Lăng Ngọc Song cũng thấy vui vẻ hẳn. Xem ra, Nhược Tâm đã có tình cảm với Thanh Hạm rồi, nếu không, với cái tính tình không nóng không lạnh kia của thằng bé, thì đã không thêm bộc lộ cảm xúc gì. Đây đúng là dấu hiệu tốt. Chuyện lần này, nếu khéo léo thì còn có thể giúp hai đứa nhỏ gia tăng tình cảm nữa. Thấy Thanh Hạm như muốn bốc hỏa, bà vội hoà giải: “Ôi ôi, tính cách của cháu và Nhược Tâm thật đúng là quá khác nhau. Nếu ta cứ cố nhận cháu làm nghĩa nữ, chỉ sợ Nhược Tâm sẽ làm ầm lên với ta mất. Nếu cháu không chê, hay là làm đệ tử của ta đi. Ta sẽ dạy cháu cách nhuộm vải, tình cảm thầy trò tuyệt đối cũng không kém tình cảm mẹ con đâu. Cháu thấy sao?”

Dù sao Thanh Hạm cũng đã đồng ý giúp Lăng Nhược Tâm chế Lưu Quang Dật Thái, nếu theo Lăng Nhược Tâm học, chỉ sợ sẽ không chịu nổi tính tình của hắn, chỉ bằng học cùng Lăng Ngọc Song còn hơn. Thanh Hạm cười hi hi nói: “Được ạ, vậy thì tốt quá, mỗi lần cháu gọi người là phu nhân cũng cảm thấy hơi gượng gạo. Về sau cháu sẽ gọi người là sư phụ là được rồi!” Khi còn ở Thương Tổ môn, nàng cũng đã quen với cách xưng hô sư phụ này kia, mà nàng vừa ra đời đã không có mẹ, nên nàng vẫn hơi xa lạ đối với danh xưng ‘mẹ’.

Nghe hai người càng nói càng tâm đắc, Lăng Nhược Tâm lại càng thấy đau đầu hơn. Thuật nhuộm vải của Huyền Thái sơn trang là bí thuật có một không hai trong thiên hạ. Từ trước đến nay, vốn chỉ truyền cho người trong nhà, giờ mẹ muốn truyền thuật nhuộm vải cho Thanh Hạm, đó là gián tiếp nói cho hắn biết, bà đã nhận nàng làm con dâu rồi. Còn người nào đó thì hoàn toàn không biết đã vô tình sa bẫy của mẫu thân, lại vẫn còn đang dương dương tự đắc thế kia. Nếu là mấy ngày trước, hắn nhất định sẽ phản đối đến cùng, nhưng hôm nay, không biết vì sao, hắn cảm thấy như thế cũng không tệ lắm, nhất thời, hắn cũng không hiểu nổi suy nghĩ của mình.

Thấy Thanh Hạm đồng ý, Lăng Ngọc Song vui vẻ nói: “Vậy tốt rồi, sáng sớm mai các con mau đi hái Thiên Tâm Lan, sau khi quay về, ta sẽ dạy con cách làm Lưu Quang Dật Thái!”

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Cánh đồng hoa bị huỷ

Thanh Hạm vẫn cảm thấy biểu cảm của Lăng Ngọc Song có vẻ hơi khoa trương. Sự mừng rỡ trong khoé mắt kia cứ là lạ thế nào ấy. Trước khi Lăng Ngọc Song rời khỏi phòng, bà còn không quên trừng mắt nhìn Lăng Nhược Tâm một cái. Ánh mắt đó, thật sự rất kỳ quái, nhưng kỳ quái thế nào, thì nàng lại không nói rõ được.

Nhìn nét mặt của mẹ mình, Lăng Nhược Tâm đương nhiên hiểu bà đang tính toán gì, hắn hơi nhếch miệng, nở một nụ cười thân thiện, trông mắt càng thêm đen, càng thêm sâu, dường như cất giấu nỗi niềm gì.

Ánh mắt của Lăng Ngọc Song, chỉ đơn giản muốn nhắc nhở hắn phải biết nắm chắc cơ hội trời cho này. Bà là người từng trải, Lăng Nhược Tâm lại là con trai bà, đương nhiên bà có thể nhận ra thái độ của cậu con trai bảo bối kia với cô bé Thanh Hạm đã thay đổi rất nhiều. Lúc này, mặc dù Huyền Thái sơn trang đang đứng trước nguy cơ lớn nhất từ khi khai sinh tới giờ, nhưng có lẽ cũng lại là một bước chuyển biến mới. Nếu như trong hí kịch phải cần một chút đau khổ mới khiến người xem phấn khích, thì con người cũng cần phải có sóng gió mới có thể trưởng thành.

Đêm xuống, Thanh Hạm chạy vào phòng Lăng Nhược Tâm. Lúc nàng bước vào, hắn đang thay quần áo, vừa nhìn thấy nàng, hắn không kịp chỉnh trang vội kéo chăn quấn lên người mình, vừa kéo vừa nói: “Muội không biết nam nữ khác biệt hay sao? Lúc vào phải gõ cửa chứ!”

Lúc Thanh Hạm ở Thương Tổ môn, dù vào phòng các sư huynh, nàng cũng không cần gõ cửa, mà cũng không có thói quen đó, lại càng không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng mà, Lăng Nhược Tâm này dù sao cũng có chút khác biệt với các sư huynh nàng. Nhớ tới dáng vẻ của hắn khi lần trước tắm bị nàng nhìn thấy hết, mặt nàng lại đỏ hồng lên, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ai bảo huynh không đóng cửa? Mà huynh có cái gì phải che chứ, huynh là nam tử, ta là nữ tử, nếu thật sự có nhìn thấy gì, thì người thiệt cũng là ta mà!”

Lăng Nhược Tâm nghĩ nghĩ, rồi cười hi hi nói: “Đúng vậy, sao ta lại quên mất nhỉ. Nếu không, để ta bỏ chăn ra là được rồi! Dù sao cũng bị muội nhìn thấy một lần rồi, nhìn thêm lần nữa cũng mất gì đâu.” Dứt lời, hắn làm ra vẻ muốn tung chăn ra.

Thanh Hạm vừa nhìn thấy hành động của hắn, vội xoay người sang chỗ khác nói: “Huynh đúng là tên đại sắc lang!!! Ta tìm huynh để bàn chuyện, huynh còn dám đùa giỡn lưu manh với ta!” Không thể nói lý với hắn mà!!!

Nhìn hành động của nàng, tâm tình của Lăng Nhược Tâm càng tốt hơn, đột nhiên nổi ý muốn trêu đùa nàng, hần nhẹ nhàng bước tới bên cạnh nàng, nói: “Ta không phải sắc lang, chỉ là không mặc quần áo thôi mà. Dù sao muội cũng đã từng nhìn qua, nhìn thêm lần nữa cũng không quan trọng!” Dứt lời, hần vươn tay ra kéo tay Thanh Hạm.

Thanh Hạm bị dọa, sợ hãi hét lên một tiếng, đầu cũng không dám quay lại, vội vàng phi thân chạy trốn, miệng vẫn còn mắng tiếp: “Đại sắc lang, cuồng khoe hàng!!!”

Lăng Nhược Tâm không ngờ bình thường nàng tùy tiện, có vẻ rất to gan lớn mật, không sợ trời không sợ đất, vậy mà hôm nay chỉ vừa trêu nàng một chút, phản ứng của nàng lại dữ dội như vậy. Hần cũng hơi dờ khóc dờ cười. Hần nhìn nhìn lại mình, tuy không phải là quần áo chỉnh tề, nhưng ít nhất hần cũng vẫn đang mặc trung y, có lộ cái gì đâu?

Chạy vội về phòng, Thanh Hạm đóng chặt cửa lại, rồi tựa lưng vào cửa. Tim nàng đập rất mạnh, mặt nóng vô cùng. Nàng bị làm sao thế này? Không phải là nàng đã từng nhìn thấy thân thể hần rồi sao? Có gì mà phải sợ chứ? Đầu phải chưa từng thấy qua?! Nhưng mà, nàng có chút khó hiểu, trước kia nàng cũng từng nhìn thấy bộ dạng không mặc quần áo của các sư huynh, nhưng nàng chưa từng bối rối như vậy! Tên Lăng Nhược Tâm này cũng đâu có ăn thịt người, nàng sợ cái gì?! Thanh Hạm vội vàng hít sâu một hơi, tự nói với mình: “Không phải sợ, không phải sợ!!!”

Vất vả lắm nàng mới lấy lại bình tĩnh, thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ. Nàng hỏi: “Ai đó?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Là ta! Không phải vừa rồi muội nói có chuyện gì muốn nói với ta sao? Là chuyện gì?” Nói gì thì nói, nàng đã đồng ý giúp hần một chuyện lớn như vậy, hần cũng không thể quá lạnh lùng với nàng.

Vừa nghe tiếng hần, tim Thanh Hạm lại càng đập nhanh hơn, nàng đứng trong phòng nói vọng ra: “Không có gì, ta... ta đi ngủ, mai nói sau!” Nàng vốn muốn kể cho hần biết chuyện hôm nay nàng bị ám sát khi đi lấy Lưu Quang Dật Thái về, nhưng bị dây vô thế này, làm sao còn nhớ ra chuyện gì nữa!

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, cũng quay về phòng nghỉ ngơi. Có điều, đêm nay, cả hai người đều ngủ không ngon.

Trong đầu Thanh Hạm cứ hiện lên cảnh tượng khi hần đang tắm bị nàng nhìn thấy hết thân thể, cảm giác như muốn phát điên lên. Lòng nàng chưa bao giờ loạn như hôm nay, nàng bị làm sao thế này?! Có lẽ vì bình thường hần khiến người ta rất chán ghét, cho nên nàng mới cảm thấy nếu có hành động thân mật với hần thì thật quá đáng sợ chẳng. Một người chưa bao giờ mất ngủ như nàng, cuối cùng hôm nay cũng được thưởng thức cảm giác mất ngủ là thế nào. Hai mắt nàng bất đắc dĩ nhìn qua cửa sổ. Sư huynh nói, nếu đêm không ngủ được thì cứ nằm đếm cừu, có thể giúp nàng ngủ dễ dàng hơn. Vấn đề là, nàng không biết đã đếm tới mấy vạn con cừu, tới tận khi chân trời hừng sáng nàng mới chợp mắt.

Trong đầu Lăng Nhược Tâm lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, đôi mắt linh động cùng với bộ dạng nghịch ngợm gây sự kia thật sự rất đáng yêu. Nghĩ tới cảnh nàng hoảng sợ bỏ chạy vừa rồi, hần lại không thể nhịn cười. Hần còn tưởng nàng không sợ trời không sợ đất, thì ra cũng biết sợ xấu hổ.

Sáng sớm mai hần sẽ cùng nàng đi hái Thiên Tâm Lan, chỉ cần nghĩ thôi hần cũng đã thấy lòng tràn ngập vui sướng. Tim lại được Lưu Quang Dật Thái, rồi lại được nàng đồng ý giúp hần dệt vải, tảng đá lớn trong lòng hần suốt mấy năm qua cuối cùng cũng có thể đặt xuống. Tình cảm của hần bây giờ rất phức tạp, hơi bất an, hơi xao động, rồi lại hơi... tốt đẹp. Cũng đến tận lúc trời hừng sáng, hần mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi cùng nhìn thấy đôi mắt đen xì của đối phương, cả hai đều sững sốt một chút, rồi lại bật cười. Nụ cười này, đã khiến không khí hơi xa lạ phai nhạt đi rất nhiều.

Gió mùa hè nhẹ nhàng khoan khoái, hai người cười ngựa chậm rãi đi về cánh đồng hoa. Lăng Nhược Tâm đi trước, Thanh Hạm theo sau, cả hai đều yên lặng không nói một lời, giống như chỉ cần vừa lên tiếng sẽ phá vỡ không khí yên bình của buổi sớm mai này vậy. Thanh Hạm nhìn mặt trời đang từ từ ló lên ở phía Đông, trong lòng không hiểu sao lại thấy vô cùng ấm áp. Nàng rất thích buổi sáng sớm thế này, một tình cảm dịu dàng cũng nhẹ nhàng lan toả khắp trái tim nàng.

Cánh đồng hoa kia cách Huyền Thái sơn trang khá xa. Lăng Nhược Tâm cũng từng đi về rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hần cảm thấy, đường từ Huyền Thái sơn trang tới cánh đồng hoa lại gần như vậy, quãng đường một canh giờ kia thoáng chốc đã hết.

Nhưng mà, còn chưa tới gần cánh đồng hoa, hần đã ngửi thấy mùi khét từ rất xa. Trong lòng Lăng Nhược Tâm thoáng có dự cảm bất an, hần vội giục ngựa chạy về phía cánh đồng hoa. Vừa đến gần đồng hoa, hần đã sững sờ... Cả một cánh đồng vốn đang trồng đầy Thiên Tâm Lan, giờ chỉ còn lại một đồng tro tàn. Cả cánh đồng cháy đen, những bông hoa đã không còn nguyên hình nguyên dạng, những lá cây vốn xanh biếc, giờ có cái khô vàng, có cái hoá thành tro.

Nhìn tình hình này, Thanh Hạm kinh hãi nói: “Đây là cánh đồng hoa sao?”

Lăng Nhược Tâm gật gật đầu, nàng lại hỏi tiếp: “Sao lại thế này?”

Nguyên nhân rất đơn giản, chắc chắn có người cố ý phóng hỏa. Lăng Nhược Tâm nghiêng chặt răng, tay cũng nắm lại thành quyền! Đôi mắt sâu như nước hồ tràn ngập sát khí! Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tần Phong Dương! Người thật quá đê tiện vô sỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 46: Nhìn lên

Nhìn bộ dạng của Lăng Nhược Tâm, Thanh Hạm cũng khẽ thở dài. Bản thân nàng cũng cảm thấy vô cùng tức giận, loại thủ đoạn này thật quá đê tiện! Nhưng nhìn Lăng Nhược Tâm tức giận như thế, nàng lại thấy nàng có tức thêm cũng chẳng làm được gì, đành phải lên tiếng khuyên như: “Cánh đồng hoa đã bị hủy rồi, giờ có giận dữ cũng không có tác dụng gì cả. Huyền Thái son trang còn trông Thiên Tâm Lan ở nơi nào khác nữa không?”

Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của nàng, trong lòng Lăng Nhược Tâm cảm thấy hơi kỳ quái. Tiểu nha đầu này bình thường nhìn rất táo bạo, vậy mà đến thời điểm mấu chốt lại có thể bình tĩnh như thế, khiến cho hắn càng tán thưởng hơn vài phần. Hắn hít sâu một hơi, nói: “Hoàn cảnh sinh trưởng của Thiên Tâm Lan yêu cầu rất cao, chỉ thích hợp ở những nơi sương mù dày đặc, ẩm ướt, chăm sóc cũng cần phải cực kỳ cẩn thận, nếu không sẽ rất khó lưu trữ. Mà trong cả Phụng Hoàng quốc này, người có thể hiểu được cách nuôi trồng Thiên Tâm Lan cũng chỉ có Huyền Thái son trang. Khắp cả Huyền Thái son trang, nơi thích hợp nhất để trồng Thiên Tâm Lan cũng chỉ có nơi này.”

Nghe vậy, Thanh Hạm bỗng cảm thấy vô cùng chán nản. Nàng đưa mắt nhìn khắp một vùng cánh đồng hoa sương mù mênh mông, trong lòng lại không tìm được mà thầm mắng chửi Tần Phong Dương thêm vài lần. Nhưng mà, mắng gì thì mắng, Thiên Tâm Lan cũng không thể sống lại được. Nghĩ một chút, nàng lại hỏi: “Nếu như không có người trồng, liệu có nơi nào đủ điều kiện cho Thiên Tâm Lan sinh trưởng không?” Trước khi bị con người sở hữu, thì thứ gì cũng xuất phát từ hoang dã. Nếu tìm được Thiên Tâm Lan mọc hoang, thì cũng có thể chế thành Lưu Quang Dật Thái.

Nghe câu hỏi của nàng xong, hai mắt Lăng Nhược Tâm bỗng sáng lên, nhưng chỉ trong giây lát lại tối sầm xuống. Hắn từ từ nói: “Ta đã từng nghe mẹ kể ở ngoài thành Phụng Hoàng có một nơi Thiên Tâm Lan có thể sinh trưởng được, nhưng mà vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, Thiên Tâm Lan mười năm mới nở hoa một lần, không biết bây giờ đã nở chưa.”

Thanh Hạm nghe xong, sự tức giận càng dâng cao, nàng mắng: “Tần Phong Dương chó má, lần sau còn rơi vào tay ta, ta sẽ không chỉ lột sạch xiêm y của hắn đâu, mà còn vẽ hoa lên mặt hắn, rồi lột da, rút gân hắn ra mới hả dạ!”

Lăng Nhược Tâm thoáng giật mình: “Hắn ta từng rơi vào tay muội? Muội còn coi hết xiêm y của hắn sao?” Lửa giận như bùng lên trong lòng hắn, nàng thật quá to gan rồi! Liệu nàng có chút ý thức nào về chuyện nam nữ khác biệt không thể? Dù hắn không tình nguyện, không muốn thừa nhận những chuyện đó, nhưng hắn cũng biết, nàng hoàn toàn có thể làm ra những chuyện như vậy! Chính hắn cũng từng bị nàng nhìn hết rồi còn đâu!

Thanh Hạm vội bịt miệng, nàng biết mình lỡ lời, mặt cũng thoáng có chút xấu hổ, hai mắt mở to, chớp chớp nói: “Thật ra cũng không phải là lột sạch xiêm y của hắn, chỉ là cắt cắt... cắt xiêm y hắn thôi mà.” Cũng không chỉ là cắt, mà là cắt nát tinh tuem mới đúng. Nàng không biết vì sao lại phải giải thích với hắn, nhưng nàng lại cảm thấy, nàng không muốn để hắn hiểu lầm những chuyện như thế này.

Nàng không giải thích còn đỡ, giải thích rồi lại càng khiến Lăng Nhược Tâm bốc hỏa. Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cái chuyện “cắt” mà nàng nói là có ý gì. Giọng điệu lạnh đi trong chớp mắt: “Là con gái mà không hề có một chút đáng vẻ nào của con gái, cả ngày chỉ giống mấy cô nàng điên khùng. Muội không sợ dọa người, nhưng ta sợ đấy!”

Thanh Hạm rất ghét bị hắn nói như vậy, lập tức nhảy lên ngựa, oán hận nói: “Đúng vậy, về phương diện làm con gái, thì ta không có cách nào so sánh với huynh được, có điều, sao huynh không tự đi so mình với nam nhân đi, đừng có quên giới tính vốn có của mình!”

Lăng Nhược Tâm giận đến đen mặt: “Muội nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Trước kia, nàng cũng từng rất nhiều lần nói hắn ảo là này kia, nhưng sao hôm nay nghe lại thấy chói tai đến thế này không biết.

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, biết tâm tình hắn hôm nay không tốt nên cũng mặc kệ hắn, cười ngựa nghênh ngang rời đi. Lăng Nhược Tâm nhìn theo, hít sâu một hơi rồi cũng lên ngựa đuổi theo nàng. Nhưng sáng sớm sương mù dày đặc, chờ đến khi hắn lên ngựa, thì đã không còn thấy bóng dáng Thanh Hạm đâu.

Thanh Hạm giục ngựa một mình chạy điên cuồng, ở trong lòng thầm mắng Lăng Nhược Tâm, mắng xong Lăng Nhược Tâm lại mắng sang Tần Phong Dương. Mấy tên nam nhân này thật không có tên nào tử tế. Hắn còn dám nói sợ nàng dọa người nữa. Nàng còn chưa ngại đi theo hắn, chịu uất ức thì thôi chứ. Nếu không phải vì lo lắng cho sự an toàn của cha, thì nàng đã chẳng cần đồng ý giúp hắn làm gì. Hắn đã không cảm động, không biết ơn, lại còn dám hung dữ với nàng, bắt nạt nàng... trên đời này liệu có còn công lý nữa không?!! Thủ đoạn của Tần Phong Dương cũng quá tàn nhẫn, cả một cánh đồng hoa rộng lớn như vậy mà bị hắn thiêu thành đồng tro tàn thế kia, những bông hoa xinh đẹp như thế mà hắn cũng xuống tay được, thật đúng là tàn nhẫn, hiểm độc!!!

Mắng một hồi nàng mới phát hiện một vấn đề rất to, nàng lạc đường! Lúc sáng tối đây, nàng chỉ đi theo sau hắn, cũng không cần thận nhớ đường. Giờ sương mù dày đặc thế này, không thể nào mà định rõ phương hướng được. Nàng hơi ngược lên nhìn mặt trời mờ mờ giấu sau làn sương mù kia, màu vàng

nhân nhật nhìn như một chiếc bánh mì cực lớn. Đúng rồi, giống một chiếc bánh mì cực lớn. Đừng trách nàng tầm thường, từ sáng đến giờ chưa được ăn gì, nàng đã đói bụng lắm rồi. Thanh Hạm hít sâu một hơi, dù sao hiện giờ nàng cũng đang không biết mình ở đâu, chỉ bằng cứ đi về phía trước thôi, tìm chút gì đó để ăn. Chờ sương mù tan, nàng sẽ tìm người hỏi đường về Huyền Thái sơn trang.

Ai ngờ, càng đi, đường lại càng gập ghềnh, sương mù đã tan đi nhiều. Nhìn phía trước có thấp thoáng mái nhà, trong lòng nàng cũng vui vẻ hẳn lên. Dù thế nào, thì cũng đi tìm đồ ăn trước đã rồi nói sau.

Biệt viện kia có vẻ rất lớn, vừa sạch sẽ vừa trang nhã khiến nàng hơi giật mình. Thành Tầm Ân này thật đúng là đâu đâu cũng có người giàu có. Ở một nơi hẻo lánh thế này mà cũng có biệt viện đẹp như vậy. Nàng đứng ngoài cửa gọi vài tiếng, cửa vừa hé mở, một cô gái mặc đồ trắng bước ra. Toàn thân cô gái ấy như không nhiễm bụi trần, dù không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ mặt vô cùng dịu dàng, khoe miệng hé ra nụ cười như có như không. Dáng vẻ của nàng ta làm cho nàng nhớ đến Lăng Nhục Tâm. Hắn cũng rất thích mặc xiêm y màu trắng, cũng thích cười. Nếu là trước kia, nàng sẽ không tiếc lời khen cô gái kia, nhưng từ sau khi biết Lăng Nhục Tâm, nàng đã rút ra một bài học, trên thế gian này, càng là thứ xinh đẹp thì càng ẩn giấu sự nguy hiểm.

Thanh Hạm lập tức nói ra mục đích của mình, nàng kia che miệng cười khẽ, rồi xoay người lấy chút bánh mỳ đưa cho nàng, nói: “Nếu là ngày khác, thì ta sẽ mời công tử vào trong nghỉ ngơi một chút, nhưng hôm nay nhà đang có khách quý, không tiện lắm, xin công tử thứ lỗi!”

Thanh Hạm cười cười nói: “Không sao! Đa tạ cô nương!” Nàng kia cười rồi đóng cửa lại.

Thấy nàng kia đóng cửa, Thanh Hạm liền cầm bánh mỳ gặm say sưa. Đang đói bụng, ăn gì cũng thấy ngon. Sau khi ăn xong, định rồi đi thì nàng lại phát hiện trong chuồng ngựa có một con ngựa màu đỏ thẫm, vừa nhìn đã thấy rất nhanh nhẹn. Thấy nàng tới gần, nó tung người lên một cái rồi khư khư phì mũi khiến nàng giật mình hoảng sợ. Gần đây, hình như lá gan của nàng càng ngày càng nhỏ thì phải, ngay cả một con ngựa mà cũng có thể dọa được nàng. Nàng tự cười mình rồi kéo ngựa rồi đi. Nhưng sau đó, Thanh Hạm lại cảm thấy con ngựa kia nhìn rất quen. Nàng quay đầu nhìn kỹ một chút, đột nhiên nhớ ra, khi nàng điểm huyết Tàn Phong Dương ở bên bờ hồ kia, ở cạnh hắn cũng có một con ngựa giống thế này.

Ánh mắt Thanh Hạm khẽ chuyển, tên Tàn Phong Dương kia thật quá đáng ghê. Hôm nay nàng phải đặc biệt giáo huấn hắn một trận mới thôi. Biệt viện này chỉ e là của hắn rồi. Nàng nghĩ nghĩ, rồi buộc ngựa của mình vào trong khu rừng bên cạnh, sau đó thì triển khinh công, lặng lẽ chạy vào trong biệt viện. Nhẹ nhàng trốn một lúc thì nghe tiếng Tàn Phong Dương từ rất xa, khoe miệng nàng khẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa, nhón chân đi đến căn phòng phát ra tiếng nói kia, rồi lại nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, cẩn thận gỡ một mảnh ngói, quả nhiên thấy Tàn Phong Dương đang ở bên trong.

--

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đừng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Sự trả thù nho nhỏ

Thanh Hạm nhìn thấy Tàn Phong Dương đang nằm trên xích đu, gối đầu lên đùi cô gái áo trắng. Nàng kia hỏi: “Công tử quyết định rồi à?”

Tàn Phong Dương thờ dãi nói: “Mấy năm gần đây, Huyền Thái sơn trang đã tốn không ít tâm lực cho đại ca ta. Ta dùng rất nhiều biện pháp cũng không có cách nào làm cho bọn họ quy thuận ta, nếu đã vậy, chỉ còn cách hủy ‘nàng ta’ thôi.”

Nàng kia chậm rãi nói: “Công tử thật sự bỏ được mỹ nhân tuyệt thế Lăng Nhục Tâm sao?”

Trông nét Tàn Phong Dương hơi chuyển động, hắn nhìn nàng kia rồi khẽ cười: “Niệm Du ghen à?”

Niệm Du cười nói: “Ta thân là nữ tử, đương nhiên cũng cảm thấy ghen tị với nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành đó, chàng là nam tử chẳng lẽ lại không động lòng?”

Tàn Phong Dương ngồi dậy, tay hơi nâng cằm Niệm Du nói: “Tuy nhan sắc của Niệm Du kém ‘nàng’ ta một bậc, nhưng lại dịu dàng hơn ‘nàng’ ta rất nhiều. Ta nghĩ, có lẽ ‘nàng’ ta đã là người của đại ca từ lâu rồi, tuy vô cùng thông minh, nhưng nói năng lại gai góc, hiểm độc, làm sao so được với Niệm Du!” Dứt lời, hắn nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

Ngồi trên mái nhà, chứng kiến hết một màn vừa rồi, Thanh Hạm lại cảm thấy hơi mơ hồ, tên Tàn Phong Dương này đã không rõ ràng với nam nhân, giờ còn dám đùa giỡn nữ tử, hay là hắn thích cả nam lẫn nữ?! Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến Thanh Hạm rung cả mình. Nếu thực sự như vậy, thì... cũng thật là... quá đáng sộ!!

Niệm Du đỏ mặt, đẩy Tần Phong Dương ra, nhưng nàng vô cùng mảnh mai, làm sao chống lại được sức lực của hắn. Hắn căn bản không cần tốn chút sức nào đã ôm gọn nàng vào lòng, mà động tác của nàng lại giống như: thích còn giả vờ chối từ vậy. Nàng thẹn thùng nói: “Công tử trêu Niệm Du rồi!”

Tần Phong Dương cúi đầu hôn lên môi Niệm Du, Thanh Hạm nhìn mà còn đỏ mặt, trong lòng thầm mắng, mấy tên nam nhân này thật đúng là đáng ghét, hờ chút là muốn sàm sỡ người ta. Nữ tử kia có phải là quá rụt rè rồi không, cứ để cho hắn ôm ấp yêu thương như vậy à. Nàng quay đầu đi, đang nghĩ xem phải đối phó với Tần Phong Dương thế nào, thấy trên mái nhà có mấy hạt gì đó chim chóc ngậm tới, nàng khẽ nhếch môi, nở nụ cười xấu xa, rồi cầm hạt đó trong tay, ném thẳng vào huyệt đạo trên lưng Tần Phong Dương.

Khi hạt gần trúng đích, thì tên Tần Phong Dương kia quá nhạy bén đã kịp phát hiện, lắc người tránh ra, hắn quát to một tiếng: “Ái?”

Thanh Hạm không ngờ hắn lại tinh tường như thế, nàng hơi kinh hãi, liền nhảy xuống, định chạy trốn. Tần Phong Dương cũng đi từ trong phòng ra, vừa vận nhìn thấy nàng, hắn hơi giật mình nói: “Là người sao?!”

Đùa bốn người ta còn bị người ta bắt gặp, đúng là xui xẻo. Niệm Du cũng chạy vội từ trong phòng ra, nhìn thấy Thanh Hạm, nàng ta cũng hơi kinh hãi. Vừa thấy Niệm Du, ánh mắt Thanh Hạm khẽ chuyển động, rồi giữ chặt lấy Tần Phong Dương nói: “Hôm qua người còn nói với ta, muốn ta đi theo người, vậy mà người...” Dứt lời, đôi mắt to tròn của nàng nhuộm đầy vẻ bi thương, đáng vẻ vô cùng uất ức...

Nhìn hơi nước dâng lên trong mắt ‘hắn’ ta, không hiểu vì sao Tần Phong Dương lại thấy đau lòng. Hắn biết rõ ‘hắn’ ta là nam tử, nhưng lòng vẫn vô cùng rối loạn, hắn hơi ngăn người nói: “Ý của ta không phải như thế, người...” Chính hắn cũng không biết hắn có ý gì.

Thanh Hạm nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng lại càng khinh thường hắn hơn, càng tỏ ra uất ức nói: “Uổng công ta còn nghĩ người thật lòng đối xử với ta, không ngờ người lại là người như vậy!”

Nhìn tình hình này, Niệm Du thấy vô cùng kỳ quái, nàng không hiểu hai vị đại nam nhân này đang nói gì đây. Nàng ta không nhìn được, liền hỏi: “Công tử, vị công tử đây là?”

Thanh Hạm giả vờ tức giận nói: “Ta là ai không liên quan gì đến cô! Phong Dương, rốt cuộc là người muốn thế nào?” Bộ dạng của nàng bây giờ thật giống như là bắt gặp người trong lòng mình đang yêu đương vụng trộm vậy. Có điều, vừa thốt ra một từ “Phong Dương” kia, đã khiến nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm!

Lúc này, đến lượt Tần Phong Dương cảm thấy mơ hồ, hắn thừa nhận là hắn có chút nhớ nhưng Thanh Hạm, cũng đã từng nghĩ nếu ‘hắn’ ta là nữ tử thì tốt biết bao nhiêu, trong lòng vẫn cảm thấy có thứ tình cảm khó nói rõ ràng, càng không muốn ‘hắn’ ta lạnh nhạt với hắn. Thì ra, trong lòng ‘hắn’ ta cũng nghĩ giống hắn, nhưng mà, hắn phải giải thích với Niệm Du thế nào đây?! Hắn tự nhận hắn là một nam nhân bình thường, nhưng lại không có cách nào lý giải tình cảm của mình đối với Thanh Hạm, chỉ một từ “Phong Dương” kia đã khiến tim hắn đập loạn lên, lòng rối bời, hắn thì thảo nói: “Ta...” nhưng lắp bắp mãi vẫn không nói được hết câu.

Dù Niệm Du có gốc gác chậm chạp thế nào, thì cũng có thể hiểu đại khái quan hệ của bọn họ, khuôn mặt vốn rất dịu dàng cũng dần hiện lên vẻ tức giận, nàng hừ một tiếng rồi xoay người đi. Nàng thật sự không thể tưởng tượng được công tử của nàng lại có sở thích này!

Nhìn thấy Niệm Du rời đi, Tần Phong Dương vội kêu: “Niệm Du!”

Lòng Thanh Hạm vui như hoa nở, nhưng vẫn ra vẻ giận dữ nói: “Thì ra, trong lòng người căn bản không hề có ta!” Dứt lời, nàng cũng quay đầu bước đi. Buồn cười thật, bây giờ còn không chạy cho nhanh thì chờ đến bao giờ.

Tần Phong Dương vô cùng căng thẳng, lại gọi: “Khinh Hàn, người nghe ta giải thích!!!” Dứt lời, hắn liền đuổi theo Thanh Hạm.

Thanh Hạm vô cùng kinh hãi khi thấy hắn thật sự đuổi theo mình. Nàng vội thi triển khinh công chạy trốn đi, nhưng mà, nàng càng chạy nhanh, thì Tần Phong Dương cũng đuổi theo càng nhanh. Cảm thấy cứ chạy chạy đuổi đuổi mãi thế này cũng không phải cách hay, nàng vội vàng trón lên cây đại thụ có tán lá dày đặc trước mặt.

Khi Tần Phong Dương đuổi tới dưới gốc cây, không nhìn thấy bóng dáng ‘hắn’ ta đâu, hắn lại hét to: “Khinh Hàn, ta và Niệm Du không phải như người nghĩ đâu! Người nghe ta giải thích đi!”

Thanh Hạm ngồi trên cây nghe thấy hắn nói mà phì cười, không phải như vậy thì là cái chết tiệt gì? Ta và người mới không phải như vậy ấy! Giải thích à? Giải thích cái gì? Nàng và hắn chẳng có quan hệ gì, tên nam nhân này đúng là có vấn đề!!!

Thấy hắn đứng dưới tán lá cây, ánh mắt của nàng khẽ đảo, chờ hắn quay lưng lại, nàng liền vội nhảy từ trên cây xuống. Nàng hận hắn lộn xộn, không rõ ràng, hận hắn hủy Thiên Tâm Lan, nên nàng giáng một đòn thật mạnh xuống gáy hắn. Lần này, Tần Phong Dương còn không có cả cơ hội quay đầu lại. Hắn ngã thẳng xuống đất.

Thanh Hạm dạo quanh người hắn một vòng, lạnh lùng hừ vài tiếng. Sáng nay nàng còn vừa nói hắn mà rơi vào tay nàng, nàng sẽ xử lý hắn thế nào. Không ngờ, hắn lại rơi vào tay nàng nhanh như vậy, nhưng hiện giờ, nàng cũng không biết phải làm gì. Dù sao hắn cũng là Hoàng tử, nếu bị giết thì sẽ rất to chuyện, nhưng nếu thả hắn ra thế này thì nàng lại cảm thấy quá lời cho hắn rồi.

Suy nghĩ cẩn thận một hồi, thấy ở gần đó có tổ kiến rất to, nàng khẽ nhếch môi cười nham hiểm, đưa tay điểm vài huyệt đạo lớn trên người hắn, rồi còi áo ngoài của hắn ra, trùm lên đầu, che mắt hắn lại. Tiếp theo, nàng xé áo trong của hắn thành hai mảnh, dùng nội công bức lỗ kiến trong tổ phải bỏ ra, rồi chia làm hai phần, dùng hai mảnh áo đó gói kỹ lại. Nàng bọc hai mảnh áo đầy kiến vào hai bàn chân hắn, rồi kéo dài lưng, treo hắn lên cây.

Thấy hấn vẫn còn mặc quần, Thanh Hạm khẽ chớp mắt, nàng cười cười rồi nhặt một hòn đá lên, không quay đầu lại, bắn thật mạnh hòn đá về phía hấn. Hòn đá kia làm đai quần của hấn đứt ra, cũng đồng thời điểm luôn huyết đạo trên lưng hấn. Đai quần đứt, quần cũng rơi xuống đất theo. Tuy nàng không nhìn cảnh tượng đó, nhưng chắc chắn là rất thú vị. Trong lòng vô cùng vui vẻ, nàng vừa khe khẽ hát, vừa hào hứng tìm đường quay về thành Tầm Ân. Hồi qua vài người, rồi cuộc nàng cũng về được Huyền Thái sơn trang khi thái dương sắp xuống núi.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Lối thoát khác

Khi Thanh Hạm vừa bước vào Miên Dung cư, Lăng Nhược Tâm liền mắng xối xả: “Cả ngày muội chỉ biết chạy loạn lên khắp nơi thôi, hôm nay lại chạy đi đâu nữa?! Suốt cả ngày không thấy bóng dáng muội đâu! Tuy trong thành Tầm Ân này cũng rất an toàn, nhưng một cô gái như muội...” Thấy Lăng Ngọc Song nửa cười nửa không nhìn hấn, hấn đành phải nuốt hết những lời định nói xuống bụng.

Vô duyên vô cớ bị Lăng Nhược Tâm quát tháo, lại nhìn thấy Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần đang ở Miên Dung cư, Thanh Hạm liền chạy qua kéo tay Đoàn Lạc Trần làm nũng: “Cha, chúng ta rời khỏi Huyền Thái sơn trang đi, người ở đây cứ tự dừng lại quát tháo om sòm, hơn nữa, còn sắp gặp tai ương ngập đầu rồi. Chúng ta đi trước đi, để tránh bị liên lụy!” Nói xong, nàng hung dữ trừng mắt liếc Lăng Nhược Tâm một cái.

Nàng vừa dứt lời, thì biểu cảm của mọi người trong phòng đều khác nhau, Lăng Ngọc Song nhìn ánh mắt nàng, rồi nghe giọng điệu đó, ý cười trên mặt càng đậm thêm. Mặt Lăng Nhược Tâm thì đen thêm vài phần, con ngươi như dậy sóng. Mặt Đoàn Lạc Trần không được tự nhiên cho lắm, ông kéo Thanh Hạm qua nói: “Nha đầu này, suốt ngày con chỉ nói linh tinh thôi, Huyền Thái sơn trang sẽ không sao, chúng ta cũng sẽ không sao.”

Thanh Hạm sùng sốt, Thiên Tâm lan đã bị huỷ rồi, làm gì còn nguyên liệu để làm Lưu Quang Dật Thái nữa. Nếu một tháng sau không giao được Lưu Quang Dật Thái ra, với tính cách của Tần Phong Dương, chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua cho Huyền Thái sơn trang. Cha còn nói Huyền Thái sơn trang sẽ không sao, hay là đã có cách giải quyết rồi? Nàng hỏi: “Chẳng lẽ còn có nơi nào trồng Thiên Tâm lan sao?”

Lăng Ngọc Song cười nói: “Đúng vậy, dù cho toàn bộ Thiên Tâm lan trong thiên hạ có bị huỷ, thì ở đó cũng vẫn sẽ có. Mười năm trước ta từng đến đó, từng nhìn thấy, Thiên Tâm lan sinh trưởng ở đó. Theo kinh nghiệm của ta, thì kỳ nở hoa cũng tầm khoảng thời gian này. Cho nên, bây giờ các con phải nhanh chóng đi thu thập Thiên Tâm lan, chắc sẽ còn kịp.” Tuy bà rất thích thú, muốn nhìn thấy tình cảm của hai đứa nhỏ tiến triển, nhưng chuyện chính sự cũng không thể chậm trễ được.

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Chỗ đó có xa không ạ? Liệu có bị Tần Phong Dương kia đốt nữa không?”

Lăng Ngọc Song cười nói: “Trong thiên hạ này, chỉ có người Lăng gia ta là biết nơi đó. Cho nên, Tam hoàng tử không thể nào phát hiện ra được, con không cần lo lắng. Nhưng để ngừa lỡ có chuyện gì, thì sáng mai các con nên xuất phát luôn đi. Đi về sẽ mất khoảng ba ngày, ché Lưu Quang Dật Thái mất khoảng nửa tháng, vẫn còn kịp. Có điều, ở đó rất nguy hiểm, các con đi phải vô cùng cẩn thận!” Bà cười cười, rồi lại nghiêm mặt nói: “Người trong giang hồ cho rằng chủ nhân Huyền Thái sơn trang là nữ tử dễ bắt nạt, vậy thì ta sẽ phải chứng minh cho họ thấy, nữ tử cũng không thua gì nam tử!”

Thanh Hạm hơi ngạc nhiên nhìn bà, bình thường chỉ thấy bà cười tùm tùm, lại rất dịu dàng, nhưng lúc này, sắc mặt bà nghiêm lại, cả người toát ra sự tự tin khiến bà như biến thành một người khác, vừa khí phách vừa thông tuệ. Nàng bất giác có vài phần tán thưởng bà hơn. Xem ra, trang chủ của Huyền Thái sơn trang cũng không phải nhân vật đơn giản. Nghĩ cũng đúng, Lăng Nhược Tâm tâm cơ sâu như vậy, tuy cũng là trời cao chiếu cố mà cho hấn, nhưng nếu không có ai đốc lòng chỉ dạy, thì cũng khó mà thành châu báu được.

Thanh Hạm cười nói: “Đúng thế, phải để cho đám nam nhân khinh thường nữ tử chết vì tức đi! Chúng ta phải chứng minh cho bọn hấn biết, trên thế gian này, không có chuyện gì là nữ tử không làm được!” Dứt lời, nàng còn ném cho Lăng Nhược Tâm một cái nhìn xem thường. Nàng đã bị khí phách của Lăng Ngọc Song gây ảnh hưởng, nên toàn thân cũng trở nên hào khí ngất trời.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng nhéo mũi nàng một cái rồi nói: “Nha đầu con ngày càng hợp khẩu vị của ta. Đúng là ta càng ngày càng thích con rồi! Giờ có thể kể cho mọi người biết cả ngày hôm nay con làm gì được chưa?”

Thanh Hạm cười hi hi, kể đại khái chuyện hôm nay vô tình gặp Tần Phong Dương thế rồi, rồi nàng chính hấn ra sao, nhưng cũng lược bỏ bớt chuyện làm đứt cả đai quần hấn. Chỉ sợ nàng nói ra, mọi người trong phòng sẽ xúm vào phê phán nàng mất.

Thanh Hạm vừa nói xong, thì mọi người đều cười ha ha. Ngay cả tên Lăng Nhược Tâm này giờ mặt vẫn đen xì, nghiêm nghị kia cũng có ý cười. Gan của nha đầu này thật sự quá lớn, đã biết rõ Tần Phong Dương là Tam hoàng tử đương triều, mà còn dám chính hấn như thế, không biết nên nói nàng là ngé

mới sinh không sợ cộp, hay là to gan làm loạn đấy.

Mọi người cười một hồi, Lăng Nhựt Tâm mới như chợt nhớ ra gì đó, sắc mặt hơi nghiêm trọng, hần hỏi: “Muội nói hần có một biệt viện ở thành Tầm Ân này sao?! Muội có nhớ vị trí cụ thể không?”

Thanh Hạm nghĩ nghĩ rồi nói: “Ta cũng lơ mờ thôi, đi bừa mà về đến đây, nên chưa chắc ta đã nhớ được. Huynh hỏi chuyện này làm gì?”

Lăng Nhựt Tâm thở dài: “Không có gì, chỉ là, ta cảm thấy hơi kỳ quái. Bình thường thời gian hần ở trong phủ tri phủ tương đối nhiều, tuy mỗi năm đều đến thành Tầm Ân một lần, nhưng không ngờ hần có cả biệt viện ở đây. Không biết rốt cuộc hần đang mưu tính những gì.”

Nghe hần nói vậy, sắc mặt Lăng Ngọc Song cũng hơi thay đổi: “Chuyện này đúng là hơi kỳ quái, chỉ sợ là còn ẩn giấu chuyện gì. Nhưng mà dù sao chúng ta cũng không đoán ra, giờ lại không có nhiều thời gian để nghĩ mấy chuyện này. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng chế Lư Quang Dật Thái thì hơn. Chuyện Tàn Phong Dương có biệt viện chúng ta đã biết rồi, phái người đi thăm dò một chút là được.”

Lăng Nhựt Tâm gật đầu rồi nói với Thanh Hạm: “Về sau nếu muội lại một mình gặp Tàn Phong Dương, thì nên tránh xa hần ra một chút là hơn! Tuy ta đã nhắc muội nhiều lần, nhưng dường như muội không thêm để tâm thì phải. Lần này muội làm thế, tuy nhất thời có thể giải hận, nhưng có khi sẽ khiến mọi chuyện càng phiền phức hơn. Hần là Hoàng tử, không có gì là hần không chiếm được. Nếu muội thể hiện ra là mình có ý với hần, chỉ e sẽ gọi lên hứng thú của hần. Đừng tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm nữa!” Tuy hần cũng thấy thương thay cho Tàn Phong Dương, nhưng cũng không thể không lo lắng cho Thanh Hạm. Nha đầu này thật quá to gan, tuy thông minh nhưng vẫn quá đơn thuần, năng không phải là đối thủ của tên Tàn Phong Dương giáo hoạt kia.

Nghe hần nói cũng có lý, ngoài miệng thì nàng nói: “Có gì mà phiền chứ!” nhưng trong lòng thì đã mềm nhũn rồi. Thanh Hạm cũng hơi sợ hãi. Chỉ với thân phận Hoàng tử kia của hần thôi, mà bị nàng trêu không chỉ một lần mà là hai ba lần, thật sự cũng hơi mất mặt. Tâm cơ của hần thâm trầm như thế, sau này đừng nên chọc vào thì hơn.

Thanh Hạm đâu biết, Tàn Phong Dương đã sớm có tình cảm với nàng, từ lần đầu tiên gặp nàng, hần đã nhớ mãi không quên rồi. Lần thứ hai gặp lại, tuy hần coi nàng là nam tử, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có điểm bất thường. Trực giác của hần cho hần biết, bọn họ nhất định đã từng biết nhau. Có lẽ Thanh Hạm chính là nữ tử lần đó đã đánh ngất hần, có điều, hần không có chứng cứ gì thôi. Nhìn thấy nàng nhạy bén, đáng yêu như vậy, trong lòng hần không khỏi phát sinh cảm tình với nàng.

Lăng Ngọc Song kéo tay Thanh Hạm qua: “Nói gì thì nói, con cũng là một cô nương bé nhỏ, hần lại là Hoàng tử, nếu hần thật sự dùng quyền lực, sức mạnh của mình, thì chúng ta cũng không làm gì được. May mà hần chưa phát hiện ra thân phận của con, nhưng giờ đang là thời điểm rồi rạn, con vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Dứt lời, bà rút một tờ bản đồ từ trong ngực áo ra nói: “Đây là bản đồ đi tới núi Lung, để ta chỉ cho các con vị trí sinh trưởng cụ thể của Thiên Tâm lan, và một số chuyện cần chú ý ở đó.”

Hết chương 48.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Núi Lung trong truyền thuyết

Thấy Thanh Hạm và Lăng Nhựt Tâm đều bước lại gần, Lăng Ngọc Song nói tiếp: “Núi Lung này không hề giống các nơi khác. Nhựt Tâm có thể cũng có nghe nói rồi. Ngọn núi này thường xuyên có mãnh thú lui tới, địa thế vô cùng hiểm trở. Nghe đồn, trong ngọn núi này còn có hoàng lăng, rất hay phát sinh những chuyện cổ quái. Tuy võ công của các con không thấp, nhưng làm gì cũng phải thật cẩn thận. Thiên Tâm lan mọc ở cạnh sườn núi, nơi đó cũng là nơi hay phát sinh những chuyện cổ quái nhiều nhất, có thể đó chính là hoàng lăng trong truyền thuyết kia. Khi đến đó, các con nhớ chỉ tập trung hái Thiên Tâm lan, đừng quan tâm đến những chuyện khác, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Thanh Hạm hơi nhú mày, không kim được liền hỏi: “Sư phụ, vậy lần trước người đi có xảy ra chuyện gì cổ quái không?”

Lăng Ngọc Song thở dài nói: “Ngày ấy, ta đi cùng với cha Lăng Nhựt Tâm, chỉ nhìn thấy Thiên Tâm lan từ xa, chứ không tiến vào gần. Sương mù trên núi rất dày đặc, lại hay có những lời đồn đại kỳ lạ về nó. Lúc đó ta không mấy tin tưởng, nhưng đột nhiên lại có một bóng trắng nhô lên, bay qua cạnh người ta, ta rất sợ hãi nên hai người chúng ta vội vàng rời đi ngay. Từ sau ngày đó, cha của Nhựt Tâm bệnh không dậy nổi, tìm bao nhiêu thầy lang cũng không trị hết, mạch của ông ấy vẫn bình thường, nhưng người càng ngày càng gầy yếu, càng ngày càng không còn sức lực. Một năm sau thì ông ấy cũng qua đời, bỏ lại mình ta...” Dứt lời, ánh mắt bà ảm đạm hần.

Lăng Nhựt Tâm cũng có chút ấn tượng với chuyện cha sinh bệnh, hần nhớ mang máng là sau khi cha mẹ quay về từ núi Lung thì cha bắt đầu ốm, nhưng

lại không tìm ra nguyên nhân. Cái chết của cha cũng là một điều bí ẩn. Hấn nhẹ nhàng nói: “Mẹ, chuyện này có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, mẹ đừng nghĩ ngợi quá nhiều. Đã muộn rồi, mẹ về nghỉ ngơi đi, sáng mai con và Thanh Hạm còn phải đi núi Lung sớm nữa.”

Lăng Ngọc Song gật gù đầu rồi cùng Đoàn Lạc Trần ra khỏi Miên Dung cư.

Nhìn vẻ mặt của Lăng Ngọc Song, Thanh Hạm cũng hơi buồn bã, lại càng tò mò hơn về ngọn núi Lung kia. Trên đời này, thật sự có nơi kỳ lạ như vậy sao? Nàng nhớ đến nơi nguy hiểm mà lúc sáng Lăng Nhựt Tâm nhắc đến, chắc cũng là núi Lung kia rồi.

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhựt Tâm ngồi trầm tư, dung nhan tuyệt mỹ nhưng chút đau buồn, có lẽ hẳn đang nhớ đến cha hẳn. Đột nhiên nàng cảm thấy hẳn cũng không đáng ghét như nàng nghĩ, mấy ngày nay ở cạnh nhau, tuy hẳn là người nhiều tâm cơ, nhưng cũng không quá xấu xa, nói năng hơi thô chút thôi. Nàng vừa định mở miệng an ủi hẳn thì hẳn lại nói: “Đã muộn rồi, đi ngủ đi!” sau đó, hẳn đứng dậy quay về phòng mình.

Thanh Hạm bĩu môi, đêm qua nàng đã ngủ không ngon giấc, hôm nay lại mệt mỏi cả một ngày, cũng nên đi nghỉ thôi. Nàng cực kỳ bất nhả đứng vịn vẹo thắt lưng, ngáp một cái thật to rồi thả mình xuống giường, ngủ thẳng một giấc tới tận bình minh.

Hai người cưỡi ngựa đi suốt một ngày mới tới trấn nhỏ cạnh núi Lung. Thanh Hạm cảm thấy rất kỳ quái, nói là trấn nhỏ cạnh núi Lung, nhưng nhìn xung quanh chẳng thấy bóng dáng ngọn núi nào. Cái trấn kia cũng rất nhỏ, rất tiêu điều, cả trấn chỉ có duy nhất một khách điếm.

Sau khi sắp xếp xong, hai người xuống lầu ăn cơm, Thanh Hạm không nhịn được hỏi: “Huynh nói ở đây là bên cạnh núi Lung, nhưng sao ta chẳng thấy bóng dáng ngọn núi nào thế? Nhìn khắp xung quanh cũng chỉ thấy một vùng bằng phẳng thôi. Huynh không đi nhầm đường chứ?!”

Lăng Nhựt Tâm vẫn chưa trả lời thì tiểu nhị bên cạnh đã nói xen vào: “Khách quan từ nơi khác tới phải không? Núi Lung tên gọi thì như thế thôi, là vì ở đây không giống núi bình thường khác. Các ngọn núi khác đều cao hơn mặt đất rất nhiều, nhưng núi Lung lại chìm xuống dưới lòng đất. Giống như một cái lồng sắt rất lớn, bị nhốt dưới lòng đất, vĩnh viễn không thể ra được.” (*từ Lung có nghĩa là lồng, giam cầm...*)

Càng nghe Thanh Hạm càng thấy kỳ quái, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói có ngọn núi như vậy: “Lạ thật! Dưới mặt đất... chẳng lẽ không bị ngập nước à?”

Tiểu nhị kia nói: “Nghe đồn là, ngọn núi Lung trước kia vốn cũng giống các ngọn núi khác, đều cao đến tận cả vào mây. Lúc đó cũng không gọi là núi Lung, mà là núi Vân. Nhưng, người ta nói rằng, một ngàn năm trước, có một vị Hoàng đế chọn núi Lung làm hoàng lăng, sau khi người chết đã táng nhập núi Lung. Con của ngài sợ bọn trộm mộ đến phá hoàng lăng, nên phái rất nhiều trọng binh canh gác. Cũng không cho dân chúng lên núi săn thú đốn củi nữa. Nhưng dân chúng ở đây, nhiều thế hệ chỉ dựa vào săn thú, đốn củi để sinh sống, không cho bọn họ lên núi có khác gì chặt đứt kế sinh nhai của người ta. Nhiều người bắt đầu đi phải bỏ đất đi xa xứ, nhưng có một hộ vẫn luyến tiếc không rời đi. Con trai nhà đó thường xuyên lên lên núi săn thú, rồi một lần, một lần bị thị vệ canh núi bắt được, cho rằng hẳn là trộm mộ, nên đánh hẳn chết dờ sống dờ.”

Thanh Hạm nghe rất nhập tâm, không nhịn được liền hỏi: “Mấy người hoàng thất này thật quá coi thường mạng người. Sau đó thế nào?”

Tiểu nhị nói tiếp: “Trong nhà hẳn còn một người bà, nghe được tin dữ liền chạy tới muốn đòi lại công bằng. Nhưng người của hoàng thất đâu phải là người mà dân chúng bình thường có thể chạm vào được. Có điều, vị tướng lĩnh ở đó thấy bà đã cao tuổi, lại nhớ mẹ mình ở nhà, nên sinh lòng thương cảm, thả bà ra. Sau khi bà lão về nhà, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, cũng không thể làm ăn gì, ngày ngày chạy tới chân núi Lung than khóc, không ngờ lại vô tình gặp Hoàng thượng đến bái tế, liền sai người kéo bà xuống núi chém đầu. Lúc sắp chết, bà lão ngước lên trời nói: “Người hoàng thất không có nhân tính, dựa vào cái gì mà chặt đứt con đường sống của dân chúng! Ta nguyện rửa Hoàng triều ba năm nữa sẽ diệt vong, núi Vân biến thành lồng giam, tiên Hoàng vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Thanh Hạm tròn trĩnh mắt nói: “Cái đó có liên quan gì đến núi Vân và núi Lung?”

Tiểu nhị đáp: “Sao lại không liên quan. Bà lão kia vừa nguyện rửa xong, thì trời như sụp xuống, đất nứt ra, núi Vân rơi vào lòng đất, Hoàng thượng cũng chết trong đó, mà hoàng triều kia, cũng thật sự mất nước sau ba năm. Vì thế, người ta đều đồn rằng thần chú của bà lão đó linh nghiệm, núi Vân cũng đổi tên thành núi Lung.”

(*) *Lúc trước tên núi là núi Vân: tức là núi mây. Còn núi Lung có nghĩa là lồng giam.*

Thanh Hạm nửa tin nửa ngờ: “Đây chắc chỉ là truyền thuyết thôi đúng không?”

Tiểu nhị trừng mắt liếc nàng một cái, nói: “Ai nói là truyền thuyết, người không biết đâu, từ sau khi ngọn núi đó trở thành núi Lung, thì không ai dám xuống nữa. Suốt mấy trăm năm qua, người xuống đó mà còn bình an trở về cực kỳ hiếm. Cho dù còn sống đi ra, thì không lâu sau cũng bệnh chết.” Hấn nhìn nhìn Thanh Hạm rồi lại nhìn sang Lăng Nhựt Tâm, nói tiếp: “Không phải hai người đang muốn tới núi Lung chứ? Nếu thật vậy, thì ta khuyên hai người nên nhanh chóng rời khỏi đây là hơn. Ta thấy hai người nam thanh nữ tú thế này, nếu chết vô cớ thì quá đáng tiếc!”

Nghe hẳn nói xong, sắc mặt Lăng Nhựt Tâm biến đổi hẳn, chẳng lẽ cái chết của cha thật sự liên quan đến núi Lung này sao?

Lời nói của tiểu nhị lại càng khiến Thanh Hạm hiểu kỳ hơn. Nàng không tin trên đời này có cái gọi là thần là quỷ gì cả, cho dù có thật, thì nàng cũng chẳng oán chẳng thù với bọn họ, càng không có ác ý, nàng sợ gì chứ! Vì thế, nàng bĩu môi nói: “Chuyện này người không cần quan tâm! Ta không sợ!”

Tiểu nhị kia vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm: “Thật đáng tiếc, đáng tiếc!” Vừa đi hẳn còn vừa quay lại nhìn Lăng Nhựt Tâm, ánh mắt tiếc nuối giống như đang muốn nói: hồng nhan bạc mệnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Ngọn núi quái dị

Nhìn vẻ mặt của tiểu nhị kia, Thanh Hạm lấy khuỷu tay huých vào người Lăng Nhược Tâm nói: “Xem ra, có diện mạo xinh đẹp cũng không phải chuyện xấu nhì. Ta chắc chắn là tiểu nhị kia si mê huynh rồi.” Giọng điệu nàng đầy vẻ đùa cợt.

Nếu là mấy ngày trước, nhất định Lăng Nhược Tâm sẽ chế nhạo lại, nhưng giờ hắn đang có tâm sự, chỉ thản nhiên nói: “Vậ à?”

Thanh Hạm nhìn sắc mặt hắn nghiêm nghị, rồi nghĩ lại lời kể của tiểu nhị kia, nhớ hôm qua Lăng Ngọc Song có nói tình trạng trước khi qua đời của cha Lăng Nhược Tâm, nàng cũng không dám đùa giỡn nữa: “Huynh thấy cái truyền thuyết kia thế nào? Núi Lung liệu có thực sự đáng sợ như thế không?”

Lăng Nhược Tâm rút khăn ra lau miệng nói: “Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết thôi, nhưng vài chục năm gần đây thì đúng là có rất nhiều người tới núi Lung rồi không thấy về nữa. Những người có thể về được thì tình trạng rất giống với cha ta.” Nhìn Thanh Hạm có vẻ hoảng hốt và không tin, hắn khẽ ním cười nói: “Không cần biết ngọn núi Lung kia có yêu ma quỷ quái gì, ta và muội xông vào một lần là biết thôi. Nếu muội sợ thì giờ hồi hận vẫn còn kịp!”

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng, nàng sợ bao giờ chứ?! Nàng hơi ảm ức, nói với Lăng Nhược Tâm: “Trên thế gian này làm gì có yêu ma quỷ quái, ngoại hiệu của ta là Quý Kiến Sầu (quý gặp còn khóc), yêu ma có thấy ta cũng phải nhường đường! Ta sợ gì bọn họ chứ!” Thật ra, nàng đang cố nói cứng vậy thôi, chứ trong lòng cũng bắt đầu lo lắng rồi.

Lăng Nhược Tâm không khỏi buồn cười, thản nhiên cười nói: “Vậy sao? Muội lợi hại thế cơ à?! Nếu thế thì ngày mai, ta đành nhờ cậy cả vào muội rồi.” Dứt lời, hắn tao nhã quay về phòng nghỉ ngơi.

Thấy hắn rời đi, Thanh Hạm vội chạy nhanh theo sau hắn, cũng quay về phòng nghỉ. Hai người vội vàng đi nên không để ý có một hắc y nhân ngồi trong góc tường nhìn chằm chằm theo bọn họ, chờ bọn họ đi khuất mới bước ra. Toàn thân mặc đồ đen như nhập vào bóng đêm, ánh mắt loé lên nhiều vẻ phức tạp, vừa giống cười nhạo, lại vừa có chút âm ngoan, hiểm độc.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Nhược Tâm đánh thức Thanh Hạm dậy, hai người dùng qua một chút điểm tâm rồi mua lương khô đi đường, xuất phát đi về phía núi Lung. Tuy Thanh Hạm đã biết núi Lung không giống các ngọn núi bình thường khác, nhưng khi nàng và Lăng Nhược Tâm đi đến một vực sâu, nhìn những đỉnh núi bên dưới bị sương mù bao phủ, nàng vẫn cảm thấy hơi hoảng sợ.

Sương mù đang lúc dày đặc nhất, từ chỗ bọn họ nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng đỉnh núi, còn nhìn sâu xuống dưới thì chỉ là một mảng sương mù mênh mông, không thể nhìn thấy gì cả, cũng không biết vực đá này sâu đến bao nhiêu.

Thanh Hạm quay đầu nhìn Lăng Nhược Tâm, hắn vẫn bình tĩnh đứng đó, lấy một sợi dây thừng trên lưng ngựa xuống, buộc vào một thân cây trên vách đá, rồi hất cằm ý bảo nàng xuống trước.

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hắn: “Sao ta phải xuống trước?”

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm hơi nhếch lên: “Bởi vì ta hơi sợ, mà không phải hôm qua muội nói muội là quý kiến sầu sao? Muội to gan như vậy, đương nhiên là muội xuống trước rồi.” Nhìn cái dáng vẻ bình thản như nước chảy mây trôi kia của hắn, có chỗ nào thể hiện hắn đang sợ hãi không?!

Thanh Hạm nghẹn lời không phản bác được gì, hừ một tiếng, đi thì đi, nàng không sợ! Nàng buộc chắc hành trang vào sau lưng, đưa tay nắm sợi dây thừng, nhẹ nhàng nhảy xuống, chỉ chưa tới nửa khắc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lăng Nhược Tâm thấy nàng đi xuống thật, trong lòng lại không kìm được sự lo lắng, hắn gọi to: “Thanh Hạm!” Nhưng gọi vài tiếng vẫn không thấy ai đáp lại, hắn càng sốt ruột hơn, cũng vội vàng túm dây thừng nhảy xuống. Có điều, khi hắn xuống tới tận đáy vực, nhìn xung quanh mà không thấy bóng nàng đâu khiến hắn càng thêm lo lắng, lại gọi Thanh Hạm vài tiếng nữa nhưng không thấy ai đáp lại. Đây là lần đầu tiên hắn đến núi Lung, nhưng đã nghe rất nhiều về sự nguy hiểm của nó, hắn hơi chần chừ, nếu biết trước thế này thì vừa rồi hắn đã không khích nàng như thế.

Lăng Nhựt Tâm vô cùng rối loạn, nhưng nghĩ một chút, thì nha đầu kia tính tình vốn nghịch ngợm, liệu có khi nào nàng tức vì hắn bắt nàng xuống trước, nên không lên tiếng không? Nghĩ vậy, hắn liền cất giọng: “Thanh Hạm, đừng nghịch nữa, ở đây không phải Huyền Thái sơn trang đâu, nếu muội giận ta, thì chờ về nhà tính sau, muội ra đây đi!”

Hắn nói liên tục mấy lần, sợ nàng không nghe được, lại dùng cả nội lực để lặp lại mấy lần nữa, nhưng trong sơn cốc vẫn yên tĩnh dị thường, trừ tiếng vọng lại thì không còn bất cứ âm thanh gì nữa. Lăng Nhựt Tâm phát hiện thấy có điểm bất thường. Xung quanh đây không có dấu vết gì là có người đã đi qua, nếu Thanh Hạm có nghịch ngợm trêu chọc hắn, thì hắn cũng phải tìm thấy dấu chân của nàng chứ. Rốt cuộc là nàng đi đâu rồi?!

Khi hắn đang do dự, thì chợt nghe một tiếng thét chói tai truyền tới từ ngọn núi phía xa, Lăng Nhựt Tâm kinh hãi, không kịp nghĩ ngợi liền thi triển khinh công bay về phía phát ra tiếng kêu kia. Khi hắn vừa tới nơi, thì cảnh tượng trước mắt làm hắn vô cùng kinh hãi, Thanh Hạm bị một con mãng xà rất lớn quấn vào, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái xanh. Hắn không kịp nghĩ gì nữa, vội rút bội kiếm trên người đâm thẳng vào điểm yếu của con mãng xà kia, mãng xà bị đau, buông lỏng Thanh Hạm ra, há thật to cái miệng đỏ như máu hướng về phía Lăng Nhựt Tâm. (nghe mọi người nói khoảng bảy tấc từ trên đầu rấn tính xuống là điểm yếu của rắn. Ở đây tác giả dùng câu: đâm thẳng vào bảy tấc của mãng xà, nên mình để là điểm yếu nhé.)

Hắn đã có sự chuẩn bị, lách người đổi vị trí tránh sự công kích của mãng xà, sau đó, hắn vận chuyển, tụ khí vào hai bàn tay, bắn thẳng bội kiếm vào điểm yếu của mãng xà. Chiêu thức vừa nhanh vừa tàn độc, bội kiếm lại là thần binh lợi khí, khiến đầu mãng xà đứt lìa khỏi cổ, rơi xuống đất. Nhưng cái đầu kia vẫn không chịu thua, tiếp tục há to miệng đón về phía Lăng Nhựt Tâm, có điều, sức tàn lực kiệt, còn chưa tới gần được hắn đã cạn sức. Thân mình không lơ lửng vọt trên đất mấy vòng, quét đổ cả đám cây cối xung quanh. Thấy đuôi mãng xà sắp đập vào người Thanh Hạm, Lăng Nhựt Tâm vội vàng phi đến ôm Thanh Hạm rời khỏi phạm vi đuôi mãng xà có thể chạm đến. Một lát sau, thân mình của mãng xà cũng hết khí lực, không còn nhúc nhích nữa. Nhưng nhìn cảnh tượng đầu mãng xà không lồ chết vẫn há to miệng, máu tươi chảy khắp nơi cũng thật quá đáng sợ.

Lăng Nhựt Tâm thả Thanh Hạm xuống, thấy mặt nàng vẫn xanh xao, hắn vội hỏi: “Muội sao rồi?” Trong đôi mắt đẹp của hắn tràn ngập tình cảm và sự thương tiếc.

Cuối cùng Thanh Hạm cũng phục hồi tinh thần, thấy mình đang dựa vào ngực hắn liền khóc oà lên, vừa khóc vừa nói: “Tại huynh bắt ta xuống trước, nếu không ta cũng sẽ không gặp phải thứ đáng sợ kia...”

Trong lòng Lăng Nhựt Tâm cũng vô cùng áy náy, hắn ôm chặt nàng vào lòng: “Đừng đừng, đều là tại ta không tốt, nhưng sao muội lại xuống ở đây?”

Mặt Thanh Hạm vẫn còn ướt đầm lệ, đôi mắt đen tròn nhìn hắn với vẻ quái dị nói: “Ta vừa xuống tới đây vực là đã hạ chân xuống đây rồi mà, ta chờ mãi, chờ bao nhiêu lâu vẫn không thấy bóng dáng huynh, nên mới quyết định ngồi đây chờ huynh, ai ngờ lại gặp con quái vật kia!” Nàng vốn còn muốn trốn đi dọa hắn, nhưng nhớ tới truyền thuyết tiểu nhị đã kể nên cũng không dám dọa hắn nữa.

Lăng Nhựt Tâm vừa nghe đã thấy kỳ quái, hắn hỏi: “Nhưng chỗ ta xuống lại cách đây rất xa, sau khi nghe tiếng muội hét, ta thi triển khinh công mới bay tới đây được. Muội nói muội xuống ở đây, vậy sợi dây thừng kia đâu?”

Thanh Hạm nghĩ hắn đang dọa nàng, liền không nghĩ gì, chỉ sang bên cạnh: “Không phải là ở đây sao?” Lúc nàng quay đầu, lại không thấy sợi dây thừng đâu. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, trong mắt đầy vẻ lo sợ, hoang mang. Nàng vùng đứng dậy, thoát ra khỏi vòng tay của Lăng Nhựt Tâm nói: “Bản này còn ở đây, sao giờ không thấy đâu nữa rồi?!”

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Dùng Quái Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51: Kẹt trong Hoàng lăng (1)

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhựt Tâm cũng ngạc nhiên, kéo tay Thanh Hạm: “Ồ đây thật kỳ quái”, hắn nhìn quanh bốn phía rồi nói tiếp: “Nơi này quả nhiên ẩn giấu nhiều bí ẩn về ngũ hành bát quái đúng như mẹ ta nói, muội theo sát sau ta đi, đừng để bị lạc nhau!”

Vừa rồi Thanh Hạm đã bị mãng xà dọa chết khiếp, nàng trợn to hai mắt nói: “Đều tại huynh ấy, ai bảo huynh bắt ta xuống trước!”

Lăng Nhựt Tâm thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng hơi run lên, vừa rồi có lẽ nàng đã cực kỳ hoảng sợ. Thì ra nha đầu này chỉ to mồm ra vẻ can đảm thôi, chứ lá gan cũng không to lắm. Tuy mặt nàng vẫn cố tỏ ra không sao, nhưng hắn có thể nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt nàng, lòng hắn càng cảm thấy thương tiếc hơn, bàn tay siết chặt hơn một chút, nói: “Đừng, đều tại ta, khiến muội gặp nguy hiểm, nhưng ta cam đoan, từ thời khắc này, dù có phát sinh chuyện gì ta cũng sẽ không buông tay muội ra.” Giọng điệu của hắn kiên định như đang lập lời thề vạ.

Thanh Hạm đã từng nhìn thấy rất nhiều dáng vẻ của hân, bình thường thì nhiều nhất là nụ cười nửa miệng khinh mạn, rồi đến vẻ mặt cười xấu xa, nếu không thì là mặt đen tức giận. Nhưng lúc này, trong mắt hân chỉ tràn ngập sự chân thành, còn có chút biểu cảm nào đó mà nàng không hiểu... Nhìn hân nghiêm trang thế này, nàng bỗng cảm thấy hân khác trước rất nhiều, nghe thấy hân chủ động nhận lỗi, nàng lại không biết làm thế nào cho phải, chỉ tùy ý để hân kéo tay lui đi. Sự lo lắng quan tâm từ lòng bàn tay hân truyền đến, vừa ấm áp, vừa an toàn khiến nỗi sợ hãi trong lòng nàng cũng bỗng chốc tan biến.

Hai người đi xuyên qua mây dãy núi, Lăng Nhược Tâm lấy bản đồ Lăng Ngọc Song đưa cho hân ra xem, sau khi xác định lại vị trí của hai người, hân lại nhìn phương hướng trên bản đồ. Nếu đúng như trong bản đồ, thì Thiên Tâm lan đang ở ngay bên cạnh khu vực này, nhưng hai người đi thêm hai canh giờ cũng không thấy bóng dáng Thiên Tâm lan đâu.

Thanh Hạm hơi mệt mỏi, hỏi: “Huynh có chắc chúng ta không đi sai đường không?”

Lăng Nhược Tâm nghĩ một chút rồi nói: “Nếu theo như bản đồ, thì lẽ ra chúng ta phải đi tới chỗ Thiên Tâm lan sinh trưởng từ lâu rồi, không thể nào lại đi mất nhiều thời gian như vậy được.”

Thanh Hạm nói: “Không phải huynh nói ở đây có ẩn giấu bí ẩn về ngũ hành bát quái sao? Sư phụ Huyền Cơ Tử của ta từng nói, ngũ hành tương sinh tương khắc, nếu thời gian khác nhau, mùa khác nhau, vị trí cũng sẽ phát sinh những biến hoá tương ứng.” Nàng nói là nói vậy, nhưng không hiểu. Khi Đại sư huynh theo sư phụ học ngũ hành bát quái, nàng đứng ngoài đã nghe qua, nhưng ngại mấy thứ phiền toái lăng nhăng này nên chẳng hiểu gì hết. Giá mà có Đại sư huynh ở đây thì tốt bao nhiêu.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Lăng Nhược Tâm sáng lên, hân khen: “Nhìn muội bình thường ngốc ngốc vậy, không ngờ lại thông minh đột xuất. Ta đã biết vị trí cụ thể của Thiên Tâm lan, nghỉ ngơi cũng đủ rồi, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, hân lại đưa tay ra kéo nàng.

Thanh Hạm để mặc hân kéo đi, hai người đi tiếp tầm một khắc thì đột nhiên nàng thấy trước đó không xa xuất hiện một mảng trời trắng xoá, sương mù rất dày, thấp thoáng còn thấy có những ánh sáng nhè nhẹ loé lên, nhưng lại cũng không rõ ràng hẳn. Nàng không kìm được, liền hỏi: “Đó là cái gì?”

Lăng Nhược Tâm nhìn theo hướng tay nàng chỉ, vui vẻ nói: “Là Thiên Tâm lan!”

Thanh Hạm nghe hân nói là Thiên Tâm lan, liền gạt tay hân ra, chạy về phía trước. Lăng Nhược Tâm nhìn thấy những mảng trắng xoá có ánh sáng loé lên kia đột nhiên cách ra xa hơn một chút, một bóng trắng nhoáng lên bay qua trước mặt, khiến hân nhớ tới những lời Lăng Ngọc Song đã kể, hân kinh hãi, đang định ngăn cản thì nghe thấy tiếng Thanh Hạm hét lên chói tai. Chân nàng dẫm phải một khoảng không, soạt một tiếng cứ thế rơi xuống. Phía dưới tối đen như mực, giống như vực sâu vạn trượng. Lăng Nhược Tâm hoảng sợ, đưa tay ra định túm nàng lại, tiếc là chậm một chút, tay hân chỉ bắt vào hư không. Sự lo lắng trong lòng khiến hân không suy nghĩ nhiều, nhảy xuống theo nàng.

Trong khoảnh khắc bị trượt chân kia, Thanh Hạm nhanh chóng tỉnh tâm, thay đổi vài tư thế trên không, vậy mà đến khi chạm đất móng vẫn bị đập mạnh xuống khiến nàng đau đến chảy nước mắt. Nhưng nhìn thấy Lăng Nhược Tâm cũng ngã chổng vó, dáng vẻ như tiên giáng trần thường ngày trở nên nhếch nhác không thể tưởng tượng nổi, nàng liền bật cười ha hả.

Lăng Nhược Tâm thừa biết nàng đang cười hân, nhưng vì hân không biết hai người đang ở đâu, nên chẳng muốn so đo với nàng. Hân thân nhiên đứng lên, phui sạch bụi đất trên người, rồi đưa tay kéo Thanh Hạm dậy. Thanh Hạm nhìn sắc mặt hân nghiêm trọng cũng không cười nổi nữa, liền cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Nơi đây thoạt nhìn giống như một hang động lớn, trên đỉnh đầu có một viên dạ minh châu cực to, chiếu sáng khắp không gian này. Bốn bức tường được phủ kín bằng những bức tranh đầy màu sắc, rất tươi đẹp, nhưng vách tường lại rất cổ xưa, có thể nhìn thấy được vết tróc, trầy khắp nơi. Vẽ hoạ sĩ kia thật sự rất khéo léo, tuy đường cong hơi thô, nhưng nhân vật trong tranh lại cực kỳ sống động. Nhân vật trong những bức tranh trên tường có rất nhiều dáng vẻ, nhưng cùng về về một người con gái, nàng kia xinh đẹp dị thường, hoặc là đang bắt bướm, hoặc đánh đàn, vẻ mặt rất kiêu diễm, mỹ hoặc, bên cạnh bức tranh còn viết gì đó, nhưng Thanh Hạm không đọc được những từ này. Nàng nhìn đến bức tranh cuối cùng, không ngờ lại vẽ nàng kia hợp hoan cùng một nam tử, khiến Thanh Hạm đỏ bừng mặt.

Lăng Nhược Tâm thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Thanh Hạm, khẽ mỉm cười nói: “Nam nữ hoan ái là chuyện thường tình trên thế gian, có gì mà phải thẹn thùng.” Hân dùng một chút rồi nói tiếp: “Dựa theo mấy bức tranh này, thì xem ra, chúng ta đã lọt vào hoàng lăng trong truyền thuyết rồi, đó là vị Mị phi mà Hoàng đế sủng ái nhất.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Sao huynh biết?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Là những dòng chữ bên cạnh bức tranh nói cho ta biết. Đó là văn tự cổ, trước đây ta đã từng có duyên được học qua, nên cũng biết một chút, nhưng cũng không biết hết được. Ta chỉ cảm thấy rất kỳ quái, vì sao trải qua nhiều năm như vậy, mà màu sắc trên những bức tranh này vẫn tươi mới như thế? Nếu có thể dùng phương pháp này mà nhuộm vải, thì chắc chắn là kiếm lời to rồi.”

Thanh Hạm hừ một tiếng: “Thì ra huynh cũng là một gã tham tiền!”

Lăng Nhược Tâm cười: “Ta tham tiền, nhưng là tiền do chính ta làm ra, đâu giống ai kia, suốt ngày chỉ mong trời đổ con mưa bạc!”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hân một cái, thấy bên cạnh có một cánh cửa nhỏ, liền muốn đi vào, Lăng Nhược Tâm bèn giữ chặt lấy nàng nói: “Nghe đồn bên trong hoàng lăng có cái đặt rất nhiều cơ quan nguy hiểm để phòng ngừa bọn trộm mộ. Chúng ta tuy không có ý định trộm mộ, nhưng cũng đang xông vào địa bàn của người ta, muội đừng đi bừa. Chúng ta nên tìm đường đi ra ngoài thì hơn.”

Thanh Hạm nhớ tới khoảnh khắc bị tụt xuống đây, trong lòng cũng thấy lo lắng. Nghe hân nói có lý, nàng đành ngoan ngoãn đi bên cạnh Lăng Nhược

Tâm Lăng Nhục Tâm lại trầm thì: “Ta có bản đồ Hoàng lăng, theo ta thấy, thì chúng ta đang ở trong mộ của Mị phi, mà ở đây, tổng cộng có mười hai ngôi mộ của phi tử. Những ngôi mộ này đều có một hai ngôi mộ phụ mô phỏng cuộc sống thường ngày của phi tử. Gian phòng này nhìn có vẻ giống như mô phỏng cuộc sống thường ngày của Mị phi, như vậy, có lẽ đi qua cửa hồng bên kia là có thể sang mộ chính. Mộ của mười hai phi tử sẽ bao quanh mộ của Hoàng thượng, nếu chúng ta muốn đi ra ngoài, thì phải xuyên qua mộ Hoàng thượng, tới mộ Hoàng hậu, rồi từ cửa hồng trong mộ Hoàng hậu đi ra ngoài.” Những ngôi mộ này rộng lớn thế nào thì hẳn cũng không rõ, chỉ mong có thể sớm ra ngoài, nếu không sẽ lỡ kỳ hạn giao nộp Lưu Quang Dật Thái mất.

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Làm Hoàng đế sướng thật, có thể cưới nhiều phi tử như thế, nhưng sao các phi tử này lại cũng đoán mệnh vậy, chết gần như cùng lúc với Hoàng thượng, mà còn chuẩn bị sẵn được mộ nữa chứ.”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Những phi tử đó không phải chết cùng lúc với Hoàng thượng, mà là bị chôn cùng.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Lão Hoàng thượng này thật ghê tởm, hẳn chết thì không nói, còn bắt nhiều người như vậy phải chôn cùng là sao?”

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đình Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 52: Kẹt trong Hoàng lăng (2)

Lăng Nhục Tâm nhìn Thanh Hạm, thở dài nói: “Trên đời này, vô tình nhất là bậc đế vương, thời thanh xuân và sinh mạng của nữ tử, từ khi bắt đầu vào cung đã không đáng một đồng ròi, cho dù có ngày nào đó được Hoàng thượng sủng ái, nhưng cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, khi tuổi xuân mất đi, cũng là lúc cạn kiệt sủng ái.” Dứt lời, hẳn còn thở dài thật dài...

Thanh Hạm thấy hẳn tức cảnh sinh tình như vậy, lại không kìm được hỏi: “Sao tự dung huynh lại có vẻ đồng cảm thế, huynh là nam tử chứ đâu phải nữ tử. Dù huynh mặc y phục giả gái, nhưng cũng không thể nào tranh sủng với nữ nhân khác được mà.” Hẳn im lặng không nói, nàng lại như chợt hiểu ra, liền hỏi tiếp: “Có phải có người thuộc Hoàng thất từng muốn thành thân với huynh, nên huynh mới có cảm xúc như thế không?”

Lăng Nhục Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Bởi vì ta thường xuyên ra vào hoàng cung, nên cũng nghe một vài chuyện trong đó. Cũng từng tận mắt chứng kiến một vị phi tử chỉ vì làm bản bộ y phục mà Hoàng đế thích nhất nên bị biếm vào lãnh cung. Mà thân phận của ta, dù sao cũng có chỗ bất tiện, có một lần suýt bị Hoàng thượng nạp thành phi, nếu không phải có Thái tử Phong Ảnh giải vây kịp thời, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Thanh Hạm bỗng hiểu ra: “Thì ra huynh vẫn giúp đỡ Thái tử Phong Ảnh không phải chỉ vì chuyện của Huyền Thái sơn trang, mà còn vì trả ơn cho hẳn đúng không?!”

Lăng Nhục Tâm lại thở dài: “Tuy là thế, nhưng hiện giờ, dưới miệng lưỡi thế nhân, chỉ e là ta đã sớm trở thành người của thái tử Phong Ảnh rồi.” Dứt lời, hẳn nhếch miệng cười đầy châm chọc.

Thanh Hạm không khỏi thở dài, càng hiểu nhiều về Lăng Nhục Tâm, nàng càng phát hiện cuộc sống của hẳn cũng không dễ dàng gì, lòng nàng như mềm đi, nàng nhẹ nhàng kéo tay hẳn qua nói: “Huynh là nam nhân mà! Làm sao thành thân được!”

Lăng Nhục Tâm quay đầu nhìn Thanh Hạm một cái rồi nói: “Nếu có một ngày, phát sinh chuyện gì đó mà chúng ta không thể ngăn cản được, chỉ có một cách là để muội cưới ta, muội có bằng lòng không?”

Thanh Hạm tròn trĩnh mắt nhìn hẳn nói: “Nhưng mà ta là nữ, huynh là nam, làm sao ta cưới huynh được?!”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Nhưng trong mắt người đời, thì ta là nữ còn muội là nam, không phải muội cưới ta, chẳng lẽ lại là ta cưới muội sao?”

Thanh Hạm sững sốt một chút, nhìn vào đôi mắt biết cười của Lăng Nhục Tâm, lòng nàng cũng cảm thấy bối rối: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, nhưng dù sao ta vẫn là nữ tử, nếu có một ngày nào đó, dù bất đắc dĩ phải cưới huynh, thì thật ra cũng vẫn là ta được gả cho huynh, nhưng huynh lại chán ghét ta như vậy, ta cũng không thích huynh, hai người chúng ta sống cùng nhau sẽ không hạnh phúc.” Vấn đề hẳn hỏi rất kỳ quái khiến nàng nhất thời luống cuống.

Lăng Nhục Tâm vốn đang cười, nghe nàng nói xong, ánh mắt ảm đạm đi một chút, ý cười vẫn giữ nguyên, nhưng dường như lại thêm một chút mất mát, một chút treu chọc: “Ta treu muội thôi, muội còn tưởng thật à. Sao muội không tự nhìn lại cái dáng vẻ thô lỗ của muội đi, sao xứng đôi với ta được?!” Dứt lời, hẳn quay đầu, kéo Thanh Hạm đi về phía cửa hồng. Trong khoảnh khắc hẳn xoay người đi, trong mắt hẳn tràn ngập vẻ mất mát, thì ra nàng vẫn chán ghét hẳn như vậy!!!

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng nói: “Bản cô nương đây thông minh, đáng yêu như vậy, là huynh éo là không xứng với ta mới đúng!” Tuy nói thế, nhưng trong lòng nàng như có một giọng nói vang lên, nàng thật sự chán ghét hẳn sao?! Lúc đầu mới quen, vì hẳn năm lần bảy lượt treu chọc nàng, khiến nàng

thật sự rất ghét hẳn, nhưng qua một thời gian, nàng có thể cảm nhận được, những hành động tưởng như là trêu tức, bôi nhọ nàng của hẳn, thực ra lại là cách hẳn bảo vệ nàng. Cũng không biết từ bao giờ, nàng đã không còn ghét hẳn như trước nữa, ngược lại, trong lòng còn có cảm giác vui sướng, muốn ở bên cạnh hẳn.

Tâm tình Lăng Nhược Tâm trầm hẳn xuống, hẳn không còn lòng dạ nào mà đấu võ mồm với nàng nữa, chỉ cười khẽ. Thanh Hạm cũng không biết nên làm thế nào, trong lòng nàng cũng dâng lên cảm giác mất mát.

Sau khi xuyên qua cửa hồng, trước mắt hai người đột nhiên sáng bừng lên, mộ thất này lớn hơn gian phòng kia gấp bội, bên trong có ánh vàng rực rỡ lóng lánh, Thanh Hạm lập tức kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: “Ôi trời ơi, gã Hoàng đế này thật lắm tiền, chỉ là một ngôi mộ của phi tử thôi mà cũng làm đẹp thế này, không biết tốn biết bao mồ hôi xương máu của dân chúng nữa đây!”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Hoàng thất cách xa dân chúng, những chuyện phát sinh đều do quan lại báo lên, nếu mấy vị quan lại mà liêm chính, tận trung với công việc, thì dân còn đỡ khổ, nhưng mấy tên quan kia đa số chỉ biết sống phóng túng, làm sao quan tâm đến sự khó khăn của người dân.” Trước mắt hẳn như tái hiện lại cảnh lũ lụt ba năm trước, vì tri phủ Thượng Nhâm làm xằng làm bậy, khiến hẳn không kim được, khề thờ dài.

Thanh Hạm nhìn quanh, thấy trên tường đều vẽ rất nhiều tranh, màu sắc rực rỡ và tay nghề cực kỳ xuất chúng. Ở giữa mộ thất của Mị phi có một đài cao, bên trên đặt thứ gì đó hơi sáng lên. Thanh Hạm ngạc nhiên, đi lại gần, thì ra là một cỗ quan tài thủy tinh! Nữ tử trong quan tài có diện mạo như người trong tranh, thoát nhìn chỉ giống một người đang ngủ say khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái, muốn nhìn gần thêm một chút, không để ý một cọc gỗ gõ bật ra từ dưới chân, nàng vừa đập xuống miếng gỗ đó, thì hàng vạn mũi tên từ trong mộ thất đồng loạt phóng ra bắn thẳng về hướng nàng.

Thanh Hạm kinh hãi, vội vàng né tránh, bay về phía sau. Lăng Nhược Tâm đang tìm cánh cửa dẫn vào mộ Hoàng đế, thấy Thanh Hạm gặp nguy hiểm, vội vàng kéo nàng từ trên đài cao kia, nhảy xuống đất. Nhưng khi rơi xuống, hẳn lại không cẩn thận đập nhầm một cọc gỗ khác, khiến toàn bộ mộ thất chìm trong biển lửa.

Lăng Nhược Tâm không kịp nghĩ nhiều, ôm chặt Thanh Hạm lao qua một cánh cửa nhỏ bên cạnh. Cánh cửa kia làm bằng gỗ, căn bản không thể ngăn được lửa, chỉ trong giây lát, cánh cửa cũng bị đốt thành tro. Lăng Nhược Tâm buông Thanh Hạm ra, kéo nàng chạy về bên trái, nhưng chỉ được vài chục bước, con đường đó cũng biến thành đường cụt. Lửa đang lan nhanh về phía hai người, bên này cũng đã chặn mất đường lui.

Thanh Hạm vô cùng lo sợ, thấy trên tường có hình vẽ bát quái, nàng không kịp nghĩ ngợi gì, dùng sức đè hình vẽ kia xuống, một tiếng ầm rất lớn vang lên, khối đá vốn đang che trước mặt hai người cũng từ từ nâng lên. Hai người nhìn nhau, vội vàng lao sang bên kia, thấy bên tường cũng có một hình vẽ bát quái, Thanh Hạm tiếp tục nhấn mạnh vào, khối đá lại từ từ hạ xuống, hợp thành một thể với bức tường hai bên, nếu không nhìn kỹ chắc chắn không thể phát hiện ở đó có cửa.

Thanh Hạm dựa vào tường thờ, thì thảo với Lăng Nhược Tâm: “Ồ đây thật đáng sợ! Tự đứng lại bốc cháy như vậy.”

Giọng Lăng Nhược Tâm cũng có vẻ yếu đi nhiều: “Chúng ta phải cẩn thận một chút, nơi này thật quá kỳ quái.” Nghe giọng hẳn là lạ, Thanh Hạm nhìn sang, thấy mặt hẳn tái nhợt, dựa vào góc tường.

Thanh Hạm giật mình kinh sợ, vội diu hẳn hỏi: “Huynh sao vậy?” Hẳn không trả lời, nàng lại phát hiện có một mũi tên cắm vào lưng hẳn. Thì ra vừa rồi vì mãi cứu nàng, nên Lăng Nhược Tâm không để ý, bị trúng một mũi tên. Tuy nàng học y không giỏi, nhưng cũng biết võ công của Lăng Nhược Tâm không hề thấp, những mũi tên bình thường không thể nào khiến hẳn trở nên yếu nhược thế này được, trừ khi trên mũi tên có độc!

Lăng Nhược Tâm cũng bắt đầu mơ hồ, không còn sức đáp lại nàng nữa. Thanh Hạm nhìn hẳn, càng nghĩ càng hoảng sợ, nàng lắc hẳn thật mạnh: “Lăng Nhược Tâm, huynh mau tỉnh lại đi, huynh không thể để lại một mình ta ở trong này được.”

Không có ai đáp lời, khiến lòng nàng càng thêm bối rối, nhìn xung quanh tối đen, nàng chỉ cảm thấy âm khí quá nặng nề, sự sợ hãi càng dâng lên. Đến lúc này, nàng mới phát hiện, thì ra nàng đã sớm coi hẳn thành thần bảo vệ của mình. Ở cái nơi quỷ quái này, nếu không có hẳn, nàng cũng không thể sống được! Trong lòng vừa lo vừa sợ, nếu Lăng Nhược Tâm mà chết, thì nàng phải làm sao bây giờ?! Nghĩ lại khoảng thời gian sống cùng hẳn vừa rồi, nàng lại không kim được nước mắt, vào giờ khắc này, nàng rút cuộc cũng nhận ra, vị trí của hẳn trong lòng mình lớn đến thế nào.

Dù không kim được nước mắt, nhưng nàng biết, khóc không giải quyết được vấn đề gì, nàng nhất định phải nghĩ cách cứu hẳn! Nàng thầm nghĩ lại phương pháp giải độc mà sư phụ từng dạy nàng, sau đó, lập tức xé rách xiêm y của Lăng Nhược Tâm, vùng da bị thương trên lưng hẳn đã biến thành màu đen!

Thanh Hạm cắn chặt răng, rút bội kiếm của Lăng Nhược Tâm ra, cắt bốn phía xung quanh nơi mũi tên cắm vào, rồi rút mạnh mũi tên ra. Lăng Nhược Tâm bị đau, vừa tỉnh lại, nhìn hành động của Thanh Hạm, hẳn hiểu ngay nàng đang muốn làm gì, liền ngăn cản: “Muội không thể làm thế được, cẩn thận cả hai đều trúng độc, mạng của ta, e là không qua khỏi rồi... Muội đừng lo cho ta, muội đi theo hướng này, nếu nhìn thấy cánh cửa nhỏ có đoá hoa màu vàng, thì đó chính là cửa dẫn sang mộ Hoàng đế...” Hẳn cố gắng dặn dò Thanh Hạm bằng giọng nói đứt quãng.

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53: Kẹt trong Hoàng lăng (3)

Thanh Hạm ngắt lời Lăng Nhược Tâm: “Không được nói linh tinh, chúng ta cùng vào thì sẽ cùng ra, nếu không, ta biết ăn nói thế nào với mẹ huynh!” Nàng lập tức đưa tay điểm vài huyệt đạo trước ngực hắn, đề phòng độc lan vào tim, rồi rút một chiếc lọ nhỏ từ trong ngực ra, đó là giải độc mà sư phụ cho nàng. Hôm đó, nàng nghe Lăng Ngọc Song nói nơi này nguy hiểm nên tiện tay cầm theo. Nàng cũng không cần biết liệu có tác dụng gì không, liền đổ ra một viên nhét vào miệng Lăng Nhược Tâm. Thấy màu đen trên lưng hắn càng lúc càng sẫm lại, nàng không nghĩ ngợi gì, liền cúi người muốn hút độc tố ra giúp hắn.

Nhìn hành động của nàng, lòng Lăng Nhược Tâm như nổi sóng, vì thân phận đặc biệt của mình, nên hắn luôn đề phòng người khác. Mà cũng vì thân phận của hắn, cùng với dung mạo vô song, nên những người tới gần hắn không có mục đích này thì cũng bị mục đích khác. Từ nhỏ hắn đã cô độc, lớn lên lại càng cô độc, nụ cười dịu dàng, đậm nhạt trên mặt chỉ là để che giấu một lớp phòng hộ đối với mọi người xung quanh mà thôi. Hắn không sợ cô độc, cũng không sợ tịch mịch, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể gạt đi khát vọng yêu và được yêu.

Sự đơn thuần, trong sáng của Thanh Hạm khiến cho hắn buông lỏng sự phòng hộ, làm cho tim hắn rung động không ngừng. Hắn biết nàng tiếp cận hắn không vì mục đích gì, nếu nói trắng ra, thì chỉ có cha nàng cố tình muốn gả nàng cho hắn thôi. Hắn đã từng vô cùng bài xích chuyện này, nhưng giờ đây hắn mới phát hiện ra, đó là điều tốt đẹp nhất trong thiên hạ. Hắn biết thứ độc kia rất lợi hại, hắn lo nàng cũng bị trúng độc cùng hắn, nhưng trong lòng lại có cảm giác, nếu hắn thật sự phải chết, có nàng đi cùng, thì đường xuống Hoàng tuyền cũng sẽ không tịch mịch. Hắn không ngăn cản nàng, để mặc nàng ép mầu độc ra, miệng vết thương tê tê ngứa ngứa, hắn cảm nhận được đôi môi mềm mại của nàng đang đặt xuống, trong lòng không khỏi rung động. Nhớ lần trước được chạm vào đôi môi xinh xắn đó của nàng, tuy vết thương đang rất đau, nhưng trong lòng lại thấy ngọt như mật. Khí huyết của hắn đột ngột dâng lên, khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Thanh Hạm hút độc được khoảng một khắc, máu từ vết thương của hắn chảy ra mới bắt đầu biến thành màu đỏ, sắc mặt hắn cũng tốt lên nhiều. Biết hắn đã qua khỏi cơn nguy kịch, nàng mới thở phào một hơi. Xung quanh bốn phía đều tối đen, chỉ có viên dạ minh châu trên đỉnh đầu đang phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, nghĩ tới khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi, nàng cũng không dám chạm linh tinh vào thứ gì nữa. Âm thanh từ xa xa lọt vào tai nàng, không biết là tiếng gió hay tiếng gì khiến nàng hơi sợ hãi.

Nàng nghĩ một chút, rồi đỡ Lăng Nhược Tâm lên, ấn vào cánh cửa có bông hoa cúc nhỏ. Đẩy cánh cửa kia ra, đi qua một con đường rất dài, nàng lại nhìn thấy một hình vẽ bát quái trên tường, Thanh Hạm ấn vào hình bát quái đó, cửa đá bật mở, trên tường và mặt đất đều trắng xóa, hoàn toàn trái ngược với không gian tối đen vừa rồi. Trong mộ thất không có gì cả, chỉ cảm thấy hơi lạnh kinh người. Nàng thật sự thấy rất kỳ quái, kiến trúc trong hoàng lăng này cũng rất kỳ dị, nàng không hiểu cái gì là bát quái ngũ hành, nhưng cũng biết nàng đi vào con đường này cũng vì đi nhầm ngũ hành bát quái mà ra. Thấy trên tường có bản đồ, nàng liền đặt Lăng Nhược Tâm xuống đất, muốn tìm hiểu xem làm thế nào mới có thể thoát khỏi đây, nhưng nàng thật sự không hiểu văn tự cổ, đành phải bỏ cuộc.

Khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt Lăng Nhược Tâm xanh mét, có lẽ chất độc còn sót lại trong người hắn đang phát tác. Nàng kinh hãi vội bắt mạch cho hắn mới phát hiện vì hắn quá lạnh nên mới biến thành như vậy. Lòng nàng nhất thời mềm nhũn, khẽ kéo hắn vào lòng, ôm chặt lấy hắn, thầm mong có thể truyền cho hắn chút hơi ấm của mình.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, hơi lạnh khiến nàng càng sợ hãi hơn. Tính cách nàng vốn coi mở, lại tùy tiện, thuộc dạng người rách trời rơi xuống, nhưng trong mười sáu năm cuộc đời của nàng, chưa bao giờ nàng gặp tổn thất quá nặng nề. Lần đầu tiên nàng phải đối mặt với hiểm cảnh như hôm nay, trong lòng không tránh khỏi sự sợ hãi. Nàng nhìn xuống Lăng Nhược Tâm trong lòng, lại càng thấy đau buồn hơn. Nếu không phải vì nàng, hắn cũng sẽ không bị thương. Từ lúc hai người quen nhau tới bây giờ, gặp nhau nếu không cãi nhau thì cũng xô xát, âm ỉ, động tay động chân là chuyện bình thường, vậy mà hắn lại có thể không màng đến tính mạng để cứu nàng.

Giờ chỉ có thể ngồi chờ hắn tỉnh lại, rồi mới nghĩ cách thoát khỏi đây được. Bên tai nàng bỗng như vang lên câu hỏi của hắn: “Nếu có một ngày, phát sinh chuyện gì đó mà chúng ta không thể ngăn cản được, chỉ còn cách để muội cưới ta, muội có bằng lòng không?” Ánh mắt của nàng âm thầm nhìn, nàng muốn nói cho hắn biết, thật ra trong lòng nàng hoàn toàn nguyện ý. Không cần biết là nàng gả cho hắn, hay hắn gả cho nàng. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, thì nàng đã giật mình hoảng hốt, nàng không còn bài xích hắn từ bao giờ vậy? Chẳng lẽ vì hắn vừa chấn hộ nàng một mũi tên sao?! Nàng không biết.

Không hiểu sao, nàng bỗng có một nỗi sợ hãi mơ hồ, nếu hắn bị thương quá nặng, vì không kịp chữa trị mà chết ở đây, thì nàng phải làm sao bây giờ? Nàng chưa từng nghĩ mình lại yếu ớt như thế, cũng là lần đầu tiên nàng nhận thấy, thì ra sinh mệnh nhỏ bé đến như vậy. Lòng nàng bắt đầu rối loạn, ngày càng hoảng sợ hơn, nước mắt không kiềm được, nhỏ tí tách xuống mặt hắn.

Lăng Nhược Tâm giống như bị chôn trong một núi băng tuyết, lạnh đến đáng sợ. Đúng lúc hắn cảm thấy không thể chịu nổi nữa, trên người lại âm dần lên, hơi ấm đó, không chỉ rất ấm áp, mà còn mềm mại nữa, cực kỳ thoải mái khiến hắn dần chìm vào giấc ngủ. Nhưng chỉ một lát sau, trên mặt lại thấy ẩm ướt, lạ thật, trời mưa sao? Hắn mở to mắt, thì nhìn thấy Thanh Hạm đang khóc rất thảm thương, vừa bất lực, vừa đau khổ. Nỗi thương tiếc dâng lên trong lòng, hắn nhẹ nhàng nói: “Bé ngốc, khóc gì chứ, ta đã chết đâu!”

Vừa thấy hắn tỉnh lại, Thanh Hạm vội đưa tay lau nước mắt, nức nở nói: “Ta có khóc đâu!”

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, cũng không vạch trần lời nói dối của nàng, chỉ ra hiệu cho nàng đỡ hắn dậy, Thanh Hạm nói: “Trên người huynh có thương tích, nên nghỉ ngơi một chút thì hơn.”

Lăng Nhược Tâm trêu ghẹo nàng: “Không phải là muội đang quan tâm ta đấy chứ?”

Nếu là ngày trước, thì chắc chắn Thanh Hạm sẽ mĩa mai mà đầu khẩu với hân, nhưng bây giờ, nàng chỉ gật đầu: “Coi như là ta quan tâm huynh đi, nếu huynh mà chết, một mình ta cũng không sống nổi.” Dứt lời, nước mắt lại trào lên, nàng vội vàng đưa tay lau sạch.

Lăng Nhục Tâm khẽ cười nói: “Tục ngữ có câu, người tốt không sống lâu, người xấu sống ngàn năm. Muội suốt ngày nói ta xấu xa như thế, thì ta làm sao có thể chết dễ dàng được.” Nghe hân nói vậy, Thanh Hạm cũng bật cười, hân lại nói tiếp: “Coi như là vì muội, thì ta càng không thể chết ở đây.” Ánh mắt tràn đầy sự kiên định.

Thanh Hạm vốn còn đang nghĩ đến câu nói trước của hân, giờ nghe hân nói vậy, mặt hơi đỏ lên. Cũng may Lăng Nhục Tâm không nhìn về mặt của nàng, độc tố trên người cũng giảm bớt nhiều, chuyện trúng tên ban nãy cũng không còn nguy kịch nữa, hân cắn răng, cố gắng đứng lên xem bản đồ.

Lăng Nhục Tâm nói: “Ở đây là gian ngoài mộ Hoàng đế, nếu đi qua cánh cửa hồng bên kia, sẽ có thể vào được mộ chính.” Dứt lời, hân chỉ cánh cửa hồng bên cạnh.

Thanh Hạm vừa đỡ hân, vừa lo lắng cho thương tích trên người hân, hai người chậm rãi bước xuyên qua cánh cửa bên kia. Nhìn hành động của nàng, trong lòng Lăng Nhục Tâm như có ngọn gió xuân ấm áp thổi vào. Thì ra nàng cũng quan tâm đến hân. Trong ngôi mộ lạnh như băng cũng trở nên ấm áp hơn nhiều, có thứ tình cảm không biết gọi tên đang dần nở rộ trong lòng hai người.

Xuyên qua cánh cửa nhỏ, cảnh tượng huy hoàng rực rỡ trước mắt khiến hai người sững sờ. Trong mộ thất sáng rực, đỉnh mộ được kết cấu thành hình vòm, cũng không biết đặt thứ gì lên đó mà khiến người ta có cảm giác như mặt trời đang chiếu rọi, phát ra những tia sáng ấm áp. Đồ trang trí đặt trong mộ thất vô cùng tinh xảo, quý giá. Trước mặt bọn họ có một đài cao bằng bạch ngọc, bên trên có đặt một pho tượng mặc hoàng bào, đầu đội vương miện ngồi ngay ngắn, trong tay đang cầm thứ gì đó. Dọc hai bên là văn võ bá quan đang quỳ thành hai hàng.

Mặt đất được khảm vàng, trừ đài cao bằng bạch ngọc kia, còn có một cái cây nhỏ được tạc bằng ngọc bích, trang trí bằng mã não và rất nhiều những thứ kỳ trân dị bảo mà Thanh Hạm chưa từng thấy qua. Căn mộ thất này thực sự rất xa hoa.

Nàng không kìm được, liền cảm thán: “Gã hoàng đế này giàu có thật!”

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 54: Kẹt trong Hoàng lăng (4)

Lăng Nhục Tâm nhìn quanh một lúc rồi nói: “Người ta đồn rằng Huyền Thái son trang giàu có nhất thiên hạ, nhưng có nhìn Hoàng lăng này rồi mới thấy, mấy lời kia chẳng qua là đề cao ngôi Huyền Thái son trang mà thôi. Ta đã tới Hoàng cung nhiều lần, nhưng cũng chưa từng thấy nhiều kỳ trân dị bảo tập hợp lại một chỗ như vậy. Mỗi đồ vật ở nơi này, chi e cũng đều là báu vật vô giá trên thế gian.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm hỏi: “Nghe huynh nói vậy, ta thấy, nếu ta lấy một hai thứ báu vật vô giá gì đó ở đây ra thì cũng đủ để ta phát tài rồi! Không cần phải... làm thị vệ của huynh nữa!”

Lăng Nhục Tâm nghiêm mặt nói: “Nơi này nhìn thì xa hoa vậy thôi, nhưng thật ra ẩn giấu rất nhiều huyền cơ, những thứ kia, dù chỉ một thứ cũng không được động vào, nếu không e là sẽ chạm đến cơ quan, chúng ta vĩnh viễn cũng không ra được nữa.”

Nhớ tới trận hoả hoạn vừa rồi và vết thương trên người Lăng Nhục Tâm, nỗi khiếp sợ trong lòng Thanh Hạm vẫn còn nguyên vẹn, nên dù muốn nàng cũng không dám động chạm linh tinh nữa. Máy thứ này dù có giá trị, nhưng mạng của nàng chỉ có một, nàng cũng không dại gì đem mạng ra mà đánh đổi với đồ vật chết này.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhục Tâm không nhìn được, hân cười cười rồi quay ra nhìn quanh bốn phía, mắt bỗng sáng rực lên nói: “Ở đây có một thứ có thể động được, hơn nữa, lại là đồ quý giá nhất nơi này.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Sao thứ quý giá nhất lại động vào được? Mà thứ gì mới là quý giá nhất?”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Ta thấy, những đồ vật sắp xếp ở nơi này đều theo thuộc tính ngũ hành, một khi di chuyển thứ gì đó, nhất định cơ quan sẽ khởi động, chỉ duy nhất thứ kia là không có, chính là thứ bức tượng Hoàng đế kia đang cầm trên tay ấy.”

Thanh Hạm nhìn những đồ vật ở đây đều sáng lấp lánh, nhưng thứ mà Hoàng đế đang cầm thì lại rất bình thường, chỉ giống như một bộ xiêm y thông thường, không có gì lạ. Lăng Nhựt Tâm như nhìn thấu được sự nghi hoặc của nàng, liền giải thích: “Thứ đồ kia, nếu là người thường sẽ không thể hiểu được giá trị của nó, nhưng với một người sinh ra từ một thế gia dật dãi như ta, thì ta có thể khẳng định, giá trị của nó không hề thấp. Bộ xiêm y kia, nếu ta đoán không lầm, thì chắc chắn nó được dệt từ Thiên tằm tơ lấy trên Thiên sơn, và Địa tằm tơ từ đáy biển, khi mặc vào, ngày đông sẽ cảm thấy ấm áp, còn ngày hè thì sẽ thấy mát mẻ, còn có thể chữa được bách bệnh.”

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Thần kỳ như vậy thật sao?”

Lăng Nhựt Tâm không đáp, hần bước xuyên qua dải bạch ngọc kia, đi tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống dập đầu rồi mới gỡ bộ xiêm y kia từ trên tay bức tượng xuống. Hần quay về trước mặt Thanh Hạm, rồi đưa cho nàng: “Tặng muội!”

Thanh Hạm sững sốt, nàng đưa tay sờ sờ bộ xiêm y kia, ngoài cảm giác trơn mềm thì không thấy có gì khác lạ. Lăng Nhựt Tâm cười, rồi khoác bộ xiêm y đó lên người nàng. Sau khi mặc vào, nàng bỗng cảm thấy cơ thể cực kỳ thoải mái, hơi lạnh vẫn còn ngấm trong người từ căn phòng lúc trước cũng biến mất hoàn toàn. Nàng hỏi: “Sao lại tặng cho ta?”

Lăng Nhựt Tâm khẽ cười nói: “Vừa rồi khi ta lấy xiêm y, lúc quỳ xuống dập đầu mới phát hiện ở đó thật ra cũng có cơ quan. Hoàng đế để phòng người khác biết đây là bảo vật, nên sắp xếp cơ quan ở đó, nếu người tới cung kính với hần, thì hần sẽ tặng bảo vật này, còn nếu không, chắc chắn sẽ mất mạng.”

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Làm sao hần ta biết được người đến có cung kính không?”

Lăng Nhựt Tâm nói nhỏ: “Ta có thể đoán mà một chút từ những sự việc ở đây. Hần sẽ phán xét sự cung kính hay không do người đó có dập đầu hành lễ hay không. Bộ xiêm y này cũng có trọng lượng riêng, trên tay Hoàng đế có chốt cơ quan, nếu ta trực tiếp lấy đi, thì cơ quan sẽ bật mở, nhưng khi ta dập đầu, đầu vừa chạm đất đã có thể phá giải được cơ quan, nên mới thuận lợi gỡ bộ xiêm y này xuống.”

Nghe hần nói xong, Thanh Hạm càng ngạc nhiên hơn, không ngờ chỉ một hành động rất nhỏ như vậy mà cũng khiến hần bước qua lần ranh sinh tử. Thứ quý giá này, làm sao nàng dám nhận, nàng định trả xiêm y lại cho hần, thì Lăng Nhựt Tâm nhìn thấy, liền nói: “Muội làm gì vậy?”

Thanh Hạm nói: “Tuy mẹ ta mất sớm, nhưng ta cũng biết không thể tùy tiện nhận lễ vật của người khác, nhất là thứ được dùng tính mạng để đổi lấy. Nếu huynh cho ta mười vạn lượng bạc, thì ta sẽ không khách khí mà nhận ngay, bởi vì ta biết gia thế của huynh thế nào. Nhưng bộ xiêm y này thì không thể được.”

Lăng Nhựt Tâm khẽ cười, trong mắt đầy vẻ tán thưởng: “Bộ xiêm y này muội có thể yên tâm mà nhận, không phải muội luôn nói ta keo kiệt sao? Lần này muội vì giúp Huyền Thái son trang mà phải mạo hiểm cùng ta, dọc đường đi cũng bị sợ hãi nhiều rồi. Hành động này của ta, cũng chỉ là mượn hoa hiến Phật thôi mà.”

Thanh Hạm nói: “Huynh đã đồng ý cho ta mười vạn lượng và tự do, đó là thù lao của ta rồi. Còn thứ này, ta không thể nhận được.”

Lăng Nhựt Tâm khẽ mỉm cười: “Thế này đi, muội giúp ta bảo quản bộ xiêm y này trước. Chờ đến khi nào ta tìm được nương tử để tặng cho nàng ấy thì sẽ lấy lại sau. Quyết định vậy đi!” Dứt lời, hần cũng không cho nàng cơ hội từ chối, đi thẳng về phía cửa hông. Tim hần đang đập rất mạnh, khi nói ra câu nương tử tương lai, trong lòng hần lại thầm nói, nàng chính là nương tử của ta, dùng bộ xiêm y quý báu này làm vật đính ước thì còn gì tốt hơn nữa. Nhưng không biết cô bé ngốc này có hiểu không.

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm cũng hơi sững sốt, trên mặt thoáng hiện lên một tia thất vọng, trong lòng cũng thấy khó chịu hơn. Thì ra là nàng nghĩ quá nhiều, hần chẳng qua chỉ muốn nhờ nàng bảo quản thay hần thôi. Chờ khi hần thành thân nàng cũng phải trả lại cho hần. Nàng đã nói rồi mà, tính cách của hần như vậy, sao có thể thích nàng được! Thấy hần rời đi, nàng cũng nhanh chân bước theo, vừa đi vừa nói: “Được, vậy ta giữ giúp huynh, chờ khi huynh tìm được người huynh thích, ta sẽ trả bảo vật này lại cho huynh!”

Lăng Nhựt Tâm trầm nghĩ, người đó là muội chứ à! Nhưng hần cũng không nói ra miệng, chỉ mỉm cười.

Thanh Hạm đi rất nhanh, không cẩn thận lại đụng đổ một cái cây bằng ngọc bích ở bên cạnh, căn một thối vón đang sáng ngời bỗng tối đen như mực. Nàng đứng im tại chỗ sờ soạng xung quanh một chút liền bị tụt xuống dưới. Nàng kinh hãi, muốn mượn lực nhảy lên, nhưng bàn chân không có điểm tựa để vận lực. Nhờ ánh sáng leo lét ở phía sau, nàng thoáng nhìn thấy bên dưới đầy rẫy, trùng độc màu sắc sặc sỡ, khiến nàng hét thất thanh.

Thấy nàng gặp nguy hiểm, Lăng Nhựt Tâm không kịp nghĩ ngợi, liền vươn tay muốn kéo nàng lên, nhưng khi dùng sức lại động đến vết thương trên lưng. Sự đau đớn làm hần không còn sức lực, trượt xuống theo nàng. Thanh Hạm cuống quýt dùng tay túm lấy chân hần, vận lực ném hần lên, rồi lại cẩn thận đập ngã pho tượng có dáng của một thị vệ bên cạnh để mượn sức lao lên.

Nghe tiếng vũ khí xé gió lao đến ở bên tai, nghĩ đến những mũi tên được tẩm độc vừa rồi, Thanh Hạm lại càng hoảng hốt, vội ôm Lăng Nhựt Tâm lăn một vòng mới tránh được trận địa tên bắn vừa rồi. Có điều, trong lúc hai người đang lăn đi, thì Thanh Hạm cảm thấy có một thứ gì đó mềm mại chạm vào môi mình, nàng kinh ngạc, hương vị nhàn nhạt quen thuộc của Lăng Nhựt Tâm thoáng qua mũi nàng, khiến nàng nhất thời ngây dại.

Khi trước mắt hơi sáng lên, nàng mới phát hiện ra, nàng đang nằm đè lên Lăng Nhựt Tâm, môi của nàng chạm vào môi hần. Tư thế của hai người lúc này, muốn có bao nhiêu mờ ám, thì có bấy nhiêu. Đầu Lăng Nhựt Tâm cũng hoàn toàn trống rỗng. Tuy hai người đều không còn tâm trạng nào, nhưng chạm vào đôi môi mềm mại ngọt ngào ấy, vẫn khiến tim hần đập đến điên cuồng, vết thương vốn đang đau nhức dường như cũng không còn đau đớn nữa.

Thanh Hạm bỗng cảm thấy một cảm giác mát lạnh ập đến, theo phản xạ của con nhà võ, nàng vội ôm Lăng Nhựt Tâm lăn thêm vài vòng về phía sau.

Nhờ ánh sáng lơ mơ, nàng nhìn thấy mấy pho tượng ban nãy vẫn còn bất động, giờ đang cầm đại đao và trường thương tấn công về phía nàng. Nàng hoảng hốt, bay lên, tung một cước đập ngã pho tượng thị vệ bằng đá. Nhưng sau khi bị ngã, thị vệ đó lại tiếp tục đứng lên tấn công về phía nàng. Thị vệ đang đứng canh bốn phía cũng đều như sống lại. Nhìn lên trần mộ thất nàng mới phát hiện ra, không biết từ bao giờ, cái mái vòm giống mặt trời kia đã biến mất, nhường chỗ cho một bầu trời đầy sao, tia sáng mỏng manh trong mộ thất cũng là do những vì sao kia tạo thành!

Nhờ tia sáng của các vì sao, mà nàng nhìn thấy được một khung cảnh vô cùng đáng sợ, một dòng nước lũ không biết từ đâu ùn ùn kéo đến, cuốn theo hết cả đám côn trùng, rắn độc trên sân nhà, lao về phía họ!!!

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 55: Lại gặp nguy

Thấy Thanh Hạm còn ngẩn người, Lăng Nhục Tâm hét to một tiếng: “Chạy mau!” Dứt lời, hấn cũng bắt chập vết thương trên người, nắm chặt tay Thanh Hạm lao điên cuồng về phía cửa hồng. Dòng nước lũ ào đến cực nhanh, cuốn đổ cả mấy tên thị vệ bằng gốm. Dòng nước lũ cuốn theo đám trùng độc trên đất, ào ào đổ về hướng họ. Thanh Hạm nghĩ còn không kịp nghĩ, vội vàng đóng chặt cửa hồng lại.

Nghe tiếng nước lũ ào ào đập vào cánh cửa gỗ, chỉ e sẽ không chống đỡ được quá nửa khắc, Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm liếc nhìn nhau. Thấy phía cuối hành lang có một hình bát quái, Thanh Hạm lại đè hình bát quái đó xuống, cửa đá nâng lên, hai người chạy như bay qua cửa, sau đó, nàng lại nhanh tay ấn hình bát quái phía bên kia. Ngay khi cửa đá đang hạ xuống, thì nước lũ cũng đã đập vỡ cánh cửa gỗ kia, ùn ùn đổ vào. Rất may, cánh cửa đá vừa kịp đóng chặt, chặn dòng nước lũ lại.

Hai người mệt mỏi ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, nhìn nhau cười.

Đây chính là gian mộ của Hoàng hậu, nhưng rất kỳ quái, trong mộ của Mị phi có rất nhiều bảo vật, vậy mà trong mộ Hoàng hậu lại hoàn toàn trống rỗng, chẳng có gì cả. Trên bốn bức tường chỉ tô một màu xanh da trời, vẽ thêm mấy con chim to đang giương cánh. Trên chiếc bàn dài có đặt rất nhiều sách. Căn mộ này cũng nhỏ hơn mộ các phi tần khác rất nhiều, quan tài cũng chỉ được chế từ gỗ lim bình thường, chứ không phải quan tài thủy tinh.

Thanh Hạm thấy vô cùng kỳ quái, có lẽ vị Hoàng hậu này cực kỳ bị thất sủng, cho nên mới thế chẳng. Lăng Nhục Tâm tiện tay mở một quyển sách trên bàn, nét mặt lại lộ ra ý cười, Thanh Hạm hỏi: “Trong đó viết gì mà khiến huynh cao hứng vậy?!”

Lăng Nhục Tâm đáp: “Muội có nhớ những bức tranh màu sắc rất rực rỡ, tiên điểm ở mấy căn mộ trước không? Thì ra vị Hoàng hậu này là một cao thủ nhuộm màu, rất hiểu các phương pháp phối màu, những tài liệu này đều ghi lại phương pháp chế và phối màu nhuộm của bà.”

Thanh Hạm cười nói: “Thế thì ta phải chúc mừng huynh rồi. Đối với huynh mà nói, thì có lẽ đây mới thực sự là báu vật vô giá!”

Lăng Nhục Tâm gật gù đầu, cầm một quyển sách lên, thở dài nói: “Vị Hoàng hậu này thật thông minh, có thể chế ra thuốc nhuộm tuyệt thế như vậy, lại thấu hiểu sâu sắc cách đối nhân xử thế. Sau khi bà lên làm Hoàng hậu, biết Hoàng đế hoa tâm (lãng nhãng), chắc chắn sẽ không đối xử tốt với bà, nên bà liền dốc lòng nghiên cứu phương pháp nhuộm màu. Khi Hoàng đế băng hà, bà lại tự nguyện chôn cùng, nhưng bà mua chuộc được mấy người thợ xây Hoàng lăng, thiết kế riêng cho mộ thất của bà một cánh cửa mở, nên bà mới có thể an nhàn hưởng tuổi già trong này.”

Thanh Hạm ngạc nhiên hỏi: “Ý huynh là, khi bà bị chôn cùng ở đây vẫn chưa chết, mà tự bà chủ động muốn vào trong này sao?”

Lăng Nhục Tâm gật đầu: “Sau khi tới đây, bà thấy xung quanh đều là rừng rậm, còn có các loại hoa lan khác nhau, nên mới dốc lòng nghiên cứu chế tạo thuốc nhuộm, cũng ghi lại hết các phương pháp chế màu nhuộm trong này. Hôm nay ta có thể nhìn thấy, thật đúng là cực kỳ có phúc.”

Thanh Hạm cười: “Lần này chúng ta có phải là trong họa có phúc không?”

Lăng Nhục Tâm cũng cười: “Đúng thế, vì trong bản ghi chép của Hoàng hậu có nói, bà trồng Thiên Tâm lan ngay bên ngoài, cho nên, chúng ta chỉ cần bước ra khỏi đây là có thể nhìn thấy Thiên Tâm lan rồi.”

Thanh Hạm vui vẻ nói: “Vậy chúng ta mau đi thôi, ta thật sự rất ghét cái nơi quái quỷ này!” Nào là tên độc, nào là lửa, rồi lại nước lũ, trùng độc, ai mà không sợ chứ?!

Lăng Nhực Tâm cười cười dẫn nàng đi qua cửa Hoàng lăng. Bên ngoài đang là ban ngày, sương mù mờ mờ. Cả một khoảng trời toàn Thiên Tâm lan phát ra ánh sáng dịu nhẹ. Hai người nhìn nhau cười, rồi mờ hành trang ra, bắt đầu thu hoạch, đến khi hái được đầy hai hành trang mới dừng tay.

Sau khi thu hoạch xong, bỗng có một bóng trắng nhao lên bay qua, khiến hai người kinh hoảng. Cảnh tượng này rất giống với lúc trước khi bọn họ bị rơi vào Hoàng lăng, cũng cực kỳ giống những gì Lăng Ngọc Song đã nói. Nhưng bóng trắng kia lại không giống người. Lăng Nhực Tâm nhìn thấy một chấm đỏ ngay bên cạnh nơi cái bóng đó biến mất. Màu đỏ đó rất tươi, rất đẹp, hẳn chợt nghĩ có lẽ đó là một loại màu nhuộm rất hiếm có, nên vui vẻ định tới lấy.

Thanh Hạm nhìn thứ kia rất quen, đột nhiên nàng nhớ đã từng nhìn thấy nó trong sách thuốc của Huyền Cơ Tử, vội quát to: “Dừng tay!”

Lăng Nhực Tâm kinh ngạc nhìn Thanh Hạm, tay cũng dừng ngay lại, Thanh Hạm giải thích: “Nếu ta nhớ không nhầm, thì đó là cúc Bách nhật, là loại hoa kịch độc, tuy không khiến người ta chết ngay lập tức, nhưng người đã từng chạm vào nó thì hiện nay không còn một ai sống sót!”

Lăng Nhực Tâm vội rút tay lại, hẳn đương nhiên đã từng nghe về cúc Bách Nhật, độc tính của nó ghê gớm thế nào, hẳn biết rất rõ, đột nhiên, hẳn chợt hiểu ra: “Cuối cùng ta cũng biết ngày đó cha ta qua đời như thế nào rồi.”

Bóng trắng kia lại hiện lên, hẳn nhớ ra gì đó, kéo Thanh Hạm chạy vội ra bên ngoài, Thanh Hạm hỏi: “Sao thế?”

Lăng Nhực Tâm nói: “Bây giờ không tiện giải thích, đi thôi, nếu không, chỉ sợ sẽ không thoát khỏi khu rừng này!” Nhưng hẳn vừa vận khí thì độc lại dâng lên khiến hẳn không chống đỡ nổi, mặt tái nhợt rồi ngã xuống đất.

Thanh Hạm cuống lên, không kịp nghĩ nhiều, vội đỡ hẳn dậy rồi công hẳn trên lưng. Lăng Nhực Tâm vô cùng lúng túng, vừa định ngăn nàng thì Thanh Hạm đã hét lên: “Ta công huynh, huynh chỉ cho ta biết nên đi thế nào!”

Gặp tình huống này, Lăng Nhực Tâm cũng đành bỏ qua thể diện của nam tử, hẳn nằm trên tấm lưng gầy nhỏ của Thanh Hạm, chỉ đường cho nàng. Thanh Hạm lao điên cuồng theo hướng hẳn chỉ. Nàng hơi tò mò, quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng không nhìn còn đỡ, vừa nhìn nàng đã vô cùng kinh hoàng. Nơi bọn họ vừa đứng kia đã cháy đen hết, rõ ràng như vừa bị thứ độc gì hủy hoại.

Nàng kinh hãi, vội dùng toàn bộ khí lực, chạy thật nhanh theo hướng Lăng Nhực Tâm chỉ. Cứ chạy suốt khoảng một canh giờ họ mới gặp được nơi họ đã thả dây thừng lúc trước. Người nàng ướt đầm mồ hôi, còn Lăng Nhực Tâm vừa nhìn thấy sợi dây thừng kia, thần kinh của hẳn rối cuộc cũng có thể thả lỏng, sắc mặt tái nhợt ban nãy bỗng xanh mét rồi ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Nghĩ đến con mãng xà lớn khi nàng mới xuống đây, Thanh Hạm lại càng thêm sợ hãi, ở nơi này không thể an toàn được, nàng vội buộc chặt Lăng Nhực Tâm và Thiên Tâm lan vào người mình, rồi cắn chặt răng, dùng sức nhảy lên.

Khi trở về khách điểm nhỏ ở trấn kia, tiểu nhị thất kinh khi nhìn hai người vô cùng nhếch nhác quay về, vội vàng đi chuẩn bị đồ ăn. Dù Thanh Hạm đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng nàng vẫn nhờ tiểu nhị đi tìm hộ một vị lang trung tới xem thương thế cho Lăng Nhực Tâm. Gã lang trung đó, đúng là một tên lang băm, cái gì cũng không biết, chỉ kê được lung tung, ngay cả Thanh Hạm mù mờ về y thuật mà cũng thấy y thuật của gã rất kém cỏi. Nàng không yên lòng, lại lấy thêm một viên giải độc của Huyền Cơ Tử ra đút cho hẳn. Dùng qua loa một chút đồ ăn, thấy sắc trời cũng đã tối, nàng liền kéo ghế, ngồi xuống cạnh giường hẳn để chăm sóc hẳn.

Bỗng nàng nghe tiểu nhị ở bên ngoài nói: “Ta đã ngăn các người đừng đi núi Lung mà các người không chịu nghe. Có điều, số mạng của hai người đúng là quá tốt nên mới còn sống mà thoát ra ngoài. Nhưng mà, vị tiểu nương tử này có thể sẽ nguy hiểm đấy. Những người đã ở trong núi Lung ba ngày mà còn có thể ra ngoài thực sự rất hiếm.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Người nói chúng ta đã ở trong đó ba ngày sao?”

Tiểu nhị gật gù đầu, hơi kỳ quái nhìn nàng: “Chà, hai người chỉ vừa mới thành thân mà gặp chuyện này, e là...” Tuy hẳn không nói hết, nhưng Thanh Hạm cũng hiểu được ý hẳn. Tiểu nhị có lẽ đã nhầm bọn họ là vợ chồng, nên mới nói bọn họ vừa thành thân. Nếu là lúc trước, Thanh Hạm nhất định sẽ cãi lại, nhưng lúc này, trong lòng nàng chỉ một mực nghĩ về Lăng Nhực Tâm, có thể lại vô cùng mệt mỏi, làm sao còn hơi sức mà cãi lại hẳn. Nàng vẫn đang mãi nghĩ, khi bọn họ vào là buổi sáng, ở trong đó vượt qua bao nguy hiểm, vậy mà đã trải qua ba ngày, thảo nào bụng nàng lại đói như vậy!

Sau khi uống thuốc, Lăng Nhực Tâm vẫn hôn mê bất tỉnh, khiến Thanh Hạm vô cùng lo lắng, sáng sớm hôm sau nàng liền thuê xe ngựa, đưa Lăng Nhực Tâm quay về thành Tâm Ân. Sờ trán của hẳn vẫn nóng hầm hập, Thanh Hạm không kìm được lại khóc ròng nói: “Lăng Nhực Tâm, ta không cho huynh chết, huynh đã nói huynh phải gả cho ta, giờ còn chưa gả, làm sao huynh có thể chết được!” Nàng vừa khóc vừa lau nước mắt. Mà coi kìa, con người khi cực kỳ đau lòng thì hoặc là sẽ kích động, hoặc là sẽ nói linh tinh, nữ tử làm sao có thể cưới nam tử chứ?!

Tuy Lăng Nhực Tâm vẫn hôn mê, nhưng hẳn lại cảm nhận rất rõ mọi việc đang xảy ra xung quanh mình. Nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng hẳn cực kỳ vui vẻ, thì ra trong lòng nàng cũng có hẳn! Gả cho nàng à?! Hẳn cười thầm, ban đầu, khi mẹ và Đoàn thúc thúc đưa ra đề nghị này, hẳn chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường. Hẳn đường đường là một nam tử hán, đi gả cho nữ tử chẳng phải sẽ là chuyện vô cùng nhục cười hay sao? Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, khi hai người cùng nhau vượt qua sinh tử, hẳn mới chợt phát hiện, gả cho nàng cũng không phải là chuyện xấu, hẳn còn thậm chí có một chút mong chờ...

Từ nhỏ hẳn đã lo việc buôn bán, hẳn biết rõ bản chất con người rất ghê tởm. Chìm nổi trong thương trường nhiều năm, lại thêm thân phận đặc biệt, nên hẳn làm việc gì cũng rất cẩn thận. Trừ một vài tôi tớ trung thành, đáng tin cậy ở bên cạnh, thì hẳn không có bằng hữu nào khác, bởi vì chỉ sợ khi hẳn có bằng hữu thân thiết, sẽ dễ lộ ra bí mật của mình. Vì mấy trăm miệng ăn từ trên xuống dưới Huyền Thái sơn trang, hẳn đối xử với bất kể ai cũng đều rất tao nhã, nụ cười trên mặt ấm áp như gió xuân, nhưng trong lòng lại thầm giữ khoảng cách với người khác tới vạn dặm. Có điều, trái tim nhỏ bé kia thì từ đầu đến cuối vẫn không ngừng mong chờ một tình yêu, dù cho tới giờ hẳn vẫn luôn một mình, phong thái lúc nào cũng cao cao tại thượng, nhìn thì vô

cùng hạnh phúc, nhưng bản thân hẳn thì lại vô cùng cô độc.

Sự xuất hiện của Thanh Hạm giống như một làn gió mới thổi vào cuộc sống của hắn. Nàng vốn rất thông minh, tính cách vui tươi, cởi mở, rồi lại vô cùng đơn thuần. Sở trường của nàng là bú rống bình, gây chuyện, nhưng lại không có ý xấu với người khác. Mỗi lần hai người gặp nhau đều ồn ào tranh cãi, nếu là trước kia, hẳn sẽ cảm thấy đây là chuyện khó tin, từ bé đến lớn, hắn chưa bao giờ cãi nhau với ai. Nhưng không biết vì sao, hắn lại cực kỳ thích nhìn dáng vẻ trềnh trềnh mắt đối mặt với hắn của nàng. Khi nàng tức giận, đôi môi nhỏ nhắn sẽ hơi chu lên, thật vô cùng đáng yêu. Hắn cũng thích nhìn dáng vẻ cười đến không tìm không phổi của nàng, trong đôi mắt trong trẻo đầy vẻ bú rống bình, chiếc răng nanh nhỏ nhỏ khê lộ ra như thị uy. Không biết vì sao, hắn rất thích ở bên nàng, cũng thích cãi cọ với nàng. Thứ tình cảm này, hắn còn chưa kịp nhận ra đó là tình yêu, nhưng trong lòng lại vô cùng ngóng trông, mong nàng có thể luôn luôn ở bên cạnh hắn.

Thanh Hạm đâu biết được tâm tình hắn lúc này, nhìn mặt hắn hơi đỏ lên, nàng lại càng thêm sốt ruột, luôn miệng thúc giục phu xe chạy nhanh lên, hy vọng có thể quay về Huyền Thái sơn trang trước khi đêm xuống. Nhưng, xe ngựa đột ngột dừng lại, sát khí thoáng bao trùm bốn phía. Thanh Hạm có dự cảm không lành, nàng vén rèm xe lên, quả nhiên nhìn thấy một mũi tên cắm thẳng vào trước ngực phu xe, dường như lão đã tắt thở. Nàng không nghĩ nhiều thêm, rút bội kiếm của Lăng Nhược Tâm ra rồi nhảy xuống ngựa.

Fu xe đã bị giết, máu chảy lênh láng, mười mấy gã nam tử to cao vây quanh xe ngựa. Vừa nhìn trận thế này, Thanh Hạm biết ngay bọn chúng không có ý đồ tốt. Nàng quay sang cười với bọn chúng, nói: “Đường rộng phía thênh thang, các vị đi thì cứ đi, tại hạ tự thấy không quen biết các vị. Trong tay ta có chút bạc đây, ta chia cho các vị một chút, xin các vị hãy nhường đường cho ta.”

Gã cầm đầu cười to nói: “Ông đây không phải kẻ cướp đường, cũng không thiếu tiền, có điều, ta cũng biết Huyền Thái sơn trang giàu có nhất thiên hạ. Nếu không phải ta nhận sự uỷ thác của người khác, nhất định phải khiến hai người bỏ mạng ở đây, thì chỉ với dung mạo tuấn tú của người, ta còn có thể bán người vào hồng quán kiếm chút bạc rồi. Thật đáng tiếc, đáng tiếc! Tiếc cho Lăng Đại tiểu thư dung mạo tuyệt thế, kể từ đây sẽ hương tiêu ngọc vẫn!”

Nghe gã nói xong, trong lòng Thanh Hạm hơi kinh hãi, hoá ra có người thuê bọn chúng tới giết họ. Bọn chúng ở sẵn đây chờ, có lẽ đã theo dõi họ suốt đường đi, nên mới biết rõ hành tung của họ như vậy. Đồi nàng thích nhất là đánh nhau, nhưng nàng biết giờ không phải lúc để đánh nhau. Lăng Nhược Tâm đang gặp nguy hiểm, cần phải điều trị kịp thời. Hơi thở của mấy gã này rất ổn định, rõ ràng là võ công cũng không hề thấp. Nhưng với võ công của nàng, thì mười người bọn họ cũng không địch lại được. Nàng hơi cân nhắc, vì nàng biết, một khi nàng ra tay, nhất định sẽ lấy đi mạng sống của bọn chúng.

Thanh Hạm thân nhiên cười nói: “Ta tự thấy mình rất thô lỗ, không biết nói lý, nhưng giờ mới phát hiện, thì ra còn có người thô lỗ vô lý hơn cả ta. Ta rất muốn biết, kẻ vô lý đó là ai?”

Gã cầm đầu cười nói: “Nhận tiền của người ta, đương nhiên phải ra mặt thay người ta. Nhưng thấy người mi thanh mục tú như vậy, ta cũng sẽ cho người một cơ hội. Nếu người có thể thắng ta, ta sẽ thả cho người một con đường sống.” Thấy Thanh Hạm có vẻ còn rất trẻ, tuy tay cầm bội kiếm nhưng hơi thở lại hỗn loạn, nên gã cũng không đề cao nàng.

Thanh Hạm cười nói: “Vây cũng được!” Nói xong, nàng xuất một chiêu vòng cung, nhắm thẳng vào gã kia. Gã kia thấy nàng sử dụng kiếm sắc bén như vậy mới thấy kinh hãi. Gã đã quá xem thường “hắn ta” rồi. Gã dùng toàn lực mới có thể ngăn cản chiêu này của nàng, nhưng nàng lại tiếp tục xuất thêm một chiêu khác, chiêu trước còn chưa đỡ xong, chiêu sau đã ập tới, thanh trường kiếm xuyên thủng qua ngực gã kia. Trước khi ngã xuống, gã kia dường như vẫn không thể tin nổi chuyện này là thật, kinh hãi nói: “Người... người là người của Thương Tổ môn!” Dứt lời, hắn liền tắt thở.

Tuy tính tình Thanh Hạm không được tốt, thích gây chuyện, sinh sự, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng giết người. Thấy người kia ngã trên mặt đất, trong lòng nàng cũng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nàng hiểu rõ, nếu không nay bọn chúng không chết thì chắc chắn sẽ là nàng chết!

Đám người kia thấy thủ lĩnh bị giết, cũng vô cùng kinh sợ, hét to: “Mọi người tiến lên!” Bọn chúng muốn ý đồng hiệp yếu, những gã kia cũng đồng loạt tấn công về phía Thanh Hạm.

Thanh Hạm không kịp nghĩ nhiều, giờ trường kiếm lên đứng dậy đón địch. Đám người kia đưa mắt ra hiệu cho nhau, hai tên lao về phía xe ngựa. Thanh Hạm hoảng sợ, nàng biết mục đích thực sự của bọn chúng là Lăng Nhược Tâm, trường kiếm vung lên, đánh lui tên hắc y nhân đang tấn công mình, búng chân nhảy tới chặn hai gã kia lại. Nàng tung một chiêu giết chết một tên rồi lại vung kiếm chặn tên kia. Thanh Hạm vốn nghĩ giết luôn cả tên còn lại, không ngờ gã dùng toàn lực, chặn sát chiêu của nàng, một gã tấn công từ đằng sau, đâm thẳng vào lưng nàng. Chiêu thức của Thanh Hạm đã xuất ra, không kịp đổi hướng, chỉ có thể lăn một vòng tại chỗ mới có thể tránh được sát chiêu kia. Nhưng khi nàng vừa tránh ra, thì xe ngựa liền bị lộ ra một khe hở, gã hắc y nhân cầm kiếm phi thẳng vào xe ngựa. Nàng kinh hãi muốn lao tới cản, nhưng không còn kịp.

Thanh Hạm hoảng hốt hét lên: “Dừng!!!” Tại thời khắc đó, nàng chỉ cảm thấy vô cùng lo lắng. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu được, trong lòng của nàng, Lăng Nhược Tâm đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng, không thể thay thế được.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Tình yêu nam nữ

Tiếng kêu hoảng hốt của Thanh Hạm vừa dứt, thì bỗng đám hắc y nhân kia hét lên thê thảm. Nàng kinh hãi khi thấy bọn chúng đồng loạt ngã lăn ra đất, trên trán đều có một đoá hoa. Ngay sau đó, một nam tử mặc áo tím nhẹ nhàng lướt tới. Nhìn thấy người kia, Thanh Hạm mừng rỡ: “Đại sư huynh, huynh tới thật đúng lúc!”

Tổng Ván Chi đi tới trước mặt nàng, mỉm cười với nàng rồi kéo nàng đứng dậy. Hắn nhẹ nhàng phùi bụi đất trên người nàng rồi nói: “Có chuyện gì thế này? Muội lại gây hoạ gì rồi hả?”

Tổng Ván Chi vốn thân thiết với nàng từ nhỏ, nàng vẫn coi hắn là người nhà thân thiết nhất của nàng. Nhiều ngày nay, nàng đều như đi dạo ở quỹ môn quan, giờ vừa nhìn thấy hắn, nàng cảm thấy vô cùng ấm áp. Nghe hắn hỏi vậy, sự ấm ức trong lòng dâng lên khiến nàng rúc vào lòng hắn khóc oà.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, lòng Tổng Ván Chi bỗng cảm thấy đau đớn không thôi, hắn khẽ vuốt lưng nàng, nói: “Bé ngọc, đừng khóc nữa, nói cho sư huynh biết, ai bắt nạt muội, sư huynh sẽ dạy dỗ hắn cho muội!”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm lại chợt nhớ ra Lăng Nhược Tâm vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nàng vội ngừng khóc, lau hết cả nước mắt nước mũi lên y phục của hắn, rồi nói: “Đại sư huynh, Lăng đại tiểu thư trúng kịch độc, huynh mau giúp muội cứu ‘nàng’ đi!”

Nhìn nét mặt căng thẳng của nàng, Tổng Ván Chi vội vén rèm xe lên, thấy dung mạo của Lăng Nhược Tâm, hắn cũng không khỏi ngẩn người. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc đến như vậy. Hắn thầm mắng mình, tiểu sư muội còn đang đứng trước mặt, vậy mà hắn dám suy nghĩ lung tung tới nữ tử khác, đúng là đáng đánh mà! Hắn lập tức thu lại tạp niệm, đưa tay bắt mạch cho Lăng Nhược Tâm. Thấy mạch của ‘nàng’ suy yếu, sắc mặt tái nhợt, Tổng Ván Chi tiếp tục hơi nhắc mi mắt của ‘nàng’ lên để kiểm tra, rồi khẽ thở phào.

Tổng Ván Chi rút một lọ nhỏ từ ngực áo ra, đút cho Lăng Nhược Tâm một viên thuốc rồi hỏi: “Muội đã từng trị liệu sơ qua cho ‘nàng’ ấy rồi à?”

Thanh Hạm đáp: “Ta đã hút gần hết độc tố ra giùm ‘nàng ấy’, cũng đút cho ‘nàng’ hai viên giải độc mà sư phụ cho ta rồi.”

Nghe nàng nói vậy, Tổng Ván Chi vội vàng kéo tay nàng qua bắt mạch, rồi đưa cho nàng một viên thuốc, tròng mắt lườm nàng: “Muội có biết dùng miệng hút độc cho người khác nguy hiểm đến thế nào không? Nếu làm không tốt, chẳng những không cứu được người mà còn tự khiến mình bị trúng độc! May mà sư phụ biết muội bướng bỉnh, từ nhỏ đã cho muội ném hàng trăm loại thảo dược, nên cơ thể của muội mới có sức đề kháng nhất định với độc tính, nếu không, lần này không những muội không cứu được người, mà chỉ e là đến tính mạng mình cũng mất luôn rồi!”

Thanh Hạm lè lưỡi: “Có nghiêm trọng thế không? Hơn nữa, ‘nàng’ bị thương cũng vì cứu ta mà!”

Tổng Ván Chi gõ đầu nàng một cái: “Đã làm sai còn dám cãi nữa! Ta vốn đang thắc mắc vì sao ‘nàng’ trúng độc nguy hiểm như vậy mà không chết, thì ra muội đã dùng miệng hút gần hết độc ra, còn cho ‘nàng’ uống giải độc bí truyền của Thương Tổ môn nữa. Độc của ‘nàng ta’ chưa vào tới tim, gặp được ta thì chắc chắn sẽ không chết. Trong xe không tiện châm cứu, sau khi về ta sẽ châm cứu cho ‘nàng’, sau đó dùng được điều trị tiếp vài ngày, chắc chắn sẽ không sao.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm rốt cuộc cũng yên lòng, vội lảng sang chuyện khác: “Đại sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

Tổng Ván Chi lại gõ nhẹ vào đầu nàng: “Còn không phải tại muội sao?! Lần trước bị lạc mất muội, ta tìm muội khắp nơi. Mà muội thì cứ như mất tích ấy, ta vẫn nghĩ là muội sẽ không tới Huyền Thái sơn trang, nên ta cũng bỏ qua nơi đó, không tìm, ai ngờ, muội lại chạy tới đó. Lúc ta tới Huyền Thái sơn trang, thì bá phụ nói muội đi núi Lung cùng Lăng đại tiểu thư, ba ngày nữa sẽ về. Nhưng ta chờ bốn ngày vẫn không thấy muội về, ta lo lắng nên chạy tới đây tìm muội, may mà ta tới đúng lúc. Cô nhóc ngọc muội ấy, khi nào mới có thể không gây chuyện nữa để ta được yên ổn vài ngày hả?” Dứt lời, hắn hít sâu một hơi, hắn biết tính nàng rất thiếu sự tập trung, thích những tháng ngày tự do tự tại, lại không đoán ra là nàng sẽ chạy tới Huyền Thái sơn trang, nếu không phải hắn tìm khắp thành Tầm Ân cũng không thấy nàng, thì hắn đã không chạy tới Huyền Thái sơn trang cầu may rồi.

Nhớ lần trước nàng bỏ rơi hắn, mà hắn lại không hề so đo với những hành vi tùy hứng của nàng, còn lo lắng cho an nguy của nàng, Thanh Hạm lập tức cười hi hi: “Thật ra ta cũng không muốn tới Huyền Thái sơn trang đâu, là vì bị Lăng Nhược Tâm kia bày kế đẩy chứ. Nếu không, thì bây giờ ta vẫn đang tiêu diêu tự tại rồi!” Có điều, gần đây trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng cũng bắt đầu thấu hiểu giang hồ hiểm ác là thế nào.

Tổng Ván Chi thở dài: “Đến bao giờ muội mới có thể kiềm hãm tính tình của mình lại hả?! Cứ thế này thì sớm muộn gì muội cũng gây đại hoạ mất thôi!”

Thanh Hạm kéo tay hắn, cười hi hi nói: “Ta biết Đại sư huynh hiểu ta nhất mà, ta thề, sau này không bao giờ chạy loạn nữa. Có đại sư huynh ở bên cạnh, chuyện nguy hiểm gì cũng có thể hoá giải được. Lần này không phải là mình chứng rõ nhất hay sao!”

Tổng Ván Chi mỉm cười đầy vẻ cưng chiều, xoa đầu nàng nói: “Ta thật hết cách với muội! Nói gì thì nói, muội cũng phải để ý một chút.” Nhìn đồng thỉ thề nằm đầy dưới đất, hắn cúi người nhặt lên một khối lệnh bài, trên mặt có khắc hình thanh kiếm, liền hỏi Thanh Hạm: “Sư muội, muội lại gây thù chuốc oán với ai thế này?”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Tuy ta thích gặp rắc rối, nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp mấy người này, nhìn hành động của bọn hần thì có lẽ mục tiêu là Lăng đại tiểu thư.” Thấy Tống Văn Chi cầm lệnh bài kia trầm tư, nàng lại hỏi tiếp: “Đại sư huynh, thứ đó là gì?”

Tống Văn Chi trả lời: “Đây là lệnh bài của tổ chức sát thủ Tàn môn. Đó là một tổ chức mới nổi lên trên giang hồ vài năm gần đây, khi nhận được nhiệm vụ sẽ tìm mọi biện pháp hoàn thành, mấy năm nay chưa từng thất thủ. Cho nên, giá để thuê bọn họ cũng cực cao. Xem ra, các muội đã đắc tội một kẻ rất lợi hại rồi, hần ta muốn đưa hai người vào chỗ chết.” Dứt lời, hần nhú mày lo lắng.

Thanh Hạm ngẫm nghĩ: “Chuyện này chờ Lăng đại tiểu thư tỉnh lại rồi hỏi là được, giờ chúng ta có đoán mò cũng không ra, nên sớm quay về Huyền Thái sơn trang là hơn.” Với tính cách của Lăng Nhược Tâm, chi e là đã đắc tội không ít người. Nhưng kẻ thuê sát thủ này chắc chắn là cực kỳ oán hận Lăng Nhược Tâm, nếu không cũng sẽ không chi nhiều tiền như vậy.

Tống Văn Chi gật đầu nói: “Lần này nhiệm vụ của Tàn môn thất bại, e là sau này có thể sẽ lại tới, không cần biết mục tiêu của bọn họ là muội hay là Lăng đại tiểu thư, thì muội cũng phải thật cẩn thận, ta không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh muội được.” Hần cũng rất muốn thời thời khắc khắc ở cạnh nàng, nhưng dù sao nam nữ vẫn có sự khác biệt.

Thanh Hạm thở dài, nàng vẫn tưởng nàng là trùm gây rối, không ngờ Lăng Nhược Tâm dường như còn gặp phiền phức nhiều gấp mấy lần nàng.

Dọc đường đi, Tống Văn Chi đánh xe, Thanh Hạm vẫn không yên tâm về Lăng Nhược Tâm, nên một mực ngồi trong xe chăm sóc hần. Tống Văn Chi nghĩ Lăng Nhược Tâm là nữ tử, nên cũng không quá bận tâm, nếu hần biết Lăng Nhược Tâm là nam tử, không biết hần sẽ cảm thấy thế nào.

Ở Thương Tổ môn, Tống Văn Chi ngoài học võ, thì còn học cả thuật ngũ hành và y thuật. Học ngũ hành là vì sở thích của hần, còn học y thuật, thì mười phần vì Thanh Hạm. Khi còn ở Thương Tổ môn, Thanh Hạm rất nghịch ngợm, ngang bướng, thích gây họa, tuy nàng thường trêu chọc mọi người đến khóc dờ mếu dờ, nhưng nàng cũng thường xuyên bị thương. Nàng đã không phân biệt được được thảo, lại dám ăn linh tinh quả cây trong rừng, có lần còn suýt mất mạng. Hần thấy nàng thật sự không có khiếu học y, nên hần đành phải cố gắng nghiên cứu y thuật, không vì mục đích gì khác, chỉ vì muốn cứu nàng.

Y thuật của Tống Văn Chi thật sự rất kỳ diệu, sau khi uống viên thuốc kia, sắc mặt Lăng Nhược Tâm cũng tốt hơn nhiều. Sau khi quay về Huyền Thái sơn trang, hần cũng từ từ tỉnh lại. Thanh Hạm đang ôm hần vào lòng, mũi hần ngửi được mùi hương nhẹ nhàng của nàng, mặt áp vào nơi mềm mại ấm áp, không cần nhìn cũng biết là chỗ nào. Hần biết nếu lúc này hần tỉnh lại, nhất định sẽ không được hưởng sự đãi ngộ này nữa, liền tiếp tục giả vờ bất tỉnh, nhưng trong lòng thì ngọt như mật.

Khi mọi người quay về Huyền Thái sơn trang thì cũng đã chạng vạng tối. Thanh Hạm ôm Lăng Nhược Tâm quay về Miên Dung cư. Lăng Ngọc Song vừa nghe chuyện Lăng Nhược Tâm trúng độc bất tỉnh, liền vội vàng chạy tới, nhìn Tống Văn Chi đang chăm cứu cho Lăng Nhược Tâm.

Trong lòng Lăng Nhược Tâm buồn bực không thôi. Vừa mới tranh thủ hưởng thụ sự ấm áp của Thanh Hạm kia được một chút xú đã phải chịu khổ thế này rồi. Từ bé tới giờ chỉ có hần dùng kim đâm người khác, chứ chưa bị người khác lấy kim đâm hần bao giờ! Thì ra, bị người khác đâm vừa đau vừa tê thế này, vì hần đang giả vờ bất tỉnh, nếu không đã ngăn lại từ lâu rồi. Việc duy nhất hần có thể làm bây giờ là nhẫn nhịn! Nhưng mà sao đau quá thế này cơ chứ. Lúc này hần thật sự chỉ muốn ngất đi cho xong.

Sau khi Tống Văn Chi chăm cứu xong, trên đầu hần đã toát đầy mồ hôi, thấy ánh mắt lo lắng của mọi người, hần liền an ủi: “Đại tiểu thư đã qua cơn nguy kịch rồi, chỉ cần điều dưỡng một thời gian ngắn, mỗi ngày uống thuốc đúng giờ, sau mười ngày là có thể khỏi hần rồi.” Dứt lời, hần lại đưa cho Thanh Hạm một chiếc lọ sứ nói: “Trong bình là thuốc trị vết thương ngoài da, nam nữ khác biệt, Thanh Hạm, muội bôi thuốc cho Lăng đại tiểu thư đi.”

Vừa nghe Tống Văn Chi nói xong, Thanh Hạm thật muốn ngất xỉu luôn. Nàng và Lăng Nhược Tâm mới thật sự là nam nữ khác biệt, nàng mới không được bôi thuốc cho hần ấy! Nhưng nghĩ tới chuyện thân phận của hần là một bí mật, nàng vừa định nhờ Lăng Ngọc Song hỗ trợ, thì Lăng Ngọc Song đã cười nói: “Thanh Hạm, vậy phiền con bôi thuốc giúp Nhược Tâm nhé, ta đi sắc thuốc.” Dứt lời, bà cũng không cho nàng cơ hội từ chối, kéo luôn Tống Văn Chi đi để hỏi cách sắc thuốc.

Lăng Ngọc Song biết đệ tử của Thương Tổ môn ngoài võ công cao cường còn có y thuật độc bá thiên hạ, Tống Văn Chi là đại đệ tử của Thương tổ môn, y thuật chắc cũng không tệ. Hần nói Lăng Nhược Tâm không sao thì chắc chắn là không sao. Tuy nhìn sắc mặt Lăng Nhược Tâm hơi tái, nhưng cũng không quá kém. Đây là cơ hội khó mà có được để Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm gia tăng tình cảm, bà làm sao có thể đứng đây làm kỷ đà cản mũi được?! Bà lập tức kéo Tống Văn Chi ra ngoài, đồng thời đuổi luôn tôi tớ đi, để cho Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm ở lại riêng trong phòng.

Thanh Hạm rất buồn bực. Tuy không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thân thể của Lăng Nhược Tâm, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng. Có điều, nghĩ đi nghĩ lại, thì dù thế nào hần cũng vì cứu nàng nên mới bị thương, về tình về lý thì nàng cũng phải chăm sóc hần cho tốt... Nàng bỏ qua những suy nghĩ linh tinh trong đầu, cẩn thận bôi bỏ xiêm y cho hần, lộ ra tấm lưng trần trắng như tuyết. Trong lòng nàng lại không khỏi ghen tị, làn da của một đại nam nhân như hần mà còn trắng, còn mịn hơn cả nàng, đúng là không có thiên lý!

Miếng vết thương trên lưng hần hơi đỏ lên, tuy không sâu, có điều vì trúng kịch độc nên còn hơi sưng mủ, khiến nàng lại cảm thấy đau lòng. Dù nàng hiểu động, nhưng lại hay bị thương nên cũng có chút kinh nghiệm xử lý vết thương. Thanh Hạm nhanh nhẹn lấy thuốc mỡ trong lọ ra bôi lên vết thương trên lưng Lăng Nhược Tâm, sau đó lại lấy băng gạc, cẩn thận băng lại cho hần.

Có điều, tuy nàng đã rất cẩn thận, nhưng khi thuốc chạm đến vết thương, cũng khiến hần đau đến cực điểm, dù động tác có nhẹ nhàng đến đâu, cũng khiến người ta vô cùng đau nhức. Lăng Nhược Tâm biết trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, liền không nhịn được, khẽ hừ nhẹ. Nếu hần mà còn tiếp tục giả vờ, chỉ sợ sẽ đau chết mất thôi!

Vừa nghe thấy giọng hần, Thanh Hạm vui mừng hỏi: “Huynh tỉnh rồi à?”

Lăng Nhục Tâm mở to hai mắt nhìn nàng nói: “Muội nặng tay như vậy, ngay cả người chết cũng bị muội làm cho tỉnh lại thôi.”

Nếu là trước đây, Thanh Hạm chắc chắn sẽ cãi nhau với hắn, nhưng giờ nghe hắn nói chuyện, tuy hơi khó nghe, nhưng nàng lại cảm thấy cực kỳ êm tai. Nàng cười hi hi nói: “Huynh còn nói được chứng tỏ huynh chưa chết! Tuy lúc trước ta hay nguyện rửa huynh chết sớm, nhưng giờ ta mới phát hiện, huynh vẫn còn sống cũng không phải là chuyện xấu.”

Nhìn nét mặt nàng đầy mệt mỏi, hai mắt vừa đỏ vừa trũng sâu, hai người vừa vượt qua tử nạn, giờ nàng lại tươi cười xán lạn khiến trong lòng Lăng Nhục Tâm không hiểu sao bỗng dâng lên một nỗi đau khó tả. Hắn biết nàng đã khóc vì hắn, lo lắng vì hắn, cũng biết nàng vì muốn cứu hắn mà không màng tới sự an nguy của mình. Hắn khẽ cười nói: “Muội còn chưa chết, thì ta làm sao chết được. Bất nạt muội là chuyện thú vị nhất cuộc đời ta, ta làm sao có thể nhanh chóng từ bỏ quyền lợi của mình như thế được.”

Thấy hắn không sao, tâm tình Thanh Hạm cũng tốt hẳn lên, nhưng nàng vẫn giả vờ tức giận, khẽ đập hắn một cái: “Rốt cuộc huynh cũng chịu thừa nhận trước kia huynh toàn bất nạt ta phải không? Giờ ta cảnh cáo huynh, huynh mà dám bất nạt ta nữa, ta sẽ dùng một quyền đánh gục huynh luôn!”

Cú đấm kia tuy cực nhẹ, nhưng lại động tới vết thương trên người hắn, khiến hắn đau đớn, cau mày lại. Vừa nhìn thấy mặt hắn nhăn nhó, Thanh Hạm lại nhẹ nhàng hỏi: “Huynh không sao chứ?!”

Lăng Nhục Tâm trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Muội xuống tay nặng như vậy, định mưu sát chồng hay sao thế!”

Thanh Hạm tròn mắt nhìn hắn: “Cái gì mà mưu sát chồng chứ?” Mặc dù lúc ở trong Hoàng lăng, nàng đã từng nghĩ tới chuyện gả cho hắn, nhưng giờ hắn đột nhiên nhắc lại, khiến nàng thấy hơi ngượng ngùng.

Lăng Nhục Tâm kéo tay nàng qua nói: “Chính tai ta nghe thấy có người nào đó nói muốn thành thân với ta. Dù sao, hai chúng ta ai là tướng công, ai là nương tử cũng không có vấn đề gì, nhưng gì thì gì ta vẫn là nam nhân, cho nên hành động vừa rồi của muội chính là mưu sát chồng!”

Mặt Thanh Hạm đỏ bừng, đột nhiên nàng ngẩn người, rồi giận dữ nói: “Lăng Nhục Tâm, thì ra huynh đã tỉnh lại từ lâu, còn cố tình giả vờ!” Dứt lời, nàng định rút tay về, nhưng hắn vội nắm chặt lại không cho nàng rút ra, mà nàng thì lại lo lắng sẽ làm hắn đau nên không dám dùng quá nhiều sức, đành để kệ cho hắn cầm.

Nhìn dáng vẻ của Thanh Hạm, Lăng Nhục Tâm cười nói: “Ta không giả vờ, chẳng lẽ muội không biết khi người ta hôn mê, vẫn có thể nghe được tiếng nói xung quanh sao?! Ta có thể nghe thấy tiếng muội nói, nhưng không mở mắt ra được. Nếu lúc ấy ta có thể mở mắt ra, ta đã có thể bắt muội phải đồng ý gả cho ta rồi. Không biết bây giờ có muộn không?” Giả vờ thì có giả vờ, có điều không phải lúc đó, nhưng đánh chết hắn cũng không thừa nhận hắn giả vờ bất tỉnh để hưởng thụ chút âm áp, mềm mại của nàng.

Giọng điệu của hắn, vừa nhẹ nhàng, vừa thâm tình, đôi mắt sâu như nước hồ thu, khiến người ta không khỏi hăm sâu trong đó. Thanh Hạm chỉ cảm thấy tim đập mạnh, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nàng lúng túng: “Ta... ta...”

Lăng Nhục Tâm trịnh trọng nói: “Dù sao ta cũng đã nghe thấy muội đồng ý gả cho ta rồi. Chờ thương thế đỡ hơn, ta sẽ thưa chuyện cùng mẹ ta và cha muội, để cưới muội vào cửa.” Trong lòng hắn thầm có một chút chờ mong. Với tính tình của nàng, thì sau khi gả cho hắn, cuộc sống của hắn sẽ phần khích biết bao nhiêu! Từ khi nàng bước vào cuộc đời hắn, mọi thứ đều trở nên có sinh khí, rực rỡ hơn rất nhiều!

Thanh Hạm ngẩn người, mặt lại đỏ bừng lên, nàng ngượng ngùng nói: “Lúc ấy ta nói thế vì sợ huynh chết, giờ biết huynh không chết nữa rồi, đương nhiên không tính nữa!” Có trời đất làm chứng, nàng cũng không muốn hắn chết. Hai người đã cùng nhau trải qua sinh tử, cuối cùng nàng cũng hiểu được vị trí của hắn trong lòng mình. Đó là vị trí chưa từng có ai chiếm giữ, khiến nàng vừa cảm thấy e lệ, lại có chút ngọt ngào. Có điều, chính nàng cũng không hiểu rõ lắm, cảm xúc đó rốt cuộc là gì, làm sao để hiểu được đây?! Nàng chỉ mơ hồ cảm thấy, ở bên hắn là chuyện không tệ chút nào, nếu có thể tiếp tục như thế thì tốt quá.

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt Lăng Nhục Tâm hơi tối đi, nàng muốn nguyện rửa hắn chết sao? Hắn hơi bức mình hỏi: “Ý muội là, muội muốn ta chết muội mới đồng ý gả cho ta?!”

Thanh Hạm lại sững sốt, chuyện gì thế này? Hắn đúng là chỉ giỏi nói linh tinh. Nàng trừng mắt lườm hắn nói: “Huynh nói bậy bạ cái gì thế! Đây không phải là chuyện lấy chồng hay không. Hơn nữa, nếu phải gả thì cũng là huynh phải gả cho ta mới đúng!” Vừa dứt lời, nàng đã lập tức thấy hối hận, nói vậy có khác nào nàng nguyện ý gả cho hắn đâu!

Lăng Nhục Tâm nghe xong, đầu tiên là sững sốt, sau đó, khuôn mặt lộ ra nét cười, nụ cười ảm áp giống như gió xuân, tiến thẳng vào lòng người, hắn vui vẻ nói: “Nói vậy, là muội đã đồng ý rồi!” Gả cho nàng thì gả cho nàng, dọa người thì dọa người, hạnh phúc là quan trọng nhất! Vào thời khắc nhìn thấy nàng chạm phải cơ quan trong hoàng lăng kia, hắn cũng đã hiểu tình cảm trong lòng mình, hắn chỉ hy vọng, hiện giờ hắn nhận ra vẫn không quá muộn.

Mặt Thanh Hạm càng đỏ hơn, xấu hổ quá đi mất! Nàng dậm chân nói: “Từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ, huynh đi mà hỏi cha ta!” Dứt lời, nàng cũng không quan tâm có làm đau hắn hay không, vội vàng rút tay ra chạy như bay ra khỏi phòng. Lúc này thì trốn tránh có lẽ là cách tốt nhất, nàng thật sự không biết phải trả lời hắn thế nào, tuy trong lòng nàng cũng nguyện ý, nhưng nàng không thể ngang nhiên mà nói ra được.

Có điều, vừa mở cửa, nàng đã thấy Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần suýt nữa thì ngã sấp xuống, Thanh Hạm giật mình hỏi: “Cha, sư phụ, hai người đang làm gì vậy?!” Chẳng lẽ họ đang nghe lén? Vừa nghĩ tới đây, mặt nàng lại càng đỏ hơn.

Đúng vậy, chính xác là họ đang nghe lén. Đoàn Lạc Trần thấy bị phát hiện, nét mặt cũng không được tự nhiên, ông cười ha ha nói: “Thanh Hạm của ta đúng là một đứa trẻ nhu thuận, biết chuyện chung thân đại sự phải hỏi ý kiến cha mẹ. Nhục Tâm không chê con, thật đúng là chuyện không thể tốt hơn.

Hôn sự của các con, ta không có ý kiến gì cả!” Ông cầu còn không được, làm sao có thể có ý kiến gì được chứ. Hơn nữa, chuyện này thuận lợi hơn so với ông nghĩ rất nhiều, miệng cười đến không khép lại được. Vì hạnh phúc cả đời của Thanh Hạm, thì việc ông bị bắt gặp đang nghe lén cũng không phải là chuyện gì to tát lắm.

Thanh Hạm càng xấu hổ, kêu một tiếng: “Cha!” Nàng nói vậy với Lăng Nhựt Tâm, chẳng qua chỉ là từ chối khéo, vậy mà người cha bảo bối của nàng lại đứng ngoài cửa nghe lén! Thử hỏi thiên hạ này có người cha nào như thế không, làm như nàng không gả được ra ngoài không bằng.

Lăng Ngọc Song đứng bên cạnh nói: “Thanh Hạm, con cứ yên tâm, ta sẽ chuẩn bị sính lễ thật hậu hĩnh, tuyệt đối sẽ không để con phải chịu ảm ức! Đoàn tổng quản, à mà không, bây giờ phải gọi là ông thông gia mới đúng, ông xem xem cần đặt mua những gì?”

Đoàn Lạc Trần nói: “Việc này cứ tùy bà thông gia lo liệu là tốt rồi!”

Lăng Ngọc Song nói: “Ta chỉ có một đứa con trai, hôn lễ nhất định phải làm thật náo nhiệt, nỏ mảy nỏ mặt! Chúng ta chọn ngày lành trước đã, sau đó chọn một hình thức long trọng nhất thành Tầm Ân để tổ chức hôn lễ cho hai đứa nhỏ!” Bà trông ngày trông đêm, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này. Nhớ lúc hai đứa nhỏ vừa gặp nhau, ồn ào cãi vã đến long trời lở đất, bà đã biết ngay ngày này sẽ không còn xa mà.

Thanh Hạm thấy hai người thi nhau bàn tán không thềm để ý đến ai, nàng dờ khóc dờ cười, kéo tay áo Đoàn Lạc Trần nói: “Cha...” Nàng còn chưa đồng ý, mà bọn họ đã bàn tới cả chọn ngày rồi.

Đoàn Lạc Trần không để ý tới nàng, vui vẻ nói với Lăng Ngọc Song: “Tốt quá, mừng tám tháng này là ngày hoàng đạo, bà thông gia thử xem hôm đó có được không?”

Lăng Ngọc Song nói: “Mùng tám là ngày tốt, nhưng chỉ còn có ba ngày, sợ thương thế của Nhựt Tâm vẫn chưa lành, qua ngày đó thì mười sáu cũng là ngày đẹp.”

Thanh Hạm vội la lên: “Cha, con đón dâu chứ đâu phải cha, cha vội vàng cái gì chứ!” Không phải chứ, bây giờ mà đã tính chuyện chọn ngày, có phải bọn họ quá vội vàng rồi không? Nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì mà!

Đoàn Lạc Trần buồn bã nói: “Con bé này, vừa rồi ta còn khen con, mà giờ con đã không ra sao cả! Tuổi con cũng không còn nhỏ, đến lúc phải đón dâu rồi, không biết kiếp trước con đã tích bao nhiêu phúc, nên mới có thể lấy được Lăng đại tiểu thư. Hơn nữa, chuyện hôn nhân đại sự trước giờ đều do cha mẹ quyết định, khó khăn lắm Đại tiểu thư mới chịu gả cho con, còn không mau đi chăm sóc Đại tiểu thư đi!” Dứt lời, ông đẩy mạnh nàng vào phòng, đưa tay đóng cửa lại, cười tủm tỉm với Lăng Ngọc Song rồi rời đi, vừa đi, họ vừa hào hứng bàn tán chi tiết chuyện thành thân.

Nhìn hành động của cha, Thanh Hạm thực sự không biết nên nói gì. Trong thiên hạ này làm gì có người cha nào như vậy? Chẳng lẽ không sợ con gái mình bị người ta sàm sỡ, giờ trò càn quấy hay sao? Chẳng lẽ cha không biết Lăng Nhựt Tâm là một tên đại sắc lang hay sao?!

Lăng Nhựt Tâm nằm trên giường, nghe ba người nói chuyện mà hần cười đến suýt thì đau sọc cả hông, mẹ và Đoàn thúc thúc đứng là hai người dờ hơi. Có điều, tuy hần cười nhưng trong lòng cũng hơi chua xót. Vì thân phận đặc biệt của hần, mà để họ phải lao tâm khổ tứ nhiều rồi. Cái ơn của Đoàn thúc thúc một lòng suy nghĩ vì Lăng gia, hần thật không biết lấy gì báo đáp, việc duy nhất hần có thể làm, là chăm sóc, yêu thương Thanh Hạm thật nhiều mà thôi.

Nghe tiếng cười của hần, lửa giận của Thanh Hạm càng tăng lên, nàng mắng: “Lăng Nhựt Tâm chết tiệt, huynh cố ý đúng không!” Có điều, trước đây nàng thầm mắng hần biết bao nhiêu lời ác độc, nhưng hôm nay lại chẳng thể mắng thành lời, trong lòng hơi có vị ngọt ngào, lại hơi tức giận, khiến nàng như phát điên.

Lăng Nhựt Tâm cười nói: “Ta bị trọng thương, nhĩ lực cũng kém hơn rất nhiều, ta thực sự không nghe thấy họ đứng ngoài cửa. Hơn nữa, không phải muối vẫn luôn rất nhạy bén sao? Muối chắc phải biết họ đứng nghe lén bên ngoài từ lâu rồi chứ, hay là vừa rồi muối nói vậy, vì đã muốn gả cho ta từ lâu rồi?!”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Ai muốn gả cho huynh! Huynh là cái tên ảo là! Chẳng lẽ vừa rồi huynh không hiểu ta nói vậy chỉ là để thoát thác thôi sao! Thật không biết cha ta nghĩ gì nữa!” Nàng càng nói càng giận, cảm thấy không biết phát tiết cơn giận vào đâu, nàng liền tung một chưởng bỏ đôi cái bàn ra.

Lăng Nhựt Tâm nghe nàng nói, rồi lại nhìn dáng vẻ của nàng, hần càng thấy buồn cười hơn, hần nhẹ nhàng nói: “Ta cũng hiểu một chút suy nghĩ của cha muối. Từ khi muối còn nhỏ, ông đã muốn gả muối cho ta, nên mới để muối gả trai rồi đưa tới Thương Tổ môn học võ.”

Thanh Hạm kinh ngạc, hỏi: “Ý huynh là, lúc trước cha ta nói ta tới làm thị vệ cho huynh cũng đã muốn gả ta cho huynh rồi?” Nói vậy, là cha nàng đã “tính trước tính sau” ổn thỏa rồi?!

Lăng Nhựt Tâm nói: “Chuyện đã tới nước này, ta cũng không muốn dôi gát muối nữa. Chuyện cha muối bắt muối đến làm thị vệ cho ta là giả, muốn gả cho ta mới là thật.” Hần biết tính nàng dễ kích động, chuyện này vẫn nên nói cho nàng biết sớm thì hơn. Nếu không, với sự thông minh của nàng, thì ngày nào đó chắc chắn cũng sẽ phát hiện ra. Và lại, với tính cách bướng bỉnh của nàng, để nàng tự phát hiện ra, chỉ sợ nàng sẽ huy cả Huyền Thái sơn trang này mất.

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm cảm thấy vô cùng ảm ức, không ngờ cha ruột của nàng đã “bán” nàng từ lâu rồi. Nhớ tới hai lần Lăng Ngọc Song nhắc đến “con dâu”, rồi lại nhớ cha nàng kiên quyết giữ nàng lại, giờ nàng mới thấy mình thật ngốc nghếch, không hề phát hiện ra. Nàng trừng mắt lườm Lăng Nhựt Tâm: “Huynh đã biết chuyện này từ trước, có phải không?!”

Thấy sắc mặt nàng khác thường, Lăng Nhựt Tâm thờ dãi nói: “Đúng vậy, ta đã biết từ trước. Ban đầu ta cũng rất phản đối ý kiến này của họ, nhưng

sau khi biết muội, ta mới phát hiện ra, ý kiến tưởng như hoang đường ấy thật ra lại không tệ chút nào. Ở cùng với muội một thời gian ngắn, ta mới nhận ra, ta thật sự phải cảm ơn cha muội, đã nguyện ý gả người con gái tốt như vậy cho ta.” Lời nói của hắn rất chân thành, hoàn toàn khác với vẻ trào phúng lúc trước.

Thanh Hạm đi tới bên giường, nhìn hắn nói: “Huynh thật sự cảm thấy ta rất tốt sao?”

Lăng Nhược Tâm nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Đúng vậy, hơn nữa, bây giờ ta càng đặc biệt khẳng định với muội, muội thật sự rất tốt!”

Ánh mắt hắn sâu như nước hồ, chan chứa tình cảm, khiến Thanh Hạm không khỏi ngẩn ngơ, nàng hơi nhếch miệng cười nói: “Có lẽ vậy! Người ta nói đánh là thương, mắng là yêu, giờ ta mới phát hiện câu này thực sự rất chính xác. Ta đang muốn thân cận với huynh một chút.” Dứt lời, nàng cười thật tươi với hắn, nhưng nụ cười đó đầy vẻ nghịch ngợm, không có chút e lệ nào.

Lăng Nhược Tâm cảm thấy nụ cười của nàng hơi kỳ quái, hắn còn đang nghĩ xem nàng định làm gì, thì vết thương sau lưng đột nhiên đau nhức, khiến hắn toát cả mồ hôi lạnh. Thanh Hạm cười hi hi nói: “Không biết phương thức bộc lộ tình cảm của ta như vậy, Đại tiểu thư có cảm nhận được không?”

Thì ra ngay từ đầu bọn họ đã lừa gạt nàng. Thù này không báo thì nàng không phải nữ tử! Tuy mặt nàng vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Nếu không phải nể mặt Lăng Nhược Tâm vì cứu nàng mà suýt mất mạng, thì vừa rồi nàng còn nhân mạnh hơn chút nữa rồi, đau chết hắn luôn đi!

Lăng Nhược Tâm đau đớn cắn chặt răng nói: “Ta biết trước, nhưng lúc đó đâu có đồng tình, muội đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy à?!” Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm lại gio tay như muốn ấn tiếp vào lưng hắn, hắn vội nói: “Được rồi được rồi, ta sợ muội rồi, vậy muội muốn thế nào?”

Thanh Hạm nói: “Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn huynh nói với cha ta, sẽ không cưới ta, ta cũng sẽ nói với mẹ huynh, ta không gả cho huynh! Sau khi làm xong Lưu Quang Dật Thái, huynh đi đường huynh, ta đi đường ta!” Nàng hận nhất là bị người khác bày mưu tính kế, kể cả cha ruột của nàng cũng không được. Nếu Lăng Nhược Tâm thực sự yêu nàng, thì hắn phải dùng tâm lòng thực sự của mình để cưới nàng, chứ không phải vì cha mẹ bức ép.

Lăng Nhược Tâm biết nếu hôm nay không đồng ý với nàng, thì chỉ sợ nàng sẽ hung hăng hành hạ hắn, mà hiện giờ hắn lại đang yếu thế, không có sức phản kháng lại nàng. Hắn đành phải gật đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ, giờ cứ đồng ý đã, còn có làm hay không lại là chuyện khác, dù sao, việc nàng gả cho hắn là chuyện đã định rồi!

Thanh Hạm thấy hắn gật đầu nhanh như vậy, trong lòng lại cảm thấy mát mẻ, nàng hừ một tiếng, rồi phi thân qua cửa sổ ra ngoài. Nhớ tới khoảng thời gian vừa rồi ở bên Lăng Nhược Tâm, lòng nàng không khỏi chùng xuống. Đột nhiên nàng muốn uống rượu, liền chạy vào hầm rượu, lấy một vò phi lên nóc nhà ngồi uống. Giọng Tống Văn Chi bỗng truyền đến: “Sao thế? Vất vả suốt mấy ngày trời rồi, sao muội không nghỉ ngơi đi, còn ngồi đây uống rượu nữa, có chuyện không vui à?”

Vừa nhìn thấy hắn, Thanh Hạm vui vẻ nói: “Đại sư huynh, huynh tới đúng lúc lắm, ta đang nghĩ uống rượu một mình thật chán chết, có huynh uống cùng thì không còn gì tốt hơn nữa!” Từ trước đến giờ, mỗi khi nàng có chuyện gì, Tống Văn Chi đều luôn ở bên cạnh nàng.

Tống Văn Chi ngồi xuống cạnh nàng nói: “Từ bé đến giờ, ta vẫn luôn tham gia vào hơn phân nửa những chuyện muội làm, hôm nay cũng không ngoại lệ.” Hắn thích ở cùng nàng, làm bất cứ chuyện gì, dù bị nàng mắng cũng là một cảm giác hạnh phúc.

Thanh Hạm cười hi hi, nàng nâng chén, cụng ly với hắn. Hắn uống một hơi rồi lại hỏi: “Lăng đại tiểu thư bị thương, muội không ở đó chăm sóc ‘nàng’, lại chạy lên đây làm gì? Có tâm sự gì sao?” Trên mặt nàng có viết một chữ buồn rất to, khiến hắn cũng hơi lo lắng, lại không biết nàng buồn chuyện gì.

Nghe hắn nhắc tới Lăng Nhược Tâm, Thanh Hạm hít sâu một hơi nói: “Đại sư huynh, huynh đừng nhắc tới ‘nàng ta’ nữa, chúng ta uống rượu đi!” Đầu nàng lúc này hơi mơ hồ, nàng nhớ tới “âm mưu sâu xa” của cha nàng, lại cảm thấy buồn bực, cầm vò rượu uống một hớp lớn. Đây là rượu Nữ nhi hồng lâu năm, tuy mới uống vào rất dịu, nhưng lại ngấm sâu, vị cay xộc thẳng vào họng khiến nàng ho sù sù.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Tống Văn Chi vừa lo lắng vừa buồn bã, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng nói: “Muội vẫn y như trước đây, đã không biết uống rượu còn tò vò nữa.” Hắn biết nàng có tâm sự, nhưng hắn lại không đoán ra, có điều, hắn cũng đã bao giờ đoán ra tâm sự của nàng đâu. Khi nàng có ý đồ xấu, muốn gây sự, hắn cũng vĩnh viễn không đoán được, tâm sự của nữ nhân hắn lại càng mờ mịt hơn.

Thanh Hạm cười cười nói: “Ta tò vò về thì đã làm sao? Dù sao, có làm chuyện xấu xa hơn cả hôm nay thì cũng có Đại sư huynh giải quyết giúp ta rồi. Nào, hôm nay chúng ta không say không về!” Dứt lời, nàng cầm vò rượu uống một hớp lớn, lần này tuy uống nhiều nhưng lại không bị sặc như vừa rồi nữa. Nàng nhớ đến thời gian ở Thương Tổ môn, vì nàng mà Tống Văn Chi không ít lần bị Huyền Cơ Tử trách phạt.

Tống Văn Chi dường như cũng bị nàng dụ dỗ, hắn cười nói: “Nhưng ở đây không phải là Thương Tổ môn, nếu muội uống rượu, ta còn phải cõng muội từ trên mái nhà xuống nữa.” Tuy nói vậy, nhưng tay hắn cũng cầm vò rượu uống một hớp lớn.

Nhìn thấy hành động của hắn, Thanh Hạm cười hi hi nói: “Sư huynh vẫn giống như trước, mạnh miệng nhưng mềm lòng!” Cảnh tượng này cực kỳ giống những ngày tháng bọn họ còn ở Thương Tổ môn, Thanh Hạm hơi hoài niệm, cũng là ngồi ngắm trăng thanh, gió mát, nhưng sao nàng không cảm thấy thanh thản. Sau khi đến đây, nàng mới biết các sư huynh đệ cung chiêu, bao dung cho nàng biết bao nhiêu.

Tống Văn Chi cười cười không đáp, hai người ngồi trên mái nhà, anh một hơi, tôi một hơi, uống cạn vò rượu nữ nhi hồng. Từ lượng của Thanh Hạm rất kém, tuy Tống Văn Chi đã uống hơn phân nửa vò rượu, nhưng nàng cũng bắt đầu say. Nàng không dùng nội lực chống chọi, chỉ thầm nghĩ muốn say một lần cho thoải mái. Cái cảm giác mộng lung, mơ hồ này, có lẽ sẽ làm tiêu tan nỗi phiền muộn của nàng lúc này.

Đêm mùa hè, mát mẻ, khoan khoái, ánh trăng nhô lên cao, gió mát thổi qua mặt, Thanh Hạm dựa đầu vào vai Tống Văn Chi, điều chỉnh một tư thế thoải

mái nói: “Đại sư huynh, có phải con người ta càng lớn thì càng nhiều phiền muộn không?” Trước mắt nàng như hiện lên dung nhan tuyệt mỹ và nụ cười xấu xa của Lăng Nhược Tâm, trong lòng nàng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng rồi lại chẳng nói được gì. Nàng cũng không biết từ bao giờ, nàng đã không còn chán ghét Lăng Nhược Tâm nữa, cũng không quá bài xích chuyện gả cho hắn. Có điều, khi biết cha nàng đã sắp xếp chuyện chung thân đại sự của nàng từ lâu khiến cho nàng cực kỳ không thoải mái.

Tóc Thanh Hạm bị gió thổi nhẹ, phất qua mặt Tống Văn Chi, khiến hắn hơi ngứa ngứa, trong lòng cũng không kìm được, có chút ngứa ngứa... Nghe nàng nói vậy, Tống Văn Chi hơi sùng sốt, thờ dài nói: “Nếu được lựa chọn, thì ta tình nguyện vĩnh viễn cũng không phải lớn lên.” Hắn nhớ khi bọn họ còn nhỏ, cả ngày cùng chơi với nhau rất vui vẻ thoải mái, cùng nhau luyện công, nàng gây họa, hắn sẽ thay nàng chịu tội. Đến khi lớn lên, nàng vì lời thề của ông nội mà phải xuống núi. Tuy hắn xuống núi cùng nàng, nhưng trong khoảng thời gian hai người thất lạc, hắn bỗng mơ hồ cảm thấy có những thứ đã biến đổi giữa hai người họ, nhưng lại cũng không rõ ràng lắm. Chỉ có điều, những biến đổi này khiến lòng hắn vừa bất an, lại vừa sợ hãi.

Thanh Hạm cười ngây ngô: “Ai cũng phải lớn mà, trưởng thành rồi sẽ phải thành thân, có điều, ta thật sự rất ghét cái cảm giác bị người ta sắp đặt, bày mưu tính kế. Nhưng ta lại không ghét hắn, làm sao đây?” Dứt lời, nàng ngẩng đầu nhìn Tống Văn Chi hỏi: “Đại sư huynh, huynh nói ta phải làm sao bây giờ?”

Nghe nàng nói vậy, Tống Văn Chi bỗng kinh hoàng: “Sư muội, cha muội đã chọn vị hôn phu cho muội rồi sao?”

Thanh Hạm nói không được rõ ràng lắm: “Đúng vậy, cũng không phải, đã nói huynh bao nhiêu lần rồi, sau này chỉ được gọi ta là sư đệ, không được gọi là sư muội, huynh có nghe thấy từ nào có thể lấy vợ chưa? Đúng là...” Dứt lời, nàng lại ghé đầu vào vai hắn.

Tâm trạng Tống Văn Chi lúc này rất bối rối, lo lắng: “Được rồi, sư đệ, mau nói cho ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Chờ mãi cũng không thấy Thanh Hạm trả lời, hắn cúi đầu xuống mới thấy, nàng đã chìm vào giấc mộng. Hắn hít sâu một hơi, cẩn thận ngẫm nghĩ lại những gì Thanh Hạm vừa nói, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được gì cả. Nữ tử đó đâu? Xem ra sư muội đúng là uống nhiều quá rồi, nghĩ vậy, lòng hắn cũng bình yên lại.

Hắn cúi đầu, âu yếm nhìn nàng, dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng như được phủ một lớp sáng bạc, lông mi dài như dẻ quạt phủ lên mí mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười, hơi vênh lên, đáng yêu biết chừng nào. Hắn chỉ cảm thấy nơi nào đó trên thân thể bắt đầu có phản ứng, cổ họng khô khốc, nhìn đôi môi nhỏ xinh đáng yêu của nàng, lại thấy bốn bề vắng lặng, hắn lấy hết dũng khí, muốn hôn nàng một cái. Nhưng vừa định cúi xuống hôn nàng, thì có lẽ Thanh Hạm ngủ không thoải mái, nên động người chuyển tư thế, khiến nụ hôn kia chưa kịp thực hiện đã thất bại hoàn toàn.

Tống Văn Chi thờ dài, cũng không thể hôn nữa, ngay cả khi hắn biết Thanh Hạm say rượu, sẽ không bị nàng phát hiện, nhưng hắn cũng không có dũng khí làm lại lần thứ hai. Hắn thầm nghĩ trong lòng: “Tống Văn Chi à Tống Văn Chi, uống công bình thường người luôn tự xưng là hiệp nghĩa, giờ lại muốn làm trò lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đúng là khiến người ta khinh thường!”

Hắn lại hít sâu một hơi, rồi bế Thanh Hạm xuống khỏi mái nhà, hắn vốn định đưa nàng về Miên Dung cư, ai ngờ cửa chính đã bị khoá, khiến hắn nhất thời không biết làm sao. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn đành đưa Thanh Hạm về phòng khách mình đang ở tạm, đặt nàng lên giường, còn mình thì ngồi trên ghế dựa ngủ qua đêm.

Nhìn Thanh Hạm phi qua cửa, Lăng Nhược Tâm cũng thấy buồn cười, hắn ở trong phòng chờ nàng quay lại, ai ngờ chờ suốt đêm cũng không thấy nàng có động tĩnh gì khiến hắn không khỏi lo lắng. Nhưng nghĩ lại, chỉ ở trong Huyền Thái sơn trang chắc sẽ không có chuyện gì, có lẽ cô cóc kia ngượng ngùng với hắn, nên chạy sang chỗ khác ngủ thôi.

Vì phải vội làm Lưu Quang Dật Thái, nên dù Lăng Ngọc Song không muốn quấy rầy bọn họ cũng vẫn phải đến tìm Thanh Hạm. Vừa mở cửa ra, nhìn thấy chỉ có mình Lăng Nhược Tâm nằm trong phòng, bà liền hỏi: “Thanh Hạm đâu? Sáng sớm đã chạy đâu rồi?”

Lăng Nhược Tâm đảo mắt một vòng, nói: “Còn không phải bị hai người dọa hay sao, suốt cả đêm hôm qua nàng vẫn chưa quay về.”

Lăng Ngọc Song cau mày nói: “Tên nhóc nhà con, nói năng kiêu gì thế, con đâu còn chưa vào cửa mà đã nói đỡ thay nàng rồi, về sau không định nhận người mẹ này nữa phải không?”

Lại nữa rồi, Lăng Nhược Tâm mặc kệ bà. Lúc chuyện của hắn và Thanh Hạm còn chưa đâu vào đâu, thì bà đứng cạnh chằm ngoi, thổi lửa, đợi đến khi hai người vừa có chút tình cảm, bà đã ăn dấm chua gì không biết. Chẳng lẽ nữ nhân đều phiền phức như vậy sao?

Thấy Lăng Nhược Tâm không để ý đến mình, Lăng Ngọc Song cũng cảm thấy không thú vị, liền sai người đi tìm Thanh Hạm. Ký Phong nghe nói phụ nhân tìm Thanh Hạm liền đi tới nói: “Hôm qua nô tỳ nhìn thấy Đoàn thị vệ lấy một vỏ rượu trong hầm rượu, lên mái nhà uống cùng Tống đại hiệp. Sau khi uống xong, Tống đại hiệp liền đưa ‘hắn’ về phòng khách. Có lẽ tối hôm qua ‘hắn’ ngủ lại phòng khách rồi.”

Hai mẹ con vừa nghe cô ta nói xong thì đều chấn động, quay sang nhìn nhau, trong mắt hai người đầy vẻ kinh ngạc. Ngủ qua đêm ở phòng Tống Văn Chi? Có nhầm không vậy?!

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 57: Nói dối chuyện thành thân

Lăng Ngọc Song vội vàng chạy đến phòng khách của Tống Văn Chi. Khi Tống Văn Chi vừa mở cửa phòng, bà thấy Thanh Hạm vẫn nằm ngủ say trên giường, trong phòng đầy mùi rượu, bà kinh hãi, vội kéo chăn ra, thấy xiêm y Thanh Hạm vẫn còn nghiêm chỉnh, mới thào thở phào một hơi, những vẫn không nhìn được, nói: “Đoàn thị vệ không hiểu chuyện, quấy rầy Tống đại hiệp nghỉ ngơi, xin thứ lỗi.”

Tống Văn Chi cười nói: “Phu nhân đừng đa lễ, ta và Thanh Hạm là sư huynh đệ, làm sao lại nói là quấy rầy được, trước kia ở Thương Tổ môn, chúng ta cũng hay ngủ cùng phòng, chuyện này vẫn thường phát sinh, phu nhân không cần quá bận tâm.”

Hắn không nói còn đỡ, chứ đã nói vậy rồi làm sao Lăng Ngọc Song có thể không chú ý. Tống Văn Chi nhìn sắc mặt bà khác thường liền hỏi: “Sáng sớm phu nhân tới tìm sư đệ ta có việc gì sao?”

Lăng Ngọc Song chỉ hận không thể trùm bao lên đánh đập đầu hắn, nhưng lại nghĩ có khi hắn còn không biết giới tính thật của Thanh Hạm là nữ nhân, nên trong lòng cũng thở nhẹ ra, bà cười nói: “Trong trang có chuyện cần ‘hắn’ tự mình tới giải quyết.”

Thanh Hạm bị tiếng mở cửa của họ đánh thức dậy, nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy Lăng Ngọc Song và Tống Văn Chi. Nhìn quanh một hồi nàng mới biết đêm qua ngủ lại phòng Tống Văn Chi, liền lập tức ngồi dậy, nhưng lại thấy đầu đau kinh khủng. Tống Văn Chi nhìn dáng vẻ của nàng, cười cười rồi cầm bát canh giải rượu định dứt cho nàng, Thanh Hạm vừa định đón lấy, ai ngờ, Lăng Ngọc Song nhìn thấy hành động của hắn, đã vội đón lấy bát canh giải rượu trước, cười nói: “Tống đại hiệp là khách quý của Huyền Thái sơn trang, chuyện dứt canh cho người ta đầu thế phiền Tống đại hiệp đích thân làm được. Ký Phong, còn không mau tới dứt canh giải rượu cho Đoàn thị vệ!”

Ký Phong đáp vâng, rồi bước tới hầu Thanh Hạm uống canh.

Tống Văn Chi không khỏi có chút lúng túng: “Phu nhân đa lễ quá, ta và Thanh Hạm là sư huynh đệ đồng môn, trước kia ta cũng luôn dứt cho ‘đệ ấy’ mà!”

Vừa nói xong, thì bên tai hắn lại nghe thấy một giọng nói êm tai, trong vắt như nước suối: “Đó là chuyện lúc trước, giờ Thanh Hạm là thị vệ của Huyền Thái sơn trang, mà Tống công tử cũng là khách quý, nếu hai người cứ như vậy, chỉ sợ người đời sẽ nói Huyền Thái sơn trang ta thất lễ thôi.”

Tống Văn Chi vừa quay lại đã thấy một nữ tử xinh đẹp tuyệt thế mặc y phục màu trắng đứng sau hắn. Tuy trên mặt ‘nàng’ vẫn lộ ra nét tươi cười, nhưng không biết vì sao, Tống Văn Chi vẫn cảm thấy ‘nàng’ có vẻ rất xa cách, đây liệu có thật là vị Lăng đại tiểu thư đã được hắn chữa trị ngày hôm qua không?! Sắc mặt của ‘nàng’ hơi tái, nhưng lại làm cho ‘nàng’ có một vẻ yếu đuối như cành liễu trong gió khiến hắn ngẩn người.

Nhìn thấy dáng vẻ si ngốc của hắn, Lăng Nhược Tâm lại thầm cười lạnh, nét cười trên mặt vẫn không giảm: “Nhược Tâm tới để đa tạ ơn cứu mạng của Tống đại hiệp! Chờ khi thân thể ta khoẻ hẳn sẽ hậu tạ thật đích đáng!” Dứt lời, hắn nhẹ nhàng cúi người, rồi lại nói: “Còn không mau đỡ Đoàn thị vệ quay về Miên Dung cư, quấy rầy Tống công tử cả đêm rồi!”

Không biết vì sao, nhìn nét mặt của Lăng Nhược Tâm, Thanh Hạm lại hơi chột dạ, giống như thê tử ở bên ngoài lén lút tư tình với người khác, lại bị phu quân bắt gặp vậy. Nghe hắn nói câu “quấy rầy Tống công tử cả đêm”, mà lòng nàng run lên. Có điều, đầu nàng bây giờ vô cùng choáng váng, cũng không đủ minh mẫn để hiểu rõ mọi chuyện, chỉ để kệ Ký Phong đỡ nàng về Miên Dung cư.

Nhìn dáng vẻ của Lăng Nhược Tâm, Tống Văn Chi cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không biết kỳ quái thế nào. Hắn thản nhiên nói: “Thương tích của Đại tiểu thư còn chưa lành, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Đa tạ Tống công tử quan tâm.” Dứt lời, hắn xoay người rồi đi.

Biểu cảm của Lăng Nhược Tâm mặc dù lễ độ nhưng lại ẩn chứa vài phần tức giận. Tống Văn Chi thật sự không biết cơn giận của ‘nàng’ là từ đâu đến. Nhưng nhìn qua thì bọn họ đều có vẻ lo lắng vì quan tâm đến Thanh Hạm, nên cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, đành mặc kệ bọn họ đưa Thanh Hạm về.

Canh giải rượu của Tống Văn Chi rất hiệu quả, sau khi Thanh Hạm uống xong, chưa đến nửa canh giờ đã bớt đau đầu, mà thương thế của Lăng Nhược Tâm có vẻ cũng tốt lên nhiều, hắn tái mặt, dựa vào cạnh giường Thanh Hạm.

Thanh Hạm vốn luôn giả vờ ngủ, nhưng trời sinh nàng tính hiếu động, lúc này đã tỉnh rượu đến hơn phân nửa, bắt nàng nằm yên trên giường là chuyện khó chịu nhất trên đời. Nàng liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt trầm trầm của Lăng Nhược Tâm, rồi lại nhìn ngược lên khuôn mặt hắn, nàng mới thấy mặt hắn không mềm mại như ngày xưa, lại thêm vài phần cương nghị của nam tử. Thanh Hạm chợt phát hiện, thì ra nhìn từ góc độ này, hắn cũng rất có khí chất nam nhi, khiến nàng không nhịn được lại lên phi cười.

Lăng Nhược Tâm liếc nhìn nàng hỏi: “Không tiếp tục giả vờ ngủ nữa à?!”

Thanh Hạm sững sốt, ngồi bật dậy nói: “Ta đâu có giả vờ ngủ!” Dứt lời, nàng lại định nhảy từ trên giường xuống.

Lăng Nhược Tâm đưa tay cản nàng lại, khiến nàng đã không nhảy xuống được, lại còn chúi thẳng đầu vào ngực hắn. Vết thương trúng tên của hắn chưa

lạnh, giờ vừa dùng sức đã khiến miệng vết thương như bị xé ra, đau đớn khiến mặt hấn nhăn lại. Thanh Hạm bị hấn ngăn lại, trong lòng vốn có chút không vui, nhưng chỉ trong giây lát nhìn thấy mặt hấn nhăn lại vì đau đớn, thì nàng lại không nhịn được cười: “Đáng đời!”

Nhìn nàng cười xán lạn, rồi ngồi trên người nàng vẫn phảng phất mùi rượu, hấn lại nhớ tới chuyện đêm qua nàng ở lại trong phòng Tống Văn Chi, con giận lại xông lên, hấn đột ngột cúi xuống, hôn lên môi nàng.

Thanh Hạm ngẩn người, không đoán được là hấn sẽ có hành động như thế, nàng trừng mắt giẫy dụa muốn chạy trốn, nhưng nàng càng giẫy, hấn lại càng ôm chặt. Nhớ tới chuyện vết thương trên người hấn còn chưa lành, nàng cũng không dám giẫy dụa nữa, sợ động tác quá mạnh bạo sẽ khiến vết thương bị vỡ ra.

Lúc đầu Lăng Nhược Tâm chỉ định hôn để trừng phạt nàng, nhưng thấy nàng không giẫy dụa nữa, sự ngọt lành, mềm mại của đôi môi nàng lại khiến tâm trí hấn rung động, càng hôn sâu hơn. Tuy hấn cũng chỉ mới biết hôn, nhưng cũng không ngại tiến thêm một bước, hấn nhẹ nhàng khép mắt lại, hưởng thụ sự sung sướng cả thể xác và tâm hồn. Một tay hấn khẽ nâng đầu nàng, tay kia nhẹ vòng qua ôm hông nàng.

Thanh Hạm nhớ đây là lần thứ ba hấn hôn nàng, nàng vốn tưởng cũng chỉ là một nụ hôn, chạm môi rồi thôi, chẳng có gì to tát, dù sao hấn cũng đã cứu mạng nàng, nàng cũng không ghét bỏ gì hấn. Hấn thích hôn thì cứ hôn đi. Nhưng khi đầu lưỡi của hấn bắt đầu lách vào miệng nàng, thì nàng bỗng cảm thấy đầu như nổ âm một tiếng, thân thể như tê dại đi, toàn thân vốn hơi kháng cự cũng trở nên mềm nhũn, dựa cả vào người hấn, hai tay không biết đã vòng qua cổ hấn từ bao giờ.

Lăng Nhược Tâm đột nhiên nhớ ra gì đó, hấn cố gắng tách ra khỏi môi Thanh Hạm. Thanh Hạm nhất thời không hiểu gì, ngược đời mắt mơ màng nhìn hấn. Hấn nhìn đôi môi hơi sưng đỏ của nàng, trong lòng lại thêm kích động, cố gắng cưỡng chế cảm giác muốn tiếp tục hôn nàng xuống, cười nói: “Nếu tiếp tục nữa, chỉ sợ sẽ không có cách nào làm Lưu Quang Dật Thái mất.”

Vừa nghe hấn nói xong, một lúc sau Thanh Hạm mới hiểu ý hấn, nàng vô cùng xấu hổ: “Huynh đúng là con sói siêu siêu siêu siêu háo sắc!!!!”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Ta dù có háo sắc cũng thật đáng thương, cả đời này e là cũng chỉ háo sắc có mình muội thôi.” Dùng bộ dạng của hấn mà đi hôn nữ tử khác, chỉ sợ sẽ bị người ta nghĩ là có ham muốn này kia quái dị.

Thanh Hạm hừ một tiếng: “Có quỷ mới tin được!”

Lăng Nhược Tâm nói: “Nếu nói ta háo sắc, thì có khi nói muội háo sắc mới đúng. Muội nhìn bộ dạng của muội hiện giờ đi, để người khác bắt gặp, chắc chắn người ta sẽ nói muội đang cưỡng bức ta ấy!” Dứt lời, hấn cười khê, nụ hôn vừa rồi đã làm lửa giận của hấn tan biến.

Thanh Hạm sùng sốt, lúc này nàng mới phát hiện tay của mình vẫn còn đang vòng qua cổ hấn, toàn bộ thân thể cũng đặt trên người hấn, tư thế này, muốn có bao nhiêu nờ âm thì có bấy nhiêu. Và lại, nàng đang mặc nam trang, còn hấn lại mặc nữ trang, nhìn thế này cực kỳ kỳ giống nàng đang đùa giỡn hấn. Mặt nàng lại đỏ bừng lên, vội vàng rút tay về, muốn đứng dậy rồi khỏi người hấn.

Nhưng Lăng Nhược Tâm lại nhanh tay ôm lấy nàng, nghiêm mặt nói: “Sau này không được ta cho phép, thì muội không được thân mật quá với các nam nhân khác, càng không cho phép ở qua đêm trong phòng nam nhân khác!”

Thanh Hạm sùng sùng, biết hấn đang nói đến chuyện Tống Văn Chi, nàng liền trừng mắt lườm hấn một cái: “Huynh ấy là sư huynh của ta, chúng ta từ nhỏ đã như vậy rồi.” Dứt lời, nàng mới phát hiện ra một vấn đề, sao nàng lại phải giải thích với hấn chuyện của sư huynh làm gì?

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt Lăng Nhược Tâm lại trầm xuống: “Cái gì? Từ nhỏ hai người đã ngủ cùng phòng?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Đúng vậy! Có gì không được?!” Thật ra là buổi tối nàng sợ ngủ một mình, nên thường hay chạy tới quấy rầy Tống Văn Chi. Nhưng sau khi nàng biết hai người nam nữ khác biệt thì cũng ít đi hơn. Mà lúc Tống Văn Chi mười lăm tuổi phát hiện ra giới tính thật của nàng, thì lại cưng chiều nàng lên tận trời. Tuy hai người gần gũi, nhưng cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, hành động thân mật nhất cũng chỉ là nàng dựa đầu vào vai Tống Văn Chi ngủ một chút mà thôi.

Những lời này, qua tai người nào đó thì sẽ có rất nhiều điều không được, trong con người của hấn như nổi sóng to gió lớn, giận dữ nói: “Chẳng lẽ muội không có một chút rụt rè nào của nữ nhân hay sao? Một nữ tử lại đi ngủ lại trong phòng một nam tử còn ra thể thống gì!” Hấn cũng không biết vì sao hấn lại giận dữ đến thế này.

Thấy lửa giận của hấn ngập trời, Thanh Hạm cũng hơi kỳ quái nói: “Huynh bệnh à? Lúc trước ta sợ ngủ một mình, nên mới ngủ cùng Đại sư huynh, sau khi lớn là chia phòng ngủ rồi mà.”

Nghe nàng nói vậy, con giận của Lăng Nhược Tâm cũng giảm đi một chút. Dù sao, hấn cũng đầu quân được chuyện trước đây của nàng. Hấn đang định nói gì thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ, Lăng Nhược Tâm hơi sùng sốt, Thanh Hạm nhân cơ hội đó, chui ra khỏi ngực hấn, sửa sang lại vạt áo rồi bước ra mở cửa.

Ngoài cửa là Lăng Ngọc Song, bà đến tìm Thanh Hạm về chuyện Lưu Quang Dật Thái, nhưng bước vào phòng thấy không khí hơi kỳ lạ, lại nhìn xiêm y hai người không chỉnh tề, mới Thanh Hạm còn hơi sưng, bà liền biết ngay vừa rồi hai người đang làm gì, liền vui ra mặt nói: “Ta không làm phiền các con chứ!”

Nghe bà hỏi vậy, Thanh Hạm cũng hơi chột dạ, không biết trên trả lời thế nào, Lăng Nhược Tâm liền đáp: “Mẹ, mẹ muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng nữa.”

Lăng Ngọc Song cười nói: “Ý của ta là nếu ta quấy rầy các con, thì ta sẽ đi ra ngay bây giờ, để các con tiếp tục.” Dứt lời, bà làm bộ như định đi ra ngoài.

Lăng Nhựt Tâm hừ một tiếng nói: “Mẹ, mẹ đừng diễn nữa, mẹ không làm phiền bọn con.” Hắn làm sao không hiểu tâm tư của mẹ hắn chứ.

Lăng Ngọc Song lại cười: “Nếu đã vậy, Thanh Hạm cũng có vẻ tỉnh rượu rồi, hôm nay thời tiết lại tốt, Thanh Hạm, ta đưa con đi làm Lư Quang Dật Thái.” Dứt lời, bà kéo tay Thanh Hạm định bước ra cửa, thấy Lăng Nhựt Tâm cũng định theo, bà cười nói: “Ta biết con luyến tiếc, không muốn xa nương tử của con, nhưng vết thương trên người con vẫn chưa lành, vẫn nên dưỡng thương cho tốt thì hơn. Con cứ yên tâm, mẹ con đây sẽ không bắt nạt nương tử của con đâu.” Dứt lời bà liền nháy mắt với Lăng Nhựt Tâm một cái rồi kéo Thanh Hạm đến xưởng nhuộm.

Nghe bà nói vậy, tuy Lăng Nhựt Tâm không muốn xa Thanh Hạm, nhưng cũng đành chịu. Thanh Hạm nghe bà nửa đùa nửa thật treu chọc, mặt vốn đang đỏ lại càng đỏ hơn.

Ở xưởng nhuộm, Lăng Ngọc Song đem phương pháp tinh luyện Thiên Tâm lan dạy hết cho Thanh Hạm, cũng nói cho nàng phương pháp chế Lư Quang Dật Thái. Nhưng Thanh Hạm không có kinh nghiệm gì về nhuộm màu, tính tình lại hơi tùy tiện, tuy vẫn chưa thực sự học, nhưng nhuộm màu vốn cần sự cẩn thận, huống chi lại là nhuộm một tấm vải thượng hạng như Lư Quang Dật Thái. Cách chế tác cực kỳ phức tạp, mặc dù Thanh Hạm có trí nhớ vô cùng tốt, mà cũng khó nhớ nổi phương pháp chế tạo phức tạp kia.

Nếu không phải là nàng bỏ vải đặc chế vào nhằm thùng nhuộm, thì lại làm sai trình tự đổ thuốc nhuộm, phiền nhất là vẫn không nắm được nhiệt độ cần thiết, vải Kỳ Vân thượng hạng mà bị nàng làm cho thành vừa cháy vừa vàng. Lăng Ngọc Song đứng bên cạnh thì sốt ruột không chịu nổi, nhưng cũng không thể làm giúp nàng. Tuy Lăng Ngọc Song đã dự đoán trước là nàng chưa nhuộm đẹp được, nhưng không ngờ lại tệ đến mức này, cũng may bà đã chuẩn bị trước rất nhiều vải. Lăng Ngọc Song nghĩ, đành phải lấy một ít vải bình thường để Thanh Hạm luyện nhuộm màu trước cho thành thạo đã.

Thanh Hạm lẩn lộn ở xưởng nhuộm suốt một ngày, rốt cuộc cũng học xong phương pháp nhuộm màu cơ bản, nhưng cũng khiến nàng mệt đến đau hết cả xương cốt. Nàng cảm thấy, việc nhuộm màu này thật sự không phải là việc mà nàng có thể làm, còn vất vả gấp trăm lần nàng luyện võ, vất vả gấp trăm lần ấy. Có điều, nàng đã đồng ý giúp Lăng Nhựt Tâm làm Lư Quang Dật Thái rồi, đành phải cắn răng kiên trì thôi. Trong đầu nàng lại nhớ lại câu nói của Huyền Cơ Tử: “Tin tưởng vào chính bản thân mình, con làm được!”

Tuy Lăng Ngọc Song cũng biết là khả năng nhuộm màu của nàng không tốt, nhưng không ngờ lại kém như vậy, cũng chỉ thờ dài một hơi rồi nói: “Không sao đâu, ngày mai lại tiếp tục. Nhưng hết hôm nay, chúng ta chỉ còn hai ngày. Nếu trong hai ngày mà con không học được cách nhuộm màu, chỉ e là chúng ta sẽ không còn thời gian nữa. Hôm nay con cứ về nghỉ ngơi trước đi!” Tuy bà nói vậy, nhưng trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng. Lúc bà đưa Thanh Hạm đến xưởng nhuộm, bà còn định đùa với Thanh Hạm một chút, nhưng khi nhìn thấy động tác của nàng, bà cũng chẳng thể nói đùa được nữa.

Nhìn vẻ mặt của bà, Thanh Hạm cũng hít sâu một hơi, buồn bã quay về Miên Dung cư.

Vừa nhìn dáng vẻ của nàng, khoẻ miệng Lăng Nhựt Tâm khẽ mỉm cười, hắn cũng đoán được đại khái nguyên nhân khiến nàng ủ rũ thế này. Hắn đứng dậy, rót cho nàng một chén trà, thân nhiên nói: “Phương pháp nhuộm màu vốn rất phức tạp, muốn hiểu rõ, thành thạo không phải là chuyện ngày một ngày hai, tình hình như muội là chuyện rất bình thường.”

Thanh Hạm nhìn hắn ngạc nhiên: “Bây giờ huynh lại còn biết an ủi ta nữa cơ à, đúng là việc đó không dễ dàng gì. Nói thật, hôm nay lúc về, ta còn đang nghĩ liệu có bị huynh giễu cợt hay không đây.” Nàng đón chén trà, uống một hơi hết sạch rồi mới chọt nhận ra, cả ngày hôm nay nàng học nhuộm màu, còn chưa uống một hớp nước nào.

Ý cười trong mắt Lăng Nhựt Tâm lại càng đậm thêm: “Ưu điểm của ta còn rất nhiều, thời gian còn dài, càng ngày muội sẽ càng phát hiện ra nhiều điểm tốt của ta hơn.”

Thanh Hạm bật cười: “Cho huynh một chút ánh mặt trời, huynh đã tự mình toả sáng vậy há?!” Không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy Lăng Nhựt Tâm hơi đáng yêu, đôi mắt sâu thẳm kia không còn tính kẻ như xưa, mà tràn đầy vẻ dịu dàng và cổ vũ. Nói dứt lời, nàng bất giác đưa tay lên bóp bóp vai mình.

Nhìn thấy vậy, Lăng Nhựt Tâm liền đi tới sau lưng nàng, dùng tay không bị thương nhẹ nhàng ấn vai cho Thanh Hạm. Thanh Hạm cảm thấy vô cùng thoải mái, cười hi hi nói với hắn: “Chẳng lẽ hôm nay huynh đối tính rồi à, lại đối xử với ta tốt như vậy?!” Có một cảm giác tên là được cưng chiều khẽ lướt qua lòng nàng, khiến trái tim cũng trở nên mềm nhũn.

Lăng Nhựt Tâm nghiêm mặt nói: “Muội là nương tử tương lai của ta, ta không đối xử tốt với muội thì đối xử tốt với ai?”

Nghe hắn nói vậy, ngậm trà còn chưa kịp nuốt xuống liền phun thẳng ra. Đây là lần đầu tiên nàng nghe hắn nói chuyện này, thật sự là không quen. Quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trang của hắn, mặt nàng bất giác lại đỏ bừng lên, định mắng hắn nhưng rồi lại nhớ ra là cha đã sớm hứa gả mình cho hắn từ lâu, nếu muốn mắng, thì phải nói cha mình trước mới đúng, trong lòng nàng lại càng luống cuống, liền đặt chén trà xuống, phi như chớp về phòng mình, vừa chạy vừa nói: “Ta mệt rồi, ngủ trước đây.”

Nhìn thấy nàng trốn nhanh về phòng, Lăng Nhựt Tâm lại bật cười. Tuy nàng đi, dù sao nàng cũng không trốn thoát khỏi bàn tay hắn. Nghĩ đến sự huynh Tông Văn Chi của nàng, trong lòng hắn lại hơi cảnh giác, hai người lớn lên bên nhau, liệu hắn ta có biết giới tính thật của nàng không? Nếu biết, chỉ sợ sự tình sẽ có chút phiền toái.

Sáng sớm Thanh Hạm đã đi tới xưởng nhuộm, nhìn đồng vải ngày hôm qua bị nàng nhuộm loạn lên, trong lòng cảm thấy rất phiền muộn, nhớ đến những lời tối qua Lăng Nhựt Tâm nói, nàng lại càng loạn hơn. Nàng hít sâu một hơi, ngồi gần người một mình dưới giò phong lan ngoài xưởng nhuộm. Đã sang ngày thứ hai rồi, vậy mà giờ này cả phương pháp nhuộm cơ bản nhất nàng vẫn không làm tốt được, thì làm sao có thể làm được Lư Quang Dật

Thái?!

Giọng nói trong vắt như nước bỗng truyền đến: “Sao thế? Muội không tự tin à?”

Thanh Hạm vừa quay đầu lại đã thấy Lăng Nhược Tâm mặc một bộ xiêm y trắng đứng trong nắng sớm, mái tóc đen dài chỉ dùng một sợi dây, tùy tiện buộc chặt lên. Vết thương của hắn vẫn chưa lành, sắc mặt hơi tái, miệng vẫn nở nụ cười nhẹ, dù nàng đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng nhìn dáng vẻ này nàng vẫn không khỏi ngẩn ngơ.

Lăng Nhược Tâm đi đến bên cạnh nàng, ngồi xuống, thân nhiên nói: “Sáng sớm đã chạy đến đây, chắc không phải chỉ là để ngăn người chứ.”

Thanh Hạm hồi phục tinh thần, hít sâu một hơi nói: “Thương thế của huynh còn chưa lành, giờ lại chạy loạn đến đây, nếu vết thương bị nứt ra sẽ nguy hiểm!”

Nụ cười trên miệng Lăng Nhược Tâm càng tươi hơn, ánh mắt cũng đầy ý cười ấm áp, hắn nhìn Thanh Hạm nói: “Muội đang quan tâm đến ta sao?”

Thanh Hạm bấu môi, phui phui bụi trên mũi, hừ một tiếng nói: “Huynh bị thương vì ta, nếu huynh vì vết thương tái phát mà chết, ta lo là cả đời này ta sẽ khó sống yên ổn thôi, đừng có ngồi đó mà tự mình đa tình nữa!” Dứt lời, nàng liền quay về xưởng nhuộm.

Lăng Nhược Tâm cau mày, cô nhóc kia nói chuyện kiểu gì thế, nhưng cũng đi theo nàng về xưởng nhuộm. Thấy nàng cau mày nhìn thùng nhuộm to thật to kia, hắn lại thân nhiên nói: “Thật ra, trình tự nhuộm vải tuy phức tạp, nhưng chỉ cần nắm vững một vài điểm trọng yếu thì sẽ dễ làm thôi.”

Thanh Hạm bấu môi nói: “Huynh đã nhuộm vải từ nhỏ đến giờ, đương nhiên là dễ rồi. Nếu thực sự dễ làm như huynh nói, thì hôm qua ta đã không nhuộm vải thành cái dạng kia.” Dứt lời, nàng đưa tay chỉ đám vải nhuộm hồng hôm qua còn chưa đẹp đi.

Nhìn một đồng vải chấy vàng, Lăng Nhược Tâm không khỏi bật cười, thảo nào cô nhóc này lại có dáng vẻ thất bại như vậy. Hắn lập tức cười nói: “Thật ra, nhuộm vải chẳng qua cũng chỉ có một vài khâu quyết thôi, đầu tiên là khâu quyết nhìn thùng nhuộm, màu của thuốc nhuộm và độ đậm đặc của thuốc nhuộm trong thùng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tỉ lệ vải nhuộm, thuốc màu càng đậm càng đặc thì thời gian nhuộm vào vải sẽ càng dài. Bởi vì thuốc màu đặc sẽ mất thời gian để thấm vào vải hơn. Những màu bình thường, chỉ cần khoảng một canh giờ là có thể thấm vào vải rồi, còn Lưu Quang Dật Thái, nguyên liệu chủ yếu là Thiên Tâm lan. Chất của Thiên Tâm lan cực kỳ đặc, thời gian nhuộm cần khoảng ba ngày mới được. Tiếp theo là khâu quyết nhìn vải. Vải vóc càng thô, thì nhuộm sẽ càng dễ dàng hơn. Loại vải dùng để làm Lưu Quang Dật Thái là vải Kỳ Vân, một loại hàng thượng hạng trong các loại vải, vô cùng mềm mại, nhẵn nhụi. Muội cũng từng sờ Lưu Quang Dật Thái rồi nên cũng biết cảm giác sờ vào loại lụa đó thế nào. Nếu nói là vải, có lẽ nói là tơ lụa thì đúng hơn. Cho nên lúc nhuộm cần phải đảo vải thường xuyên để màu nhuộm được thấm đều. Cuối cùng là khâu quyết lấy vải ra khỏi thùng nhuộm, bước này là quan trọng nhất, dù muội có nắm tốt được hai khâu quyết trước, nhưng đến thời điểm lấy vải ra mà làm không tốt, thì tất cả công sức lúc trước đều uổng phí hết. Hoặc là muội sẽ nhuộm ra hàng kém chất lượng, hoặc là sẽ nhuộm ra vải loang lổ. Mấu chốt của khâu quyết lấy vải ra nằm ở chỗ: nhanh, dứt khoát, chuẩn. Nhanh là phải lấy vải ra cực nhanh, dứt khoát là động tác lấy ra phải sắc bén, không được chậm chạp, dilly dally, chuẩn tức là phải trải thật chính xác vải trên bàn đá cẩm thạch, không sai một ly.”

Thanh Hạm trừng to mắt nhìn hắn nói: “Huynh nói thì dễ thế, chứ làm đâu có dễ như vậy.” Hôm qua, lúc Lăng Ngọc Song dạy nàng cách nhuộm màu cũng nói phương pháp tương tự như Lăng Nhược Tâm, nhưng không ít lời nhiều ý như hắn.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Muội dùng khâu quyết ta vừa dạy, nhuộm lại một lần thử xem.”

Thanh Hạm nửa tin nửa ngờ, dựa theo phương pháp hắn dạy, dùng một tấm vải bình thường, nhuộm một màu vàng sáng bình thường, tuy vẫn hơi kém lửa một chút, nhưng đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, không lệch nhiều so với các tấm vải nhuộm thông thường khác trong xưởng. Nhìn thấy nhuộm màu thành công, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, cao hứng nhảy dựng lên. Thấy Lăng Nhược Tâm mỉm cười nhìn mình, nàng phấn khích đến mức tay còn chưa kịp rửa, chạy qua ôm chầm lấy hắn khen: “Huynh thật lợi hại!”

Lăng Nhược Tâm dờ khóc dờ cười, bộ xiêm y trắng như tuyết này của hắn, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là bị in hai dấu tay to tướng màu vàng rồi, miệng vết thương bị nàng động vào cũng hơi đau, nhưng tâm tình tốt của nàng dường như cũng lây sang cho hắn. Mỗi lần kẻ nguời được mùi thơm nhẹ từ cơ thể nàng, trong lòng lại càng thêm rung động, nhưng hắn chỉ thân nhiên nói: “Nhuộm được vải thường, cũng không có nghĩa là có thể nhuộm được Lưu Quang Dật Thái, muội đừng quá kích động, tập nhuộm thêm vài tấm nữa đi.” Tuy nói vậy, nhưng ánh mắt tràn đầy niềm vui đã hoàn toàn tiết lộ tâm trạng của hắn.

Lăng Nhược Tâm liếc mắt sang, vừa vặn nhìn thấy Lăng Ngọc Song đang đứng ở cửa xưởng nhuộm, cười với hắn, cũng giơ một ngón tay cái lên với hắn rồi quay người rời đi. Hắn đương nhiên hiểu được suy nghĩ của mẹ hắn, một là tán thưởng hắn dạy tốt, hai là tán thưởng tiền triển của hắn và Thanh Hạm. Ý cười trong mắt hắn càng đậm hơn, có điều, mùa hè chết tiệt này, sao mà nóng vậy, khiến tim của hắn bây giờ cũng nóng quá đi mất.

Suốt một ngày, Lăng Nhược Tâm đều ở xưởng nhuộm giúp Thanh Hạm, nàng hơi phạm sai lầm, hắn sẽ chỉ ra ngay. Có lẽ Lăng Nhược Tâm khéo dạy, hoặc cũng có thể vì tố chất của Thanh Hạm rất thông minh, nên chỉ qua vài lần, Thanh Hạm đã nắm rõ nguyên tắc, coi việc này như việc nhỏ rồi. Đến gần chiều tối, cuối cùng nàng cũng có thể nhuộm được một tấm vải ngang tay với một sư phụ lão làng của Huyện Thái sơn trang.

Nhìn dáng vẻ hài lòng, vui sướng của nàng, Lăng Nhược Tâm cười nói: “Từ ngày mai muội có thể bắt đầu thử nhuộm Lưu Quang Dật Thái được rồi, tính thời gian nhuộm Lưu Quang Dật Thái, thì có lẽ cũng có thể hoàn thành đúng thời hạn.” Dứt lời, hắn cũng không kim được, khẽ thở phào một hơi.

Thanh Hạm cũng thở phào nói: “Như vậy, cha ta không phải chết, ta cũng sẽ không phải chết nữa rồi.” Nàng vừa vui vẻ nói, vừa chạm chỗ này, động chỗ kia trong xưởng nhuộm, không để ý thùng nhuộm kia rất trơn, nên nàng vừa nhảy lên, đã ngã “tùm” một cái vào trong thùng. Trong thùng đó đang để màu đỏ, chờ đến lúc nàng đứng lên, thì cả người đã bị nhuộm thành màu đỏ hết. Giờ phút này, rốt cuộc nàng cũng hiểu được, cái gì gọi là “vui quá hoá buồn”!

Dù định lực của Lăng Nhược Tâm vô cùng tốt, nhưng khi nhìn dáng vẻ của nàng, hắn vẫn không nhận được, cười ha ha, hắn cười đến chảy nước mắt, không cả đứng thẳng được người. Thanh Hạm vốn đã cảm thấy thật xui xẻo, giờ thấy hắn cười đáng ghét thế kia, đôi mắt to tròn khề đảo một vòng, rồi đi tới bên cạnh hắn, vươn hai bàn tay in thẳng lên mặt hắn, sao đó, lại vòng tay ôm lấy hắn rồi nhanh chóng nhảy ra xa.

Thuốc nhuộm trên người nàng liền dính hết sang người hắn. Dù hắn không rơi vào thùng nhuộm, nhưng cũng chẳng khác gì nàng. Nhất là hai đầu tay đỏ tươi trên mặt kia, nhìn còn đáng sợ hơn cả người đầy màu đỏ của Thanh Hạm. Lúc này thì hắn cũng không cười nổi nữa, quát lớn: “Đoàn Thanh Hạm!”

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Huynh có bản lĩnh thì đuổi theo ta đi rồi nói sau! Có điều, ta khuyên huynh một câu, thương thế của huynh còn chưa lành, chỉ sợ là không đuổi kịp ta thôi!” Dứt lời, nàng thi triển khinh công, bay nhanh ra khỏi xưởng nhuộm.

Lăng Nhược Tâm vừa bức mình lại vừa buồn cười, cũng thi triển khinh công bay ra khỏi xưởng nhuộm, nhưng mà chưa được hai bước đã ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thống khổ. Nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, lại nhớ đến vết thương trên người hắn, Thanh Hạm kinh hãi vội chạy về đỡ hắn dậy: “Huynh sao rồi?” Sự quan tâm, thân thiết tràn ngập trong ánh mắt.

Lăng Nhược Tâm nói: “Chỉ e là vết thương bị nứt ra rồi.” Giọng nói của hắn hơi yếu ớt.

Thanh Hạm lo lắng: “Nào, để ta xem xem!” Dứt lời, nàng liền đưa tay muốn cời xiêm y của hắn.

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm khẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa, thừa dịp Thanh Hạm đưa đầu tới gần hắn, hắn liền ôm cổ nàng, cũng bắt chập môi nàng dính đầy thuốc nhuộm, hắn cúi đầu, hôn luôn lên môi nàng. Thanh Hạm ngăn người một chút, chợt hiểu ra bị hắn trêu đùa, liền đẩy hắn ra nói: “Sắc lang!”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Ta bị muối biến thành thế này, nếu không đòi lại chút gì đó, chẳng phải là thiệt thòi lắm hay sao!”

Thanh Hạm hừ một tiếng, trừng mắt lườm hắn một cái, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho hắn. Nàng kéo hắn từ dưới đây lên, rồi buồn bức quay về Huyền Thái sơn trang. Trong lòng nàng vẫn đang thầm mắng hắn, đúng là đáng ghét, cực kỳ đáng ghét, từ khi bắt đầu quen biết hắn, dường như bất cứ lúc nào sơ hở cũng bị hắn động tay động chân hết vậy.

Thuốc nhuộm của Huyền Thái sơn trang rất đặc biệt, bị dính vào rồi thì rất khó tẩy rửa, cũng may là có dung dịch tẩy rửa riêng, khó khăn lắm Thanh Hạm mới tẩy hết được màu dính trên người. Khi nàng tắm rửa xong, quay về phòng thì đã thấy Lăng Nhược Tâm sai người mang đồ ăn vào. Bụng nàng đã đói meo từ lâu, nên chỉ lau qua tóc rồi không khách khí ăn sạch cả bàn ăn.

Nhìn mái tóc rối tung của nàng bây giờ, Lăng Nhược Tâm lại cảm thấy có một vẻ phong tình khác hẳn với lúc nàng buộc tóc cao như thường ngày. Nàng không mang yếm hầu giả, dù mặc nam trang, nhưng dáng vẻ nữ nhân vẫn lộ rõ. Có điều, bộ dạng ăn no lười biếng dựa vào ghế của nàng lại cực kỳ bất nhã, khiến hắn không khỏi nhàu mày.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Lăng Nhược Tâm hỏi: “Ai?” rồi đưa mắt ra hiệu cho nàng cột tóc, đeo yếm hầu giả vào.

Dù Thanh Hạm không tình nguyện, nhưng vẫn quay về phòng buộc tóc, nghe tiếng Tống Văn Chi vang lên ngoài cửa: “Là ta, ta đến để xem tình hình thương thế của Đại tiểu thư có vấn đề gì không?”

Lúc Thanh Hạm chỉnh trang xong thì cũng là lúc Tống Văn Chi bước vào, vừa thấy hắn, nàng đã vui mừng khắp người nói: “Đại sư huynh, huynh đến rồi à!” Hôm nay nàng học được cách nhuộm màu, nên tâm tình rất tốt, lập tức kéo kéo tay Tống Văn Chi.

Tống Văn Chi nheo mắt nhìn nàng một cái rồi nói: “Nghe nói hôm nay đệ lại nghịch ngợm, còn nhuộm cả xiêm y của Đại tiểu thư thành màu đỏ nữa.” Tuy hắn trách cứ nhưng giọng điệu lại vô cùng thân mật.

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Ai bảo ‘nàng ấy’ cười nhạo ta!”

Thấy bộ dạng thân mật của hai người, trong lòng Lăng Nhược Tâm cũng cảm thấy buồn bức, sắc mặt cũng xấu hẳn đi, hắn đứng bên cạnh, hừ một tiếng nói: “Không biết Tống công tử định lúc nào mới xem bệnh cho ta? Đêm đã xuống rồi, Công tử còn ở lại Miên Dung cư này lâu, có vẻ không được hay cho lắm.” Người không biết chuyện thì nghĩ rằng hắn nói vậy vì hắn là nữ tử, đêm đã khuya mà nam tử còn ở lại phòng nữ tử thì thật bất nhã, nhưng Thanh Hạm lại biết, có lẽ hắn đang nói nàng.

Tống Văn Chi ngại ngần, khẽ gạt tay Thanh Hạm ra, cười nói: “Đại tiểu thư thật vui tính, có điều, hôm nay ta vừa nghe thấy chuyện rất buồn cười, đang muốn thỉnh giáo Đại tiểu thư.”

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng cười nói: “Tống công tử có chuyện gì xin nói thẳng, chứ đừng từ thỉnh giáo, ta không dám nhận.” Nhìn dáng vẻ hắn lúc vừa bước vào, Lăng Nhược Tâm đã biết ngay hắn đến tìm mình có việc. Ánh mắt hắn lập tức nheo lại, liếc sang Thanh Hạm, nếu hắn đoán không sai, thì chắc chắn Tống Văn Chi tới đây vì Thanh Hạm.

Tống Văn Chi nhìn Lăng Nhược Tâm nói: “Đại tiểu thư đúng là có tư chất như thần tiên trên trời, vô cùng trí tuệ, nam tử trên thế gian này có thể xứng đôi với tiểu thư có lẽ là rất rất hiếm. Tại hạ chỉ cảm thấy kỳ quái, tại sao Đại tiểu thư lại tình nguyện muốn gả cho tiểu sư đệ của tại hạ?!”

Thì ra hôm nay Tống Văn Chi thấy trong trang nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, sửa sang phòng ốc, hắn tò mò hỏi tới tở trong trang mới biết Lăng Nhược Tâm sẽ gả cho Thanh Hạm. Lúc đó hắn đã cảm thấy vô cùng buồn cười, hai nữ tử làm sao có thể thành thân! Hắn nghĩ tới danh tiếng của Lăng Nhược Tâm bên ngoài, biết ‘nàng ta’ vô cùng khôn khéo, sao có thể không phát hiện ra Thanh Hạm là nữ tử. Cho dù ‘nàng ta’ nhất thời hồ đồ, mê muội không

biết Thanh Hạm là nữ, thì Đoàn Lạc Trần cũng không thể hồ đồ đến mức để con gái mình ‘cưới’ người ta chứ. Mà cho dù Đoàn Lạc Trần cực kỳ hồ đồ, để cho Thanh Hạm ‘cưới’ người ta, thì chính bản thân Thanh Hạm cũng sẽ không đồng ý mới đúng. Hắn nghĩ ngợi cả ngày cũng không hiểu nổi, thấy hai người toàn thân đỏ tươi quay về, hắn ước chừng hai người đã tắm rửa xong, liền chạy tới hỏi cho rõ ràng.

Vừa nghe câu hỏi của hắn, Thanh Hạm hơi sững sốt, sao sư huynh cũng biết chuyện của nàng và Lăng Nhược Tâm? Một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu, nếu sư huynh biết, có lẽ là do cha nàng hoặc mẹ của Lăng Nhược Tâm nói cho hắn biết. Trong lòng nàng thầm kêu, hồng бет rồi, Đại sư huynh biết thân phận thật của nàng, biết nàng không thể nào ‘cưới’ người khác được. Nếu nói tình hình thực tế với hắn, thì càng ngày lại càng có nhiều người biết bí mật của Lăng Nhược Tâm. Chuyện này rất quan trọng, tuy nàng cực kỳ tin tưởng sư huynh của nàng, nhưng chuyện này, càng ít người biết càng tốt.

Bản thân Lăng Nhược Tâm sau khi nghe xong câu hỏi của hắn cũng hơi kinh hãi, cũng tự hỏi liệu có phải hắn đã biết thân phận thật của Thanh Hạm hay không?! Nhưng hiện giờ, việc đó cũng không phải là việc chính, quan trọng là hắn phải hoá bị động thành chủ động. Sắc mặt hắn không chút thay đổi, khoé mắt còn có một vẻ e lệ khác thường, nhẹ nhàng nói: “Từ xưa đến nay, hôn sự đều là do cha mẹ sắp đặt. Từ lúc ta và Thanh Hạm quen biết nhau tới nay, nói chung cũng là tâm đầu ý hợp. Hai bên cha mẹ đều đồng ý gả ta cho Thanh Hạm, xin hỏi Tổng công tử, việc này có gì là không thể?”

Tổng Ván Chi nửa tin nửa ngờ nhìn hắn nói: “Đại tiểu thư chẳng lẽ không phát hiện ra sự đệ của ta khác với người bình thường khác hay sao?”

Nghe hắn nói vậy, Lăng Nhược Tâm biết ngay hắn nhất định đã biết Thanh Hạm là nữ nhân, trong mắt thoáng có chút giận dữ, nhưng mặt vẫn tươi cười, nói một câu mà nhiều ý: “Thanh Hạm đương nhiên là khác với các nam tử khác rồi. Trong tim ta, thì ‘chàng’ là người rất đặc biệt, nếu không, ta cũng sẽ không đồng ý ‘gả’ cho ‘chàng’. Đúng không, Thanh Hạm?!” Dứt lời, hắn còn trừng mắt nhìn Thanh Hạm.

Tổng Ván Chi giật mình kinh hãi, hắn vẫn nghĩ Lăng Nhược Tâm là một tiểu thư khuê các, thông hiểu thi thư, lễ nghĩa. Nhưng một tiểu thư khuê các mà nói ra những lời như vậy, thật sự khiến hắn không thể tưởng tượng nổi, liền đứng sững sờ ở đó.

Thanh Hạm dở khóc dở cười, với tính cách của Lăng Nhược Tâm, nếu nói thêm nữa, chỉ e hắn sẽ nói hắn thất thân vì nàng mất! Nhìn Tổng Ván Chi ngốc nghếch đứng ngẩn ở đó, nàng liền kéo hắn ta nói: “Sư huynh, ra khỏi đây rồi ta sẽ từ từ nói cho huynh biết!” Dứt lời, nàng cũng không cần biết Tổng Ván Chi có đồng ý không, kéo thẳng hắn ra ngoài.

Nhìn hành động của nàng, Lăng Nhược Tâm có chút không vui, nhưng cũng sợ là nàng sẽ nói loạn lên với Tổng Ván Chi mất. Hắn lập tức cười tươi, nhưng ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo: “Thanh Hạm, chuyện của chúng ta, ‘chàng’ nên nói cho Đại sư huynh cẩn thận, đừng để phát sinh hiểu lầm không đáng có!” Cẩn thận tức là dặn nàng đừng nói lung tung, còn hiểu lầm không đáng có, tức là muốn nàng chặt đứt suy nghĩ, tình cảm vượt quá giới hạn huynh đệ của Tổng Ván Chi đi.

Thanh Hạm vừa kéo Tổng Ván Chi, vừa trừng mắt lườm hắn một cái. Ra khỏi Miên Dung cư, Tổng Ván Chi liền hỏi ngay: “Sư muội, muội rõ ràng là một nữ tử, làm sao đón dâu được?”

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Sự kiện tú cầu

Thanh Hạm giận dữ nói: “Chuyện này huynh trực tiếp hỏi ta là được rồi, vì sao huynh lại chạy tới hỏi Lăng Nhược Tâm? Hơn nữa, dù ta đón dâu hay thành thân thì cũng liên quan gì tới huynh?” Trước giờ nàng có rất nhiều biện pháp đối phó với Tổng Ván Chi, đương nhiên nàng biết cách gì là hữu dụng nhất để đối phó với hắn.

Quả nhiên, Tổng Ván Chi xấu hổ nói: “Vì ta quan tâm muội cho nên mới tới hỏi muội, Huyền Thái sơn trang tiền nhiều, thế lớn, nếu Lăng đại tiểu thư hiểu nhầm giới tính của muội, ta sẽ giúp muội giải thích. Chỉ nếu chờ đến lúc động phòng, ‘nàng’ mới phát hiện muội là nữ tử, chỉ sợ sẽ lớn chuyện, muội sẽ gặp nguy hiểm mất.” Trong lòng hắn lại thầm nói thêm một câu, ta hỏi như vậy, vì ta thích muội.

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Huynh cho là Lăng Nhược Tâm ngu ngốc hay sao? ‘Nàng ấy’ đã biết ta là nữ tử từ lâu rồi.”

Tổng Ván Chi ngạc nhiên hỏi: “Nếu ‘nàng’ biết muội là nữ tử, mà còn muốn gả cho muội, chẳng phải rất kỳ cục hay sao?”

Thanh Hạm làm ra vẻ không vấn đề gì: “Nếu huynh biết rõ nguyên nhân thì sẽ biết vì sao ‘nàng’ làm vậy.”

Nhìn Tổng Ván Chi đầy vẻ nghi hoặc, Thanh Hạm thờ dãi nói tiếp: “Chúng ta thành thân là vì bị ép. Tam Hoàng tử nhìn trúng Lăng Nhược Tâm, muốn

nap ‘nàng’ làm trắc phi. Nhưng Lăng Nhược Tâm lại một lòng muốn tìm một người nam nhân ‘nàng’ yêu, ‘nàng’ rõ ràng không hề để mắt đến Tam hoàng tử. Lăng Nhược Tâm không hề có chút cảm tình nào với Tam hoàng tử, dù chết cũng không muốn gả cho hắn, nên mới nói cho Tam hoàng tử biết, ‘nàng’ đã được hứa hôn từ nhỏ. Cha ta vốn rất trung thành, tận tâm với Huyền Thái son trang, vì thế liền đề nghị để cho ta cưới ‘nàng’, chờ mọi việc qua đi, sẽ viết thư bỏ vợ là xong.”

Mấy lời này đều nửa thật nửa giả, Tần Phong Dương thực sự có ý đồ với Lăng Nhược Tâm vì tài lực của Huyền Thái son trang, nhưng lại bị hắn khéo léo từ chối. Mà từ lúc nàng ra đời, Đoàn Lạc Trần cũng đã nghĩ đến chuyện gả nàng cho Lăng Nhược Tâm, coi như cũng là có hôn ước đi.

Tổng Ván Chi nghe Thanh Hạm nói liền thờ phào một hơi. Thì ra sự tình là như vậy, hắn thậm chí bội phục dũng khí của Lăng Nhược Tâm. Vì muốn tìm kiếm tình yêu thực sự mà dám cự tuyệt cả Tam hoàng tử, khiến lòng hắn không khỏi ngưỡng mộ. Đột nhiên hắn nhớ tới một việc: “Nhưng mà, nếu như vậy, chẳng phải sẽ huỷ hoại thanh danh của Đại tiểu thư sao?”

Thanh Hạm thầm than một tiếng, đúng là đã nói dối một lần, thì cứ liên tục phải nói dối tiếp, nàng đành nói: “Lăng Nhược Tâm cũng đã nói, nếu là người thật sự yêu thương nhau, thì chắc chắn sẽ không để tâm đến những chuyện đã qua. Còn nếu hắn ta để ý, thì ‘nàng’ thà không cần tình yêu đó còn hơn. Cho nên, sư huynh không cần quá lo lắng.”

Tổng Ván Chi gật đầu nói: “Một nữ tử như ‘nàng’ thật sự khiến người ta kính nể.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm lại trầm nghĩ, kính nể cái quý ấy! Nhưng nàng vẫn cười hi hi nói: “Sư huynh, nếu huynh đã kính nể ‘nàng’ như vậy, hay là để ta đi hỏi Lăng Nhược Tâm, xem ‘nàng’ có cảm tình với huynh không. Nếu có một chút, thì có lẽ hai người là trời sinh một đôi rồi!”

Tổng Ván Chi hơi lúng túng nói: “Muội đừng chế nhạo ta, ngay cả Tam hoàng tử còn không vừa mắt Lăng Đại tiểu thư, thì sao có thể để ý đến ta được. Đã muộn rồi, ta quay về phòng nghỉ ngơi. Muội cũng nghỉ sớm đi.” Dứt lời, hắn liền quay đầu rồi đi, trong lòng thầm nói: Dù Lăng đại tiểu thư là quốc sắc thiên hương, nhưng trong tim ta từ đầu đến cuối chỉ có một mình muội thôi. Hắn không kim được, quay đầu liếc nhìn theo bóng Thanh Hạm, thấy nàng đã quay về Miên Dung cư, lòng hắn lại hơi hụt hẫng.

Thanh Hạm biết nếu không giải thích như vậy, thì với tính cách của Đại sư huynh, không biết sẽ còn lằng nhằng bao lâu. Nàng bỗng cảm thấy hơi đau đầu, thương cho mình số khổ, từ sau khi biết Lăng Nhược Tâm, thế giới của nàng hoàn toàn thay đổi hết. Tuy trước kia nàng cũng hay lừa Tổng Ván Chi, nhưng cũng chỉ là vui đùa linh tinh thôi, còn lời nói dối vừa rồi... nàng không biết sau này sẽ còn phải nói dối bao nhiêu chuyện khác nữa.

Vừa đẩy cửa ra, nàng đã thấy Lăng Nhược Tâm đang đứng ngay cạnh cửa, khẽ cười với nàng, trong lòng nàng hơi buồn bực, chỉ thản nhiên nói: “Lần này huynh nợ ta!” Sau đó quay về phòng.

Đúng như Thanh Hạm nghĩ, hắn trốn trong phòng nghe lén. Thấy nàng quay về, khoe miệng hắn cũng khẽ nở một nụ cười thật tươi. Lời nói dối như vậy, có lẽ chỉ có mình cô nhóc này nghĩ ra được. Rồi nghĩ tới chuyện không thể để cho người trong thiên hạ biết được thân phận thật của mình, trong lòng hắn cũng cảm thấy phiền muộn. Tần Phong Dương e là sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, hắn cần phải cẩn thận hơn nữa. Hôm qua mẹ hắn tới nói cho hắn biết, khi hắn và Thanh Hạm đi núi Lung, thì người trong cung đã tìm đến, nói trong cung có biến, Thái tử đã hồi cung. Hắn vừa thấy lo lắng, lại vừa cảnh giác, vận mệnh của hắn và Huyền Thái son trang có lẽ cũng sẽ biến hoá theo sự biến chuyển trong cung.

Vì mấy ngày trước không ở Huyền Thái son trang, hơn nữa, Lăng Nhược Tâm dưỡng thương đã nhiều ngày, cũng gần đến cuối tháng, nên có rất nhiều sổ sách được đưa tới Miên Dung cư, Lăng Nhược Tâm cũng không rảnh rỗi mà đi quản Thanh Hạm. Nhuộm Lưu Quang Dật Thái cần mất ba ngày, mỗi ngày Thanh Hạm đều đến xưởng nhuộm xem xét tình hình, lúc rảnh rỗi thì đi dạo quanh Huyền Thái son trang. Thấy Lăng Nhược Tâm bận rộn đến thời gian đầu vô mồm với nàng còn không có, nàng lại cảm thấy hơi nhàm chán.

Tổng Ván Chi thấy nàng buồn chán, liền rủ nàng đi dạo trong thành Tầm Ân. Vừa nghe đề nghị này, Thanh Hạm đã vui đến nhảy dựng lên, tuy nàng tới thành Tầm Ân đã lâu, nhưng cũng chưa được đi dạo thoải thích trong thành. Lần trước vốn tính đi thăm thú một chút, không ngờ lại bị ám sát, làm tâm tình nàng cũng tệ đi. Lần này có Tổng Ván Chi đi cùng, thật không thể tốt hơn được nữa.

Thành Tầm Ân, trời xanh trong vắt, không gợn mây, dòng sông như dải lụa mềm mại uốn quanh thành, bóng cây xanh phủ kín khiến con người ta cũng cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái. Trong thành vô cùng náo nhiệt, tiểu thương, người bán hàng rong tràn ngập các phố phường, điều khiến Thanh Hạm cảm thấy hứng thú nhất chính là mấy quán ăn vặt bên lề đường. Tay trái nàng cầm một xâu mít quả, vừa đi vừa ăn, tay phải lại cầm một túi bánh đậu xanh. Hai tay Tổng Ván Chi cũng xách đầy đồ, tất cả đều là các món đặc sản của thành Tầm Ân.

Bỗng phía trước có người kêu lên, âm thanh cực kỳ náo nhiệt: “Tô nhị tiểu thư ném tú cầu kén rể, mọi người mau lại xem này!”

Vừa nghe tin này, Thanh Hạm đã cảm thấy thật thú vị, ném tú cầu kén rể, đây là lần đầu tiên nàng được chứng kiến. Cảnh tượng vui vẻ như vậy làm sao có thể thiếu nàng. Hơn nữa, nàng cũng biết cô gái có dung mạo thanh tú, xinh đẹp kia, liền lập tức đi theo đám đông, tiến về phía trước.

Tổng Ván Chi nhìn đáng vẻ của nàng, biết ngay nàng muốn theo góp vui, liền giữ chặt nàng nói: “Chúng ta đi chỗ khác chơi đi, ở nơi đông người không an toàn.” Hắn vẫn không quên tình cảnh khi nàng bị người ta ám sát, tuy nói mục đích của những người đó là Lăng đại tiểu thư, nhưng cũng không thể phớt lờ được.

Thấy hắn giữ chặt mình, đôi mày thanh tú của Thanh Hạm hơi nhíu lên, ánh mắt đảo một vòng, rồi cười hi hi nói với Tổng Ván Chi: “Đại sư huynh, ta đã từng gặp Tô nhị tiểu thư kia rồi, thật sự là một mỹ nhân. Giai nhân chưa gả, sư huynh lại chưa thành thân, hay là để ta cướp tú cầu, cho huynh ôm mỹ nhân về nhà nhé.”

Nghe vậy, Tổng Ván Chi vội quát lên: “Đề nói hươu nói vượn cái gì thế, ta đã từng thề sẽ chăm sóc đệ cả đời, làm sao có thể thành thân!”

Thanh Hạm nhíu mày: “Sư huynh đúng là cổ hủ, đó là chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi mà huynh vẫn còn nhớ rõ. Hơn nữa, huynh là nam tử hán đại trượng phu, sao lại không thành thân được! Ta cũng đã trưởng thành rồi, có thể tự chăm sóc chính mình, huynh cũng phải đi tìm hạnh phúc của riêng mình chứ! Không được, huynh chăm sóc ta nhiều năm như vậy, giờ ta cũng phải làm một chút gì đó cho huynh!”

Năm mươi tuổi, Thanh Hạm bị mấy sư huynh khác lừa tới rừng Mê Tung, rồi lạc trong đó, lại gặp bảy sói hoang, đang lúc một mình nàng vừa đói vừa mệt thì Tống Văn Chi tìm được nàng. Thấy nàng khóc thảm thiết, Tống Văn Chi liền nói sẽ chăm sóc nàng cả đời. Lúc đó, Thanh Hạm cảm thấy vô cùng ấm áp, có điều, khi đó nàng còn nhỏ, lại đang hoảng sợ, liền bắt hắn phải thề mới chịu.

Sau lần đó, Tống Văn Chi thường xuyên theo sát bên nàng, giúp nàng trả đũa mấy tên sư huynh đệ kia, đương nhiên, chính hắn cũng từng bị nàng trêu chọc không ít lần. Khi nàng gây họa, hắn thường giúp nàng gánh tội. Khi nàng bị sư phụ phạt, hắn sẽ giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ chuộc lỗi. Lúc nàng bị phạt quay mặt vào tường, hắn cũng ngồi cạnh nàng cho nàng vui. Lần này nàng xuống núi, hắn cũng khẩn cầu sư phụ cho hắn đi theo nàng để chăm sóc nàng.

Trong lòng Tống Văn Chi đã thầm coi nàng như người bạn đời của mình, giờ nghe nàng nói vậy, hắn nhất thời cảm thấy hồn phách như bay mất. Có lẽ nàng đã thực sự trưởng thành, không cần hắn ở bên cạnh bảo vệ nàng nữa rồi. Khi hắn còn đang đứng sững sờ, thì Thanh Hạm đã sớm chạy theo dòng người đi xa tít. Hắn hít sâu một hơi, rất muốn nói với nàng rằng, cả đời này, nếu hắn muốn cưới thê tử, thì chỉ có thể là nàng mà thôi. Nàng đã sớm cắm rễ trong lòng hắn, tình cảm này làm khiến lòng hắn không thể chấp nhận một nữ tử nào khác. Có điều, dường như trong lòng nàng không có bóng dáng của hắn, nàng còn muốn cưới vợ cho hắn nữa, xem ra, hắn phải tìm cơ hội nói thật tình cảm của mình với nàng thôi.

Hắn cũng biết bản lĩnh gây rắc rối của nàng, tuy lúc này trong lòng hắn vô cùng rối loạn, nhưng nhất định phải ngăn nàng lại, nếu không, nàng sẽ thật sự tìm một nữ tử về cho hắn, lúc đó, hắn biết làm thế nào cho phải đây? Hắn lập tức thi triển khinh công, đuổi theo nàng. Có điều, đám người quá đông, khiến hắn không thể nào tìm được nàng.

Khi Thanh Hạm đến dưới đài ném tú cầu, thì bên dưới đã đầy chật người, nàng dựa vào thân thủ linh hoạt, chen trái chen phải, cuối cùng cũng chen được lên phía trước.

Tô nhị tiểu thư mặc y phục màu đỏ đứng trên đài, trong tay cầm một quả tú cầu màu đỏ cực lớn, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ không cam lòng, trong mắt còn tỏ rõ sự tức giận. Tô Dịch Hàn và một vài trưởng bối lớn tuổi ngồi ngay bên cạnh, một người đứng lên lớn tiếng nói: “Giờ lành đã đến, bắt đầu ném tú cầu!”

Tuy Tô nhị tiểu thư không có dung mạo như Lăng Nhược Tâm, nhưng cũng là đại mỹ nhân số một số hai trong thành Tầm Ân, lại thêm hồi môn của Tô gia rất phong phú, nên có rất nhiều người muốn thành thân với nàng. Còn Lăng Nhược Tâm, đẹp thì có đẹp, nhưng mọi người đều biết ‘nàng’ không chỉ đẹp, mà còn rất thủ đoạn, cực giỏi trị gia và kinh thương, đồng thời cũng là một người không dễ chọc vào, cưới ‘nàng’ về, chỉ sợ nửa đời sau sẽ không được yên ổn. Hơn nữa, người dân trong thành Tầm Ân đều biết, cưới nữ tử Lăng gia, thì con cái sau này chỉ có thể mang họ Lăng, nam tử hoàn toàn không có địa vị trong nhà. Đứng trên quan điểm của nam nhân mà nói, đây là chuyện rất khó chấp nhận. Cho nên, người trong thành Tầm Ân thà tình nguyện cưới nữ nhân Tô gia, còn nữ tử Lăng gia, chỉ nên đứng từ xa rất xa mà ngắm nhìn chứ không dám cưới về nhà.

Trong lòng Tô nhị tiểu thư có chút oán hận, dù không cam lòng nhưng cũng đành phải bước đến giữa đài ném tú cầu. Nàng vừa quay đầu, chợt nhìn thấy Thanh Hạm đang đứng lẫn trong đám người, lòng nàng bỗng vui vẻ hẳn, mặt cũng lộ ra nụ cười. Nàng cười với Thanh Hạm, nhưng lại khiến mấy nam tử bên cạnh Thanh Hạm cảm thấy rung động, ai cũng thầm nghĩ: “Nàng đang cười với ta!”

Dân chúng chợt trở nên kích động hơn, ai cũng mở to hai mắt nhìn chăm chăm tú cầu đỏ thắm, trong lòng đều tự nhủ: “Nhất định nàng sẽ ném cho ta!”

Thanh Hạm cũng lịch sự cười đáp lễ với nàng ta. Nàng thầm nghĩ, hôm nay nàng ta xinh đẹp hơn lần trước giả dạng lên vào xưởng thêu rất nhiều. Nhớ đến hành động lần trước của nàng ở xưởng thêu, ý cười trên khóe môi Thanh Hạm lại càng đậm thêm. Đại sư huynh vốn hiền như cục gỗ, mà Tô nhị tiểu thư này rõ ràng không phải là cô gái chịu yên phận, thật sự là tuyệt phối với Đại sư huynh.

Thấy ‘hắn’ cười với mình, trong lòng Tô nhị tiểu thư lại cảm thấy thật ngọt ngào. Nhớ lần trước đại ca có nói với nàng, nhờ có Thanh Hạm đứng giữa hoà giải nàng mới có thể thoát hiểm, phương án hợp tác với Huyền Thái sơn trang cũng do Thanh Hạm nghĩ ra, chẳng lẽ, từ lần trước gặp nhau ở phường thêu, Thanh Hạm đã có cảm tình với nàng sao? Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt nàng lại thêm một chút e lệ. So với việc phải gả cho người không quen biết, chi bằng gả cho ‘hắn’ còn hơn. Tô nhị tiểu thư không hề do dự, ném thẳng tú cầu về phía Thanh Hạm.

Nhìn tú cầu bay về hướng mình, Thanh Hạm khắp khởi mừng thầm, xem ra nguyện vọng cưới Tô nhị tiểu thư về cho Đại sư huynh của nàng sẽ thành công rồi. Thân thủ của nàng cực kỳ nhanh nhẹn, cũng bắt chập đám người xung quanh xô đẩy nhốn nháo, nàng đáp một cước phi lên định bắt lấy tú cầu. Có điều, nàng nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn nàng. Hắn dùng một tay ôm tú cầu vào lòng rồi lại tung một chiêu tiếp, ném tú cầu ra thật xa.

Thanh Hạm kinh hãi, nhìn kỹ lại, người cướp tú cầu hoá ra lại là Tống Văn Chi. Nàng hoảng hốt nói: “Đại sư huynh, huynh làm gì vậy?” Tú cầu đã rơi thẳng xuống đám đông, dù thân thủ của nàng có tốt đến mấy cũng không thể cướp về được nữa.

Thì ra, khi Tống Văn Chi vừa tới đây, nhìn thấy nàng đang lao lên cướp tú cầu, hắn biết ngay cô bé ngốc này có lẽ thực sự muốn cướp dâu cho hắn, nên hắn cực kỳ sốt ruột, không thèm nghĩ nhiều, lập tức lao lên, thi triển khinh công đến mức tối đa mới đuổi kịp Thanh Hạm, cản tú cầu kia lại.

Tống Văn Chi giận dữ nói: “Câu đó phải do ta hỏi đệ mới đúng! Tự dung đệ đi cướp tú cầu làm gì? Ta nói cho đệ biết, trên đời này, trừ đệ ra, ta sẽ không cưới người khác!”

Hắn vừa nói xong đã khiến Thanh Hạm và mấy nam tử đang đến cướp dâu đứng bên cạnh đều trợn mắt há hốc mồm, trong đầu họ đều có một suy nghĩ: “Phải chăng đây là đoạn tục trong truyền thuyết sao?” Chừng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên Thanh Hạm thấy Tống Văn Chi giận dữ, nghe hắn nói

vậy, nàng chỉ cảm thấy thật khó tin, nàng thì thầm: “Sư huynh, huynh không làm đấy chứ?”

Tổng Ván Chi nói: “Bao nhiêu năm nay, ta vẫn nghĩ đệ hiểu tâm ý của ta, nhưng đến hôm nay ta mới biết rằng, ta không thể không nói rõ ràng cho đệ biết. Người ta thích là đệ, trừ đệ ra, ta sẽ không cưới bất kỳ một ai khác!” Có những lời, khi chưa nói ra thì cảm thấy rất ngại ngùng, cảm thấy không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng một khi đã ra khỏi miệng, thì giống như nước lũ tràn bờ, vô cùng sáng khoái. Không sợ bị từ chối, cũng không sợ người ta không hiểu.

Thanh Hạm vô cùng luống cuống, những người bên cạnh cũng chẳng thèm tranh cướp tú cầu nữa, chỉ vây xung quanh hai người, muốn chờ xem nàng sẽ trả lời thế nào. Nàng nhất thời ngẩn người, Đại sư huynh thích nàng ư? Vì sao nàng không hề biết? Những năm gần đây, huynh ấy luôn chăm sóc cho nàng rất chu đáo, chẳng lẽ, đó là vì thích sao? Có điều, hiện giờ nàng không biết nên làm thế nào cho phải, vì nàng biết rất rõ, nàng chẳng qua chỉ coi Đại sư huynh như ca ca bình thường mà thôi.

Dù nàng có đơn thuần, thì cũng hiểu được, nếu nàng nói thẳng cảm giác của nàng cho Tổng Ván Chi nghe sẽ làm tổn thương huynh ấy rất nhiều. Nhưng nếu không nói cho huynh ấy biết tình cảm thật của nàng, thì sau này huynh ấy sẽ còn bị tổn thương nhiều hơn nữa. Vừa rồi nàng đã lừa huynh ấy chuyện giữa nàng và Lăng Nhược Tâm, nên nhất thời nàng không biết phải nói gì cho phải, chỉ lí nhí nói: “Đại sư huynh, ta...”

Chợt bên cạnh có người quát lên: “Lão ăn mày mà cũng muốn cưới Tô nhị tiểu thư à, đúng là không biết trời cao đất dày mà.” Tiếp theo là những tiếng hò hét vang trời.

Thì ra, vừa rồi sau khi tú cầu bị Tổng Ván Chi ném đi, thì cả đám người đều xông vào tranh cướp, có người thấy người bên cạnh sắp cướp được, liền tung chân đá bay tú cầu đi. Tú cầu bay một vòng, rồi rơi thẳng vào tay một gã ăn mày già. Gã mừng rỡ, cầm tú cầu bước thẳng lên đài. Tiếng hò hét nhất thời vang khắp nơi, mọi người đều không phục.

Gã ăn mày nói: “Khi thông báo ném tú cầu kén rể đâu có quy định nghề nghiệp, tuổi tác, lão là ăn mày thì đã sao, tại sao không thể cưới Tô nhị tiểu thư?”

Có người có lòng tốt khuyên: “Sao lão không tự soi mình vào bãi nước tiểu của lão, rồi nhìn Tô nhị tiểu thư xem. Nàng như tiên nữ trên trời, còn lão hã, còn chẳng bằng bãi cứt trâu!” Những người khác nghe thấy đều cười ha hả.

Gã ăn mày cũng không nhịn được nói: “Ta không thèm tranh cãi với mấy người, ta chỉ muốn hỏi Tô Đại đương gia, ta bắt được tú cầu, có tính không?”

Khi Tô nhị tiểu thư thấy tú cầu mình ném cho Thanh Hạm lại bị người ta cướp rồi ném đi, trong lòng nàng vô cùng mất mát. Lúc này, nhìn thấy một gã ăn mày già nhặt được tú cầu, nàng càng cảm thấy vô cùng khó xử. Nàng cúi đầu tìm kiếm hình bóng Thanh Hạm trong đám người, thì thấy nàng đang nói gì đó với nam tử vừa cướp tú cầu của nàng kia, khiến nàng cực kỳ uất ức.

Tô Dịch Hàn cũng không dự đoán được tình hình sẽ biến thành thế này. Khi thấy muội muội ném tú cầu về phía Thanh Hạm, trong lòng hân hoan vui mừng, thì ra muội muội có cảm tình với Đoàn Thanh Hạm. Ấn tượng của hân đôi với Thanh Hạm cũng không tệ, hân thầm nghĩ, thế này cũng tốt. Có điều, đột nhiên lại có một nam tử áo tím cướp tú cầu giữa đường rồi ném thẳng đi. Hân hơi nheo mắt, đứng lên nói: “Cảm ơn tình cảm của mọi người đã tới tham gia đại hội ném tú cầu của xá muội. Có điều, khi thông báo, Tô gia cũng đã quy định điều kiện rõ ràng, có vợ loại, tuổi quá ba mươi, loại; tàn tật cũng loại, cũng không thể chọn một chàng rể quê chân được.” Cả đám người nhất thời vô cùng ảm ỉ.

Thấy tình hình biến chuyển thế này, Thanh Hạm cũng không trả lời vấn đề của Tổng Ván Chi nữa, có thể tránh được lúc nào thì hay lúc ấy, nàng tiện mồm nói: “Đều tại huynh đấy, Đại sư huynh, huynh khiến cho một nữ nhân phải gả cho một gã ăn mày rồi kìa!” Dứt lời, nàng liền muốn rời đi, tránh mặt Tổng Ván Chi.

Có điều, nàng đi chưa được hai bước, đã bị một gã sai vặt ngăn lại: “Đoàn công tử, tiểu thư nhà ta có lời mời.”

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Tiểu thư nhà ngươi là ai? Mời ta làm gì?” Trong lòng nàng bỗng cảnh giác hơn.

Gã sai vặt nói: “Người đứng trên đài chính là tiểu thư nhà ta.”

Thanh Hạm ngẩng đầu, thấy Tô Dịch Hàn đang nói gì đó với mọi người, còn Tô nhị tiểu thư thì đang dùng ánh mắt trách cứ nhìn nàng. Lúc này, vì lời tỏ tình đột ngột của Tổng Ván Chi, mà Thanh Hạm cũng mất hứng thú với chuyện của hân, liền miễn cưỡng nói: “Ta và tiểu thư nhà ngươi không quen không biết, không cần phải gặp nhau!” Dứt lời, nàng liền nhắc chân muốn đi.

Gã sai vặt kia vội vàng nói: “Đoàn công tử, tiểu thư nhà ta nói, hôm nay nếu công tử không tới gặp nàng, thì ta cũng không cần quay về phủ Tô gia nữa, trên đầu ta có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ ba tuổi, công việc này ta không thể bị mất được, mong công tử thương xót cho tiểu nhân, đi gặp tiểu thư nhà ta một chút được không?!” Dứt lời, đôi mắt van đỗi của hân còn ánh lệ, đẩy về cầu xin.

Thanh Hạm nghe xong, cực kỳ buồn cười nói: “Vị huynh đệ này, nếu lần sau muốn cải biên chuyện cổ thì phiền người đổi tiết mục khác đi. Trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi, tích này cũ quá rồi! Có điều, một khi người đã thú vị như vậy, thì ta cũng sẽ quá bộ đi gặp tiểu thư nhà ngươi một lần.” Với tính cách của Tô nhị tiểu thư, Thanh Hạm thật sự tin tưởng nàng ta sẽ đuổi hạ nhân đi. Từ sau khi làm thị vệ của Lăng Nhược Tâm, nàng hiểu rõ làm hạ nhân không dễ dàng gì, nên cũng không muốn gây khó dễ cho hân. Dù sao, nàng cũng không phải là chưa từng gặp Tô nhị tiểu thư.

Tổng Ván Chi không nhận được câu trả lời của nàng, hân cũng hiểu tính tình nàng, nên thầm tự nhủ cho nàng một chút thời gian, cứ cố tình ép nàng cũng không tốt. Thấy Thanh Hạm muốn đi gặp Tô nhị tiểu thư, lại nghĩ hôm nay hân cũng có trách nhiệm trong việc Tô nhị tiểu thư bị nhục nhã, nên cũng đi cùng Thanh Hạm đến gặp nàng ta.

Không biết Tô Dịch Hàn dùng cách nào mà có thể thuyết phục được hết đám người kia tản ra, sau khi gãi ản mây cảm được một thời bạc lớn thì cũng vui vẻ rời đi. Sau đài ném tú cầu là đại viện của Tô gia, Thanh Hạm và Tống Văn Chi đợi trong phòng khoảng một khắc, thì Tô Dịch Hàn mới bước vào chính đường gặp họ.

Vừa nhìn thấy Thanh Hạm, Tô Dịch Hàn đã cười ha ha nói: “Đoàn huynh đệ, đã lâu không gặp đệ, vẫn khoẻ chứ?”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Ta rất khoẻ. Để ta giới thiệu một chút, đây là sư huynh của ta, Tống Văn Chi. Sư huynh, vị này chính là Tô đương gia Tô Dịch Hàn.”

Thanh Hạm vừa dứt lời, Tô nhị tiểu thư liền xông tới, trừng mắt hỏi Tống Văn Chi: “Ngươi là sư huynh của Thanh Hạm, vì sao phải phá hỏng chuyện tốt của chúng ta?”

Nàng vừa nói ra, ba người còn lại đều ngăn người, Tô Dịch Hàn quát: “Tích Hàn, không được vô lễ!”

Tống Văn Chi nhớ sư phụ đã từng dặn, thân phận nữ nhi của Thanh Hạm không thể tùy tiện tiết lộ, nếu không sẽ gặp nguy hiểm lớn, nên hắn cũng không biết phải trả lời thế nào. Hắn cũng không thể nói ra chuyện Thanh Hạm muốn cướp tú cầu là vì hắn được!

Thanh Hạm cười nói: “Tô nhị tiểu thư hiểu lầm rồi, sư huynh ta cũng không có ý muốn phá hỏng gì, chỉ đơn giản là huynh ấy cảm thấy tuổi ta còn nhỏ, không nên cưới vợ, vì thế mới ngăn cản.” Lúc này, cũng chỉ có thể bịa đại ra một lý do cho qua chuyện. Nàng bỗng cảm thấy thật đau đầu, vì sao dạo này nàng luôn phải nói dối?!

Tô Tích Hàn nói: “Ta nghe đại ca nói, Đoàn công tử cũng đã mười sáu. Nam tử mười sáu cũng đến tuổi trưởng thành, có thể đón dâu rồi chứ.”

Thanh Hạm thăm thở dài, nhưng mặt vẫn tươi cười nói: “Tuy tuổi mụ của ta là mười sáu, nhưng chưa tới sinh thần, hơn nữa, sư môn của ta lại có một quy củ bất thành văn, nếu Đại sư huynh trong sư môn còn chưa thành thân thì những đệ tử khác không thể thành thân được. Dù thế nào cũng phải được sư phụ đặc biệt cho phép.” Bịa đi, tiếp tục bịa đi.

Tô Tích Hàn không phục nói: “Quy củ chết tiệt gì thế? Thật không có nhân tính mà! Sư phụ của các người thật đúng là một lão già hồ đồ!”

“Im miệng!” Thanh Hạm và Tống Văn Chi cùng quát lên, trong lòng họ, sư phụ chiếm địa vị cao nhất, làm sao có thể để cho người khác nói như vậy. Mà, dù có nói như vậy, cũng chỉ có thể là chính bọn họ nói, người khác ngàn vạn lần không được phép.

Tô Tích Hàn tự biết mình lỗ miệng, nên cũng không dám lên tiếng nữa, Tô Dịch Hàn cau mày, đứng giữa hoà giải: “Hôm nay xá muội bị người ta cười nhạo nên tâm tình không tốt, đã nói sai rồi, xin hai vị đừng để tâm.” Rồi hắn quay sang Tô Tích Hàn: “Tiểu muội, còn không mau xin lỗi hai vị công tử đi?!”

Thanh Hạm biết chuyện này là do nàng bịa ra, liền cười nói: “Người cần xin lỗi là chúng ta mới đúng. Hôm nay hai huynh đệ ta đã làm rối loạn hôn sự của Tô nhị tiểu thư, xin hai vị thứ lỗi.” Nàng chợt phát hiện ra, ở bên cạnh Lăng Nhược Tâm một thời gian, nàng cũng bắt đầu giả dối rồi.

Tô Dịch Hàn cười: “Đối với người nhà, thì có mắt mặt cũng chẳng sao, ta nói thế này, Đoàn huynh đệ đừng cười. Tiểu muội nhà ta từ nhỏ đã bước binh tuý húng. Người đến Tô gia cầu thân rất nhiều, nhưng lại không có ai lọt vào mắt nàng. Ta thân làm ca ca, đương nhiên rất lo lắng. Lúc trước nàng gây hoạ ở Huyền Thái sơn trang, may mà nhờ có Đoàn huynh đệ giải vây mới thoát được hoạ lao tù. Sau đó, gia mẫu liền ra lệnh cho ta, trong vòng một tháng phải tìm nhà chồng cho tiểu muội, tránh để tiểu muội chạy loạn rồi mất thể diện. Tiểu muội ta nghe tin, thì sống chết cũng không chịu lấy chồng, còn nói, nếu phải gả, thì cũng muốn gả cho người nàng thích, ta không đồng ý, nàng lại tung chiêu một khóc, hai nháo, ba thất cổ, khiến cho người làm ca ca ta đây cực kỳ khó xử. Nghĩ mãi mới ra cách ném tú cầu này, hy vọng nàng có thể tìm được ý trung nhân, không ngờ lại gặp được Đoàn huynh đệ, đây không phải là duyên phận hay sao.”

Nói đến đoạn sau, hắn cũng thăm có suy tính riêng. Có thể nói, hắn tương đối hài lòng với Thanh Hạm, dù tuổi ‘hắn’ vẫn còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh, chỉ cần bỏ thời gian ra bồi dưỡng, tiền đồ tương lai chắc chắn sẽ vô cùng xán lạn. Mà quan trọng hơn... ‘hắn’ là thiếp thân thị vệ của Lăng Nhược Tâm. Nếu mua chuộc được ‘hắn’, thì kế hoạch của hắn ta sẽ tiến thêm được một bước lớn.

Nghe hắn nói vậy, hồi chuông cảnh báo lại gióng lên trong lòng Thanh Hạm. Chẳng lẽ hắn muốn nàng cưới Tô Tích Hàn à?! Gần đây có phải vận đào hoa của nàng mạnh quá rồi không? Vừa mới hiểu được tâm ý của mình với Lăng Nhược Tâm, thì lại nhận được lời thổ lộ của Đại sư huynh, giờ lại tới Tô Tích Hàn nữa, thật quá lộn xộn... Nàng cười nói: “Ta cũng thấy ta với Tô nhị tiểu thư thật có duyên.” Lời vừa dứt, thì ba người còn lại trong phòng đều có biểu cảm khác nhau. Mặt Tô Tích Hàn đầy vẻ e lệ, Tô Dịch Hàn lại tỏ rõ sự vui sướng, còn Tống Văn Chi thì nhủ mảy.

Nhìn nét mặt ba người, nàng nói tiếp: “Có điều, ta cảm thấy duyên phận này, thực ra là duyên của ta và Tô đại ca mới đúng. Tô đại ca nghĩ lại mà xem, nếu không có chuyện của Tô nhị tiểu thư, thì chúng ta làm sao quen biết được, nếu đã không biết, thì làm sao có thể vừa gặp mà như đã quen từ lâu. Nếu không có chuyện vừa gặp mà như đã quen từ lâu, thì làm sao có thể thúc đẩy việc liên kết giữa Tô gia và Huyền Thái sơn trang?”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Tô Tích Hàn vô cùng thất vọng, nàng hỏi: “Nếu huynh không có tình ý gì với ta, vì sao ngày đó lại nghĩ cách cứu ta? Vì sao hôm nay còn tới đại hội ném tú cầu của ta? Rồi còn cười với ta?”

Thanh Hạm cảm thấy cực kỳ nhức đầu, Tô Tích Hàn này còn to gan hơn nàng nữa, trước mặt mọi người mà dám hỏi nàng chuyện này. Ngày đó, nàng cứu nàng ta vì cảm thấy Lăng Nhược Tâm làm hơi quá, còn hôm nay cười với nàng ta cũng chỉ vì muốn cướp tú cầu cho Tống Văn Chi mà thôi, có điều, dù thế nào cũng không thể nói thẳng với nàng ta mấy lời này được. Nàng nghiêm mặt nói: “Nếu việc làm của ta khiến cho Tô nhị tiểu thư hiểu lầm, thì Thanh Hạm xin chịu tội, có điều, ta tuyệt đối không có ý nghĩ quá phận với tiểu thư. Hôm nay ta tới hội ném tú cầu, chẳng qua là vì mong tìm được một mỹ nhân như hoa như ngọc cho Đại sư huynh ta mà thôi.”

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, Tống Văn Chi không ngờ nàng sẽ nói thẳng ra, hấn trợn to mắt nhìn nàng khiến Thanh Hạm hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Nàng lại nói tiếp: “Vì ta đã có hôn ước với Lăng đại tiểu thư của Huyền Thái sơn trang, định sau khi làm lễ trưởng thành sẽ thành thân với ‘nàng’, mà Đại sư huynh ta vẫn chưa đón dâu, nên ta mới muốn tìm một thê tử tốt cho huynh ấy. Vì thế, hôm nay ta mới tới đại hội ném tú cầu của Tô nhị tiểu thư. Có điều, Đại sư huynh ta không hài lòng với cách làm của ta, nên mới xông ra ngăn cản. Chuyện hôm nay thật sự là phát sinh ngoài ý muốn, xin Tô đại ca và Tô nhị tiểu thư lượng thứ.”

Nghe nàng nói xong, Tô Tích Hàn oán hận nhìn nàng rồi quát lên: “Đoàn Thanh Hạm, ta hận huynh!” Sau đó, nàng gạt nước mắt, chạy nhanh ra khỏi chính đường.

Tô Dịch Hàn hơi nhíu mày nói: “Đoàn huynh đệ, ta vốn rất kính trọng nhân cách của ngươi, nhưng chuyện hôm nay ngươi thực sự đã quá đáng rồi. Hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa để huynh đệ hai người làm loạn lên như vậy. Ngươi nên chịu trách nhiệm cho hành vi của mình đi.”

Hấn trở mặt nhanh như lật bàn tay vậy. Thanh Hạm thầm cười lạnh, thân nhiên hỏi: “Tô đại ca muốn huynh đệ chúng ta chịu cái trách nhiệm gì? Không phải là muốn cả hai chúng ta cưới chung Tô nhị tiểu thư đấy chứ?”

Tô Dịch Hàn nhìn hai người bọn họ nói: “Tuy xá muội ta có bướng bỉnh, nhưng ít ra dung mạo cũng không tầm thường, tài phú của Tô gia ta, tuy có kém Huyền Thái sơn trang, nhưng cũng là số một số hai trong thành Tầm Ân. Nếu Đoàn huynh đệ đã đính ước với Lăng đại tiểu thư, ta cũng không dám cứng rắn yêu cầu, nhưng Tống công tử chưa hẹn ước với ai, tú cầu hôm nay cũng là do công tử tiếp được rồi ném ra. Vậy công tử muốn giải quyết thế nào đây?”

Trong suy nghĩ của Tô Dịch Hàn, không gả được Tô Tích Hàn cho Đoàn Thanh Hạm cũng hơi đáng tiếc, nhưng Đoàn Thanh Hạm và Tống Văn Chi là huynh đệ, mà Tống Văn Chi nhìn qua cũng thấy rõ ràng là một nhân tài, khí chất không tầm thường. Chuyện Tích Hàn kén rể hôm nay chỉ sợ đã thành chuyện cười trong thành Tầm Ân, thanh danh của nữ tử đã bị phá hư, muốn tìm một nhà chồng tốt để thay hấn chăm sóc nàng thật không dễ dàng gì. Chi bằng, hấn nghĩ cách ép Tống Văn Chi, bắt Tống Văn Chi không thể không cưới Tích Hàn là được rồi.

Thanh Hạm vừa nghe đã hiểu ngay hấn đang chuyển hướng sang Đại sư huynh, nàng tự thấy hổ thẹn, lên nhìn Tống Văn Chi một cái, lại thấy Tống Văn Chi cũng đang nhìn nàng, trong ánh mắt vừa có sự trách cứ, cũng có sự tức giận, hấn thân nhiên nói: “Những lời này của Tô đại đương gia thực sự quá buồn cười. Nếu ai chạm tới tú cầu cũng phải cưới Tô nhị tiểu thư, thì hôm nay Tô nhị tiểu thư đã có thể gả cho bao nhiêu người rồi, làm gì tới lượt Tống mỗ. Hơn nữa, trong lòng Tống mỗ đã có người khác, cũng từng lập lời thề, phải chăm sóc nàng cả đời, làm sao có thể cưới Tô nhị tiểu thư.” Dứt lời, hấn lại bình tĩnh nhìn Thanh Hạm.

Vì tức giận, nên đáng vẻ khiêm tốn nho nhã thường ngày của Tống Văn Chi cũng biến mất, hấn thật sự nói hết suy nghĩ của mình, không nề nang gì cả.

Tô Dịch Hàn nghe hấn nói xong cũng bưng bưng tức giận, giọng nói bất giác cao lên vài phần, lạnh lùng nhìn Tống Văn Chi: “Ngươi đã có người trong lòng, vì sao còn để sư đệ ngươi đến cướp dâu? Ngươi cảm thấy người Tô gia chúng ta dễ bắt nạt, hay là thấy nữ tử Tô gia không xứng với ngươi?” Nếu đã cứng rắn đối đầu, hấn ta cũng không cần khách khí nữa.

Thấy hai người căng thẳng, Thanh Hạm cũng sốt ruột, liền kéo tay áo Tống Văn Chi. Tống Văn Chi không thêm để ý đến nàng, lạnh lùng nói: “Chuyện ta có người trong lòng, sư đệ ta không biết. Tiểu sư đệ không hiểu chuyện, gây họa lớn đương nhiên ta phải đứng ra tạ lỗi với ngươi. Ta không có ý xem thường Tô gia, càng không có ý nghĩ Tô nhị tiểu thư không xứng với ta. Có điều, nam tử hấn đại trượng phu, làm sao ta có thể trong lòng nhớ thương một người lại đi cưới người khác. Cho nên, ta không thể chấp nhận đề nghị của Tô đại đương gia được. Cáo từ!” Dứt lời, hấn kéo Thanh Hạm đi thẳng ra ngoài.

Tô Dịch Hàn đưa tay ra ngăn lại: “Cửa nhà họ Tô ta, chẳng lẽ là nơi các người có thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi hay sao? Nếu hôm nay ngươi không nói cho rõ ràng, thì đừng mong bước ra khỏi cánh cửa này!” Mặt hấn đầy vẻ tức giận. Hấn vung tay, một đám gia đình liền xông ra, vây quanh hai người.

Thấy hành động không ra gì này của hấn, Thanh Hạm đang muốn phát hỏa, thì quanh người Tống Văn Chi cũng đầy sát khí, hấn cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng đưa tay vỗ xuống chiếc bàn lớn bằng gỗ lê, nửa khắc sau, chiếc bàn đó liền biến thành một đống bột. Mặt Tô Dịch Hàn trắng bệch, Tống Văn Chi hừ lạnh một tiếng rồi kéo Thanh Hạm đi thẳng ra ngoài cửa chính, không một ai dám xông ra ngăn cản.

Vừa ra khỏi Tô gia, Tống Văn Chi buông tay Thanh Hạm, buồn bã không nói gì, đi thẳng về Huyền Thái sơn trang. Nhìn đáng vẻ của hấn hôm nay, Thanh Hạm biết hấn tức giận. Có điều, nàng không biết nên nói gì cho phải, chuyện là do nàng gây ra nhưng cũng đều ngoài dự liệu của nàng. Vị đại sư huynh mà nàng coi như huynh trưởng từ nhỏ đến giờ lại nói yêu nàng, chuyện này, nàng thật sự cần một thời gian mới có thể tiêu hoá được.

Hoàng hôn đang buông xuống, dưới ánh tà dương, bóng Tống Văn Chi trải dài trên đường. Thanh Hạm nhớ lúc nhỏ, nàng và Tống Văn Chi lên núi hái thuốc về, nàng thường đạp lên bóng hấn xuống núi. Tính trẻ con bỗng nổi lên, nàng lại đi phía sau, dẫm lên bóng hấn.

Tống Văn Chi vốn đang hôn dỗi, giờ lại nhìn thấy hành động này của nàng, không khỏi vừa bức mình, vừa buồn cười nói: “Muội đã bao nhiêu tuổi rồi, còn làm những hành động ấu trĩ như vậy!”

Thanh Hạm cười nói: “Trong mắt ta, Đại sư huynh mãi mãi là Đại sư huynh, giống như một người ca ca thường chăm sóc của ta, cho nên, dù ta có làm ra chuyện khác người đến mức nào, thì ca ca cũng nhất định sẽ tha thứ cho muội muội, đúng không?”

Tống Văn Chi ngẩn người, dừng bước, hỏi: “Trong lòng muội, ta chỉ là ca ca thôi sao?”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra cũng không chỉ là ca ca, còn nửa giống cha nữa, từ nhỏ ta đã bị cha ném vào Thương Tổ môn, khi đó ta còn

hơi sợ sự phụ, còn Đại sư huynh thì vẫn luôn bên cạnh chăm sóc ta, cho nên, trừ giống ca ca, huynh còn giống cha ta nữa.” Những lời này hoàn toàn là thật lòng. Trong lòng nàng, Tổng Ván Chi không chỉ là huynh trưởng, còn là cha.

Nghe nàng nói vậy, mặt Tổng Ván Chi tối sầm lại, lòng hần vô cùng khổ sở: “Chẳng lẽ, muội chưa từng nghĩ sẽ sống cả đời với ta sao?”

Thanh Hạm đi đến trước mặt Tổng Ván Chi, kéo tay hần nói: “Đương nhiên là chúng ta phải bên nhau cả đời rồi, huynh là sư huynh của ta, sau này huynh cưới vợ, ta cũng phải gả cho người, hai nhà chúng ta cũng vẫn sẽ ở cùng một chỗ!”

Tổng Ván Chi hiểu những lời này của nàng rõ ràng là muốn từ chối, hần thở dài nói: “Là vậy sao? Nếu cả đời như thế, thì ta tình nguyện sau khi muội tìm được lang quân như ý, ta sẽ không muốn gặp lại muội nữa.” Nếu gặp lại, chỉ thêm đau lòng mà thôi.

Không khí như lạnh đi, Thanh Hạm hơi ảm ức nói: “Nếu Đại sư huynh vì trách ta khiến huynh gặp rắc rối hôm nay, mà không thêm để ý đến ta nữa, ta sẽ rất khổ sở.”

Tổng Ván Chi khẽ xoa đầu nàng nói: “Bé ngọc, muội đừng nghĩ ngợi nhiều. Đại sư huynh vĩnh viễn cũng không tức giận với muội. Huống chi, hiện giờ muội cũng không thích ai. Có lẽ đến một ngày nào đó, muội sẽ phát hiện ra ta tốt, mà tình nguyện ở bên ta. Cho nên, trước khi muội thực sự xuất giá, ta vẫn sẽ luôn bên cạnh muội.” Hần chỉ mong người kia vĩnh viễn đừng xuất hiện.

Nghe hần nói vậy, trong lòng Thanh Hạm vừa hạnh phúc lại vừa áy náy. Nàng vẫn đang lừa hần ta, Lăng Nhược Tâm là nam tử, mà dường như nàng cũng yêu hần mất rồi. Thanh Hạm hơi bối rối, chẳng lẽ nàng cứ tiếp tục lừa hần như thế? Nàng thực sự không đành lòng...

Tổng Ván Chi nhìn thấy nàng đứng ngẩn người liền hỏi: “Sao thế?”

Thanh Hạm cúi đầu nói: “Đại sư huynh, nếu ngày nào đó, huynh phát hiện ra ta nói dối huynh, huynh có tha thứ cho ta không?”

Tổng Ván Chi cũng ngẩn người, rồi nói: “Muội nói dối ta đâu ít lần? Có lần nào ta không tha thứ cho muội không?”

Thanh Hạm tròn mắt, chữ tín của nàng thấp đến vậy sao? Tổng Ván Chi nhìn về mặt ngọc ngác của nàng, lại kéo tay nàng nói: “Dù muội có nói dối đến kinh thiên động địa, ta cũng sẽ tha thứ cho muội. Sắp tối rồi, mau về thôi.”

Hần càng đối xử tốt với nàng, thì lòng nàng càng cảm thấy áy náy. Nàng hít sâu một hơi, để mặc hần kéo nàng về Huyền Thái sơn trang.

Mấy ngày sau đó, nàng tình nguyện lẫn lộn trong xưởng nhuộm, còn hơn bước chân ra khỏi Huyền Thái sơn trang. Ngày nào nàng cũng chuyên tâm làm Lưu Quang Dật Thái, sau khi nhuộm hoàn hảo Lưu Quang Dật Thái, nàng trải lên trên mặt đá nguyên bảo, dùng tay rải từng lớp từng lớp chất dịch phát sáng chiết xuất từ Thiên Tâm lan lên trên. Lúc làm phải hết sức chuyên tâm, hơn nữa, phải trải thật đều, nếu không cũng sẽ ảnh hưởng đến chất lượng màu của Lưu Quang Dật Thái.

Tính kiên nhẫn của Thanh Hạm cực kém, rải từng lớp từng lớp một thật sự đã khiến chiến cực hạn của nàng. Nhưng nghĩ Lưu Quang Dật Thái này liên quan đến vận mệnh của cả Huyền Thái sơn trang, nàng liền nghiền răng nghiền lợi cố gắng.

Lăng Nhược Tâm xử lý xong sổ sách cũng chạy tới xưởng nhuộm giúp nàng. Tuy không giúp nàng làm được, nhưng ít ra cũng có thể giúp nàng giải sầu. Cuối cùng Thanh Hạm cũng biết cái gì gọi là: “tú sắc khả xan” (*sắc đẹp thay cơm*), dù biết rõ hần là một đại nam nhân, những nàng vẫn cảm thấy, chỉ cần nhìn thấy hần thôi cũng vui vẻ, thoải mái nhiều rồi.

Nàng đâu biết rằng, đây là phản ứng đặc thù của hai người đang yêu nhau, dù nhìn đối phương thế nào cũng thấy tốt, thấy đẹp.

Có điều, nàng không đi ra ngoài gây phiền toái, thì phiền toái cũng tìm tới nàng. Ngày hôm đó, sau khi Thanh Hạm quét xong Thiên Tâm lan lên Lưu Quang Dật Thái, quay trở về Huyền Thái sơn trang cùng Lăng Nhược Tâm, thì Ký Phong nói với nàng: “Tô đại đương gia muốn gặp Tổng công tử, nhưng Tổng công tử không muốn gặp hần ta, nên hần ta đòi gặp Đoàn thị vệ, ta đã nói cho hần biết Đoàn thị vệ bận nhiều việc, hần lại đòi gặp Đại tiểu thư.”

Lăng Nhược Tâm hỏi: “Hần tìm ta làm gì?”

Ký Phong đáp: “Tình hình cụ thể thế nào thì ta cũng không rõ lắm, hần chỉ nói muốn Đại tiểu thư trả công bằng cho hần.”

Lăng Nhược Tâm kỳ quái hỏi: “Ta không nợ hần cái gì, làm sao mà đòi công với bằng gì chứ? Thanh Hạm, người đi theo ta, ta thật sự muốn nhìn xem hần đang chơi trò quái quỷ gì.” Đi vài bước, thấy Thanh Hạm không đi theo, hần cũng ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

Thanh Hạm cúi đầu đi đến cạnh hần nói nhỏ: “Ta lại gây chuyện rồi, ta nói, huynh đừng mắng ta nhé.”

Nhìn bộ dạng của nàng, Lăng Nhược Tâm khẳng định là không có chuyện gì tốt, hơn nữa, chắc chắn có liên quan đến Tô Dịch Hân. Bảo sao mấy ngày nay nàng lại an phận thủ thường như vậy. Thì ra là đã gây họa, hần thần nhiên nói: “Muội nói ta nghe xem nào.”

Thanh Hạm liền kể hết lại chuyện Tô Tích Hân ném tú cầu kén rể hôm đó, rồi chuyện nàng giúp Tổng Ván Chi cướp tú cầu. Cũng kể cho hần biết chuyện nàng dùng hần làm lá chắn, nhưng tất nhiên lược bỏ đi chuyện Tổng Ván Chi thổ lộ với nàng. Lý do thì, có lẽ chỉ có nàng hiểu vì sao lại bỏ bớt đi.

Lăng Nhược Tâm nghe xong, mặt hơi loé sáng, khẽ cười nói: “Biết muội lâu như vậy mà giờ ta mới biết muội cũng có hứng thú giống nữ tử khác, đúng là ta đánh giá thấp muội rồi. Xem ra, sư huynh của muội cố tình không muốn cưới Tô nhị tiểu thư là vì có ý khác! Hừ Hừ!” Từ lần đầu gặp Tổng Ván Chi,

hắn đã không thích hắn ta rồi. Đứng trên góc độ nam nhân mà nói, thì ánh mắt Tống Văn Chi nhìn Thanh Hạm rõ ràng rất khác với những người khác. Chi e Tống Văn Chi không muốn cưới Tô nhị tiểu thư, là vì người trong lòng mà hắn nói kia, chính là Thanh Hạm.

Nghe hắn hừ hừ hai tiếng, Thanh Hạm biết ngay hắn khôn khéo như thế, có lẽ đã đoán được điều gì, lập tức kéo tay áo hắn nói: “Tình tình sư huynh ta từ trước đến giờ vẫn vô cùng kiên nghị, lần này cũng là ta làm sai. Ta đoán Tô Dịch Hàn không tin huynh sẽ gả cho ta, nên hắn ta đến vì muốn chứng thực thôi. Dù thế nào huynh cũng phải giúp ta giải quyết phiền phức này.” Nói xong câu cuối, thì giọng nàng cũng càng ngày càng nhỏ.

Nhìn vẻ mặt lầy lòng của Thanh Hạm, trong lòng Lăng Nhược Tâm cũng thầm có suy tính riêng. Hắn dùng ngón tay, nâng cằm Thanh Hạm lên, cười xấu xa nói: “Giải quyết xong chuyện lần này, muội định cảm ơn ta thế nào đây?”

Đôi mắt đen lầy của Thanh Hạm nhìn thẳng hắn nói: “Huynh muốn ta tạ ơn huynh thế nào?”

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm hơi nhếch lên, trong mắt thoáng qua một tia cảm xúc khó hiểu: “Cũng không cần thế nào cả, chỉ là tùy theo ý của cha muội và mẹ ta, mười sáu tháng này, chúng ta tổ chức lễ thành hôn.” Phải nhanh chóng mà cưới nàng qua cửa, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Thanh Hạm kinh hãi, hơi nhú mồm nói: “Nhưng mà Lưu Quang Dật Thái vừa vặn cũng xong vào lúc đó. Chẳng phải đã nói sau khi làm xong sẽ lập tức đưa vào hoàng cung sao? Ta không muốn vội vã thành thân như vậy.” Hắn chỉ nói ‘ý của cha muội và mẹ ta’, còn ý của hắn thì sao? Còn chưa rõ ý tứ của hắn, nàng đương nhiên phải từ chối.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Muội yên tâm, dù thời gian có hơi gấp gáp, nhưng chắc chắn đây sẽ là tiệc cưới long trọng nhất thành Tầm Ân trong vòng mười năm trở lại đây.” Nhìn vẻ mặt Thanh Hạm không vui, hắn lại nói tiếp: “Hơn nữa, muội cũng đã gả danh ta ra ngoài lừa người khác, nếu không thành thân, thì thể diện của ta vứt đi đâu?” Dứt lời, hắn còn nháy mắt với nàng một cái.

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 59: Hai nam một nữ

Đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Hạm nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhược Tâm. Hắn khẽ nháy mắt một cái thực sự rất mê người, khiến cho tim nàng như nhảy lên. Có điều, nội dung mà hắn nói ra, thì lại khiến nàng nghe mà cảm thấy rất không thoải mái. Tình yêu phải xuất phát từ cả hai phía, thành thân là do hai người lựa chọn, tìm thấy nhau trong bao nhiêu người. Tuy thái độ của hắn dành cho nàng rất mờ ám, nhưng hắn cũng chưa từng nói với nàng rằng hắn yêu nàng, mà chuyện hai người thành thân dường như lại do ý của hai bên cha mẹ nhiều hơn. Trong suy nghĩ của nàng, yêu là yêu, không liên quan đến những người khác, lại càng không dùng chuyện thành thân để tạo áp lực.

Nàng thân nhiên nói: “Thì ra thể diện của huynh quan trọng như vậy, cũng đúng, ta quên mất, huynh là Lăng đại tiểu thư, là Lăng đại tiểu thư kiêu ngạo của thành Tầm Ân, là Lăng đại tiểu thư phú khả địch quốc, huynh yên tâm, mười sáu tháng này ta sẽ thành thân với huynh.” Chuyện thành thân của hắn và nàng chỉ sợ là hắn đùa cợt nhiều hơn. Nếu đã là đùa, thì nàng đồng ý là được chứ gì. Dù sao hắn cũng sẽ không cưới nàng thật, mà dù có cưới thật, thì cũng coi như là giúp nàng giải quyết chuyện của sư huynh. Nàng bây giờ còn không biết phải đối mặt với Tống Văn Chi thế nào. Có cảm giác như nếu nói toạc hết ra, thì sẽ không thể quay về như trước được nữa. Hình ảnh đại sư huynh khiêm tốn bao dung trong lòng nàng cũng sẽ khác đi, không thể thân nhiên như ngày xưa được.

Lăng Nhược Tâm nhìn nàng, thấy cảm xúc của nàng có vẻ trầm xuống, giống như đang có tâm sự. Nàng cứ đồng ý như vậy, ngược lại lại khiến hắn cảm thấy hơi kỳ quái. Hắn đi tới trước mặt nàng, kéo tay nàng nói: “Sao thế? Không muốn thành thân với ta à?”

Thanh Hạm mở to đôi mắt đen tròn nhìn hắn nói: “Chẳng lẽ huynh cam tâm tình nguyện thành thân với ta sao?” Trong mắt nàng đầy vẻ nghiêm túc và nghi hoặc.

Lăng Nhược Tâm hơi buồn cười nói: “Trên đời này làm gì có ai bắt được ta làm chuyện gì, nhất là việc chung thân đại sự.” Mặt hắn cũng hoàn toàn nghiêm túc, nhưng vẫn không giấu được một chút vẻ trêu tức và tính kè.

Thanh Hạm vẫn cho rằng mình rất khó có thể hiểu ánh mắt của người khác, nhưng vào thời khắc đó, nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng nàng bỗng cảm thấy khổ sở, nhưng vẫn cố cười nói: “Đừng thế! Trên đời này làm gì có ai ép buộc được Lăng đại tiểu thư làm bất cứ chuyện gì, là do Đại tiểu thư đã đồng ý sẽ giúp ta giải quyết phiền phức lớn này thôi.” Dứt lời, nàng cũng không để ý đến hắn nữa, đi thẳng về phía đại sảnh.

Lăng Nhược Tâm cảm thấy hôm nay nàng hơi kỳ lạ, nhưng cũng không giải thích được là kỳ lạ thế nào, hắn hít sâu một hơi, rồi cũng nhanh chân bước theo nàng.

Trong Lan Nghiên thánh, Tô Dịch Hàn rốt cuộc cũng không giữ được dáng vẻ bình tĩnh trước kia, hấn đi qua đi lại, vừa nhìn thấy Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm, hấn đã nói luôn: “Đại tiểu thư, chuyện lần này, nói thế nào cô cũng phải cho ta một lời công bằng.”

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: “Thanh Hạm đã kể lại chuyện hôm đó cho ta nghe, có điều, trong mắt ta, chuyện nữ tử ném tú cầu kén rể là một việc rất mất thể diện, hơn nữa, tính cách Thanh Hạm có hơi bướng bỉnh, đã có hôn ước với ta còn tới tham gia đại hội ném tú cầu của Tô nhị tiểu thư. May mà không cướp được tú cầu, nếu không, xá muội mà muốn gả cho Thanh Hạm thật, chỉ sợ sẽ phải khiến nàng chịu uất ức mà làm tiểu thiếp của Thanh Hạm thôi. Còn về phần Đại sư huynh của Thanh Hạm, hấn ta chỉ là khách, sống tạm ở Huyền Thái sơn trang, ta không có quyền can thiệp vào hành vi của hấn. Nếu hấn tình nguyện cưới Tô nhị tiểu thư, ta sẽ đến uống rượu mừng, còn nếu hấn không muốn cưới, đây cũng là quyền tự do của hấn.”

Lần này, Lăng Nhược Tâm phải sạch quan hệ của Huyền Thái sơn trang và Tổng Vãn Chi, cũng nói rõ quan hệ giữa hấn và Thanh Hạm, thẳng thắn nói rõ cho Tô Dịch Hàn biết, chuyện này không có một chút liên quan nào đến Huyền Thái sơn trang.

Ai ngờ, nghe hấn nói xong, Tô Dịch Hàn lại quý xuống nói: “Xin Đại tiểu thư hãy cứu lấy muội muội ngốc nghếch kia của ta!” Lăng Nhược Tâm không bỏ qua ánh mắt của hấn hoàn toàn bất đồng với hành động của hấn.

Hành động này của Tô Dịch Hàn đã khiến cả Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm đều giật mình. Lăng Nhược Tâm đưa tay đỡ hấn dậy hỏi: “Đại đương gia làm gì thế, lệnh muội làm sao?”

Tô Dịch Hàn nức nở nói: “Muội muội ngốc của ta sau chuyện hôm trước liền nói là quá mất mặt, không muốn sống nữa, sáng nay còn muốn chết. Nếu không phải thiệp thân nha hoàn nhanh nhẹn, thì chỉ e ta đã không còn được gặp muội ấy nữa rồi. Ta biết Đoàn huynh đệ có hôn ước với Đại tiểu thư, đâu dám cưỡng ép. Với tư sắc và năng lực của tiểu muội, sao có thể tranh giành vị hôn phu với Đại tiểu thư. Nhưng Tổng công tử chưa đón dâu, Đại tiểu thư có thể giúp ta, khuyên hấn qua gặp xá muội một chút được không?!”

Lăng Nhược Tâm ghét nhất là hành vi ngốc nghếch của nữ tử một khóc hai nháo, ba thất cổ. Từ nhỏ hấn đã bị trò này làm cho mệt mỏi bao nhiêu lần, bà mẹ bảo bối của hấn chính là cao thủ. Nhưng cũng chỉ hành động đó của mẹ hấn mới có tác dụng đối với hấn, còn với những người khác, hấn cũng chỉ coi như trò đùa thôi. Lăng Nhược Tâm vẫn lãnh đạm như cũ, nói: “Vừa rồi ta đã nói với Đại đương gia, Tổng đại hiệp không phải là người của Huyền Thái sơn trang ta. Với thân phận của ta, sao có thể tới ép hấn được. Người đâu, đem bút mực, chỉ đỏ tới đây.”

Nghe Tô Dịch Hàn nói vậy, Thanh Hạm cũng hơi lo lắng, nhưng thấy Lăng Nhược Tâm vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên như gió thoảng mây trôi, nàng đang định lên tiếng, thì Lăng Nhược Tâm lại quay đầu nhìn nàng một cái, mắt đầy ý cảnh cáo, muốn bảo nàng không cần nói gì cả. Nghĩ lại, thì chuyện này đã nói là để hấn xử lý, nên nghe hấn đòi bút mực, nàng lại hơi tò mò, rốt cuộc hấn muốn làm gì?!

Tô Dịch Hàn cũng có vài phần bất mãn với hành vi của Lăng Nhược Tâm, không biết ‘nàng’ định làm gì, nên chỉ có thể đứng chờ. Người hầu nhanh chóng đưa bút mực và chỉ hồng đến, hấn vung bút lên viết, lại vận nội lực hơi khô mực, rồi nâng hai tay, đưa cho Tô Dịch Hàn nói: “Đây là thiệp mời thành thân của ta và Thanh Hạm, xin Tô đại đương gia nhận cho.”

Thanh Hạm ngăn người, đưa thiệp mời vào lúc này, có làm không thể?

Sắc mặt Tô Dịch Hàn cũng biến đổi: “Thủ đoạn của Đại tiểu thư thật cao thâm! Chẳng lẽ trong mắt Đại tiểu thư, sinh mạng của xá muội không đáng một xu hay sao?”

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: “Tô nhị tiểu thư là nữ tử có tính tình thế nào, người khác không biết, chứ người làm đại ca như người sao có thể không biết? Nàng ta sẽ tự sát vì mất thể diện hay sao? Nói ra chỉ sợ chẳng ai tin được. Nếu định tự sát, thì một năm trước nàng ta đã tự sát rồi, và lại, nàng ta coi trọng Thanh Hạm, chứ không phải Tổng đại hiệp. Ta gửi thiệp mời, chỉ muốn nói cho nàng ta biết, nếu muốn gả cho Thanh Hạm, có thể tới tranh giành với ta, chứ không đáng để Tô đại đương gia phải giờ mấy thủ đoạn thấp kém đó.”

Buổi nói chuyện này của hấn, thực sự khiến Thanh Hạm choáng đầu hoa mắt. Tô nhị tiểu thư coi trọng nàng? Vì sao nàng không hề biết? Nàng không khỏi mở to hai mắt nhìn Lăng Nhược Tâm, còn hấn thì lại đang mỉm cười nhìn Tô Dịch Hàn.

Tô Dịch Hàn biến sắc, oán hận giật lấy thiệp mời, nói: “Đại tiểu thư, coi như cô lợi hại!” Sau đó lắc lắc tay áo, xoay người rời đi.

Hấn vừa đi khuất, Thanh Hạm liền hỏi: “Chuyện gì thế? Sao hấn đi nhanh vậy?”

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ với bản lĩnh của Tô Dịch Hàn mà muốn đấu với ta à, còn non lắm! Hấn coi như cũng biết điều, thấy không thể đạt được mục đích, nên phải rời đi thôi.” Thấy mặt Thanh Hạm đầy vẻ khó hiểu, hấn lại nói tiếp: “Một năm trước, Tô nhị tiểu thư bỏ trốn cùng một tiên sinh dạy học, nhưng không thành công. Tô gia ém chuyện này rất nhanh, nhưng vẫn không lừa được ta. Muội nói xem, một nữ tử dám bỏ trốn cùng nam nhân, sao có thể tự tử như thế. Hơn nữa, nữ tử như vậy mà thật sự yêu muội hay Tổng đại hiệp, chắc chắn sẽ tự mình tìm tới cửa, sao có thể để cho đại ca nàng ta một mình đến đây.”

Thanh Hạm hỏi: “Ý huynh là, lần này Tô Dịch Hàn tới vì có mục đích riêng?”

Lăng Nhược Tâm cười: “Hấn đơn giản là muốn mượn cơ hội để nói chuyện của mình thôi, không cần biết là Tô Dịch Hàn gả cho muội hay cho Tổng Vãn Chi, thì đều rõ ràng là để một cơ sở ngầm trong Huyền Thái sơn trang. Mà với tính cách của Tô Dịch Hàn, nàng ta nhất định sẽ không yêu Tổng Vãn Chi. Muội lại từng cứu nàng ta, coi như cũng giúp cho Tô gia một việc lớn. Nàng ta sinh lòng ái mộ với muội là hoàn toàn dễ hiểu, nhưng Tô Dịch Hàn vừa tới đã đòi gặp Tổng Vãn Chi, không phải rất kỳ quái sao? Hấn biết rõ Tổng Vãn Chi sẽ không chịu gặp hấn, sau đó hấn mới lại yêu cầu được gặp muội, coi như lý do cũng danh chính ngôn thuận. Và lại nếu chúng ta thật sự sắp thành thân, thì ta chắc chắn cũng sẽ ra gặp hấn cùng muội. Một mặt, hấn tới để chứng thực quan hệ của chúng ta, còn mặt khác, cũng là muốn dụ muội hoặc Tổng Vãn Chi tới Tô gia. Ta cam đoan Tô gia đã sắp xếp sẵn thiên la địa võng, chờ hai người. Ta vốn định tương kế tựu kế để hai người đi xem rốt cuộc hấn muốn làm gì, nhưng tính tình muội dễ kích động, mà sư huynh muội

lại ngao mạn, lơ là, chỉ sợ sẽ tạo cơ hội tốt cho bọn họ, nên đành phải đánh thẳng, vạch trần hấn.”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm nửa tin nửa ngờ nói: “Sao ta cứ cảm giác hấn không phải người như vậy. Có phải huynh quá đa nghi không?”

Lăng Nhựt Tâm nhẹ nhàng gõ đầu Thanh Hạm một cái: “Người không thể chỉ nhìn tướng mạo, làm gì có ai đo được nước biển nông sâu thế nào, chẳng lẽ muối còn không hiểu? Hôn hứa, đáng vẻ Tô Dịch Hàn đâu có giống người tốt?”

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng, trong lòng hấn, chỉ sợ thiên hạ này trừ mình hấn ra, mọi người đều là người xấu hết. Nàng lập tức thản nhiên nói: “Nếu hấn xấu xa như vậy, vì sao huynh còn muốn hợp tác với hấn?”

Lăng Nhựt Tâm cười cười: “Ta và hấn, không gọi là hợp tác mà là làm theo nhu cầu. Tô gia muốn kiếm lợi từ Huyền Thái sơn trang, mà ta cũng muốn Tô gia dốc lực vì mình. Bàn về thực lực, thì Huyền Thái sơn trang dù sao cũng mạnh hơn tơ lụa nhà Tô gia, hơn nữa, ta mà sợ hấn à?” Thấy ánh mắt Thanh Hạm đầy vẻ khinh thường, hấn cũng không tức giận, nói tiếp: “Thương nhân chỉ chú trọng về lợi nhuận. Chỉ cần có thể kiếm được tiền, thì hợp tác với ai mà chẳng như nhau. Hôn hứa, ta và hấn đều hiểu rất rõ, cả hai đều có mục đích riêng. Xác nhập trên thương trường chẳng qua chỉ là kẻ sách che giấu thủ đoạn của mình mà thôi.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Vậy vì sao ngày đó cả hai người đều thể hiện rất tình nguyện hợp tác với đối phương?” Nàng nhớ rõ biểu cảm của họ hôm đó, nếu đều là giả, thì hai người này quả là cao thủ diễn kịch. Trong lòng nàng không khỏi cảnh giác, đây chẳng lẽ chính là “tri nhân tri diện bất tri tâm”?

Lăng Nhựt Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Chẳng lẽ muối chưa từng nghe, thương trường như chiến trường sao? Từ xưa đến nay, Tô gia và Huyền Thái sơn trang là tử địch, làm sao thật lòng hợp tác với nhau được, hơn nữa, ngày ấy Tam hoàng tử và Tri phủ đều ở đó, cũng phải cho bọn hấn chút mặt mũi chứ. Hôn hứa, chúng ta cũng đang muốn mượn cơ hội này để thăm dò thực lực của đối phương. Ta thậm chí còn nghĩ, ngày ấy khi chúng ta từ núi Lung quay về, gặp sát thủ giữa đường, chỉ sợ cũng là hấn ta thuê đến.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nhìn hấn: “Thì ra các người còn đáng sợ hơn ta tưởng tượng, mà ta thì giống như kẻ ngốc, bị các người đùa giỡn trong lòng bàn tay.” Lúc trước nàng vẫn cho rằng mình rất thông minh, giờ mới biết, bọn họ có khác gì cáo già, còn nàng mới thật ngốc nghếch, cũng hơi buồn bã. Nếu chuyện hợp tác là giả, thì Tô Dịch Hàn hoàn toàn có thể là người thuê hung thủ đến giết bọn họ. Từ đầu Tô Dịch Hàn đã tỏ ra quan tâm nàng, lại chạy theo muốn làm thân với nàng, thì ra cũng đều có mục đích. Nàng nghĩ lại, không khỏi có chút hoảng sợ.

Lăng Nhựt Tâm kéo tay nàng qua nói: “Thật ra, cũng không phải là muối ngốc, chỉ là hơi đơn thuần thôi, có điều, ta thích sự đơn thuần của muối, rất đáng yêu. Hơn nữa, có ta ở bên muối rồi, sẽ không ai có thể bắt nạt được muối.” Chỉ có hấn được bắt nạt nàng thôi.

Thanh Hạm trừng to mắt: “Chỉ sợ mười mấy năm qua, huynh mới là người bắt nạt ta nhiều nhất ấy, còn nói bảo vệ ta nữa!” Tuy nói ra không chịu, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào. Hấn nói hấn sẽ bảo vệ nàng! Có điều, nàng lại lập tức chán nản, thì ra ngay cả chính bản thân mình nàng cũng không bảo vệ được, đứng trước mặt đám hồ ly này, nàng chỉ như một con thỏ đang đợi bị làm thịt mà thôi.

Ý cười trên khoé môi Lăng Nhựt Tâm càng dày hơn: “Muối sắp là nương tử của ta rồi, ta không bảo vệ muối, thì ai bảo vệ muối.”

Một từ ‘nương tử’ kia lại gợi lên cảm xúc khó hiểu trong lòng nàng, Thanh Hạm bĩu môi nói: “Huynh không bảo vệ ta thì còn có Đại sư huynh bảo vệ ta!”

Những lời này của nàng thật chẳng ra sao, Lăng Nhựt Tâm kéo nàng, ôm vào lòng: “Sau này không được nhắc đến Đại sư huynh trước mặt ta nữa, lát nữa muối phải tới nói với hấn, bảo hấn ngày mai quay về Thương Tổ môn ngay đi. Có ta bảo vệ muối là đủ rồi!”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Huynh ấy xuống núi theo lệnh của sư phụ ta, huynh ấy có tự do của huynh ấy, sao lại nghe lời ta được. Hơn nữa, huynh ấy cũng biết giới tính thật sự của ta, lại vẫn nghĩ huynh là nữ. Lần trước ta nói dối huynh ấy, huynh cũng nghe thấy rồi, huynh ấy cũng chỉ nghĩ chúng ta thành thân giả thôi. Hơn nữa, có huynh ấy ở bên cạnh ta cũng tốt, nếu ngày nào đó huynh bắt nạt ta, huynh ấy sẽ giúp ta xả giận!”

Lăng Nhựt Tâm nghe xong, trong mắt như nổi lên sóng to gió lớn. Hấn càng ôm Thanh Hạm chặt hơn: “Trước mặt ta mà muối còn dám nghĩ đến hấn! Muối có tin hôm nay ta sẽ làm hấn biến mất trên đời không?!”

Đối với Thanh Hạm mà nói, thì Tống Văn Chi là người thân cận nhất của nàng, những lời này của Lăng Nhựt Tâm cũng hoàn toàn khiến nàng bùng bùng lửa giận: “Huynh cứ thử động vào một sợi lông của Đại sư huynh ta xem!” Dứt lời, đôi môi kiều diễm vênh cao lên, trợn mắt nhìn hấn.

Nhìn thấy nàng che chở Tống Văn Chi như vậy, lửa giận của Lăng Nhựt Tâm cũng càng tăng lên, có điều, nhìn đôi môi xinh xắn phẩn hồng đang vênh lên của nàng, hấn lại cảm thấy hấp dẫn vô cùng. Hấn cũng không thể thực sự làm gì nàng, chỉ là, hai người đứng quá gần nhau, hơi thở như hoà quyện, khiến hấn không kịp nghĩ ngợi gì, liền cúi đầu hôn lên môi nàng.

Hương vị ngọt ngào, thanh mát trong miệng nàng khiến hấn bỗng như say như mê, đang muốn hôn sâu hơn nữa, thì bỗng có tiếng Tống Văn Chi kinh ngạc vang lên từ phía sau: “Hai người... hai người đang làm gì thế?”

Thanh Hạm không ngờ Lăng Nhựt Tâm sẽ hôn nàng, lại nghe thấy giọng nói kia, nàng chấn động, vội vàng đẩy Lăng Nhựt Tâm ra, mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì cho phải.

Vừa nhìn thấy Tống Văn Chi, khoé miệng Lăng Nhựt Tâm hơi nhếch lên, trong mắt hàm chứa một vẻ đắc ý, hấn thản nhiên nói: “Vừa rồi Thanh Hạm bị bụi bay vào mắt, ta thôi giúp ‘hấn’ thôi.” Hấn biết Tống Văn Chi nhất định sẽ nghi ngờ, có điều, bây giờ vẫn chưa phải lúc để công khai thân phận của hai người. Nhưng nói thế này, có lẽ Tống Văn Chi sẽ còn nghi ngờ hơn.

Vì đứng đằng sau, nên Tống Văn Chi cũng chỉ nhìn thấy động tác của hai người, còn rốt cuộc hai người đang làm gì thì hấn ta cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng, dù có đúng như Lăng Nhược Tâm nói, là thói bại hộ cho Thanh Hạm, thì trong lòng hấn ta cũng cảm thấy khó chịu. Hấn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của Thanh Hạm, hỏi: “Thanh Hạm, mắt đã đỡ chưa? Để Đại sư huynh xem cho đệ.”

Nghe Lăng Nhược Tâm bịa đặt, Thanh Hạm thật sự rất muốn tát chết hấn luôn, chẳng qua giờ không phải lúc nổi giận, nghe Tống Văn Chi hỏi vậy, nàng ngượng ngùng đáp: “Mắt ta không sao, cũng muộn rồi, ta về phòng nghỉ ngơi.” Dứt lời, nàng cũng không cần quan tâm đến ánh mắt nghi ngờ của Tống Văn Chi, vội vàng chạy đi mất.

Thanh Hạm đi rồi, Tống Văn Chi nhìn Lăng Nhược Tâm nói: “Đại tiểu thư chẳng những xinh đẹp tuyệt trần, cũng vô cùng thông minh, chắc cũng biết tính tình của Thanh Hạm. Cô bé đó nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng tình cảm thật sự rất yếu đuối. Hai người đều là nữ, mà ba đời nhà họ Đoàn đều dốc hết tâm sức vì Huyền Thái son trang. Cô nhóc đó tính tình đơn thuần, mong Đại tiểu thư hạ thủ lưu tình.” Hấn biết chuyện Thanh Hạm chế Lưu Quang Dật Thái vì Huyền Thái son trang, trên đường về, nếu không có hấn đuổi theo kịp thời, thì suýt đã mất mạng rồi.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Ta thật sự không thích nghe mấy lời này của Tống đại hiệp. Từ sau khi Thanh Hạm đến Huyền Thái son trang, ta đã coi ‘hấn’ như người nhà của mình, mặc dù khi đi hái Thiên Tâm lan, chúng ta cũng gặp nguy hiểm. Nhưng người bị thương hình như là ta. Sao Tống đại hiệp lại dùng từ hạ thủ lưu tình chứ?”

Tống Văn Chi nhìn hấn nói: “Chúng ta đều là người thông minh, đừng nên nói lời thừa. Chỉ sợ là thân phận của Đại tiểu thư hơi đặc biệt, cũng không cần phải giải thích quá rõ ràng với ta. Mọi người đều tự hiểu là được rồi. Sau khi Thanh Hạm làm xong Lưu Quang Dật Thái, cũng không còn nợ nần gì Huyền Thái son trang nữa. Ta sẽ dẫn nàng rời khỏi đây.” Thính lực của người tập võ tốt hơn người thường rất nhiều.

Nghe hấn nói vậy, trong lòng Lăng Nhược Tâm không khỏi buồn cười, xem ra, Tống Văn Chi đã coi hấn là ma kính (từ cổ đại dành để nói về những nữ tử đồng tính luyến ái), nghĩ việc hấn muốn thành thân với Thanh Hạm chẳng qua là trêu đùa nàng thôi. Nghe đến đoạn Tống Văn Chi nói muốn đưa Thanh Hạm đi, trông mắt hấn như thâm sâu hơn, thần nhiên nói: “Có phải Tống đại hiệp quá tự tin rồi không? Quan hệ giữa ta và Thanh Hạm không giống như người nghĩ. Sau khi làm xong Lưu Quang Dật Thái, nếu Thanh Hạm tình nguyện theo người, ta cũng không cưỡng ép.” Ý của hấn rất rõ ràng, Thanh Hạm sẽ không đi theo hấn ta.

Tống Văn Chi không khỏi tức giận, nhưng vừa tức lại vừa hơi kỳ quái. Nếu Lăng Nhược Tâm là nam tử, thì hấn ta hoàn toàn có thể gây khó dễ cho ‘nàng ta’, nhưng Lăng Nhược Tâm lại là một nữ tử, hấn ta không biết phải phát tiết thế nào. Hấn ta sống cùng Thanh Hạm nhiều năm như vậy, nàng cũng chưa bao giờ biểu hiện một chút tình cảm khác biệt nào đối với các sư huynh đệ đồng môn. Nhưng nhìn đáng vẻ đầy tự tin của Lăng Nhược Tâm, trong lòng hấn ta cũng hơi lo sợ, lẽ nào nàng cũng ham ma kính?

Trong lòng Tống Văn Chi bây giờ giống như trời đất chuyển dời, nhưng vẫn vô cùng kiên định nói: “Vậy chúng ta cùng chờ xem!” Dứt lời, hấn ta quay đầu đi mất.

Chỉ là, cách hấn bước đi vội vàng cũng đã tiết lộ sự luống cuống và tâm trạng của hấn. Nhìn theo bóng dáng hấn, ý cười trên khoé môi Lăng Nhược Tâm càng đậm, đôi mắt càng thêm sâu, Thanh Hạm sẽ lựa chọn như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là... hấn có cách để khiến nàng ở lại bên cạnh hấn.

Nhìn đám tôi tớ đi tới đi lui trong phòng, Thanh Hạm chỉ cảm thấy hơi đau đầu. Nàng đột nhiên có chút hối hận vì đã đồng ý thành thân với Lăng Nhược Tâm. Một đồng đồ đồ rực, chất cao như núi không biết là đồ cưới hay là lễ hỏi khiến cho lòng nàng bỗng cảm thấy phiền muộn. Nàng đây là xuất giá, hay là đón dâu? Thanh Hạm kéo kéo tóc mình, rồi ngira mặt lên trời thở dài.

Nhìn đáng vẻ của nàng, Lăng Nhược Tâm hơi buồn cười. Hấn ngồi xuống cạnh nàng hỏi: “Chuyện gì khiến muội buồn phiền vậy?”

Vừa nhìn thấy hấn, Thanh Hạm đã quay đầu đi không thèm để ý tới hấn. Chuyện ngày hôm qua, nàng còn chưa thèm tính toán với hấn đâu! Cũng không biết hôm qua Lăng Nhược Tâm nói gì với Tống Văn Chi, mà Đại sư huynh như thất hồn lạc phách, chỉ kỳ quái nói với nàng: “Chờ làm xong Lưu Quang Dật Thái, muội theo ta quay về Thương Tổ môn đi.” Nàng còn chưa nói gì, hấn ta lại nói: “Không cần biết quan hệ của muội và Lăng Nhược Tâm là thế nào, ta cũng không ngại!” Không ngại? Hấn không ngại cái gì chứ? Chẳng lẽ hấn phát hiện giới tính thật của Lăng Nhược Tâm? Nhưng nhìn cũng có vẻ không giống như vậy, nếu bảo nàng đến hỏi Lăng Nhược Tâm, thì chết nàng cũng không làm! Chuyện Đại sư huynh thích nàng, nàng cũng biết rồi. Không phải là hôm qua hấn nhìn thấy Lăng Nhược Tâm hôn nàng, nên bị kích thích đấy chứ?

Lăng Nhược Tâm nhìn bộ dạng của nàng, biết ngay trong lòng nàng đang khó chịu cái gì, hấn thần nhiên hỏi: “Không phải là muội muốn đổi ý đấy chứ?”

Thanh Hạm hiểu hấn nói đổi ý chuyện gì, liền nghiêng đầu sang một bên, nói với hấn: “Lăng Nhược Tâm, lúc thành thân, chúng ta làm một bản thoả thuận được không?”

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm lạnh nhạt nói: “Thoả thuận chỉ có tác dụng đối với những người giữ chữ tín, mà ta, rõ ràng không phải là người giữ chữ tín, cho nên, có lập cũng không có tác dụng gì.” Trực tiếp từ chối là hợp lý nhất, hấn cũng chẳng muốn biết nàng định thoả thuận cái gì.

Thanh Hạm trừng mắt lườm hấn một cái, cũng không tức giận, nói: “Cũng đúng, cho đến giờ huynh cũng không phải là người giữ chữ tín, cho nên ta cũng không cần giữ chữ tín với huynh. Những gì ta nói trước kia, toàn bộ đều coi như không có đi!”

Sắc mặt Lăng Nhược Tâm cũng lạnh đi, hấn nắm tay nàng nói: “Muội muốn thế nào?”

Thanh Hạm rút tay mình về: “Chẳng muốn gì cả, chỉ muốn sau này huynh đừng bắt nạt Đại sư huynh của ta. Mà chúng ta, trước khi chưa xác định được tâm ý của đôi phương, thì không cho huynh ăn đậu hũ của ta nữa.” Tuy từ lúc bắt đầu đến giờ, hấn không ít lần động chân động tay với nàng. Nhưng nàng vẫn muốn kéo lại chút tôn nghiêm vốn có của mình. Nàng biết hấn thích chiếm hữu nàng, có điều, hấn dường như càng thích trêu đùa nàng hơn. Mà từ sau khi thoát khỏi hoàng lăng, chỉ sợ là hấn cũng chỉ vì còn cần nàng làm giúp Lưu Quang Dật Thái nên mới thế, nghĩ đến đây, trong lòng nàng không

hiếu sao thấy buồn phiền vô cùng.

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm hơi nhếch lên, mắt lạnh lẽo, không nhìn ra cảm xúc gì, hần nói: “Ta có ăn đậu hũ của muội sao? Chúng ta sắp thành thân, có mấy hành động thân mật là hết sức bình thường. Hay là vị trí của Đại sư huynh trong lòng muội đã vô cùng sâu sắc rồi?” Tống Văn Chi thực sự có vị trí quan trọng trong lòng nàng như vậy sao?

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm chỉ cảm thấy rất ảm ức, rõ ràng là trong lòng nàng chỉ có hần, vậy mà hần còn chưa hề nói hần thích nàng, nàng không nhìn được, giận dữ nói: “Lăng Nhược Tâm, huynh đừng nói bậy bạ. Ta và Đại sư huynh chỉ có tình cảm huynh muội. Cho dù chúng ta thành thân, nhưng huynh cũng chán ghét ta như vậy, cuộc sống của chúng ta làm sao có thể hạnh phúc được. Nếu đã không thể sống hạnh phúc, thì đương nhiên huynh không thể động tay động chân với ta!”

Thấy nàng kích động, nét vui mừng hiện rõ trên đôi lông mày của Lăng Nhược Tâm, hần hỏi: “Muội cảm thấy ta ghét muội sao?”

Thanh Hạm trừng to mắt nhìn hần: “Chẳng lẽ không đúng à?”

Trong mắt Lăng Nhược Tâm lại thoáng qua một vẻ cung chiều, bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà, nếu ta nói cho muội biết, ta căn bản không hề ghét muội, ngược lại, còn rất thích muội thì sao?”

Thanh Hạm ngẩn người, không thể tin nổi, hỏi: “Huynh thích ta?” Nàng ngược mắt nhìn, chỉ thấy trong mắt hần tràn đầy tình cảm.

Lăng Nhược Tâm nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Nếu ta chán ghét nàng, còn có thể để nàng ở bên cạnh ta sao?” Cô nhóc này, lúc ngốc lên cũng thật quá ngốc đi. Nhìn nàng đầy vẻ kinh ngạc, chính hần cũng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ tình cảm của hần kín đáo như vậy sao?

Thanh Hạm chợt nhớ tới tính tình của hần. Lúc đối mặt với Tần Phong Dương hay Tô Dịch Hàn, hần luôn giữ khoảng cách xa ngàn dặm với người khác, mà lúc bọn họ ở cùng nhau, tuy gặp là cãi nhau, còn có lúc đánh nhau nữa, nhưng hần lại cố tình, vô tình bảo vệ nàng, còn thường nhân cơ hội động tay động chân với nàng nữa. Chẳng lẽ, đây chính là cách thể hiện tình cảm của hần.

Thanh Hạm mở to mắt nhìn Lăng Nhược Tâm nói: “Dù huynh có thực sự thích ta, nhưng ta cũng rất ghét cách thể hiện tình yêu này của huynh! Hai người yêu nhau thật sự là phải quan tâm lẫn nhau, bảo vệ nhau, tin tưởng nhau, còn nữa, còn phải cung chiều ta lên tận trời!” Dứt lời, nàng quay đầu chạy về phòng mình, trong lòng vẫn đang nghĩ, hần thật sự thích mình sao? Con tim bé nhỏ nhất thời đập thật nhanh, thật mạnh.

Nhìn hành động của nàng, lông mày Lăng Nhược Tâm hơi nhướng lên, thì ra là nàng trách hần làm không tốt. Bảo vệ nàng ư? Đó là chuyện đương nhiên, có hần ở bên cạnh, hần tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương nàng. Tin tưởng nàng ư? Cô nhóc kia nói dối hết chuyện này tới chuyện khác, đâu phải câu nào cũng tin được, nhưng dù nàng muốn lừa hần, hần cũng dễ biết, chỉ cần nàng vui vẻ, thì làm thế nào cũng được. Cung chiều nàng lên tận trời? Trên đời này, người có thể làm cho hần yêu quý không nhiều, không cung chiều nàng thì cung chiều ai đây?

Sáng sớm hôm sau, Thanh Hạm liền chạy tới xưởng nhuộm làm Lư Quang Dật Thái. Hôm nay là ngày rải Thiên Tâm lan cuối cùng, sau đó có thể phơi nắng. Phơi nắng xong là chế ra Lư Quang Dật Thái rồi. Vừa nghĩ vậy, tâm tình Thanh Hạm cũng vui vẻ hơn, nàng khe khẽ hát, nhanh tay rải dịch Thiên Tâm lan.

Đang lúc nàng vô cùng vui vẻ, thì bên ngoài phòng bỗng truyền đến những tiếng động nhỏ. Nàng thầm thấy kỳ quái, bình thường chỉ có Lăng Nhược Tâm và Lăng Ngọc Song đến đây. Mà sáng sớm nay Lăng Nhược Tâm đã đi tra sổ sách, không đến nhanh như vậy được, còn Lăng Ngọc Song giờ đang bận rộn chuẩn bị hôn sự của nàng và Lăng Nhược Tâm, cũng không thể tới đây. Đột nhiên nàng nhớ tới đám sát thủ ngày ấy, trong lòng cũng cảnh giác hơn, vội vàng kéo một đồng vải chất lên trên chậu đựng dịch Thiên Tâm lan, cũng kéo mấy đồ này nọ đắp lên che khuất Lư Quang Dật Thái.

Thanh Hạm vừa làm xong thì thấy một đám người bịt mặt đập cửa xông vào, vừa nhìn thấy đám người kia, nàng liền quát: “Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Đám người bịt mặt cũng không thèm để ý tới nàng, nhìn thấy thùng nhuộm, chúng liền bỏ gì đó vào trong. Vừa nhìn hành động của chúng, nàng liền biết ngay những kẻ này đến với ý đồ xấu, lập tức không khách khí nữa, vội tay lấy một cây gậy tre dài, dùng một chiêu quét một vòng ngăn đám người lại, cười nói: “Muốn quấy rối cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không đã!” Còn chưa dứt lời, nàng đã vung gậy lên, đánh ngã đám người kia xuống đất.

Gã cầm đầu thấy võ công nàng không thấp, cũng lấp bắp kinh hãi, phi thân phóng tay thẳng vào cổ họng nàng. Thanh Hạm chuyển người, tránh thoát sát chiêu của hần, tay trái vung gậy ngăn cản những kẻ khác, tay phải thì triển Cẩm nã thủ, đánh thẳng vào huyệt thiên trung của gã kia. Võ công của gã kia cũng không tồi, nghiêng người né tránh, tung một chiêu cầm nã thủ thẳng vào mắt nàng.

Thanh Hạm né được, oán hận gã kia ra tay ác độc, cũng không khách khí. Thấy bên cạnh có một thùng nhuộm to, chân phải nàng móc lên, tay phải vòng một vòng, nhẹ nhàng hất thẳng thùng nhuộm về phía gã. Gã giơ tay lên, đập thùng nhuộm rơi xuống. Tuy thùng nhuộm không đập trúng gã, nhưng tay phải và cả nửa thân người của gã đều bị nhuộm đỏ, khiến gã hơi giật mình. Nàng cười lạnh, trở tay chưởng thẳng vào hạ thân gã. Nàng ra tay nhanh như chớp, chờ đến khi gã kịp phản ứng, vội vàng nhảy tránh thì chưởng phong của nàng cũng đã quét đến, đau đớn khiến gã rên lên một tiếng.

Gã chỉ tay vào Thanh Hạm, muốn mắng chửi nàng, nhưng lại như nhớ đến gì đó, ghen ngào nuốt xuống, ra hiệu với những kẻ kia. Mấy gã kia đập nát hết các thùng nhuộm. Thanh Hạm giận dữ, đám người này thật quá dễ tiện vô sỉ, nhìn hành động của chúng, biết ngay là tới phá hỏng Lư Quang Dật Thái. Nàng thi triển khinh công, nhón mũi chân, vung mạnh gậy gỗ, gạt những người đó ngã sõng xoài ra đất, rồi lại vận lực vào cổ tay, đập thẳng gậy gỗ vào ngực chúng.

Gã cầm đầu nhìn cảnh tượng này, biết là không thể chiếm được ưu thế, lại nghe ngoài cửa vang lên một tiếng huýt sáo cảnh báo, gã thở dài, cực kỳ không cam lòng, huýt sáo một cái. Mấy gã còn lại vừa nghe tiếng huýt sáo liền nhìn nhau rồi bay nhanh ra ngoài.

Thanh Hạm thấy vậy vội quát: “Muốn chạy à? Không dễ thế đâu!” Cây gậy trong tay nàng phóng thẳng qua, đánh về phía đám người kia. Gã cầm đầu thấy vậy, rất lo lắng, cũng bất chấp hạ thân đang đau đớn, đưa tay bắt lấy gậy gỗ của Thanh Hạm, ý bảo những gã kia đi trước.

Thanh Hạm hừ lạnh, truyền nội lực qua cây gậy, gã kia giật mình trừng mắt nhìn Thanh Hạm một cái. Nàng đột nhiên cảm thấy ánh mắt gã kia rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai. Gã kia nhân lúc Thanh Hạm đang ngăn người, liền dựa vào lực đẩy của cây gậy gỗ, ngã người ra sau vội vàng lùi bước, bên ngoài xưởng nhuộm là một khu rừng. Chỉ trong chốc lát, gã đã biến mất không còn bóng dáng. Mấy tên đồng bọn cũng chạy sạch, không còn một ai.

Trong lòng nàng vô cùng oán hận, quát: “Không được chạy!” Nàng thi triển khinh công định đuổi theo, thì một giọng nói thanh như nước suối truyền tới: “Đừng đuổi nữa, bọn chúng chạy xa rồi!”

Thanh Hạm quay lại, nhìn thấy Lăng Nhục Tâm đang đứng cách nàng khoảng một trượng, hỏi: “Sao huynh lại tới đây?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Xử lý xong sổ sách thì ta tới đây, không ngờ lại nhìn thấy chuyện này. Những kẻ đó đúng là càng lúc càng làm càn, nếu không dạy bọn chúng một bài học, thì đúng là chúng nghĩ ta quá dễ bắt nạt.” Dứt lời, hần hừ một tiếng, đi vào trong xưởng nhuộm, thấy mọi thứ trong xưởng đều hỗn loạn, mất hần càng thêm sâu, vội hỏi Thanh Hạm xem vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thanh Hạm liền kể đại khái lại tình huống vừa rồi, sắc mặt Thanh Hạm biến đổi, bước lại gần xem bọn chúng bỏ gì vào thùng nhuộm, rồi cười lạnh nói: “Xem ra, lần này là thợ lành nghề tới đây.”

Thanh Hạm hỏi: “Đó là cái gì?”

Đôi mắt Lăng Nhục Tâm lạnh đi, nói: “Thứ này gọi là phấn trùng, nếu thuốc nhuộm bình thường bị dính phải thứ này, thì nhất định sẽ nhuộm không lên màu được, còn nếu là Thiên Tâm lan, thì cũng không phát ra ánh sáng nữa.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Xem ra đám người đó đến vì Lưu Quang Dật Thái. Bọn chúng muốn phá hoại khiến chúng ta không thể làm được Lưu Quang Dật Thái. Lần trước đồng hoa đã bị Tần Phong Dương đốt huỷ đi, lần này liệu có phải hần không?”

Lăng Nhục Tâm nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ không phải hần. Tần Phong Dương tuy rằng cũng không muốn chúng ta làm ra Lưu Quang Dật Thái. Nhưng hiện nay hần đã quay về kinh thành. Hơn nữa, dù hần biết Lưu Quang Dật Thái cần những gì, nhưng không hiểu biết về thuốc nhuộm, làm sao có phấn trùng được.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm rồi nói: “Ý huynh là, người lần này tới phá, là người rất am hiểu nhuộm màu sao?”

Lăng Nhục Tâm cười: “Chẳng những am hiểu nhuộm màu, mà còn biết rõ địa hình của Huyện Thái sơn trang. Huyện Thái sơn trang rất nhiều xưởng nhuộm, xưởng nhuộm này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi. Nhưng chúng lại biết chúng ta làm Lưu Quang Dật Thái ở đây, xem ra, người này đã để tâm đến chúng ta lâu rồi.”

Thanh Hạm cười nói: “Hình như huynh đã đoán được người này là ai rồi, nói ta nghe một chút đi.”

Lăng Nhục Tâm cũng cười: “Nàng cũng đoán được, cần gì ta nói nữa. Có điều, bây giờ không có chứng cứ gì, cũng không tiện gây khó dễ cho người ta. Hơn nữa, người này đã có tâm địa như vậy, thì ta cũng muốn mượn tay hần, truyền lại một chút tin tức.”

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Huynh muốn để hần truyền lại cái gì?”

Lăng Nhục Tâm cố tình ra vẻ thần bí: “Việc này tạm thời chưa nói cho nàng, sau này nàng sẽ biết. Chúng ta nên nhanh chóng thu dọn chỗ này một chút thì hơn!”

Thanh Hạm hừ một tiếng: “Quý hẹp hòi, không nói thì thôi, vừa rồi ta mất bao nhiêu công sức bảo vệ Lưu Quang Dật Thái, thế mà bí mật này cũng không thèm nói cho ta biết.”

Lăng Nhục Tâm thừa biết nàng đang muốn khích hần, nhưng mà, nếu để người ta kích động thì hần đã không phải là Lăng Nhục Tâm, khoé miệng hần hơi nhếch lên nói: “Chẳng lẽ nàng chưa từng nghe người ta nói sao? Có những việc, càng biết ít thì càng tốt. Ta cũng đồng ý với nàng, đến thời điểm thích hợp, ta sẽ nói cho nàng biết.” Dứt lời, hần liền đi xem xét, xem Lưu Quang Dật Thái thế nào rồi.

Hần hất tay gạt mấy thứ Thanh Hạm dùng để che Lưu Quang Dật Thái ra, mặt hần cũng lộ ra ý cười, chỉ cần Lưu Quang Dật Thái vẫn còn, thì hần cũng không sợ họ nữa. Hôm nay, nếu không có Thanh Hạm ở đây, chỉ sợ bọn họ sẽ thực hiện được ý đồ.

Thanh Hạm thấy hần rút ra một chiếc chuông vàng, lắc vài tiếng. Chưa đến một khắc sau, có hơn mười nam tử hiện ra trước mặt nàng, hành lễ với Lăng Nhục Tâm rồi hỏi: “Không biết môn chủ có gì sai bảo?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Các ngươi chia thành hai nhóm, mười hai canh giờ đều phải nghiêm chỉnh canh giữ ở đây, trừ ta, mẹ ta, và Thanh Hạm, thì không được cho bất cứ kẻ nào bước vào xưởng nhuộm này nữa bước. Nếu Lưu Quang Dật Thái có bất cứ vấn đề gì, thì các ngươi mang đầu tới gặp ta!”

Nam tử cầm đầu nói: “Môn chủ yên tâm, có chúng ta ở đây, một con ruồi cũng đừng mơ bay vào được.” Dứt lời, hần liền phân phó cho sáu người canh

bên ngoài xương nhuộm, sáu người còn lại thu dọn đồng hồ bên trong xương.

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Đại hôn

Nhìn hành động của đám người kia, Thanh Hạm biết ngay võ công của bọn họ không thấp, động tác rất nhẹ nhàng, rõ ràng là đã được huấn luyện nghiêm ngặt. Nói về lý, nếu những người này là người của Huyền Thái sơn trang, thì lẽ ra phải gọi Lăng Nhục Tâm là “tràng chủ” hay “đại tiểu thư” chứ không phải là “Môn chủ”. Nàng thật sự hơi ngạc nhiên, hỏi: “Bọn họ không phải là người của Huyền Thái sơn trang à?”

Lăng Nhục Tâm cũng không quay đầu lại nói: “Bọn họ cũng coi như là người của Huyền Thái sơn trang, nhưng cũng không hẳn.” Thấy ánh mắt ngạc nhiên, nghi hoặc của Thanh Hạm, hắn lại nói tiếp: “Không phải nàng vẫn luôn tò mò, không biết võ công của ta là học từ đâu sao?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Ta vốn tưởng rằng huynh là đệ tử của cha ta, nhưng võ công của huynh khác xa cha ta. Võ công của cha ta theo lối mạnh mẽ, còn của huynh thì hơi âm nhu, rõ ràng là do một nữ tử dạy. Tuy mẹ huynh cũng biết võ công, nhưng cũng chỉ là võ mèo cào. Dù Huyền Thái sơn trang không ít hộ vệ, cũng chỉ là để cho người ta nhìn vào, còn không thiếu các ám tiêu, võ công rõ ràng cao hơn hộ vệ rất nhiều. (ám tiêu cũng giống như kiểu ẩn dật, ẩn dật trong hoàng cung í). Ta cứ nghĩ đây là do huynh sắp xếp, nhưng hôm nay vừa thấy bọn họ, ta mới nhận ra, sự thật còn khác xa với suy đoán của ta.”

Lăng Nhục Tâm sững sờ quay đầu lại nói: “Thì ra nàng cũng không ngốc như ta nghĩ.” Đôi mắt hắn sáng quắc, hai con ngươi đen như nước hồ sâu. Hắn cứ tưởng rằng nàng không để ý đến mọi người xung quanh, không ngờ nàng lại quan sát kỹ càng như thế. Đúng là hắn quá xem thường nàng.

Nhìn ánh mắt của hắn, Thanh Hạm biết ngay hắn còn có bí mật riêng. Sư phụ từng nói, đừng tùy tiện hỏi thăm bí mật của người khác, nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Trước kia nàng không cho là đúng, nhưng gần đây trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng liền thấu hiểu đạo lý này sâu sắc: “Ta biết ta là yếu tính gây rối, nhưng cũng không ngốc đến mức chuyện gì cũng không phân biệt được rõ ràng. Ta không có hứng thú hỏi han bí mật của huynh. Nếu huynh muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi.”

Trên mặt Lăng Nhục Tâm lại thoáng hiện ra ý cười: “Chúng ta sắp thành thân rồi, nói hết mọi chuyện của ta cho nàng biết cũng chẳng sao.” Thấy Thanh Hạm thoát nhìn có vẻ chẳng thêm quan tâm đến chuyện của hắn, nhưng lại ngồi ở đằng kia nhìn hắn, rõ ràng là đang chờ hắn nói chuyện, ý cười trên mặt hắn càng đậm thêm: “Sở dĩ mấy năm nay Huyền Thái sơn trang phát triển nhanh như vậy, chính là nhờ vào việc thu thập tin tức.”

Thanh Hạm hỏi: “Chuyện thu thập tin tức thì có liên quan gì đến võ công của huynh?”

Lăng Nhục Tâm cũng không trả lời, chỉ chậm rãi nói: “Lúc ta khoảng năm tuổi, ta đi theo mẹ đến Vô Quang Tự thắp hương cầu phúc, nửa đường gặp bọn thổ phi. Lúc ấy, chỉ có vài hộ vệ đi theo, vì trong trang rất bận rộn, nên cha ta và cha nàng đều ở lại trang xử lý công việc, không đi cùng. Đúng như nàng nói, mẹ ta cũng chỉ biết võ mèo cào. Mà đám thổ phi kia, hiển nhiên không phải thổ phi bình thường. Võ công của bọn chúng rất cao cường, rõ ràng là được huấn luyện cẩn thận. Võ công của đám hộ vệ cũng chỉ thường thường, căn bản là không địch lại nổi đám thổ phi đó. Dưới tình thế cấp bách, mẹ ta liền giấu ta dưới bụi gai, ta còn nhỏ, có thể chui vào mà không bị thương gì, nhưng bà thì không vào được, liền một mình đánh lạc hướng, dẫn bọn thổ phi đi.”

Thanh Hạm hỏi: “Vậy sau đó thế nào?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Sau khi mẹ ta dẫn hết bọn thổ phi đi, thì một mình ta đứng trong bụi gai đến tận tối. Đường xá trên núi rất hiểm trở, ta vừa đói, vừa sợ, gọi mẹ nhưng không có ai đáp lời. Ta cũng không dám khóc, sợ sẽ kéo bọn thổ phi quay lại, nên đành phải một mình đi trong đêm vắng. Nhìn thấy phía trước có ánh đèn, ta tưởng là ánh sáng của đèn dầu, liền liều mạng chạy tới. Ai ngờ, đó là một căn nhà tranh dột nát, trong phòng có một phụ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi. Thấy ta cực kỳ đáng thương, bà liền cho ta một chén cơm, đợi ta ăn xong thì bà ngồi thêu thùa. Từ nhỏ ta đã học thêu với mẹ ta, lúc ấy, nhìn thấy đồ thêu kia, tuy là thượng thừa, nhưng tay nghề vẫn kém hơn mẹ ta. Ta không kim được, liền ngồi cạnh nói vài câu. Ban đầu, bà tức giận không nghe, nhưng sau đó, khi ta thêu giúp bà vài đường, bà mới bị thuyết phục, liền hỏi ta có quan hệ gì với Huyền Thái sơn trang. Ta thấy bà ấy không có ác ý, cũng nói cho bà biết thân phận thật của mình, và lý do vì sao hôm nay lại gặp được bà. Bà ấy im lặng một lát, rồi đưa ra điều kiện, ta dạy bà thêu, bà dạy ta tập võ.”

Thanh Hạm nói: “Thì ra trên đời còn có chuyện tốt như vậy, chỉ dạy người ta thêu mà được học võ công cao cường, bà ấy cũng thật kỳ quái.”

Lăng Nhục Tâm thở dài: “Sau đó ta mới biết, thì ra bà là muội muội của bà nội ta, nhưng tính tình hai tỷ muội rất khác nhau. Bà ta là thiên tài thêu thùa, còn bà ấy là thiên tài võ học. Sau khi thấy bà nội thành công, bà không phục, luôn muốn thêu giỏi hơn bà nội. Ngày đó, nhìn thấy khả năng thêu thùa của ta, bà liền hiểu được, thì ra bà thêu còn kém cả một đứa trẻ năm tuổi. Chỉ sợ là vĩnh viễn cũng không thắng được bà nội. Trước khi bà qua đời, bà liền giao vị trí môn chủ Phi Phượng môn, niềm tự hào cả đời của bà cho ta. Sau khi mẹ ta giao cho ta vị trí đương gia của Huyền Thái sơn trang, thì ta cũng phát triển Phi Phượng môn thành tổ chức chuyên thu thập tin tức tình báo. Có tin tức, Huyền Thái sơn trang cũng phát triển nhanh hơn trước rất nhiều.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhược Tâm rồi nói: “Ta cứ cảm thấy, nếu huynh có cách thu thập tin tức, thì thế nào cũng không thể chỉ dùng trong Huyền Thái sơn trang được?” Với sự hiểu biết của nàng, thì dã tâm của hắn không hề nhỏ, làm sao có thể thỏa mãn chỉ với Huyền Thái sơn trang được. Hơn nữa, lần trước khi đối mặt với sự uy hiếp của Tần Phong Dương, hắn không hề bối rối chút nào, rõ ràng là đã có sự chuẩn bị từ trước. Lúc ấy, nàng không biết vì sao hắn có thể bình tĩnh như vậy, giờ nghe hắn kể nàng mới biết, chỉ sợ là hắn đã sớm tính tốt đường lùi rồi.

Mắt Lăng Nhược Tâm như lộ ra tia sáng, hắn thân nhiên nói: “Đúng là muội không ngờ như ta nghĩ. Thật ra, ta cũng mở một vài tiền trang tư nhân, tính đến hiện tại, thì mỗi một thành thị có quy mô không nhỏ ở Phụng Dương quốc, đều có chi nhánh của ta.”

Thanh Hạm mở to mắt nhìn hắn: “Thì ra huynh đã sớm tính toán, cho dù Huyền Thái sơn trang bị tịch thu tài sản, thì tiền bạc của huynh cũng đã dời đi hết rồi. Hơn nữa, huynh có quan hệ với Thái tử, muốn giữ lại mạng cũng không có gì khó.” Mắt công nương còn lo lắng sốt ruột cho an nguy của Huyền Thái sơn trang như vậy, thì ra tên nhóc này đã chuẩn bị hết rồi.

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Trước kia, tiên hoàng hạ thánh chỉ quải gỡ kia, khiến cho cả đời này ta không được thoải mái. Huyền Thái sơn trang có bị làm sao, thật ra đối với ta cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất ta còn có thể sống bằng chính đáng về vốn có của mình.” Là một đại nam nhân mà mỗi ngày đều bị người ta coi là nữ nhân, cảm giác này, người khác thực sự không thể hiểu được.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Huynh cũng đã tính tốt đường lùi rồi, vì sao còn đưa ta đi cái nơi quỷ quái gì kia mà hái Thiên Tâm lan chứ?” Khiến nàng sợ muốn chết, suýt còn mất cả mạng.

Mắt Lăng Nhược Tâm như sáng lên: “Dù sao, Huyền Thái sơn trang cũng là sản nghiệp tổ tiên ta để lại, nếu thật sự bị huỷ trên tay ta, thì có lẽ ta sẽ bị người ta mắng chửi cả đời. Chưa nói đến chuyện mẹ ta vẫn rất coi trọng Huyền Thái sơn trang, làm sao ta có thể khiến bà thất vọng được. Hơn nữa, nếu như không có chuyện trong hoàng lăng ở núi Lung, thì ta làm sao có thể hoàn toàn hiểu được lòng ta, cũng làm sao biết được tâm ý của nàng đối với ta!” Quan trọng nhất là điều sau, tuy hắn chịu khổ, nhưng cũng ăn được một chút đậu hũ của nàng. Hắn không thể quên được, ngày đó hắn gối đầu lên cái gì trên đường quay về Huyền Thái sơn trang.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm vừa bực mình vừa buồn cười: “Ta thấy huynh muốn sàm sỡ ta thì có!” Nàng không quên được hành động của hắn khi nàng giúp hắn bôi thuốc.

Lăng Nhược Tâm cũng không phủ nhận, cười hi hi nói: “Nuông tử, nàng đúng là càng ngày càng hiểu vi phu.”

Nghe hắn xưng hô như vậy, Thanh Hạm rung mình, trợn trừng mắt quát hắn: “Lăng Nhược Tâm, nếu huynh còn gọi vậy, coi chừng ta phế của huynh đó!”

Lăng Nhược Tâm nhìn bộ dạng của nàng, hắn lại càng cười tươi hơn: “Ba ngày nữa là chúng ta thành thân rồi, gọi trước mấy ngày thì có sao?” Khó có khi nào nàng hiểu hắn như vậy, tâm tình sao có thể không tốt chứ?

Thanh Hạm nhất thời chán nản, không biết nên đáp trả hắn thế nào. Đúng là nàng đã đồng ý gả cho hắn, nhưng khi hắn xưng hô như vậy, nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Nàng ghét hắn sao? Hình như không phải. Xấu hổ à? Hình như có chút chút, một nữ tử mà bị một nam tử gọi như thế, không xấu hổ sao được? Nàng không biết nói gì, chỉ có thể quay đầu bước đi.

Lăng Nhược Tâm lại giữ chặt nàng lại nói: “Lư Quang Dật Thái còn chưa làm xong, giờ nàng không đi được. Hơn nữa, ta vất vả lắm mới nhanh nhanh chóng chóng giải quyết xong chuyện sổ sách để chạy đến đây với nàng. Sao nàng lại tức giận không thèm để ý đến ta? Dứt lời, hắn còn tỏ vẻ rất ảm ức, đau lòng.

Nhìn dáng vẻ vô lại kia của hắn, Thanh Hạm khóc cũng không được, cười cũng chẳng xong, lại thấy hắn chặn cửa ra vào, nàng bực mình, quay người đi chỗ khác, cố gắng hoàn thành công đoạn cuối cùng của Lư Quang Dật Thái.

Ngày mười sáu tháng tám, là một ngày rất đẹp. Lăng đại tiểu thư của Huyền Thái sơn trang xuất giá, khắp trong thành Tầm Ân đều tràn ngập không khí vui mừng. Mọi người vừa tán thưởng dung mạo tuyệt thế của Lăng đại tiểu thư, đồng thời cũng rất tò mò thân phận của tân lang. Ai mà có bản lĩnh cưới được Lăng đại tiểu thư như vậy?

Có người nói, tân lang còn nhỏ hơn Lăng Đại tiểu thư mấy tuổi, nhưng cũng là một nhân tài. Trước kia là thị vệ của Lăng Đại tiểu thư, vừa gặp đã yêu, nhất cự ly nhì tốc độ, cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về nhà.

Cũng có người nói, tân lang chẳng những là một nhân tài, còn cực kỳ giỏi thuật kinh thương. Trong tiệc ngắm hoa lan, không những hoá giải được ân oán giữa Tô gia và Huyền Thái sơn trang, mà còn đưa ra chủ ý tuyệt diệu, khiến cho bất hoà trước đây của Tô gia và Huyền Thái sơn trang cũng đều xoá sạch.

Có người hâm mộ điểm phúc của tân lang, lại cũng có người không ăn được nhò thì nói nhò còn xanh, nói rằng tân lang nhất định không có chút khí khái nam tử nào, vì người đời đều biết rõ, đương gia Huyền Thái sơn trang chỉ truyền cho nữ, nam tử không có địa vị gì trong nhà. Sau này có sinh con, cũng phải theo họ mẹ.

Vì thế, cũng có người nói, tân lang nhất định là một người hèn nhát, chắc chắn vì hắn coi trọng dung mạo của Lăng Đại tiểu thư và tài phú của Huyền Thái sơn trang nên mới chịu hy sinh như vậy.

Trong thành Tầm Ân nhất thời xô vào các lời đồn khác nhau, chỉ cần bước chân vào một tiệm cơm cũng có thể nghe mọi người nói chuyện phiếm. Mà chủ đề nói chuyện, thì không thể tách rời khỏi hôn sự của Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm. Tống Văn Chi ngồi trong một tiệm cơm, nghe lời ra tiếng vào, trong lòng cũng cảm thấy bất ổn, khó chịu.

Càng uống rượu, lòng càng thêm buồn! Dùng những lời này để miêu tả tâm trạng của hắn bây giờ thực sự rất chính xác. Chén rượu vào đến miệng cũng nhạt nhẽo như uống nước. Nhớ đến những điều Thanh Hạm nói với hắn, rồi lại nhớ đến buổi nói chuyện của hắn với Lăng Nhược Tâm hôm trước, cảm xúc của hắn vô cùng rối bời. Dù hắn biết, việc Thanh Hạm thành thân với Lăng Nhược Tâm là vì tình thế bất buộc, nhưng vẫn cảm thấy có nhiều chỗ không ổn lắm. Nhưng chính hắn cũng không thể lý giải được, hắn thấy không ổn chỗ nào.

Lăng Nhược Tâm đẹp thì có đẹp, nhưng hắn luôn cảm nhận được khí chất phát ra từ người ‘nàng’ không hề giống nữ tử. Có điều, dáng người của Lăng Nhược Tâm không thua gì nữ tử, cũng không có yểu hèn, hơn nữa, trên đời này làm gì có nam tử nào xinh đẹp như vậy? Có lẽ tất cả đều là do hắn suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Khi Tống Văn Chi uống hết ba hũ rượu, thì có một người ngồi xuống trước mặt hắn. Tống Văn Chi nhíu mày, khoé miệng hơi nhếch lên vẻ khinh thường nói: “Người tới đây làm gì?”

Tô Dịch Hàn gọi tiểu nhị mang tới một chiếc chén, rồi cầm hũ rượu của hắn, rót một chén, nói xa nói gần: “Tổng đại hiệp không đến uống rượu mừng của lệnh sư đệ, mà lại chạy tới đây uống rượu giải sầu, thật kỳ lạ.” Thấy Tống Văn Chi trợn trừng mắt lườm hắn, hắn lại nói: “Tiểu nhị, bàn rượu hôm nay, tính hết vào khoản của ta.”

Tống Văn Chi lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ ăn không của ai thứ gì. Là nam tử hán đại trượng phu, muốn gì xin cứ nói thẳng, không cần phải quanh co vòng vèo như thế. Nếu người nghĩ đến đây để khuyên ta cưới muội muội người, thì ta khuyên người nên chết tâm đi.” Tính tình của Tống Văn Chi bình thường vốn vô cùng đôn hậu, rất ít khi khiến người khác thấy khó xử, nhưng hôm nay tâm trạng hắn thực sự không tốt, hơn nữa, ấn tượng của hắn với Tô Dịch Hàn cũng chẳng hay ho gì, nên nói ra cũng không thêm khách khí.

Tô Dịch Hàn uống một hơi rồi đặt chén xuống nói: “Ngày đó, tại hạ vì chuyện của xá muội nên cũng đắc tội với Tổng đại hiệp, xin hãy thứ lỗi. Nhưng ta cũng biết, duyên phận không thể cưỡng ép. Mấy ngày suy nghĩ, ta cũng rất khâm phục tính cách của Tổng đại hiệp, đã yêu ai, là dùng hết tấm lòng để yêu.”

Nghe hắn nói vậy, Tống Văn Chi lại càng khổ sở hơn, hắn uống một hơi hết vò rượu, cười buồn nói: “Yêu bằng cả con tim, thật ra nói dễ hơn làm. Trong lòng ta có nàng, nhưng trong lòng nàng không hề có ta, yêu đơn phương, thật sự còn khổ sở hơn ăn hoàng liên. Có điều, ta đã sớm quyết định, cả đời này ta chỉ yêu mình nàng. Dù nàng thành thân cũng được, hay sau này còn có biến cố gì lớn hơn nữa, thì cả đời này, ta cũng không bao giờ... yêu một nữ tử nào khác!”

Nghe hắn nói vậy, Tô Dịch Hàn không khỏi có cảm giác muốn cười. Trên đời sao lại có nam tử si tình như vậy, nhưng mặt hắn rất chân thành, kêu lên: “Tiểu nhị, lấy thêm một vò nữa ra đây!” rồi nói với Tống Văn Chi: “Tổng đại hiệp nói rất đúng. Cả đời này có thể tìm được một người thật tình yêu mình, đó là phúc lớn, đương nhiên phải cố gắng giành lấy. Không biết, người trong lòng Tổng đại hiệp là ai?” Hắn cũng thăm đoán, nhìn phản ứng của Tống Văn Chi và Thanh Hạm ngày hôm đó ở Tô gia, chẳng lẽ Tống Văn Chi cũng yêu Lăng Nhược Tâm?

Tống Văn Chi đã uống hết mấy vò rượu, hơi ngà ngà say, nên nói năng cũng không câu nệ như trước nữa. Nghe Tô Dịch Hàn nói những câu rất hợp với tâm ý của hắn, hắn liền ném hết những chuyện không hay ngày hôm đó ra sau đầu, vỗ vỗ vai Tô Dịch Hàn nói: “Những lời này của Tô đại đương gia, thật đúng với tâm ý ta. Có điều, không biết, sau khi đại hôn, trong lòng nàng liệu có còn nhớ đến ta không?”

Nghe hắn nói những lời này, Tô Dịch Hàn càng khẳng định người trong lòng hắn là Lăng Nhược Tâm. Hắn ta hơi buồn cười. Hắn ta thực sự không nhìn ra được là Lăng Nhược Tâm có gì tốt, trừ dung mạo cực kỳ xinh đẹp ra, nhưng một nữ tử mà thủ đoạn vô cùng ác độc, tuyệt tình, có cho hắn ta, hắn ta cũng chẳng thêm. Vậy mà lại có nhiều nam tử trong thiên hạ này si mê nàng như vậy. Có điều, như thế cũng tốt, cuối cùng hắn cũng nghĩ ra cách để đối phó với Lăng Nhược Tâm.

Tô Dịch Hàn lập tức cười nói: “Nếu trong lòng Tổng đại hiệp vẫn có ý trung nhân, thì hôm nay cũng coi như là một thời cơ, với thân thủ của Tổng đại hiệp, sao không mạnh mẽ bắt nàng đi, để cho nàng cả đời không xa rời người?”

Nghe hắn nói vậy, Tống Văn Chi vỗ bàn, giận tím mặt nói: “Người nói cái thứ vô liêm sỉ gì đó? Ta vốn tưởng người là một người hiểu chữ tình, nên mới nói với người nhiều như vậy. Không ngờ người lại nói ra những điều thế này, đúng là một người chẳng hiểu gì về tình yêu cả. Ta không còn gì để nói với người như người. Cút đi!”

Tô Dịch Hàn không ngờ hắn phản ứng mạnh mẽ thế này, đúng là một tên yêu đến ngu ngốc, hắn ta cười lạnh: “Vì ta đã từng chịu khổ vì tình yêu, nên mới có suy nghĩ như vậy. Nếu Tổng đại hiệp thấy không đúng, thì coi như ta nói linh tinh là được. Hôm nay có thể được gặp Tổng đại hiệp ở đây, cũng coi như duyên phận của chúng ta. Đừng nói những chuyện khác nữa, hôm nay chỉ uống rượu thôi! Vừa rồi ta nói vậy, xin phạt trước ba chén!” Dứt lời, hắn rót rượu, uống một hơi ba chén.

Nhìn bộ dạng này của hắn ta, Tống Văn Chi cũng nguôi giận một chút, buồn bã nói: “Yêu một người, là phải toàn tâm toàn ý, dù nàng đúng hay sai, cũng phải bao dung vô điều kiện. Chỉ cần nàng hạnh phúc, nàng muốn làm thế nào cũng được!” Dù cho Thanh Hạm có làm gì sai, chỉ cần nàng thấy vui vẻ, hắn tình nguyện giúp nàng vô điều kiện.

Tô Dịch Hàn nói: “Tổng đại hiệp nói rất đúng, người có tấm lòng thế này, ta tin một ngày nào đó, người trong lòng người sẽ hiểu được tâm ý của người, sẽ phát hiện người tốt, và ở lại bên cạnh người.” Trong lòng hắn ta lại thầm mừng, đúng là đồ ngu, người mình thương đã thành thân rồi, còn ngồi ngăn người ở đây. Hắn ta khinh thường nam tử như vậy.

Tổng Ván Chi thờ dài nói: “Chỉ hy vọng có thể có một ngày nàng sẽ nghĩ như vậy!” Hấn sẽ chờ nàng, hấn đã thổ lộ tâm tình với nàng, hấn tin rằng, sẽ có một ngày, nàng hiểu được hấn đối với nàng tốt thế nào. Khoé miệng hấn cuối cùng cũng có thể nở được một nụ cười, dường như đang nhìn thấy ngày đó ngay trước mắt.

Tô Dịch Hấn nói: “Chỉ cần chân thành sẽ đạt được, cố gắng kiên định! Nào, chúng ta uống rượu!” Dứt lời, hấn ta rót một chén, nhưng lúc uống lại lén đổ hết xuống đất.

Tổng Ván Chi ôm luôn lấy vỏ rượu, uống ừng ực, chưa được vài lần, đầu hấn đã bắt đầu choáng váng, mơ hồ. Rượu này là rượu ủ lâu năm, chẳng những vừa vào miệng đã thấy cay, mà tác dụng cũng không hề nhỏ, dù hấn võ công cái thế, nhưng cũng không chống lại được tác dụng của rượu. Sau bốn năm vỏ, cuối cùng hấn cũng ngã gục xuống bàn, say đến mơ mơ màng màng: “Sur muội, khi nào muội mới có thể hiểu được tình cảm của ta?”

Có điều, Tổng Ván Chi lơ mơ nói như vậy, lại cũng khiến Tô Dịch Hấn nghe mà thấy mơ hồ, hấn ta không nhận được, liền hỏi: “Tổng đại hiệp, sur muội của người là ai?”

Tổng Ván Chi say khướt, chỉ khẽ ừ một tiếng rồi không trả lời hấn nữa. Dù Tô Dịch Hấn có hàng ngàn hàng vạn câu hỏi, cũng không hỏi ra được gì. Hấn ta hơi hối hận, sao lại chúc hấn quá chén sớm như thế, nếu không đã có thể moi thêm vài tin tức từ hấn rồi.

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Tô Dịch Hấn thăm nghĩ, dù sao Tổng Ván Chi cũng đã rơi vào tay hấn ta. Sau này hấn ta sẽ tự có biện pháp để hỏi những chuyện khác. Hấn ta vỗ nhẹ tay, mấy gã nam tử đi tới, khiêng Tổng Ván Chi quay về Tô gia.

Khi Tô Dịch Hấn trở lại Tô gia, Tô Tích Hấn đang ngồi trong phòng thêu, nhưng dù nàng thêu thế nào, cũng thêu không có linh khí được như mấy cô nương ở xưởng thêu của Huyền Thái sơn trang khiến nàng vô cùng chán nản.

Thấy dáng vẻ ủ rũ của nàng, Tô Dịch Hấn đưa một chén trà cho nàng nói: “Tiểu muội, thêu lâu như vậy cũng mệt rồi, uống chén trà rồi nghỉ ngơi đi. Chuyện thêu thùa không phải chỉ ngày một ngày hai mà làm tốt được.”

Tô Tích Hấn thờ dài nói: “Ca, muội thật sự không hiểu, tài nghệ thêu thùa của muội không sánh bằng Lăng Nhược Tâm thì đã đành, nhưng ngay cả một cô nương bình thường ở Huyền Thái sơn trang mà muội cũng không bằng. Muội thật sự rất tức giận. Cũng có lúc muội thật sự không hiểu, vì sao ông trời lại bắt công như thế, đã cho Lăng Nhược Tâm một gia thế tuyệt hảo rồi, còn cố tình ban cho hấn dung mạo tuyệt mỹ nữa. Có dung mạo tuyệt mỹ rồi, lại còn có tài nghệ thêu thùa có một không hai trong thiên hạ, khiến cho người ta ghen ghét nhưng lại cũng không biết phải ghen ghét thế nào. Giờ thì hay rồi, còn được gả cho một lang quân như ý nữa. Dường như mọi chuyện tốt trong thiên hạ đều bị mình ‘nàng ta’ độc chiếm hết vậy!”

Tô Dịch Hấn nói: “Không chỉ có nữ tử như muội ghen tị với ‘nàng ta’, mà ngay cả ta là đại nam nhân còn ghen tị nữa là. Đôi khi ta cũng nghĩ, Huyền Thái sơn trang rốt cuộc là nơi nào, mà mỗi một nữ tử làm đương gia đều lợi hại như vậy, không thể không khiến người ta cảm phục. Có điều, ta không tin ta đâu không lại ‘nàng ta’. Rồi sẽ có một ngày, ta nắm gọn được Huyền Thái sơn trang trong tay.” Đây là mục tiêu của hấn.

Tô Tích Hấn khổ sở nói: “Ca, không phải muội xem thường huynh, nhưng, muốn lấy được Huyền Thái sơn trang thực sự rất khó. Chưa nói đến chuyện Lăng Nhược Tâm rất khó đối phó, mà giờ có Đoàn Thanh Hạm toàn tâm toàn ý giúp ‘nàng’. Chỉ sợ sau này huynh sẽ càng gặp nhiều khó khăn hơn thôi.” Đoàn Thanh Hạm làm cho nàng vừa yêu vừa hận. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rất rõ, nếu bắt nàng tranh giành Thanh Hạm với Lăng Nhược Tâm, thì nàng thua chắc. Nếu Thanh Hạm cưới nữ tử khác, nàng nhất định sẽ không chịu thua, nhưng người hấn cưới lại là Lăng Nhược Tâm! Nàng làm sao có thể tranh giành với ‘nàng ta’ chứ?

Tô Tích Hấn mỉm cười thăm nghĩ, ca ca nàng đúng là không chịu khuất phục, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng uống hết chén trà. Thấy nàng uống xong, Tô Dịch Hấn cũng đi ra ngoài.

Một lúc sau, Tô Tích Hấn bỗng cảm thấy đầu choáng váng, nàng tưởng vì ngồi thêu quá lâu nên mệt mỏi, bèn đi đến bên giường nghỉ ngơi. Ai ngờ, còn chưa tới giường thì nàng đã ngã xuống đất, ngất lịm.

Tô Dịch Hấn bước vào, bế nàng lên giường, rồi lại sai người đưa Tổng Ván Chi vào, đặt hấn nằm cạnh Tô Tích Hấn. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì rượu của Tổng Ván Chi, rồi lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Tích Hấn, hấn thờ dài nói: “Tiểu muội, sau khi tỉnh lại, đừng trách đại ca hành sự quá độc ác. Tuy trong lòng Tổng Ván Chi không có muội, nhưng hấn cũng là một bậc đại trượng phu, không đến mức làm muội bề mặt!” Dứt lời, hấn liền ra khỏi khuê phòng của Tô Tích Hấn, lại sợ nửa đêm Tổng Ván Chi tỉnh dậy, nên sai người khoá chặt cửa phòng lại.

Trong Miên Dung cư, Huyền Thái sơn trang, Lăng Nhược Tâm đội khăn hồng tân nương ngồi trong phòng. Trong lòng hấn căm tức đến ngứa ngáy, đến giờ này rồi mà Thanh Hạm còn chưa thèm quay về động phòng. Hấn muốn kéo chiếc khăn voan tân nương này ra lắm rồi, có điều, mỗi khi hấn định làm, thì Ký Phong đều đứng bên cạnh nói: “Đại tiểu thư, nếu tự giặt khăn tân nương xuống trong đêm động phòng sẽ rất xui xẻo. Người chờ một chút, cô gia sẽ sớm về thôi.”

Lăng Nhược Tâm thật sự rất muốn hỏi Ký Phong, không phải cô ta rất ghét Thanh Hạm hay sao? Giờ còn nói giúp cho nàng nữa?! Hấn thăm mắng những nghĩ thức thành thân quý quai này tới mấy vạn lần. Nếu có cơ hội, hấn sẽ dẹp bỏ hết mấy thức tập tục thành thân dở hơi như nữ tử phải đội mũ phượng, không phải tướng công thì không thể kéo khăn tân nương, rồi là không được ăn gì từ sáng linh tính này đi.

Tức giận nhất là, rõ ràng hấn là một đại nam nhân, giờ lại phải giống nữ nhân, ngồi ngay ngắn trong phòng chờ cái người vốn phải là tân nương của hấn kia. Thôi đời đảo điên hết cả. Thường ngày hấn phải giả nữ thì cũng coi như xong đi, giờ ngay cả lúc thành thân cũng phải giả gái, đạo trời ờ đâu!!!! Hấn càng nghĩ càng giận, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể oán hận trong suy nghĩ. Đoàn Thanh Hạm, chờ tới nay, ta sẽ giày vỏ, giày vỏ nàng cho thoả mối hận này!

Có điều, chờ mãi chờ mãi, chờ đến trắng lên cao, Đoàn Lạc Trần mới đỡ Thanh Hạm quay về tân phòng. Nàng vừa bước vào đã khiến cả căn phòng nồng nặc mùi rượu, gió mát đêm trăng thổi vào, khiến người trong phòng càng nổi trận lôi đình.

Ký Phong cảm giác Lăng Nhược Tâm không ổn, liền vội vàng bỏ hết cả cấp bậc lễ nghĩa, trốn nhanh ra khỏi tân phòng. Cô rất hiểu tính tình Lăng Nhược Tâm, đêm nay, chỉ e là Đoàn Thanh Hạm sẽ phải nếm mùi đau khổ rồi.

Nhìn dáng vẻ đội khăn tân nương của Lăng Nhược Tâm, Thanh Hạm cười thầm, xung quanh người hắn đang phát ra sự giận dữ khó giấu, dù nàng có ngốc đến mấy cũng cảm nhận được. Nhìn Ký Phong vội vã chạy đi, nàng thật sự không khó tưởng tượng được tâm trạng lúc này của Lăng Nhược Tâm. Hắn vội chứ nàng có vội đâu, dù sao người đội khăn tân nương là hắn chứ không phải nàng, cứ để hắn từ từ mà chờ đi.

Nàng cố nén không để mình cười thành tiếng, ngồi xuống bên bàn ăn tạm gì đó, lúc ăn còn cố tình phát ra tiếng “nhóp nhép”, dáng vẻ rõ ràng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lăng Nhược Tâm nghe thấy tiếng nàng bước vào phòng, lại nghĩ thấy người nàng đầy mùi rượu, không khỏi nghĩ đến chuyện đêm đó nàng ở lại trong phòng Tổng Ván Chi, nhưng vẫn cố chịu đựng không phát tác ra. Hắn chờ nàng đến kéo khăn voan, nhưng chờ mãi vẫn không thấy khăn voan bị kéo xuống, ngược lại còn nghe thấy tiếng nàng ngồi ăn. Lúc này, hắn làm sao còn quan tâm được cái gì mà điếm xấu, xui xẻo này nọ nữa, liền tự mình kéo khăn xuống, đi đến bên Thanh Hạm nói: “Nàng cũng thoải mái quá nhỉ!”

Hắn thật sự rất tức giận, giật lấy miếng điểm tâm trong tay Thanh Hạm, nhét vào miệng mình. Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái, hắn cũng chẳng thèm để ý đến nàng, lập tức không khách khí, vơ hết miếng tâm trên bàn, ăn lấy ăn để không hề giữ hình tượng.

Nhìn bộ dạng của hắn, Thanh Hạm cười âm lên: “Lăng Nhược Tâm, chàng nhịn đói bao lâu rồi thế hả?”

Lăng Nhược Tâm nuốt đồ ăn xuống, lại uống một ngụm nước lớn rồi mới nói: “Đoàn Thanh Hạm, nếu nàng mà xuất giá giống nữ nhân bình thường, thì sẽ biết vì sao ta đói thế này!” Thấy nàng cười không thêm khách khí, hắn lại không nhịn được nói: “Rồi sẽ có một ngày, ta dùng thân phận nam tử, cưới nàng qua cửa, cho nàng nếm thử mùi vị được làm tân nương!”

Thanh Hạm hừ một tiếng, không đồng ý nói: “Thật sao? Chỉ sợ với thân phận của chàng, thì vĩnh viễn cũng không có ngày đó thôi!”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Chúng ta cùng chờ xem, cùng lắm thì ta không cần Huyền Thái son trang nữa. Ta cũng không tin ta phải giả gái cả đời này!”

Hắn càng nói càng tức giận, Thanh Hạm biết hắn đã tức đến cực điểm rồi, bỗng nhiên lại cảm thấy hắn thật đáng yêu, nhất là nhìn khuôn mặt trang điểm rất đậm kia, di chuyển theo từng cử động của khuôn mặt hắn. Nếu không biết hắn là nam tử thì không sao, nhưng vì nàng biết giới tính thật của hắn, cảm giác muốn cười cứ nhen ở ngực rất khó chịu. Cuối cùng, khi Lăng Nhược Tâm ăn hết miếng điểm tâm cuối, thì nàng cũng không nhịn được nữa, bật cười ha hả.

Lăng Nhược Tâm thấy nàng cười to, lại chăm chú nhìn vào mặt hắn, rốt cuộc hắn cũng hiểu nàng cười cái gì. Sáng nay lúc ngồi trang điểm, hắn cũng không muốn trát lên mặt đồng son phấn quý giá này, nhưng bà mồi lại nói: “Tân nương không trang điểm là điếm xấu!” Hắn muốn nổi cáu thì Lăng Ngọc Song lại đứng bên cạnh nói: “Vẫn nên trang điểm một chút thì hơn. Nếu không, làm sao có không khí vui vẻ được.”

Hắn không lay chuyển được hai người đó, cuối cùng cũng phải chấp nhận trang điểm như nữ tử bình thường xuất giá, nhưng lại xấu hơn so với dung nhan không son phấn của hắn rất nhiều. Trong lòng hắn càng thêm oán hận, nhìn thấy chậu nước rửa mặt bên cạnh, hắn lập tức không thèm nghĩ nhiều, liền tẩy hết son phấn trên mặt đi.

Thanh Hạm bỗng cảm thấy rất vui vẻ, đứng bên cạnh hắn nói: “Ta còn nghĩ Lăng Đại tiểu thư là quốc sắc thiên hương thế nào, thì ra dung mạo cũng chỉ thường thường thôi, phải nhờ vào mấy thứ son phấn tục tằng này để làm cho mình thêm rạng rỡ.”

Lăng Nhược Tâm dùng khăn lau sạch mặt, quay đầu nói với Thanh Hạm: “Nhan sắc của ta thế nào, đối với nàng mà nói, là không hề quan trọng chút nào cả. Quan trọng nhất là... ta có biết yêu thương nàng không, có cho nàng hạnh phúc không.” Trên mặt hắn đậm ý cười, rồi lại thoáng có một chút xấu xa.

Thanh Hạm vừa cảm thấy nguy hiểm, thì đã bị hắn bế ngang người lên, rồi nghe hắn mờ ám nói: “‘Trương công’, đêm nay để ta hầu hạ nàng cho thật tốt. Bảo đảm sẽ khiến cho nàng ngày mai không xuống giường được. Để cho nàng biết, cái gì gọi là ‘nam nhân’”.

Thanh Hạm vội hét lên: “Lăng Nhược Tâm, chàng muốn làm gì?” Nàng không khỏi phát hoảng.

Lăng Nhược Tâm cười càng xấu xa hơn, cúi đầu hôn nàng một cái rồi nói: “Không làm gì cả, ‘trương công’, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tối nay là ngày lành của chúng ta, cũng không thể bỏ phí được! Giờ để ta hầu hạ nàng thật chu đáo nào!”

Hắn vừa dứt lời, Thanh Hạm chỉ cảm thấy người nhẹ bỗng, hoá ra, nàng bị hắn ném lên giường. Nàng đang định ngồi dậy, thì Lăng Nhược Tâm đã ngã người đè lên nàng. Trong lòng Thanh Hạm hơi kinh hãi, cúi đầu nói: “Chàng không thể làm thế được!”

Lăng Nhược Tâm cười rất xấu xa: “Ta không thể làm gì?” Dứt lời, hắn liền rút hết trâm ngọc trên đầu ra, tóc đen xoã xuống giường, sau đó lại đưa tay gỡ vòng bạc cài tóc của Thanh Hạm xuống, tóc hai người như giao quần vào nhau.

Xiêm y mùa hè rất mỏng, tuy trang phục tân nương của Lăng Nhược Tâm cũng nhiều, nhưng lại nhanh chóng bị hắn cởi ra hơn nửa. Bộ ngực gầy của hắn cũng lộ ra. Vừa nhìn dáng vẻ này của hắn, Thanh Hạm chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng bỏng dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Đại hôn (2)

Chương 61.1

Hai mắt Lăng Nhược Tâm đen như nước hồ sâu, khi hắn ôm Thanh Hạm, tâm tình vốn mang theo sự dỗi hờn và trêu đùa, nhưng vừa chạm vào người nàng, người thấy mùi thơm từ người nàng hoà với mùi rượu thoang thoảng, vừa vươn tay đã chạm vào cơ thể mềm mại khiến tim hắn không hiểu sao cũng mềm hẳn đi. Sự tức giận ngập trời lúc trước, trong thoáng giây đã hoàn toàn tan biến, bộ phận nào đó trên cơ thể cũng sinh ra phản ứng, vừa mãnh liệt, vừa cuồng nhiệt.

Khi thân thể của hắn vừa áp tới, trong lòng Thanh Hạm không khỏi có chút bối rối, một luồng hơi nóng len lõi khắp toàn thân, người được mùi son phấn nhàn nhạt trên cơ thể hắn, náo nức như ngừng hoạt động, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn thấy y phục trên người Lăng Nhược Tâm đã bị cởi ra hơn nửa, để lộ bộ ngực gầy gò, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng tay vừa chạm vào làn da mịn màng như ngọc cùng với cơ ngực nhìn có vẻ gầy nhưng lại cực kỳ rắn chắc, trong lòng nàng không hiểu sao bỗng loạn lên. Luồng nhiệt trên người nàng chạy tán loạn khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng ngược mắt nhìn hắn, trong đôi mắt đen sâu như nước hồ tràn ngập thâm tình, còn có một chút gì đó mà nàng không hiểu.

Thanh Hạm mỉm cười, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn hắn nữa, nhưng Lăng Nhược Tâm sao có thể để nàng trốn tránh được. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hai tay xâu xa cũng bắt đầu sờ soạng trên người nàng. Làn da vừa mịn màng vừa trắng nõn của nàng khiến lòng hắn càng thêm rung động. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai nàng, hơi thở khê đảo qua cổ nàng khiến nàng vừa ngứa ngáy, vừa tê dại.

Thân thể nàng run rẩy khi hắn khê cắn vành tai nàng, trong lòng nàng vừa có chút chờ mong khó hiểu, rồi lại thoáng có chút xấu hổ, e lệ. Bàn tay xâu xa của hắn không biết đã cởi đi hơn một nửa xiêm y của hai người từ lúc nào, giữa hai người chỉ còn ngăn cách duy nhất bằng chiếc yếm của Thanh Hạm. Làn da khê chạm vào nhau, vừa mềm mại, vừa nồng nhiệt, thiêu đốt hai thân thể càng lúc càng nóng của hai người.

Giữa hai chân nàng bị thứ gì đó cứng rắn chạm vào, nhớ tới việc Lăng Ngọc Song đã nói với nàng về chuyện vợ chồng đêm trước ngày thành thân, nàng bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Biết rõ đó là thứ gì, đầu nàng thoáng tỉnh táo hơn, muốn né tránh nhưng lại phát hiện ra toàn thân mềm nhũn, không thể vận được một chút sức lực nào. Nghĩ đến chén thuốc gì đó cha nàng đưa nàng uống trước khi vào động phòng, trong lòng nàng không khỏi nằng nặc lên, cha nàng liệu còn chuyện gì mà không dám làm nữa không? Lại còn dám cho nàng uống hoá công tán, đêm nay dù có bị cưỡng bức nàng cũng không thể dùng được chút nội lực nào.

Lăng Nhược Tâm không cho nàng né tránh, hắn giữ chặt nàng, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn. Khi Thanh Hạm phát hiện ra mình không thể sử dụng được nội lực, sự tức giận cũng khiến nàng tỉnh táo được một chút, nhưng vừa nhìn vào mắt hắn, lòng nàng đã lại mềm nhũn đi.

Hắn nhẹ ôm nàng vào lòng, hôn lên môi nàng, rồi kéo xuống cổ nàng, hôn dần xuống dưới, xuống dưới nữa... Nàng vừa có chút say mê, rồi lại có chút ngượng ngùng, ngược mắt nhìn lên trên, ai ngờ bên trên đỉnh màn lại được dán một bức tranh nam nữ hợp hoan. Đầu nàng như nổ ùm một tiếng, một luồng nhiệt nóng bỏng xông thẳng lên gáy, hai dòng chất lỏng gì đó, nóng hổi chảy ra từ mũi nàng.

Lăng Nhược Tâm vốn đang muốn hôn môi nàng, ai ngờ còn chưa tiến lại gần đã bị hai dòng máu mũi của nàng làm cho giật nảy người, hắn bối rối, vội tìm một tấm vải tới lau máu mũi cho nàng. Có điều, Thanh Hạm ngược mắt lên trên thì nhìn thấy bức hợp hoan đồ, nhìn thẳng xuống thì lại nhìn thấy ngay bộ ngực lộ ra của Lăng Nhược Tâm, máu mũi càng giàn giụa.

Lăng Nhược Tâm giúp nàng lau sạch máu mũi, Thanh Hạm vội hét to: “Lăng Nhược Tâm, chàng mau mặc y phục vào cho ta!” Khi bị chảy máu mũi nàng không thể nghiêng đầu để tránh bức tranh trên đỉnh màn, đành phải nhắm hai mắt lại.

Thấy nàng bị chảy máu cũng hơi kỳ quái, Lăng Nhược Tâm liền hỏi: “Người tập võ có thể khống chế máu chảy, không phải là nàng cố ý đẩy chứ?!” Với tính cách của nàng, thì làm chuyện này cũng không có gì lạ.

Hắn không nói như vậy còn đỡ, vừa nói xong đã khiến Thanh Hạm không nhịn được, liền phát hoả: “Chàng có muốn sờ thử mạch của ta không? Bây giờ ta không có chút nội lực nào! Ta thật không hiểu chàng có gì tốt mà cha ta nghiêng về chàng như thế chứ?!”

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm khê cười, đưa tay bắt mạch nàng. Đúng là nội lực đã bị phong bế, hắn không khỏi kỳ quái, nếu không phải nàng có ý nghĩ gì xấu xa, thì sao lại vô duyên vô cớ chảy máu mũi. Hắn chợt nhớ tới một việc, hỏi: “Hôm nay nàng có ăn thứ gì đặc biệt không?”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Sáng sớm nay, mẹ chàng có đưa cho ta một chén canh, nói là đại bổ gì đó.”

Lăng Nhựt Tâm hít sâu một hơi: “Xem ra, mẹ ta thật sự rất tốt với nàng. Bình thường để nàng ăn nhiều đồ bổ cũng không sao, hôm nay lại bất thường như vậy, chỉ sợ do cái thứ gọi là thuốc bổ kia tác quái thôi.”

Hắn không cần nghĩ cũng biết mẹ hắn cho Thanh Hạm uống thuốc bổ gì. Ai ngờ khéo quá hoá vụng. Với căn cơ võ công của Thanh Hạm, thì bát canh kia cũng không thể khiến nàng chảy máu mũi. Nhưng Đoàn thúc thúc sợ tính tình Thanh Hạm ương bướng, đem tâm hồn lại gây ra chuyện gì, nên mới lừa nàng uống thuốc, phong bế toàn bộ nội lực của nàng. Thuốc bổ uống vào người khiến huyết mạch cũng không lưu thông thuận lợi như trước, giờ lại gặp tình trạng này, khí huyết vừa dâng trào đã khiến máu mũi chảy ra cũng là chuyện hết sức bình thường.

Thanh Hạm dờ khóc dờ cười. Cha nàng và mẹ Lăng Nhựt Tâm đứng là hai người dờ hơi.

Nhìn bộ dạng này của nàng, hắn biết ngay đêm động phòng hoa chúc của hắn chỉ sợ là bị ngâm nước nóng mất rồi. Hắn hơi bực mình, thở dài, đi những uớt khăn, rồi nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt cho Thanh Hạm, thấy nàng khép hờ hai mắt, hắn không nhịn được liền nói: “Ta không vừa mắt nàng đến vậy sao? Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ta?”

Nhớ tới bộ dạng của hắn, cùng bức vẽ trên đỉnh màn, mặt nàng lại nóng lên, máu mũi như muốn trào ra tiếp, nàng đành phải bịt mũi lại, giận dữ nói: “Lăng Nhựt Tâm, cả nhà chàng đều là sói háo sắc. Chàng tự coi sạch đồ của mình cũng coi như xong đi, nhưng mẹ chàng còn biến đỉnh màn thành kiểu này, thật đúng là trên không nghiêm, dưới sẽ loạn mà!” Vì quá tức giận, nàng nói năng cũng không giữ ý giữ tứ nữa.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhựt Tâm càng thấy kỳ quái, trên đỉnh màn có gì? Hắn nằm xuống, nhìn lên đỉnh màn, khoe miệng bỗng nở một nụ cười bất đắc dĩ, bản lĩnh của mẹ hắn thật đúng là không phải tầm thường, đến chuyện này mà cũng nghĩ ra được. Đêm động phòng hoa chúc của hắn, hồng cả rồi! Hắn vốn còn muốn trừng phạt Thanh Hạm một chút vì về muộn, giờ thì hay rồi, chuyện gì hắn cũng không được làm!

Lăng Nhựt Tâm đành chấp nhận số phận, nằm bên cạnh Thanh Hạm nói: “Đêm nay thành thế này, ta cũng thực sự không mong muốn, lúc nàng nói mẹ ta, sao không nghĩ đến cha nàng đi. Nếu ông không phong bế nội lực của nàng, thì nàng cũng không bị như vậy!” Thấy nàng vẫn đang bịt mũi, hắn lại không đành lòng, lấy khăn mặt nhẹ nhàng giúp nàng lau vết máu trên mặt lần nữa.

Cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, lòng Thanh Hạm vô cùng hạnh phúc, nhớ đến chuyện dờ hơi hôm nay, nàng cũng hơi buồn cười. Thật ra, như thế cũng tốt, ít nhất đêm nay nàng cũng không phải đối mặt với chuyện động phòng cùng hắn. Ngày mai, bọn họ sẽ lên đường đến kinh đô Phụng Tiềm, nàng còn rất nhiều thời gian để ngắm nghía thật kỹ về quan hệ của bọn họ. Hắn thật sự là phu quân của nàng sao? Nàng không biết, từ lúc hai người quen nhau tới giờ, thời gian cãi nhau chiếm đa số, có đôi khi nàng cũng thoáng cảm nhận được sự quan tâm của hắn, nhưng cách hắn biểu hiện ra lại khiến nàng hơi cảm thấy không thể nhận được.

Thanh Hạm bỗng nhớ tới Tống Văn Chi. Hắn luôn ở bên nàng, lặng lẽ quan tâm nàng, cho nàng sự chăm sóc và trân trọng tỉ mỉ, chu đáo. Có điều, mười mấy năm nay, dù hắn có quan tâm nàng biết bao nhiêu, thì từ đầu tới cuối nàng cũng vẫn chỉ coi hắn như ca ca bình thường, chứ không khiến cho nàng cảm thấy rung động vừa vui vừa giận như Lăng Nhựt Tâm.

Nhắc tới Tống Văn Chi, nàng lại chợt phát hiện, cả ngày hôm nay nàng chưa nhìn thấy hắn, cũng không biết hắn chạy đi đâu. Lại nhớ tới phản ứng tức giận của Lăng Nhựt Tâm khi nàng nhắc tới Tống Văn Chi lần trước, nàng mới chợt hiểu ra, phản ứng của hắn khi đó, là ghen! Cảm nhận được chiếc khăn dịu dàng lau trên mặt mình, nàng hơi cúi đầu, hỏi: “Lăng Nhựt Tâm, nếu không có cha ta, và mẹ chàng luôn ở bên cạnh tác hợp, thì chàng có cảm tình nguyện ở bên ta không?” Tuy hắn đã từng trả lời nàng vấn đề thế này một lần rồi, nhưng nàng vẫn không nhịn được muốn hỏi lại lần nữa.

Lăng Nhựt Tâm kéo tay nàng qua, đặt trên ngực hắn nói: “Bây giờ nàng còn hỏi vấn đề này, thật sự là ngốc không ai bằng. Ta đã nói rồi, trên đời này không ai có thể ép ta làm chuyện gì hết.”

Thanh Hạm cười khê: “Hình như là thế! Có điều, vì huynh mặc y phục nữ tử, cả ngày giả gái, nên lời nói ra cũng khiến người ta không được tin tưởng lắm.” Hình dung ra dáng vẻ giả gái, đuôi mày khoe mắt trần ngập sự dịu dàng của nữ tử, nàng lại thâm hít sâu một hơi.

Mất Lăng Nhựt Tâm tới sầm lại, rầu rĩ nói: “Đúng là dáng vẻ của ta có thể khiến nàng cảm thấy ta không có khí khái nam tử hán. Ta vốn định đêm nay sẽ chứng minh cho nàng thấy, ta là một nam nhân chân chính. Dù đêm nay không chứng minh được, nhưng chắc chắn sẽ có một ngày, nàng hiểu được ta là nam nhân thế nào. Bề ngoài nữ tử cũng chỉ là một chiếc mặt nạ để ta sinh tồn, cuối cùng sẽ có một ngày ta đập nát chiếc mặt nạ này.” Nói câu cuối cùng, giọng nói vốn trong trẻo như nước bỗng mất đi vài phần dịu dàng, lại tăng thêm vài phần cương nghị.

Nghe thấy giọng hắn khác thường, Thanh Hạm mở mắt nhìn hắn. Lúc này, hắn đã khoác một chiếc trung y, ngực lộ ra một nửa, mái tóc đen dài xoã xuống dưới, phủ lên vai hắn. Ánh mắt lúc trước có chút âm nhu, tính kế, lúc này chỉ nồng đậm thâm tình và kiên định. Khoé miệng khép hờ cũng đầy vẻ cương nghị. Nàng hơi hoảng hốt. Dáng vẻ của hắn bây giờ, hoàn toàn khác với dáng vẻ lúc trước. Có lẽ, do không có trang phục nữ nhân che giấu, nên hắn đã hồi phục bộ dạng của một nam tử hán. Tóc hắn bình thường chỉ buộc đơn giản lên sau đầu, giờ buông xoã xuống bờ vai, khiến người ta vừa cảm thấy cuồng dã, lại tùy tiện. Hắn của lúc này, có khí khái nam tử nhất mà nàng từng nhìn thấy.

Thanh Hạm lắc đầu nói: “Chàng có khí khái nam tử hán hay không, đối với ta mà nói, không hề quan trọng một chút nào cả. Quan trọng là... chàng có thật tâm đối xử với ta không... Bình thường chàng giả nữ cũng được, hay là nam tử cũng thế, trong mắt ta, chàng đều là Lăng Nhựt Tâm.”

Nghe nàng nói vậy, trong mắt vốn lạnh lẽo bỗng đầy vẻ dịu dàng, hắn cúi đầu hỏi: “Ý nàng là...”

Thanh Hạm biết hắn muốn nói gì, nàng ngắt lời: “Ta không biết hiện giờ ta có yêu chàng hay không, nhưng ta có thể khẳng định, ta cũng không ghét chàng. Cảm giác khi ở bên chàng khác xa cảm giác khi ở bên cạnh Đại sư huynh ta. Ta không biết đây có phải tình yêu hay không, nhưng ta hy vọng chàng có thể cho ta một chút thời gian, để ta xác định được rõ, rốt cuộc cảm giác của ta đối với chàng gọi là gì.” Những lời này nàng vốn định nói với hắn từ hôm trước ở xưởng nhuộm, có điều chưa được vài câu hai người lại âm ỉ cả lên rồi.

Nghe mấy lời nàng nói lúc trước, mắt Lăng Nhược Tâm tối sầm đi, nhưng nàng vừa nói xong, trong mắt hắn lại đầy vẻ vui sướng, hai mắt hắn như sáng lên nói: “Nếu nàng đã nói cho ta nghe tiếng lòng của nàng, ta đương nhiên sẽ cho nàng có đủ thời gian để nàng hiểu rõ cảm giác của mình. Rồi nàng sẽ thấy, ở bên ta là lựa chọn chính xác nhất, hạnh phúc nhất của nàng.”

Trong lòng Thanh Hạm dâng lên cảm giác hạnh phúc, nàng cười tươi, để lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ xinh: “Ta cũng hy vọng có thể được như lời chàng nói. Nhưng ta cũng có một điều kiện, trước khi ta hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mình, chàng không thể dính vào ta, càng không thể động tay động chân với ta bừa bãi.” Nếu biết trước hẳn dễ nói chuyện thế này, thì trước kia nàng cũng chẳng cần phải cãi cọ đến khản cả cổ với hắn.

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Lăng Nhược Tâm không khỏi buồn cười. Cô nhóc này, dùng vẻ mặt dịu dàng nói chuyện với hắn, đơn giản chỉ là muốn dụ hắn vào bẫy thôi. Nhưng dù sao, hắn cũng không ghét nàng làm thế, tình cảm vốn là nên hai bên đều tình nguyện. Nếu cố gắng cưỡng ép, chỉ sợ sẽ mất hết cả cảm tình trong lòng nhau thôi. Nhớ tới dáng vẻ giống như cừu non của nàng khi nằm trong lòng hắn vừa rồi, dù có tác dụng từ bát thuốc của mẹ, cũng do nàng mất nội lực, nhưng nàng cũng vừa nói, nàng không ghét hắn. Hắn tin rằng, ngày hạnh phúc của hắn cũng không còn xa.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Yêu cầu của nàng, ta đồng ý, nhưng ta cũng có một điều kiện. Ta không thể chờ đợi nàng vô hạn được. Thế này đi, ta cho nàng thời gian nửa năm, nếu sau nửa năm, nàng vẫn không thể hiểu rõ tình cảm của mình, mà cũng không động lòng với nam tử nào, thì cả đời này nàng đều phải ở bên ta, làm nương tử của ta.”

Thanh Hạm nghe hắn nói cũng thấy có lý. Có nửa năm là đủ rồi, nàng có thể hiểu rõ quan hệ của họ. Ngày đó nàng còn muốn lập nhiều thỏa thuận với hắn, nhưng giờ có lẽ cũng không cần nữa, nhưng lại cũng không quá yên tâm, nàng liền giơ ngón tay út nói: “Ngoéo tay nào!”

Lăng Nhược Tâm rất buồn cười khi nhìn thấy hành động trẻ con của nàng, nhưng cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng ngoắc vào ngón tay của nàng. Nhìn thấy nàng tươi cười rất ngây ngô, có một cảm giác gọi là hạnh phúc dâng lên từ đáy lòng hắn. Lúc này, xiêm y của nàng hơi hỗn loạn, mái tóc thả dài xuống vai, đôi mắt đen láy tràn ngập ý cười. Hắn ghé sát lại, hôn nhẹ vào trán nàng một cái. Nụ hôn này không hề mang theo dục vọng, mà vô cùng dịu dàng.

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Chàng vừa nói sẽ không động tay động chân sàm sỡ ta, giờ chàng lại như vậy!”

Lăng Nhược Tâm nói: “Chuyện này đâu có tính là sàm sỡ. Giờ nàng là nương tử của ta, ta chỉ đòi lại một chút quyền lợi đáng có của tướng công thôi mà.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn: “Hiện giờ thì chàng nên gọi ta là ‘tướng công’, chàng mới là ‘nương tử’ của ta. Đừng tưởng rằng cha ta đứng về phía chàng, thì chàng có thể kiêu ngạo!”

Lăng Nhược Tâm sáp lại gần hơn chút nữa nói: “Hình như giờ nàng mới là người kiêu ngạo thì có! Nương tử của ta!” Giọng của hắn vô cùng mờ ám, lại thấy hắn ghé sát lại gần, Thanh Hạm liền ngước mắt nhìn lên, nhưng lại nhìn ngay thấy bức tranh hợp hoan... khí huyết dâng trào, máu mũi khó khăn lắm mới ngừng được, giờ lại chảy ra.

Trong lòng Lăng Nhược Tâm vô cùng bức tức, hắn gầm nhẹ: “Chết tiệt!”. Nhưng mắng xong, lại đành chấp nhận số phận, lấy khăn lau máu cho nàng.

Sau khi máu ngừng chảy, Lăng Nhược Tâm cũng không dám trêu chọc nàng tiếp nữa, đưa tay tắt nến, mặc trung y, ghé người nằm xuống cạnh nàng. Chỉ một lát sau hắn đã nghe thấy tiếng thở đều đều của nàng, đành phải hít sâu một hơi. Nàng ngủ ngon thật đấy nhỉ? Có điều, đêm dài này, hắn phải chịu đựng thế nào đây???

Lăng Nhược Tâm vẫn còn đang miên man suy nghĩ, thì thấy ngực bị đè nặng xuống, hoá ra là tay nàng đè sang người hắn. Vừa đặt tay nàng về chỗ cũ, thì chân nàng lại duỗi ra, đè thẳng lên cái nơi nào đó khiến hắn đau đến toát mồ hôi lạnh, nhưng lại không thể phát tác với nàng. Hắn oán hận gạt chân nàng xuống, thì nửa thân người nàng lại nhích lại gần, ngực hắn chạm vào nơi mềm mại nào đó, khiến hắn thậm chí hít sâu một hơi lạnh, trong lòng vô cùng giận dữ, dứt khoát ôm chặt cả người nàng vào lòng. Có điều, thời tiết bây giờ đang rất nóng nực, rồi mùi thơm trên cơ thể nàng lại truyền đến, khiến hắn càng không thể ngủ yên.

Lăng Nhược Tâm chấp nhận số phận, hít sâu một hơi. Xem ra, đêm nay hắn không thể ngủ nổi rồi!

oOo

Chương 61.2

Ánh nắng sớm len qua cửa sổ, chiếu vào mặt Thanh Hạm. Nàng duỗi người, lại phát hiện mình đang nằm trong lòng Lăng Nhược Tâm. Thanh Hạm hơi hoảng hốt, lại nhớ tới chuyện đêm qua đã xảy ra, trong lòng không khỏi buồn cười. Nàng nhìn sang Lăng Nhược Tâm, thấy một vầng đen vòng quanh mắt hắn, chắc đêm qua hắn ngủ không ngon giấc.

Tuy hai người quen biết đã lâu, nhưng nàng vẫn chưa từng thấy Lăng Nhược Tâm im lặng như thế. Rèm mi rất dài phủ lên mắt hắn, không có sự âm nhu như lúc trước, nhưng lại rất rạng rỡ. Đôi môi hơi mím lại, khoé môi hơi nhếch lên một nụ cười như có như không, nhìn còn có chút đáng yêu. Thanh Hạm chưa bao giờ nghĩ, dáng vẻ ngủ say của hắn còn... đẹp như thế.

Một giọng nói trầm khàn truyền vào tai nàng: “Có phải nàng cảm thấy, tướng công của nàng rất khôi ngô tuấn tú, nhìn mãi không chán không?”

Bị Lăng Nhược Tâm bắt gắp, Thanh Hạm hơi ngượng ngùng, nhưng sau khi nghe hắn nói, lại nhìn thấy vẻ mặt thối của hắn, nàng không nhịn được khẽ cười nói: “Chàng không phải là đẹp trai tuấn tú, mà là xinh đẹp.”

Thấy ánh mắt hắt đến sẫm đi, Thanh Hạm cười hi hi, xoay người định xuống giường. Nhưng Lăng Nhược Tâm đã đoán trước được hành động của nàng, hắt vờn tay ra, kéo nàng vào lòng, hôn lên mặt nàng một cái, nói: “Đây không phải là vi phạm quy ước, mà là trừng phạt nàng đêm qua khiến ta không ngủ được.”

Thanh Hạm cười nói: “Giao hẹn với chàng đúng là thiết thòi mà. Tự chàng ngủ không ngon, sao lại trách ta?”

Lăng Nhược Tâm nhìn nàng nói: “Người nào đó có tư thế ngủ thật là đẹp cơ! Cũng may ta là bậc chính nhân quân tử, chứ đổi lại là nam tử khác, có người chủ động ôm ấp yêu thương, không ăn sạch sẽ mới là lạ!”

Mặt Thanh Hạm đỏ bừng lên, sảng giọng nói: “Rõ ràng sáng nay chàng ôm ta, giờ còn nói ta chủ động ôm ấp!”

Lăng Nhược Tâm cười xấu xa: “Thanh Hạm, ta có thể cam đoan với nàng, nếu lần sau nàng còn ngủ như vậy, ta nhất định sẽ ăn nàng!” Thấy Thanh Hạm trừng to hai mắt nhìn hắn, nụ cười trên mặt hắn càng xấu xa hơn: “Cũng không cần chờ lần sau nữa, giờ ăn nàng luôn đi.”

Thanh Hạm còn đang định đối đáp lại, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên. Lăng Nhược Tâm sùng sốt, Thanh Hạm liền vùng ra khỏi ngực hắn, nhảy xuống giường, sửa sang lại y phục rồi chạy ra mở cửa. Vừa mở cửa ra, nàng thấy ngay Lăng Ngọc Song đang đứng đó.

Thanh Hạm nói: “Sư phụ, chào buổi sáng!”

Trên mặt Lăng Ngọc Song khó giấu được sự lo lắng, nhưng vẫn cười nói với Thanh Hạm: “Đã thành thân với Nhược Tâm rồi mà còn gọi ta là sư phụ nữa. Phải gọi là mẹ mới đúng.”

Thanh Hạm hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn nghe lời, gọi một tiếng “mẹ”.

Lăng Ngọc Song cười nói: “Đúng là đứa bé ngoan!”

Lăng Nhược Tâm nhìn sắc mặt Lăng Ngọc Song có vẻ khác thường. Bà luôn ao ước hắn thành thân với Thanh Hạm, hôm nay lại tới sớm thế này, chỉ e là xảy ra chuyện lớn, vội hỏi bà: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Lăng Ngọc Song rút một lá thư từ trong ngực áo ra đưa cho Lăng Nhược Tâm nói: “Sáng nay bỏ câu đưa lá thư này đến. Thái tử nói trong cung xảy ra chuyện lớn, hắn bị người ta hãm hại, hiện đang bị giam lỏng. Hoàng hậu kích động Hoàng thượng phế truất ngôi vị Thái tử, lập Tam hoàng tử lên ngôi Thái tử.”

Lăng Nhược Tâm xem xong thư, mày hơi nhíu lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Xem ra, bọn họ đã không đợi được nữa rồi, còn có thể bày mưu tính kế nữa. Thái tử cũng thật là, biết rõ bọn họ đã âm mưu bưng bưng, còn sơ suất như vậy, lần này e là phiền phức rồi.”

Thanh Hạm biết Huyền Thái son trang luôn hỗ trợ Thái tử Tàn Phong Ảnh, còn đối với Tàn Phong Dương chỉ duy trì thái độ không mặn không nhạt mà chống đỡ thôi. Thái tử phạm tội bị giam lỏng, có lẽ là phạm sai lầm lớn, nếu không sẽ không đến mức như thế. Mấy năm nay, Huyền Thái son trang luôn trợ giúp Thái tử củng cố địa vị, nếu hắn xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ liên lụy đến Huyền Thái son trang. Mà Lăng Nhược Tâm thì đã đắc tội nhiều với Tàn Phong Dương, hắn ta chỉ hận không có cơ hội đối phó với Huyền Thái son trang. Nếu Thái tử thật sự bị phế truất, Tàn Phong Dương lên ngôi vị, thì người đầu tiên hắn ta đối phó sẽ là Huyền Thái son trang.

Nàng đứng bên cạnh hỏi: “Rốt cuộc Thái tử đã phạm sai lầm gì mà khiến Hoàng thượng phải giam lỏng hắn?”

Lăng Nhược Tâm lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, trên thư chỉ nói xảy ra chuyện lớn, bảo ta nhanh chóng đến Hoàng đô, trên đường đi hắn sẽ phái người tới đón, và nói cho ta biết chân tướng sự việc. Lưu Quang Dật Thái cũng vừa làm xong, vốn chúng ta cũng cần đi Hoàng đô. Có điều, việc này tới hơi nhanh, dù Thái tử không được sủng ái, nhưng nếu muốn phế truất ngôi vị của hắn thì cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, hai chuyện này xảy ra cùng một lúc cũng quá trùng hợp, chỉ e là ở giữa còn có âm mưu gì khác.”

Lăng Ngọc Song thở dài nói: “Người đời chỉ nói rằng Huyền Thái son trang vô cùng giàu có, nhưng không biết đằng sau đó ẩn giấu biết bao sát khí. Năm đó, bà ngoại con nghĩ trăm phương nghìn kế để đồ thừa và vài dật của Huyền Thái son trang trở thành ngư dụng của Hoàng gia, khiến bao nhiêu người ghen tị đến đỏ mắt, nhưng cũng đưa tới không ít tai vạ. Có quan hệ với Hoàng gia, tức là tiến vào một con lốc vô hình. Lốc xoáy càng xoáy càng nhanh, sau khi bước vào rồi, không thể thoát ra được nữa!”

Lăng Nhược Tâm an ủi: “Mẹ, mẹ cũng đừng quá lo lắng. Năm đó bà ngoại có thể đánh bại nhiều người như vậy, thì con cũng có cách để thoát thân được. Thành sự hay không là do con người, không có gì đáng sợ cả. Huống chi, với năng lực của con, mẹ cũng biết mà, nhất định con có thể hoá giải nguy cơ này.”

Trong lòng Lăng Ngọc Song cảm thấy rất buồn bã, bà nhẹ nhàng kéo tay Thanh Hạm, rồi lại kéo tay Lăng Nhược Tâm nói: “Nhược Tâm, vất vả cho con rồi, từ khi con sinh ra, ta cũng răn ép con từ một nam tử chân chính lại nuôi dưỡng như một nữ tử. Mẹ biết trong lòng con cũng không chịu nổi, nhưng chưa bao giờ mẹ nghe thấy con nói một lời oán giận nào. Những năm gần đây, con cũng vất vả nhiều. Một mình điều hành cả Huyền Thái son trang lớn như vậy, cũng nhờ con tiếp nhận Phi Phượng môn từ bà đi, nên mới có thể mở rộng sản nghiệp của Huyền Thái son trang. Để con hai mươi tuổi mới được đón dâu, rồi ngay ngày hôm sau lại phải lên đường đi Hoàng đô. Đúng là mẹ sai lầm một bước, mà huỷ hoại cả đời con rồi!”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Mẹ, mẹ nói gì mà nghiêm trọng thế. Con cũng không khổ như mẹ nghĩ đâu. Tuy cảm giác bị người ta coi là nữ tử cũng không sung sướng gì, nhưng cũng rất nở mày nở mặt mà. Hơn nữa, con cũng không ghét kinh thương.” Hắn nhìn Thanh Hạm nói: “Nếu không phải vì quyết định năm đó của mẹ, thì con và Thanh Hạm chỉ sợ là sẽ khó đến được với nhau. Con còn muốn cảm ơn mẹ và Đoàn thúc thúc, đã chuẩn bị giúp con một thế tử tốt như vậy. Hơn nữa, Thanh Hạm cũng không phải nữ tử bình thường. Tuy hôm nay con phải đi Hoàng đô, nhưng cũng không phải chia

xa với Thanh Hạm. Con sẽ đưa nàng đi theo. Có hai người, có thể chăm sóc cho nhau. Thanh Hạm, nàng nói có đúng không?!”

Nghe Lăng Nhược Tâm nói vậy, trong lòng Thanh Hạm cũng cảm thấy nao nao. Nàng vẫn nghĩ Lăng Nhược Tâm là một người bạc tình, nhưng nghe hai mẹ con họ nói vậy, nàng lại cảm thấy tình cảm của họ rất sâu sắc. Từ nhỏ nàng đã không có mẹ, cha cũng sớm đưa nàng lên núi học võ. Tuy Huyền Cơ Tử và các sư huynh đệ trên Thương Tổ môn đều đối xử với nàng rất tốt, nhưng vẫn thiếu đi cảm giác tri kỷ. Nghĩ vậy, trong lòng nàng cũng ấm áp hơn, và lại, nàng cũng vốn tính toán đi theo Lăng Nhược Tâm để thăm thú Hoàng đô.

Thanh Hạm cười nói: “Đúng thế, mẹ à, mẹ đừng lo. Con đi cùng Lăng Nhược Tâm, hai người có thể chăm sóc cho nhau. Mẹ đừng nghĩ ngợi nhiều. Hon nữa, Nhược Tâm thông minh như vậy, làm gì có chuyện gì chàng không giải quyết được.”

Dù Thanh Hạm nói chỉ để an ủi Lăng Ngọc Song, nhưng Lăng Nhược Tâm nghe thì lại thấy cực kỳ thích thú, hẳn không nhận được, lén nhìn trộm nàng một cái, thầm nói: “Thì ra trong lòng nàng, ta lợi hại như vậy. Muốn để nàng xác định rõ tâm ý, có lẽ sẽ khá dễ dàng thôi.”

Lăng Ngọc Song nghe xong, sự lo lắng trên mặt tiêu tan đi không ít. Trời sinh bà tính lạc quan, tuy đang gặp đại nạn, bà cũng tin rằng, chỉ cần mọi người đồng lòng, chắc chắn sẽ giải quyết được mọi chuyện.

Hon nữa, từ cơ thể Lăng Nhược Tâm toả ra sự tự tin khó giấu, bà không khỏi cảm khái hàng ngàn vạn lần, con trai của bà thật đúng là niềm kiêu hãnh của bà!

Sau khi Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm dùng xong điểm tâm, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong từ lâu. Bọn họ vốn tính toán sẽ đi Hoàng đô cống nạp Lưu Quang Dật Thái vào ngày thứ hai sau tân hôn. Tuy bây giờ có chút biến cố, nhưng cũng chỉ là delay nhanh ngày xuất hành lên một chút mà thôi. Đồ đạc cũng đã được chuẩn bị hết. Lần này đi Hoàng đô, Lăng Nhược Tâm còn muốn mở rộng thêm quan hệ, nên ngân lượng này kia cũng không cần phải chuẩn bị nhiều, đến lúc đó nếu cần thì có thể trực tiếp đến tiền trang tư nhân ở Hoàng đô rút là được.

Thấy Thanh Hạm đứng bên cạnh xe ngựa ngó đông ngó tây, Lăng Nhược Tâm thừa biết nàng đang tìm Tống Văn Chi, trong lòng hơi không vui nhưng vẫn cố hỏi: “Nàng đang tìm sư huynh à?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Ta rất lo, từ hôm qua tới giờ không thấy sư huynh, không biết huynh ấy chạy đâu nữa.” Đối với Tống Văn Chi, nàng vẫn cảm thấy có chút áy náy. Dù sao nàng cũng lừa hắn, nàng và Lăng Nhược Tâm thật sự thành thân, mà Lăng Nhược Tâm lại là nam tử chứ không phải nữ tử. Lời nói dối này càng lúc càng lớn, lớn đến mức nàng không biết sau này phải giải thích với hắn thế nào.

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: “Có lẽ sư huynh nàng nhìn thấy nàng thành thân, trong lòng hơi khó chịu, nên chạy ra ngoài một mình giải sầu.”

Tống Văn Chi đúng là đi giải sầu, nhưng lần giải sầu này, lại mang đến phiền toái cực lớn.

Thanh Hạm lắc đầu nói: “Sư huynh đã từng nói, sau này dù thế nào cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ ta, hẳn sẽ không vô duyên vô cớ mất tích đâu.” Trước giờ Tống Văn Chi là người có tình có nghĩa, nàng cũng biết hắn rất quan tâm đến nàng, hon nữa, hắn cũng biết hôm nay nàng sẽ đi Hoàng đô cùng Lăng Nhược Tâm, chắc chắn không thể nào không tới từ biệt nàng.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm cũng cảm thấy không vui, hắn nói sâu xa: “Có lẽ hắn phát hiện mối quan hệ không tầm thường giữa chúng ta, nên nhất thời không chấp nhận được, liền chạy ra ngoài một mình tâm hoan mua vui không biết chừng.”

Nghe hắn nói càng ngày càng kỳ cục, Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn: “Sư huynh ta không phải người như vậy!”

Ký Phong đứng bên cạnh, nghe thấy họ nói vậy liền nói: “Sáng sớm hôm qua, ta có nhìn thấy Tống đại hiệp đi một mình ra khỏi sơn trang, sau đó không thấy hắn quay về. Đến giữa trưa, A Căn đi mua đồ thì nhìn thấy Tống đại hiệp đang ngồi uống rượu cùng Tô đại đương gia ở lầu lầu Hoành Thăng, sau đó không biết đi đâu.”

Thanh Hạm vừa nghe đã thấy kỳ quái, Tống Văn Chi và Tô Dịch Hàn vốn bất hoà với nhau, sao có thể ngồi cùng một chỗ uống rượu được, nàng liền hỏi: “A Căn không nhìn lầm chứ? Bọn họ sao có thể ngồi uống rượu với nhau được?”

Ký Phong đáp: “Hôm đó Tô đại đương gia đến tìm Tống đại hiệp, chính là A Căn đi thông báo mà. Vì Tống đại hiệp không muốn gặp Tô đại đương gia, cho nên khi A Căn nhìn thấy họ ngồi uống rượu cùng nhau mới cảm thấy kỳ quái, còn cố tình đi qua đi lại nhìn cho rõ. Đúng là Tống đại hiệp ngồi uống rượu với Tô đại đương gia mà.”

Nghe Ký Phong nói vậy, trong lòng Lăng Nhược Tâm thoáng dâng lên dự cảm không tốt. Hắn hiểu rất rõ bản chất của Tô Dịch Hàn, hẳn ta làm chuyện gì cũng đều có mục đích, tiếp cận Tống Văn Chi như vậy, chỉ sợ là có âm mưu khác. Mà lúc này còn chưa thấy bóng dáng Tống Văn Chi đâu, quả thật cũng không ổn lắm. Có điều, hắn vốn cũng không có cảm tình với Tống Văn Chi, mà hiện giờ, chuyện đi Hoàng đô còn quan trọng hơn chuyện của Tống Văn Chi nhiều, hon nữa, mặc dù Tống Văn Chi hơi cứng nhắc, nhưng cũng trầm ổn, chắc sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng nói: “Mặc dù sư huynh nàng và Tô Dịch Hàn có chút xích mích, nhưng võ công của hắn cao cường, Tô Dịch Hàn cũng biết quan hệ của hắn và nàng, chắc sẽ không dám làm thương tổn gì hắn đâu. Có lẽ tâm tình của đại sư huynh nàng phiền muộn, nên cùng hắn ta uống chén rượu thôi. Chắc hẳn uống hơi nhiều, nên ngủ ở đâu đó. Chúng ta cũng phải khởi hành rồi. Chờ hắn tỉnh rượu sẽ không có chuyện gì cả.”

Tuy trong lòng Thanh Hạm hơi lo lắng, nhưng nghĩ lại, từ nhỏ đến giờ đều là Tống Văn Chi chăm sóc nàng, hẳn làm việc gì cũng rất cẩn thận, bình tĩnh, không dễ kích động như nàng, nên chắc sẽ không có việc gì đâu. Có điều, không biết vì sao, trong lòng nàng vẫn có vài phần lo lắng, nhưng nàng biết Lăng Nhược Tâm nói có lý, đành gạt gập đầu rồi theo hắn lên xe ngựa.

Có điều, Thanh Hạm không biết rằng, lần này nàng bước lên xe ngựa, đã làm thay đổi cả số phận của cả ba người, nàng, Lăng Nhượng Tâm, và Tống Văn Chỉ. Vòng xoay số phận lại xoay tròn...

HẾT QUYỂN 1

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Mưa gió nổi lên

Bốn ba hơn mười ngày, cuối cùng Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm cũng tới Hoàng đô Phụng Tiềm.

Thành Phụng Tiềm cũng là một rất phồn hoa, nhưng so với thành Tầm Ân thì trang nghiêm hơn một chút, nhưng lại không sinh động bằng. Tường thành cao cao, thâm cung đại viện xa xa, cùng với đội quân thủ vệ sâm nghiêm (vừa đông vừa nghiêm ngặt), đã thể hiện địa vị không tầm thường của toà thành này, mơ hồ còn cảm nhận được sự uy nghiêm của nó.

Thanh Hạm và Lăng Nhượng Tâm vừa vào cửa thành đã bị cản lại, kiểm tra theo thường lệ. Lăng Nhượng Tâm nhủ mảy, hấn đến Phụng Tiềm không dưới mười lần, nhưng đây là lần đầu tiên bị ngăn lại, xem ra, chuyện của Thái tử có vẻ nghiêm trọng hơn hấn tưởng, nếu không, sẽ không kiểm tra người ra vào thành nghiêm ngặt đến mức này.

Có điều, hấn vừa bước xuống xe ngựa, thì cả đám thị vệ đã hoa mắt choáng váng. Bọn họ đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng mỹ nhân như ‘nàng’ thì chưa từng thấy bao giờ, nhất thời chỉ lo ngơ ngác nhìn hấn, còn quên đi kiểm tra xe ngựa.

Trong mắt Lăng Nhượng Tâm hiện lên một chút sát ý, hấn thản nhiên nói: “Vị quân gia này, đang nhìn mặt tại hạ có dính bẩn sao?”

Lúc này, tên thị vệ mới hồi phục tinh thần nói: “Tiểu thư đúng là quốc sắc thiên hương, không biết nàng là người ở đâu, đã có hôn phối hay sao?” Trong mắt hấn ta đầy vẻ ái mộ đến dị thường.

Nhìn hành động của gã thị vệ, Thanh Hạm thật sự muốn cười, xem ra, trên đời này còn rất nhiều những kẻ háo sắc. Nghĩ lại, thì lúc mới quen, nàng cũng bị dáng vẻ của hấn làm cho ngẩn ngơ, không ngờ một mỹ nhân như thế lại là một nam tử.

Lăng Nhượng Tâm khẽ mỉm cười nói: “Không biết quân gia phụ trách an nguy của Hoàng đô, hay là điều tra hôn phối của nữ tử?”

Mặt thị vệ kia đỏ bừng, cũng không tra xét xe ngựa của Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm nữa đã muốn thả bọn họ đi. Nhưng một thị vệ bên cạnh liền ngăn lại, nhìn thấy Lăng Nhượng Tâm muốn lên xe ngựa, gã cười hi hi nói: “Mỹ nhân mảnh mai thế này, sao có thể tự lên xe ngựa được, để ta đỡ nàng.” Dứt lời, bộ dạng gã vô cùng lỗ mãng, định đưa tay ra sờ tay Lăng Nhượng Tâm.

Lăng Nhượng Tâm khẽ mỉm cười: “Đa tạ vị quân gia này quan tâm!” Khi tay gã vừa đưa qua, hấn trở tay một cái, kim khâu liền chui vào mạch máu gã thị vệ, vận khí thêm một chút, kim khâu liền chui thẳng vào trong cơ thể gã. Hành động của hấn vô cùng mau lẹ, chỉ chớp mắt đã xong. Sau khi đâm xong, hấn còn mỉm cười với thị vệ kia, vận khí vào lòng bàn chân, thân người nhẹ nhàng bước vào thùng xe, dáng vẻ bình thường như được gã thị vệ kia đỡ lên vậy.

Gã thị vệ chỉ cảm thấy cánh tay hơi tê, đến khi giật mình tỉnh ra, thì Lăng Nhượng Tâm đã ngồi trên xe ngựa mà đi mất.

Thanh Hạm đứng bên cạnh, nhìn rõ ràng hết mọi hành động của họ, lại thấy sắc mặt Lăng Nhượng Tâm không tốt, nên nhẹ nhàng huých cánh tay hấn nói: “Gan chàng cũng to thật đấy, trước mặt nhiều người như vậy mà dám giết thị vệ Ngự lâm quân, chàng không sợ gặp phiền phức à?” Khi kim khâu đi vào mạch máu, nhất định sẽ chuyển động theo dòng máu lưu chuyển, không quá canh ba, gã thị vệ kia chắc chắn sẽ bị kim đâm vào tim mà chết.

Lăng Nhượng Tâm thản nhiên nói: “Ai bảo bọn họ dám nổi sắc tâm với ta. Nếu đây là thành Tầm Ân, thì nhiều nhất ta cũng chỉ đánh đứt gân tay của họ là cùng. Có điều, ở Hoàng đô, mấy tay thị vệ đó đúng là đồ chết tiệt, trước kia không biết đã lợi dụng việc công để sàm sỡ bao nhiêu cô gái rồi. Hôm nay dám có ý đồ với ta, là do bọn họ tự chuốc lấy. Với thủ đoạn của ta, cũng chẳng ai có thể phát hiện ra được.”

Nhớ đến lúc hai người mới quen, Thanh Hạm không nhịn được liền hỏi: “Nói vậy, lúc chúng ta mới gặp nhau, chàng đã hạ thủ lưu tình rồi?”

Lăng Nhượng Tâm buồn cười, nhìn nàng một cái rồi nói: “Đâu chỉ là hạ thủ lưu tình, còn là rất rất lưu tình nữa là đằng khác. Đòi ta hận nhất kẻ nào coi ta như nữ tử rồi cột nhà, treo ghẹo. Lúc ấy, nếu không phải ngọc bội của nàng rơi ra, thì chắc chắn ta sẽ vứt nàng xuống hồ làm mồi cho cá.” Đây là sự thật chứ không phải chỉ hù dọa nàng.

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Người ta nói, độc nhất là tâm tư đàn bà, chính là để nói những người như chàng đấy.”

Lăng Nhục Tâm liếc nàng một cái rồi không thèm để ý đến nàng nữa.

Thanh Hạm lại kéo cánh tay hắn nói: “Có điều, ta cũng có thể hiểu được tâm trạng của chàng. Là một nữ tử bình thường bị người ta cột nhà, trêu ghẹo cũng sẽ nổi khùng ấy chứ.” Thấy sắc mặt hắn hơi dịu lại, nàng lại không sợ chết nói tiếp: “Nhưng mà, ác độc như chàng thì thế gian này chỉ có mình chàng thôi!” Dứt lời, nàng liền buông tay hắn ra, cười hi hi.

Lăng Nhục Tâm đang muốn nổi khùng thì xe ngựa đã ngừng lại, lão phu xe bên ngoài nói: “Đại tiểu thư, cô gia, tới khách điểm rồi.”

Hai người sắp xếp xong xuôi thì cũng đến chạng vạng. Hai người còn chưa kịp ăn cơm tối đã phải tiếp một người khác đến. Lăng Nhục Tâm vừa thấy người kia, liền mời vào phòng. Người kia vừa bước vào đã quỳ một gối xuống trước mặt Lăng Nhục Tâm nói: “Lăng đại tiểu thư, van xin cô, dù thế nào cũng phải nghĩ cách cứu công tử nhà ta.”

Lăng Nhục Tâm đỡ người kia dậy nói: “Trang Vũ, ngươi cứ đứng dậy đã rồi nói.”

Lúc này, nam tử tên Trang Vũ mới đứng dậy, Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Huyền Thái son trang vẫn cùng một trận tuyến với công tử nhà ngươi. Nhưng mà, chúng ta chỉ là dân thường, chuyện tranh đấu trong Hoàng cung, ta có thể làm gì được đâu! Ta chỉ có thể làm hết khả năng của mình, rồi đành phó thác cho ý trời thôi.”

Nhìn hành động của người kia, Thanh Hạm hơi giật mình, cũng biết công tử mà Trang Vũ nói chính là Thái tử.

Trang Vũ nghe Lăng Nhục Tâm nói xong liền đáp: “Công tử nhà ta nói, chuyện này chỉ cần Lăng Đại tiểu thư bằng lòng hỗ trợ, thì ngài chắc chắn sẽ được cứu!”

Trên mặt Lăng Nhục Tâm bỗng có vẻ xấu hổ, hắn cười khổ nói: “Công tử nhà ngươi quá đề cao ta rồi. Ta đâu có bản lĩnh như thế. Hoàng cung cũng không thể so sánh như Huyền Thái son trang được, mọi chuyện đâu phải do ta định đoạt. Và lại, trong Hoàng cung nhiều người như vậy, nhiều người nhòm ngó như thế, ta chỉ có có lòng mà không đủ sức thôi. Có điều, Huyền Thái son trang và công tử nhà ngươi là nhất mạch tương liên (ngồi trên cùng một con thuyền), có vinh thì cùng vinh, có họa thì cùng chịu, ta đương nhiên phải dốc hết toàn lực giúp đỡ. Nhưng cho đến giờ, ta vẫn không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Ngươi kể lại cho ta nghe trước đã, sau đó, chúng ta sẽ cùng nghĩ biện pháp.”

Trang Vũ lại quỳ xuống: “Trang Vũ xin tạ ơn Lăng Đại tiểu thư trước.”

Lần này, Lăng Nhục Tâm không đỡ hắn nữa, Trang Vũ tự đứng lên nói: “Căn nguyên sự tình là thế này: Mấy ngày trước lập thu, Hoàng thượng cùng các vị Hoàng tử đến khu rừng Hoàng gia ở Tây Bắc săn bắn. Ban đầu rất thuận lợi, cho đến sau giờ Ngọ, khi mọi người nghỉ ngơi, thì đột nhiên nổi lên một trận gió to. Con gió đó thổi bay bộ xiêm y của tiểu công chúa đi. Tiểu công chúa cực kỳ yêu thích bộ xiêm y đó, nên sai thiếp thân thị vệ chạy theo nhặt về. Không ngờ, thị vệ kia còn chưa đi tới nơi, đã bị một mũi tên nhọn bắn chết. Thì ra, ở đó có một đám thích khách đang mai phục, có điều, mọi người chưa phát hiện ra, thì bộ xiêm y đó đã rơi ngay xuống nơi ẩn thân của bọn chúng.”

Thanh Hạm hỏi: “Nhưng mà chuyện thích khách thì có liên quan gì đến việc công tử nhà ngươi bị giam lỏng?”

Trang Vũ thở dài nói: “Vấn đề là ở chỗ này, ngay khi phát hiện ra thích khách, Ngự lâm quân vội vàng hộ giá, truy đuổi thích khách, đám thích khách mười tên thì chết chín, còn một tên bị thương, chỉ nói một câu ‘hôn quân nên thoái vị đi’ rồi cắn thuốc độc tự tử. Hoàng thượng nghe thấy thế, long nhan giận dữ, nói nhất định phải truy bắt bằng được thủ phạm hôm đó. Mà việc duy trì an toàn của buổi săn bắn ngày đó là do công tử nhà ta phụ trách. Sau lúc ấy, ngài đã bị chê trách vì lơ là không làm tròn trách nhiệm, hơn nữa, Hoàng hậu nương nương lại châm ngòi thổi lửa trước mặt Hoàng thượng, nói rằng, trong thiên hạ này, chỉ có một người có ý nghĩ ‘hôn quân nên sớm thoái vị’ mà thôi. Công tử nhà ta làm Thái tử đã mười ba năm, nhưng vẫn chưa được kế vị. Hành động này, chỉ e là âm mưu giết cha đoạt vị, là hành động đại nghịch bất đạo, tội đáng muôn chết.”

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nói: “Đây rõ ràng chỉ là một cái bẫy. Sau đó thì sao?”

Trang Vũ gật đầu nói: “Công tử nhà ta cũng nói vậy. Có điều, việc phế bỏ Thái tử liên quan đến chuyện ổn định Quốc gia. Tuy Hoàng thượng cũng đề tâm đến lời nói của Hoàng hậu, nhưng nhất thời cũng không quyết định được, liền triệu tập vài đại thần đến bàn bạc chuyện này. Hữu tướng Tả Kinh Ân luôn đứng về phía công tử, nên cũng nêu ra những điểm đáng ngờ lần này, còn nói những hành động mà công tử làm vì triều đình mấy năm nay, cho rằng công tử là người đáng tin, lễ nghĩa, trân trọng dân chúng, hiếu thuận, cung kính, cần kiệm, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy. Nhưng Tả tướng Mộ Danh lại kiên quyết phản đối, hai phe tranh cãi gay gắt khiến Hoàng thượng nổi trận lôi đình, mắng cả hai một trận, rồi lệnh cho Hình bộ tra xét rõ chuyện này. Thái tử không làm tròn bổn phận, trước khi tra xét rõ sự thật, thì không cho phép ra khỏi phủ Thái tử. Tam Hoàng tử liền mượn cơ hội để tạt lợi, ngoài việc không cho người trong phủ Thái tử bước ra ngoài, còn thay người của hắn vào vị trí thống lĩnh Ngự lâm quân vốn là người của Thái tử. Vì thế, chẳng những Hoàng cung hạ lệnh giới nghiêm, mà toàn bộ những người ra vào thành cũng đều bị kiểm tra nghiêm ngặt, nói là để truy tìm thích khách.

Lăng Nhục Tâm hừ lạnh một tiếng: “Không biết là tìm thích khách hay là trêu ghẹo dân nữ nữa.” Thấy Trang Vũ có vẻ không hiểu, sắc mặt hắn cũng bình tĩnh lại: “Trang Vũ, nếu phủ Thái tử đã bị niêm phong, thì sao ngươi ra ngoài được?”

Trang Vũ trả lời: “Khi gặp chuyện không may, thì ta đang ở ngoài lo công việc. Đêm đó, khi ta quay về Hoàng đô, nghe nói điện hạ xảy ra chuyện, liền chạy đi dò hỏi. Điện hạ sai ta ở đây chờ Đại tiểu thư, nói với ta rằng, điện hạ có thể thoát thân hay không hoàn toàn dựa vào Đại tiểu thư.”

Lăng Nhục Tâm gật đầu nói: “Theo như ngươi nói, thì hiện giờ toàn bộ Hoàng đô đều là người của Tam hoàng tử, chỉ sợ từ khi ta vào thành đã bị người ta theo dõi rồi. Mà ngươi tới tìm ta chắc chắn cũng đã bị người ta nhìn thấy. Ngươi mau chóng rời khỏi đây đi. Trên đường nhớ cẩn thận một chút.” Hắn rất hiểu thủ đoạn của Tần Phong Dương, nếu hắn ta biết, chỉ e Trang Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

Trang Vũ đáp: “Trang Vũ tự biết lo cho mình, chỉ cần nhìn thấy Đại tiểu thư, nói lại mấy tin tức này cho Đại tiểu thư, thì Trang Vũ không còn sợ gì nữa.” Dứt lời, hần vãi chào Lăng Nhược Tâm rồi xoay người rời khỏi khách điểm.

Trang Vũ vừa đi, Thanh Hạm thuận miệng nói: “Năng lực của chàng cũng lớn thật. Thái tử gặp chuyện còn nói chỉ có chàng mới cứu được hần nữa.” Nàng biết bản lĩnh của Lăng Nhược Tâm không nhỏ, nhưng không nghĩ hần có thể cứu được Thái tử.

Lăng Nhược Tâm nằm xuống giường nói: “Ta không có bản lĩnh đó. Thái tử nói như vậy, chẳng qua là để kích động ta không thể không nghĩ cách cứu hần. Thật ra, dù hần không nói thế, thì Huyền Thái son trang cũng đã sớm ngồi cùng thuyền với hần. Có cứu được hần hay không, thì trong lòng ta cũng không chắc được. Chuyện trong thâm cung đại viện từ trước đến giờ đều dựa vào khéo léo chứ không dựa vào sức mạnh được. Chỉ là, chuyện này Trang Vũ nói nghe đơn giản vậy, nhưng ẩn trong đó không ít sát khí đâu.”

Thanh Hạm ngồi xuống cạnh Lăng Nhược Tâm nói: “Dù ta có ngốc đến đâu, cũng vừa nghe đã biết có người bày mưu tính kế hãm hại hần. Nhưng mà, hần đã làm Thái tử nhiều năm như vậy vẫn bình an vô sự, sao lần này lại để xảy ra chuyện lớn như thế? Chỉ e là hần ta đã sắp xếp hết người vào bên cạnh Thái tử rồi, nếu không thì làm sao có thể trùng hợp như vậy được.”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Càng ngày nàng càng biết cách suy xét vấn đề.”

Thanh Hạm lườm hần một cái: “Dù ta có biết suy xét đến đâu cũng không thể nào hiểu rõ được mấy thứ quan hệ rối rắm này. Hơn nữa, biết chàng lâu như vậy mà vẫn giống như trước, không bị chàng chinh chết mới là lạ ấy.” Đây là sự thật, hần đã dạy nàng rất nhiều thứ, cũng dạy nàng biết lòng người hiểm ác thế nào.

Lăng Nhược Tâm cười khỏ nói: “Ta xấu xa vậy sao?”

Thanh Hạm không đáp mà hỏi ngược lại: “Trên đời còn có người xấu hơn chàng sao?”

Lăng Nhược Tâm trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Tần Phong Dương đương nhiên xấu xa hơn ta. Ngay cả ca ca ruột mà cũng không buông tha. Ít nhất, ta luôn toàn tâm toàn ý bảo vệ người bên cạnh mình, sẽ không để người khác chạm đến dù chỉ một sợi lông!”

Thanh Hạm nhớ tới lúc vừa biết Tần Phong Dương, tnt có cảnh cáo nàng đừng dây dưa với hần, bây giờ lại thấy thủ đoạn của hần đối với ca ca ruột của mình, nàng cũng lạnh cả người, thờ dãi nói: “Hoàng gia xưa nay vốn vô tình, cho nên con của bậc đế vương cũng bạc tình như vậy. Chàng nói xem, Hoàng đế khôn khéo như thế, chẳng lẽ không nhìn ra bản chất vấn đề hay sao?”

Lăng Nhược Tâm nói: “Dù Hoàng đế có khôn khéo, nhưng xung quanh lại toàn là đám nịnh thần, thì ngài cũng không thể khôn khéo nổi. Hơn nữa, mấy năm gần đây, Hoàng đế đều độc sủng Thục phi, nàng cũng có thể hiểu được thủ đoạn của Thục phi, muốn che mắt Hoàng thượng, chắc cũng không có gì khó.”

Thanh Hạm hỏi: “Vị Thục phi này cũng thật bản lĩnh, Tần Phong Dương có người mẹ như thế, hần lại có dã tâm lớn như vậy, chỉ e là muốn không ngoan độc cũng khó. Chàng định bắt đầu từ đâu để cứu Thái tử?”

Lăng Nhược Tâm nói: “Thích khách tự tử chết, nên không có người đối chứng. Câu hần nói trước khi chết rõ ràng là do bị người ra xúi giục. Dù Thái tử có ngốc cũng không thể xuống tay với Hoàng thượng khi mình đang là người phụ trách an nguy. Nhưng mà, việc hần không làm tròn bổn phận là thật, giờ cũng chỉ có thể nghĩ cách giúp hần cời tội, để Hoàng thượng xử phạt hần nhẹ nhàng thôi. Nhưng nếu bên người Hoàng thượng đều có cơ sở ngầm của Tần Phong Dương, thì ta muốn gặp ngài cũng không phải chuyện dễ. Chỉ sợ chưa nói được mấy câu đã bị người khác phá hỏng. Cho nên, đành phải mượn cơ hội ngày mai công nạp Lưu Quang Dật Thái, rồi tìm cách thăm dò ý tứ Hoàng thượng, sau đó mới nghĩ cách cứu Thái tử được.”

Thanh Hạm hỏi: “Ngày mai đã phải vào cung dâng Lưu Quang Dật Thái rồi à?”

Lăng Nhược Tâm nói: “Ngày mai chính là hạn cuối của hẹn ước mười năm, cũng là thời cơ tốt nhất để tiến cung. Nếu ta đoán không lầm, thì khi chúng ta đến thành Phụng Tiêm, Tần Phong Dương cũng đã biết rồi. Với tính cách của hần, chỉ sợ sẽ lập tức tới tìm chúng ta thôi.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Hần tới tìm chúng ta làm gì?”

Lăng Nhược Tâm cười nhạt: “Hần biết ta nhất định sẽ tới giúp Thái tử. Hần tới thứ nhất là để tìm hiểu xem thực hư chuyện chế tạo Lưu Quang Dật Thái thế nào, mặt khác, cũng là để thăm dò thái độ của chúng ta.”

Thanh Hạm chợt nhớ tới một việc nói: “Ta vẫn có chuyện không hiểu rõ. Chàng đã lựa chọn giúp Thái tử thì đã đành, nhưng với sự khôn khéo của chàng, vì sao mỗi lần gặp Tần Phong Dương, không tươi cười niềm nở mà luôn đối chọi gay gắt như thế? Chàng cũng biết tính hần. Đối chọi với hần như vậy không có lợi cho chàng chút nào cả.”

Sắc mặt Lăng Nhược Tâm khẽ biến, nhìn có vẻ rất căm tức, hần rầu rĩ nói: “Từ trước đến giờ, ta không bao giờ có cảm tình với người có hành động bất lương với ta. Cho dù chỉ là cười nói xã giao, ta cũng không làm được.”

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm phì cười: “Ý chàng là, Tần Phong Dương vẫn có chút tư tưởng đến chàng, còn chàng vẫn đối chọi với hần là vì hần có suy nghĩ quá phận với chàng sao?” Nhớ đến hành động của Tần Phong Dương đối với Niệm Du ngày đó ở biệt viện, nàng cũng cảm thấy hần là một kẻ háo sắc. Người như vậy, sao có thể không có suy nghĩ quá phận với một tuyệt sắc mỹ nhân như Lăng Nhược Tâm?

Chương 1.2

Lăng Nhục Tâm trừng mắt nhìn Thanh Hạm: “Đúng mà cũng không đúng. Sau khi ta được Thái tử cứu, vẫn thường qua lại với Thái tử. Tuy Huyền Thái son trang không phải phú quý bậc nhất thiên hạ, nhưng cũng là phú thương số một số hai trong Phụng Dẫn quốc. Chỉ cần có sự hỗ trợ của Huyền Thái son trang, hẳn sẽ như hổ thêm cánh. Vốn ta vẫn rất khách khí với hắn, nhưng hắn lại được voi đòi tiên. Có một lần dám định sát ta, tuy không thực hiện được, nhưng cũng để lại một ấn tượng xấu khó xóa nhòa trong lòng ta đối với hắn. Hắn thấy cưỡng ép không được, liền thỉnh cầu Hoàng thượng hạ chỉ tử hôn. Sau khi Thái tử biết được ý đồ của hắn, liền nói với Hoàng thượng, ta đã sớm có hôn ước với người khác, nếu cố tình tử hôn sẽ là chia cắt uyên ương.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm thở dài: “Xem ra, Tần Phong Dương này vì muốn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế mà không từ thủ đoạn nào. Ta nhớ chàng đã từng nói Hoàng thượng cũng từng nảy sinh tâm tư với chàng, nhớ có Thái tử đứng ra giúp chàng mới thoát thân, nên chàng vì báo ơn mà toàn tâm toàn ý trợ giúp Thái tử, cũng không ngại đắc tội Tần Phong Dương. Thì ra, muốn khách khí với Tần Phong Dương cũng không được, vì chính hành động của hắn đã phá vỡ hết rồi. Cho nên, mỗi lần chàng nhìn thấy hắn, sắc mặt mới không hoà nhã gì.”

Lăng Nhục Tâm khẽ gật đầu, mày hơi nhíu lại: “Thật ra, ta cũng rất chán ghét hoàng cung. Tuy Thái tử đã cứu ta hai lần, nhưng cũng hại ta. Hành động của hắn không khác gì nói cho thiên hạ biết, giữa hắn và ta có mối quan hệ mờ ám không rõ ràng. Mà Huyền Thái son trang trước giờ giữ vị trí trung lập trong cuộc tranh đấu của Hoàng thất, bất tri bất giác lại bị hắn kéo về phe Thái tử. Vì thế mà biến thành người ngồi cùng thuyền, vinh nhục cùng hưởng. Và lại, cái gọi là cứu ta đó, sau này khi ta cần thận nghĩ lại, thì chẳng qua cũng chỉ là bấy thôi.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm nói: “Ý chàng là việc chàng và Hoàng thượng gặp nhau cũng là do hắn có ý sắp xếp?”

Lăng Nhục Tâm lắc đầu: “Việc này ta cũng không dám khẳng định chắc chắn. Nhưng việc lần đó cũng quá trùng hợp. Ngự hoa viên lớn như vậy, làm sao ta có thể tình cờ gặp Hoàng thượng. Lúc ấy, ta chẳng qua chỉ tiện cung giao vài vốc, giao đồ thù cho quân sự ở cung Thực phi thôi. Có điều, từ sau lần đó, mỗi lần ta tiện cung, thì phải tới gặp Hoàng thượng trước, rồi mới đi gặp Thực phi.”

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu gì của Thanh Hạm, hắn liền giải thích: “Thời gian đó, vốn là lúc Hoàng thượng đang lâm triều. Nhưng ngày hôm ấy, Hoàng thượng lại cố tình hạ triều rất sớm. Mà lúc ta đang đi trên đường, gặp một cung nữ, cô ấy dẫn ta đi lòng vòng, chờ sau khi cô ta rời khỏi đó, thì ta chạm mặt Hoàng thượng.”

Thanh Hạm hít sâu một hơi. Nếu sự thật là như vậy, thì tâm cơ của Thái tử kia cũng quá thâm sâu, để có được sự hỗ trợ của Huyền Thái son trang mà cố tình bày ra một thế trận như vậy. Có điều, thế trận này cũng được thiết kế rất cao minh, chẳng những làm cho Lăng Nhục Tâm chiếm được sự yêu thích của phụ hoàng, mà còn khiến Huyền Thái son trang cam tâm tình nguyện trợ giúp hắn. Có điều, hồi tưởng lại dáng vẻ của Thái tử, thì nàng lại cảm thấy hắn không giống người như thế. Nhưng mà, ở lâu bên cạnh Lăng Nhục Tâm, nàng cũng biết, người không thể dựa vào tướng mạo mà phán xét.

Thanh Hạm hỏi: “Chàng bắt đầu nghi ngờ Thái tử từ bao giờ?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Lúc đó ta cũng đã hoài nghi rồi, nhưng ta không có lựa chọn khác. Khi ta đi theo cung nữ kia, thì sự việc chắc chắn sẽ phải xảy ra như vậy.” Chuyện năm đó khiến hắn vô cùng ***** . (cái này là tác giả để, tớ ko hiểu ý tác giả là gì nên ko tự biên được)

Thanh Hạm thở dài: “Nếu chàng đã biết hắn có ý đồ với chàng, vì sao mấy năm nay còn khẳng khái giúp hắn?”

Lăng Nhục Tâm đáp: “Năm đó, khi bà ngoại ta đẩy Huyền Thái son trang vào trong vòng xoáy tranh đấu của Hoàng cung, thì con cháu của bà trừ khi nhà nát cửa tan, còn chắc chắn không thể tách rời quan hệ với Hoàng cung được. Mà ở Hoàng cung này, nếu muốn đứng vững, thì dù thế nào cũng phải tìm được chỗ dựa vững chắc. Dù ta có dựa vào Tần Phong Dương hay dựa vào Tần Phong Anh, thì cũng đều bị người ta lợi dụng. Nếu đều là bị người ta lợi dụng, thì sao không chọn người mà nhìn có vẻ không tệ lắm.”

Thanh Hạm nói: “Nhưng mà, sao nghe chàng nói, ta cứ có cảm giác Tần Phong Anh còn gian trá hơn Tần Phong Dương nhỉ?” Nếu chuyện năm đó thật sự là một cái bẫy, thì người đã giăng cái bẫy đó quả thật vô cùng khôn khéo.

Lăng Nhục Tâm chán nản cười: “Đúng vậy, vì Tần Phong Anh gian trá hơn Tần Phong Dương, nên ta mới chọn giúp hắn.” Thấy Thanh Hạm không hiểu, hắn lại nói: “Nàng nghĩ mà xem, sau khi mẫu hậu Tần Phong Anh qua đời nhiều năm như vậy, mà hắn vẫn có thể giữ được ngôi vị Thái tử của hắn. Nếu không có bản lĩnh, chi e hắn không thể giữ được chiếc ghế Thái tử của mình. Mạng của hắn cũng không giữ được. Hoàng thượng sủng ái đương kim hoàng hậu như vậy, nhưng cũng không nghe theo lời Hoàng hậu mà phế bỏ Thái tử. Bản lĩnh này, trong đám Hoàng tử, có lẽ chỉ mình hắn có. Mà người như vậy, muốn ngồi lên ngôi vị Hoàng thượng cũng không mấy khó khăn.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm lạ lẫm nhìn hắn: “Mấy người thật quá đáng sợ. Bề ngoài thì có vẻ chỉ như là chọn một chỗ dựa, nhưng thật ra cũng toan tính, suy tư nhiều như vậy!” Nàng vốn đã cảm thấy kỳ quái, vì sao Lăng Nhục Tâm lại kiên định giúp Thái tử, thì ra vốn còn có suy tính này.

Lăng Nhục Tâm bất đắc dĩ nói: “Ta cũng không muốn dính vào chuyện của họ, nhưng ở vị trí này, không thể không mưu tính vì mình.” Nếu được lựa chọn, hẳn cũng tình nguyện làm một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường. Có điều, tất cả mọi chuyện đều phải tùy thuộc vào hắn, theo ý nguyện của hắn?

Có tiếng gõ cửa, Thanh Hạm thở dài. Nàng liếc mắt nhìn Lăng Nhục Tâm một cái rồi đi ra mở cửa. Người tới đúng là Tần Phong Dương. Lăng Nhục Tâm nhìn Thanh Hạm với hàm ý ‘thấy ta đoán chuẩn chưa!’

Nhìn thấy Thanh Hạm mở cửa, Tần Phong Dương hơi sửng sốt. Thanh Hạm cười hi hi nói: “Tam công tử, đã lâu không gặp. Không ngờ lại trùng hợp như thế, ở đây mà cũng gặp được người!” Lời nói của nàng thì có vẻ rất thân thuộc, nhưng ánh mắt lại xa cách đến gần dăm. Lăng Nhục Tâm đã đoán được hết ý đồ của Tần Phong Dương khi đến đây, thì nàng cũng không cần sợ hãi gì nữa. Bị động không bằng chủ động mà nghênh đón thì hơn.

Tần Phong Dương ngăn người: “Đừng vậy, thật trùng hợp, chuyện lần trước...”

Thanh Hạm không cho hắn nói xong, liền cướp lời: “Lần trước ở nơi hẻo lánh kia mà cũng gặp được Tam công tử, thật đúng là ứng với câu nói trước kia Tam công tử đã từng nói với ta. Chúng ta thật có duyên, mà giờ thì càng thấy, duyên phận này cũng sâu thật!” Nàng không hề nhắc đến chuyện lần trước trêu đùa hắn. Nhìn sắc mặt của hắn, Thanh Hạm cũng mơ hồ đoán được, chỉ sợ là hắn đã biết người trêu chọc hắn hôm đó chính là nàng.

Khoé miệng Tần Phong Dương khẽ mỉm cười nói: “Ngày ấy, ta vốn muốn giải thích với ngươi, không ngờ ngươi đi nhanh quá. Mà ta lại bị người khác điểm huyết trên đường, nếu không phải Niệm Du thấy ta đi lâu không về, đi ra tìm ta, thì chỉ sợ bây giờ ta cũng vẫn còn bị treo trên cây mất. Thanh Hạm đi trước, liệu có phát hiện người đó là ai không?” Trên đời này, người dám trối hắn treo lên cây không nhiều. Thanh Hạm chỉ sợ là một trong số người ít ỏi đó.

Trên mặt Thanh Hạm lộ ra vẻ kinh ngạc nói: “Tam công tử bị treo lên cây sao? Sao ta không biết nhỉ? Ngày đó ta đi trước cũng không phát hiện ai cả.” Nàng nhìn Tần Phong Dương rồi nói tiếp: “Không phải là vì Tam công tử có quá nhiều kẻ thù trong thành Tầm Ân, nên bị người ta trả thù đấy chứ?”

Khoé mắt Tần Phong Dương cũng tràn ngập ý cười: “Có lẽ vậy! Nhưng mà, ta tự nhận thấy là nhân duyên của mình vô cùng tốt, cũng không có kẻ thù. Có điều, ngày đó trước khi bị người ta đánh ngã xỉu, ta thoáng ngửi thấy mùi hương trên cơ thể người đó, cũng hơi giống mùi hương của Thanh Hạm ngươi.”

Thanh Hạm cười ha ha: “Tam công tử nói đùa. Ta đã biết thân phận của Tam công tử tôn quý thế nào, mà cho dù không biết, thì ta cũng đã tiếp nhận tình cảm của Tam công tử, tốt xấu gì Tam công tử cũng từng cho ta mười lượng bạc, còn giúp ta gấp đồ ăn, thì ta làm sao có thể làm chuyện như thế được!”

Tần Phong Dương cũng cười ha ha nói: “Thì ra Thanh Hạm đã biết thân phận của ta. Có phải chính Lăng Đại tiểu thư nói cho ngươi biết không?”

Thanh Hạm cười nói: “Thân phận của Tam công tử tôn quý như vậy, kể cả tiện nội không nói cho ta, thì khí chất của Tam công tử cũng không thể che giấu được. Đúng rồi, quên chưa báo cho Tam công tử một việc. Ta và Lăng Đại tiểu thư đã thành thân. Tổ chức có hơi vội vàng, nên không kịp mời Tam công tử đến uống rượu mừng, xin thứ lỗi cho. Bây giờ nghĩ cũng thật hối tiếc, ngày đó mà có Tam công tử đến chung vui, thì rõ ràng là phúc khí lớn nhất đối với Huyền Thái sơn trang rồi.” Nàng không biết mấy lời này là nịnh bợ hay nói hươu nói vượn, nhưng dù sao, chính nàng cũng cảm thấy chơi trò này rất thú vị.

Thanh Hạm lại không để ý, sau khi Tần Phong Dương nghe đến chuyện nàng thành thân cùng Lăng Nhượng Tâm, sắc mặt hắn hơi biến đổi, ý cười trong mắt nhạt đi không ít, thoáng chốc biến thành tràn ngập sự ghen ghét.

Tần Phong Dương cũng không biết mình đang ghen ghét cái gì, lại nói, chuyện đó cũng không có gì đáng hận. Thanh Hạm là nam tử, việc cưới vợ là chuyện hết sức thường tình. Có điều, không ngờ ‘hắn ta’ lại có thể cưới được Lăng Nhượng Tâm mất cao hơn đầu kia về nhà. Tuy lần trước ở thành Tầm Ân, hắn đã được chứng kiến Lăng Nhượng Tâm tìm mọi cách bảo vệ, che chở cho Thanh Hạm, nhưng không ngờ thì ra Lăng Nhượng Tâm đã sớm có tình cảm với Thanh Hạm. Hơn nữa, với dung mạo của Lăng Nhượng Tâm, trên đời này chỉ sợ là không có nam tử nào không muốn cưới ‘nàng’, mà chỉ có người ‘nàng’ không muốn gả thôi.

Mặt Tần Phong Dương hơi cứng lại, cười méo mó: “Nếu vậy, phải chúc mừng hai vị rồi! Có điều hôm nay tới hơi vội, chưa kịp chuẩn bị lễ vật. Ngày khác ta sẽ chuẩn bị thật chu đáo.”

Nghe Thanh Hạm và Tần Phong Dương đối đáp với nhau, Lăng Nhượng Tâm cũng thầm buồn cười. Một người hoạt bát như Thanh Hạm thật đúng là dám bịa chuyện. Hắn luôn luôn để ý phản ứng của Tần Phong Dương. Khi thấy sắc mặt Tần Phong Dương hơi biến đổi, trong lòng hắn cũng thầm cảnh giác, Tần Phong Dương này không phải là đã nhận ra thân phận thật của Thanh Hạm đấy chứ? Lại thấy khi Tần Phong Dương nhìn về phía hắn, ánh mắt hơi ghen ghét, hắn mới thầm thở phào một hơi. Vừa nhìn là hắn biết Tần Phong Dương chưa phát hiện ra thân phận của Thanh Hạm. Nhưng mà Tần Phong Dương này... không phải lần trước hắn nói bậy bạ với Thanh Hạm mà lại là sự thật, hắn ta thật sự bị đoạn tự?

Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Tam công tử có lòng như vậy là đủ rồi, dù sao, ta và Thanh Hạm có thể ở bên nhau, cũng phải cảm tạ Tam công tử. Nếu ngày đó Tam công tử không thiêu cánh đồng Thiên tâm lan, thì ta và Thanh Hạm cũng không phải đi núi Lung hái Thiên tâm lan. Nếu không phải đi núi Lung, cũng sẽ không gặp nguy hiểm, mà không gặp nguy hiểm, thì càng không hiểu được tâm ý của đối phương. Nói ra, thì Tam công tử còn là bà mối của chúng ta! Hôm khác, ta và Thanh Hạm còn phải mang lễ vật tới quý phủ tạ ơn mai mối ấy chứ!” Dứt lời, hắn còn hơi cúi người với Tần Phong Dương.

Không biết vì sao, trong mắt Tần Phong Dương, nụ cười của Lăng Nhượng Tâm thật sự rất chói mắt. Tần Phong Dương cũng không hiểu vì sao lại có thứ cảm xúc này, khiến cho hắn muốn nổi giận, nhưng lại không biết phải nổi giận từ đâu. Trước mặt hai người này, hắn lại có cảm giác giận cũng không được, mà cười cũng không xong. Lời nói của Lăng Nhượng Tâm rõ ràng mang ý chỉ trích, nhưng hắn cũng không tức giận nổi với sự trách móc của Lăng Nhượng Tâm. Bị người ta thẳng thừng vạch mặt so với nỗi buồn trong lòng kia, thật chẳng thấm vào đâu.

Nụ cười của Tần Phong Dương cứng lại trên mặt, hắn ngượng ngùng nói: “Chỉ sợ là Đại tiểu thư hiểu lầm rồi, ngay cả Thiên tâm lan là cái gì ta cũng không biết, làm sao mà đốt được? Phần lễ tạ ơn mai mối này, ta dù thế nào cũng không nhận nổi. Có điều, hai người vừa tân hôn, có thể tới Hoàng đô một chuyến cũng không dễ dàng gì, lần này phải để ta thực hiện nghĩa vụ chủ nhà, đưa hai người đi du ngoạn mới được.”

Thanh Hạm cười hi hi: “Ta thích nhất là du ngoạn, có điều, khi vừa vào thành, thấy quan binh nhiều như vậy, lại nghe chuyện thời gian trước Hoàng thượng gặp thích khách, nên trong lòng cũng không tránh khỏi sợ hãi. Mấy tên thích khách đó cũng thật quá to gan, ngay cả Hoàng thượng mà còn dám ám sát, thì dân đen như chúng ta, đi ra đường ai biết sẽ gặp nguy hiểm gì. Cho nên, ta và Lăng Nhượng Tâm đã bàn bạc, ngày mai sau khi dâng Lưu Quang Dật Thái vào cung, sẽ lập tức quay về thành Tầm Ân, chỉ e là phụ chân tình của Tam công tử rồi.” Dứt lời, nàng nhìn chằm chằm vào mặt Tần

Phong Dương

Trong mắt Tần Phong Dương thoáng có vẻ hờn giận, nhưng cũng chỉ loé lên rồi chợt tắt. Hắn cười nói: “Như vậy, ta phải chúc mừng Lăng Đại tiểu thư đã chế tạo thành công Lư Quang Dật Thái. Dù thành Phụng Tiềm hơi loạn, nhưng ta có thể cam đoan, có ta ở đây, không ai dám động đến một sợi lông của hai vị. Có điều, Lư Quang Dật Thái là báu vật tuyệt thế, hai vị cần phải giữ thật cẩn thận, nếu lại bị cháy, hoặc bị người ta đánh cắp mất, thì sẽ phiền to.”

Hắn vừa dứt lời, cả Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm đều hơi kinh hãi. Lúc này, bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, có người hét to: “Không ổn! Cháy rồi! Mau tới dập lửa!”

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Cởi đồ nghiệm thân

Nghe thấy tiếng la hét kia, Lăng Nhục Tâm đẩy cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy phòng đặt lễ vật nổi lửa bốn phía, khói cuộn cuộn bốc lên. Cả đám đông nhốn nháo, Lư Quang Dật Thái là vải dệt, một khi gặp lửa sẽ cháy trước tiên. Lửa đã bốc lên, giờ có muốn đi cứu Lư Quang Dật Thái cũng không kịp nữa rồi, mà cho dù Lư Quang Dật Thái không bị thiêu hủy, thì gặp đại hoạ hoạn này, Lư Quang Dật Thái chắc chắn cũng không thể giữ được ánh sáng ban đầu.

Lăng Nhục Tâm quay lại lạnh lùng nhìn Tần Phong Dương: “Tam công tử thật quá thủ đoạn, tự mình đến cầm chân chúng ta, rồi lại cho người đi đốt Lư Quang Dật Thái, đúng là quá nham hiểm!” Khi hắn nói những lời cuối cùng, răng nghiến chặt lại, trong mắt đầy sự căm hận và sát ý.

Nhìn thấy lửa bốc lên, Thanh Hạm lo lắng lao ra khỏi phòng, đang muốn chạy tới căn phòng kia thì Lăng Nhục Tâm đã kéo tay nàng lại, thản nhiên nói: “Lửa quá lớn, dù lấy được Lư Quang Dật Thái ra thì nó cũng bị huỷ rồi. Hơn nữa, bên đó quá nguy hiểm, dù cũng đều phải chết cả, nhưng cũng đừng chết vì lý do này.” Nàng quan tâm đến Lư Quang Dật Thái như vậy, tức là cũng cực kỳ quan tâm đến hắn. Có lẽ hắn không cần chờ đến nửa năm, nàng cũng sẽ hiểu được tình ý của nàng đối với hắn, cuộc sống hạnh phúc của hai người không còn xa.

Thấy vẻ mặt hắn lạnh nhạt nhưng ánh mắt nhìn về phía nàng lại tràn ngập vui sướng và âu yếm, tim Thanh Hạm hơi lạc nhịp, nhưng cũng dừng lại, không đi về phía căn phòng kia nữa.

Tần Phong Dương nghe thấy tiếng hét, lại nhìn thấy lửa bốc lên bốn phía xung quanh căn phòng chứa đồ, dường như hắn cũng sửng sốt một chút. Hắn hơi cắn môi nói: “Tuy ta cũng rất muốn cầm được thiêu rụi Lư Quang Dật Thái, nhưng lần này thật sự không phải ta làm.” Thấy trong mắt Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm đầy vẻ khinh bỉ và nghi ngờ, hắn giận dữ nói: “Ta biết các người không tin ta, nhưng mặc kệ các người có tin hay không, ta vẫn phải nói. Lần này thật sự không phải do ta làm. Tuy ta không phải quân tử gì, nhưng cũng không phải tiểu nhân. Việc ta làm thì sao ta không dám nhận!” Không biết vì sao, nhưng hắn không muốn Thanh Hạm hiểu lầm hắn.

Lăng Nhục Tâm hừ một tiếng nói: “Chuyện mình làm ra mà không dám nhận, thế gian này nhiều người như thế. Có điều, lần này dù không phải Tam công tử làm đi chăng nữa, thì vốn Tam công tử cũng có âm mưu ấy. Với thân phận của Tam công tử, chỉ cần có ý đồ, thiếu gì kẻ nịnh hót bên cạnh sẵn sàng thúc ngựa đi làm thay. Những người đó, vì tranh sủng mà làm việc xấu, cũng có khác gì là Tam công tử làm?!”

Thanh Hạm đứng bên cạnh nói: “Tam công tử dùng trăm phương nghìn kế ngăn cản chúng ta chế tạo Lư Quang Dật Thái, tâm tư này đã sáng tỏ, nếu tâm ý đó của người có bị người ta nhìn thấu cũng chẳng có gì lạ. Có điều, với thân phận của Tam công tử, thì thật sự chẳng cần phải giải thích với chúng ta nhiều thế làm gì. Có lẽ, đến ngày mai, chúng ta sẽ vì trái thánh chỉ mà bị người ta lôi đi chém đầu, tịch thu gia sản, diệt tộc cũng là chuyện bình thường. Hy vọng, ngày mai Tam công tử không dùng thân phận của mình để ném đá xuống giếng là may lắm rồi.” Hành động của Lăng Nhục Tâm khiến nàng nghi ngờ, nhưng vẫn không thể không sát cánh cùng hắn đối đầu với Tần Phong Dương.

Đôi mày kiếm của Tần Phong Dương nhíu chặt lại, vừa bắt đầu đi, lại có chút bực mình, hắn rầu rĩ nói: “Chẳng lẽ trong lòng người, ta là loại tiểu nhân đê tiện vô sỉ như vậy sao? Tóm lại, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra ra bằng được!” Hắn tự nhận thấy, hắn chưa từng làm chuyện gì gây thương tổn cho Thanh Hạm, mà hắn, đường đường là một Hoàng tử, lại bị nàng trêu đùa đến nơi.

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nói: “Tra ra hay không cũng không quan trọng, chỉ sợ là từ nay Lư Quang Dật Thái cũng không còn tồn tại trên đời nữa rồi!” Huyền Thái son trang không còn nữa, thì đương nhiên cũng không có Lư Quang Dật Thái.

Thanh Hạm thản nhiên nói: “Tam công tử đừng nói đùa, người là rồng trong loài người, làm sao lại để ý đến thái độ của đám dân đen chúng ta được. Đã tới rồi, chúng ta muốn nghỉ ngơi, mời Tam công tử quay về đi!”

Ánh mắt Tần Phong Dương nhìn Thanh Hạm đầy vẻ phức tạp: “Rồi sẽ có một ngày, người hiểu được, ta rốt cuộc là hạng người gì!” Dứt lời, hắn oán hận quay đầu đi.

Tần Phong Dương vừa rời khỏi, giọng Lăng Nhược Tâm đầy vị chua: “Xem ra, hắn thật sự có tình cảm sâu đậm với nàng nhỉ!” Hắn cực kỳ ghét ánh mắt Tần Phong Dương nhìn Thanh Hạm, rõ ràng là hoàn toàn giống một người nam nhân nhìn người yêu của mình. Sức quyến rũ của Thanh Hạm cũng lớn quá đi, lại có thể khiến một nam tử chân chính ham mê mỹ nữ biến thành một kẻ có khuynh hướng đoạn tụ. Hắn càng nghĩ lại càng bức mình.

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Ta thấy hắn coi trọng chàng mới đúng đấy. Có lẽ lần trước chưa xơi múi gì được, nên lần này vẫn muốn nhìn lên thì sao. Có điều, bây giờ chúng ta phải làm sao? Lưu Quang Dật Thái đã bị huỷ rồi, chỉ e là đã không cứu được Thái tử, mà ngay cả Huyền Thái son trang cũng không giữ được mất.” Nghĩ một hồi, nàng cũng hơi chán nản, mất bao nhiêu tâm huyết nàng mới làm được Lưu Quang Dật Thái, vậy mà lại bị thiếu mất.

Lăng Nhược Tâm nói: “Đốt thì đốt đi, nhưng việc phóng hỏa lần này cũng hơi kỳ quái. Tuy hành động của Tần Phong Dương bình thường cũng không quang minh chính đại gì, nhưng hắn cũng không phải người dám làm không dám nhận.”

Thanh Hạm nhìn hắn nói: “Ý chàng là chuyện lần này không phải do Tần Phong Dương làm à?” Không phải hắn thì là ai được chứ? Người biết hành tung của họ lần này không nhiều, mà người để mắt đến Lưu Quang Dật Thái lại càng không có mấy.

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Hắn để ý hình tượng của mình trong lòng nàng như vậy, làm sao có thể phóng hỏa trước mặt nàng?” Giọng hắn hơi có vị chua, ánh mắt nhìn Thanh Hạm cũng mang ý tứ khác.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Thanh Hạm không khỏi buồn cười: “Chàng đừng có đứng đây mà làm ta ghê tởm chết đi mất. Có phải nhìn thấy có manh mối gì khác không? Có chuyện gì thì nói thẳng đi, đừng có gán ghép ta và hắn với nhau. Trước kia, tuy ta có hơi thân mật với hắn, nhưng còn thân cận với chàng hơn. Hơn nữa, rõ ràng là hắn nghĩ ta là nam nhân, dù có tâm tư như vậy, nhưng với thân phận của hắn, chắc chắn cũng sẽ không dám có hành động gì quá phận. Và lại, hắn bị ta chinh cho tới nơi tới chốn hai lần liền, ta cần phải sợ hắn sao.”

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, biết nàng nói cũng hợp lý, lại thờ dãi: “Có lẽ nàng không có ý gì với hắn. Nhưng không có nghĩa là hắn cũng không có ý gì với nàng. Sau này, nếu nàng gặp lại hắn, vẫn nên cẩn thận một chút là hơn.” Hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Thật ra, ta cũng không nhìn ra manh mối gì, nhưng cũng biết chuyện này hơi kỳ quái. Nếu hắn dám quang minh chính đại tới tìm chúng ta, thì chắc chắn sẽ không xuống tay đúng lúc này. Nếu hắn thực sự xuống tay, thì cũng không cần giải thích với chúng ta nhiều như thế.”

Thanh Hạm trầm ngâm một lát rồi nói: “Ý chàng là, có người cố tình muốn chúng ta hiểu lầm hắn? Có điều, chàng vốn đã có mâu thuẫn với hắn, thêm một chút hiểu lầm này thì cũng có khác gì đâu?” Nàng thật sự cảm thấy kỳ quái, nếu như có người cố tình tạo ra hiểu lầm này, thì người đó là ai? Sao phải làm như vậy?

Trên mặt Lăng Nhược Tâm lộ ra nụ cười bí hiểm nói: “Có thể là có người vẫn không quá yên tâm về ta, nên muốn quan hệ giữa ta và Tần Phong Dương càng trở nên xấu hơn.” Chuyện tranh đấu trong hoàng cung từ xưa đến nay đã vô cùng phức tạp, lòng người cũng sâu như biển rộng.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Thanh Hạm không nhịn được hỏi: “Ý chàng là, chính người của Thái tử đốt Lưu Quang Dật Thái?” Nếu như hắn ta đốt, vậy có lợi gì cho hắn?!

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Nàng cũng không ngạc nhiên. Đây chỉ là suy đoán của ta, nhưng chúng ta cũng không biết được chân tướng. Ta vẫn cảm thấy, với sự khôn khéo của Thái tử, mà làm chuyện lần này, thì có vẻ không đúng lắm. Nhưng lại không biết là ở chỗ nào. Nếu hắn muốn phá vỡ quan hệ của ta và Tần Phong Dương, thì cũng không cần thiết phải đốt Lưu Quang Dật Thái, nhưng trừ hắn ra, ta thật sự không nghĩ được còn ai sẽ làm ra chuyện như vậy nữa.”

Thanh Hạm thờ dãi: “Giờ Lưu Quang Dật Thái đã bị đốt rồi, ngày mai phải vào cung thế nào đây?”

Trông mặt Lăng Nhược Tâm hơi chuyển, thần nhiên nói: “Ai bảo Lưu Quang Dật Thái bị đốt?”

Thanh Hạm nghe vậy, nhảy dựng lên: “Cái gì? Lưu Quang Dật Thái không bị cháy? Sao lại thế? Rõ ràng ta nhìn thấy lửa cháy bốn phía căn phòng kia, mà lễ vật tủy thân của chúng ta đều đặt ở đó, làm sao có thể không bị cháy được?” Nàng nhớ rất rõ, Lưu Quang Dật Thái cũng để lẫn trong đồng lễ vật kia.

Lăng Nhược Tâm thần nhiên nói: “Người ta nói, thỏ khôn có ba hang, tuy ta không phải thỏ khôn, nhưng cũng biết đề quan trọng không thể để bữa bãi được. Hơn nữa, Lưu Quang Dật Thái kia là do chúng ta dùng hết tâm sức mà làm ra, sao có thể để người ta phá hỏng được. Ở Hoàng đô, ta còn có một biệt viện khác, vừa rồi, trước khi Trang Vũ tới tìm ta, ta đã lệnh cho môn đồ của Phi Phượng môn đưa Lưu Quang Dật Thái đi theo cửa sau khách điểm ra ngoài rồi. Cho nên, chắc chắn sẽ không bị đốt.”

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hắn nói: “Thì ra chàng đã sớm đề phòng rồi, vậy mà không nói cho ta, hại ta ở đây mất công lo lắng này giờ. Vừa rồi chàng còn hung hăng với Tần Phong Dương như vậy, khiến ta tưởng thật sự bị đốt rồi. Chàng cũng giỏi giả vờ quá đấy.” Nàng thâm hít sâu một hơi, Lăng Nhược Tâm này không biết lúc nào thật lúc nào giả. Vừa rồi trừng mắt nhìn Tần Phong Dương, công phu diễn kịch của hắn, chỉ có hơn mấy tiểu sinh trên sân khấu chứ không thể kém hơn được.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhược Tâm biết ngay nàng đang nghĩ gì, hắn xoa xoa đầu nàng nói: “Thật ra, cũng không phải ta cố ý giấu nàng, chỉ là, ta cũng đến thành Phượng Tiềm này khá nhiều lần rồi. Đề phòng có việc bất trắc, nên mới sai người đưa Lưu Quang Dật Thái đi trước. Có điều, không ngờ bọn họ còn không kịp chờ, xuống tay nhanh như vậy. Nghĩ lại ta còn đồ mờ hồ lạnh.

Thanh Hạm hơi rầu rĩ nói: “Dù ta mới đến Hoàng đô, nhưng bây giờ cũng hơi ghét nấy hành động của những người này, đúng là không từ thủ đoạn để

đạt được mục đích. Hiện giờ có lẽ chàng cũng nên nghỉ lại, dồn tâm sức giúp Thái tử như vậy có đáng không? Hẳn phải người đến đốt Lưu Quang Dật Thái, chính là muốn huy diệt Huyền Thái son trang. Nhưng lại phải Trang Vũ tới như không có chuyện gì. Không cần thiết phải bán mạng vì một người không tin tưởng mình như thế.”

Ánh mắt Lăng Nhượng Tâm hơi trầm xuống: “Chúng ta cũng không thể xác định được chuyện này có phải do Thái tử làm hay không, thì làm sao có thể quyết định độc đoán như thế được. Thật ra, đốt Lưu Quang Dật Thái, đối với Thái tử không hề có một chút lợi ích nào. Nhưng ta lại không nghĩ ra có người nào khác sẽ làm như thế. Hiện giờ sương mù đang giăng kín trước mặt, quan hệ trong Hoàng cung lại phức tạp vô cùng. Ngày mai chúng ta tiến cung phải thật thận trọng, làm việc gì cũng cần thận hết mức mới được.” Dứt lời, chính hắn cũng hít sâu một hơi.

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhượng Tâm, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: “Lăng Nhượng Tâm, trước kia chàng vẫn một mình đối mặt với nhiều chuyện như vậy sao?” Nàng nhớ hắn đã từng nói, từ năm tuổi hắn đã bắt đầu giúp Lăng Ngọc Song trông coi Huyền Thái son trang, đến mười tuổi bắt đầu một mình xử lý sổ sách, mười lăm tuổi thì trở thành đương gia. Sau khi hắn là đương gia, Lăng Ngọc Song không còn quản chuyện của Huyền Thái son trang nữa. Mà hắn, chẳng những quản lý tốt việc làm ăn của Huyền Thái son trang, mà còn học võ, thêu thùa, mở tiền trang tư nhân, cũng trải rộng các chi nhánh tiền trang ra cả nước. Nàng thật sự cảm thấy bội phục hắn khi có thể chu toàn tất cả mọi việc như vậy. Hơn nữa, việc này cũng không hề đơn giản, chẳng những thách thức năng lực dùng người mà còn thách thức năng lực quản lý của hắn.

Lăng Nhượng Tâm thở dài: “Một mình đối mặt với những việc này không đáng sợ, đáng sợ là, nửa đêm thanh vắng đối mặt với sự cô tịch, tâm sự không thể kể với ai...” Hắn như nhớ ra gì đó, hỏi: “Nàng vừa gọi ta là gì?”

Thanh Hạm sững sốt: “À Lăng Nhượng Tâm!”

Lăng Nhượng Tâm giật dỗi: “Dù chúng ta có nửa năm ước hẹn, nhưng nói gì thì nói, chúng ta cũng thành thân rồi, nàng gọi cả tên cả họ ta như vậy, đâu có giống vợ chồng tân hôn.”

Thanh Hạm cười nói: “Chàng yên tâm, trước mặt người khác, ta sẽ gọi chàng là Nhượng Tâm, xem như giữ thể diện cho chàng.” Nói thật, gọi hắn là Nhượng Tâm khiến nàng cảm thấy không tự nhiên, gọi Lăng Nhượng Tâm vẫn thoải mái hơn. Thấy hắn vẫn trừng mắt nhìn nàng, nàng lại nói: “Không lẽ chàng muốn ta gọi chàng là nương tử sao?! Nhưng mà, cứ nghĩ đến giới tính thật của chàng, ta lại không tự nhiên.” Nàng nói rất hợp tình hợp lý.

Lăng Nhượng Tâm kéo tay nàng qua, nói: “Nàng gọi ta là Nhượng Tâm cũng không phải là vấn đề giữ thể diện cho ta. Dù thế nào, cả đời này ta cũng coi nàng là thê tử duy nhất của mình. Nàng đương nhiên cũng không thể gọi ta là nương tử, phải gọi là tướng công.”

Thanh Hạm không nhịn được, cười ha ha nói: “Bảo ta gọi chàng là tướng công trước mặt người khác, thì cả đám người đó sẽ cười chết mất! Người ta sẽ nghĩ, nam nhân mà gọi nữ nhân là tướng công, trời đất đảo điên rồi!” Hay thật, còn nói gọi là tướng công nữa chứ. Nhưng nghĩ đến câu nói cả đời này chỉ có nàng là thê tử duy nhất của hắn, trong lòng nàng lại thấy ngọt vô cùng. Thì ra, trong lòng hắn đã sớm coi nàng là nương tử. Nhớ đến đêm động phòng hài hước của hai người, nàng lại càng buồn cười hơn.

Sắc mặt Lăng Nhượng Tâm hơi biến đổi, hắn đưa tay kéo nàng vào lòng, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Từ lúc ta vừa sinh ra, thì trời đất đã đảo điên rồi. Nam nhân là nữ nhân, nữ nhân là nam nhân. Thanh Hạm, ta chỉ muốn nói cho nàng biết, dù dáng vẻ của ta có giống nữ nhân đến thế nào, thì cuối cùng ta vẫn là một nam tử hán đường đường chính chính. Ta thề, chắc chắn sẽ có một ngày, ta lấy thân phận nam tử để đường đường chính chính bá đường thành thân với nàng. Ta cũng không cần biết bao giờ nàng mới có thể đón nhận ta, nhưng ta cam đoan, ta sẽ làm cho nàng hạnh phúc, sẽ cho nàng biết giá cho ta là lựa chọn chính xác nhất của nàng.”

Thanh Hạm nghe giọng hắn buồn bã, nhưng lời nói lại tràn ngập thâm tình. Tuy sắc mặt hắn không tốt, nhưng tình cảm lại đọng đầy trong đôi mắt sâu như nước hồ thu kia, khiến nàng muốn nhảy vào trong đó. Tim nàng không biết vì sao lại đập mạnh lên, trong lòng vô cùng ấm áp, nàng cười hi hi nói: “Không phải chàng vẫn đang ghi hận ngày ấy chàng phải làm tân nương, nên muốn nhân cơ hội trả thù ta đấy chứ?! Chỉ sợ chờ đến khi chàng được khôi phục thân phận nam tử hán, thì chúng ta cũng đã bảy tám mươi tuổi rồi. Lúc đó, ta không thể chịu được sự già yếu của chàng đâu!”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhượng Tâm dở khóc dở cười: “Nàng đúng là chỉ biết nói linh tinh! Có điều, chúng ta ước định với nhau, trước khi ta khôi phục thân phận nam nhi, thì lúc có người ngoài, nàng có thể gọi ta là nương tử, nhưng lúc chỉ có hai chúng ta, nàng phải gọi ta là tướng công, hoặc là Tâm!”

Nghe hắn nói câu cuối, Thanh Hạm không kìm được, rung mình một cái: “Gọi chàng là tướng công hay là Tâm đều buồn nôn chết đi được!” Vừa nói xong, Lăng Nhượng Tâm liền cốc vào đầu nàng một cái, nàng bị đau, hét ầm lên: “Chàng muốn mưu sát chồng à!!!”

Thấy vẻ mặt nàng khoa trương như vậy, Lăng Nhượng Tâm cũng buồn cười, nhưng lại phụng phịu nói: “Buồn nôn à? Sao lại buồn nôn? Nếu không, nàng gộp cả hai cách gọi đấy vào, ta cũng không ngại đâu!” Dứt lời, hắn liền ghé sát môi lại định hôn Thanh Hạm.

Thanh Hạm cười khanh khách nói: “Được rồi, ta sợ chàng rồi, mỗi người nhường một bước, sau này ta sẽ gọi chàng là Nhượng Tâm, chàng gọi ta là Thanh Hạm!”

Lăng Nhượng Tâm không để ý tới nàng, càng ghé sát môi lại, Thanh Hạm bị hắn ôm trong lòng, không thể động đậy, thấy hắn chuẩn bị hôn đến nơi, nàng hoảng hốt hét to: “Được rồi, sau này ta sẽ gọi chàng là Tâm, chàng gọi ta là Hạm!!!” Vừa nói xong, chính nàng cũng cảm thấy buồn nôn. Miễn cưỡng, miễn cưỡng cho qua đi!

Mặt Lăng Nhượng Tâm hớn hờ hắn: “Như thế còn được!” Sau đó hắn hơi lùi về đằng sau, cách Thanh Hạm ra một chút.

Thấy hắn lùi lại, Thanh Hạm há mồm hít một hơi thật dài, rồi lại nghe thấy Lăng Nhượng Tâm nói: “Hạm, gọi tên ta cho ta nghe chút đi!”

Thanh Hạm nghe xong, nuốt thì ngắt xiu. Hắn gọi Hạm vô cùng dịu dàng, cái tên kia vừa xẹt qua tai khiến nàng run cả người. Nàng không muốn gọi chút

nào, nhưng giờ nàng đang ở trong lòng hắn, hơn nữa, chính nàng cũng vừa nói rồi, đành cắn răng nói: “Tâm!”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Lăng Nhược Tâm rạng rỡ như hoa xuân tháng ba, cũng nhân lúc Thanh Hạm không đề phòng, liền hôn chụt lên mặt nàng một cái, đáp: “Ừ, Hạm!”

Mặt Thanh Hạm nhất thời đỏ bừng lên như quả hồng chín, giận dữ nói: “Lăng Nhược Tâm, chàng lại nhân cơ hội sàm sỡ ta!”

Thấy đôi môi đỏ mọng của nàng hơi nhếch lên, Lăng Nhược Tâm lại cúi xuống hôn vào môi nàng một cái rồi nói: “Chúng ta là vợ chồng, sao lại nói là sàm sỡ?”

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hắn: “Nhưng chúng ta đã giao hẹn là chàng sẽ không hôn ta rồi mà!”

Lăng Nhược Tâm cười rất vô lại: “Lần thứ nhất hôn nàng là để thưởng cho nàng. Nàng gọi tên ta rất dễ nghe. Lần thứ hai hôn nàng là vì trừng phạt nàng đã bảo sau này chỉ gọi ta là Tâm, vậy mà nàng còn kêu cả tên cả họ!” Dứt lời, hắn còn ra vẻ vô cùng ảm ức, miệng hơi bĩu ra, nhưng trong đôi mắt đen thì đầy vẻ đắc ý của một tên nhóc vừa ăn vụng được đồ ăn ngon vậy.

Bình thường toàn là Thanh Hạm chơi xấu người khác, giờ nhìn đáng vẻ vô lại đến cực điểm của Lăng Nhược Tâm, nàng cũng dở khóc dở cười! Nhớ lúc trước, mỗi lần nàng bày trò chơi xấu, lúc nào Tống Văn Chi cũng tỏ ra cưng chiều, không để bụng. Thật đúng là mây gió xoay vần, giờ lại để cho nàng gặp một người vô lại giống nàng đến chín phần. Mà, tức nhất là, người kia lại là tướng công của nàng.

Nàng khẽ mỉm cười nói: “Chàng nói rất có lý, là lỗi của ta, ta chịu phạt!”

Lăng Nhược Tâm không ngờ nàng sẽ nói vậy, hắn hơi bối rối, Thanh Hạm thừa dịp hắn ngẩn người, liền nghiêng đầu ghé sát vào hắn rồi há miệng cắn tai hắn, cắn đến khi Lăng Nhược Tâm đau không chịu được, buông lỏng vòng tay đang ôm chặt Thanh Hạm, nàng nhân cơ hội vùng ra khỏi lòng hắn, đưa tay điểm huyệt hắn rồi cười hi hi nói: “Đó cũng là sự trừng phạt của ta dành cho chàng!”

Dứt lời, nàng ôm hắn, kéo đến băng ghế dài, còn mình thì đắc ý tung người xuống giường, dậm chân dậm tay thật rộng thành hình chữ đại nói: “Ngủ một mình một giường lớn thật là thoải mái!”

Nhìn bộ dạng đắc ý dạt dào kia của nàng, Lăng Nhược Tâm tức giận muốn nhéo nàng vài cái, nhưng lại không thể cử động được. Lúc này, rốt cuộc hắn cũng hiểu được cảm giác của Thanh Hạm khi bị hắn chế ngự. Băng ghế rất cứng, ngủ không thoải mái chút nào, vậy mà còn phải nghe tiếng hít thở đều đều của Thanh Hạm, khiến hắn tức đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Sáng sớm hôm sau, hai người thu thập đồ đạc xong xuôi rồi khởi hành đến hoàng cung.

Trên đường đi, mặt Lăng Nhược Tâm vô cùng thoải, cảm hếch lên cao, không thèm để ý đến Thanh Hạm. Cả đêm hôm qua hắn ngủ không ngon giấc, băng ghế vừa cứng vừa chật. Ngủ không ngon đã đánh, bây giờ cả thắt lưng hắn còn đau đến rút gân. Sáng sớm nay, khi Thanh Hạm giải huyệt cho hắn, câu đầu tiên hắn nói là: “Còn dám nói ta độc ác, nàng còn độc ác hơn ta gấp trăm ngàn vạn lần! Làm gì có nương tử nào như nàng, đối xử với tướng công của mình như vậy chứ.”

Thanh Hạm thần nhiên nói: “Ta làm gì chàng nào, trước đây chàng đối xử với ta thế nào, vẫn còn nhớ rõ chứ?” Chỉ một câu đã khiến hắn nghẹn cứng họng, trợn trừng mắt, không thèm nói với Thanh Hạm một câu nào nữa.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Thanh Hạm không khỏi buồn cười. Lúc Lăng Nhược Tâm khôn khéo thì không khác gì hồ ly, không ngờ đến khi tính tình trẻ con nổi lên, thì lại ngây thơ như thế. Hắn không để ý đến nàng, nàng càng được yên tĩnh. Ngồi trên xe ngựa, Thanh Hạm cố tình giả vờ ngủ, đầu hơi hơi nghiêng, dựa vào vai Lăng Nhược Tâm. Lăng Nhược Tâm gạt đầu nàng ra vài lần, Thanh Hạm vẫn không thèm để ý, tiếp tục dựa sát vào người hắn.

Lăng Nhược Tâm thờ dài nói: “Ta biết nàng không ngủ, đừng giả vờ nữa.”

Thanh Hạm nhắm mắt lại nói: “Ta có giả vờ đâu, ngủ thật mà.”

Nghe nàng nói vậy, sự hờn dỗi của Lăng Nhược Tâm tiêu tan đi hơn một nửa: “Đang ngủ còn nói được à?”

Thanh Hạm đáp: “Đương nhiên nói được rồi, nói trong lúc ngủ gọi là nói mơ, hiện giờ ta đang nói mơ.” Dứt lời, nàng hé một mắt liếc Lăng Nhược Tâm.

Lăng Nhược Tâm quay đầu nhìn nàng đang cười tủm tỉm, sự hờn dỗi tiêu tan hết: “Thật không có cách trị nàng mà!”

Thanh Hạm kéo tay hắn nói: “Chàng hết tức rồi chứ?”

Lăng Nhược Tâm quay đầu đi, không để ý tới nàng, nhưng nụ cười trên khoé môi lại không thể giấu được. Thanh Hạm cười hi hi, kéo tay hắn nói: “Ta biết chàng không phải quý hạp hòi mà!”

Lăng Nhược Tâm quay lại nhìn Thanh Hạm nói: “Trước giờ ta chưa từng là quý hạp hòi, có điều, chuyện tối hôm qua không có phép phát sinh nữa, nếu không, ta sẽ không để yên cho nàng đâu.” Dứt lời, hắn nhéo mũi nàng một cái đầy vẻ cưng chiều.

Thanh Hạm cười hi hi: “Giờ chúng ta đi đâu?” Trước kia, nàng rất hứng thú với Hoàng cung, muốn nhìn xem ở đó trang nghiêm ra sao, đình đài lầu các khác với dân gian thế nào. Nhưng sau khi nói chuyện với Lăng Nhược Tâm hôm qua, biết được nơi Hoàng cung kia chẳng những vô tình, lại còn nhiều nghi kỵ, cốt nhục tương tàn. Nơi như vậy, nàng thật sự chỉ ước có thể giải quyết mọi chuyện nhanh chóng rồi quay về Huyền Thái sơn trang. Nơi đó, ít ra

còn cho nàng có cảm giác ấm áp.

Lăng Nhục Tâm nói: “Chúng ta tới cung Phụng Nghi của Hoàng hậu để dâng Lư Quang Dật Thái trước, sau đó sẽ tới bái kiến Hoàng thượng.

Thanh Hạm hỏi: “Không phải hôm qua chàng nói trước khi dâng Lư Quang Dật Thái phải đi gặp Hoàng thượng à? Sao giờ lại đến cung Phụng Nghi gặp Hoàng hậu trước?”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Xem ra nàng nhớ rất rõ từng lời ta nói nhỉ. Giá mà chuyện của Tần Phong Dương và Tống Văn Chi, nàng cũng nhất nhất nghe lời ta thì tốt rồi.” Thấy vẻ mặt Thanh Hạm bất mãn, hần vội nói tiếp: “Lư Quang Dật Thái là thứ mà Hoàng hậu đã ao ước từ mười năm trước, cho nên, tốt nhất phải đến đưa cho bà đã. Nhưng Hoàng thượng lại yêu cầu khi ta tiến cung phải tới gặp ngài, nên sau khi chúng ta dâng lễ vật xong, sẽ tới gặp Hoàng thượng.”

Thanh Hạm như nhớ ra gì đó, nhìn chằm chằm Lăng Nhục Tâm nói: “Chàng sắp xếp như vậy, không phải là ý muốn nói với Hoàng hậu rằng, chàng đã tiến cung, Lư Quang Dật Thái cũng làm xong đúng hạn. Mà cái gọi là quy định của Hoàng đế kia, chẳng qua chỉ là do ông ấy vẫn chưa dứt ý niệm với chàng. Nên chàng đi gặp Hoàng hậu trước, vừa thể hiện sự tôn kính của chàng đối với bà, lại nói cho bà biết, chàng không hề hứng thú với ân sủng của Hoàng đế. Mà Hoàng hậu, khi đã biết suy nghĩ của chàng, chắc chắn sẽ hoàn toàn yên tâm với chàng, có khi còn đi theo chàng tới gặp Hoàng đế, vô tình trở thành ô dù của chàng nữa.”

Lăng Nhục Tâm thu lại ý cười trên mặt, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng: “Nàng đúng là càng ngày càng lợi hại. Tâm tư của ta nàng đều đoán được. Những gì nàng nói cũng chính xác hết, tuy nhiên, ở giữa vẫn còn thiếu một chút. Thật ra, chuyện của Thái tử, chỉ sợ là Tần Phong Dương và Hoàng hậu cùng nhau bày ra. Gặp Hoàng hậu trước, có lẽ cũng mơ hồ biết được đại khái có chuyện gì xảy ra, sau đó gặp Hoàng đế cũng có thể biết được cách ứng đối.

Thanh Hạm thờ dãi, chỉ gặp một người thôi, mà trong đó còn có nhiều vấn đề như vậy. Nàng không thể không bội phục tâm tư của Lăng Nhục Tâm, cũng hiểu được, hần có thể phát triển việc buôn bán của Huyền Thái son trang và tiền trang tư nhân lớn như bây giờ không phải chỉ dựa vào vận may, mà tất cả đều dựa vào bản lĩnh thực sự.

Trong lúc mãi suy nghĩ, xe ngựa đã dừng lại, thì ra, đã tới cửa Hoàng cung. Lăng Nhục Tâm lấy Lư Quang Dật Thái ra, đưa Thanh Hạm đi vào Hoàng cung. Vừa đến cửa, hai người đã gặp một thái giám tuổi chừng hai mươi mấy. Tay thái giám kia vừa nhìn thấy Lăng Nhục Tâm, liền lộ vẻ vui mừng, cười hi hi nói: “Lăng Đại tiểu thư, đã lâu không gặp. Hôm qua Hoàng hậu nương nương còn nhắc đến cô, hôm nay cô đã tới rồi!” Tay thái giám kia hơi béo, nụ cười lại có vẻ nịnh nọt, nên đôi mắt vốn đã không to, giờ lại nhỏ đến đáng thương.

Nghe giọng nói âm không ra âm, dương không ra dương kia, lại nhìn bộ dạng đó của gã, khiến Thanh Hạm không khỏi cảm thấy ghê tởm. Nếu có thể, nàng thật sự muốn đập cho gã vài cái.

Lăng Nhục Tâm cũng cười nói: “Mã công công, hôm nay ngài trực à, thật khéo quá! Hoàng hậu nương nương nhắc tới ta, ta làm sao dám không đến!” Vừa nói, hần vừa rút một chiếc vòng phi thủy từ trong tay áo ra, nhét vào tay Mã công công, cúi đầu nói: “Đây là chút lòng thành, ngài vui lòng nhận cho!”

Miệng Mã công công kia thì nói: “Ồi, cô cầu kỳ quá!” nhưng tay thì nhét thẳng vòng vào tay áo không chút khách khí.

Nhìn dáng vẻ đó của Mã công công, trong mắt Thanh Hạm không giấu được vẻ khinh thường, miệng cũng nhếch lên cười khẩy. Có vẻ mỗi lần Lăng Nhục Tâm tiến cung đều phải mất không ít đồ cho tay thái giám này.

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Mỗi lần đến đây đều phiền công công, chỉ là chút lễ mọn, may mà công công không chê. Không biết gần đây thân thể Hoàng hậu nương nương có được an khang không?”

Mắt Mã công công cười híp lại như đường chỉ nói: “Sức khỏe của Hoàng hậu nương nương rất tốt, có điều, gần đây trong cung xảy ra một số chuyện phiền phức khiến nương nương lo lắng đến đau lòng.”

Lăng Nhục Tâm nhú mày nói: “Là tên nô tài nào có mắt không trông, lại dám chọc cho Hoàng hậu nương nương tức giận?” Hần cố tình to giọng, ra vẻ hơi tức giận, bất bình.

Mã công công vừa nghe thấy giọng Lăng Nhục Tâm, liền làm ra một động tác dừng có to tiếng rồi nói: “Lăng Đại tiểu thư, nhỏ giọng một chút, cẩn thận để kẻ có ý đồ xấu nghe được, sẽ rước họa vào thân đấy!”

Lăng Nhục Tâm ngạc nhiên nói: “Chuyện này có gì mà không được nói?”

Thanh Hạm nhìn dáng vẻ đó của Lăng Nhục Tâm, trong lòng cũng thầm nói: “Chàng cứ tiếp tục giả vờ đi!” Nhìn không nổi nữa, nàng liền quay đầu sang hướng khác, không thèm xem hai người kia diễn qua diễn lại.

Mã công công nói: “Vì người chọc Hoàng hậu tức giận lại là Thái tử! Hiện giờ trong cung vì chuyện này mà không yên ổn được. Lăng Đại tiểu thư cũng là người nhà, ta cũng nói thẳng. Tâm tư của nương nương thế nào, chúng ta đều hiểu rất rõ, chẳng qua, mọi người không nói ra thôi. Mấy năm gần đây, tuy chiến tích của Thái tử cũng không tồi, nhưng xét về quốc tài và nhân phẩm, thì Tam hoàng tử cũng không hề kém Thái tử. Hoàng thượng vẫn luôn cân nhắc giữa hai hoàng tử, xem ai có tài trị quốc hơn, thì lại không may, Thái tử thất trách để cho thích khách lên vào khu sân bắn. Hoàng thượng giận dữ, liền muốn phế Thái tử lập Tam hoàng tử lên, nhưng không ngờ Hữu tướng và Binh bộ thượng thư phản đối kịch liệt, tuy vẫn chưa định tội được Thái tử, nhưng cũng khiến Hoàng thượng và nương nương đau đầu vô cùng. Cho nên, lát nữa khi Đại tiểu thư gặp nương nương, ngàn vạn lần đừng nhắc đến chuyện Thái tử, nếu không, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân!”

Mắt Lăng Nhục Tâm hơi đảo: “May mà có công công dặn trước, nếu không, chỉ sợ Nhục Tâm sẽ phạm sai lầm lớn rồi!” Dứt lời, hắn lại lấy một thời bạc đưa cho thái giám.

Nghe thái giám kia nói vậy, Thanh Hạm quay đầu nhìn thoáng qua hai người, lại thấy Lăng Nhục Tâm cũng đang nhìn nàng. Nàng hơi thở dài, nếu không phải tay thái giám này biết Lăng Nhục Tâm cử xử rộng rãi, thì có lẽ cũng không nói nhiều như vậy.

Tay thái giám đi trước dẫn đường, tới một cung điện, hắn tỏ vẻ áy náy nói: “Lăng Đại tiểu thư, vì xảy ra chuyện thích khách lên vào, nên hiện giờ người ra vào cung đều phải kiểm tra theo đúng lệ.”

Vừa dứt lời, mặt Lăng Nhục Tâm biến sắc nói: “Mã công công, ta biết quy củ trong cung, nhưng ta tới Hoàng cung không dưới mười lần, chưa bao giờ bị kiểm tra cả. Ta là một nữ nhân, trời gà không chặt, có thể miễn không?”

Mã công công nói: “Chuyện này ta cũng lực bất tòng tâm, quy củ trong cung, cô cũng biết rồi. Ta không có quyền thay đổi. Cũng chỉ kiểm tra cho đúng quy định, xin Lăng Đại tiểu thư phối hợp một chút, sẽ không sao đâu.”

Có lẽ đối với người khác thì cũng không sao. Nhưng đối với Lăng Nhục Tâm giả gái, và Thanh Hạm giả trai mà nói, thì đây lại là chuyện rất lớn. Cái gọi là kiểm tra đó, tức là phải cởi sạch xiêm y ra, kiểm tra xem có mang đồ gì nguy hiểm hay không. Hai người họ mà bị cởi sạch, thì thực sự rất phiền phức!!!

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Công chúa Thiên Nhan

Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm liếc nhìn nhau, cả hai đều thấy rõ sự lo lắng trong mắt đối phương. Cởi đồ nghiệm thân, chuyện lớn rồi. Vấn đề là, nếu không nghiệm thân, thì căn bản không được vào Hoàng cung. Mã công công lại đang đứng cạnh nhìn, bây giờ thì nghiệm chắc chắn phải nghiệm, mà không muốn nghiệm cũng phải nghiệm.

Thanh Hạm đi vào gian phòng dành cho nam nhân, hai thái giám đang chờ sẵn ở đó, thấy nàng đi vào, liền nói: “Cởi sạch toàn bộ y phục ra!”

Thanh Hạm cắn chặt răng. Giọng nói chói tai kia khiến nàng chỉ hận không thể đánh hết bọn họ thành người câm. Nhưng đây là Hoàng cung, nàng không thể làm gì được. Bảo nàng đứng trước mặt nam nhân cởi sạch y phục, dù hai gã kia là thái giám, cũng khiến lòng nàng vô cùng hoảng hốt.

Ánh mắt Thanh Hạm khẽ đảo, chợt nhớ tới thứ kia, trên mặt lại hiện ra một nụ cười tươi. Nàng rút một chiếc lọ nhỏ ra, nói với thái giám: “Công công, đây là hương liệu đặc chế của nhà ta, các ngài thử ngửi xem, có phải rất dễ chịu không?”

Hai tay thái giám hơi ngạc nhiên, ghé lại gần một chút, ánh mắt lập tức hơi mơ màng. Nhìn bộ dạng của họ, ý cười trên mặt Thanh Hạm càng đậm thêm, nàng cố ý to giọng nói: “Các ngài đều thấy rõ rồi nhé. Ta đã cởi hết y phục, trên người không có gì cả!” Giọng nói của nàng đủ to để khiến cho Mã công công đang chờ bên ngoài nghe được.

Hai tay thái giám đáp: “Đúng vậy, đã cởi rồi, không có gì cả.”

Thanh Hạm lại cười hi hi: “Vậy ta mặc đồ vào nhé!” Nói xong, nàng vận khí, nhẹ nhàng nhảy lên xà ngang trong phòng, xoay người một cái, khoác y phục nữ tử vào.

Thì ra, lúc vừa bước vào, nàng đã để ý, phòng nghiệm thân của nam và nữ thực ra là cùng một chỗ, ở giữa có một bức tường ngăn cách, nhưng phía trên xà ngang thì vẫn hở một khoảng nhỏ. Chỉ cần nàng xuyên qua xà nhà là có thể đi sang gian nghiệm thân nữ.

Đứng trên xà ngang, nàng nhìn thấy Lăng Nhục Tâm đang đứng trước mặt hai cung nữ, xiêm y chưa cởi. Một cung nữ cười nói: “Lăng Đại tiểu thư, cô đang chờ chúng ta cởi giúp cô à?”

Cung nữ còn lại không nhịn được liền nói: “Đều là nữ tử cả, có gì mà phải ngại. Mau cởi ra!”

Trong lòng Lăng Nhục Tâm đang tính toán đủ đường, nhưng cũng không tìm ra kế nào khả thi. Hắn không muốn cởi đồ nhưng cũng không biết nên làm thế nào mới được. Nếu đánh xui hai người này, chỉ sợ phiền phức sẽ càng lớn hơn. Còn nếu hắn cởi hết, thì thân phận của hắn sẽ bị người ta vạch trần.

Bỗng hắn nghe thấy Thanh Hạm nói chuyện với hai gã thái giám kia, trong lòng thầm kỳ quái, làm sao nàng thông qua kiểm nghiệm được? Nhìn thấy bộ dạng nóng nảy của hai cung nữ kia, hắn đành phải làm ra vẻ coi dãi lạ trên người.

Nhìn thấy hắn khó xử, Thanh Hạm mỉm cười rồi thi triển khinh công nhảy xuống, không tạo ra một chút tiếng động nào. Nàng chạm đất ngay sau lưng hai cung nữ kia. Lăng Nhược Tâm nhìn thấy rõ ràng, hắn hơi sững sốt, không biết nàng muốn làm gì. Thanh Hạm ra hiệu với hắn đừng lên tiếng, rồi dụng thuật di hình đi tới trước mặt hai người kia, rút lọ thuốc ra đưa qua đưa lại mũi họ, ánh mắt hai cung nữ cũng trở nên mơ màng.

Lăng Nhược Tâm nhìn thấy vậy, khoe miệng cũng nở nụ cười, bắt chước Thanh Hạm “Hai vị tỷ tỷ kiểm tra cẩn thận nhé. Ta không muốn để người khác nghĩ ta có tâm tư bất chính đâu!”

Thanh Hạm cười với hắn, nhảy lại lên xà ngang, quay về nơi nghiêm thân nam, hai gã thái giám vẫn ngỡ ngàng đứng đó. Trong lòng nàng có vài phần đắc ý, ngênh ngang đi ra ngoài. Một lát sau, Lăng Nhược Tâm cũng đi từ phòng nghiệm thân nữ ra.

Lăng Nhược Tâm bước tới nói với Mã công công: “Đã kiểm tra xong rồi, công công yên tâm!”

Đúng lúc này, một tiểu thái giám vội vàng chạy tới nói: “Mã công công, ngài ở đây à, Trương tổng quản tìm ngài lâu rồi!”

Mã công công hơi áy náy nói với Lăng Nhược Tâm: “Lăng Đại tiểu thư, ngại quá, ta còn có một số việc cần giải quyết, ta đi trước đây...”

Lăng Nhược Tâm hiểu ý nói: “Nếu Mã công công bận thì cứ đi lo việc đi, dù sao chúng ta cũng kiểm tra xong rồi, ta đã đến cung nương nương mấy lần, không phiền ngài nữa, tự chúng ta có thể đi được!”

Nghe vậy, Mã công công hơi cúi người rồi đi theo tiểu thái giám kia.

Mã công công vừa đi khuất, Lăng Nhược Tâm liền hỏi Thanh Hạm: “Sao nàng có thứ đó?” Nếu hắn nhớ không lầm, thì trước kia hắn chưa từng thấy nàng có mấy thứ này.

Thanh Hạm cười nói: “Lần trước khi chúng ta đi hái Thiên Tâm lan, trên đường quay về Huyền Thái sơn trang bị tấn công. Đại sư huynh thấy những người đó đều là sát thủ, huynh ấy lo ta sẽ lại gặp nguy hiểm, liền điều phối lộ mê hồn dược này cho ta, nói là nếu lại gặp nguy thì nó sẽ giúp ta thoát thân. Sau lần đó, ta thường mang theo thứ này. Lần này tới hoàng cung, chắc sẽ có chút nguy hiểm, nên ta cũng mang theo phòng khi gặp sát thủ. Ai ngờ chưa gặp sát thủ đã phải dùng trong tình huống này.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt nói: “Xem ra, vẫn là Đại sư huynh nàng có tài nhìn xa trông rộng, cho nàng bảo bối này. Hôm nay nếu không có nó, thì e là chúng ta chạy trời không khỏi nắng.” Tổng Vãn Chi kia, chẳng những y thuật cao siêu, mà cũng rất giỏi điều phối mê hồn dược. Sau này gặp lại hắn, phải để ý nhiều hơn một chút.

Trong mắt Thanh Hạm lại tràn ngập sự nhớ nhung, nàng chậm rãi nói: “Nhưng mà từ sau ngày chúng ta thành thân, không biết sư huynh đi đâu. Huynh ấy đã từng nói sẽ bảo vệ ta, nhưng suốt cả chặng đường dài cũng không thấy bóng huynh ấy đâu. Chẳng nói xem, liệu có phải khi huynh ấy uống rượu với Tô Dịch Hàn đã xảy ra chuyện gì không?” Dù nàng không có tình cảm nam nữ với Tổng Vãn Chi, nhưng lại có tình cảm huynh muội sâu đậm. Không có tin tức của hắn suốt một thời gian dài, nàng làm sao có thể không lo cho hắn?!

Tuy trong lòng Lăng Nhược Tâm không vui, nhưng vẫn an ủi: “Vô công của đại sư huynh nàng tốt như vậy, chắc sẽ không sao đâu. Hắn chưa đuổi theo tới đây, có lẽ có chuyện khác cần xử lý. Nàng đừng quá lo lắng. Ta hứa với nàng, chờ chuyện bên Hoàng cung này giải quyết xong, ta sẽ đưa nàng đi tìm Đại sư huynh của nàng.” Nếu tìm được Tổng Vãn Chi, liệu hắn có nên nói cho Tổng Vãn Chi biết thân phận nam nhi của hắn, để Tổng Vãn Chi dứt hẳn tình ý với Thanh Hạm không nhỉ!!!

Thanh Hạm suy nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, liền lập tức gật đầu, đi theo Lăng Nhược Tâm vào sâu trong Hoàng cung.

Ở đây, nhìn đâu đâu cũng có thể thấy được đại diện uy nghiêm, vừa trang trọng, vừa cao quý. Trong ngự hoa viên hoa nở bốn mùa, vừa kiêu diễm vừa tươi đẹp.

Thanh Hạm mở to mắt, hết nhìn Đông lại sang nhìn Tây. Đây là lần đầu nàng nhìn thấy nhiều loài hoa đẹp như vậy. Có điều, những đoá hoa này tuy đẹp nhưng lại thiếu chút sinh khí. Nàng bỗng nhớ tới những bông hoa đại bốn mùa nở rộ ở Thương Tổ môn. Tuy không kiêu diễm như ở đây, nhưng lại nở khắp núi đồi, đầy sinh khí, thấp thoáng còn có khe suối nhỏ chạy xuyên qua đám hoa, vừa thanh thoát, vừa tự nhiên.

Thanh Hạm hơi nhớ cuộc sống ở Thương Tổ môn. Đó là những tháng ngày vô cùng vui vẻ, vô tư. Sau khi trải qua sóng gió trong cuộc sống, nàng lại hơi khát vọng sự bình yên, thanh thản ở Thương Tổ môn. Con người có lẽ đều như thế, lúc có được thì không cảm thấy gì, nhưng đến khi mất đi mới biết quý trọng. Nàng bây giờ cũng không tính là mất đi, nếu rảnh rồi, nàng vẫn có thể quay về Thương Tổ môn mà.

Bên ngoài cung Phụng Nghi, cung nữ kia nhìn thấy Lăng Nhược Tâm đến, liền mỉm cười đi vào thông báo, một lát sau đã nghe thấy giọng nói vang lên: “Tuyên Lăng Đại tiểu thư!”

Lăng Nhược Tâm cúi người tạ ơn cung nữ kia rồi đi vào trong. Thanh Hạm cũng muốn vào theo, thì cung nữ kia ngăn nàng lại nói: “Nương nương có lệnh, chỉ gặp Lăng Đại tiểu thư, xin công tử chịu khó chờ bên ngoài.”

Thanh Hạm nhún mày nói: “Ta là vị hôn phu của Lăng Đại tiểu thư, chẳng lẽ cũng không vào được?”

Cung nữ kia nghe vậy, hơi nhún mày, hình như nàng ta hơi giật mình, hai mắt nhìn chằm chằm Thanh Hạm còn có ý khinh thường như muốn nói: người mà

cũng đòi xứng đôi với Lăng Đại tiểu thư à? Ngay sau đó, nàng ta liền cười nói: “Nương nương đã phân phó, chỉ gặp Lăng Đại tiểu thư, không cần biết người là vị hôn phu hay là đệ đệ của Lăng Đại tiểu thư cũng đều không được vào.”

Vị hôn phu hay đệ đệ? Có nhầm không, sao lại có kiểu nói thế này nữa? Thanh Hạm nghe cũng thấy bức bối, nhưng cung nữ kia không thèm để ý tới nàng, quay đầu vui vẻ nói với Lăng Nhượng Tâm: “Chúc mừng Lăng Đại tiểu thư, nhanh như vậy đã tìm được lang quân như ý.”

Thấy Thanh Hạm bị cung nữ kia chế nhạo, trong lòng Lăng Nhượng Tâm cũng không vui, có điều, hắn biết trong cung không thể quá lỗ mãng, đành thân mật kéo tay Thanh Hạm nói: “Tướng công, chàng đi dạo ngự hoa viên chờ ta nhé. Ta vào một chút sẽ ra ngay.”

Một câu tướng công kia của Lăng Nhượng Tâm cũng khiến Thanh Hạm run cả người, nhưng vẫn cố nói: “Nương tử, không sao, nàng và nương nương cứ từ từ tâm sự, không cần để ý đến ta. Ta sẽ ở ngoài chờ nàng.” Ý nàng chỉ muốn nói Lăng Nhượng Tâm không cần lo cho nàng, nàng sẽ không đi lung tung. Nhưng khi chính miệng nàng nói ra câu nương tử kia, thì bản thân nàng cũng cảm thấy vô cùng quái dị.

Ý cười trên mặt Lăng Nhượng Tâm càng đậm hơn, trong mắt hắn cũng tràn ngập niềm vui: “Đây là lần đầu tướng công tiến cung. Hoàng cung rất khác với Huyền Thái sơn trang, chàng đừng đi lung tung.”

Tuy Thanh Hạm cảm thấy không tự nhiên, nhưng mặt vẫn rất tỉnh cảm, gật đầu đồng ý. Lăng Nhượng Tâm cứ đi được ba bước lại quay đầu cười với nàng cho đến tận khi bước qua cửa cung Phụng Nghi.

Cung nữ kia vốn còn đang nghĩ Lăng Nhượng Tâm cao ngạo như vậy, ngay cả Hoàng thượng hay Tam hoàng tử mà ‘nàng ta’ còn không để mắt tới, thì sao có thể để ý đến Thanh Hạm. Nhưng nhìn bộ dạng ngọt ngào của hai người lúc này, trong lòng nàng ta cũng tin hơn vài phần, nhưng lại hơi ghen tị.

Thanh Hạm nhìn theo Lăng Nhượng Tâm đến khi hắn đi khuất vào cung Phụng Nghi, nàng bỗng cảm thấy vô cùng nhàm chán. Cung Phụng Nghi thuộc hậu cung, tuy nàng là nữ nhưng hiện giờ đang giả trai, nên cũng không dám đi lung tung, liền quay lại theo đường cũ, đi vào ngự hoa viên.

Ngự hoa viên rất rộng lớn, Thanh Hạm đi thẳng theo đường mòn, không bao xa lại không nhìn được, quay đầu nhìn thì thấy có một bóng người mặc áo vàng ở rất xa, xung quanh có rất nhiều thị vệ, thái giám cũng đang đi về phía cung Phụng Nghi.

Nàng biết, trong hoàng cung, chỉ có Hoàng đế mới được mặc đồ màu vàng, nên cũng thầm buồn cười, Lăng Nhượng Tâm chỉ vừa bước chân trước qua cửa cung Phụng Nghi, thì Hoàng đế đã theo sát sau lưng rồi, tin tức nhanh nhạy thật. Người ta nói, hồng nhan họa thủy, xem ra, Hoàng đế vẫn chưa dứt tình ý với Lăng Nhượng Tâm. Nàng thầm đồ mò hỏi thay Lăng Nhượng Tâm. Mấy năm nay, không biết hắn làm thế nào mà chu toàn được hết mọi việc. Nàng không hề nghi ngờ bản lĩnh của hắn, nhưng bây giờ thì nàng cũng không biết hắn có thể tìm hiểu được manh mối gì trong vụ của Thái tử hay không. Có lẽ, với hắn mà nói, thì Hoàng thượng và Hoàng hậu ở cùng một chỗ sẽ giúp hắn dễ thám thính thật hơn chẳng!

Thanh Hạm hơi thở dài. Hiện giờ nàng đứng ngoài này, có lo cũng chẳng làm được gì. Nên ngoan ngoãn chờ hắn có khi đã là giúp hắn nhiều lắm rồi! Thanh Hạm đi dọc theo con đường nhỏ về thẳng ngự hoa viên, nàng cũng không có tâm trạng thưởng thức những đóa hoa xinh đẹp trước mặt, lại bất ngờ phát hiện một hồ nước xanh trong veo. Trời hôm nay cực kỳ nóng, nàng hốt một vốc nước lên rửa mặt, thấy xung quanh vắng lặng, nàng liền cởi giày ngồi thả chân xuống nước.

Nước hơi ấm áp, lại lạnh lạnh, thấm vào da vô cùng khoan khoái, cảm giác phiền muộn khi bước vào hoàng cung cũng bớt đi nhiều. May mà nàng vẫn nhớ rõ đang là hoàng cung, nếu không, với tính cách của nàng, chỉ sợ sẽ cởi y phục nhảy xuống tắm một cái.

Nàng vừa nghịch nước, vừa khẽ ngân nga, bỗng một tiếng động lớn phá vỡ sự không gian yên tĩnh. Nàng nhìn theo hướng tiếng động, đã thấy một cô nương đang trèo lên cây ở phía xa, mấy cung nữ vây quanh gốc cây, dường như muốn thuyết phục nàng ta xuống, nhưng cô nương kia không để ý tới cung nữ, một mình leo tiếp lên trên, càng trèo càng cao.

Nhìn bộ dạng vụng về leo cây kia của nàng ta, trong lòng Thanh Hạm đầy vẻ khinh thường. Từ lúc năm tuổi nàng đã có thể leo cao hơn cô nương kia, tư thế cũng đẹp hơn nhiều. Nếu là lúc trước, nàng chắc chắn sẽ đi tới chỉ điểm một chút, nhưng nhớ ra mục đích hôm nay đến Hoàng cung, cũng biết trong cung vô cùng nguy hiểm, không biết cô nương kia là ai, thì không nên trêu chọc vào là hơn.

Nàng lập tức quay đầu đi, không nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô nương kia nữa. Có điều, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tiếng cung nữ cầu xin thỉnh thoảng lại lọt vào tai nàng, ánh mắt của nàng cũng thường vô tình liếc về bên đó.

Nhưng Thanh Hạm không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền toát mồ hôi lạnh thay cô nương kia. Cô nương đó chẳng những càng leo càng cao, lại hướng về phía nhánh cây nhỏ yếu. Với kinh nghiệm thường xuyên trèo cây của Thanh Hạm, thì không khó nhìn ra, nhánh cây kia không thể chịu được trọng lượng của nàng ta, nhất là nàng ta rõ ràng không hề có võ công.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, nàng nghe thấy nàng ta hét chói tai. Thanh Hạm thậm chí còn nghe thấy cả tiếng ‘rắc rắc’ của nhánh cây gãy. Nàng vốn không muốn để ý đến, nhưng đó thực sự không phải tác phong của nàng, đành phải chấp nhận đứng lên, chẳng kịp đi giày, vội tung người bay đi như tên rời cung, đón lấy cô nương kia từ trên không.

Không ngờ, trọng lượng của cô nương kia nặng hơn nàng nghĩ một chút, để cô giữ thăng bằng, nàng đành phải ôm nàng ta xoay tròn một vòng trên không, rồi mới vững vàng chạm chân xuống đất.

Cô nương kia chính là công chúa nhỏ tuổi nhất của Hoàng cung, công chúa Thiên Nhan, cũng là vị công chúa nhỏ hôm đó đã đánh mất bộ y phục rực rỡ, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi. Vì nàng ta nhỏ tuổi nhất, miệng lại vô cùng ngọt ngào, dung mạo đáng yêu, nên Hoàng thượng cực kỳ sủng ái.

Hôm nay, công chúa Thiên Nhan ở hoàng cung cực kỳ nhàm chán, nàng muốn đi bắn cung nhưng không có ai đi cùng nàng. Nàng muốn cười ngửa,

nhưng vì chuyện thích khách trong buổi đi săn lần trước, chúng thi vệ sợ nàng gặp nguy hiểm, nên từ chối bằng mọi cách. Trong lòng nàng phiền muộn đến cùng cực, liền chạy một mình đến hoa viên chơi. Các cung nữ lo lắng nên đều đi theo bên cạnh bảo vệ nàng. Muốn làm gì cũng không được làm, buồn phiền, giờ muốn ở một mình cũng bị cung nữ đi theo, làm nàng vô cùng bức tức, liền chạy sâu vào trong hoa viên, muốn đánh lạc hướng, bỏ rơi đám cung nữ này. Có điều, làm thế nào cũng trốn không thoát đám cung nữ, con tức trong lòng nàng càng dâng lên.

Vì thế, công chúa Thiên Nhan nhìn thấy cây đại thụ bên cạnh, liền trèo lên, thấy các cung nữ không dám kéo nàng, chỉ dám gọi mời nàng xuống, nàng lại càng đắc ý, cung nữ càng kêu, nàng càng trèo cao hơn. Nhưng nàng là công chúa được cưng chiều từ bé, cho đến bây giờ cũng không biết đến nguy hiểm, càng không biết nhánh cây nào có thể chịu được trọng lượng của nàng. Nàng trèo một lúc cũng thấy mệt, nhìn nhánh cây nhỏ nhắn xinh xinh bên cạnh, nàng muốn ngồi nghỉ ngơi một chút, ai ngờ nhánh cây lại gãy.

Tiếng rắc rắc của nhánh cây khiến hồn vía của vị công chúa được nuông chiều từ bé này bay lên chín tầng mây, nàng luống cuống, người lao xuống đất. Nàng đã trèo rất cao, lần này nếu bị ngã, không mất mạng thì cái mông nhỏ cũng nở hoa mất. Lúc này nàng mới thấy hối hận, nhưng đã quá muộn...

Ngay khi Thiên Nhan nghĩ mình sẽ ngã cực kỳ thê thảm, thì chẳng những mông không bị ngã bẹp, mà còn rơi vào một vòng tay ấm áp, một mùi hương nhẹ nhàng xộc vào mũi. Nàng mở to hai mắt mới thấy một thiếu niên phần điều ngọc mai đã đón được mình. Thiếu niên kia hơi cười, một đôi mắt đen to cực kỳ linh động, cái mũi xinh xắn, cánh môi phớt hồng. Tóc tuy được buộc lên cao, nhưng lúc nàng rơi xuống đất, những sợi tóc đen mượt mà xẹt qua mặt nàng, làm động lòng nàng.

Trong mắt Thiên Nhan, giờ phút này Thanh Hạm giống như tiên giáng trần, bộ dạng tuấn tú của ‘hắn’ hơn hết thấy các nam tử tuấn tú nhất trên đời. Nếu nói là, ban đầu nàng vì sợ hãi nên tìm đập nhanh hẳn lên, thì lúc nhìn thấy Thanh Hạm, không hiểu sao nàng lại thấy yên lòng hẳn, cảm giác vững vàng đó khiến nàng thấy an toàn vô cùng, đến khi dựa vào ngực Thanh Hạm, nàng chợt hoảng hốt. Đó là tiếng tim đập khi nữ tử nhìn thấy nam tử mà mình ái mộ! Tiếng đập vừa cuồng nhiệt, vừa kích động. Cũng ngay tại thời khắc đó, Thiên Nhan quyết định, Thanh Hạm sẽ là phò mã của nàng!

Nếu Thanh Hạm biết hành động này của nàng sẽ dẫn đến phiền phức lớn như thế, chi e là nàng sẽ tình nguyện để Thiên Nhan ngã chết cũng tuyệt đối không thêm cứu nàng ta. Có điều, con người đâu biết tiên tri, làm sao có thể dự đoán được suy nghĩ của người khác.

Khi Thanh Hạm vừa ôm Thiên Nhan chạm đất, đám cung nữ liền xông tới nói: “Công chúa, người không sao chứ?!”

Thanh Hạm vừa nghe cung nữ gọi nữ tử mình vừa cứu là công chúa, liền biết ngay là có lẽ nàng lại gặp phiền toái rồi, nàng vội buông Thiên Nhan ra nói: “Tại hạ không biết là công chúa, vừa rồi đã mạo phạm nhiều, xin thứ lỗi.” Nàng không biết nhiều quy củ trong cung, nên càng không biết thấy công chúa thì phải hành lễ.

Một cung nữ bên cạnh quát: “Làm càn, thấy công chúa còn không hành lễ!”

Thanh Hạm nhú mày, đang muốn thi lễ, thì Thiên Nhan lại cười nói: “Người không biết không có tội, hơn nữa, vừa rồi ta còn phải cảm ơn công tử đã cứu mạng, sao lại nói thứ tội hay gì chứ?” Bình thường nàng ta vốn rất ngang ngược, lúc này lại vô cùng dịu ngoan trước mặt Thanh Hạm, giọng điệu được nuông chiều cũng giấu đi hết, chỉ thấy vẻ thanh nhã, lễ phép mà thôi.

Thanh Hạm khẽ cười, Thiên Nhan lại nói tiếp: “Ta là công chúa Thiên Nhan, vị công tử này trông rất lạ, trước kia ta chưa từng gặp, không biết phải xưng hô thế nào?”

Thanh Hạm khẽ mỉm cười nói: “Ta tên là Đoàn Thanh Hạm, là người của Huyện Thái sơn trang. Lần này ta theo giúp nương tử nhà ta vào cung cống nạp Lưu Quang Dật Thái.” Nàng phát hiện ra sau lần đầu tiên nàng nói ra hai chữ nương tử, thì bây giờ nhắc đến hai chữ đó trước mặt người khác dễ dàng hơn nhiều. Lãng Nhượng Tâm mà nghe thấy, chắc hẳn sẽ rất đắc ý.

Thiên Nhan vừa nghe thấy ‘hắn’ đã thành thân, không khỏi có chút không vui, nhớ mấy ngày trước mẫu hậu có nói Huyện Thái sơn trang sẽ tới dâng Lưu Quang Dật Thái, nàng biết Thanh Hạm nói thật. Có điều, nàng đã từng gặp Lăng Nhượng Tâm kia, mỹ mạo và thân thái đó, thật sự khiến nàng bị thuyết phục. Nếu Thanh Hạm cưới nữ tử khác, thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy không cam lòng. Có điều, một nữ tử đẹp như thế, thì có lẽ ai thấy cũng đều phải ái mộ.

Thiên Nhan hơi rầu rĩ nói: “Vậy sao người lại chạy đến đây?”

Thanh Hạm nói: “Hoàng hậu chỉ gặp nương tử nhà ta, cho nên ta đành phải đi dạo xung quanh, không ngờ lại trùng hợp gặp được công chúa.” Dứt lời, nàng khẽ mỉm cười.

Thiên Nhan nghe ‘hắn’ nói vậy, trong lòng cũng vui vẻ hẳn. Đúng, nếu đã có thể gặp nhau, chứng tỏ bọn họ có duyên. Nếu có duyên, thì làm sao có thể để ‘hắn’ rời đi được, dù thế nào cũng phải tìm cách giữ ‘hắn’ lại, Thiên Nhan đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể giữ Thanh Hạm ở lại, thì nghe một giọng nam truyền đến: “Thanh Hạm, sao người lại ở đây?”

Thanh Hạm quay đầu, thấy Tần Phong Dương đang đi đến. Hắn mặc một chiếc áo bào gấm màu đen, tóc dùng kim hoàn buộc cao lên, khuôn mặt góc cạnh thêm chút khí chất vương giả, trong lòng nàng thầm than thở. Trước kia, dù biết thân phận hắn, nhưng vì ở ngoài cung, nên nàng còn có thể giả vờ hồ đồ, lờ đi không muốn khách khí với hắn, nhưng giờ đang ở trong hoàng cung, bên cạnh lại có nhiều người nhìn như vậy, nếu không hành lễ, chỉ sợ sẽ mất mạng.

Thanh Hạm thầm hít sâu một hơi, nghiêm trang hành lễ nói: “Tham kiến Tam hoàng tử!” Đây xem như là lần hành lễ chính thức đầu tiên giữa hai người. Có điều, lúc Thanh Hạm thi lễ mới phát hiện một vấn đề rất lớn, vừa rồi nàng vội cứu Thiên Nhan, còn chưa kịp đi giày. Để chân đất mà hành lễ, đáng vẻ này thật sự vô cùng quái dị.

Thấy sắc mặt ‘hắn’ khác lạ, Tần Phong Dương cúi đầu, thấy ngay một đôi chân ngọc trắng như tuyết đứng trên cỏ. Đôi bàn chân đó trắng đến mức gần như trong suốt, vô cùng thanh tú. Nhìn thế nào cũng không giống chân của nam tử, hắn không khỏi rung động, cũng kèm theo một chút hoài nghi.

Tần Phong Dương nghe thấy giọng nói xa cách, phân chia rõ ranh giới, thân phận của ‘hắn’, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Hắn biết Thanh Hạm lâu như vậy, nhưng mỗi lần gặp ‘hắn ta’, trong lòng hắn lại có sự rung động khó hiểu. Có điều, cứ mỗi lần, chỉ cần vừa nhìn thấy ‘hắn ta’, thì những suy nghĩ mà hắn tự nhủ, lòng tin mà hắn cố nói với mình đều không thể kiên định nổi, thay vào đó là ham muốn được ở bên ‘hắn ta’ lâu thêm, lâu thêm một chút nữa. Nhưng mỗi lần hai người gặp nhau, ‘hắn ta’ đều tỏ vẻ xa cách, mà ‘hắn’ cũng đã thành thân, hơn nữa, người ‘hắn’ cưới lại là Lăng Nhượng Tâm, dù hắn có muốn ‘hắn ta’ thì cũng vô vọng.

Chỉ là, giờ vừa nhìn thấy đôi chân ngọc của ‘hắn ta’, lòng hắn lại hơi mong chờ, ham muốn. Hắn nghĩ, hắn thực sự hết thuốc chữa rồi. Một cảm giác thương cảm, xót xa và tức giận dâng lên trong lòng, giọng nói giống như giận cá chém thớt: “Không cần đa lễ, có điều, ngươi và Lăng Đại tiểu thư vừa thành thân, giờ đã đứng đây trên gheo hoàng muội của ta, có phải quá lỗ mãng không?!”

Một khắc trước Thanh Hạm còn nhìn thấy mặt hắn có ý cười, vậy mà chỉ một giây sau sắc mặt đã biến đổi khiến người ta phải sợ hãi. Một người bình thường vẫn trầm tư, hoà nhã như hắn, vừa vào Hoàng cung đã đầy vẻ ngạo mạn. Hoàng cung này còn lợi hại hơn cả thuốc nhuộm của Huyền Thái sơn trang, vừa bước vào là bị nhuộm màu hết. Trên gheo công chúa Thiên Nhan á? Nàng làm thế lúc nào? Đang định cãi lại, thì Thiên Nhan lại nói trước: “Hoàng huynh không biết rõ sự tình, thì đừng nói bậy bạ, vừa rồi nếu không có Thanh Hạm ra tay cứu giúp, thì chỉ sợ muội đã ngã chết rồi! Giờ huynh còn tới hù dọa Thanh Hạm, sao vừa rồi huynh không ra mà cứu ta!”

Thiên Nhan và Tần Phong Dương đều do Hoàng hậu sinh ra, nên nàng gọi thẳng hắn là hoàng huynh. Trong cung có mười mấy hoàng tử và công chúa, chỉ có hai người là huynh muội ruột thịt, Thiên Nhan lại được sủng ái, nên trước mặt Tần Phong Dương không hề có chút quy củ nào cả.

Thanh Hạm cười nói: “Công chúa quá lời rồi, người tốt đều được phù hộ, vừa rồi dù ta có không ra mặt cứu ngài, thì những cung nữ bên dưới cũng sẽ hợp sức, dùng toàn lực bảo vệ công chúa. Có điều, chuyện mà Tam hoàng tử nói là trên gheo công chúa, thì dù Thanh Hạm ta có gan to bằng trời cũng không dám. Chưa nói đến chuyện ta vốn không phải người háo sắc. Mà dù ta có háo sắc đến bao nhiêu, vừa cưới một kiều thế mỹ mạo như Lăng Đại tiểu thư, công chúa lại là kim chi ngọc diệp, làm sao ta có thể có một chút suy nghĩ không an phận nào.” Vấn đề quan trọng nhất, là nàng là nữ tử, cưới một Lăng Nhượng Tâm đã hoàng lắm rồi, giờ còn trên gheo công chúa, không phải là tự tìm đường chết hay sao?

Thiên Nhan vừa nghe Thanh Hạm nói vậy, trong lòng hơi vui mừng lại hơi phiền muộn: “Nam tử trên đời bao kẻ bạc tình bạc nghĩa, khó có được người có tình có nghĩa như Thanh Hạm, ta rất thích. Dù sao chúng ta cũng coi như có duyên, ngươi có ân cứu mạng với ta, phần ân tình này, ta nhất định phải cảm tạ thật chu đáo! Huyền Thái sơn trang không thiếu vàng bạc, châu báu, chi bằng, để ta thu xếp, hôm khác mời Thanh Hạm đến Lưu Vân các của ta ăn một bữa cơm rau dưa được không?!”

Nghe nàng nói vậy, Thanh Hạm không khỏi đau đầu. Khi Tần Phong Dương mới gặp nàng đã mời nàng ăn cơm, giờ công chúa Thiên Nhan cũng muốn mời nàng ăn cơm, thì ra cơm hoàng gia không cần tiền á?

Thanh Hạm còn chưa đáp lời, Tần Phong Dương đã nói: “Hoàng muội càng ngày càng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Thanh Hạm là một nam tử đã thành thân, muội là hoàng hoa khuê nữ, mời ‘hắn’ đến khuê phòng của muội ăn cơm, nếu truyền ra ngoài, không sợ bị người ta chê cười sao?! Nếu mẫu hậu mà biết, chỉ e sẽ phạt muội không tuân thủ nữ giới!”

Thiên Nhan nghe vậy, đôi mày liễu quắc lên, trừng mắt nhìn Tần Phong Dương nói: “Thế gian thật quá bất công, nam tử các huynh tiếp đãi bằng hữu thì không sao, lại không cho nữ tử mở tiệc tiếp bằng hữu á? Thanh Hạm là ân nhân cứu mạng của ta, ta tạ ơn ‘hắn’ thì có gì không thoả đáng? ‘Hắn’ còn chưa từ chối, huynh lại ở đây nói linh tinh cái gì? Nếu huynh dám nói với mẫu hậu, ta sẽ trở mặt với huynh!”

Nghe mấy câu trước, Thanh Hạm còn có chút đồng cảm với nàng, nam nữ vốn nên ngang hàng! Nhưng mấy lời sau, nghe thế nào cũng giống mấy đứa nhóc hồn dôi. Nàng cũng cảm thấy cảm tình của mình và công chúa tăng lên không ít, tình tình của nàng ta có vài phần giống nàng. Nếu Thiên Nhan mà không phải công chúa, thì nàng thật sự rất thích có một vị bằng hữu giống nàng ta.

Thanh Hạm lập tức cười nói: “Công chúa nói rất đúng, nhưng Tam hoàng tử lo vậy cũng không sai! Giữa nam nữ vốn cũng nên có chút kiêng kỵ. Hơn nữa, ta cứu công chúa chẳng qua cũng chỉ là thuận tay giúp đỡ. Công chúa không cần đề tâm. Nếu công chúa thật sự muốn cảm ơn ta, chi bằng hãy tặng cho ta chiếc vòng trên tay công chúa đi!” Nếu thật sự ăn cơm với Thiên Nhan, Lăng Nhượng Tâm mà biết sẽ âm ỉ một hồi cho coi. Thà rằng đòi chút đồ này nọ của nàng ta còn có lợi hơn.

Vừa dứt lời, sắc mặt Tần Phong Dương hơi biến đổi, đang định ngăn cản, thì Thiên Nhan đã mỉm cười tháo vòng tay đưa cho Thanh Hạm, hai mắt đầy ân ý nói: “Thanh Hạm phải bảo quản tốt vòng tay của ta nhé!” Trên mặt nàng còn có vẻ thẹn thùng, lấy khăn tay che miệng, rồi cùng cả đám cung nữ rời đi.

Thanh Hạm thấy Thiên Nhan cười hơi kỳ quái, cầm vòng tay mà cũng không biết phải làm sao. Thiên Nhan vừa đi, chỉ còn lại Thanh Hạm và Tần Phong Dương. Thanh Hạm nhét vòng tay vào ngực áo, cũng mặc kệ hắn, đi đến chỗ nàng coi giày, định lấy giày đi vào. Nhưng nàng còn chưa kịp mang vào chân, Tần Phong Dương đã kéo chân nàng nói: “Chân đẹp quá. Ta thật sự không thể nghĩ trên đời này lại có một nam tử có đôi chân đẹp như vậy.”

Thanh Hạm kinh hãi, vùng chân ra khỏi tay hắn: “Trên đời này có nữ nhân nhìn giống như nam nhân, thì sao không có nam nhân giống nữ nhân chứ?” Vừa nói vừa vội vàng đi giày.

Tần Phong Dương cũng mặc kệ ‘hắn’ giật chân lại, nhưng lại có chút không cam tâm nhìn ‘hắn’ chăm chăm, nhưng không tìm ra manh mối gì. Có điều, mũi hắn lại ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ người ‘hắn’ toả ra, liền nhẹ giọng nói: “Vòng tay đó, là quà mẫu hậu tặng Thiên Nhan vào sinh thần khi muội ấy mười bốn tuổi. Trên mặt có khảm đá đỏ, chỉ có duy nhất một đôi, vô cùng quý giá. Mẫu hậu tặng hết cho Thiên Nhan, còn nói: ‘nếu con coi trọng nam tử nhà ai, thì tặng vòng tay này cho hắn, mẫu hậu sẽ hiểu được tâm ý của con.’”

Thanh Hạm nghe xong vô cùng kinh hãi. Không ngờ nàng chỉ tùy tiện đòi đồ này nọ mà lại đúng bảo bối. Bảo bối thì bảo bối, sao lại còn biến thành tín vật đỉnh ước của công chúa Thiên Nhan?! Trời cao ơi! Đất dày ơi! Lần này nàng lại gặp phiền phức rồi.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Vì sao vừa rồi ngươi không nhắc ta?”

Tần Phong Dương thấy ‘hắn’ tức giận, trong lòng lại hơi vui vui, thân nhiên nói: “Dù sao, nam tử nào chẳng muốn làm phò mã. Ta còn tưởng là ngươi thật sự thích hoàng muội của ta, mà nàng có vẻ cũng có cảm tình với ngươi, nên ta nghĩ hai người là lưỡng tình tương duyệt.”

Một giọng nói thanh thanh như nước bỗng truyền vào tai: “Ai với ai lưỡng tình tương duyệt?”

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Thăm dò

Nghe giọng nói đó, không cần quay đầu lại Thanh Hạm cũng biết là Lăng Nhược Tâm đến. Nàng than thầm trong lòng, Lăng Nhược Tâm ghét nhất là nhìn thấy nàng đứng cùng với Tần Phong Dương, lần này chỉ sợ lại bị hắn kêu ca một hồi thôi.

Vấn đề là, nàng còn chưa đi giày, Tần Phong Dương ngồi xổm bên cạnh nàng, vừa nghe thấy giọng của Lăng Nhược Tâm, thân người vốn đang cách xa bỗng xấp lại gần, đưa tay kéo giày của nàng. Dưới góc nhìn của Lăng Nhược Tâm, thì hành động của hai người lúc này vô cùng thân mật. Tâm tình hắn vốn không quá dễ chịu, giờ càng xấu đi nhiều, đôi ngươi đen láy bỗng lạnh băng.

Thanh Hạm vừa nhìn thấy hắn, lại thấy Tần Phong Dương định giúp nàng đi giày, đang muốn ngăn hành động của Tần Phong Dương lại, liền luống cuống đẩy Tần Phong Dương ra, định đứng lên. Không ngờ, vì nàng quá vội vàng, giày chưa kịp đi, nên nhất thời đứng không vững, lão đảo ngã xuống, nhưng Tần Phong Dương nhanh tay vội đỡ lấy nàng, lại thân thiết nói: “Cẩn thận!”

Thanh Hạm thầm thở dài, nàng khẽ cười với hắn: “Cảm ơn, không sao!” nhưng trong lòng thì cực kỳ lo lắng.

Trong mắt Lăng Nhược Tâm vốn chỉ phủ sương lạnh, giờ lại giống như băng tuyết, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức. Hắn khẽ cười nói: “Tướng công, chàng đang làm gì vậy? Không phải là chàng lưỡng tình tương duyệt với Tam hoàng tử đấy chứ?” Không chờ hai người trả lời, hắn lại lăm lăm nói tiếp: “Nhưng hai người đều là nam nhân, nếu thật sự lưỡng tình tương duyệt, truyền ra ngoài sợ là sẽ không hay lắm! Rất tổn hại đến thanh danh của Tam hoàng tử!”

Nghe Lăng Nhược Tâm nói bậy bạ linh tinh, Thanh Hạm đang muốn nổi cáu, thì Lăng Nhược Tâm lại ra vẻ bi ai nói: “Tướng công, chúng ta vừa tân hôn, chàng đã đối xử với ta như vậy, chàng bảo ta phải sống thế nào đây? Cho dù ta có rộng lượng đến đâu, bị kẻ xấu biết chuyện này, chỉ sợ cả đời sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất!” Mặt hắn đầy vẻ bi ai, nhưng trong mắt lại tràn ngập sự phẫn nộ.

Thanh Hạm trợn trừng mắt nhìn Lăng Nhược Tâm, vừa bực mình, vừa buồn cười nói: “Nàng đang nói hươu nói vượn gì thế! Cái gì mà lưỡng tình tương duyệt? Cái gì mà vứt bỏ nàng? Nàng nghĩ nhiều quá rồi, ta và Tam hoàng tử chỉ đang nói chuyện của công chúa Thiên Nhan thôi!” Còn về chuyện của công chúa Thiên Nhan là chuyện gì, thì nàng thật sự không biết nên nói thế nào. Nếu nói ra, chỉ sợ Lăng Nhược Tâm sẽ mắng nàng là yêu tinh chuyện gặp rắc rối mất.

Nhìn dáng vẻ của Lăng Nhược Tâm, Tần Phong Dương không ngờ ‘nàng ta’ còn có thể có hành động này. Giọng nói ngoài thái độ xem thường lúc trước, còn đầy sự ghen tuông, xem ra, ‘nàng ta’ đã yêu Thanh Hạm sâu đậm. Ánh mắt Tần Phong Dương hơi chuyển, trên khuôn mặt cương nghị thoáng lộ ra ý cười: “Đúng là ta cũng có chút ngưỡng mộ Thanh Hạm, nhưng lại đều là nam tử, dù có ngưỡng mộ cũng khó mà tiến triển thêm. Nhưng hoàng muội ta vừa gặp Thanh Hạm đã động lòng, Thanh Hạm lại nhận tín vật đỉnh ước cửu chuyển lưu quang trục của hoàng muội. Dù Đại tiểu thư có là quốc sắc thiên hương, chi e cũng phải nhường lại vị trí chính thê thôi. Nói gì thì nói, Thiên Nhan cũng là công chúa, thân phận Đại tiểu thư có tôn quý đến đâu cũng không thể tôn quý hơn thân phận của Hoàng muội ta được!”

Nghe Tần Phong Dương nói vậy, Thanh Hạm không khỏi giận dữ, hắn ta đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn!!! Cái gì mà ngưỡng mộ! Đúng là gặp quý! Nàng vốn không biết cái vòng chó má gì kia là tín vật đỉnh ước của công chúa Thiên Nhan. Nhưng Thanh Hạm biết, mấy lời này của hắn chỉ sợ sẽ khiến Lăng Nhược Tâm về tính sổ với nàng mất. Nàng liếc trộm Lăng Nhược Tâm một cái, quả nhiên nhìn thấy trong mắt hắn toàn băng lạnh, khiến nàng run mình. Ôi! Đúng là sóng trước chưa qua, sóng sau đã tới!

Lăng Nhược Tâm nói: “Nếu công chúa Thiên Nhan coi trọng Thanh Hạm, thì đó là phúc khí của ‘chàng’. Thân phận của công chúa vô cùng tôn quý, nếu thực sự cưới công chúa về, ta cũng sẽ được lây chút hào quang. Nhưng mà Tam hoàng tử cũng biết quy củ của gia ta, khi Thanh Hạm thành thân với ta, đã phải lập rất nhiều lời thề. Nếu vứt bỏ ta, ắt sẽ bị sét đánh! Nếu bỏ ta để cưới nữ tử khác, ‘chàng’ và nữ tử mới cưới sẽ bị trời phạt! Công chúa là kim chi ngọc diệp, sao có thể để bị đánh vào lời thề được? Và lại, lời thề này vô cùng độc ác, nếu ‘chàng’ thật sự cưới công chúa, thì cả hoàng tộc

cũng sẽ bị cuốn vào, ta nghĩ, Tam hoàng tử cũng không mong muốn điều này phải không!”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm hơi ngạc nhiên, nàng thề như thế bao giờ? Bản lĩnh bịa chuyện của Lăng Nhục Tâm so với nàng thì chỉ hơn chứ không hề thua kém.

Tần Phong Dương nghe hắn nói vậy, quả nhiên biến sắc, hắn hơi rầu rĩ nói: “Mấy kiểu lời thề này xưa nay chỉ dùng để dọa người mà thôi. Nếu thực sự linh nghiệm, thì thiên hạ này đã không có ai bạc tình.” Hắn không tin vào lời nguyện, nhưng vẻ mặt nghiêm trang của Lăng Nhục Tâm lại khiến hắn hơi lo lắng.

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Đúng, thề thốt vốn chỉ để nói cho qua chuyện, nhưng linh nghiệm hay không cũng không quan trọng, mà vấn đề là ở lòng người. Nếu lương tâm của một người đã bị day dứt, thì dù nửa đời sau có được vinh hoa phú quý, cũng không thể sống an ổn được. Dù có bao nhiêu vinh hoa phú quý, cũng chẳng còn tâm mà hưởng thụ. Tổ tiên của Lăng gia đã từng có chuyện có người bắt nạt vì quy ước đã cưới nữ tử Lăng gia, thì không thể cưới nữ tử khác, nên lên nạp thiếp, kết quả là cả hai người đều bị sét đánh chết. Đây là chuyện có thật. Hơn nữa, ta và Thanh Hạm vừa thành thân, tình sâu nghĩa nặng, ta tin ‘chàng’ cũng sẽ không bỏ ta để cưới thiếp khác!”

Khoé miệng Tần Phong Dương khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh nói: “Khắp thiên hạ, ai cũng biết đến dung mạo và bản lĩnh trị gia kinh thương của Lăng Đại tiểu thư. Cô đẹp thì có đẹp, nhưng thật đáng thương cho nam tử cưới người, chẳng những sinh con phải theo họ mẹ, mà lại không thể cưới nữ tử khác, thử hỏi trên đời này, có mấy nam tử có thể chấp nhận được?! Chuyện xưa mà cô nói chẳng qua chỉ để hù dọa người ta mà thôi!” Hắn đi thêm hai bước về phía Lăng Nhục Tâm: “Nếu ta là Thanh Hạm, nhất định sẽ bỏ cô cưới hoàng muội của ta. Bởi vì cô chẳng những không có đức, mà còn chanh chua, ai sống cùng cô sẽ không hạnh phúc! Mà hoàng muội ta, chẳng những dịu dàng động lòng người, tính tình hiền lương thực đức. Quan trọng nhất là, dù nàng có là công chúa, nhưng cũng cho phép Thanh Hạm tái giá, nạp thiếp, lại sinh cho Thanh Hạm đứa con có thể mang họ Đoàn!”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Có hạnh phúc hay không, dường như không phải do Tam hoàng tử định đoạt. Người cũng không phải là Thanh Hạm, làm sao biết được cuộc sống của chúng ta thế nào? Làm sao biết ‘chàng’ không hạnh phúc?”

Tần Phong Dương cười lạnh nói: “Nếu hai người hạnh phúc, thì ‘hắn’ đã không đòi Cừu chuyển lưu quang trực của Hoàng muội ta!”

Ý cười trên mặt Lăng Nhục Tâm không giảm: “Chỉ sợ cái thứ gọi là Cừu chuyển lưu quang trực đó, cũng không phải do ‘chàng’ muốn, mà là do người có ý đồ xấu, thấy phu thê chúng ta sống quá ân ái, nên muốn chặn ngang một cước phá vỡ tình cảm của chúng ta, không tiếc dùng chính muội muội ruột thịt của mình làm tiền cược, cưỡng ép đưa cừu chuyển lưu quang trực cho ‘chàng’!”

Trong mắt Tần Phong Dương thoáng u ám nói: “Nếu cô cảm thấy hai người hạnh phúc thì sao vừa rồi lại căng thẳng như vậy? Sợ hoàng muội ta cướp mất Thanh Hạm đến mức ngay cả nguyên rủa cũng nói ra?!”

Sắc mặt Lăng Nhục Tâm không đổi: “Không phải là căng thẳng, mà Thanh Hạm kém ta mấy tuổi, trời sinh tính thuần khiết, kinh nghiệm sống còn ít. Ta chỉ sợ ‘chàng’ bị ai đó lợi dụng thôi. Thanh Hạm, ‘chàng’ sẽ cưới công chúa Thiên Nhan à?”

Thanh Hạm nghe hai người họ nói càng lúc càng kỳ cục, càng nói càng quá giới hạn. Nàng vốn còn muốn chen vào vài câu, nhưng về sau cũng mặc kệ họ đầu võ mồm. Lúc này, thấy Lăng Nhục Tâm rút cuộc cũng kéo nàng vào, nàng thở dài, rút cừu chuyển lưu quang trực trong ngực áo ra nói: “Tam hoàng tử, Thanh Hạm thật sự cảm ơn ý tốt của ngài. Nhưng lúc ấy, khi ta cầm cừu chuyển lưu quang trực của công chúa, ta thật sự không biết ý nghĩa của nó. Giờ ta đã biết rồi, thì dù thế nào cũng không thể nhận được. Công chúa Thiên Nhan đã rời đi, ta là nam tử, không tiện tới tìm nàng. Xin ngài giúp ta, trả lại cho công chúa.” Giờ nàng phải nhanh chóng thu xếp mấy chuyện này là hơn!

Nàng dùng hành động của nàng để nói cho bọn hắn biết, nàng sẽ không cưới công chúa Thiên Nhan. Đùa sao? Nàng là nữ tử, làm sao cưới nữ tử khác được?!

Vừa nói xong, sắc mặt Tần Phong Dương biến đổi mạnh, hắn không nhận vòng tay, ánh mắt cũng lạnh đi, nói: “Cừu chuyển lưu quang trực này, người nhận từ hoàng muội ta, giờ muốn trả thì tự người đi mà trả!” Dứt lời, hắn phẩy tay áo bỏ đi.

Thanh Hạm nhìn theo bóng Tần Phong Dương, hít sâu một hơi nói: “Xem ra lần này phiền phức to rồi!”

Lăng Nhục Tâm nhìn về mặt của nàng, lạnh lùng nói: “Đoàn Thanh Hạm, nàng thật có bản lĩnh! Ánh mắt của công chúa Thiên Nhan vốn rất cao ngạo, chọn lựa đến ngàn vạn nam tử, nhưng không có ai lọt vào mắt nàng ta. Nàng vừa tiến cung đã nhận được tín vật đính ước của nàng ta. Chẳng những khiến tâm hồn thiếu nữ của công chúa Thiên Nhan bay bổng, lại khiến cả Tam hoàng tử cũng mê muội đầu óc. Bản lĩnh thật không nhỏ!!!”

Hắn lặp đi lặp lại câu ‘bản lĩnh không nhỏ’, Thanh Hạm biết ngay hắn tức giận, lập tức kéo tay hắn nói: “Ta thật sự không cố ý trêu ghẹo công chúa. Người khác không biết thân phận của ta, chẳng lẽ chàng còn không biết sao? Đừng nói linh tinh nữa, mau nghĩ cách giúp ta giải quyết chuyện phiền phức này đi!”

Lăng Nhục Tâm gạt tay ra nói: “Trước khi ta đi gặp Hoàng hậu, nàng luôn mồm nói sẽ không gây phiền phức, thế mà vừa quay người lại đã gặp chuyện lớn thế này. Mỗi lần nàng gặp phiền phức đều là ta giải quyết giúp nàng, chuyện lần này, nàng tự xử lý đi!” Dứt lời, hắn liền nhắc chân đi.

Thanh Hạm vội đuổi theo, kéo tay hắn làm nũng: “Ta biết chàng rất có bản lĩnh, nhất định sẽ có cách giải quyết mà!”

Lăng Nhục Tâm trừng mắt nhìn nàng, giận dữ nói: “Ta đâu có bản lĩnh cao như nàng, không gả được cho hoàng tử, cũng chẳng cưới được công chúa. Chẳng qua chỉ là một dân đen, túi có chút tiền mà thôi. Không làm được phượng hoàng, càng không thể bước qua cửa rồng. Cơ hội tốt như thế, tốt nhất là ‘chàng’ bỏ vợ cưới công chúa đi, ta cũng được tự do!” Lần này hắn thật sự tức giận.

Trên mặt hần trần đầy lửa giận, vừa nói chuyện vừa kéo tay Thanh Hạm viết: “Có người nghe lén, có gì quay về nói sau.”

Thanh Hạm giật mình, nhưng cũng nói theo ý hần: “Nương tử, ‘nàng’ biết mà, cả đời này ta chỉ yêu mình nàng. Sao có thể bỏ nàng cưới người khác được! Hơn nữa, trên đời này làm gì có nữ tử nào có thể sánh với nàng!”

Hai người vừa đi vừa giằng co, về mặt Lăng Nhược Tâm vô cùng tức tối. Thanh Hạm thì đi bên cạnh đỡ dành ‘hần’.

Kẻ nghe lén thấy hai người đối đáp như vậy, lại nhìn hai người càng đi càng xa, rốt cuộc cũng không nghe được tin gì hay ho, liền quay đầu phi về hướng cung Phượng Nghi.

Sau khi quay về khách điểm, Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm dùng cơm xong, liền đóng chặt cửa phòng. Lăng Nhược Tâm nói: “Hôm nay vào cung thật mệt mỏi. Tương công, chúng ta đi nghỉ sớm đi!”

Thanh Hạm hiểu ý, đáp: “Ta cũng mệt rồi!”

Lăng Nhược Tâm mở chăn ra, lấy hai bộ y phục dạ hành, ý bảo Thanh Hạm thay. Thanh Hạm không biết hần định làm gì, nhưng nhìn sắc mặt hần nghiêm trọng, cũng thay theo ý hần.

Sau khi Lăng Nhược Tâm thay xong y phục dạ hành, hần mở cửa sổ đằng sau của khách điểm, nhìn thấy Thanh Hạm cũng vừa thay xong, liền nhảy qua cửa sổ xuống dưới, Thanh Hạm vội thi triển khinh công bám theo.

Hần đi rất nhanh, hai người chạy băng băng qua các nóc nhà trong thành Phượng Tiềm, mà dưới mái nhà, là những tiếng ồn ào náo động của đường phố. Ngày đầu thu, trời tối sớm, trên đường không còn mấy người qua lại, đầu đầu cũng có thể nhìn thấy vệ binh đi tuần.

Dọc đường đi, hai người không nói câu gì. Thanh Hạm muốn hỏi hần định đi đâu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ bí hiểm của hần, cũng chỉ đành nhịn xuống, cố gắng bám sát hần. Lăng Nhược Tâm đi về hướng Bắc khoảng một khắc, cuối cùng dừng lại trước một đại trạch lớn.

Nhìn thấy trong đại trạch đó đèn đuốc sáng trưng, thủ vệ đi qua đi lại, canh giữ rất nghiêm ngặt, Thanh Hạm đang định hỏi đây là nơi nào, thì Lăng Nhược Tâm ra hiệu im lặng với nàng, thừa dịp đôi tốp gác rồi nhảy lên mái nhà.

Thanh Hạm nhìn hần hành động nhẹ nhàng, hiển nhiên là có căn cơ khinh công vô cùng tốt, tuy không hơn khinh công của nàng, nhưng cũng cực kỳ cao minh. Nàng nhẹ nhàng đi theo sau hần, nhìn bốn phía đều là thị vệ, cũng biết nếu bị phát hiện sẽ rất khó thoát thân. Trong lòng nàng cũng hơi căng thẳng, còn có sự hưng phấn khó hiểu. Trước kia, nàng đã từng muốn nửa đêm đi do thám ở nơi nào đó, trộm bảo vật hay cướp ngục gì gì đó, không ngờ hôm nay, dưới tình huống không có sự chuẩn bị trước, nàng lại có thể tự mình thể nghiệm cảm giác này.

Nhìn thấy Lăng Nhược Tâm nằm bẹp xuống mái nhà như con dơi, nàng cũng làm theo hần. Nhìn bộ dạng của nàng, hần cười thầm, nhưng cũng không ngăn cản, nhẹ nhàng lật một miếng ngói, ném ra xa.

Một tên thị vệ vừa hô lên: “Ai?” cả đám thị vệ liền vội vàng chạy qua hướng miếng ngói rơi xuống.

Lăng Nhược Tâm thừa lúc này, vội bay sang một mái nhà khác, Thanh Hạm cũng nhanh chân bám theo. Hần dạo trên nóc nhà một vòng, hai mắt nhìn chăm chăm vào một căn phòng lớn ở giữa, nhìn thấy thị vệ vừa vịn đi tới chỗ rẽ, hần liền nhảy xuống nhanh như chớp, nhẹ nhàng hé cửa sổ, đang định lách mình vào, ai ngờ, hần nhanh, Thanh Hạm còn nhanh hơn. Ngay lúc hần hé cửa sổ, nàng đã biết ngay hần muốn vào phòng, liền chen trước lao từ mái nhà xuống phi thẳng vào trong. Nhìn hành động của nàng, Lăng Nhược Tâm lắc lắc đầu, cũng đành nhanh chóng vào theo.

Vào đúng lúc hai người vừa vào được trong phòng, thì thị vệ kia đã từ chỗ rẽ đó quay lại, nếu chậm một chút thôi chỉ sợ là đã bị phát hiện rồi.

Vừa vào phòng, Thanh Hạm không khỏi giật mình. Căn phòng đó rất rộng, nhưng bên trong bày biện rất đơn giản, chỉ có một chiếc bàn, bốn chiếc ghế, một cái giường và một tấm bình phong, trong phòng đốt một ngọn đèn nhỏ. Một người nam tử ngồi ngay ngắn bên bàn, đang uống gì đó. Thanh Hạm thấy bóng người kia rất quen, dường như đã gặp ở đâu. Chờ đến khi nam tử đó quay người lại, nàng không khỏi chấn động! Người kia chính là Thái tử Phong Ảnh!

Cửa bị mở ra, khiến một cơn gió thổi vào làm ngọn đèn nhấp nháy. Tàn Phong Ảnh như linh cảm có người bước vào liền quay người lại, lại nhìn thấy hai hắc y nhân đứng đó khiến hần cũng giật mình kinh hãi. Đang định lên tiếng, thì Lăng Nhược Tâm kéo khăn che mặt của mình xuống nói: “Điện hạ, là ta!” Hần cũng kéo khăn che mặt của Thanh Hạm xuống.

Vừa nhìn thấy hai người, Tàn Phong Ảnh mừng rỡ: “Hai người tới là tốt rồi!” Hần như nhớ ra gì đó, đi tới bên giường, nhắc gối lên, kéo một vòng sắt, cạnh giường lập tức hiện ra một con đường. Hần đi xuống trước, Lăng Nhược Tâm dùng mắt ra hiệu với Thanh Hạm, rồi hai người cũng đi xuống theo.

Trong đường hầm tối đen, Tàn Phong Ảnh đưa tay lấy điểm hỏa ra, châm đèn lên. Hần lại nhẹ nhàng kéo vòng sắt, cửa hầm lặng lẽ khép lại. Thanh Hạm nhìn quanh, căn mật thất này cũng rất đơn giản, bên trong chỉ có một chiếc bàn và mấy chiếc ghế dựa.

Lúc này, Tàn Phong Ảnh mới nói: “Trang Vô nói cô đến thành Phượng Tiềm, nên ta cũng đoán cô sẽ đến, chỉ không ngờ cô lại đến nhanh như vậy, còn dẫn cả Đoàn huynh đệ đến đây.” Dứt lời, hần gật gật đầu với Thanh Hạm.

Thanh Hạm thấy hần tuy bị giam lỏng nhưng thần thái cũng không kém hơn lúc gặp hần ở Huyền Thái sơn trang. Hần ngồi ngay ngắn trên ghế, tuy mặt vẫn

tươi cười, nhưng Thanh Hạm lại cảm thấy ánh mắt hắn hơi kỳ quái.

Lăng Nhựt Tâm khẽ mỉm cười nói: “Sớm muộn gì cũng phải đến, chỉ bằng đến sớm một chút thì hơn.”

Tần Phong Ảnh gật đầu nói: “Cô đã đưa Lưu Quang Dật Thái cho Hoàng hậu chưa?”

Lăng Nhựt Tâm gật đầu nói: “Nếu không có Lưu Quang Dật Thái, ta cũng không gặp được Hoàng hậu, không gặp được Hoàng hậu, thì đương nhiên không biết ngày hôm đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Dù thế nào, ta cũng không thể để Huyền Thái son trang bị huỷ trên tay ta.” Để chế tạo Lưu Quang Dật Thái, hắn và Thanh Hạm đã mất rất nhiều tâm huyết, dù hắn không cần Huyền Thái son trang, nhưng cũng không muốn khiến Lăng Ngọc Song thất vọng.

Tần Phong Ảnh nhìn Thanh Hạm nói: “Nghe nói các người đã thành thân rồi?”

Lúc hắn ta nói câu này, Thanh Hạm càng cảm thấy ánh mắt của hắn kỳ quái, nhưng kỳ quái thế nào thì nàng lại không nói nên lời. Nàng nhớ đến những lời Lăng Nhựt Tâm nói với nàng, trong lòng không khỏi cảnh giác hơn.

Ánh mắt Lăng Nhựt Tâm khẽ chuyển, mặt đầy ý cười: “Sao điện hạ không hỏi tin tức ta thám thính được ở chỗ Hoàng hậu trước, mà lại quan tâm đến việc tư của Nhựt Tâm như vậy?”

Tần Phong Ảnh khẽ cười: “Chuyện xảy ra hôm đó, Trang Vô đã nói cho cô rồi, cô cũng đã biết rõ nguyên nhân hậu quả, cô đến chỗ Hoàng hậu chẳng qua cũng chỉ để xem thái độ của bà thế nào thôi. Hướm chi, cô cũng sớm biết rằng ta và Tam đệ vốn như nước với lửa. Bà là mẹ đẻ của Tam đệ, cô cũng biết thủ đoạn của bà ta rồi, những gì cô nghe được từ chỗ bà ta, cũng chỉ đơn giản là nói tâm bậy, để đẩy ta vào chỗ chết. Có gì hay mà phải hỏi? Hai người vừa thành thân đã phải bôn ba vì chuyện của ta, thật vất vả cho hai người.”

Lăng Nhựt Tâm nhìn ánh mắt của Tần Phong Ảnh, nói: “Điện hạ đề cao ta như vậy, khiến ta vô cùng cảm kích. Thật ra, lần này ta đi gặp Hoàng hậu, từ việc nghe ngóng chuyện của ngài, cũng nhân tiện hỏi thăm chuyện phát sinh ở hoa viên năm đó. Tính ra, ta chắc hẳn còn phải cảm tạ điện hạ, tình sâu nghĩa nặng, vì muốn có được niềm vui của Hoàng thượng, còn tính dăng ta cho Hoàng thượng nữa.”

Vừa nghe mấy lời này, Thanh Hạm hơi kinh hãi. Ngày ấy, khi Lăng Nhựt Tâm nói với nàng chuyện này, hắn nói chỉ là nghi ngờ đó là mưu kế của Thái tử, không ngờ hắn vừa gặp Hoàng hậu một lần đã chứng thực được chuyện này.

Sắc mặt Tần Phong Ảnh không thay đổi, mắt hơi chớp nhẹ một cái, thần sắc trong ánh mắt vẫn như trước: “Mấy lời này của Nhựt Tâm đúng là kỳ cục, ngày đó, ta và cô cũng không quen thuộc gì, hơn nữa, phụ hoàng vẫn rất thương ta, đáng để ta phải làm chuyện như vậy sao?”

Lăng Nhựt Tâm thân nhiên nói: “Hoàng thượng có sủng ái điện hạ hay không, việc này Thái tử rõ ràng hơn ta, ta cũng không cần phải nói nhiều. Có điều, điện hạ ngàn vạn lần không nên giết cung nữ Ngưng Thuý sau khi mưu kế thành công. Điện hạ thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết làm thế không khác nào giấu đầu hở đuôi hay sao? Chuyện vốn không khiến người ta nghi ngờ, nhưng Ngưng Thuý chết đi, thì sự tình từ đầu tới cuối càng thêm rõ ràng hơn.” Thật ra, hôm nay khi hắn gặp Hoàng hậu, cũng chỉ tìm cớ để hỏi tin tức của Ngưng Thuý, lại biết được tin cô ta đã chết từ bốn năm trước.

Thần sắc Tần Phong Ảnh cũng không hề biến đổi, trong mắt lại có thêm một chút thăm dò: “Giờ người nói chuyện này, không phải là nghi ngờ năm đó chính ta tìm Ngưng Thuý kéo người đi, rồi lại tìm cách dẫn phụ hoàng tới đấy chứ?”

Ý cười trên mặt Lăng Nhựt Tâm biến mất, hắn nghiêm mặt nói: “Thật ra, điện hạ không cần phải thiết kế một màn như vậy, với địa vị của Huyền Thái son trang trong triều, thì vốn cũng cần phải tìm một chỗ dựa. Điện hạ chỉ cần ngỏ ý muốn mượn sức, chúng ta sẽ toàn tâm toàn ý tương trợ, không cần phải khiến cho ta thành kẻ thù của Hoàng hậu và Tam hoàng tử.” Hắn dừng lại một chút rồi nói: “Có điều, người làm như vậy, cũng thật ngoan độc, hoàn toàn phá huỷ quan hệ của ta và bọn họ, chỉ có thể toàn tâm toàn ý giúp người, bị người bày mưu tính kế còn phải mang ơn người. Điện hạ, thủ đoạn của người còn cao minh, độc ác hơn Tam hoàng tử nhiều.”

Sắc mặt Tần Phong Ảnh vẫn không biến đổi chút nào, trong mắt lại có thêm vẻ tán thưởng, chậm rãi nói: “Những điều này là tự người đoán ra, hay là Hoàng hậu nói cho người biết?”

Lăng Nhựt Tâm cười nhạt: “Người cũng không cần phải châm ngòi cho mối quan hệ của ta và Hoàng hậu nữa đâu. Quan hệ của ta và người đã đúng như người mong muốn. Tuy không đến mức như nước với lửa, nhưng cũng chẳng vui vẻ gì. Hôm nay ta tới đi, chỉ muốn hỏi một chút, điện hạ mất công bày mưu tính kế như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Sự tán thưởng trong mắt Tần Phong Ảnh càng đậm hơn: “Người ta nói Lăng Đại tiểu thư của Huyền Thái son trang tuy là nữ tử, có giỏi đến đâu cũng không thể hơn nam tử được. Nhưng ta lại cảm thấy, nam nhân trong thiên hạ này, không có mấy người có thể so được với người. Thật ra, ta cũng rất muốn hỏi người một chuyện, Thanh Hạm rõ ràng là nữ tử, người còn thành thân với nàng, rốt cuộc là vì sao?”

Nghe hắn ta nói vậy, Thanh Hạm thâm kinh hãi, không phải là hắn nhìn thấu chuyện gì rồi chứ? Nàng không nhịn được liền nói: “Ta đường đường là một nam tử hán, lại bị người nói là nữ tử, đúng là quá buồn cười!!!”

Nàng không cười, mà hai người còn lại cũng không ai cười nổi.

Lăng Nhựt Tâm không trả lời hắn, trên mặt lại thoáng có ý cười, thân nhiên nói: “Thật ra, lần này điện hạ không cần thiết phải bày ra thế trận thế này. Đặt nhiều tiền cược lên người ta như vậy không sợ quá mạo hiểm sao?” Thủ đoạn của Tần Phong Ảnh thực sự khiến hắn bội phục.

Tần Phong Ảnh cười ha hả nói: “Ta thích nhất nói chuyện với người thông minh, mà Lăng Đại tiểu thư lại là người thông minh nhất trong những người

thông minh. Cho nên, người như vậy, rất đáng để mạo hiểm. Nếu ta thắng, là thắng cả thiên hạ, còn nếu thua, cùng lắm cũng chỉ mất Huyền Thái son trang mà thôi.”

Thanh Hạm nghe hai người càng nói càng phức tạp, khiến nàng không hiểu gì. Hiện giờ hán bị giam ở đây, lại nói thắng là thắng cả thiên hạ, thua thì chỉ mất Huyền Thái son trang là sao? Hay trong chuyện này vẫn có điểm mấu chốt nào đó mà nàng không biết?!

Lăng Nhược Tâm cũng chỉ khẽ cười: “Điện hạ đề cao quá rồi! Huyền Thái son trang chỉ là một thương nhân bình thường, vốn cũng có thể không cần đề ý đến chuyện trong cung, càng không thể nói là sẽ giúp được điện hạ lấy được cả thiên hạ. Cho dù có bản lĩnh này, thì cũng không dám can thiệp nhiều vào chuyện cung đình. Điện hạ cần bạc, Huyền Thái son trang sẽ toàn lực giúp đỡ. Nhưng nếu coi Huyền Thái son trang là tiền cược, thì cũng quá đề cao ta rồi.”

Tần Phong Ảnh bí hiểm nói: “Người đời đều biết, thủ đoạn kinh thương của Lăng Đại tiểu thư vô cùng cao minh, nhưng không ngờ cũng nhìn thấu cả việc triều chính như thế.”

Mặt Lăng Nhược Tâm lạnh đi: “Dù ta có hiểu rõ, thì điện hạ cũng không nên lợi dụng Huyền Thái son trang như vậy. Nếu ta đoán không nhầm, thì ngày ấy, cũng chính điện hạ đã phóng hỏa căn phòng ở khách điểm.” Tần Phong Ảnh còn chưa trả lời, Lăng Nhược Tâm đã nói tiếp: “Thật ra điện hạ không cần phải bức ta vào ngõ cụt như vậy, những việc đó thật sự cũng không đem lại kết quả gì tốt. Hơn nữa, điện hạ dồn ép ta như thế, dù sao Huyền Thái son trang cũng là vật hy sinh, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ta trực tiếp đốt sạch Huyền Thái son trang là xong rồi.”

Thanh Hạm nghe thế, tim nhảy dựng lên, đốt sạch Huyền Thái son trang? Có nghiêm trọng vậy không? Một suy nghĩ chợt nảy lên trong đầu nàng, nếu Lăng Nhược Tâm muốn khôi phục thân phận nam nhi, thì một mối lửa đốt sạch Huyền Thái son trang có lẽ cũng là cách trực tiếp nhất, hiệu quả nhất.

Nghe câu này, rớt cuộc sắc mặt Tần Phong Ảnh cũng biến đổi, sự tàn khốc hiện rõ trong ánh mắt hán, hán gằn giọng nói: “Lăng Đại tiểu thư quả nhiên rất quyết đoán! Xem ra, trước kia ta vẫn đánh giá thấp người!”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Người không xem thường ta, chỉ là người quá coi trọng chính mình. Nếu người hành động không quá ngoan độc như vậy, thì ta cũng sẽ không nhận ra âm mưu của người. Người trăm tính ngàn toán lại không ngờ được Lưu Quang Dật Thái không những không bị huỷ, còn bị ta nhìn thấy cả tiểu xảo của mình!”

Tần Phong Ảnh nhìn Lăng Nhược Tâm, khẽ cười: “Có lẽ vậy! Nhưng hiện giờ, có vẻ người cũng không có quá nhiều sự lựa chọn. Người đắc tội Hoàng hậu và Tam đệ, bây giờ, người chỉ có thể chọn giúp ta, Lăng Đại tiểu thư.” Hán dừng lại một chút lại nói: “Có lẽ, ta nên gọi người là Lăng đại công tử mới đúng!”

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Bảo hồ lột da!

(*) Đây là một thành ngữ, ý chỉ những việc không tương. Đại khái như kiểu: “Thương lượng với mấy kẻ xấu xa, bắt hán hy sinh lợi ích của mình, chẳng khác nào bảo hồ lột da!”

Câu nói vừa rồi giống như quả bom nổ bùm trong đầu Thanh Hạm. Chẳng lẽ hán đã sớm nhìn thấu thân phận của Lăng Nhược Tâm? Nàng đột nhiên nhớ tới những lời Lăng Nhược Tâm đã từng nói với nàng, dù gặp chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh. Trong lòng nàng dù có bối rối, nhưng trên mặt vẫn không để lộ cảm xúc gì. Có điều, nàng vẫn không kim được, quay sang nhìn Lăng Nhược Tâm một cái, đã thấy vẻ mặt hán giống như đã đoán trước được Tần Phong Ảnh sẽ nói như thế, nét mặt hán không có chút sợ hãi nào. Nhìn đáng vẻ của hán, lòng Thanh Hạm cũng cảm thấy yên bình hơn, tự nhủ mình chỉ cần lẳng lặng theo dõi diễn biến là được.

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng cười, thân nhiên nói: “Không phải điện hạ bị giam lỏng đến choáng váng đầu óc rồi nên ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được đây chứ?” Hán không biết chắc được là Tần Phong Ảnh đang thử hán hay thực sự đã nhìn thấu giới tính thật của hán, có điều hiện giờ chỉ có thể bình tĩnh đối phó mà thôi.

Nói xong câu nói kia, Tần Phong Ảnh liền nhìn chăm chăm vào mặt Thanh Hạm, tuy nàng vẫn cố che giấu, nhưng ngay khi hán vừa dứt lời, thì trong mắt nàng cũng thoáng có vẻ bối rối. Khoé miệng hán khẽ nhếch lên một nụ cười đầy âm mưu. Xem ra, chuyện này càng ngày càng thú vị.

Tần Phong Ảnh từ từ dời mắt khỏi Thanh Hạm, chuyển sang nhìn Lăng Nhược Tâm: “Xưa nay ta vẫn thích giao tiếp với người thông minh. Đều là người hiểu chuyện không cần phải vòng vo, người là nam hay nữ, chính người hiểu rõ nhất.” Miệng hán nói chuyện với Lăng Nhược Tâm, nhưng thân hình lại nhanh chóng quay ngược lại đưa ta ra gỡ phát hoàn (vòng cột tóc) của Thanh Hạm.

Nếu là trước kia, thì chiều này của Tần Phong Ảnh chắc chắn sẽ kéo được phát hoàn của Thanh Hạm xuống. Nhưng sau khi quen biết Lăng Nhược

Tâm, hẳn thường xuyên bắt ngờ gây khó dễ cho nàng, hơn nữa, lúc này nàng lại tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng. Nên ngay khi Tần Phong Ảnh đưa tay tới, người nàng hơi chuyển, chân đi theo hình bát quái né tránh, bàn tay hắn liền bắt vào khoảng không. Thanh Hạm oán hận hắn cố tình gây chuyện, nên ngay khi tay hắn lao tới, nàng liền bấm ngón tay, bắn thẳng vào huyệt khúc tri của Tần Phong Ảnh.

Tần Phong Ảnh thấy Thanh Hạm trẻ tuổi, trong lòng lại xác định chắc chắn nàng là nữ, tuy nàng là thị vệ của Lăng Nhược Tâm, nhưng cũng chỉ nghĩ võ công của nàng thường thường thôi, không ngờ nàng lại phản ứng nhanh như vậy. Hắn vừa xuất chiêu, Thanh Hạm đã bắn trúng huyệt vị của hắn, khiến hắn cảm thấy nửa người tê rần, ngã thẳng xuống đất.

Thanh Hạm thán nhiên nói: “Điện hạ làm thế là sao? Thanh Hạm tự nhận thấy không đắc tội điện hạ, sao lại cố tình tấn công ta?” Chiêu đó của Tần Phong Ảnh không có chút sát khí, càng không có ý làm nàng bị thương, chỉ đơn giản muốn kéo tóc nàng xuống, để nàng bộc lộ thân phận nữ nhân của mình. Mà nàng quen Lăng Nhược Tâm đã lâu, bản lĩnh đôi trắng thay đen của hắn, nàng không học được mười phần thì ít ra cũng phải học được đến chín phần.

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm với vẻ tán thưởng, cô nhóc này tiến bộ nhanh hơn hắn nghĩ rất nhiều. Nếu từ nhỏ nàng đã sống trong cảnh mưu kế trùng trùng điệp điệp, thì chỉ sợ cũng sẽ trở thành một đối thủ nặng ký. Hắn đi tới bên cạnh nàng nói: “Ta thật sự không rõ hành động lần này của điện hạ là vì cái gì? Vì sao vô duyên vô cớ muốn tấn công tướng công ta?”

Tần Phong Ảnh khẽ cau mày, cố gắng đứng lên nói: “Các người giỏi lắm. Lăng Nhược Tâm. Người có một trợ thủ như vậy, quả là rất giỏi!”

Hắn liên tục nói hai từ rất giỏi, Thanh Hạm biết hắn nổi giận, trên mặt cũng thoáng hiện lên vẻ giận dữ nói: “Nếu điện hạ coi trọng nương tử nhà ta, thấy ta cười ‘nàng’, trong lòng không thoải mái, muốn giết ta diệt khẩu thì cũng không cần phải làm trước mặt ‘nàng’. Càng không cần phải nói ‘nàng’ là nam nhân, rồi nói ta là nữ tử. Tuy thân hình ta có hơi gầy, hơi nhỏ con một chút, nhưng cũng không phải người tùy tiện để cho người khác chèn ép mình. Có lẽ ta cũng nên để cho điện hạ biết, cái gì gọi là nam nhân chân chính!” Dứt lời, nàng liền rút trường kiếm sau lưng, chỉ thẳng mũi kiếm về phía hắn.

Tần Phong Ảnh nhướng mày, khoe miệng lại khẽ nhếch lên cười, nhìn Thanh Hạm nói: “Người ta nói, dưới tay tướng mạnh không có lính yếu. Vị hôn phu của Lăng Đại tiểu thư quả nhiên cũng rất lợi hại, chẳng trách lại giành được trái tim của Lăng Đại tiểu thư. Có điều phán đoán của ta về thân phận người cũng không phải ngày một ngày hai. Ta vẫn cho rằng, nữ tử dù có lợi hại đến đâu cũng không thể thông minh như người được. Có điều, hôm nay nhìn thấy Thanh Hạm, ta biết có lẽ ta đã sai rồi, không cần biết trong hai người ai là nữ tử, nhưng có lẽ cũng không thể khiến người khác coi thường được.”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Ai nói nữ nhân không bằng nam nhân? Nhiều năm nay, Huyền Thái son trang đều do nữ tử làm đương gia, sự hoài nghi của điện hạ đúng là kỳ quái. Nếu theo cách nói của người, thì mẹ ta chẳng phải là nam tử sao? Ta chẳng phải cũng do nam tử sinh ra hay sao? Ta chưa bao giờ biết là nam tử cũng sinh được con đấy. Chẳng lẽ điện hạ đã từng nghe nói sao?”

Thì ra Tần Phong Ảnh cũng chỉ là nghi ngờ chứ không chắc chắn thân phận của hắn, khiến hắn không khỏi thở phào một hơi, nhưng trên mặt vẫn không để lộ cảm xúc gì. Nhưng chỉ trong giây lát hắn lại lo lắng, Tần Phong Ảnh đã nghi ngờ thân phận của hắn, vừa rồi còn hành động như vậy với Thanh Hạm, chỉ sợ trong lòng Tần Phong Ảnh không phải là hoài nghi, mà là nắm chắc mười phần rồi. Hắn tự nhận công phu giả gái của hắn tuy không phải là mười phần vẹn mười, nhưng cũng không ai có thể nhận ra được. Hay Tần Phong Ảnh hoài nghi từ phía Thanh Hạm? Chuyện hắn và Thanh Hạm thành thân liệu có phải là giấu đầu hở đuôi không?

Tần Phong Ảnh thở dài: “Xem ra ta quá coi thường nữ tử. Có điều, bản lĩnh của Lăng Đại tiểu thư thật sự vượt xa người khác. Vừa rồi là ta thất lễ, làm gì có nữ tử nào có thân thủ tốt như vậy. Lời nói Thanh Hạm là nữ tử ta cũng xin thu lại. Xin cáo lỗi cùng hai vị.” Dứt lời, hắn hơi cúi người với họ. Trên mặt hắn đầy sự thành khẩn, nhưng khi cúi người xuống, lại tràn đầy căm hận. Hắn là Thái tử, chưa bao giờ phải ăn nói khép nép với ai như thế.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt nói: “Thân phận của điện hạ cao quý, đâu cần phải xin lỗi dân đen chúng ta. Lăng Nhược Tâm còn phải xin điện hạ hạ thủ lưu tình, để cho chúng ta một con đường sống.” Tuy Tần Phong Ảnh cúi người, nên hắn không nhìn được vẻ mặt của hắn ta, nhưng hắn cũng đoán được. Hắn và Tần Phong Ảnh quen biết nhiều năm, hẳn hiểu quá rõ Tần Phong Ảnh là dạng người gì.

Tần Phong Ảnh biết hôm nay cũng không thể đòi được lợi ích gì từ chỗ họ. Hắn vốn tính chế ngự bọn họ, từ nay về sau toàn tâm toàn ý làm việc cho hắn, hơn nữa, còn có thể làm đá kê chân cho hắn bước lên ngai vàng. Có điều, hắn quá xem thường bọn họ, điểm yếu mà hắn nắm chắc mười phần lại biến thành hư không. Hiện giờ, chẳng những hắn không uy hiếp được bọn họ, ngược lại còn để lộ ra quân bài chưa lật trong tay hắn. Tuy chưa trở mặt với nhau, nhưng cũng coi như bọn họ nắm tính mạng của hắn trong tay, nếu cố tình làm căng, với tính cách của Lăng Nhược Tâm, chỉ sợ hắn sẽ giết người diệt khẩu chưa biết chừng.

Tần Phong Ảnh cười nói: “Đại tiểu thư khách khí quá, những năm gần đây, Huyền Thái son trang giúp ta không ít việc, trong lòng ta hiểu rất rõ. Không có sự hỗ trợ của người, thì cũng không có ta hôm nay. Có điều, những gì người vừa nói cũng chỉ là suy đoán của người thôi, sao ta có thể làm ra chuyện như vậy được.”

Thanh Hạm nhún mày nói: “Điện hạ vừa nói, nếu thành công sẽ thắng cả thiên hạ, thất bại chỉ mất Huyền Thái son trang, mấy lời này nên giải thích thế nào?” Nàng thật sự muốn biết ý tứ của hắn. Về hỏi Lăng Nhược Tâm thì không bằng hỏi luôn Tần Phong Ảnh cho xong.

Nghe nàng nói vậy, trên mặt Tần Phong Ảnh hơi có vẻ xấu hổ, vừa rồi đúng là hắn quá tự mãn lại nói hết tất cả ra, liền cười nói: “Lăng Đại tiểu thư là người thông minh như vậy, đương nhiên hiểu ý của ta. Ta cũng không muốn lòng vòng, chuyện lần này đúng là khổ nhục kế của ta, nhưng cũng không phải là lấy Huyền Thái son trang làm tiền cược. Chỉ vì ta lo Lăng Đại tiểu thư không hiểu rõ dụng ý của ta, nên hơi vội vã thôi mà.”

Nghe thấy hắn chỉ dùng một câu mà phải sạch sẽ sai lầm, trong lòng Thanh Hạm không khỏi giận dữ. Vừa rồi hắn còn kiêu ngạo như vậy, mà giờ đã ăn nói khép nép, rồi còn nói ra vẻ rất đúng mực nữa chứ. Hôm nay, nàng xem như cũng được diện kiến thủ đoạn sinh tồn trong cung rồi. Nàng lên liếc mắt nhìn Lăng Nhược Tâm một cái, nếu giờ có thể, nàng thật sự muốn đâm một kiếm giết chết hắn luôn.

Lăng Nhục Tâm nghe Tần Phong Ảnh nói vậy, trong lòng cũng thầm cười lạnh, lại bắt gặp ánh mắt của Thanh Hạm, hẳn chỉ sợ nàng sẽ làm ra chuyện khác người gì, lập tức ngăn mũi kiếm đang chỉ vào Tần Phong Ảnh của nàng lại, cười nói: “Có điều, lần này điện hạ đùa hơi quá rồi, suýt nữa thì hại chết ta.”

Dù da mặt Tần Phong Ảnh có dày đến đâu, thì cũng có một chút mất tự nhiên, ý cười trên mặt càng đậm thêm, hẳn nghiêm mặt nói: “Nhục Tâm chắc chắn có thể hiểu hành động của ta là vì sao. Chuyện này ta vẫn cần Nhục Tâm hỗ trợ, nếu không, chỉ e là ta sẽ thật sự bị lún sâu vào mất.”

Lăng Nhục Tâm khẽ mỉm cười nói: “Lúc điện hạ bày ra thế cục này, chắc chắn đã phải nghĩ chu đáo phương pháp hoá giải rồi. Tuy ta không làm đúng như người mong muốn, nhưng cũng không hề gây trở ngại cho hành động của người. Cũng nhờ có tính toán lần này của điện hạ, mà ta hiểu ra được một đạo lý, giúp người cũng chỉ nên giúp một vừa hai phải, không thể đẩy tính mạng của cả gia tộc mình vào. Lần này tiến cung để dâng Lưu Quang Dật Thái, Hoàng hậu nương nương rất vừa lòng. Bà vui vẻ, thì mâu thuẫn giữa bà và Huyền Thái son trang cũng giảm đi không ít. Nếu điện hạ muốn bạc, Huyền Thái son trang đương nhiên không nề hà gì, những cái khác thì dừng bàn nữa.”

Sắc mặt Tần Phong Ảnh khẽ biến đổi, hẳn trầm tư một lát rồi nói: “Nhục Tâm nói hơi quá rồi. Ta và Huyền Thái son trang vẫn luôn là nhất mạch tương liên, chỉ cần người đưa quyền sở kia cho ta, thì không ai có thể lay động địa vị của ta nữa. Mà Huyền Thái son trang cũng đẹp bớt được nhiều mối lo toan, không những nuốt gọn được Tô gia, mà còn có thể trở thành nhà buôn vải giàu có nhất nước Phụng Dã nữa.”

Lăng Nhục Tâm nghiêm mặt nói: “Huyền Thái son trang hiện giờ đã là nhà buôn vải giàu có nhất nước Phụng Dã rồi. Dù ta có dã tâm, nhưng cũng biết tiền có nhiều bao nhiêu, đến lúc chết đi cũng chỉ còn cát bụi, chỉ bằng lúc còn sống, cứ sống một cuộc đời thư thái, khoái hoạt là tốt rồi. Quyền sách kia cũng không quá quan trọng như điện hạ nghĩ, cũng không thể giúp ích cho điện hạ nhiều như vậy. Có lẽ có thể giúp điện hạ củng cố địa vị, nhưng cũng đẩy Huyền Thái son trang ra đầu sóng ngọn gió. Huyền Thái son trang từ trên xuống dưới hơn một nghìn người, dù ta không nghĩ cho mình, thì cũng phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của họ.” Hắn thẳng thắn từ chối Tần Phong Ảnh.

Đôi mắt Tần Phong Ảnh lạnh đi, rầu rĩ nói: “Không phải Nhục Tâm thấy chết mà không cứu đấy chứ?”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Điện hạ quan trọng hoá vấn đề rồi. Ta vốn không có bản lĩnh cứu điện hạ, dù thực sự có bản lĩnh đó, ta cũng là có tâm mà không có lực. Điện hạ thiết kế một cục diện hoàn mỹ như vậy, nếu không ra tay quá ngoạn độc, thì có lẽ đã thành công rồi. Hôm nay ta đến gặp điện hạ, vốn muốn nói cho rõ ràng với điện hạ, từ nay về sau Huyền Thái son trang chỉ cung cấp ngân lượng cho điện hạ, còn những chuyện khác thì xin miễn cho.”

Nhìn thấy vẻ mặt uất giận của Tần Phong Ảnh, rồi lại cố gắng nhịn xuống, Lăng Nhục Tâm lại nói tiếp: “Ta làm như vậy đã là hết lòng hết dạ rồi. Có điều, điện hạ cũng không cần lo lắng. Sau này, Huyền Thái son trang sẽ hoàn toàn rời xa triều đình, giữ khoảng cách nhất định với Hoàng hậu và Tam hoàng tử. Trừ việc kinh doanh vải vóc, đồ thêu, sẽ không can dự vào bất cứ việc gì nữa.”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Tần Phong Ảnh hơi giãn ra, lại hỏi tiếp: “Nhục Tâm thật sự không suy nghĩ lại sao?”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Điện hạ đã nghĩ ta là nam tử, chứng tỏ nhất định là ta đã khiến điện hạ cảm thấy không yên lòng. Nếu đã không yên lòng, sẽ có khoảng cách. Đã có khoảng cách thì sẽ không thể thân mật như trước kia nữa. Và lại, hiện giờ ta đã thành thân, không thể thoải mái như trước, cũng cần phải lo lắng cho gia đình.” Nếu lúc này phân quá rõ khoảng cách với hắn, về sau chắc chắn sẽ có nhiều phiền phức hơn.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Thanh Hạm không khỏi lo lắng.

Đôi mắt Tần Phong Ảnh càng lạnh lẽo hơn, trên mặt lại nở nụ cười rất ấm áp: “Thật tiếc khi Nhục Tâm quyết định như vậy, có điều, người có chí hướng riêng, ta cũng không cưỡng ép được. Nhưng ta cũng cần nói trước, người đã sớm lún sâu vào việc này rồi, dù người không giúp ta, ta không cưỡng ép người, chỉ sợ là cũng sẽ có một vài người không dễ dàng buông tha cho người.”

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nhìn hắn nói: “Hoàng hậu và Tam hoàng tử có bỏ qua cho ta hay không thật ra phụ thuộc rất nhiều vào điện hạ. Chỉ cần điện hạ không lập bày chò ta nhảy xuống, cũng không đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa, thì ta tin ta có thể hoá giải thù hận giữa ta và họ.” Dứt lời, mắt hắn hơi chuyển động, nhìn chằm chằm Tần Phong Ảnh nói: “Điện hạ, ta nói có đúng không?”

Tần Phong Ảnh thần nhiên nói: “Nhục Tâm nói đùa rồi.” Nói là đùa, nhưng trên mặt hắn không hề có ý cười.

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Chỉ hy vọng điện hạ nhớ kỹ lời ta nói, coi như là nói đùa thì cũng nên nhớ kỹ.” Hắn nhìn Thanh Hạm lại nói tiếp: “Hôm nay ta đã nói hết lời, Huyền Thái son trang cũng không có gì áy náy với điện hạ, cũng hy vọng điện hạ hãy quên mau chuyện bất kính của ta với Thanh Hạm hôm nay. Nếu không, Huyền Thái son trang có thể giúp điện hạ nhiều chuyện, thì cũng có thể phá hỏng nhiều việc của điện hạ.” Dứt lời, không chờ Tần Phong Ảnh lên tiếng, hắn kéo vòng sắt, rồi đưa Thanh Hạm ra, đẩy cửa sổ phi ra ngoài.

Sau khi Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm rời đi, Tần Phong Ảnh nắm chặt tay. Lăng Nhục Tâm này lợi hại hơn hắn nghĩ. Chẳng những nhìn thấu những việc hắn làm với Huyền Thái son trang mấy năm nay, mà còn nhìn thấu cả kế hoạch lần này của hắn. Lăng Nhục Tâm chẳng những không giúp hắn, còn dám uy hiếp hắn. Trong thiên hạ, không có mấy người dám uy hiếp hắn! Lăng Nhục Tâm muốn được yên bình à? Hắn không cho phép!!! Muốn già nữ à?! Để xem Lăng Nhục Tâm có thể già bao lâu?!

Hắn đứng trong mật thất, ánh mắt âm độc nhìn theo hướng Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm rời đi.

Lăng Nhục Tâm đưa Thanh Hạm nhanh chóng rời khỏi phủ Thái tử, chạy ra ngoại thành, cuối cùng dừng lại ở một trang viên hẻo lánh. Căn nhà đó thoạt nhìn không khác gì những căn nhà khác, nhưng dù trong đêm khuya thanh vắng, Thanh Hạm vẫn có thể cảm nhận được sát khí toả ra từ nó. Nhưng

ngay khi Lăng Nhượng Tâm và nàng đặt chân xuống đất, thì sát khí xung quanh hoàn toàn biến mất.

Chỉ thấy một vài gã đại hán đi tới, hành lễ với Lăng Nhượng Tâm: “Tham kiến môn chủ.”

Lăng Nhượng Tâm gật đầu nói: “Thông báo cho Phát Hỉ, bảo hắn chuyển toàn bộ bạc hiện có ở Huyền Thái sơn trang vào hết tiền trang tư nhân. Lạc Thành, người đi thông báo cho các huynh đệ trong môn, phải chặt chẽ giám sát từng động tĩnh nhỏ trong phủ Thái tử, nếu có gì thay đổi, phải báo ngay cho ta biết. Thanh Sơn, người chặt chẽ giám sát tình hình trong triều, sắp xếp một số huynh đệ âm thầm bảo vệ người trong Huyền Thái sơn trang, phòng ngừa có kẻ ám sát.”

Mấy người kia gật đầu rồi nhanh chóng đi làm việc.

Thanh Hạm đi theo hắn vào phòng trong, nhìn thấy cách bài trí trong phòng thoạt nhìn rất bình thường, nhưng lại dường như có quy luật, có vẻ bố trí theo ngũ hành bát quái. Nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Lăng Nhượng Tâm, nàng không kìm được liền hỏi: “Chàng phân phó thuộc hạ đi làm nhiều việc như vậy, không phải là vì lo lắng sẽ có chuyện phát sinh chứ?”

Lăng Nhượng Tâm hừ một tiếng nói: “Đêm nay chúng ta coi như đã trở mặt với Tần Phong Ảnh, với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta, việc này, sắp xếp sẵn vẫn tốt hơn, tránh để đến lúc có chuyện thì hối hận không kịp.” Đêm nay hắn vốn cũng không muốn trở mặt với Tần Phong Ảnh, nhưng chuyện Tần Phong Ảnh làm càng lúc càng quá đáng, nếu nhịn nữa, sẽ chỉ khiến hắn ta dễ ức hiếp hắn mà thôi.

Thanh Hạm gật đầu nói: “Đề phòng trước cũng tốt, có điều đến giờ ta vẫn không hiểu gì cả. Chàng nói xem, có phải hắn đã thật sự nhìn thấu thân phận thật của ta không?”

Lăng Nhượng Tâm gõ nhẹ vào đầu nàng nói: “Vừa rồi còn khôn khéo trước mặt Tần Phong Ảnh như vậy, không ngờ lại chỉ là đồ ngốc, không hiểu mà cũng giả vờ. May mà nàng cũng không nói gì sai.” Nhớ tới bộ dạng cổ ra vẻ bình tĩnh vừa rồi của nàng, hắn lại buồn cười.

Hắn cóc hơi mạnh, khiến đầu Thanh Hạm cũng hơi đau, nàng giận dữ nói: “Lăng Nhượng Tâm, nếu ngày nào đó ta mà ngốc đi, nhất định ta sẽ tính sổ với chàng, đều do chàng cóc ta nhiều quá nên mới ngốc đấy!”

Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Nhưng mà nàng đã ngốc cực kỳ rồi ấy, ngay cả chuyện Tần Phong Ảnh có nhìn thấu được thân phận của chúng ta không mà cũng không chắc, thì ngốc thêm chút nữa cũng chẳng sao!”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Ta chẳng qua là không chắc chắn thôi, đâu phải không biết! Chàng nói xem, trong đầu hắn rốt cuộc nghĩ thế nào? Ta thấy, chàng giả gái tuy không thể nói là giống mười phần, nhưng cũng không hề có sơ hở gì, vậy thì sao hắn nhận ra được?”

Lăng Nhượng Tâm thở dài: “Ta giả nữ rất giống, có điều nàng giả nam lại không giống lắm. Hắn nghĩ ngờ khi nhìn thấy nàng. Trong mắt hắn, thì với bộ dạng của ta, dù thế nào nàng cũng không xứng với ta, mà ta lại cam tâm tình nguyện giả cho nàng, chắc chắn trong chuyện này còn có ẩn tình gì. Đến khi gặp lại, tuy trên người nàng rất có khí khái, nhưng vẫn không giấu được vẻ thanh tú của nữ tử. Tần Phong Ảnh khôn khéo hơn Tần Phong Dương, có lẽ cũng chỉ có Tần Phong Dương ngu ngốc kia mới đi tin nàng là nam tử.”

Thật ra, Thanh Hạm giả nam rất giống, bất luận là động tác hay thần thái, đều giống y như nam tử. Nhưng trong lòng Tần Phong Ảnh, thì Lăng Nhượng Tâm thật sự rất vĩ đại, một người như Thanh Hạm sao có thể xứng đôi với Lăng Nhượng Tâm được.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Nói vậy, là từ lần đầu tiên chàng gặp ta, đã biết ta là nữ tử rồi, vậy mà còn dám sàm sỡ ta! Đại sắc lang!”

Nhìn dáng vẻ nổi giận đùng đùng của nàng, Lăng Nhượng Tâm lại càng buồn cười, nói: “Nàng không cần phải giương nanh múa vuốt với ta như thế, chúng ta đã thành thân rồi, dù ta là sắc lang, cũng là một sắc lang có trách nhiệm mà.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm vừa bực vừa buồn cười nói: “Ngày ấy, chàng cũng sờ tay Tô nhị tiểu thư, hành vi đó có khác gì sắc lang. Có phải cũng muốn chịu trách nhiệm với nàng ta luôn không?” Chuyện này vẫn là một dấu hỏi lớn trong lòng nàng, Thanh Hạm cảm thấy hắn sờ tay Tô Tích Hàn cũng là có ý tứ riêng.

Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Không phải nàng đang ghen đấy chứ? Nếu đúng là ghen, thì buồn cười thật, ta sờ tay Tô nhị tiểu thư, không phải là sàm sỡ nàng ta, mà lại muốn xác định rõ xem nàng ta có thật sự là tú nương hay không.” Thấy Thanh Hạm tỏ vẻ không hiểu, hắn nói tiếp: “Một cô nương làm trong phường thêu thực sự, thì mỗi ngày đều phải dùng kim và kéo, ngón trở và ngón cái tay phải sẽ phải có một lớp chai dày. Có điều, tay nàng ta tuy có chai, nhưng vết chai cực mỏng, chứng tỏ nàng ta cũng chỉ thỉnh thoảng thêu thùa, chứ không thường xuyên. Hơn nữa, gia cảnh của những tú nương đều rất nghèo khó, trừ thêu thùa, còn làm thêm một số việc khác nữa, nên bàn tay không thể nào mềm mại mịn màng như nàng ta được. Vì thế, ta mới nhận định nàng ta nhất định là gian tế, không phải tú nương bình thường. (tú nương = cô nương làm trong phường thêu)

Thanh Hạm nghe xong, cuối cùng cũng hiểu được, thì ra còn có ẩn tình như vậy. Lăng Nhượng Tâm này đúng là hồ ly. Nàng thở dài nói: “Nếu bộ dạng của ta giống nữ tử, ở bên chàng ngược lại lại tiết lộ thân phận của chàng, thì chi bằng ta quay về Huyền Thái sơn trang sẽ tốt hơn, Hoàng đô này thật đáng sợ.”

Lăng Nhượng Tâm nhìn nàng nói: “Mới vậy mà nàng đã muốn lùi bước à? Đây đâu giống phong cách của nàng? Thật ra, nàng giả nam rất giống. Trong thiên hạ này, trừ người có dã tâm như Tần Phong Ảnh, thì cũng sẽ không có ai nghĩ ra nàng là nữ. Nhưng nàng nói cũng đúng, Hoàng đô này đúng là không phải nơi để chúng ta ở lâu. Sau khi nàng trả lại vòng tay cho công chúa, chúng ta sẽ quay về Huyền Thái sơn trang!” Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng hắn không hiểu sao bỗng dâng lên dự cảm bất an, Tần Phong Ảnh sao có thể buông tha hắn dễ dàng như thế, chỉ sợ cũng sẽ không để cho hắn dễ dàng quay về Huyền Thái sơn trang. Mà dù có quay về được Huyền Thái sơn trang, có lẽ cũng không yên bình.

Nhắc đến chiếc vòng tay kia, Thanh Hạm cảm thấy thật đau đầu. Sự phiền phức này thực sự không phải chủ ý của nàng: “Nhưng giờ ta phải làm sao mới trả lại được vòng tay cho nàng ta đây. Đau đầu thật!” Nàng vừa gãi đầu vừa than đau, lại vừa lên nhìn Lăng Nhựt Tâm, hy vọng hắn có thể nghĩ cách giúp nàng.

Lăng Nhựt Tâm cười nói: “Nàng cũng đừng giả vờ trước mặt ta, tự nàng gây chuyện, thì tự nàng nghĩ cách giải quyết đi. Hơn nữa, với tính cách của công chúa Thiên Nhan, chỉ sợ ngày mai sẽ đòi nàng tiến cung. Đến lúc đó, nàng nghĩ cách trả cho nàng ta đi. Chuyện này ta không thể nhúng tay quá nhiều, nếu không, sẽ càng phiền phức nhiều hơn nữa.” Vì hắn là nam giả nữ, cho nên không những hiểu được tâm tình của nam nhân, mà còn hiểu được tâm trạng của nữ nhân. Nếu Thanh Hạm không tự ra mặt từ chối nàng ta, thì sẽ dẫn đến càng nhiều chuyện phức tạp.

Thanh Hạm thờ dãi nói: “Cũng đành phải vậy!” Đột nhiên nàng chợt nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Có một câu của Tần Phong Ảnh mà ta nghĩ mãi vẫn không hiểu. Vì sao hắn nói ‘nếu thắng sẽ thắng cả thiên hạ, nếu thua chỉ mất Huyền Thái son trang’? Huyền Thái son trang chỉ là một son trang bình thường, làm gì có bản lĩnh lớn như vậy được? Còn quyền sở gì đó nữa là sao? Không phải chàng luôn giúp hắn à? Vì sao hắn phải phái người thiêu hủy Lưu Quang Dật Thái?” Việc này càng nghĩ nàng càng thấy mông lung.

Lăng Nhựt Tâm thờ dãi nói: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, thật ra hôm nay, trước khi đi gặp hắn, tất cả mọi chuyện đều chỉ là phán đoán của ta thôi. Nhưng hành vi, cử chỉ của hắn lại nói cho ta biết, những gì ta đoán đều là sự thật. Tâm cơ của hắn đáng sợ hơn ta tưởng rất nhiều. Ta vốn nghĩ sẽ tiếp tục giúp hắn, nhưng sau khi hắn nói những lời kia, ta liền hiểu được, hợp tác với hắn không khác gì bảo hổ lột da. Nếu mình đã nhận ra rồi, thì vẫn nên thoát thân sớm một chút là hơn.”

Thanh Hạm nghe hắn nói một tràng dài, nhưng lại không có câu nào trọng điểm, liền không nhịn được, hỏi tiếp: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lăng Nhựt Tâm ngồi xuống cạnh bàn, chậm rãi nói: “Tần Phong Ảnh nói ‘thắng thì thắng cả thiên hạ, bại cũng chỉ mất Huyền Thái son trang’, chính là nói đến mưu kế lần này của hắn. Vụ thích khách trong hôm đi săn đó, cũng là chính tay hắn sắp xếp.”

Mặc dù khi nghe Lăng Nhựt Tâm và Tần Phong Ảnh đối đáp, Thanh Hạm cũng đã đoán đến khả năng này, nhưng giờ nghe hắn nói ra, nàng vẫn thấy kinh hãi: “Hắn làm như vậy không phải là tự đẩy mình vào cục diện bế tắc hay sao? Làm gì có ai tự hại mình bị giam lỏng như thế?!”

Lăng Nhựt Tâm thờ dãi nói: “Đây mới chính là chỗ cao minh của hắn. Cục diện này, thoát nhìn thì có vẻ bế tắc, nhưng thật ra lại là cục diện mở. Ngày ấy, sau khi nàng nghe Trang Vô nói chuyện, thì phản ứng ngay lúc đó của nàng là hắn bị người ta hãm hại, đúng không?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Trước khi chết thích khách đã nói vậy, nghe thế nào cũng thấy là có người muốn hãm hại hắn.”

Lăng Nhựt Tâm nói: “Mà ngay cả nàng là người ngoài, còn cảm thấy hắn bị người ta hãm hại, thì nàng nghĩ, với sự khôn khéo của Hoàng đế, chẳng lẽ lại không nhận ra hắn bị người ta hãm hại sao?”

Thanh Hạm kinh hãi nói: “Ý chàng là, hắn tự dùng mình làm mồi, cố ý tạo ra tình huống thất trách, để Hoàng đế nghĩ là có người muốn hãm hại hắn à?” Nàng nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, liền nói tiếp: “Nếu Hoàng đế cho rằng có người muốn hại hắn, thì sao lại không nghe hữu tướng khuyên giải, còn muốn giam lỏng hắn?”

Lăng Nhựt Tâm cười nói: “Đây có lẽ chính là khổ nhục kế trong truyền thuyết! Nàng đừng tưởng rằng, giờ hoàng hậu được sủng ái, thì Tam hoàng tử cũng được Hoàng đế yêu thương nhất. Thật ra, trong lòng Hoàng đế vẫn hướng về Thái tử. Nhưng sự tình lần này cũng rất nghiêm trọng, nếu Hoàng đế không làm ra vẻ như vậy, thì dân chúng làm sao tin phục được? Trừng phạt thì nhất định phải làm, có điều, ông cũng muốn ám chỉ với Tần Phong Ảnh, nếu chuyện này không phải do hắn làm, thì hắn phải nghĩ cách tự giải thoát cho mình.”

Thanh Hạm nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Ý của chàng là, thật ra Hoàng đế cũng cho rằng lần này Tần Phong Ảnh bị người ta hại, nên muốn xem trong triều thần hướng về Tần Phong Ảnh hơn, hay là hướng về Tần Phong Dương nhiều hơn à?”

Lăng Nhựt Tâm gật đầu nói: “Đây cũng là một lý do. Có điều, mấy năm gần đây, Tam hoàng tử và Thái tử tranh đấu rất gay gắt. Thân thể của Hoàng thượng cũng không được như trước. Ông cũng muốn xem xem, trong hai người con trai, ai mới là người thích hợp với vương vị nhất. Nếu lúc này ngay cả bị người ta hãm hại, mà năng lực chứng minh mình trong sạch cũng không có, thì Thái tử thích hợp làm Hoàng đế.” Hắn liếc nhìn Thanh Hạm một cái rồi nói tiếp: “Trong mắt Hoàng đế, Thái tử luôn là một người đôn hậu, nhân nghĩa.”

Thanh Hạm thờ dãi: “Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì tới Huyền Thái son trang?”

Lăng Nhựt Tâm đáp: “Liên quan rất nhiều! Tam hoàng tử thu thập danh sách một đám hiệp sĩ giang hồ, muốn mời bọn họ làm thiếp thân vệ cho mình. Cũng góp nhặt một đám mỹ nữ Giang Nam, để lấy lòng Hoàng đế. Tình cờ là trong đám mỹ nữ đó, có một nữ tử tên là Miêu Duyên, một tú nương của Huyền Thái son trang. Nàng ta vừa gặp Thái tử đã đem lòng ngưỡng mộ. Tình cờ nhìn thấy bản ghi chép tên hiệp sĩ giang hồ và mỹ nữ kia của Tam hoàng tử, vì muốn lấy lòng Thái tử, nên nàng ta tìm mọi cách để lấy được bản danh sách đó. Không ngờ, hành tung của nàng ta bại lộ, bị người của Tam hoàng tử giết chết. Ngày ấy, ta là vừa vận nhìn thấy chuyện đó, Miêu Duyên kia biết ta là người của Thái tử, liền đưa bản danh sách đó cho ta.”

Thanh Hạm nói: “Ý chàng là, nếu bản danh sách đó lọt vào tay Thái tử, thì hắn sẽ lấy đó làm cớ, nói thích khách ngày ấy, là do Tam hoàng tử phái đến, đầu tiên là có thể giúp hắn thoát tội, còn có thể chuyển bại thành thắng, lập tức đẩy Tam hoàng tử xuống đáy vực?” Trong hoàng cung, kiêng kỵ nhất là các Hoàng tử áp chế lẫn nhau. Tội danh vu oan hãm hại này rất nghiêm trọng.

Lăng Nhựt Tâm thờ dãi nói: “Chiêu này của Thái tử đúng là tìm đường sống trong cái chết. Không thể nói là không độc. Có điều, hắn tính trời tính đất, cũng không nên tính toán cả với ta. Ngày ấy, hắn kêu Trang Vô đến nói với ta rằng chỉ ta có thể cứu hắn là ám chỉ tác dụng của bản danh sách kia. Hắn cũng đoán được rằng khi ta vào thành, chắc chắn sẽ bị Tần Phong Dương phát hiện, khi vừa thấy Tần Phong Dương tới tìm ta, hắn liền phóng hỏa đốt Lưu Quang Dật Thái. Nếu thành công, chính là buộc ta với hắn vào với nhau, không thể có ý tưởng quay lưng lại với hắn. Dù thế nào, cũng sẽ khoét sâu

thêm mâu thuẫn giữa ta và Tần Phong Dương, nhất định ta sẽ hãm hại Tần Phong Dương, mà trao ra bản danh sách đó để cứu hân. Thật ra, cũng ta cũng biết bản danh sách đó căn bản không phải chứng cứ gì cả. Nhưng nếu bây giờ đưa cho Hoàng đế xem, Tần Phong Dương sẽ gặp phiền phức lớn.”

Nghe hân nói xong, Thanh Hạm không nói nên lời: “Thật quá đáng sợ! Nhưng mà, chàng và Tần Phong Dương luôn bất hoà, vì sao lần này không đối phó hân?”

Lăng Nhựt Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Ta cũng muốn làm thịt tên nhóc Tần Phong Dương kia, miễn cho hân suốt ngày dòm ngó đến nàng. Có điều, nếu ta thật sự xử lý Tần Phong Dương, thì trong triều không còn ai có thể chống lại Tần Phong Dương nữa. Ta lại đắc tội với Tần Phong Dương rồi. Với tính cách của hân, nếu không có ai chế trụ được hân, thì người đầu tiên hân đối phó sẽ là ta. Ta sao có thể đặt mình vào hoàn cảnh đó được?”

Hồ ly, tất cả đều là hồ ly, là hồ dữ lai hồ ly!!! Thanh Hạm thầm nói trong lòng.

Nhìn về mặt nàng, Lăng Nhựt Tâm lại nói tiếp: “Tần Phong Dương ngàn vạn lần không nên độc ác như vậy, không nên vội vàng đến thiếu kiên nhẫn như vậy. Nếu không, lần này Tần Phong Dương sẽ chết chắc rồi.”

Khi hai người quay lại khách điểm thì đêm đã khuya, bốn phía đều yên tĩnh. Sáng sớm hôm sau, có người tới gõ cửa nói: “Công chúa Thiên Nhan cho mời!” Hai người nhìn nhau, Lăng Nhựt Tâm nhìn nàng với vẻ ‘tự giải quyết cho tốt’!

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đừng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Uy phong của Hoàng hậu

Thanh Hạm vừa đến ngoài cửa Lưu Vân các của công chúa Thiên Nhan, thì cung nữ ngoài cửa liền cười hi hi, nói: “Ngài chính là Đoàn công tử Đoàn Thanh Hạm à?”

Thanh Hạm vừa gật đầu, cung nữ kia lại cười nói tiếp: “Công chúa chờ công tử đã lâu rồi, ngài mau vào đi!”

Chờ nàng lâu rồi? Công chúa Thiên Nhan này không phải là yêu nàng thật rồi chứ? Nếu như nàng ta thật sự có ý với nàng, thì phiền phức của nàng càng lớn hơn nữa! Trong lòng nàng không khỏi lo lắng, nếu biết trước thế này, thì dù thế nào, nàng cũng phải kéo Lăng Nhựt Tâm đi cùng nàng.

Sáng nay lúc xuất phát, nàng năn nỉ i ới Lăng Nhựt Tâm đi gặp công chúa với nàng, nhưng Lăng Nhựt Tâm chỉ nói: “Nàng đi gặp tình nhân nhỏ của nàng, nếu ta đi sẽ bị người ta coi là kỳ đà cản mũi mất.”

Hân nói vậy khiến nàng chán nản vô cùng, công chúa là tình nhân nhỏ của nàng à? Trong thiên hạ này, chỉ sợ có duy nhất một nam tử như Lăng Nhựt Tâm có thể nói ra câu đó.

Chỉ là, bình thường hân có rất nhiều ý kiến, nên nàng muốn hỏi hân xem nên ứng phó thế nào, thì hân lại chỉ nói: “Nàng chỉ cần kiên định nói ra tâm ý của mình, mặc kệ công chúa nói gì, nàng cũng phải làm cho nàng ta nhận lại chiếc vòng tay kia là được rồi.”

Lúc này, nhìn thế thế trận Thiên Nhan bày sẵn, nàng lại cảm thấy muốn chạy trốn, có điều, cung nữ kia thấy nàng đứng bất động, liền xoay người lại nói: “Đoàn công tử làm sao thế? Công chúa đang ở bên trong chờ ngài, để công chúa chờ lâu không được tốt đâu.”

Thanh Hạm hơi sững sốt, để công chúa chờ lâu không tốt à? Mà chuyện này nếu để càng lâu thì cũng càng không tốt, sớm trả cửu chuyển lưu quang trực lại, nàng cũng sớm có thể thoát thân, sớm quay về Huyền Thái sơn trang. Hạ quyết tâm rồi, nàng liền nhanh chân đi theo cung nữ vào Lưu Vân các. Trong lòng nàng tự cổ động mình, dù không có Lăng Nhựt Tâm bên cạnh, nhưng nàng cũng có thể xử lý tốt chuyện này.

Lưu Vân các được bày biện rất tinh tế, vừa vào cửa là một bức bình phong sơn thủy, qua bình phong đó có một gian dùng để uống trà, được che bởi một tấm rèm mỏng. Phía sau bức rèm được bày một cây đàn ngọc. Thiên Nhan đang ngồi ngay ngắn bên cạnh đàn. Nhìn thấy Thanh Hạm bước vào, nàng liền khẽ vuốt ve đàn, tiếng đàn trong vắt như tiếng nước chảy vang lên thánh thót.

Từ nhỏ Thanh Hạm đã không nghiên cứu gì về âm luật, tuy ở Thương Tổ môn có Tam sư huynh nghiên cứu âm luật, nhưng là âm thanh có thể tấn công, boong boong đầy sát khí, nên trước giờ nàng vẫn nghĩ âm luật là như vậy.

Nhưng tiếng đàn của Thiên Nhan vừa du dương vừa trong trẻo, khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, khoé miệng cũng khẽ lộ ra ý cười, nhạc dễ nghe có ai không thích?

Thiên Nhan nhìn dáng vẻ say mê nghe đàn của ‘hân’, liền mừng rỡ trong lòng, càng ra sức gảy đàn.

Hết một khúc, Thiên Nhan vén rèm bước ra, cười nói với Thanh Hạm “Đoàn công tử, khúc này ta đàn thế nào?” Thủ khúc này, nàng phải học rất lâu mới đàn được, mấy ngày nay, ngày nào nàng cũng chăm chỉ luyện đàn, đợi Thanh Hạm đến sẽ gảy cho ‘hắn’ nghe.

Hôm nay nàng ta mặc một bộ cung trang màu hồng phấn, cổ áo và cổ tay áo được dùng tơ màu trắng viền, làm ánh lên làn da tuyết trắng mịn màng của nàng, tóc nàng được búi thành hình bướm bướm, bên phải có cài mấy cây trâm xanh biếc, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Hôm nay rõ ràng là nàng ta cố ý trang điểm thật đẹp, tươi đẹp hơn nhiều so với ngày ấy Thanh Hạm gặp nàng.

Thanh Hạm nhẹ nhàng hành lễ với nàng ta rồi nói: “Tiếng đàn của công chúa, thực sự là tiếng đàn dễ nghe nhất mà ta từng nghe.” Tính nàng rất thẳng thắn, những lời này cũng là từ tấm lòng mà ra. Nàng chỉ quen nghe sát âm của Tam sư huynh, nên so với âm thanh đó, tiếng đàn của Thiên Nhan thật sự dễ nghe hơn rất nhiều.

Thật ra cảm nghệ của Thiên Nhan cũng thường thường, thủ khúc này luyện tập lâu ngày mới đạt tới trình độ này, nàng ta còn đàn sai vài âm, có điều, Thanh Hạm nghe không hiểu, nhưng trong lòng Thiên Nhan đang có tình cảm thâm kín, cực kỳ thích hợp để đàn khúc này.

Thiên Nhan nghe ‘hắn’ nói vậy thì vui vẻ đáp: “Thủ khúc này tên là ‘Phượng cầu hoàng’, nếu Thanh Hạm thích, sau này thường xuyên tiến cung, mỗi ngày ta sẽ đàn cho chàng nghe.”

Dù Thanh Hạm có ngốc đến đâu thì cũng nghe ra tình ý ẩn trong lời nói của Thiên Nhan. Nghe thấy tên khúc kia là ‘Phượng cầu hoàng’, trong lòng nàng hơi kinh hãi, chỉ nghe cái tên cũng không khó để đoán ra nội dung nó nói về tình yêu nam nữ, đột nhiên nhớ tới ý định hôm nay, nàng khẽ cười nói: “Thân phận của công chúa tôn quý như thế, ta chỉ là dân đen, làm sao dám ngày nào cũng tới làm phiền công chúa. Hôm nay có phước được nghe khúc nhạc tiên này, đã là tam sinh hữu hạnh rồi.” (tam sinh hữu hạnh: phúc ba đời)

Thiên Nhan cười rạn rở nói: “Không phiền, không phiền chút nào hết! Có thể đánh đàn cho chàng nghe, là chuyện hạnh phúc nhất trong thiên hạ rồi!” Nàng thật ra không có kiên nhẫn, làm chuyện gì cũng bỏ dở nửa chừng, ví dụ như khi học thêu, học tới mười mấy năm, mà ngay cả cách thêu cơ bản cũng không học được. Học ngâm thơ, vẽ tranh, thi văn điệu, nhịp phách cũng không hiểu rõ, bức tranh cũng có thể gọi là tranh, nhưng cũng chỉ là cầm bút vẽ loạn mà thôi.

Riêng đối với chuyện đánh đàn, từ nhỏ nàng đã mơ ước một ngày nào đó có thể gảy đàn cho ý trung nhân của mình nghe. Cho dù nàng có ghét đàn, không kiên nhẫn, cũng cố học cho xong. Có điều, mấy năm nay nàng gảy đàn cũng chỉ bập bõm, có thể quyết tâm, học cho được một khúc ‘Phượng cầu hoàng’ này, rồi gảy cho Thanh Hạm nghe, là chuyện không dễ dàng gì.

Thanh Hạm nghe nàng ta nói vậy cũng hơi nhúc nhích, nàng chậm rãi nói: “Ý tốt của công chúa, Thanh Hạm xin ghi nhận, có điều, mấy hôm nữa, ta sẽ cùng nương tử quay về Huyền Thái sơn trang rồi.”

Thiên Nhan hơi nhú đôi mày liễu nói: “Ta biết ta không có mỹ mạo như Lăng Đại tiểu thư, nhưng dù sao, ta đường đường cũng là một công chúa, chẳng lẽ ta kém ‘nàng ta’ sao?”

Thanh Hạm đang định trả lời, thì lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng hô: “Hoàng hậu nương nương giả lâm!” Nàng không khỏi mắng thầm, Hoàng hậu này sớm không đến, muộn không đến, cố tình đến vào lúc này, chắc chắn là nghe người ta nói nàng vừa đến nên mới chạy tới đây mà. Ngày ấy nàng muốn gặp bà không được, hôm nay không muốn gặp thì bà lại tự đến.

Tuy nàng không vui, nhưng cũng nhớ lời dặn của Lăng Nhượng Tâm, nếu gặp Hoàng hậu và Hoàng đế, thì không thể quên lễ tiết, tránh bị kẻ xấu lợi dụng thời cơ, gán cho mấy tội danh linh tinh.

Thanh Hạm quỳ xuống theo nghi lễ mà Lăng Nhượng Tâm đã dạy, Hoàng hậu nhìn nàng một cái, trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, ngồi ngay ngắn vào ghế trên. Thiên Nhan hành lễ xong liền kéo tay Hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, sao người lại tới đây?”

Hoàng hậu khẽ mỉm cười: “Bản cung đến vì muốn nhìn xem vị hôn phu mà con chọn thế nào.” Dứt lời, bà nhìn Thanh Hạm đang quỳ trên đất nói: “Ngươi là Đoàn Thanh Hạm à?” Giọng nói của bà hơi già, hiền hậu nhưng đầy uy nghiêm.

Thanh Hạm cúi đầu nói: “Dạ đúng, ta là Đoàn Thanh Hạm.” Nàng biết Hoàng hậu là người có tâm cơ vô cùng thâm sâu, biết Hoàng hậu không phải người tốt, cũng hiểu được lúc này Hoàng hậu xuất hiện ở đây, chỉ e là có ý đồ khác. Trước khi biết rõ ý đồ của bà, thì nên ít nói một chút là hơn.

Hoàng hậu thân nhiên nói: “Ngươi thật có bản lĩnh, cưới được Lăng Đại tiểu thư mắt cao hơn đầu về, thật không đơn giản. Chỉ vừa vào cung một lần, đã làm cho công chúa Thiên Nhan tặng tín vật đính ước cho ngươi. Hôm nay bản cung tới đây, là muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi là hạng người gì, mà lại có bản lĩnh lớn như vậy.”

Thanh Hạm vẫn cúi đầu như trước, đứng mực nói: “Đoàn Thanh Hạm cũng không có bản lĩnh gì, chỉ là thường nhân mà thôi, không có ba đầu sáu tay, chỉ có hai mắt, một mũi, một miệng. Lăng Đại tiểu thư gả cho ta, là duyên phận từ khi hai người vẫn còn trên đá tam sinh, cũng không phải do ta có bản lĩnh gì. Còn về chuyện tín vật đính ước của công chúa, thật sự là do một chút hiểu lầm mà thôi.”

Dứt lời, nàng lấy Cửu chuyển lưu quang trục từ trong ngực ra, nói với Thiên Nhan: “Ngày ấy, ta thực sự không biết ý nghĩa của Cửu chuyển lưu quang trục này, nên mới lỡ ngỡ hỏi xin công chúa. Nhờ Tam hoàng tử nói cho ta biết, may mà chưa phạm sai lầm gì lớn. Hôm nay, ta xin trả lại Cửu chuyển lưu quang trục cho công chúa.”

Thiên Nhan vừa nghe ‘hắn’ nói vậy, mày liễu dựng thẳng lên, giận dữ nói: “Ngươi cũng chỉ có một cái đầu như người khác, ngày ấy chính ngươi đòi ta, bây giờ lại trả lại, ngươi coi ta là cái gì? Ngươi có mấy cái đầu để chém? Ta là người để ngươi gọi thì đến, đuổi thì đi sao?” Từ bé đến giờ, Thanh Hạm là người đầu tiên khiến nàng động lòng, sao có thể để ‘hắn’ cứ vậy mà từ chối hôn sự được.

Thanh Hạm giờ cửu chuyển lưu quang trục lên, gần từng chữ một: “Ngày ấy ta cứu công chúa, thấy công chúa nói nhất định phải cảm ơn ta, lại nhìn thấy vòng tay của công chúa vô cùng lỏng lẻo, nhất thời nổi lòng tham, lại nghĩ rằng, thứ quý giá như vậy, công chúa sẽ không dễ dàng tặng cho ta. Cho nên, ta mới nói muốn cái đó. Không ngờ lại gây họa lớn thế này. Mà ta và Lăng Đại tiểu thư chỉ mới thành thân hơn nửa tháng, hai người tình sâu ý nặng, trước khi thành thân ta đã thề độc, cả đời này sẽ không cưới nữa từ khác!”

Nghe ‘hắn’ nói vậy, Thiên Nhan càng giận dữ hơn, đang muốn phát tác, thì Hoàng hậu ở bên cạnh liền nói: “Ý của người là Thiên Nhan của ta, kém Lăng Đại tiểu thư sao?”

Thanh Hạm nói: “Công chúa vô cùng thanh lệ, lại là kim chi ngọc diệp. Tuy tiện nội có dung mạo khuynh thế, nhưng xét về thân thể thì không thể bằng công chúa được. Có điều, lòng Thanh Hạm quá nhỏ, đã đem lòng thương yêu Lăng Đại tiểu thư, thì không thể chứa thêm một nữ tử khác nữa! Cho nên, dù thân phận của công chúa vô cùng cao quý, ta cũng không định treo cao!”

Nói xong câu đó, trong đầu Thanh Hạm liền xuất hiện một ý nghĩ, hiện giờ nàng làm chuyện gì thì suy nghĩ đầu tiên cũng là vì Lăng Nhượng Tâm, vì hắn mà vui, vì hắn mà lo, buồn, khi ở bên hắn vô cùng an tâm, nghĩ đi nghĩ lại, thì trên thế gian này, sẽ không có nam tử nào có thể đi vào nội tâm của nàng như thế nữa.

Hoàng hậu quát: “Lớn mật! Chẳng lẽ ngươi không biết, chỉ với những lời vừa rồi cũng có thể khiến ngươi phạm tội hay sao? Thân phận của Thiên Nhan như thế, để ý đến ngươi là phần mộ tổ tiên nhà ngươi chạm vấy rông rồi! Trên đời này liệu có bao nhiêu nam tử muốn lọt vào mắt nàng, nhưng đều đau khổ vì không làm được. Hiện giờ ngươi có cơ hội đó, chẳng những không quý trọng, còn dám nói ra những lời như vậy!”

Thanh Hạm tức trước đến giờ chỉ thích nằm mộng không thích cứng rắn. Tuy nàng biết thân phận của Hoàng hậu tôn quý, nhưng nghe Lăng Nhượng Tâm nói, nàng cũng biết trước khi bà vào cung, cũng chỉ là nữ tử bình thường, không có gia thế hiển hách gì. Đạt được đến địa vị hôm nay, tất cả đều do bà bày mưu tính kế mà có được.

Thanh Hạm thân nhiên nói: “Nuông nuông cũng đã nói, trên đời này có nhiều nam tử như vậy, vì sao công chúa cứ phải cố chấp muốn gả cho ta? Dù là vì cửu chuyển lưu quang trục, nhưng ta và công chúa tính cả lần này thì cũng mới chỉ gặp nhau hai lần. Nếu nói là có tình cảm, thì ta nghĩ, dù có cũng không sâu đậm gì. Mà ta và Lăng Đại tiểu thư, sớm chiều bên nhau, dù không thể nói là vững như bàn thạch, nhưng cũng không ai thay đổi được. Hơn nữa, công chúa muốn tìm một nam tử tình sâu ý nặng, chứ không phải loại người vì quyền thế mà bỏ vợ, dựa quyền dựa thế. Cho nên, xin Hoàng hậu nuông nuông hãy tác thành cho ta và Lăng Đại tiểu thư.”

Nàng vừa nói vậy, vừa trầm ngâm trong lòng, làm Hoàng hậu thì có gì hơn người chứ. Bất nàng quý lâu như vậy còn không cho nàng đứng lên, cánh tay giờ cái vòng tay chết tiệt kia cũng bắt đầu đau nhức rồi. Nếu theo tính cách lúc trước của nàng, chỉ sợ đã nhảy dựng lên mắng người, nhưng giờ nàng vẫn nhớ kỹ lời dặn của Lăng Nhượng Tâm, trong cung nhất định phải cẩn thận, không thể tùy hứng làm bậy, nàng đã gây họa không nhỏ rồi, không thể lại gây họa thêm nữa.

Hoàng hậu nghe nàng nói vậy, đột nhiên cười rộ lên, nói với Thiên Nhan: “Nhan nhi, con cũng có mắt nhìn đấy, bản cung vốn sợ con chọn một kẻ lằng nhằng. Nếu Thanh Hạm này dễ dàng đồng ý bỏ vợ cưới con, thì nam tử như vậy thật sự không thể gả. Dù có đối xử với con tốt, cũng chỉ vì thân phận tôn quý của con, không phải vì thật lòng yêu con. Còn ‘hắn’, chẳng những không nịnh nọt, ngược lại còn cố từ chối. Tục ngữ nói rất đúng, dịch đắc vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang, có thể tìm được phò mã thế này, bản cung rất yên tâm!” (bảo vật trên thế gian dễ tìm, nhưng người có tình thì khó tìm).

Nghe bà nói vậy, Thanh Hạm trầm ngâm hồi lâu, đây là cái chuyện khi gió gì thế? Nàng liền đáp lời: “Hoàng hậu nói rất có lý, người như ta, trong lòng đã có người, thì không thể chứa thêm người khác nữa. Dù tính cách có cao thượng đến đâu, cũng không thể khiến công chúa hạnh phúc được!”

Hoàng hậu cười nói: “Ngươi cứ đứng lên trước đã rồi nói. Vừa rồi ngươi cũng nói, vì ngươi mà Lăng Đại tiểu thư sớm chiều bên nhau nên mới nảy sinh tình cảm. Ngươi chỉ mới gặp Thiên Nhan hai lần, cho nên không có cảm tình. Ta thì tin rằng, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, chỉ cần có thời gian, ngươi sẽ phát hiện ra, Thiên Nhan thật sự rất tốt, sau đó, các ngươi có thể chọn ngày thành thân rồi!”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Nhưng nuông nuông cũng phải biết rằng, Lăng Đại tiểu thư chẳng những dung mạo vô song, còn vô cùng thông minh nữa, một nữ tử có một không hai trên đời như vậy, trong lòng ta có nàng, sao có thể có nữ nhân khác nữa!” Nàng cũng bắt chước cái nghi lễ chó má gì, đứng vụt dậy, trừng mắt nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu kia khoảng bốn mươi tuổi, mặc một chiếc phượng bào màu đỏ thắm, trên đầu đội mũ phượng rất to, cũng có bảy tám phần giống Thiên Nhan, có điều, trong mắt đầy vẻ khôn khéo, tính toán, không trong sáng, ngây thơ như Thiên Nhan. Mặt bà được phủ một lớp son phấn rất mỏng, nhìn vô cùng đoan trang. Có điều, dù dung mạo có đẹp tới đâu, cũng không giấu được dấu vết năm tháng để lại, trên khoé mắt cũng có vài nếp nhăn.

Hoàng hậu dường như không ngờ ‘hắn’ lại đột ngột đứng dậy to giọng nói với bà như thế, nên hơi giật mình, chỉ là, bình thường bà đã quen đối mặt với sóng to gió lớn, nên lập tức lấy lại bình tĩnh, uy nghiêm quát: “Ngươi đừng tưởng rằng lọt vào mắt xanh của Thiên Nhan là có thể vô lễ! Ngươi có tin chỉ với hành động vừa rồi của ngươi, ta cũng có thể phán tội cho ngươi không?”

Thanh Hạm lùi về sau từng bước, lại quý xuống nói: “Ta biết vừa rồi ta hơi thất lễ, cũng không có ý mạo phạm, xin nuông nuông thứ lỗi! Cũng xin nuông nuông thương cảm cho thâm tình của ta và Lăng Đại tiểu thư, đừng chia rẽ chúng ta!”

Thiên Nhan thấy sắc mặt của Hoàng hậu không tốt, tuy trong lòng nàng bất mãn với Thanh Hạm, nhưng cũng sợ Hoàng hậu nóng giận lại giết Thanh Hạm liền vội vàng kêu lên: “Mẫu hậu bớt giận, Thiên Nhan tin rằng vừa rồi ‘hắn’ chỉ vô tình mạo phạm mẫu hậu thôi.” Rồi quay sang nói với Thanh Hạm: “Ta không cần biết tình cảm của chàng và Lăng Đại tiểu thư thế nào, nhưng chàng cũng nên biết, Hoàng gia không nói chơi! Vòng tay chàng đã nhận, chàng phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình! Như vậy là được rồi, vòng tay chàng cứ nhận lấy, về rồi từ từ suy nghĩ cho cẩn thận. Ta chờ chàng thay đổi ý định!”

Hoàng hậu nghe Thiên Nhan nói vậy, biết ngay lòng nàng hướng về Đoàn Thanh Hạm, nếu bà thật sự muốn giết ‘hắn’, chẳng những khiến Thiên Nhan đau lòng, mà cũng sẽ phải đối đầu với Lăng Nhược Tâm. Hiện giờ Lăng Nhược Tâm vẫn còn chút tác dụng, không thể ép ‘nàng ta’ quá đáng được. Sắc mặt bà liền dịu lại: “Ta có thể nể mặt Thiên Nhan mà tạm thời tha tội cho ngươi, nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng quá đắc ý, cho rằng ta không thể trị tội ngươi.”

Trong lòng Thanh Hạm hơi hồi hận, hôm nay chẳng những không trả lại được vòng tay, còn bị Hoàng hậu gây phiền phức nữa, đành phải nói: “Đa tạ Hoàng hậu ân điển!” Không thể không nhận vòng tay này. Trong lòng nàng lại thầm ân cần thăm hỏi đến mười tám đời tổ tông nhà Hoàng hậu. Mọi người đều ngang hàng, làm Hoàng hậu thì có gì hơn người chứ!

Hoàng hậu là người khôn khéo thế nào, chỉ vừa nhìn sắc mặt ‘hắn’ là biết ngay suy nghĩ trong lòng ‘hắn’. Mắt bà hơi chuyển, nói với Thiên Nhan: “Nhan nhi, con ra ngự hoa viên đi dạo một lát đi. Ta muốn nói chuyện riêng với Thanh Hạm.”

Thiên Nhan biết thủ đoạn của Hoàng hậu, mà hai lần gặp Thanh Hạm, nàng cũng biết tính cách của ‘hắn’, không khỏi lo lắng cho ‘hắn’, liền nói: “Mẫu hậu, người có chuyện gì nói với Thanh Hạm mà con không nghe được? Dù con hơi tức giận với Thanh Hạm, nhưng cũng rất thích hành động của ‘hắn’, không phải mẫu hậu muốn bức bách ‘hắn’ chứ?”

Hoàng hậu giận dữ nói: “Con bé này, nói linh tinh gì thế, bản cung đã nói sẽ cho Thanh Hạm chút thời gian để xây dựng tình cảm với con, sao có thể nuốt lời được? Con đứng là có vị hôn phu liền quên ngay mẫu hậu, giờ trong lòng chỉ nghĩ về ‘hắn’ thôi!”

Thiên Nhan vừa nghe vậy, chỉ đành lo lắng nhìn Thanh Hạm, nói với ‘hắn’: “Vậy ta đi ra ngoài trước! Thanh Hạm, chàng ngàn vạn lần đừng chống đối mẫu hậu nữa!” Dứt lời, nàng tâm không cam, tình không nguyện đi ra cửa.

Sau khi Thiên Nhan rời khỏi đây, Hoàng hậu ngồi trên ghế, một lúc lâu không nói gì. Thanh Hạm cũng quỳ bên dưới, không nói một lời.

Qua khoảng một khắc, Hoàng hậu mới nói: “Ngươi đứng lên mà nói!”

Sau khi Thanh Hạm đứng lên, bà nói tiếp: “Bản cung biết tình cảm của ngươi và Lăng Đại tiểu thư rất sâu đậm, Thiên Nhan là tâm can bảo bối của bản cung, cũng biết Lăng Đại tiểu thư có rất nhiều thủ đoạn, Thiên Nhan không phải đối thủ của ‘nàng ta’. Bản cung cũng không muốn gả nàng cho ngươi, hiện giờ ngươi có hai con đường để chọn. Một là bỏ Lăng Đại tiểu thư, cưới Thiên Nhan.”

Thanh Hạm lạnh lùng cười nói: “Nếu ta bỏ Lăng Đại tiểu thư, thì vừa rồi khi công chúa ở trong này, ta đã đồng ý rồi. Cách thứ hai là gì?”

Hoàng hậu cũng lạnh lùng nhìn nàng một cái nói: “Cách thứ hai, là Huyền Thái son trang phân rõ giới tuyến với Thái tử, giúp Tam hoàng tử kế vị!”

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Nồng tình mật ý

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Hoàng hậu nương nương quá đề cao chúng ta rồi, chúng ta chỉ là thương nhân bình thường, làm gì có bản lĩnh cao như vậy? Hơn nữa, địa vị của nương nương trong hoàng cung, quyền thế ngập trời, lại được Hoàng thượng đặc biệt sủng ái, muốn để Tam hoàng tử lên kế vị, chỉ cần thổi gió bên gối là được. Việc phế hay lập hoàng tử (*người kế vị ngôi vua*) liên quan đến muôn dân trăm họ, làm sao một thương nhân nhỏ nhoi như chúng ta có thể can thiệp?”

Hoàng hậu đứng lên, nhìn Thanh Hạm, trong mắt đầy vẻ đánh giá và giễu cợt, bà hát mặt nói: “Người thông minh không nói dài dòng, mấy năm gần đây nếu không có Huyền Thái son trang đứng sau lưng, không có Lăng Đại tiểu thư bày mưu tính kế cho Thái tử, chỉ sợ hôm nay hắn đã sớm thất thế rồi!”

Thanh Hạm thầm thở dài, xem ra Tần Phong Ảnh thật sự là một nhân vật lợi hại, bình thường che giấu quá tốt, ngay cả người khôn khéo như Hoàng hậu cũng không phát hiện ra sự lợi hại của hắn.

Thanh Hạm nhìn Hoàng hậu nói: “Nương nương thật sự nghĩ thế sao? Huyền Thái son trang dù có lợi hại thì chẳng qua cũng chỉ là một thương gia mà thôi. Lăng Đại tiểu thư có thông minh nhạy bén cũng chỉ là một nữ tử.” Nàng đi gần từng bước đến trước mặt Hoàng hậu, thần bí nói: “Sao nương nương không nghĩ lại xem, những năm gần đây, vì sao Huyền Thái son trang phải đứng ở đầu sóng ngọn gió, vì sao lại khiến người cảm thấy nếu không có sự hỗ trợ của Huyền Thái son trang, Thái tử sẽ thất thế?”

Nghe ‘hắn’ nói vậy, Hoàng hậu cũng hơi ngần người nói: “Ý người là sao?”

Thanh Hạm nói: “Ta chỉ muốn cho Hoàng hậu biết sự thực, đừng vì nhầm lẫn mà thành kẻ địch. Huyền Thái son trang tuy có qua lại thân thiết với Thái tử, nhưng nếu không có ai cố tình đứng giữa bới móc, thì sao có thể để cho nương nương nhìn ra thanh thế được?”

Thấy mặt Hoàng hậu đầy vẻ nghi ngờ nhìn nàng, nàng lại nói tiếp: “Cho đến giờ, Huyền Thái son trang cũng không phải là kẻ đối đầu với Tam hoàng tử, mà cũng không phải bằng hữu khăng khít thân thiết gì với Thái tử. Giữa cuộc tranh đấu giành hoàng quyền, Huyền Thái son trang chẳng qua cũng chỉ là người bị lợi dụng mà thôi.”

Hoàng hậu hừ lạnh nói: “Người nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ muốn biện minh rằng Huyền Thái son trang không có vấn đề gì với Thái tử phải không? Có điều, nếu không có vấn đề gì, thì vì sao lần nào Lãng Đại tiểu thư cũng đối nghịch với Tam hoàng tử?”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Sao nương nương không nghĩ lại xem, vì sao Lãng Đại tiểu thư và Tam hoàng tử nhìn có vẻ bất hoà như thế? Trong đó phải có chuyện gì mới có thể gây ra hậu quả như vậy chứ?”

Sắc mặt Hoàng hậu hơi biến đổi, im lặng một lát rồi nói: “Vì sao ta phải tin người?”

Thanh Hạm cười nói: “Hoàng hậu không cần phải tin tưởng ta, tin vào sự thật là được rồi. Cho tới bây giờ, Huyền Thái son trang cũng không đứng cùng một chiến tuyến với Thái tử, chỉ là bị người lợi dụng mà thôi. Nếu không phải gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, chỉ sợ là ta và Lãng Đại tiểu thư bị lợi dụng mà cũng không hay biết gì.”

Lúc này, Hoàng hậu như nhớ ra gì đó, trong mắt bỗng thoáng có vẻ cảnh giác, nói với Thanh Hạm: “Ý người là Huyền Thái son trang đã sớm lựa chọn giúp Tam hoàng tử rồi à?”

Thanh Hạm nghiêm mặt nói: “Huyền Thái son trang là thương gia, chỉ thầm mong có đường sống thôi, không có gì gọi là giúp Thái tử hay Tam hoàng tử.”

Trên mặt Hoàng hậu thoáng có vẻ khinh thường: “Không phải là vì người muốn lừa gạt bản cung, thấy Thái tử thất thế liền thuận gió đổi chiều, muốn dựa dẫm vào Tam hoàng tử đấy chứ!”

Thanh Hạm nhìn Hoàng hậu nói: “Nếu thực sự nương nương cho rằng Thái tử thất thế, thì ta cũng không thể nói gì hơn. Theo như lời Hoàng hậu nói, Huyền Thái son trang muốn tìm Tam hoàng tử làm chỗ dựa, vậy không phải vừa rồi, chính nương nương cũng dùng chuyện này để ép buộc ta sao? Nếu nói vậy, thì ý kiến của chúng ta cũng giống nhau rồi.”

Hoàng hậu biến sắc, trừng mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Người đang uy hiếp bản cung?”

Thanh Hạm nghiêm mặt nói: “Nương nương quá lời rồi, nương tử nhà ta thường nói ta vô cùng ngu dốt, nếu có nói sai gì, xin nương nương thứ lỗi. Ta vốn rất tôn trọng nương nương, sao dám uy hiếp người? Hơn nữa, chúng ta là thương nhân, chỉ mong được yên ổn làm ăn thôi. Không hề muốn nhúng tay vào chuyện thị phi chốn hoàng cung, giờ bị cuốn vào cũng là bất đắc dĩ. Tình cảm của ta và Lãng Đại tiểu thư vô cùng sâu đậm, lại vừa mới thành thân. Xin nương nương giờ cao đánh khẽ!” Dứt lời, nàng lại rút cừu chuyển lưu quang trực ra, đưa cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu hừ một tiếng nói: “Vòng tay này, trước hết cứ để ở chỗ người đã. Giờ ta thật sự muốn nghe xem chuyện Thái tử không thất thế là thế nào.”

Nghe bà nói nhiều như vậy, rốt cuộc Thanh Hạm cũng hiểu được ý đồ thực sự của bà khi giữ nàng lại, trong lòng cũng thoải mái hơn, nhớ lại lời của Lãng Nhược Tâm, nàng thân nhiên nói: “Vì sao Hoàng hậu không nghĩ xem, xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng thượng cũng không phế Thái tử mà chỉ giam lỏng hắn thôi?”

Sắc mặt Hoàng hậu rốt cuộc cũng hoàn toàn biến đổi, trừng mắt nói với Thanh Hạm: “Người muốn nói gì?”

Thanh Hạm thờ dãi: “Hoàng hậu nghĩ ý ta thế nào thì là thế đó. Thanh Hạm nói đến thế rồi, với trí tuệ hơn người của nương nương, lẽ nào không biết được ẩn tình trong chuyện đó?” Ở bên cạnh Lãng Nhược Tâm một thời gian dài, nàng cũng học được cách nói những lời sắc bén với người khác. Có điều, nàng lại cảm thấy trong lòng vô cùng mệt mỏi chán nản, vẫn nên giải quyết nhanh phiền phức, rồi rời khỏi chốn thị phi này thôi.

Ánh mắt Hoàng hậu lạnh đi, suy nghĩ một lát, lại quay đầu nhìn Thanh Hạm: “Xem ra, người của Huyền Thái son trang không có ai đơn giản. Bản cung cứ tưởng rằng Lãng Đại tiểu thư đã vô cùng lợi hại, trên đời này sợ rằng không có nam tử nào xứng đôi với ‘nàng ta’, giờ nói chuyện với người vài câu, mới biết vì sao ‘nàng’ lại chọn người.”

Thanh Hạm nghe cũng thấy đau đầu, nếu không phải Lãng Nhược Tâm đã nói rất nhiều chuyện cho nàng nghe, thì đến giờ nàng cũng không thể hiểu rõ được. Lúc này, nàng đột nhiên có cảm giác, thà rằng không biết gì cả, tình nguyện làm một bao cò vô tri còn hơn.

Thanh Hạm cúi người hành lễ với Hoàng hậu: “Nương nương khen nhầm rồi, Thanh Hạm không được xuất sắc như Nương nương nói đâu. Nếu nương nương không còn chuyện gì nữa, Thanh Hạm xin cáo lui.” Nói chuyện với Hoàng hậu căng thẳng đến phát hoảng, nên lui sớm thì hơn.

Trên mặt Hoàng hậu cũng lộ ra ý cười, nhìn Thanh Hạm nói: “Bản cung cũng hơi mệt mỏi, phải về cung nghỉ ngơi. Còn người, trước hết cứ ở lại trong cung đi. Đêm nay bản cung mở yến tiệc cảm tạ Lãng Đại tiểu thư đã vất vả chế ra Lưu Quang Dật Thái. Giờ cũng đã giữa trưa, người không cần phải đi đi lại lại vất vả làm gì. Sau tiệc tối thì cùng xuất cung với Lãng Đại tiểu thư. Đây là lần đầu tiên người tới Hoàng cung, để bản cung sai cung nữ đưa người đi thăm thú một chút.”

Dứt lời, bà không để Thanh Hạm có cơ hội từ chối, liền gọi: “Ngọc Dung, người đưa Đoàn công tử ra ngự hoa viên đi dạo đi.” Vừa nói xong, bà nhắc chân đi ra ngoài cửa, tiếng thái giám hô lên: “Hoàng hậu nương nương hồi cung!” Cả đám cung nữ đều rút lui hết chỉ trong khoảng nửa khắc.

Nhìn tình hình này, Thanh Hạm cũng thấy buồn cười, ra cửa mà đưa theo cả đám người như vậy, nhìn thì rất oai phong, nhưng chẳng có chút tự do nào. Hoàng cung này, nói là hoàng cung, chi bằng nên nói là một chiếc lồng sắt khổng lồ còn hơn. Người ở trong này quyền thế ngập trời, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một đám người đáng thương suốt ngày tính toán vì lợi ích của mình. Thành công thì đứng đầu giang sơn, thất bại thì sống không bằng chết! Được càng nhiều, mất cũng càng nhiều hơn.

Thanh Hạm đi theo sau Ngọc Dung, chậm rãi tản bộ trong ngự hoa viên. Trong lòng nàng đang rối bời, nên dù cảnh trí xung quanh có đẹp đến mấy cũng không lọt vào tâm trí nàng được. Khi nàng đang ngồi ngắm người ở bụi hoa, thì nghe Ngọc Dung nói: “Tham kiến Tam hoàng tử!”

Tần Phong Dương nói với Ngọc Dung: “Miễn lễ, mẫu hậu bình thường không xa người nửa bước, người cứ quay về hầu hạ mẫu hậu đi, Đoàn công tử cũng là băng hữu của bản hoàng tử, ta đi cùng ‘hắn’ là được rồi.”

Ngọc Dung thì lễ với hắn rồi rời đi.

Sáng nay Thanh Hạm vừa phải đối đầu với Hoàng hậu, giờ lại gặp phải Tần Phong Dương. Trong lòng nàng vốn đã phiền muộn, hơi liếc mắt nhìn hắn một cái lại càng thấy phiền hơn, đến lễ nàng cũng lười thi, ngồi yên không nhúc nhích nói: “Tam Hoàng tử, tình cờ thật, thế này mà cũng gặp nhau được.”

Tần Phong Dương nhìn dáng vẻ miễn cưỡng của nàng, thái độ lại không hề hững như hôm trước, trong lòng hắn bỗng thấy vui vui: “Không phải tình cờ, ta cố ý tới tìm người.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Người đến tìm ta, đơn giản chỉ là muốn cười nhạo ta, giờ đã cười đủ rồi, xem cũng đủ rồi, có thể đi được rồi đấy!”

Nghe nàng nói vô lễ như vậy, Tần Phong Dương cũng không tức giận, ngồi xuống bên cạnh nàng nói: “Ta tới tìm người không phải để cười nhạo người. Vừa rồi, hoàng muội tới tìm ta, nói hôm nay người đến trả lại cửu chuyển lưu quang trục, bị mẫu hậu giữ lại nói chuyện. Muội ấy sợ mẫu hậu gây khó dễ với người, nên muốn ta đến tìm mẫu hậu nói vài lời giúp người. Đúng là muội ấy rất lo lắng cho người, sợ người bị mẫu hậu làm khó xử.”

Thanh Hạm nghe hắn nói vậy cũng cảm thấy hơi bất ngờ, nàng không ngờ Thiên Nhan lại vì sợ hoàng hậu gây khó xử cho nàng mà đi tìm viện binh giúp nàng. Trong lòng nàng cũng áy náy hơn, lúc này, nàng cảm thấy mình đúng là lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Thanh Hạm khẽ thở dài, không nói gì.

Tần Phong Dương lại nói: “Tính cách của mẫu hậu từ xưa đến nay vô cùng thận trọng, nhưng tâm địa cũng không xấu. Người đừng bận lòng.” Nhìn dáng vẻ rầu rĩ của Thanh Hạm, Tần Phong Dương nghĩ Hoàng hậu làm khó gì ‘hắn’.

Thanh Hạm thầm cười lạnh, Hoàng hậu có thể ngồi lên vị trí hiện tại, cũng giữ được địa vị của bà, tuy không nói là đạp lên xác hàng ngàn vạn con người, nhưng chắc chắn cũng là người có thủ đoạn. Người như vậy, không nói là người xấu, nhưng cũng tuyệt đối không phải người tốt. Có điều, trong lòng Tần Phong Dương, thì dù thế nào Hoàng hậu cũng là một người mẹ hiền.

Nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi của Hoàng hậu, nàng đột nhiên phát hiện, trong lòng bà, tuy rất thương Thiên Nhan, nhưng chi e quan trọng nhất vẫn là người con trai này. Hôm nay đến chọn rể giúp Thiên Nhan chỉ là giả, đến mượn sức Huyền Thái sơn trang mới là thật. Thân phận Hoàng hậu đã đến mức cao nhất rồi, nếu muốn giữ vững địa vị của bà, thì nhất định phải đẩy con mình lên ngôi Hoàng đế. Nếu không, với tâm tư ngoan độc của Thái tử, chỉ cần vừa đăng cơ, người đầu tiên hắn đối phó sẽ là bà.

Nghĩ đến đây, Thanh Hạm đột nhiên lại có sinh khí hơn. Hoàng hậu đã coi trọng Huyền Thái sơn trang như vậy, thì sẽ không làm khó Huyền Thái sơn trang. Bà nói tàn nhẫn như thế, chẳng qua cũng chỉ là hù dọa mà thôi. Thảo nào Lăng Nhược Tâm không giúp nàng trả Cửu chuyển lưu quang trục, có lẽ hắn đã sớm tính toán đến chuyện này rồi.

Nhớ tới hành động của Lăng Nhược Tâm, nàng cũng cảm thấy hơi oán hận, tên nhóc đó không tốt bụng chút nào, khiến cả buổi sáng nàng không được yên! Sau khi quay về, nhất định sẽ phải xử lý hắn thật thê thảm.

Thanh Hạm cười nói: “Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, sao lại làm khó một nhân vật nhỏ bé như ta.” Nàng đột nhiên hiểu ra, Hoàng hậu vẫn để nàng giữ cửu chuyển lưu quang trục, chẳng qua là vì muốn áp chế nàng thôi. Có điều, loại áp chế này cũng không hẳn là áp chế. Lăng Nhược Tâm đã quyết định phân rõ ranh giới với Thái tử, hai người bọn họ không giúp đỡ nhau nữa. Có điều, trong đầu nàng lại hiện lên một việc, với mưu kế của Hoàng hậu, thì làm sao bà có thể tin là hai người họ không giúp đỡ nhau nữa. Có lẽ bọn họ phải suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc nên làm thế nào.

Tần Phong Dương thấy ‘hắn’ lúc thì vui lúc thì lo lắng, cũng không biết ‘hắn’ đang nghĩ gì, liền nói: “Thật ra, ta cũng biết mẫu hậu hao tâm tổn sức vì ta. Đối với ta, có đôi khi cũng là thân bất do kỷ. Ta không muốn đấu với đại ca đến mức người chết ta sống. Nhưng sự thực là như vậy, không phải hắn chết thì ta sẽ bỏ mạng.”

Thanh Hạm nghe hắn nói vậy, cũng hơi giật mình. Chỉ thấy trên mặt hắn nở nụ cười nhẹ, nhưng trong mắt thì đầy sự buồn phiền. Nàng biết Tần Phong Dương nhất định đã đoán được vì sao Hoàng hậu giữ nàng lại một mình, liền khẽ cười nói: “Các người vốn là huynh đệ, sao lại dùng từ người chết ta sống chứ?”

Tần Phong Dương thở dài nói: “Ta cũng muốn chung sống hoà bình với hắn. Nhưng hắn lại không nghĩ như vậy. Trong lòng hắn chỉ luôn nghĩ cách diệt trừ ta. Năm ta mười tuổi, hắn mười ba tuổi, chúng ta hẹn nhau đi ngự hoa viên bắt dế, nhưng hắn lại dẫn ta tới lãnh cung, đẩy ta xuống một cái giếng cạn. May mà Mai phi bị giam ở lãnh cung ngày ấy nghe thấy tiếng ta kêu cứu ầm ĩ, nên mới cứu ta lên. Còn hắn, vì muốn chạy tội, lại vu oan cho Mai phi, hại Mai phi bị Hoàng thượng ban lựa trắng mà chết.”

Thanh Hạm ngẩn người, không biết vì sao đột nhiên hắn lại nói đến chuyện này, cũng không hiểu ý đồ của hắn, không tiện xen vào, chỉ ngồi cạnh nhìn hắn, nghe hắn nói tiếp.

Tần Phong Dương thở dài nói: “Cũng chính sau ngày đó, rốt cuộc ta cũng hiểu được, trong chúng ta chỉ có thể có một người được sống. Nhưng trong lòng ta không thể không oán hận. Năm ấy hắn mới mười ba tuổi, vì sao lại có tâm tư ngoan độc đến thế. Mấy năm gần đây, hắn luôn sống trong ánh hào quang, làm việc gì cũng cực kỳ quang minh chính đại. Ở bên ngoài nhìn vào, thì hai chúng ta có vẻ huynh đệ tình thâm. Nhưng chỉ có chúng ta hiểu rõ, sự mâu thuẫn của chúng ta không những không mất đi, mà vì mấy năm nay sức khỏe phụ hoàng ngày càng đi xuống, nên mâu thuẫn cũng đã lên đến đỉnh điểm.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm đột nhiên hiểu, thì ra Tần Phong Dương còn hiểu rõ bản chất của Tần Phong Ảnh hơn Hoàng hậu, nàng không kim được hỏi: “Vì sao phải nói với ta mấy điều này?”

Tần Phong Dương nhìn ‘hắn’ nói: “Việc này ta nghĩ Lăng Nhược Tâm cũng sẽ nói với ngươi một ít. Mà ngươi cũng không ngạc nhiên. Nếu không, hôm nay ngươi không thể nào nhẹ nhàng ngồi ở đây như thế.”

Thanh Hạm nghe hắn nói vậy cũng hơi bức mình, hừ lạnh nói: “Các người đúng là mẩu tử liên tâm, chuyện gì cũng tính toán kỹ càng rồi.”

Tần Phong Dương hít một hơi nói: “Ta không tính kế gì cả, chỉ biết là, với sự thông minh của Lăng Nhược Tâm, sao có thể không nhận ra bản chất của Thái tử được. Ta cũng thừa nhận, ta không phải người tốt gì cả, cánh đồng Thiên Tâm lan đúng là do ta đốt, nhưng Lưu Quang Dật Thái ngày đó không phải ta phóng hỏa. Có điều, giờ nói đến chuyện ai làm cũng không còn quan trọng nữa. Có vẻ Lăng Nhược Tâm đã sớm đề phòng rồi.”

Thanh Hạm nhìn ‘hắn’ nói: “Ta cảm thấy rất kỳ quái. Tuy ngươi cũng háo sắc, nhưng với sự khôn khéo của ngươi, thì sao lại chủ động trêu ghẹo Lăng Nhược Tâm?”

Lời này của Thanh Hạm suýt nữa thì làm Tần Phong Dương sặc, hắn trừng to mắt nói: “Lăng Nhược Tâm nói với ngươi là ta trêu ghẹo ‘nàng’ sao?” Một nữ tử chủ động nói với tướng công của mình chuyện ‘nàng’ bị người khác trêu ghẹo, không biết nên nói ‘nàng ta’ quá to gan hay ‘nàng ta’ quá coi mở đây.

Thanh Hạm gật đầu: “Nếu ngươi không trêu ghẹo hắn, thì sao lúc nào hắn cũng gây khó dễ cho ngươi.”

Tần Phong Dương thở dài nói: “Ta thề, dù ta có háo sắc, nhưng cũng không phải quỷ háo sắc. Trong hoàng cung, muốn mỹ nhân dạng nào mà không có? Ta cần thiết phải làm như vậy sao? Có điều, chuyện hôm đó đúng là ngoài ý muốn. Ngày ấy, ta đi Giang Nam xem xét tình hình thiên tai. Buổi tối vừa đặt chân vào Huyền Thái sơn trang, mới uống xong một ly trà thì Lăng Nhược Tâm bước vào. Ta chỉ cảm thấy không thể không chế được tay chân, nên có hành động cợt nhả với ‘nàng’, nhưng bị ‘nàng’ chế trụ. Cũng chính lần đó ta mới phát hiện, Lăng Đại tiểu thư nhìn có vẻ yếu đuối lại là một cao thủ. Sau khi ta rời khỏi Huyền Thái sơn trang, thì gặp được Niệm Du, cũng chính là nữ tử mà ngày ấy ngươi nhìn thấy. Chúng ta ... việc đó...” Nói xong câu cuối, giọng ‘hắn’ cũng nhỏ dần đi.

Không biết vì sao, nhưng bảo Tần Phong Dương nói chuyện nam nữ trước mặt Thanh Hạm, ‘hắn’ vẫn cảm thấy không tự nhiên.

Thanh Hạm đương nhiên biết ‘hắn’ nói “việc đó” là chuyện gì. Mặt ‘nàng’ đỏ bừng lên, nhưng cũng hiểu được, thì ra ‘hắn’ cũng bị người ta tính kế. Mà Lăng Nhược Tâm và Tần Phong Dương bất đồng, thì người được lợi nhất là Thái tử. Chuyện này, chỉ e cũng do Thái tử làm ra. Thái tử này hành động quá cẩn thận, chuyện gì cũng tính toán kỹ càng. Xem ra, trong Huyền Thái sơn trang cũng có cơ sở ngầm của Thái tử.

Thanh Hạm nghĩ lại thấy không đúng. Nếu ‘hắn’ đã biết bản chất của Thái tử, thì cũng sớm nhận ra kỹ xảo của ‘hắn’ ta. Hai người khôn khéo như vậy lại đồng thời bị Thái tử tính kế, đúng là hơi khó tin. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng có khả năng, vì hai người quá thông minh, mới có thể bị người ta lợi dụng.

Thanh Hạm hơi luống cuống, bây giờ chẳng phải ‘nàng’ nên giúp Lăng Nhược Tâm và Tần Phong Ảnh hoá giải mâu thuẫn sao?

Thanh Hạm hỏi: “Vì sao ngươi không giải thích với Lăng Nhược Tâm?”

Tần Phong Dương thở dài: “Ngươi là tướng công của Lăng Nhược Tâm, cũng hiểu rõ nhất tính tình của ‘nàng ta’, ngươi nghĩ rằng ‘nàng’ sẽ nghe ta giải thích sao?”

Thanh Hạm bĩu môi, Tần Phong Dương nói tiếp: “Ta đã từng nói muốn thành thân với ‘nàng’, kết quả lại bị ‘nàng’ hung hăng mắng cho một trận. Thanh Hạm, nương tử của ngươi không phải người dễ chung sống đâu!”

Thanh Hạm khẽ cười không đáp. Đúng như ‘hắn’ nói, ‘nàng’ hiểu rõ nhất Lăng Nhược Tâm là người thế nào. ‘Nàng’ chỉ không ngờ chân tướng mâu thuẫn của Lăng Nhược Tâm và Tần Phong Dương lại là như vậy. Tần Phong Dương càng nói muốn thành thân với Lăng Nhược Tâm, thì Lăng Nhược Tâm càng ghét ‘hắn’. Sự tình trên thế gian này cũng thật quá kỳ diệu! ‘Nàng’ đột nhiên quyết định, hiểu lầm của bọn họ, thì tự bọn họ đi mà giải quyết, ‘nàng’ không cần phải nhúng tay vào.

Yến tiệc được tổ chức ở giữa đại sảnh rộng lớn trong ngự hoa viên vào lúc chiều tà. Khi Thanh Hạm và Tần Phong Dương cùng nhau đi tới, liền thấy ngay ánh mắt có thể giết chết người của Lăng Nhược Tâm.

Nhìn thấy ánh mắt của ‘hắn’, Thanh Hạm vừa bức mình lại vừa buồn cười. ‘Nàng’ đi cùng Tần Phong Dương đến cạnh ‘hắn’, nhẹ kéo tay ‘hắn’ sang nói: “Nương tử, ‘nàng’ đến lúc nào? Một ngày không gặp ‘nàng’, ta nhớ ‘nàng’ vô cùng!” Giọng ‘nàng’ không quá to, nhưng những người bên cạnh cũng nghe thấy hết.

Mà lúc này, trong đại sảnh, trừ Hoàng hậu chưa tới, còn mấy phi tần trong hậu cung cũng đã tới rồi. Yếu hội này là do Hoàng hậu mời cả các phi tần hậu cung và gia quyến của đại thần trong triều, để khoe Lưu Quang Dật Thái.

Đám gia quyến này sau khi nghe thấy câu nói của Thanh Hạm, không khỏi nhìn Lăng Nhượng Tâm với ánh mắt hâm mộ. Hoàng đế không thể nói với phi tần mấy lời ngon tiếng ngọt này, mà các đại thần đều tam thê tứ thiếp, bình thường cũng vô cùng bận rộn, nói vài câu còn không xong, sao có thể nói mấy lời ngọt ngào này chứ.

Thanh Hạm chỉ muốn đập cho hắn một trận, đã không giúp nàng trả vòng tay thi thôi, vừa nhìn thấy nàng và Tần Phong Dương đi cùng nhau đã ăn dấm chua linh tinh rồi, đúng là quá đáng.

Nàng kéo tay hắn, nhéo mạnh một cái nói: “Nương tử, có nhớ ta không?” Hai mắt nàng to tròn, lấp lánh còn thoáng có vẻ nghịch ngợm, trách móc, lại cả đắc ý nữa.

Lăng Nhượng Tâm không ngờ nàng sẽ nhéo tay hắn, hơn nữa, xuống tay còn không nhẹ chút nào, đau đến mức hắn hít một hơi lạnh, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã, hơi nghiêng đầu sang, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Thanh Hạm: “Đương nhiên là nhớ rồi, còn nhớ vô cùng nữa ấy!” Hắn hơi nhắc chân, đập mạnh xuống chân nàng một cước. Tuy không dùng nội lực, nhưng cũng đủ toàn bộ trọng lượng cơ thể lên.

Thanh Hạm bị đau, nhẹ nhàng ôm hắn nói: “Chỉ có nương tử tốt với ta!” Giọng điệu tuy vô cùng dịu dàng, bộ dạng cũng cực kỳ thân mật, có điều, mấy từ đó là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Tuy hai người đều rất đau, nhưng người ngoài nhìn vào thì lại thấy nhẹ nhàng vô cùng, nhất là dáng vẻ của Lăng Nhượng Tâm, nhìn như đang xấu hổ vậy.

Mấy phi tần khác thấy hai người chẳng những nói chuyện vô cùng thân mật, mà còn ôm nhau giữa chốn đông người, trên mặt họ vừa có vẻ e lệ, vừa hơi khinh thường, nhưng cũng lại có chút hâm mộ. Thể hiện tình cảm trước mặt mọi người dường như có thể khiến người ta khinh thường, nhưng ai cũng đều muốn được tương công yêu thương. Có điều, với phi tần ở hậu cung mà nói, đây là chuyện khó nhất trên đời.

Tần Phong Dương nhìn hai người thân mật như thế, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ lại thì, họ đã thành thân, thân mật một chút cũng là bình thường thôi. Có điều, cảm giác không vui trong lòng thì làm thế nào cũng không xua đi được, hắn liền nói: “Tình cảm của hai người tốt thật đấy, chi mới không gặp một ngày thôi mà! Nên ngồi xuống rồi từ từ tình tình từ từ thì hơn!”

Khoé miệng Tần Phong Dương hơi mỉm cười, nhưng trông mắt lạnh như băng.

Thanh Hạm chờ Lăng Nhượng Tâm ngồi xuống chỗ của mình rồi cũng ngồi cạnh hắn. Lăng Nhượng Tâm hỏi: “Trả vòng tay cho công chúa chưa?”

Chân Thanh Hạm vẫn còn đau, trừng mắt lườm hắn một cái rồi khẽ lắc đầu, Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Ta biết ngay sẽ vậy mà.”

Hắn không nói vậy còn tốt, vừa nói ra, Thanh Hạm liền cảm thấy vô cùng giận dữ, gằn giọng nói: “Nếu chàng đã biết công chúa sẽ không nhận lại vòng tay, vì sao còn đề ta tới?”

Lăng Nhượng Tâm đảo mắt nói: “Công chúa mời nàng tiến cung, chẳng lẽ nàng dám không đến?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm ghen tức, chỉ có thể hung hăng lườm hắn!

Hai người dùng giọng nói rất nhỏ để nói chuyện với nhau, rồi lại ngồi sát vào nhau. Người ngoài không nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn thôi cũng thấy hai người rất thân mật. Đúng là vừa thành thân xong, vô cùng ngọt ngào.

Khi Thiên Nhan vừa bước vào, nhìn thấy ngay tình cảnh đó. Nhìn thấy Thanh Hạm và Lăng Nhượng Tâm ngồi sát vào nhau vô cùng tình cảm, nàng bỗng cảm thấy tim như bị ai đâm cho một nhát. Nàng vốn được nuông chiều từ bé, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đây là lần đầu tiên nàng bị người ta từ chối. Mà bị từ chối không nói, bị từ chối đến tuyệt tình như thế, mà hai người kia còn dám thân thiết trước mặt nàng!

Thiên Nhan cảm thấy vô cùng tủi thân. Uống công cả buổi sáng nàng lo lắng cho Thanh Hạm, sợ ‘hắn’ nói sai gì đó, chọc giận mẫu hậu, liền chạy thẳng đến chỗ Tam hoàng huynh, nhờ huynh ấy đi can thiệp giúp, nếu có chuyện gì cũng nói đỡ giúp nàng một chút. Vậy mà Thanh Hạm kia, hoàn toàn không thèm nghĩ đến tâm tư của nàng, còn dám ra vẻ thân thiết gần gũi với Lăng Nhượng Tâm trước mặt bao nhiêu người như vậy!

Trong lòng Thiên Nhan vô cùng tức giận, nàng cắn chặt răng đi đến trước mặt Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm nói: “Lăng Đại tiểu thư, ta nghe nói tài thêu thùa của ngươi là thiên hạ vô song, nên rất tò mò muốn nhìn tận mắt. Có điều, lần nào ngươi đến cũng vội vàng, trước kia không có cơ hội. Hôm nay, hiếm có khi nào mọi người cùng tụ tập ở đây, chỉ bằng ngươi phô diễn tài nghệ thêu thùa cho các vị nương nương xem một chút, sao hả?”

Nhìn thấy Thiên Nhan đi tới, Lăng Nhượng Tâm biết ngay không có chuyện tốt. Nàng vừa mở miệng đã bắt hắn thêu, trong lòng hắn cũng cảm thấy không thoải mái. Dù thêu thùa là một môn học mà bất cứ nữ tử nào của nước Phụng Dân cũng phải biết, nhưng bình thường cũng chỉ ngồi nhà thêu này thêu nọ, thêu cho tướng công, cho con cái của mình mà thôi. Nếu biểu diễn trước công chúng thì quá lỗ mãng.

Hơn nữa, thêu thùa là việc yêu cầu sự tỉ mỉ, tinh tế cao, cần sự kiên nhẫn cực kỳ tốt mới có thể thêu đẹp được. Nếu thêu ở trước mặt mọi người, không khí ồn ào, tranh cãi, thì sẽ dễ bị quấy nhiễu, cho dù là cao thủ thêu thùa cũng khó có thể giữ tâm tĩnh lặng mà thêu cho tốt. Thiên Nhan biết điều này, nên có tình yêu cầu vì muốn làm Lăng Nhượng Tâm xấu mặt.

Tuy nhiều thế hệ của Huyền Thái sơn trang đều sống bằng nghề thêu thùa, mỗi đương gia đều lấy kỹ năng thêu thùa mà phát triển, nhưng chưa bao giờ làm trước mặt người khác, chứ đừng nói đến chuyện biểu diễn công khai như thế này. Lăng Nhượng Tâm biết Thiên Nhan bảo hắn thêu chẳng qua là

muốn làm nhụt nhục khí của hắn. Hắn liếc mắt nhìn Thanh Hạm một cái, trong lòng không khỏi buồn bực. Tần Phong Dương mê muội vì nàng đã đành, vì sao công chúa Thiên Nhan cũng mê muội vì nàng nữa chứ? Nàng rốt cuộc có điểm gì tốt mà ăn cả nam lẫn nữ như thế?!!

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Công chúa đã có mệnh, ta đâu dám không theo. Có điều, mấy ngày nay ta rất bận rộn, nên cũng một thời gian không cảm đến kim khâu rồi. Sợ rằng kỹ thuật của ta sẽ làm bẩn mất các vị nương nương và phu nhân mất.”

Nghe thấy Thiên Nhan yêu cầu Lăng Nhược Tâm khâu, Thanh Hạm cũng cảm thấy kỳ quái. Lại nhìn thấy Thiên Nhan nhìn Lăng Nhược Tâm đầy vẻ ghen tị, nhìn mình lại đầy vẻ si mê, kèm theo oán hận, rồi nhớ đến những lời Tần Phong Dương nói lúc chiều, nàng liền thầm than hổng rồi. Công chúa Thiên Nhan này, không phải là yêu nàng thật rồi đấy chứ?!

Thiên Nhan không chịu buông tha nói: “Người đời đều biết kỹ thuật khâu thêu của Huyền Thái son trang là thiên hạ vô song, cho dù một thời gian dài không khâu, cũng không thể ảnh hưởng đến trình độ của người. Nếu không, tiên hoàng cũng sẽ không ban thánh chỉ cho Huyền Thái son trang, vị trí trang chủ chỉ truyền nữ không truyền cho nam. Mà ta còn nghe nói, kỹ thuật khâu thêu của Lăng Đại tiểu thư chỉ có hơn các vị trang chủ tiền nhiệm chứ không hề thua kém. Thiên Nhan vẫn luôn muốn được thưởng thức.” Lăng Nhược Tâm càng từ chối, nàng càng nghĩ rằng ‘nàng ta’ chẳng qua chỉ có hư danh, lại càng muốn làm ‘nàng ta’ phải xấu mặt.

Thiên Nhan vừa dứt lời thì mấy nữ tử bên cạnh cũng hiểu ngay ý đồ của nàng. Dù là phi tần hoàng cung hay gia quyến đại thần, cũng đều hiểu biết kỹ càng hoặc sơ sơ về khâu thêu. Cũng biết ngay là Thiên Nhan đang muốn làm Lăng Nhược Tâm phải mất thể diện trước mặt mọi người.

Thiên Nhan rất được hoàng thượng sủng ái, bình thường mấy người kia đều luôn nghĩ mọi cách để nịnh bợ nàng ta. Lúc này cơ hội để nịnh nọt hiếm có xuất hiện, sao họ có thể bỏ qua? Mọi người lập tức lên tiếng: “Đúng vậy, chúng ta cũng rất muốn được thưởng thức tài nghệ của Lăng Đại tiểu thư, tiểu thư hãy biểu diễn một chút đi!”

Lăng Nhược Tâm hiểu rõ tính cách của Thiên Nhan, biết hôm nay không thể từ chối được, đành cười nói: “Nếu công chúa đã muốn xem ta khâu như vậy, thì ta đành tự bêu xấu rồi. Có điều, lúc ta khâu cũng có mấy thói quen, không biết công chúa có thể hiểu cho không?”

Thiên Nhan vừa nghe ‘nàng’ đồng ý khâu, thì dù ‘nàng’ có điều kiện gì nàng ta cũng đáp ứng hết, vội hỏi: “Người có thói quen gì, cứ việc nói.”

Lăng Nhược Tâm khẽ mỉm cười: “Ta muốn có chỉ khâu thượng đẳng, sợi tơ thượng đẳng có thể tách thành mười sáu sợi, và loại vải tốt nhất. Hôm nay cũng là yến hội Hoàng hậu tổ chức để ngắm vải, vậy xin công chúa hãy mượn Lưu Quang Dật Thái của Hoàng hậu cho ta dùng một chút.”

Câu nói này khiến mọi người đều hít hơi lạnh. Vốn dĩ nếu hắn có khâu hổng thì cũng chỉ mất thể diện mà thôi, nhưng giờ lại dám yêu cầu đưa Lưu Quang Dật Thái ra khâu. Nếu khâu hổng, thì sợ rằng tính mạng cũng không giữ lại nổi.

Thanh Hạm hoàn toàn không hiểu gì về khâu thêu, nàng từng nghe Lăng Nhược Tâm kể chuyện năm tuổi hắn đã biết khâu thêu, nên cực kỳ tin tưởng tài nghệ của hắn. Nàng chỉ cảm thấy, tuy hắn là nam giả nữ, nhưng cứ nghĩ một đại nam nhân cầm kim khâu hoa, đáng vẻ đó, muốn quái dị thế nào, thì quái dị như thế. Lúc này, nhìn bộ dạng chần chừ của mọi người, dù nàng không hiểu gì về khâu thêu, thì cũng biết chỉ e chuyện này có vấn đề.

Thanh Hạm hơi lo lắng, kéo tay áo Lăng Nhược Tâm, nhìn hắn với vẻ thắc mắc. Lăng Nhược Tâm nhìn thấy sắc mặt lo lắng của nàng, trong mắt lại đầy nghi hoặc, biết nàng đang lo cho hắn, liền lập tức cười với nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tay nàng, ý bảo nàng cứ yên tâm.

Động tác này của bọn họ rơi vào mắt Thiên Nhan, thì đó là lưỡng tình tương duyệt, quan tâm, yêu thương, ánh mắt họ giao nhau, tràn ngập nồng tình mật ý.

Tìm Thiên Nhan vô cùng nhức nhối, nàng ta càng kiên quyết hơn, hôm nay nhất định phải khiến Lăng Nhược Tâm khó xử, nhất định phải đẩy ‘nàng’ vào chỗ chết, lập tức thần nhiên nói: “Lăng Đại tiểu thư chắc cũng biết mẫu hậu ta yêu thích Lưu Quang Dật Thái thế nào. Ta có thể mượn Lưu Quang Dật Thái cho người, nhưng nếu người khâu hổng thì phải làm sao?”

Lăng Nhược Tâm biết tâm ý nàng ta, cũng thần nhiên đáp: “Nếu ta khâu hổng, thì đương nhiên phải chịu tội với Hoàng hậu. Nhưng nếu đồ ta khâu có thể được các vị nương nương và phu nhân vừa lòng, thì xin công chúa nhận lại cửu chuyển lưu quang trực kia!”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Tuyệt kỹ kinh thế!

Chương 8.1

Thiên Nhan hừ lạnh một tiếng: “Được, một lời đã định!” Trong lòng nàng ta lại nghĩ, có thù được hay không, cũng không phải do Lăng Nhược Tâm định đoạt. Tuy phi tần trong cung và gia quyến đại thần không phải đều là người của nàng ta, nhưng ít nhất nàng ta cũng có thể chắc chắn rằng tâm bọn họ đều hướng về phía nàng ta.

Phó Vi, phu nhân của hữu tướng Tả Kinh An đứng bên cạnh nhìn màn kịch này, không khỏi chảy mồ hôi lạnh thay Lăng Nhược Tâm. Tuy bà chỉ là phụ nữ, nhưng bà cũng biết hữu tướng và Lăng Nhược Tâm đều cùng giúp đỡ Thái tử, chỉ sợ Lăng Nhược Tâm bị bắt lợi, liền lên tiếng: “Lời nói miệng cũng rất khó phân định, thù thế nào là đẹp, thế nào là hỏng? Trong lòng mỗi người đều có một tiêu chuẩn riêng. Ở đây ta có một chiếc khăn tay do Huyền Thái son trang thêu. Nếu Lăng Nhược Tâm có thể thêu đẹp hơn chiếc khăn này, thì coi như thắng. Không biết ý của công chúa và Lăng Đại tiểu thư thế nào?”

Nghe Phó Vi nói, Lăng Nhược Tâm biết ngay bà muốn giúp hấn, liền nhận lấy chiếc khăn trong tay bà. Nhìn qua là biết chỉ là sản phẩm thêu của một tú nương bình thường trong Huyền Thái son trang, nhưng làm cũng rất tinh xảo. Hấn đưa chiếc khăn cho Thiên Nhan hỏi: “Không biết ý công chúa thế nào?”

Tuy Thiên Nhan không hiểu nhiều, nhưng nhìn cũng biết chiếc khăn kia rất đẹp, cỏ hoa, bướm bướm thêu trên khăn vô cùng sống động. Nàng ta lập tức gật đầu nói: “Vậy cứ làm theo lời Tả phu nhân đi.”

Đúng lúc này, tiếng thái giám lạnh lạnh truyền đến: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Hoàng hậu mặc một bộ cung trang đỏ tươi đi đến. Bà vừa vào cửa, thì Thiên Nhan liền bước ra đón, nói lại chuyện vừa rồi.

Sau khi nghe xong, Hoàng hậu hơi nhíu đôi mày thanh tú, trong lòng thầm mắng Thiên Nhan không hiểu chuyện, nhưng Thiên Nhan là công chúa, lời đã nói ra không thể thu lại được. Hơn nữa, bà cũng thường nghe tài thêu thùa của Lăng Nhược Tâm có một không hai trong thiên hạ, trong lòng cũng hơi ngạc nhiên, thậm chí có quyết định riêng. Nếu Lăng Nhược Tâm thêu hỏng Lưu Quang Dật Thái, thì bà cũng có thể mượn cơ hội này khiến Lăng Nhược Tâm khó xử, để từ nay về sau ‘nàng’ phải một mực giúp đỡ cho Tam hoàng tử. Còn nếu Lăng Nhược Tâm thêu tốt, thì cũng lắm cũng chỉ khiến Thiên Nhan phải nhận lại cừu chuyển lưu quang trực mà thôi.

Đã có quyết định rồi, Hoàng hậu liền cười nói: “Hôm nay bản cung đang lo không biết yến tiệc nên biểu diễn gì cho hay. Lại hiếm khi được Lăng Đại tiểu thư hiển tài nghệ, đúng là ý kiến tuyệt vời. Người đâu, đưa Lưu Quang Dật Thái ra đi!” Tuy mắt bà đầy ý cười, nhưng lại trừng mắt lườm Thiên Nhan một cái.

Thiên Nhan nhìn thấy ánh mắt của bà, biết ngay bà tức giận, lại không khỏi khó chịu, nàng ta bĩu môi ra, cũng chẳng nói thêm gì.

Lưu Quang Dật Thái kia vốn đang được một thái giám ôm trong lòng. Hoàng hậu vừa dứt lời, thì hai cung nữ liền bước tới, nhận Lưu Quang Dật Thái trong tay thái giám. Một cung nữ tắt hết đèn đi, cả đại điện tối om. Một cung nữ mở hộp, nhẹ nhàng lấy vải ra, cả phòng tràn ngập ánh sáng.

Tám vải vừa được lấy ra, thì mọi người đều hít một hơi thật sâu. Tuy họ đã nghe danh tiếng của Lưu Quang Dật Thái từ lâu, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được nhìn tận mắt. Chỉ trong giây lát đó, trong mắt mọi người có vẻ ghen tị, cũng có người đầy vẻ hâm mộ. Nhưng không cần biết họ ghen tị hay hâm mộ, thì ai cũng phải chẹp miệng khen ngợi.

Cũng có người nịnh hót lên tiếng: “Lưu Quang Dật Thái thần kỳ như thế, chỉ có bậc mẫu nghi thiên hạ như Hoàng hậu mới xứng để mặc!”

Hoàng hậu vừa lòng nhìn biểu cảm của mọi người, trong lòng hơi tự đắc nói: “Lưu Quang Dật Thái này xuất xứ từ Huyền Thái son trang. Mười năm mới có thể chế được một tấm, cực kỳ hiếm có. Hôm nay, nếu do Lăng Đại tiểu thư tự tay thêu lên, thì đúng là cực phẩm của cực phẩm.”

Dù Thanh Hạm đã nhìn thấy Lưu Quang Dật Thái rồi, nhưng lúc này lấy ra vẫn khiến nàng kinh hãi, không ngờ Lưu Quang Dật Thái hoàn chỉnh lại thu hút sự chú ý của mọi người như vậy. Nếu để chế trang phục mặc hàng ngày, nếu không phải là khí chất cao quý đến kinh người, thì cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Lăng Nhược Tâm khẽ cười nói: “Hoàng hậu nương nương thích là tốt rồi! Lần này Huyền Thái son trang có thể chế ra được Lưu Quang Dật Thái cũng là nhờ phúc của Hoàng hậu nương nương.”

Khi mọi người đang nói chuyện, thì đám cung nữ cũng đã đưa tơ cực phẩm đến. Lăng Nhược Tâm khẽ cầm lấy một sợi, bàn tay thon nhỏ trắng nõn hơi tách ra, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhấm hai đầu, ngón út bắn ra, cuộn tơ đang quấn lại, liền tung ra thành mười sáu sợi, hấn khen: “Tơ của Lưu Nguyên tuyển trang quả là độc nhất vô nhị!”

Mọi người nhìn thấy Lăng Nhược Tâm dễ dàng tách sợi tơ thành mười sáu sợi, không khỏi ngẩn người. Sợi tơ kia vốn đã rất nhỏ, bản thân các nàng cũng không ai đủ bản lĩnh để tách ra thành mười sáu sợi. Trong lòng họ âm thầm thán phục, xem ra, tài nghệ thêu thùa của Huyền Thái son trang đúng là bất phàm. Chỉ nhìn Lăng Nhược Tâm thì triển tài nghệ linh hoạt như vậy cũng biết, ‘nàng’ có phần thắng lớn hơn trong trận đấu hôm nay rồi.

Lăng Nhược Tâm lấy kim thêu từ cổ tay áo ra, nói với Thiên Nhan: “Hôm nay công chúa chủ yếu chỉ là muốn xem tài nghệ thêu thùa của Lăng Nhược Tâm. Mà cũng không thể nhất thời thêu hết cả tám vải này. Vậy ta nghĩ, chỉ thêu khoảng ba thước từ mép vải vào, không biết ý công chúa thế nào?”

Tuy Thiên Nhan thêu không giỏi, nhưng cũng biết thêu ra hình ra dạng không phải chuyện một sớm một chiều. Nhìn bản lĩnh tách chỉ của ‘nàng’, nàng ta vốn cũng hơi lo lắng, giờ lại thấy ‘nàng’ chủ động nói phải thêu ba thước, nàng ta thầm nghĩ, tự người tìm đường chết, đừng oán trách ta, liền lập tức gật đầu nói: “Được!”

Lăng Nhược Tâm đương nhiên hiểu suy nghĩ của Thiên Nhan, ý cười trên mặt càng đậm hơn. Hấn quay sang nói với Thanh Hạm: “Tướng công, bình

thường ‘chàng’ cũng hay giúp ta thôi, hôm nay phiền ‘chàng’ nói chỉ giúp ta được không?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm hơi sững sốt, nàng giúp hắn thôi khi nào? Bình thường nàng vốn hiếu động, lại dốt đặc cán mai về thôi thúc, bảo nàng nói chỉ, không phải là Lăng Nhục Tâm tự tìm phiền phức hay sao?

Thanh Hạm nghi hoặc nhìn Lăng Nhục Tâm, bên tai lại nghe thấy giọng nói nhỏ nhỏ của hắn: “Nàng dùng khinh công, treo chỉ lên xà nhà đại sảnh giúp ta, lại dùng kiếm pháp độc môn của Thương Tổ môn, chia giúp ta mỗi sợi tơ thành mười sáu sợi.”

Thấy hắn cách mình hơn mười bước, nhưng giọng nói lại sát bên tai, Thanh Hạm biết hắn đang dùng thiên lý truyền âm nói chuyện với nàng. Lăng Nhục Tâm nhìn nàng lo lắng liền nói tiếp: “Nếu nàng muốn thoát khỏi sự dây dưa của Thiên Nhan, thì làm theo lời ta. Có điều, lúc nàng dùng kiếm, phải cố gắng nhẹ nhàng một chút. Đừng có mạnh mẽ như bình thường hung hung hăng hăng chém giết ta. Hơn nữa, sợi tơ cũng rất nhỏ, không cần dùng kiếm thật. Nàng lấy một chiếc kim thôi, dùng kim thay kiếm đi.”

Thanh Hạm cũng dùng thiên lý truyền âm nói với hắn: “Ta chưa từng dùng kim bao giờ, chàng bắt ta hỗ trợ như vậy, chỉ sợ ta làm hỏng chuyện của chàng mất.”

Lăng Nhục Tâm nói: “Chuyện nàng làm hỏng còn ít sao? Có lần nào không phải là ta đi thu dọn hậu quả giúp nàng? Lần này, dù thế nào nàng cũng phải phối hợp với ta. Nếu không, chỉ sợ sẽ phiền to.”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Chàng đã biết có phiền phức, sao lúc nói chuyện với Thiên Nhan còn đồng ý thoải mái như vậy?”

Lăng Nhục Tâm hừ lạnh: “Còn không phải vì nàng à? Nếu nàng không gặp Thiên Nhan thì làm sao nảy sinh ra mấy chuyện này? Tóm lại, đêm nay nàng phải giúp ta, lát nữa ta thôi, nàng cần phải toàn tâm toàn ý giúp ta tách chỉ, nếu không, đêm nay sẽ không thể thôi xong được ba thước Lưu Quang Dật Thái đầu.”

Thanh Hạm thở dài: “Giờ chàng nói gì cũng đúng hết. Muốn ta làm gì cũng được.”

Lăng Nhục Tâm nói: “Nếu chúng ta muốn thắng, thì phải thắng thật đẹp!”

Thanh Hạm giật mình, một câu thắng thật đẹp của hắn đã khiến tim nàng xao động. Đột nhiên nàng hiểu ra, tính cách của Lăng Nhục Tâm là thế, thắng sẽ phải thắng đẹp!

Thanh Hạm đi đến bên cạnh Lăng Nhục Tâm cười nói: “Nương tử nói gì thế, giữa chúng ta sao lại dùng hai chữ làm phiền? Và lại, lúc ở nhà, không phải chúng ta cũng thường như thế nào? Nếu nương tử muốn ta nói chỉ giúp ‘nàng’, thì cả đời này ta sẽ kéo chỉ cho ‘nàng’.” Lúc nói chuyện, mắt nàng tràn ngập tình cảm.

Phó Vi đứng bên cạnh nhìn hai người thân mật, trai tài gái sắc đứng cạnh nhau đúng là một đôi trời sinh, không khỏi hâm mộ nói: “Trước kia, người ta thường nói: ‘Nguyện làm uyên ương, không làm tiên’, ta chỉ cho rằng đó là những sự ao ước của người không chiếm được tình yêu của người thương, nhưng hôm nay nhìn thấy sự ân ái của phu thê Lăng Đại tiểu thư, ta mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này.”

Thiên Nhan nghe Phó Vi nói vậy, lại nhìn dáng vẻ tương thân tương ái của hai người họ, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân. Nhưng nàng cũng vẫn nghĩ, nếu đêm nay Lăng Nhục Tâm thua, nàng ta nhất định sẽ bảo mẫu hậu nhốt ‘nàng’ vào thiên lao, cả đời cũng không ra được!

Nhìn cảnh hai người liếc mắt đưa tình, cảm giác của Tần Phong Dương không biết nên miêu tả thế nào, chỉ thầm tự nói với mình rằng, thôi đi, thứ tình cảm khác thường này, cũng nên chấm dứt là hơn. Từ nay về sau, hắn sẽ không có suy nghĩ quá phận gì với Thanh Hạm nữa. Có điều, nhớ lại những lời trách móc ngày ấy ‘hắn ta’ nói với hắn ở ngoại ô thành Tầm Ân, trong lòng hắn vừa ngọt ngào lại vừa xót xa. Bản thân hắn cũng biết, lần đó chẳng qua là ‘hắn ta’ đùa đùa hắn mà thôi.

Nhìn vào mắt Thanh Hạm, lòng Lăng Nhục Tâm cũng hơi rung động. Đôi mắt nàng bình thường đã vô cùng linh động, lúc này lại đầy thần thái, vì sao sáng nhất trong thiên hạ cũng không đẹp bằng đôi mắt nàng. Trong ánh mắt còn hàm chứa tình cảm, khiến cho hắn bỗng cảm thấy ý loạn tình mê, lúc này chỉ hận không thể ôm nàng vào lòng, mạnh mẽ hôn lên đôi môi nàng.

Lăng Nhục Tâm khẽ cười nói: “Tướng công nói phải giữ lời, ‘chàng’ phải giúp ta kéo chỉ cả đời đấy!” Dứt lời, hắn đưa kim thôi cho nàng.

Thanh Hạm khẽ cười: “Ta có bao giờ nói mà không giữ lời?”

Thanh Hạm nhận kim thôi, cầm một cuộn chỉ trên bàn, nhẹ nhàng nhảy lên xà nhà, rồi lại đáp xuống đất đứng cạnh Lăng Nhục Tâm, mỉm cười với hắn.

Nụ cười của Thanh Hạm vừa có vẻ nịnh nọt, lại vừa xinh đẹp, nụ cười đó khiến tim Lăng Nhục Tâm như tun lên. Đây là nụ cười đẹp nhất của nàng mà hắn từng nhìn thấy. Bình thường, nàng cười rất ngây thơ, nhưng lúc này lại đầy vẻ quyến rũ của nữ tử. Hắn giật mình một chút rồi cũng vội hồi phục tinh thần, gạt nhẹ đầu với nàng, ý bảo nàng làm rất tốt.

Thanh Hạm hơi đắc ý, cầm một cuộn chỉ khác đang định nhảy lên xà nhà, thì Lăng Nhục Tâm giữ chặt tay nàng, mỉm cười lắc đầu nói: “Tướng công, ‘chàng’ quên rồi à, bây giờ phải dùng chỉ màu hồng nhạt.”

Thanh Hạm cười khê: “Trí nhớ của ta tệ quá!” Nàng lấy cuộn chỉ trong tay Lăng Nhục Tâm rồi nhảy lên xà nhà.

Lăng Nhục Tâm sợ nàng lại lấy sai chỉ, liền dùng thiên lý truyền âm nói thứ tự lấy chỉ cho nàng, sau đó sai cung nữ đưa một hộp kim thôi đến, cung nữ

ngạc nhiên hỏi: “Lăng Đại tiểu thư cần nhiều kim khâu như vậy làm gì?”

Lăng Nhượng Tâm nói: “Ta có dụng ý của ta!”

Cung nữ kia quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu khẽ gật đầu, lúc này cô mới đi lấy kim khâu. Một lát sau, kim đã được đưa lại, mà Thanh Hạm cũng đã treo chỉ lên xà nhà xong. Hàng trăm cuộn chỉ chảy từ trên xà nhà xuống, giống một thác nước rực rỡ sắc màu, lộng lẫy vô cùng.

Thanh Hạm không cố tình khoe khoang kinh công của nàng. Lúc nàng trải chỉ ra, dáng người cực kỳ nhẹ nhàng, phần khích hơn nhiều so với mấy trò ca hát tạp kỹ trong cung đình mà mọi người thường xem, khiến ai cũng vui như nở hoa.

Lăng Nhượng Tâm truyền âm nói: “Lúc nàng tách chỉ, dùng nội lực để chia chỉ ra, đồng thời xuôi mỗi sợi vào một chiếc kim khâu, làm xong thì đưa hết cho ta.”

Thanh Hạm gật gù đầu, có điều, đây là lần đầu nàng tách chỉ, trong lòng cũng rất lo lắng. Nàng quay đầu nhìn Lăng Nhượng Tâm một cái, chỉ thấy trên mặt hắn đầy vẻ cổ vũ, động viên, không hề có chút vẻ đùa cợt, trêu tức như xưa. Nàng quyết tâm, hít sâu một hơi, tay cầm kim khâu đâm vào giữa sợi chỉ tách ra làm hai, sau đó lại chia tiếp thành bốn, có điều, làm thế nào cũng không thể chia thành mười sáu, khiến nàng vô cùng chán nản.

Lăng Nhượng Tâm khẽ cười nói: “Tướng công quên triển tự quyết rồi à?”

Nghe hắn nói vậy, mắt Thanh Hạm sáng lên. Đúng rồi, sao nàng lại quên mất triển tự quyết chứ. Chỉ cần tay phải tạo thành triển tự quyết, tay trái tách chỉ, chỉ có mảnh đến đâu cũng có thể tách ra được. Nàng tĩnh tâm, vận sức thử, quả nhiên sợi chỉ tách ra đúng như nàng dự đoán. Nàng mừng rỡ, lúc tách chỉ cũng vận lực kéo léo, càng tách càng thuận lợi. Sau đó, nàng lại vận công hút đầu chỉ lên, kim khâu trong hộp cũng nhẹ nhàng bay lên, sợi chỉ dài nhẹ nhàng xuyên qua lỗ kim rất nhỏ.

Nhìn hành động của nàng, Lăng Nhượng Tâm không khỏi thở phào một hơi. Bao sao Đoàn thúc thúc nói Thanh Hạm là kỳ tài võ học. Trên phương diện võ thuật, đúng là chỉ nói một chút nàng đã hiểu rồi. Thật ra, lúc hắn đáp ứng Thiên Nhan, hắn đã nghĩ nhờ nàng hỗ trợ, nhưng không ngờ, nàng còn lợi hại hơn hắn tưởng, nói một chút đã làm được rồi. Tuy nàng thiếu kiên nhẫn, nhưng chuyện này nàng lại làm cực kỳ tốt.

Sau khi Thanh Hạm xuyên kim xong, liền khẽ cười với hắn, trong mắt hắn đầy vẻ khen ngợi khiến nàng càng đắc ý hơn, tách chỉ càng hăng hơn. Lăng Nhượng Tâm mỉm cười cầm kim khâu đã được nàng xỏ chỉ, đứng trước Lưu Quang Dật Thái, hơi đảo mắt, khẽ cười rồi bắt đầu khâu.

Chương 8.2

Mỗi khi Thanh Hạm xuyên kim xong đều đưa tới cho Lăng Nhượng Tâm, hai người tâm đầu ý hợp, khẽ cười với nhau.

Đây là lần đầu tiên họ hợp tác làm một việc, không ngờ lại phối hợp cực kỳ ăn ý. Nụ cười tâm đầu ý hợp của họ, trong mắt mọi người nhìn thì giống như đánh mất đưa tình vậy. Hơn nữa, dáng vẻ của hai người lại rất đẹp, Thanh Hạm mặc một chiếc xiêm y màu ánh trắng, lẫn trong ngàn vạn những sợi chỉ thêu đầy màu sắc, nhìn nàng như một con bướm trắng đang bay múa, nhìn phong lưu vô hạn, mà kỹ thuật cũng rất có phong cách.

Sau khi Lăng Nhượng Tâm nhận chỉ của Thanh Hạm đưa tới, hai bàn tay hắn như hoá thành ngàn vạn đôi tay, xuyên qua Lưu Quang Dật Thái. Động tác của hắn cực nhanh, mỗi lần Thanh Hạm đưa cho hắn đều là mười sáu sợi chỉ, mà hắn lại có thể tiếp nhận hết, vẫn thêu như bình thường lên các vị trí khác nhau trên Lưu Quang Dật Thái. Trong tay hắn, kim khâu linh hoạt giống như cá lội dưới nước, thủ pháp thêu viền hay thêu lông, vào tay hắn cũng chỉ như trò trẻ con. Ngàn vạn sợi chỉ múa lượn trên ba thước vải Lưu Quang Dật Thái, vậy mà không một sợi nào bị rối, bị thất nút.

Mọi người chưa từng được chứng kiến cảnh tượng này bao giờ, mỗi khi các nàng thêu, đều chỉ cầm một cây kim, chậm rãi thêu, cách thêu thế này, dù nghĩ cũng không dám nghĩ chứ nói gì đến nhìn thấy. Nếu nói là khi Thanh Hạm tách chỉ nhìn thấy phong lưu phóng khoáng, thì lúc Lăng Nhượng Tâm ngồi thêu nhìn lại xinh đẹp tuyệt trần. Hơn nữa, hai người phối hợp ăn ý đến mức khiến người ta hâm mộ không ngừng.

Nhìn thủ pháp thêu thùa của Lăng Nhượng Tâm, Thanh Hạm biết ngay là phải dùng thiên phật vạn ảnh thủ để xuyên kim, về phần sắp xếp trên vải vóc thì nàng dốt đặc cán mai. Trước khi Lăng Nhượng Tâm thêu, nàng luôn cảm thấy một đại nam nhân cầm kim khâu nhìn rất kỳ cục. Vậy mà, lúc này nhìn hắn biểu diễn tài nghệ như vậy, nàng chẳng những không thấy kỳ cục, mà ngược lại, chẳng những động tác của hắn vô cùng trôi chảy, hơn nữa còn rất phóng khoáng. Mặt hắn đầy sự chăm chú, khiến nàng cảm thấy hắn có khí khái nam tử hơn nhiều, khác hẳn cảm giác âm nhu thường ngày. Nàng chưa bao giờ nghĩ trên cùng một người lại có thể vừa có vẻ âm nhu lại vừa có dương cương, lúc này cả hai khí chất khác nhau đều hiển hiện rõ, vô cùng hài hoà, tươi đẹp.

Đứng bên cạnh nhìn hai người hợp tác ăn ý như thế, trong lòng Thiên Nhan bỗng dâng lên một cảm giác xót xa. Lúc đầu nhìn cách phối hợp của hai người, nàng còn hơi khinh thường và ghen tị, nhưng càng nhìn, nàng lại càng đau lòng. Ngoài đau lòng ra, rốt cuộc còn có cảm giác không thể ghen tị nổi, vì nàng cảm thấy, hai người vốn nên ở bên nhau, là một đôi do trời đất tạo nên, mà nàng, chính là một người thừa chen giữa vào hai người họ.

Nhìn thủ pháp thêu thành thạo của Lăng Nhượng Tâm, tài nghệ đó, dù Thiên Nhan có nghĩ cũng không dám nghĩ, lại nhìn phong tư tao nhã, dung mạo tuyệt thế của ‘nàng ta’, nàng đột nhiên hiểu ra rằng, ngoài gia thế hiển hách thì nàng không thể so sánh được với ‘nàng ta’! Nàng cũng hiểu được, Thanh Hạm có yêu thương ‘nàng ta’, toàn tâm toàn ý với ‘nàng ta’ cũng là chuyện thường tình. Mà nếu Thanh Hạm vứt bỏ Lăng Nhượng Tâm để ở bên nàng mới thật sự không có đạo lý.

Tần Phong Dương nhìn hai người hợp tác ăn ý, những ý niệm với Thanh Hạm còn sót lại trong đầu cũng biến mất sạch. Hắn không khỏi cười thầm chính mình ngốc nghếch, hai người đều là nam tử, trước kia sao hắn lại có thể sinh ra những suy nghĩ kỳ quái thế này với ‘hắn ta’ có chứ? Nhìn thấy Thanh

Hạ bay tới bay lui dùng khinh công tuyệt thế, và động tác tách chỉ xuyên kim vô cùng tinh xảo, rồi lại nhìn thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn của Lăng Nhục Tâm, hẳn nhất thời hiểu được hai người nói là biểu diễn tài thù thừa, chỉ bằng nên nói là biểu diễn vô công tuyệt thế mới đúng.

Từ thân pháp của hai người, Tàn Phong Dương cũng nhận ra Thanh Hạ là đệ tử của Thương Tổ môn, còn Lăng Nhục Tâm, tuy dùng võ công của Thương Tổ môn, nhưng nội công tâm pháp thì lại không phải, chắc võ học của hắn rất hỗn tạp. Hắn cũng mơ hồ hiểu được, Huyền Thái sơn trang có được sự giúp đỡ của Thương Tổ môn, thật sự là một đối thủ đáng sợ. Hắn chỉ hy vọng chuyện lần này có thể giúp họ hoá thù thành bạn, có một ca ca như Thái tử đã là nỗi đau của hắn, hắn cũng không muốn có thêm một đối thủ như Lăng Nhục Tâm, càng không muốn Thanh Hạ đã từng khiến hắn động tâm cũng trở thành đối thủ của hắn.

Hoàng hậu dù không hiểu võ công, nhưng cũng biết với thủ pháp thù thừa đó của Lăng Nhục Tâm, nếu không có căn cơ võ công cao siêu thì chắc không có cách nào thực hiện được! Trong lòng bà lại càng lo lắng hơn, không khỏi liếc mắt nhìn Tàn Phong Dương một cái, thấy trong mắt hắn đầy vẻ đau khổ, nghĩ hắn thích Lăng Nhục Tâm, bà lại thầm thở dài một hơi!

Dưới sự phối hợp ăn ý của Thanh Hạ và Lăng Nhục Tâm, qua hơn nửa canh giờ, Lăng Nhục Tâm có thể thù xong. Sau khi Thanh Hạ tách chỉ xong, nàng liền đứng cạnh nhìn hắn thù. Thấy trán hắn rỉ mồ hôi, nàng liền lấy một tấm khăn lụa từ cung nữ bên cạnh, nhẹ nhàng lau cho hắn. Khó có khi nào nàng có hành động dịu dàng như thế, Lăng Nhục Tâm cũng khẽ cười dịu dàng với nàng.

Bình thường nếu Lăng Nhục Tâm cười với Thanh Hạ, thì trong mắt dù có dịu dàng cũng vẫn có chút tính kế. Nhưng nụ cười này thì lại rất trong trẻo, không có tính kế, không có giả tạo, cười khiến Thanh Hạ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Một lát sau, Lăng Nhục Tâm vung bàn tay trắng nõn lên, dùng kéo cắt đứt sợi chỉ, rồi đâm kim nhẹ nhàng đè xuống, mấy đầu chỉ được giấu lẫn vào trong vải.

Lăng Nhục Tâm lại rút một cuộn chỉ vàng trong ngực áo ra, xuyên kim xô chỉ, chỉ vàng giống như con rồng uốn lượn đi trên mặt thù, tay cầm kéo, cắt đứt chỉ vàng, thù hơn mười chỗ như vậy, thì hắn khẽ thở phào một hơi, mỉm cười với tâm vải thù trước mặt, sau đó cao giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, công chúa, ta đã thù xong rồi, xin mời qua xem.”

Thanh Hạ đứng bên cạnh thấy hắn thù luôn tay, nhưng mãi không nhìn ra hắn thù cái gì. Giờ hắn lại nói đã thù xong, nàng hơi nghi hoặc, đồ mồ hôi lạnh thay hắn.

Hoàng hậu bước tới, vừa nhìn thấy bức tranh thù kia liền kinh hãi, nhìn Lăng Nhục Tâm nói: “Lăng Đại tiểu thư tuy là nữ tử, nhưng lại khí phách hơn hẳn nam tử bình thường. Không ngờ bức > của tiên hoàng lại sống lại dưới tài năng của người. Bản cung thật sự rất thích! Có điều, bức tranh này đã bắt cản bị hỏng trong một cơn mưa to, bản cung cũng chỉ mới được nhìn thấy một lần, sao Lăng Đại tiểu thư lại biết được?”

> là tranh do tiên hoàng vẽ. Ngày đó, phía Nam bị lũ lụt, tiên hoàng vì thương cho chúng sinh, âu lo chuyện quốc sự, nên đã vẽ bức tranh này. Tiên hoàng chọn thủ pháp vẽ chấm phá, cảm xúc mạnh mẽ, bao la, trong bức tranh, nước chảy từ trên núi xuống hơi có vẻ tiêu điều, dưới chân núi, đồng lúa đã đến vụ thu hoạch. Lúc này Thanh Hạ mới phát hiện ra, những cánh đồng lúa vàng óng kia đều được thù từ chỉ vàng, phối hợp với ánh sáng phát ra từ Lưu Quang Dật Thái, nhìn còn thật hơn cả cảnh thật.

Lăng Nhục Tâm đáp: “Khi tiên hoàng vẽ bức tranh này, bà ngoại ta có may mắn được ở bên cạnh. Bà vốn nghiên cứu rất kỹ về màu vẽ, lại cảm động với tấm lòng xót thương chúng sinh của tiên hoàng, nên sau khi quay về Huyền Thái sơn trang, bà cũng dựa vào trí nhớ, vẽ lại bức này. Từ nhỏ ta đã nhìn thấy bức tranh trong từ đường, nên hôm nay mới có thể thù lên đây.”

Sở dĩ hắn thù bức tranh này, là vì muốn thông qua đây, để nói với Hoàng hậu, Lăng gia vẫn rất cảm động và nhớ kỹ hoàng ân. Không cần biết Thái tử và Tam hoàng tử tranh đấu gay gắt đến đâu, thì trong lòng hắn, ai có thể chân chính suy nghĩ cho giang sơn, cho dân chúng, hắn sẽ đứng bên phía đó.

Bức tranh này còn có một ý nghĩa khác, đó là, Tam hoàng tử từng xuống hạ lưu Trường Giang trị thủy, tim của hắn cũng liền với muôn dân, vì dân làm không ít việc, không giống như Thái tử cả ngày chỉ ở trong cung hưởng thụ tiếng tốt, mượn sức quần thần. Chuyện trước đây hai người qua lại, cũng giống như nước lũ kia, đã qua đi rồi, sau này không còn quan hệ gì nữa.

Nhìn bức tranh kia, lại nghe Lăng Nhục Tâm nói, Hoàng hậu vô cùng khôn khéo đương nhiên chỉ cần nghĩ một chút là hiểu được ý hắn, không khỏi mừng rỡ nói: “Tâm tư này của Lăng Đại tiểu thư thật khó mà có được. Bản cung rất hài lòng với bức tranh này!”

Tàn Phong Dương cũng từng nhìn thấy bức tranh kia, Hoàng thượng cũng từng nhắc đến ý của bức tranh. Thấy Lăng Nhục Tâm mỉm cười đứng đó, Hoàng hậu trước giờ vốn rất lạnh lùng với ‘nàng’, giờ trong mắt cũng đầy cảm giác mừng vui, nhẹ nhõm. Hắn nhanh nhạy cảm giác được, trong chuyện này nhất định còn ẩn ý gì, nên chỉ mỉm cười, không nói gì cả.

Lời Hoàng hậu vừa nói ra, cũng mang hàm ý, tác phẩm của Lăng Nhục Tâm vượt xa chiếc khăn tay kia. Cũng tương đương với việc thừa nhận hắn thắng cuộc trong màn ước định giữa hắn và Thiên Nhan. Mọi người vừa nghe Hoàng hậu nói, tuy không biết bức tranh đó có gì đẹp, nhưng cũng đều lên tiếng phụ họa.

Thiên Nhan cũng không hiểu bức tranh kia có ý nghĩa gì, nhưng nghe thấy Hoàng hậu nói vậy là nàng đủ hiểu bà cực kỳ thích. Trong lòng nàng tuy đã bị sự phối hợp ăn ý của Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạ thuyết phục, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Sao ta cứ cảm thấy tác phẩm thù này không hề tinh xảo chút nào, cũng không đẹp như bức tranh trên khăn tay kia!”

Lăng Nhục Tâm dường như cũng liệu trước công chúa sẽ nói thế, chỉ khẽ cười: “Công chúa nói cũng có lý, nhưng bức tranh này dùng thủ pháp chấm phá, không thể tinh xảo như hàng thù kia. Nếu quá tinh xảo sẽ mất đi khí chất của nó. Nếu không chúa không thích, chỉ bằng mời công chúa xem mặt sau, có lẽ nó có thể khiến công chúa vừa lòng.”

Dứt lời, hần lật mặt sau của Lưu Quang Dật Thái lên. Mọi người không khỏi kêu lên sợ hãi. Thanh Hạm cũng bước tới nhìn, chỉ thấy không biết hần đã thêu lên mặt sau một bức Thanh Hà đồ từ bao giờ. Trên lá sen xanh biếc vẫn còn vương vài giọt sương, có hoa sen hồng nở rộ, cũng có những nụ hoa hé mở. Nhụy hoa màu vàng tươi đẹp nổi bật giữa đóa sen hồng, vừa thanh lệ, vừa kiều diễm. Những đường vân trên cánh hoa cũng được thêu rõ ràng, y như một bông sen dưới hồ vào sáng sớm. Dưới cuống hoa, có mấy chú cá chép đuôi vàng tung tăng bơi lội, làm tăng thêm sinh khí cho bức tranh. Mấy chú chuồn chuồn đỏ, hoặc đậu, hoặc bay quanh bông sen khiến bức tranh cũng mới mẻ hơn nhiều.

Nhìn bức tranh này, Thanh Hạm hơi ngỡ ngàng. Bức tranh này rất quen thuộc với nàng, không phải chính là bức được khắc trên ngọc bội của nàng sao? Nàng không khỏi đưa mắt nhìn Lăng Nhược Tâm ngẫm hỏi, hần chỉ mỉm cười khẽ gật đầu. Thời khắc này, nàng cảm thấy mũi mình cay xè, vô cùng cảm động. Nếu không phải có mọi người ở đây, chỉ sợ là nàng sẽ bỏ nhào vào người hần mà nũng nịu.

Thanh Hạm biết bức tranh này hần thêu vì nàng, cái gọi là > chẳng qua chỉ để nguy trang mà thôi. Cái hần muốn thêu, thực sự là bức Thanh Hà đồ này! Dưới sự chứng kiến của mọi người, hần đang muốn nói cho nàng biết, tình yêu của hần đối với nàng là đời đời kiếp kiếp mãi không thay đổi sao? Trong khoảnh khắc đó, cuối cùng nàng cũng hoàn toàn hiểu rõ, thì ra hần đã sớm có tình cảm sâu đậm với nàng. Thành thân cùng nàng không phải vì yêu cầu của cha mẹ, mà là thật sự yêu thương nàng! Nếu không yêu nàng, thì sao có thể nhớ rõ bức tranh trên ngọc bội của nàng như thế?

Thanh Hạm là Thanh Hà (bông sen trong sạch), Hạm là cách gọi khác của hoa sen. Lúc này, nàng bỗng có cảm giác, chỉ hận không thể cướp lại bức tranh kia để tha hồ ngắm nhìn. Có điều, nàng hiểu rõ, nàng không thể làm như vậy.

Bình thường Phó Vi cũng hay thêu thùa, bà tự nhận thấy khả năng của mình không thể nói là cực kỳ tốt, nhưng thế gian cũng không có mấy người sánh bằng. Lúc này nhìn thấy tài nghệ của Lăng Nhược Tâm, bà không khỏi ngẩn ngơ. Nhìn bộ dạng của Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm, bà vốn nghĩ chẳng qua là để loè thiên hạ, không thể thật sự thêu được ra, bởi vì thêu thùa là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ rất cao, làm sao có thể thêu như vậy được.

Nhưng nhìn sự thật hiển hiện trước mắt, không còn phụ thuộc vào việc Phó Vi tin hay không tin nữa. Kỳ diệu nhất là, mặt chính Lăng Nhược Tâm thêu bức >, còn mặt trái thì lại là >, đời này, bà mới chỉ nhìn thấy đồ thêu hai mặt giống nhau, chứ còn một bức thêu mà hai mặt mỗi mặt lại thêu một bức tranh khác nhau, thì bà chưa từng thấy bao giờ. Hơn nữa, chỉ trong một canh giờ, mà có thể thêu được hai bức tranh phức tạp như vậy, quả thực là tuyệt kỹ kinh thế. Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Hoàng hậu, bà cũng không khỏi lo lắng, Huyền Thái son trang và Hoàng hậu đã cải thiện được quan hệ từ bao giờ đây?

Vừa nhìn bức tranh hoa sen ở mặt trái, Thiên Nhan cũng biết ngay bức tranh này tinh tế hơn chiếc khăn tay kia rất nhiều. Lại nghe tiếng kêu đầy sợ hãi của mọi người, rồi nhìn dáng vẻ tán thưởng của Hoàng hậu, trong lòng nàng như rơi xuống đáy vực, hai mắt ngập nước nói với Lăng Nhược Tâm: “Lăng Đại tiểu thư, người thật sự rất bản lĩnh. Ta thua tâm phục khẩu phục!”

Tuy Thiên Nhan đã quen được sủng ái, nhưng cũng không phải người không biết lý lẽ. Thua là thua, nàng còn có thể nói gì hơn? Ánh mắt mang vẻ bi thương oán hận liếc nhìn Thanh Hạm một cái rồi tự nói với mình: “Đời này chỉ e là ta vô duyên với ‘chàng’!”

Nhìn bộ dạng điềm đạm đáng yêu của nàng ta, Thanh Hạm cũng cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng nhớ đến hoàng cung nơi nơi đều ẩn giấu sát khí, nàng vẫn nên rời đi sớm thì hơn. Nàng lập tức lấy cớ chuyển lưu quang trực ra nói: “Công chúa, người đã nhận thua, vậy xin trả lại vòng tay này cho người!”

Mặt Thiên Nhan trắng bệch nói: “Vòng tay này nếu đã tặng ‘chàng’, ta sẽ không nhận lại nữa. Nó chỉ là phần thưởng ta đưa cho ‘chàng’ vì ngày ấy đã cứu ta, không còn mang ý nghĩa gì quá nặng nề. Từ nay về sau, ta cũng đoạn tuyệt ý niệm kia với ‘chàng’.”

Thanh Hạm còn định nói gì thì Lăng Nhược Tâm đã lên tiếng: “Hôm nay biểu diễn trước mặt các vị nương nương và phu nhân, cũng xin các vị làm chứng. Cừu chuyển lưu quang trực này, công chúa đưa cho tướng công nhà ta, hoàn toàn là phần thưởng, không có ý nghĩa gì khác.”

Thanh Hạm thở phào, biết là bây giờ có thể yên tâm nhận vòng tay này, liền kéo tay Lăng Nhược Tâm qua, đeo vòng vào tay hần. Vòng tay được thiết kế theo kiểu chốt mở, nên tay Lăng Nhược Tâm dù có thô hơn tay nữ tử bình thường một chút, nhưng đeo vào cũng coi như vừa vặn. Mặt nàng đầy tình cảm, nói: “‘Nương tử’, vòng tay này, ta tặng ‘nàng’.”

Cuộc đời Lăng Nhược Tâm ghét nhất là mấy thứ trang sức của nữ tử, nhưng lúc này cũng hiểu được ý Thanh Hạm, hần trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi mặt đầy vẻ vui sướng nói: “Đa tạ ‘tướng công’!”

Nhìn hành động thân mật của hai người, Thiên Nhan cũng tháo một chiếc vòng trên tay xuống nói: “Bộ vòng này vốn có đôi có cặp. Nếu đã là phần thưởng tặng cho Thanh Hạm, thì ta có giữ cũng không có ý nghĩa gì, thôi thì ta tặng cả cho ‘chàng’!” Dứt lời, nàng liền nhét vòng tay vào tay Thanh Hạm rồi che mặt chạy ra ngoài.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Xuân được mê tình

Chương 9.1

Nhìn thấy hành động của Thiên Nhan, tuy Hoàng hậu đau lòng, nhưng tác phẩm của Lăng Nhực Tâm lại nói rõ cho bà biết, từ nay về sau ‘nàng’ đều muốn đứng bên phía Phong Dương, khiến trong lòng bà vô cùng vui vẻ. Sự tùy hứng của Thiên Nhan cũng không phải vấn đề gì quá to tát, bà liền nói: “Thiên Nhan từ nhỏ đã tùy hứng, Thanh Hạm đừng quá bận lòng. Hôm nay bản cung được chiêm ngưỡng tuyệt kỹ thể này, đúng là mở rộng tầm mắt. Cũng tốt rồi, yến tiệc hôm nay kết thúc đi.”

Sau khi các phi tần và gia quyến nghe bà nói vậy, đều thỉnh an rồi quay về.

Lăng Nhực Tâm và Thanh Hạm đang định rời đi, thì đột nhiên Hoàng hậu nói: “Hôm nay hai vị biểu diễn như vậy, chắc cũng mệt rồi. Bản cung còn có chút chuyện muốn nói với hai vị, có điều, cũng muộn lắm rồi, hôm nay hai vị cứ nghỉ tạm trong cung đi. Ngày mai sẽ nói sau.”

Ở lại hoàng cung qua đêm? Thanh Hạm không khỏi liếc mắt nhìn Lăng Nhực Tâm, thấy trong mắt Lăng Nhực Tâm cũng đầy vẻ cảnh giác. Hắn cúi đầu nói: “Trong cung chỉ có hoàng thất và cung nữ thái giám được ở lại. Ta và Thanh Hạm không phải hoàng thân quốc thích, ở lại hoàng cung chỉ sợ sẽ khiến một số người có ý xấu mượn cớ. Xin nương nương hãy nghĩ lại.”

Hoàng hậu nghiêm mặt nói: “Bản cung đứng đầu hậu cung, cũng có quyền giữ ai lại trong cung chứ. Lăng Đại tiểu thư không cần nói nhiều, cứ ngu lại Thuý Liễu quán đi. Sáng sớm mai tới gặp bản cung.”

Lăng Nhực Tâm không từ chối được, đành đáp: “Vâng!”

Hoàng hậu tỏ vẻ vừa lòng, nói với cung nữ bên cạnh: “Dung nhi, người đưa Lăng Đại tiểu thư và Thanh Hạm tới Thuý Liễu quán!”

Cung nữ kia liền nói: “Lăng Đại tiểu thư, mời đi bên này!”

Mặc dù Lăng Nhực Tâm miệng nói tạ ơn, nhưng lúc xoay người lại hơi nhú mào, nhìn dáng vẻ của hắn, Thanh Hạm hiểu ngay, đêm nay ở lại Hoàng cung chỉ sợ có chỗ không ổn. Nếu hắn đã dám đồng ý, như vậy, chắc cũng sẽ có cách ứng phó.

Thanh Hạm thăm thò dài, Hoàng cung đúng là nơi ăn thịt người. Hiện giờ, chuyện này coi như cũng tạm thời chấm dứt. Để xem ngày mai Hoàng hậu chó má kia định nói cái gì, chờ bà ta nói xong, hai người sẽ cùng quay về Huyền Thái sơn trang, không phải giờ đến cái nơi... quái quỷ này nữa.

Ở Thuý Liễu quán thoải mái hơn khách điểm rất nhiều. Có điều, điều kiện ăn ở thì thoải mái, nhưng lòng người thì không thoải mái chút nào. Sau khi Lăng Nhực Tâm bước vào, liền ngồi bên cạnh ngọn đèn, không nói câu gì, vẻ mặt thâm trầm giống như đang suy nghĩ.

Thanh Hạm thấy hắn như vậy, cũng chống hai tay vào má, ngẩn người nhìn ngọn đèn.

Một lúc lâu sau, Lăng Nhực Tâm giống như hồi tỉnh lại, nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Thanh Hạm, hắn khẽ cười: “Nàng cũng có lúc im lặng thể này à, đúng là hiếm thấy.” Hắn không ngờ, lúc nàng ngồi im lặng, dáng vẻ vô cùng thanh nhã, khác xa với bộ dạng giương nanh múa vuốt lúc trước.

Thanh Hạm rầu rĩ nói: “Dù là ai sau khi bước vào hoàng cung này, có lẽ cũng thâm trầm hơn thôi. Không phải vì muốn thể, mà là ở đây quá nhiều sát khí, khiến người ta không thể không thâm trầm.” Nàng liếc nhìn Lăng Nhực Tâm, nói tiếp: “Ví dụ như chàng, vốn đã cực kỳ thâm trầm rồi, vừa vào Hoàng cung, lại càng trở nên sâu không lường được! Tác phẩm thù rõ ràng định tặng ta, cuối cùng lại là đưa cho Hoàng hậu. Chàng cũng lắm mưu nhiều kế quá!” Tâm tư tinh tế, tỉ mỉ của hắn, thật sự khiến nàng bội phục.

Mắt Lăng Nhực Tâm như sáng lên: “Bị nàng nhìn thấu hết rồi. Nếu nàng muốn, ta sẽ đến gặp Hoàng hậu, đòi bức thêu đó về.”

Thanh Hạm than thở nói: “Tuy ta thích bức tranh thêu đó, nhưng cũng biết rằng, thứ đã vào hoàng cung, sẽ không còn là của mình nữa. Nếu chàng có lòng, thì sau này thêu cho ta một bức khác đi.” Nàng có thể nhận ra, Hoàng hậu rất thích bức thêu đó, muốn đòi lại từ tay Hoàng hậu, đúng là nói dễ hơn làm.

Lăng Nhực Tâm cười nói: “Xem ra, nàng cũng rất thích mấy thứ ta thêu.”

Thanh Hạm gật đầu: “Trước kia ta vẫn nghĩ, nam nhân cầm kim thêu nhìn rất buồn cười. Có điều, sau khi nhìn chàng thêu, ta mới biết trước giờ mình sai rồi. Không nói đến dáng vẻ của chàng nhìn còn đẹp hơn nữa từ, mà ngay cả lúc ngồi thêu nhìn cũng đẹp như vậy.”

Nghe nàng khen, Lăng Nhực Tâm vừa bực mình vừa buồn cười. Dừng từ đẹp để miêu tả về nam tử, dù thể nào cũng cảm thấy kỳ quái. Có điều, bình thường hắn đều mặc trang phục nữ, tuy không thích mấy lời của nàng lắm, nhưng hắn cũng hiểu được nàng đang thật lòng ca ngợi hắn, đành thờ dài: “Ta hy vọng nàng đừng từ phong lưu, phóng khoáng để miêu tả động tác thêu thùa của ta!”

Thanh Hạm cười hi hi: “Chờ bao giờ chàng đổi về thân phận nam nhi, ta sẽ khen chàng phong lưu phóng khoáng. Chứ bộ dạng bây giờ của chàng, nhìn thể nào cũng không thấy phong lưu phóng khoáng.” Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp: “Xem ra, đêm nay chúng ta có thể tránh được một kiếp này, đúng là chuyện tốt. Có điều, hoàng hậu giữ chúng ta ở lại hoàng cung thể này, e sẽ lại thêm phiền phức.”

Lăng Nhục Tâm khẽ cười, nhìn Thanh Hạm nói: “Thật ra, việc này còn chưa hoàn toàn rõ ràng. Tuy Hoàng hậu lợi hại, nhưng vẫn kém hơn Thái tử một chút. Ta không quá lo lắng bên phía bà. Có điều, như nàng nói, đêm nay bà giữ chúng ta ở lại hoàng cung, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.”

Thanh Hạm hừ một tiếng: “Bà chẳng qua chỉ muốn mượn chuyện chúng ta ngủ lại Hoàng cung, để nói cho Thái tử biết, bà đã mượn sức chúng ta, khiến Thái tử cảnh giác và nảy sinh sát khí, để từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể cố gắng giúp đỡ Tần Phong Dương mà thôi.” Ở trong cung một thời gian, nàng cũng dần trưởng thành hơn, suy nghĩ nhìn nhận vấn đề cũng không đơn thuần như trước nữa.

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng, cười nói: “Nàng thật sự khôn khéo hơn trước rất nhiều. Có điều, sự tình cũng không đơn giản như thế. Ta lo là đêm nay sẽ có biến cố. Bà không dễ dàng gì mới giữ được chúng ta lại, sao có thể để chúng ta cứ như vậy rời đi? Chỉ e là bà còn muốn tận dụng hết mức cơ hội này. Nếu có chuyện quan trọng thì đêm nay cũng có thể nói luôn, đâu cần đợi đến mai.”

Thanh Hạm hỏi: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Lăng Nhục Tâm thần nhiên nói: “Bình tới tướng đỡ, nước đến đất chặn!”

Thanh Hạm liếc nhìn hắn một cái, nhưng cũng không có cách nào. Bây giờ còn chưa hiểu rõ mục đích của đối phương, đây có lẽ là biện pháp tốt nhất rồi.

Nhìn vẻ mặt chán nản của nàng, Lăng Nhục Tâm trêu ghẹo nói: “Sao trước đây ta không phát hiện ra, nàng và ta ăn ý như thế nhỉ. Mãn phối hợp đêm nay, đúng là không chê vào đâu được.” Biểu hiện của nàng tốt hơn hắn nghĩ rất nhiều. Cảm giác dịu dàng, tình tứ giữa hai người khiến hắn vô cùng hạnh phúc.

Thanh Hạm nhếch miệng cười, lộ ra chiếc răng nanh nhỏ xinh, cực kỳ đáng yêu nói: “Mỗi lần chàng gọi ta là ‘tướng công’, ta đều thấy vô cùng vui vẻ. Ta đúng là phước ba đời mới có thể cưới được một ‘nuơng tử’ thông minh, xinh đẹp như chàng.”

Hai người ngồi rất gần nhau, Thanh Hạm nói đứt lời, còn gợn ngón tay khêu khêu cảm hần rất vô lại, y như lúc hai người mới gặp nhau lần đầu.

Nhìn hành động của nàng, đôi người Lăng Nhục Tâm hơi lạnh đi, nhưng lại thoáng dâng lên hứng thú, hắn vung tay ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi lên đùi mình: “Cũng không hần, có thể ‘gả’ cho một ‘tướng công’ như nàng, chắc chắn là nhờ tổ tiên Lăng gia phù hộ cho ta rồi. Chúng ta vừa mới thành thân, ta đã nhận được lễ vật quý báu như vậy từ nàng, trên tay đeo cái vòng này, ta có không muốn là ‘nữ nhân’ cũng khó.”

Tuy biết lúc đó Thanh Hạm đã làm đúng, nhưng hắn vẫn hơi tức giận. Làm gì có đại nam nhân nào mà đeo mấy thứ này! Hắn muốn tháo cừu chuyển lưu quang trục kia ra, có điều, không biết móc khoá bị kẹt thế nào mà nhất thời không tháo ra được.

Thấy hắn không quá tức giận, Thanh Hạm liền vòng tay qua cổ hắn nói: “Không gỡ ra được thì đừng gỡ nữa, coi như là tín vật đính ước ta tặng chàng đi.” Không biết vì sao, đêm nay nàng nhìn hắn đặc biệt hợp mắt, dưới ánh đèn mờ nhạt, không sáng rõ, chiếu vào mặt hắn, ngoài vẻ âm nhu thường ngày, còn có vẻ mạnh mẽ đến khó hiểu, khiến cho lòng nàng hơi rung động. Mũi của hắn, mắt của hắn đều mịn hơn ngày xưa.

Thấy nàng làm vậy, dù Lăng Nhục Tâm có ghét chiếc vòng tay kia, thì sự tức giận trong lòng cũng biến mất hết. Tròng mắt đen hơi chuyển động, bàn tay đang tháo vòng chuyển sang ôm hông nàng, đầu ghé sát vào đầu nàng, chóp mũi chạm nhau, môi cũng gần sát, giọng hơi trầm khàn nói: “Nàng đang dụ dỗ ta sao?”

Thanh Hạm cười ha ha nói: “Chúng ta là vợ chồng, sao lại nói là dụ dỗ chứ.” Đứt lời, nàng còn nghịch ngợm chớp mắt hai cái, rồi nhìn hắn nói tiếp: “Chàng thích ta từ bao giờ?”

Đêm nay khi ở yến tiệc, Thanh Hạm đã muốn hỏi hắn vấn đề này, có điều không có cơ hội. Bây giờ chỉ còn hai người, nàng thật sự rất muốn biết. Lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy tin tưởng, có rất nhiều cách để bộc lộ tình cảm, đôi khi, chỉ một hành động, một biểu cảm cũng hơn ngàn vạn lời nói.

Lăng Nhục Tâm không ngờ nàng sẽ hỏi hắn như vậy, hơi bồn chồn, hỏi ngược lại: “Sao nàng biết ta yêu nàng?”

Tuy hắn đã yêu nàng từ lâu, nhưng nếu nói rõ ra là yêu từ bao giờ, thì hắn cũng hơi mơ hồ. Là vì nàng đơn thuần, vì nàng đáng yêu, nên bất tri bất giác thu hút sự chú ý của hắn, khiến có hần từng bước từng bước một lún sâu vào. Hai người đầu võ mồm, giận dỗi, cũng trở thành chuyện thú vị nhất từ lúc hắn chào đời đến giờ.

Thanh Hạm nhìn vào mắt hắn nói: “Nếu chàng đã không yêu ta, sao lại nhớ rõ bức Thanh Hà đồ trên ngọc bội của ta như thế? Nếu không nhớ rõ làm sao thêu được một bức tranh có linh khí như vậy?!”

Ánh mắt Lăng Nhục Tâm như toà sáng, cười nói: “Ta không nói cho nàng biết!” rồi vươn cổ ra muốn hôn nàng.

Thanh Hạm cười hi hi, né người trốn, khiến nụ hôn của hắn rơi vào khoảng không. Nàng cúi đầu, cười nói: “Không nói thì không thèm để ý tới chàng nữa!” Đứt lời, nàng định nhảy ra khỏi người hắn.

Nhưng Lăng Nhục Tâm sao có thể để nàng rời đi được. Hắn ôm chặt hơn, khẽ cắn vành tai nàng nói: “Có lẽ là ngay từ hành động đầu tiên của nàng đã khiến ta yêu nàng!” Mắt hắn tràn ngập nhu tình. Hắn vẫn còn nhớ rõ ngày ấy, nàng mặc một bộ xiêm y màu xanh lam, xuất hiện trước mặt hắn, hành động vô cùng tùy tiện. Tuy lúc ấy hắn tức giận, nhưng cũng hơi nhớ nhung. Từng hành động của nàng như hiện ra trước mắt, lại giống như đã xảy ra rất lâu rồi. Trong thiên hạ, có lẽ chỉ có mình nàng dám làm như vậy với hắn.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm hơi ngẩn người, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn ngay gần trước mặt, hai tay nàng hơi kéo cổ hắn gần lại, đôi môi xinh

xấn nhẹ ấn lên môi hắn, rồi hơi then thùng, vội vàng rời ra, mặt nàng đỏ bừng.

Lăng Nhựt Tâm nhìn hành động và dáng vẻ của nàng lúc này, hắn chỉ cảm thấy tim như đập nhanh lên, cảm xúc dịu dàng trên môi cũng khiến tim hắn rung động. Vòng tay hắn vội vàng siết chặt nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng. Từ sau khi hôn nàng trong đêm động phòng, vì có ước hẹn nửa năm kia, mà hắn vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn, cũng vì sau khi vào Hoàng đô, mọi chuyện ùn ùn kéo đến, nên hắn cũng không có tâm tư nghĩ ngợi gì nhiều, có điều, tận đáy lòng vẫn vô cùng khát vọng hương vị ngọt lành của nàng, mùi hương dịu nhẹ từ cơ thể nàng.

Lúc này, Thanh Hạm chủ động đưa đến cửa, hắn sao có thể từ chối. Hắn là chồng nàng, nàng là vợ hắn. Hai người có những hành động thân mật thể này là quá bình thường!

Đêm nay, sau khi hiểu được tâm ý của hắn, Thanh Hạm cũng giảm bớt sự kháng cự với hắn, lại thân mật hơn nhiều. Giờ đây, nàng mặc kệ sẽ gặp chuyện gì trong hoàng cung ăn thịt người này. Nàng chỉ biết tâm ý của mình, đang khao khát, khô nóng, cảm giác này khiến nàng chỉ muốn nép vào lòng hắn, triền miên với hắn.

Suy nghĩ trong lòng hoá thành hành động, ngay khi đôi môi của Lăng Nhựt Tâm tiến đến, nàng không trốn tránh như ngày xưa, ngược lại, còn nhẹ nhàng nghiêng đón, đôi môi khẽ hé mở, nhẹ nhàng mút lấy môi hắn. Nàng thích mùi hương trên người hắn, mùi phong lan nhẹ nhàng thơm ngát thoảng qua mũi nàng, cũng tiến vào lòng nàng, quán quanh tim nàng, cảm giác tuyệt vời khó có thể miêu tả thành lời.

Hành động của Thanh Hạm khiến tim Lăng Nhựt Tâm đập như sấm. Cảm xúc mềm mại kéo căng dây cung trong tim hắn, cơ thể hắn khẽ run lên, khát vọng đã bị giấu kín bao nhiêu ngày, giờ làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của nàng. Bàn tay hắn lập tức ôm lấy hông nàng, để nàng gắn sát vào hắn hơn, tay kia khẽ vuốt ve tóc nàng, nhẹ nhàng đẩy hai hàm răng nàng ra, môi lưỡi tiến quân thần tốc, nhắm nháp hương vị ngọt lành trong miệng nàng.

Chỉ một lúc sau, hai người không cảm thấy thoải mái với sự tiếp xúc, gần bó này nữa. Xiêm y mùa hè vốn vô cùng mỏng manh, bàn tay to của Lăng Nhựt Tâm nhẹ nhàng kéo xuống, xiêm y của nàng liền cởi ra hơn nửa, bờ vai thon lộ ra, làn da tuyết trắng hiển hiện trong không khí. Ngắm nhìn vẻ đẹp cơ thể của nàng, Lăng Nhựt Tâm bỗng cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, trong đôi mắt ánh lên tia sáng khác thường. Hắn bế Thanh Hạm, đặt lên giường, cuồng nhiệt hôn lên từng tấc trên cơ thể nàng, từ cổ xuống đến vai, rồi xuống chút nữa...

Thanh Hạm cảm thấy toàn thân vô cùng nóng bỏng, mà nụ hôn của hắn là cách giải nhiệt tốt nhất, khiến thân thể nàng bất giác càng ghé sát vào hắn hơn. Nàng thích được hắn chạm vào, vì cảm giác khô nóng trên người, cũng thích nụ hôn của hắn, vì nó quá dịu dàng, khiến tim nàng, cả linh hồn và cơ thể của nàng không thể không dựa sát vào hắn. Cảm xúc dịu dàng say đắm trên làn da khiến nàng không kìm được, ôm chặt lấy thắt lưng hắn.

Lăng Nhựt Tâm chỉ cảm thấy cảm giác sung sướng ập tới khiến hắn mê muội, nhưng rồi như chợt nhớ ra gì đó, khàn giọng hỏi: “Nàng xác định sao? Nếu nàng thật sự xác định được tâm ý của mình, vậy thì ước hẹn nửa năm kia, cũng không cần nhắc đến nữa nhé!”

Nghe hắn hỏi vậy, đầu Thanh Hạm hơi tỉnh táo lại một chút. Nàng mở mắt, nhìn thấy mái tóc dài của hắn không biết đã xoã tung từ bao giờ, hắn cúi đầu nhìn nàng, mái tóc nhẹ lướt qua mặt nàng, đôi mắt đen láy như thoáng có tia sáng. Lúc này, nàng cuối cùng cũng hiểu, tia sáng đó, tên là dục vọng. Nàng đưa tay chạm vào lồng ngực gầy gò nhưng vô cùng rắn chắc của hắn, nàng cũng không e lệ như xưa, chỉ hơi cúi đầu như đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, nàng mỉm cười, không nói gì, lại vòng tay ôm cổ hắn, dán môi lên. Hai người đều hiểu được tâm ý của đối phương, cần gì phải lãng phí thời gian nữa? Hơn nữa, nàng chỉ cảm thấy trong người vô cùng khô nóng, trong lòng cũng có sự rung động mạnh. Nàng muốn tới gần hắn, muốn hắn giúp nàng hạ nhiệt.

Thanh Hạm dùng hành động để nói cho hắn biết quyết định của nàng. Thấy nàng làm vậy, Lăng Nhựt Tâm cũng không nhịn được nữa, cúi người ép xuống, hôn điên cuồng lên cơ thể nàng, tứ chi hai người dây dưa với nhau. Không biết từ bao giờ, hai người đã hoàn toàn không còn vướng bận gì, ngay khi Lăng Nhựt Tâm đang định đi bước tiếp theo, thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa.

Chương 9.2

Hắn vô cùng bức bối, bất cứ ai bị làm phiền vào lúc này cũng sẽ cảm thấy vô cùng bức bối!

Lăng Nhựt Tâm vốn định không thèm để ý đến tiếng gõ cửa đáng ghét kia, cứ giả vờ đã ngủ rồi là được. Có điều, tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, giống như chỉ hận không thể đập thẳng cửa ra mà vào vậy. Thanh Hạm nhìn hắn một cái, rồi cười hi hi, đứng dậy mặc quần áo. Nàng cảm thấy người nóng kinh khủng, trong lòng rung động, mặt cũng đỏ hồng. Nàng vẫn muốn dán sát vào người Lăng Nhựt Tâm, nhưng lại nghĩ, nếu nàng thật sự làm như vậy, chỉ e Lăng Nhựt Tâm sẽ nghĩ nàng là loại người quá phóng đãng. Thanh Hạm đành phải cố gắng tĩnh tâm, vận công đè nén huyết mạch xuống cho cơ thể thoải mái hơn một chút.

Nhìn bộ dạng của nàng, Lăng Nhựt Tâm chỉ nghĩ là phản ứng bình thường khi hai người bị ngắt giữa chừng thôi. Hắn đành thở dài, cam chịu mặc xiêm y vào, mở cửa ra, chỉ thấy một thái giám đứng đó nói: “Lăng Đại tiểu thư, quấy rầy ngài lúc nửa đêm. Nhưng nếu không phải chuyện quá lớn, nô tài cũng không dám tới làm phiền ngài.”

Lăng Nhựt Tâm biết tên thái giám này là tâm phúc của Thái tử, trong lòng thầm thấy kỳ quái, liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thái giám kia nói: “Vừa rồi Hoàng thượng vội vàng triệu kiến Thái tử điện hạ, điện hạ nói lần này ngài khó qua khỏi, xin Lăng Đại tiểu thư nể giao tình lúc trước, dù thế nào cũng qua bộ qua đó, chứng thực giúp ngài một chuyện, nếu không chỉ e là ngài không có cách nào thoát thân nữa.” Dứt lời, hắn liền quỳ xuống.

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm lạnh đi, hỏi: “Tin tức của điện hạ các người cũng thật linh thông, nhanh như vậy mà đã biết đêm nay ta ở lại Thuý Liễu quán rồi!”

Thái giám kia khóc ròng nói: “Chuyện đêm nay Lăng Đại tiểu thư ở lại Thuý Liễu quán đã truyền khắp hoàng cung, điện hạ có biết cũng không có gì lạ! Điện hạ còn nói, trước kia đã làm những chuyện có lỗi với Lăng Đại tiểu thư, xin ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân. Lần này dù thế nào cũng phải giúp điện hạ một tay.” Dứt lời hấn lại đập đầu mạnh vào cái, đến chảy cả máu.

Lăng Nhược Tâm nhú mày, nói với thái giám kia: “Người quay về nói với điện hạ nhà người, Huyền Thái son trang đã hết lòng quan tâm giúp đỡ điện hạ nhà người. Trộn hoà loạn lần trước đã đốt sạch giao tình của chúng ta rồi!” Dứt lời, hấn xoay người muốn quay về phòng.

Tay thái giám kia lại khóc lóc: “Lăng Đại tiểu thư, van xin ngài, hôm nay dù thế nào ngài cũng đi một chuyến đi, nếu không, đêm nay ta sẽ quỳ ở đây không đứng lên!” Nước mắt và máu chảy từ trán của hấn xuống, nhìn đã thấy ghê người.

Thanh Hạm đứng bên cạnh nhìn cũng không đành lòng, nâng kéo tay áo Lăng Nhược Tâm, nhưng hấn lại khế lắc đầu với nàng.

Lăng Nhược Tâm nói với thái giám kia: “Thật ra, công công không cần phải làm như thế. Đêm nay chúng ta là khách của Hoàng hậu, không có chút liên quan gì đến điện hạ. Nếu công công thích quỳ thì cứ quỳ đi!” Dứt lời, hấn kéo Thanh Hạm quay về phòng.

Tay thái giám kia thấy không thực hiện được mục đích, liền vừa quỳ vừa gào lên: “Lăng Đại tiểu thư, điện hạ đối xử với người không tệ, sao người có thể nhẫn tâm như thế?!”

Thanh Hạm ngồi trong phòng nghe cũng thấy phiền, nói với Lăng Nhược Tâm: “Nếu hấn cứ gào thét cả đêm ở đây, chúng ta phải làm sao mới được?” Dù là ai bị làm phiền cũng thấy bức bối, huống gì lại giữa đêm hôm khuya khoắt thế này!

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm lạnh đi, ôm Thanh Hạm, chán nản nói: “Hấn đã phá vỡ chuyện tốt của ta, ta còn chưa tính sổ với hấn đâu. Lại đây nào, chúng ta tiếp tục!”

Thanh Hạm bức bối đẩy tay hấn ra nói: “Tránh ra!” Vậy mà hấn cũng nghĩ được, ngoài cửa có người kêu gào thế kia, còn tiếp tục được à? Có điều, trong lòng nàng lại dâng lên khát vọng, muốn được hấn ôm, muốn được hấn hôn.

Lăng Nhược Tâm thở dài: “Thật ra, chúng ta có thể không cần để ý tới hấn, nhưng trong chuyện này chỉ e là còn có âm mưu khác. Thủ vệ trong hoàng cung nghiêm mật thế nào, hơn nữa, lại trong thời buổi rối ren như bây giờ! Nàng nghĩ xem, hấn làm âm mưu như vậy bao lâu rồi mà không có ai đến ngăn cản, chắc chắn đã có người thu thập thị vệ ở đây rồi. Đêm nay, có lẽ chúng ta sẽ khó qua.”

Chuyện này thật sự quá kỳ quái, chắc chắn có người đã bày sẵn thế cục, chờ hai người nhảy xuống.

Thanh Hạm nghe xong, cũng thấy có lý, liền hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta mặc kệ hấn gây rối ở đây sao?” Nếu cứ tiếp tục ồn ào thế này, thì thật sự khó mà chịu nổi.

Lăng Nhược Tâm hừ một tiếng nói: “Cứ để hấn tiếp tục gây ồn ào đi. Ta không tin hấn có thể làm âm mưu cả một đêm! Nếu hấn có thể âm mưu khoảng một khắc, thì đêm nay hoàng cung có lẽ là có chuyện lớn rồi!” Thủ vệ hoàng cung sao có thể để cho hấn ồn ào cả đêm được! Huống chi, ban đêm yên tĩnh hơn ban ngày rất nhiều, chỉ một động tĩnh nhỏ thì từ chỗ rất xa cũng có thể nghe được. Hấn không tin đêm nay hấn và Thanh Hạm cứ ở trong Thuý Liễu quán này mà vẫn có thể gặp chuyện không may.

Thanh Hạm nhìn hấn hỏi: “Trong cung có thể xảy ra chuyện lớn gì?!”

Lăng Nhược Tâm trầm tư một lát rồi chậm rãi nói: “Chỉ e là chuyện kinh thiên động địa!” Chỉ cần hai người bình yên ở lại đây, thì dù trong cung có chuyện gì cũng không liên quan đến họ. Dù sao bọn họ chỉ là dân thường, ai là hoàng đế cũng không ảnh hưởng gì nhiều lắm đến họ. Cùng lắm là sau này không buôn bán được với hoàng cung nữa. Như vậy bọn họ càng nhân hạ, sau này tìm cách khôi phục thân phận thật của hấn mới là chuyện tốt nhất cần lo.

Thấy sắc mặt nghiêm trọng của hấn, lại nghe ra ẩn ý trong câu nói của hấn, Thanh Hạm trừng to mắt hỏi: “Ý chàng là...?”

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Sợ rằng đúng như nàng nghĩ!” hấn biết Thanh Hạm nghĩ gì, bởi vì đó cũng là suy nghĩ của hấn.

Khi hai người nói chuyện, thì tiếng khóc của thái giám kia đã dừng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Hai người nhìn nhau, cảm thấy tình hình hơi quái dị. Lăng Nhược Tâm nghĩ một chút, liền mở cửa phòng, bên ngoài không có một bóng người. Tay thái giám kia không biết đã đi đâu.

Đang lúc hai người nghỉ ngơi, thì một âm thanh xé rách không khí truyền đến. Là một thanh kiếm. Thân kiếm loé lên dưới ánh đèn đêm. Lăng Nhược Tâm giống như đã dự đoán trước, nhẹ nhàng né sang, người kia thấy đâm trượt, lại đâm tiếp một kiếm nữa thẳng về phía hấn.

Lăng Nhược Tâm cầm một viên đá, búng tay, đánh văng kiếm người kia. Sau đó xoay người, cầm kim khâu trong tay, vung người, đâm thẳng vào gáy người kia. Phản ứng của gã kia cũng rất nhanh nhạy, lật người tránh, nhưng vẫn chậm một chút. Cây kim kia đâm xuyên qua tai hấn.

Đúng lúc này, chỉ thấy ở phía đông bắc lửa lớn. Gã kia vừa nhìn thấy lửa, liền bắt chập con dao ở tai, nhanh chóng phi thân qua vườn hoa bên cạnh, trốn thoát. Nhưng Lăng Nhược Tâm sao có thể để cho hấn đào thoát như vậy được. Hấn một tay phóng kim khâu chặn đường gã kia, một tay rút nhuyễn kiếm trên thắt lưng đâm thẳng về phía gã.

Gã kia dường như không ngờ người hấn có vũ khí, nên hơi hoảng hốt, vuốt nữa bị hấn đâm trúng, có điều, gã cũng là một kẻ được huấn luyện nghiêm ngặt, nên chỉ hơi kinh hãi rồi kịp định thần ngay, vừa đỡ vừa lui.

Lăng Nhựt Tâm thấy thân thủ gã kia nhanh nhẹn lạ thường, nhìn có vẻ rất quen thuộc với đường trong hoàng cung, lại thấy gã ra tay cực kỳ ngoan độc, chiêu nào cũng muốn đoạt mệnh, dù đang lùi bước những chiêu thức vẫn rất độc ác khiến hấn tức giận, nhuyển kiếm cũng đâm thẳng về phía gã không chút lưu tình.

Ngay khi gã kia sắp thất thủ, thì một vài hắc y nhân lại đột ngột xuất hiện từ bụi hoa, muốn hỗ trợ gã kia trốn thoát. Một làn khói dày đặc bốc lên, Lăng Nhựt Tâm sợ có âm mưu khác, liền vội vàng lùi về sau vài bước, chờ khói tan đi, thì đám người kia đã không còn thấy bóng dáng.

Nhìn tình cảnh này, Lăng Nhựt Tâm kinh hãi, trầm nghĩ không ổn, vội phi thân quay về Thuý Liễu quán. Đèn trong phòng vẫn sáng, nhưng không còn thấy bóng dáng Thanh Hạm đâu. Hấn hoảng hốt hô to: “Thanh Hạm, nàng ở đâu?”

Không có ai trả lời hấn, khiến hấn càng lo lắng hơn, lại gọi tiếp: “Thanh Hạm, đừng đùa với ta nữa, nàng ra đây đi!” Xung quanh hoàn toàn yên lặng, không có ai đáp lời.

Lăng Nhựt Tâm cố trấn định tinh thần, cẩn thận suy nghĩ lại tình huống vừa rồi khi hấn lao ra khỏi Thuý Liễu quán. Hấn thầm trách mình quá sợ ý, chỉ sợ đây là kế diệu hồ ly sơn của người khác. Nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy không đúng lắm. Vô công của Thanh Hạm không thấp hơn hấn, nếu so tài thật sự thì chưa chắc hấn đã là đối thủ của nàng. Người bình thường sao có thể dễ dàng đưa nàng đi được.

Lòng Lăng Nhựt Tâm bây giờ như trăm mối tơ vò không lời giải đáp. Nếu là nàng trước kia, thì hấn còn có thể nghĩ rằng nàng cao hứng chạy ra ngoài xem náo nhiệt, nhưng qua thời gian vừa rồi sống chung với nàng, hấn biết tính tình nàng đã thay đổi rất nhiều, cũng trưởng thành hơn, nàng biết rõ đêm nay nguy hiểm ra sao, không thể nào tự chạy ra ngoài được...

Suy nghĩ kỹ lại một lần, hấn đột nhiên nhớ ra, đêm nay nàng chủ động quyến rũ hấn, lúc hấn rời khỏi thân thể nàng, về mặt nàng ửng hồng lên, khi đó, hấn chỉ cho rằng đó là phản ứng tình dục bình thường mà thôi. Nhưng giờ nghĩ lại, lại thấy hơi kỳ quái. Tuy nàng không phải là người quá khép kín, nhưng cũng là người rất bảo thủ, trước kia chỉ bị hấn hôn một chút mặt đã đỏ bừng, đêm nay lại chủ động như vậy, đúng là không bình thường.

Hấn đi một vòng quanh Thuý Liễu quán, hy vọng có thể phát hiện thứ gì khác thường. Đột nhiên, một mùi nhẹ nhàng lọt vào mũi hấn. Hấn quay đầu, nhìn về phía ngọn đèn trên bàn. Hấn đưa tay nhắc chụp đèn lên, mùi càng thêm nồng đậm, rõ ràng mùi hương đó phát ra từ đây. Mắt hấn lạnh đi, liền cầm chao đèn lên xem, thấy một mẫu gì đó màu đen còn chưa cháy hết. Hấn dùng ngón út, gạt một chút đưa lên mũi ngửi, sắc mặt hấn bất chợt biến đổi hấn.

Mê tình thảo. Bọn họ lại dám dùng cả mê tình thảo. Đúng là hấn quá sợ ý. Hấn không khỏi tự oán trách chính mình, nếu không phải hôm nay hấn ý loạn tình mê, phát hiện sớm thì đã không có chuyện này.

Mê tình thảo là một loại xuân dược sinh trưởng ở vùng lạnh nhất của khu vực Tây Bắc. Vì hoàn cảnh sinh trưởng của nó quá khắc nghiệt nên vốn cũng không có nhiều. Mà dược hiệu của loại cỏ này cũng rất kỳ lạ, xuân dược bình thường đều có tác dụng với cả nam lẫn nữ. Nhưng mê tình thảo thì chỉ phát huy tác dụng với nữ tử. Các loại thảo dược khác thì phải sắc với nước mới dùng được, nhưng loại dược này lại được người ta chế rất cẩn thận, cũng vì không muốn để lại dấu vết gì, nên đã chế thành bột phấn, đặt trong chao đèn. Khi đốt lên, nam tử hít vào sẽ không có phản ứng gì, nhưng nữ tử ngửi được, sẽ thấy cơ thể phát sinh ham muốn tình dục.

Thời gian trúng độc Mê tình thảo càng lâu, thì dược hiệu càng lớn, càng nhiều ham muốn hơn. Nữ tử sau khi trúng mê tình thảo, nếu không giao hợp, huyết mạch sẽ bị nghịch chuyển, cực kỳ có hại cho cơ thể.

Người hạ dược này, rõ ràng đã biết được thân phận chân thật của hai người, nếu không cũng sẽ không cẩn thận đến thế. Người kia, không cần đoán cũng biết là ai! Lăng Nhựt Tâm không khỏi siết chặt nắm đấm, lao ra khỏi Thuý Liễu quán thì thấy, hoá hoạn ở phía Đông không biết đã dập tắt từ bao giờ. Nghĩ đến người đã biến mất không thấy bóng dáng đâu, hấn chỉ cảm thấy, lòng mình chưa từng rối loạn như thế bao giờ!

Thanh Hạm không thể xảy ra chuyện gì. Đúng, không thể để nàng gặp chuyện gì! Lăng Nhựt Tâm hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh. Nếu lúc này hấn không bình tĩnh, sẽ chỉ khiến những kẻ kia đắc ý hơn, mà Thanh Hạm sẽ càng nguy hiểm.

Tay Lăng Nhựt Tâm dùng sức quá nhiều, móng tay cắm vào thịt cũng không biết. Có lẽ, lúc này chỉ có hấn có thể cứu được Thanh Hạm! Trong lòng hấn đã có quyết định, liền thi triển khinh công đi về hướng hấn đã xác định trước.

Lăng Nhựt Tâm thầm thề, nếu Thanh Hạm có chút tổn thương gì, hấn sẽ không ngại đại khai sát giới, đòi người kia phải trả món nợ này! Chỉ cần trên người nàng có thương tích, hấn sẽ trả thù gấp trăm gấp ngàn lần! Có điều, nghĩ như vậy, trong lòng hấn lại cảm thấy vô cùng âm u, nếu nàng thật sự thất thân vì chuyện này, hấn nên làm sao bây giờ?

Suy nghĩ này vừa lọt vào đầu, hấn đã tự si và mình đến thậm tệ. Không cần biết nàng có gặp chuyện gì, thì cũng đều là trách nhiệm của hấn, hấn còn nghĩ linh tinh gì chứ! Nếu thật sự xảy ra chuyện đáng sợ kia, thì người bị tổn thương lớn nhất là nàng, vì hấn không bảo vệ tốt cho nàng! Nhân lúc chuyện này còn chưa xảy ra, hấn nhất định phải nghĩ cách ngăn cản. Hấn không thể để nàng bị thương tổn được!!!

Hết chương 9.

Q.2 - Chương 10: Cùng sinh cùng tử

Quyển 2 – Chương 10.1: Cùng sinh cùng tử.

Sau khi Lăng Nhược Tâm rời khỏi Thủy Liễu quán, hắn đi thẳng tới phủ Doan vương của Tần Phong Dương. Lúc hắn tới, phủ Doan vương vô cùng hỗn loạn, Tần Phong Dương đang dẫn một đám thị vệ định ra ngoài. Vừa nhìn thấy Lăng Nhược Tâm, hắn hơi sững sốt, nheo mắt lại hỏi: “Cô không ở lại trong Thủy Liễu quán, chạy tới đây làm gì?”

Lăng Nhược Tâm nhìn hắn nói: “Chúng ta làm một giao dịch được không?”

Nhìn vẻ mặt ‘nàng’ hơi kích động nhưng vẫn rất trấn định, lại nghĩ đến chuyện lớn xảy ra trong cung đêm nay, lòng Tần Phong Dương cũng khó tránh khỏi lo lắng. Trận hoà loạn lúc đó có chút kỳ quái, nếu không phải hắn có nhiều cơ sở ngầm trong cung, cũng không biết được chuyện nhanh như thế. Hắn nhìn Lăng Nhược Tâm hỏi: “Giao dịch gì?”

Lăng Nhược Tâm nhìn thị vệ xung quanh, Tần Phong Dương hiểu ý nói: “Các người ra cổng lớn tập hợp trước. Ta sẽ lập tức tới ngay.”

Hắn vừa dứt lời, đám thị vệ đều lui hết, Tần Phong Dương nói: “Có chuyện gì, ‘cô’ nói đi.”

Thấy đám thị vệ bên Tần Phong Dương có vẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hắn biết ngay bình thường Tần Phong Dương cũng tốn không ít công sức. Có điều, trong lòng hắn bây giờ nóng như lửa đốt, không có tâm trạng nào mà chăm chọc hắn ta. Lăng Nhược Tâm nhìn chăm chăm Tần Phong Dương nói: “Ta giúp người đoạt được ngôi vị hoàng đế.”

Nghe ‘nàng’ nói vậy, Tần Phong Dương chấn động: “‘Cô’ có biết, chỉ với những lời này của ‘cô’, cũng đủ đưa ‘cô’ vào tử tội không? Sức khoẻ của phụ hoàng ta bây giờ tuy không phải rất tốt, nhưng ít ra cũng coi như là an khang. Mấy lời này của ‘cô’ là tội ky!!!”

Ánh mắt của hắn ta đầy sự chân thật, không giống làm bộ. Lăng Nhược Tâm biết trong lòng hắn ta có lẽ vẫn rất thương yêu phụ hoàng, vẫn còn giữ được tình cảm ruột thịt, nên hắn cũng thấy yên tâm hơn, liền thân nhiên đáp: “Nếu chỉ vì câu nói vừa rồi của ta, mà người xử ta tội chết, vậy thì người xử làm đi. Nhưng ta cũng có thể cam đoan rằng, ngày mai, sau khi người tiến cung, cũng là lúc người bị người khác vu cho tội hành thích hoàng thượng.”

Tần Phong Dương nhìn ‘nàng’ nói: “Chuyện trong cung ta sẽ xử lý, có lẽ cũng không quá nghiêm trọng như ‘cô’ nói. Dù hắn có ác đến mấy, chắc cũng không dám làm chuyện như thế!” Tuy nói không tin, nhưng thật ra trong lòng hắn đã tin quá nửa. Tần Phong Dương là ai, hắn hiểu rất rõ!!!

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Nếu người còn muốn giải quyết chuyện tình cảm thâm sâu của huynh đệ, phụ tử nhà người, thì ta khuyên người đừng nên lãng phí thời gian nữa. Hiện giờ thời gian vô cùng quý giá, chỉ cần tiếp tục trì hoãn, thì lịch sử sẽ thay đổi.” Con người của hắn hơi đảo, nhìn Tần Phong Dương nói: “Nếu trong lòng Tam hoàng tử không có chút cảnh giác nào, thì ngài nên giải thích sao về việc vội vàng mang theo thị vệ đi ra ngoài đây?”

Tần Phong Dương nhìn ‘nàng’ đáp: “Có vẻ ‘cô’ biết không ít về chuyện đêm nay, có điều, ta dựa vào cái gì để tin tưởng ‘cô’?” Hắn hiểu Lăng Nhược Tâm muốn ám chỉ điều gì, nhưng khoảng cách vốn có giữa hai người khiến hắn không thể không đề cao cảnh giác với Lăng Nhược Tâm, cũng không biết liệu có phải Lăng Nhược Tâm và Tần Phong Dương liên thủ để gạt hắn hay không.

Trong mắt Lăng Nhược Tâm đầy vẻ lo lắng: “Ta vốn không muốn xen vào bất cứ chuyện gì trong hoàng cung nữa. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nên gạt bầy Thanh Hạm.” Nếu không phải vì nàng, thì hắn cũng sẽ không tìm Tần Phong Dương. Xin trời cao phù hộ, đừng để nàng gặp chuyện không may.

Tần Phong Dương kinh hãi nói: “Thanh Hạm làm sao?” Nhắc đến Thanh Hạm, hắn vẫn vô cùng đề tâm. Dù biết tình cảm này ngàn vạn lần không nên xuất hiện, nhưng hắn vẫn lo lắng cho sự an nguy của ‘hắn ta’.

Lăng Nhược Tâm thờ dãi nói: “Thanh Hạm đang ở trong tay hắn. Có điều, hiện giờ ta không biết vì sao hắn lại bắt Thanh Hạm đi. Nhưng ta chỉ biết rằng, ta không thể để nàng xảy ra chuyện được!” Dứt lời, nắm đấm của hắn siết chặt lại.

Tần Phong Dương hơi nhượng bộ nói: “Võ công của Thanh Hạm không thấp, sao có thể dễ dàng rơi vào tay hắn? Hơn nữa, không phải các người luôn ở cùng nhau sao?” Nhìn ánh mắt Lăng Nhược Tâm đầy sự lo lắng không giống làm bộ, nhưng hắn vẫn cảm thấy rất nghi ngờ.

Lăng Nhược Tâm cười lạnh nói: “Nhắc đến chuyện này, ta còn phải cảm tạ hoàng hậu sự sắp xếp kỳ quái của Hoàng hậu đêm nay. Tóm lại, người phải người giúp ta tìm Thanh Hạm, ta sẽ giúp người vượt qua cửa ải khó khăn đêm nay.”

Nếu sự tình không đến nước này, thì Lăng Nhược Tâm cũng không tìm đến Tần Phong Dương. Dù thế lực của Huyền Thái sơn trang có lớn đến đâu cũng không thể xâm nhập vào hoàng cung được. Mà Thanh Hạm lại mất tích trong hoàng cung. Hắn ở trong cung không khác gì rỗng mắc cạn, dù biết rõ tính cách của Tần Phong Dương, nhưng với năng lực của mình hắn, cũng không thể nào cứu được Thanh Hạm.

Lúc này Thanh Hạm lại đang trúng mê tình thảo. Nếu nàng bị hắn ta phá hủy, chỉ sợ hắn sẽ phát điên mất. Nếu hắn ta giết nàng đi chỉ để áp chế hắn, sau

mười hai canh giờ vẫn không tìm thấy người, thì chẳng những nàng sẽ mất hết vô công, mà nửa đời sau này cũng trở nên ngốc nghếch. Hắn cố gắng bắt mình phải bình tĩnh, nhưng dù thế nào cũng không thể khiến cho mình trấn định, thoải mái như trước kia.

Lăng Nhục Tâm cũng từng nghĩ đến việc đi tìm Tần Phong Ảnh, nhưng hắn hiểu rõ tính cách của Tần Phong Ảnh. Lần trước hắn và Thanh Hạm đã đắc tội hắc ta, lần này Tần Phong Ảnh bỏ nhiều công sức ra lập bẫy liên hoàn như vậy mới có thể bắt được Thanh Hạm đi. Hơn nữa, khi bắt nàng, còn có tình cho hắn biết nàng trúng độc gì. Mục đích làm như vậy vừa vì trả thù, mà mặt khác cũng là muốn làm nhiễu loạn tâm tư của Lăng Nhục Tâm.

Lúc này, nếu Lăng Nhục Tâm đến tìm Tần Phong Ảnh, yêu cầu hắn thả Thanh Hạm, chỉ e là chẳng những tự rước nhục vào thân, mà còn không cứu được Thanh Hạm. Có lẽ Tần Phong Ảnh đã chuẩn bị sẵn rất nhiều cách để làm khó hắn, hơn nữa, trận hoá loạn đêm nay trong cung cũng không phải tự dưng mà có. Chắc chắn là Tần Phong Ảnh đã chuẩn bị từ trước rồi. Chuyện Thanh Hạm chẳng qua chỉ là muốn kiểm chế hắn, còn hắn thì biết rất rõ, cái gọi là chuyện lớn đêm nay e là cũng bị định sẵn rồi. Với cá tính ngoan độc của Tần Phong Ảnh, sau khi để vị tuyệt đối sẽ không buông tha cho Huyền Thái son trang.

Lăng Nhục Tâm đã từng làm chuyện ‘bảo hồ lột da’ một lần, không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa, cho nên, hắn mới chọn cách đến tìm Tần Phong Dương. Tuy Tần Phong Dương cũng không phải người tốt gì, nhưng ít nhất cũng quanh mình lỗi lạc hơn Tần Phong Ảnh. Hơn nữa, nếu lần này hắn giúp Tần Phong Dương chiếm được ngôi vị hoàng đế, thì ân oán lúc trước giữa hai người cũng có thể xoá bỏ.

Huống hồ, chuyện đêm nay đã quá khẩn cấp, không cho hắn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Sự an nguy của Thanh Hạm bây giờ còn lớn hơn tất cả mọi thứ.

Nghe Lăng Nhục Tâm nói vậy, Tần Phong Dương cũng biết Lăng Nhục Tâm không hề nói quá lời. Dù sao, hắn cũng hiểu rõ tâm cơ và bản chất của Tần Phong Ảnh. Hắn nhìn thẳng vào mắt Lăng Nhục Tâm hỏi: “‘Cô’ nắm chắc bao nhiêu phần rằng chúng ta có thể thắng?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Năm phần!”

Tần Phong Dương nhún mày: “Chỉ với năm phần chắc chắn mà ‘cô’ dám tới tìm ta đòi giao dịch à? Lăng Nhục Tâm, ta không biết nên nói là ‘cô’ ngoan mạn hay ngốc nghếch đây?”

Lăng Nhục Tâm cũng nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Dù ta có nói mười phần thì ngươi cũng không tin. Nói năm phần là vì hiện giờ hắn đang đi trước. Chỉ sợ là hắn đã khống chế được hơn một nửa thế cục trong hoàng cung. Chỉ riêng về điểm này hắn đã thắng ngươi vài phần rồi. Có điều, bây giờ ngươi tiến cùng với danh nghĩa cứu giá, thì đây cũng chính là năm phần cơ hội của ngươi. Nếu phụ hoàng của ngươi không sao thì tốt. Nhưng nếu có việc gì, thì chính ngươi cũng biết rõ ràng được trên chiếu thư kia đã viết tên ai.”

Mặt Tần Phong Dương biến sắc, Lăng Nhục Tâm lại nói tiếp: “Nếu ngươi tiếp tục chần chừ, chỉ sợ cơ hội năm phần thành công cũng không có nữa!”

Tần Phong Dương nghiêng răng nói: “Được! Đồng ý! Ta sẽ trả cho ‘cô’ một Thanh Hạm không tổn thương gì. ‘Cô’ tiến cùng cùng ta!”

*

Thấy Lăng Nhục Tâm ra khỏi cửa, Thanh Hạm cũng muốn đi theo, nhưng còn chưa đi được hai bước, thì đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Nàng vội chống tay vào bàn không để cho mình ngã xuống đất. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng gặp hiện tượng này, một suy nghĩ không ổn xuất hiện trong đầu Thanh Hạm. Không phải nàng trúng độc chứ? Nếu không, với thân thể của nàng, thì dù sinh bệnh cũng không thể bị như vậy được!

Nàng muốn gọi Lăng Nhục Tâm, nhưng vừa ngẩng đầu, đã thấy hắn đang giao thủ với hắc y nhân kia. Trong lòng nàng vô cùng kinh hãi, đêm nay dù hai người có can thiệp thế nào, cũng bất tri bất giác bị rơi vào bẫy của người khác. Đầu nàng cực kỳ choáng váng, trên người cũng khô nóng dị thường, từng cơn rung động đến khắc khoải khiến nàng thêm muốn điên cuồng.

Một hắc y nhân hiện ra trước mặt nàng khiến nàng hoảng hốt, vận khí muốn tấn công gã kia, tiếc rằng chân khí trên người đã tán loạn, dù làm thế nào cũng không tụ lại được. Hắc y nhân kia lạnh lùng cười, vươn tay muốn điểm huyệt nàng. Nàng nghiêng chặt răng, xoay người một vòng né tránh đòn tấn công của gã kia, nhưng đồng thời cũng ngã nhào xuống đất.

Nhìn hành động của nàng, hắc y nhân dường như hơi kinh hãi, nhưng trong tròng mắt lại đậm thêm vẻ bồn chồn và đắc ý. Gã đưa mắt nhìn ra Lăng Nhục Tâm đang giao đấu bên ngoài. Ánh mắt gã trở nên độc ác, ra tay nhanh như chớp, đánh thẳng vào huyệt đạo của Thanh Hạm. Thương thay cho Thanh Hạm, cả một thân công phu, bây giờ lại không thể vận khí, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã kia điểm huyệt tâm và mấy đại huyệt trên người mình.

Gã kia vác Thanh Hạm lên vai, thì triển khinh công bay về hướng Nam. Dường như gã biết rất rõ đường trong Hoàng cung, dễ dàng tránh được các trạm gác, bay về hướng một cung điện. Lúc này, hoàng cung vì trận hoá loạn kia mà vô cùng hỗn loạn, tất cả đều chạy đi dập lửa, không ai chú ý đến chuyện ở hướng Nam.

Đầu óc Thanh Hạm càng ngày càng mơ hồ, nhưng cũng mạnh mẽ cố gắng chống cự không để cho mình bị hôn mê, chỉ cần Lăng Nhục Tâm không xảy ra chuyện gì, thì với sự khôn khéo của hắn, một khi phát hiện ra nàng đã biến mất, chắc chắn sẽ tìm cách tới cứu nàng. Có điều, bất hạnh thay, nàng không thể động dậy nên cũng không để lại manh mối gì.

Tuy Thanh Hạm chỉ vào cung vài lần, cũng chỉ biết một vài cung điện, quen thuộc nhất là Lưu Vân các của công chúa Thiên Nhan. Lúc này, tuy đêm đã xuống, và thần trí của nàng không được rõ ràng, nhưng nàng vẫn nhận ra, đây chính là Lưu Vân Các của Thiên Nhan.

Có điều, hôm ấy nàng chỉ bước vào gian ngoài của Lưu Vân các, chưa đi vào phòng trong. Nhưng gã kia có vẻ nắm rõ bố cục của Lưu Vân các trong lòng bàn tay. Gã lướt qua tường cao, rồi vác Thanh Hạm bay thẳng lên lầu hai của Lưu Vân các, đi vào từ một cửa sổ nhỏ. Căn phòng đó rất nhiều rèm

lụa, cách bài trí thì cực kỳ lịch sự, tao nhã, rõ ràng là khuê phòng nữ tử.

Thanh Hạm còn đang suy đoán dụng ý của gã kia, đến khi thấy gã vén rèm lụa lên, lộ ra dung nhan ửng hồng của Thiên Nhan, thì nàng cũng hiểu ngay được ý đồ của gã. Trong lòng nàng thâm oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng khổ nỗi nàng đang bị gã khống chế, không thể làm gì được.

Gã kia vén chăn gấm ra, đặt nàng lên giường, thấy Thanh Hạm tròn trĩnh mắt nhìn gã, mắt gã dường như còn hơi cười. Thanh Hạm nhìn thấy rõ sự mưu tính trong mắt gã. Ánh mắt của gã nhìn rất quen, nhất định nàng đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra!

Gã kia có vẻ rất hài lòng với kết quả này, ngay lúc sắp ra khỏi cửa, gã lại như nhớ ra gì đó, quay người lại, đưa tay giải huyết cho nàng, nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, gã lại vươn tay捏 một cái, sau đó mở cửa sổ ra biến mất trong bóng đêm như một con gió.

Trong lòng Thanh Hạm cực kỳ oán hận hành động ngả nón của gã. Tuy huyết đạo đã được giải, nhưng cổ họng lại khô đến phát nghẹn, không thể phát ra tiếng. Đây là khuê phòng của Thiên Nhan, hiện giờ nàng đang mặc nam trang, người trong cung cũng biết nàng là vị hôn phu của Lăng Nhục Tâm, là người trong lòng Thiên Nhan. Nếu bị người khác bắt gặp nàng nằm trong khuê phòng của Thiên Nhan, thì nàng hết đường chối cãi.

Thấy người kia rời đi, nàng thở nhẹ ra một hơi. Nhưng lại phát hiện chuyện không ổn. Công chúa Thiên Nhan hiện giờ đang nằm ngay cạnh nàng, nếu Thiên Nhan tỉnh lại, thân phận của nàng chắc chắn sẽ bị vạch trần. Cũng may, hình như Thiên Nhan ngủ rất say, căn bản không phát hiện ra sự có mặt của nàng.

Thanh Hạm cố gắng giữ bình tĩnh, cố làm cho mình tỉnh táo hơn để đoán xem ý đồ của hắc y nhân khi bày ra liên hoàn kế để đưa nàng tới khuê phòng của Thiên Nhan là vì cái gì?!

Có điều, đầu óc nàng giống như không thể khống chế được, còn chưa kịp tỉnh táo lại, thì đã cảm thấy vô cùng khô nóng. Mũi nàng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể Thiên Nhan truyền đến, tim nàng không biết vì sao bỗng đập nhanh hơn. Trong đầu nàng lúc này, lại chỉ tràn ngập hình ảnh của Lăng Nhục Tâm, nàng nhớ lòng ngực gầy của hắn, làn môi dịu dàng của hắn, sự vuốt ve nhẹ nhàng mềm mại của hắn.

Càng lúc Thanh Hạm càng cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, trong lòng giống như bị hàng trăm bàn tay cào xé, khiến nàng như phát cuồng. Bỗng nàng nhớ Huyền Cơ Tử từng dạy nàng Thanh tâm chú, nên chẳng thềm quan tâm xem có tác dụng hay không, thềm niệm trong lòng. Qua hơn nửa khắc, cuối cùng nàng cũng cảm thấy cơ thể tỉnh táo hơn một chút.

Thì ra, Huyền Cơ Tử thấy nàng trời sinh hiếu động, lại bộp chộp, dễ cáu giận, thường xuyên khuyên nàng làm việc phải suy nghĩ kỹ càng nhưng nàng cũng không nghe. Ông thật sự không có cách nào, bèn truyền Thanh Tâm chú cho nàng, dặn nàng khi nào không thể khống chế được tâm trạng thì niệm theo chú này, có thể hoá giải tâm tình của nàng.

Vừa cảm thấy đỡ, Thanh Hạm liền muốn chống người ngồi dậy. Nàng nhất định phải nghĩ cách rời khỏi đây, không thể để cho quý khách của gã kia thành công. Tuy không biết gã toan tính điều gì, nhưng nàng biết, chỉ cần nàng rời khỏi được Lưu Vân các này, thì nàng sẽ phá vỡ được âm mưu của người đó.

Nàng dùng hết sức lực mới ngồi dậy được, lúc này lại nghe Thiên Nhan khẽ hắng giọng. Tiếng hừ kia rất nhẹ, nhưng cũng rất mỉa mai, khiến tim nàng lại đập mạnh hơn. Vừa quay đầu nhìn Thiên Nhan, đã thấy không biết nàng ta khẽ mở mắt từ bao giờ, mặt nàng ta hơi ửng hồng, trong con ngươi như phủ một màn sương mù, ngơ ngác nhìn nàng.

Thanh Hạm kinh hãi, thân thể khó khăn lắm mới ngồi dậy được lại mềm nhũn, ngã nhào xuống giường. Thiên Nhan nghiêng đầu hỏi: “Thanh Hạm, là chàng sao?” Giọng nàng ta hơi khàn, trong con ngươi như loé lên ánh sáng dị thường. Thanh Hạm nhận ra, đó là dục vọng.

Thấy nàng ta không nhanh nhẹn như bình thường, sắc mặt và giọng nói cũng biến đổi nhiều. Mặt ửng hồng lên, khiến Thanh Hạm hoảng hốt, không phải nàng ta cũng trúng độc chứ?!

Thanh Hạm không trả lời nàng ta, còn đang bận thềm niệm Thanh tâm chú. Có điều, luồng nhiệt nóng vừa mới dịu đi được một chút, tay Thiên Nhan lại vươn tới, cánh tay mềm mại như không xương, nhẹ nhàng vòng qua cổ Thanh Hạm, nói: “Nhất định là ta đang mơ, nếu không, chàng làm sao có thể ở đây. Có điều, chàng đã đến, ta sẽ không để cho chàng đi nữa. Chàng cũng biết, ta thật sự thích chàng!”

Giọng nói của Thiên Nhan vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng, mang theo một vẻ mê hoặc khó cưỡng, bàn tay cũng bắt đầu sờ loạn trên người Thanh Hạm. Thanh Hạm hoảng hốt, dùng toàn lực gạt tay nàng ra, nhưng vẫn chậm một chút, tay nàng đã sờ thấy ngực Thanh Hạm.

Thiên Nhan dường như cũng kinh hoảng, mắt tỉnh táo hơn nhiều, giật mình nhìn Thanh Hạm nói: “Chàng... chàng là nữ tử sao?”

Hết Chương 10.1

Chương 10.2.

Cảm giác khô nóng ập đến khiến Thanh Hạm mất hoàn toàn sức lực, chỉ biết trừng mắt nhìn Thiên Nhan, không biết nàng ta định làm gì tiếp.

Ai ngờ, Thiên Nhan lại cười hi hi nói: “Chàng xem ta này, đúng là hồ đồ. Người ta nói cảnh trong mơ không thể tin, chàng đã cưới một nữ tử như Lăng Nhục Tâm rồi, làm sao có thể là nữ nhân được? Có điều, giấc mơ này quá chân thật, sau này ta có nói cho ai nghe, chi e cũng chẳng ai tin!” Dứt lời, nàng lại cười, giọng càng lúc càng trầm thấp, giống như lại đi vào giấc ngủ.

Nghe nàng ta nói vậy, Thanh Hạm khẽ thở phào một hơi. Cứ để nàng ta vĩnh viễn coi chuyện này là giấc mộng đi, nếu không sẽ phiền phức lớn. Nàng lại muốn ngồi dậy, nhưng tay Thiên Nhan đè lên ngực nàng, khiến cho thân mình vốn đã không cử động được, giờ càng nặng nề hơn. Nàng cực kỳ sốt ruột, nhưng càng cố gắng thì người càng không có lực.

Thanh Hạm lo đến phát khóc, nhưng cũng biết khóc không giải quyết được vấn đề gì. Người vừa nóng vừa khó chịu, lại không có sức lực, nàng phải làm sao mới được đây? Lăng Nhược Tâm, chàng ở đâu? Chàng tới cứu ta được không?

Vừa nghĩ đến Lăng Nhược Tâm, đột nhiên nàng lại nhớ tới khi hai người bị rơi xuống hoàng lăng, đã gặp biết bao nguy hiểm, có điều, nguy hiểm ở đâu cũng không thể hiểm ác hơn lòng người ở đây. Nhớ tới hoàng lăng, nàng chợt nhớ ra, lúc Lăng Nhược Tâm vì cứu nàng, liền xoay người trên không tránh những mũi tên độc bắn tới, trong mắt nàng bỗng dấy lên hy vọng. Đúng vậy, nàng không đi được, thì nàng có thể lặn, không đi được ra khỏi phòng, thì có thể lặn ra khỏi phòng này mà!

Cũng may, hắc y nhân kia chỉ vén một góc chăn lên rồi đặt nàng vào, nên dù có lặn một vòng cũng không có gì cản. Phịch một tiếng, nàng rơi từ trên giường xuống. Tiếng động vừa rồi dường như cũng làm Thiên Nhan giật mình, nàng ta hô lên: “Thanh Hạm, đừng đi, ở bên ta một lúc nữa!”

Ngã xuống đất làm nàng đau đớn nên cũng tỉnh táo hơn một chút. Nghe thấy Thiên Nhan kêu lên, Thanh Hạm cũng không dám để ý tới nàng ta. Với bộ dạng hiện giờ, nàng không thể đi qua cửa chính được. Lúc hắc y nhân kia đưa nàng vào cũng là đi qua cửa sổ, nàng liền quét mắt xác định vị trí chính xác, sau đó lặn theo hướng cửa sổ.

Qua khoảng một khắc sau, cuối cùng nàng cũng lặn được tới dưới cửa sổ. Thanh Hạm không khỏi thở phào một hơi. Khi hắc y nhân rời đi cũng không đóng kín cửa sổ, gió lạnh từ ngoài thổi vào càng giúp nàng tỉnh táo hơn một chút, lại niệm tiếp Thanh tâm chú, khí lực trên người khôi phục được thêm một chút.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến những tiếng ồn lớn. Thanh Hạm thầm cười lạnh, ồn ào lâu như vậy rồi, chính chủ cuối cùng cũng lên sân khấu. Có điều, cũng phải cảm ơn bọn họ đã cho nàng thời gian dài như vậy. Nàng dùng toàn lực đứng lên, đưa tay kéo một tấm rèm lụa ra, dùng cơ thể khẽ đẩy cửa sổ, đúng lúc này, tiếng một cung nữ truyền đến: “Công chúa, người vẫn đang ngủ à? Nương nương có việc gấp tìm người!”

Thiên Nhan lúc này còn đang mơ màng, làm sao có thể trả lời nàng ta. Bên cạnh có một giọng nam nói: “Hoàng muội, mau tỉnh lại đi, phụ hoàng có chuyện rồi, mẫu hậu bảo chúng ta qua đó!”

Nghe giọng nam từ kia, Thanh Hạm thấy rất xa lạ, nhưng cũng biết người đó chắc cũng là hoàng tử. Hoàng đế xảy ra chuyện lớn à? Xem ra, Lăng Nhược Tâm đã đoán đúng, nhưng hiện giờ, nàng không có thời gian để do dự. Thanh Hạm cúi đầu nhìn bức tường cao khoảng hơn một trượng. Độ cao này, nếu là trước đây thì không là gì với nàng. Nhưng hiện giờ, nếu nàng nhảy từ độ cao này xuống, nếu không cẩn thận chỉ e sẽ mất mạng.

Hơn nữa, dù bây giờ nhảy xuống cũng không ích gì. Bên ngoài Lưu Vân các còn có tường bao. Với tình hình hiện giờ của nàng, nhất định không thể qua nổi. Nếu phải nhảy, thì phải nhảy qua cả bức tường bao kia nữa. Có điều, bức tường kia còn cách lầu hai của Lưu Vân các khoảng một trượng.

Tiếng gọi ngoài cửa càng lúc càng to, Thanh Hạm biết nếu Thiên Nhan không mở cửa, bọn họ cũng sẽ phá cửa mà vào. Thật ra, nàng cũng vẫn còn may mắn, vì bình thường Thiên Nhan rất kiêu căng, nên những người kia đều có chút e ngại đối với nàng ta, nếu không, họ đã phá cửa vào từ lâu rồi.

Trong đầu Thanh Hạm lại hiện ra khuôn mặt của Lăng Nhược Tâm, nàng thầm nói với mình: kiếp nạn này dù thế nào nàng cũng phải trốn thoát. Nàng tuyệt đối không thể chết thế này được. Bọn họ còn chưa chính thức ở bên nhau, nàng cũng chưa được hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc với hắn! Thanh Hạm nhắm mắt lại, rồi túm lấy tấm rèm lụa trên cửa sổ, không biết sức lực của nàng ở đâu ra, liền nhẹ nhàng nhảy từ trên lầu xuống bên ngoài tường bao.

Ngay lúc Thanh Hạm vừa đẩy cửa nhảy xuống, thì cánh cửa phòng cũng bị người ta phá ra.

Sau khi Thanh Hạm rơi xuống tường bao, chân khí trên người cũng tiêu tan hết. Nàng ngã từ trên bờ tường xuống đất. May mà bức tường kia rất thấp, chỉ khoảng hơn ba thước, nên ngã xuống cũng không có hậu quả nặng nề lắm. Mọi người lúc này đều đang quan tâm đến Thiên Nhan, dù nàng ngã xuống có phát ra tiếng động, nhưng cũng không ai để ý.

Cú ngã này tuy không có hậu quả nặng nề nhưng cũng khiến nàng đau đớn không ít. Nổi đau trên người làm thần trí nàng thanh tỉnh hơn. Nơi này không an toàn, nàng phải nhanh chóng rời đi. Thấy bên cạnh có một cành cây, Thanh Hạm liền nhặt lên, rồi cố gắng chống người lần đi từng bước một.

Nàng không quen thuộc đường đi trong hoàng cung, chỉ nhớ Lưu Vân các ở ngay bên cạnh ngự hoa viên. Chỉ cần đến được Ngự hoa viên, là coi như nàng an toàn rồi. Nhờ có suy nghĩ này chống chọi mà nàng có thêm chút khí lực. Ở đây vốn có vài thị vệ, nhưng vì đêm nay trong cung xảy ra chuyện lớn, thị vệ cũng đều được điều đi hết.

Thanh Hạm đi rất chậm, có những lúc còn muốn buông xuôi, nhưng nàng biết, nếu bây giờ buông xuôi chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nàng cố gắng cắn răng bước tiếp. Không biết đi bao lâu, khí lực trên người lại mất hết, chân nàng rớt cuộc cũng không thể cử động nữa. Nàng vấp vào một gốc cây từ đằng, cả người ngã nhào xuống đất, lại gặp đúng sườn dốc, nên nàng cứ lặn xuống theo con dốc đó.

Dưới sườn dốc có một tảng đá, đập vào đầu khiến nàng hoa cả mắt, máu từ từ chảy từ trên trán xuống, làm mờ mắt nàng. Bỗng nàng thấy chân lạnh đi, thì ra dưới sườn dốc này chính là hồ nước mà Thanh Hạm gặp Thiên Nhan ngày ấy.

Nước hồ lạnh lạnh khiến Thanh Hạm thư thái hơn nhiều, cơn đau trên đầu cũng như không, nàng liền từ từ xê dịch người, tựa đầu lên tảng đá, ngâm cả người trong hồ nước, cảm giác khô nóng rút đi nhiều khiến nàng vô cùng thoải mái. Nàng biết nơi này đã cách Lưu Vân các khá xa, suy nghĩ liền thả lỏng, dựa vào tảng đá kia ngủ quên.

Không biết qua bao lâu, Thanh Hạm bỗng thấy người ấm áp hơn, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng Lăng Nhược Tâm lo lắng gọi. Nàng cố gắng mở mắt, nhưng mí mắt như bị ngàn cân đè xuống, không thể nào mở ra được. Ngửi thấy mùi phong lan quen thuộc, nàng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Tai nàng thoáng nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc, nghi ngờ của Tần Phong Dương: “Lăng Nhược Tâm, ngươi buông nàng ra!”

Giọng Lăng Nhược Tâm hơi trầm thấp vang lên: “Buông nàng ra? Tam hoàng tử đang đùa đấy à? Không phải ngươi muốn qua cầu rút ván đấy chứ?”

Tần Phong Dương hừ một tiếng: “Đúng là ta muốn qua cầu rút ván đấy. Ngươi thật quá thủ đoạn, dám bôn cọt bản vương. Ngươi lừa bản vương đến khổ sở. Nàng rõ ràng là một nữ nhân!”

Nàng là một nữ nhân? Đương nhiên, nàng vốn là nữ nhân mà, có điều, suy nghĩ lại thoáng rối loạn, sao Tần Phong Dương phát hiện ra nàng là nữ nhân? Nếu lúc này Thanh Hạm tỉnh táo, thì đương nhiên sẽ biết, Tần Phong Dương có phát hiện ra nàng là nữ nhân cũng không có gì kỳ quái.

Vì nàng ngâm trong nước đã lâu, nên mảnh vải bó ngực không biết bị nước làm tung ra từ lúc nào, miếng yếm hầu giả cũng bị nước đánh tan. Mái tóc bình thường hay buộc cao, vì tối hôm qua lẫn lộn vất vả mà xoã tung ra, mềm mại phủ xuống bờ vai. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vết thương, không thanh tú như xưa nhưng lại khiến người ta đau lòng, xót xa.

Hai tay Lăng Nhược Tâm ôm chặt Thanh Hạm, cả đêm giày vò bày mưu tính kế khiến hân hơi mệt mỏi, tuy trong mắt đầy vẻ vui mừng khi tìm thấy Thanh Hạm, nhưng lại càng đau lòng hơn khi nhìn bộ dạng bây giờ của nàng.

Bình thường, mỗi ngày Lăng Nhược Tâm đều dùng được đặc chế bôi lên cằm, khiến cho cằm hân giống như nữ tử khác, vừa trắng vừa mịn. Có điều, gần đây suốt cả đêm qua, hân cũng không có thời gian dùng được xoa đi vết râu mờ mờ. Lúc này, tuy hân mặc nữ trang, nhưng vẫn nhìn thấy vết râu đen mờ mờ trên cằm, giới tính bộc lộ rõ ràng không thể che giấu được.

Lăng Nhược Tâm biết thân phận của hai người đã bị lộ, chỉ nhìn Tần Phong Dương nói: “Dù Tam hoàng tử muốn qua cầu rút ván, cũng nên nhìn cho rõ tình hình trước mắt. Hiện giờ, ngươi mất thời gian gây sức ép với ta, không sợ Thái tử bày ra chuyện khác hay sao?”

Trong mắt Tần Phong Dương thoáng có sự chần chừ do dự, nhưng lập tức kiên định hơn. Hân rút trường kiếm chỉ vào Lăng Nhược Tâm nói: “Ta muốn giang sơn, nhưng cũng muốn cả mỹ nhân. Hôm nay tình hình trong cung đã ổn định. Dù Tần Phong Ảnh có bản lĩnh đến đâu cũng không thể thay đổi nữa. Giờ ngươi hãy để Thanh Hạm lại. Nếu có chấp, cứng đầu, thì đừng trách ta trở mặt!”

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh: “Nàng là thê tử của ta, nếu ngay cả thê tử của mình mà ta cũng không bảo vệ được, thì đúng là uổng phí cuộc đời này rồi!”

Tần Phong Dương cười lạnh: “Ngươi đúng là có bản lĩnh! Một đại nam nhân lại giả gái hơn hai mươi năm trời mà không bị ai phát hiện. Tâm cơ và thủ đoạn này khiến người ta không thể không bội phục. Có điều, dù bản lĩnh của ngươi có lớn đến đâu, thì kiếp nạn hôm nay ngươi cũng không thể tránh khỏi. Ta không tin ngươi có thể mọc cánh mà bay ra!” Hân nhìn Lăng Nhược Tâm, nói tiếp: “Có lẽ ngươi nên chết từ lâu rồi. Còn phải bị tru di cửu tộc mới đúng. Huyền Thái son trang thật to gan, cũng thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Dám ngang nhiên kháng chỉ!”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “Không phải là ngang nhiên kháng chỉ, mà là bị cái thứ mà đám các người gọi là quân chủ ấy, tra tấn đến người không ra người, quỷ không ra quỷ nữa. Đường đường là một nam tử lại phải giả nữ mới có thể kế thừa cơ nghiệp của Huyền Thái son trang vốn là của mình. Chuyện hôm nay, ta đã dự đoán trước từ lâu, có điều, ta vẫn nhìn nhầm ngươi. Ta cứ nghĩ ngươi có nhân tình hơn Tần Phong Ảnh kia.”

Tần Phong Dương hung hăng nói: “Ta không ngoan độc như Tần Phong Ảnh, nhưng cuộc đời này, ta hận nhất kẻ nào lừa gạt ta. Lăng Nhược Tâm, đến hôm nay rốt cuộc ta cũng hiểu được vì sao ngươi vẫn canh cánh trong lòng hành động của ta ngày ấy!”

Lăng Nhược Tâm chán nản cười: “Không phải ngươi hận nhất người khác lừa gạt ngươi, mà là trong lòng ngươi, chỉ sợ đã quá yêu Thanh Hạm rồi. Ngươi thu lại hết mấy cái lý do lý tưởng này của ngươi đi. Còn ta, hôm nay dù có chết, ta cũng không buông Thanh Hạm ra.”

Giọng nói của hân cực kỳ kiên định, tuy đầu óc Thanh Hạm còn rất mơ hồ, nhưng nàng vẫn nghe rõ những lời này của hân.

Thanh Hạm vô cùng cảm động, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên cơ thể hân, nàng bỗng yên tâm vô cùng. Nàng nghĩ, nếu hôm nay Lăng Nhược Tâm thật sự chết vì nàng, nàng cũng không muốn sống một mình trên đời này nữa. Trong lòng nàng thầm lời cả mười tám đại tổ tông của Tần Phong Dương ra mà ân cần hỏi thăm. Nàng rất muốn nói cho hân ta biết, dù là từ đầu hay cho tới bây giờ, nàng cũng không hề yêu hân ta! Không biết từ bao giờ, Lăng Nhược Tâm đã chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong lòng nàng, vị trí đó không ai có thể lay động được!

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Lăng Nhược Tâm, ngươi hẳn phải biết rõ, hậu quả của việc ngươi cứng đầu, cố chấp như thế sẽ thế nào. Không phải ngươi muốn dùng sinh mạng của hơn một nghìn con người trong Huyền Thái son trang ra để đùa chơi chứ?”

Lăng Nhược Tâm cũng lạnh lùng đáp: “Ta không tàn nhẫn như người trong hoàng thất các ngươi, có thể động thủ giết chính phụ hoàng, huynh đệ của mình. Nếu ngươi cố tình muốn dùng tất cả các biện pháp để đối phó ta chỉ vì muốn có được Thanh Hạm, thì ta cũng khuyên ngươi một câu. Tam hoàng tử, ngươi cũng đừng mãi u mê không chịu tỉnh táo như thế. Nếu ta cố chấp, hậu quả là mất đi một nghìn mạng người của Huyền Thái son trang, thì hậu quả của việc ngươi cố chấp, chính là cả giang sơn này!”

Khi Tần Phong Dương nghe đến câu ‘giết phụ hoàng, giết huynh đệ’, trong lòng hân vô cùng đau xót. Sự bi thương lớn nhất của người trong hoàng thất, đó là vĩnh viễn không cảm nhận được sự ấm áp của tình thân. Mà, bên cạnh hân từ trước đến giờ tuy không thiếu mỹ nữ, nhưng trừ Thanh Hạm ra, không có nữ nhân nào có thể đi vào trong tim hân. Sự trong sáng, linh động của nàng, sự nghịch ngợm của nàng, sự đáng yêu của nàng, mỗi một hành động đều chạm vào tim hân.

Tần Phong Dương biết rất rõ, cả đời này, trừ Thanh Hạm ra, hắn sẽ không thể nào yêu thương một nữ tử nào khác nữa. Hắn đã mất đi tình thân, hắn không muốn mất cả tình yêu. Tim của hắn đã có quyết định, liền hừ lạnh: “Vậy giờ ta sẽ nhìn xem, rốt cuộc ai mới thực sự là người u mê không chịu tình ngộ!”

Hắn vừa dứt lời, thị vệ bên cạnh đều nhất loạt rút bội kiếm, hướng thẳng về phía Lăng Nhượng Tâm.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: Quan hệ hoà hợp

Lăng Nhượng Tâm nhìn mũi kiếm của hắn, khẽ mỉm cười nói: “Tam hoàng tử không cần phải vội vàng như thế. Sự tình chỉ sợ sẽ không chấm dứt nhanh như vậy đâu, sao ngươi không nhìn phía sau xem. Nếu ta không nhìn lầm, thì hình như có làn khói rất dày đang bay lên từ phía tẩm cung của Hoàng thượng. Ngươi thật sự chỉ cần mảy may không cần giang sơn à?!” Tần Phong Dương đang quay lưng về phía tẩm cung, nên không nhìn thấy gì.

Tần Phong Dương hừ lạnh: “Ta thấy ngươi chết đến nơi rồi còn dám nói hươu nói vượn!” Tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắn lại hơi lo lắng.

Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Tam hoàng tử chỉ cần quay đầu lại là biết có phải ta nói hươu nói vượn hay không mà! Ta chưa bao giờ quá tin tưởng vào huynh đệ hai người các ngươi, thì sao có thể không giữ đường lui cho mình?!” Con ngươi sâu thẳm của hắn đen lại, vừa u ám, vừa mang theo vẻ khinh bỉ.

Nghe hắn nói vậy, Tần Phong Dương bán tín bán nghi, nhìn về mặt bình tĩnh của hắn không giống như đang bịa chuyện, cuối cùng, hắn ta không kìm được, liền quay đầu lại nhìn. Ngay tại thời khắc đó, thân hình Lăng Nhượng Tâm chợt loé lên, một tay ôm Thanh Hạm, một tay vươn dài ra, chế trụ cổ Tần Phong Dương, nói với thị vệ xung quanh hắn: “Toàn bộ lui ra ngoài ba trượng cho ta, nếu không, ta sẽ giết chết Tam hoàng tử.”

Tần Phong Dương hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc quay đầu lại mà không nhìn thấy gì, lực đạo trên cổ cũng nói cho hắn biết, cuối cùng hắn cũng trúng kế. Hắn thật sự nghĩ không ra, giờ phút này, sao Lăng Nhượng Tâm còn có thể giữ được bình tĩnh như vậy, nói dối không chớp mắt. Hắn lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”

Lăng Nhượng Tâm chỉ chờ thời khắc hắn quay đầu, khói từ tẩm cung là giả, sự bình tĩnh trong mắt hắn cũng là giả, chỉ có trời mới biết vừa rồi hắn căng thẳng đến thế nào, hắn cũng biết, thời khắc này là cơ hội thoát thân duy nhất của hắn và Thanh Hạm.

Lăng Nhượng Tâm khẽ cười nói: “Ta không giống như Tam hoàng tử, vừa muốn giang sơn lại vừa muốn mỹ nhân. Ta chỉ muốn thê tử của chính mình. Ngươi cũng đừng quá lo lắng, ta chẳng qua chỉ muốn mời Tam hoàng tử đưa chúng ta ra khỏi cung thôi! Chỉ cần chúng ta an toàn, sẽ không tổn hại đến một sợi lông của Tam hoàng tử.” Mặt Thanh Hạm càng lúc càng đỏ, nếu không giải độc, hắn cũng không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào, hắn không thể trì hoãn thêm nữa.

Đám thị vệ nhìn thấy Tần Phong Dương bị bắt, trong lòng đều kinh hãi, muốn tiến lên cứu nhưng lại sợ ‘ném chuột vỡ đồ’, tuy kiếm vẫn hướng về phía trước, nhưng người thì chậm rãi lùi về sau.

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Tay Lăng Nhượng Tâm tăng thêm lực, móng tay cắt vào da cổ hắn, máu tươi rỉ ra, khiến hắn cảm thấy hô hấp khó khăn.

Lăng Nhượng Tâm lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không đồng ý, vậy thì đành phải mời Tam hoàng tử chết cùng chúng ta thôi. Có điều, chúng ta chỉ là dân đen, sinh mạng vốn chẳng đáng giá gì. Mà Tam hoàng tử là hoàng tử, hai mạng chúng ta đổi lấy một mạng của ngươi cũng coi như có lời.” Giọng điệu của hắn cực kỳ bình tĩnh, lại tràn ngập sát khí. Tiếng nói vốn đã trầm thấp, qua một đêm lẫn lộn vất vả lại càng khàn hơn, khiến người ta kinh hãi.

Tần Phong Dương biết hắn dám nói dám làm, suy đi tính lại, nếu giờ phút này thật sự chết trên tay hắn, thì cực kỳ ngu ngốc, lập tức phát tay với thị vệ. Lúc này, đám thị vệ mới tản ra một chút.

Lăng Nhượng Tâm cười nói: “Tam hoàng tử quả nhiên là người thông minh!” Vừa nói, hắn vừa lôi Tần Phong Dương đi ra phía cửa hoàng cung.

Lăng Nhượng Tâm biết trong cung xảy ra chuyện lớn, nên bây giờ chỉ e là toàn bộ thị vệ trong cung đều ở trong trạng thái cảnh giới cao độ, nếu đi theo cửa chính, có lẽ sẽ có biến cố khác, rút lui theo cửa hông là cách tốt nhất. Hắn thường đến hoàng cung, nên cũng quen thuộc đường xá, nhớ đến một cửa hông thường không có mấy người ra vào, hắn liền vừa kéo Tần Phong Dương, vừa ôm Thanh Hạm, lùi tới cạnh cửa.

Thấy hắn biết lối đi này, trong lòng Tần Phong Dương vô cùng kinh ngạc, lại hơi chán nản, hắn ta vốn nghĩ bị Lăng Nhượng Tâm bắt thế này, có lẽ sẽ dẫn

thêm nhiều thị vệ khác tới, không ngờ lại chẳng kinh động đến ai, cả hoàng cung giống như một toà thành trống rỗng. Hắn xoay đầu nhìn xung quanh không có người nào khác, tuy bọn họ đi chuyển trong yên lặng, nhưng cũng đâu đến mức thế này chứ. Nghĩ đến cách làm việc cực kỳ kỳ cang của Lăng Nhược Tâm, trong lòng hắn càng thấy lo lắng hơn.

Đến cửa cung, Lăng Nhược Tâm liền chỉ vào đám thị vệ kia nói: “Ra lệnh cho bọn họ lùi ra sau mười trượng!”

Tần Phong Dương bắt đầu nói: “Các người lùi về phía sau!”

Đám thị vệ nghe lệnh lùi lại.

Nhìn thấy thị vệ đã lùi xa, khoe miệng Lăng Nhược Tâm khẽ nhếch lên cười, khẽ nói vào tai Tần Phong Dương: “Tam hoàng tử, ta còn muốn báo cho người một tin. Thái tử chưa chết. Trò chơi này, các người từ từ chơi tiếp đi! Thứ cho ta không theo hầu được!” Dứt lời, hắn đưa tay điểm huyệt sau lưng Tần Phong Dương, rồi ôm Thanh Hạm chạy khỏi cung.

Tần Phong Dương quay lưng về phía Lăng Nhược Tâm, lại bị hắn điểm huyệt nên không nhìn thấy hướng hắn bỏ chạy, trong lòng còn đang bị lời nói của hắn làm cho kinh hoàng. Tần Phong Dương chưa chết?! Sao thế được, rõ ràng chính mắt hắn đã nhìn thấy Lăng Nhược Tâm đâm một đao vào tim hắn ta mà?! Lúc này, phía tâm cung bỗng bốc khói cuộn cuộn, Tần Phong Dương hoảng hốt, xem ra Lăng Nhược Tâm cũng không hoàn toàn lừa hắn.

Bọn thị vệ giải huyệt giúp hắn, hắn quay đầu, thấy Lăng Nhược Tâm đã biến mất tăm, đành nghiêng rằng nói: “Hồi cung!” Trong lòng lại cực kỳ oán hận Lăng Nhược Tâm, tuy trước đây hắn luôn cảm thấy, Lăng Nhược Tâm tâm cơ rất sâu, nhưng tâm cơ đó chẳng qua cũng chỉ toả hào quang ở Huyền Thái sơn trang mà thôi, nhưng lần này giao thủ, hắn đã hoàn toàn hiểu được, hắn thật sự đã thua trên tay Lăng Nhược Tâm.

Tâm tư Tần Phong Dương vô cùng hỗn loạn, nhìn bộ dạng của Thanh Hạm, không khó để nhận ra nàng trúng xuân dược. Hắn nghiêng chặt rằng, Lăng Nhược Tâm đưa Thanh Hạm đi như vậy, có lẽ hắn và Thanh Hạm về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Lăng Nhược Tâm ôm Thanh Hạm đi thẳng ra ngoài cung khoảng hơn hai dặm thì Thanh Sơn và Lạc Thành đều đuổi theo kịp. Vừa nhìn bộ dạng của Lăng Nhược Tâm, họ đều hoảng hốt. Cho đến hôm nay bọn họ mới biết, môn chủ của bọn họ lại là một nam tử! Còn tướng công của môn chủ lại là nữ tử!

Lăng Nhược Tâm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lạnh lùng hỏi: “Kỳ lạ lắm sao?” Hắn đương nhiên biết sự kinh ngạc trong mắt bọn họ từ đâu mà có.

Thanh Sơn hồi phục tinh thần, thấy Lạc Thành vẫn còn đang ngăn người liền khẽ đẩy hắn một cái rồi nói: “Ngựa đã chuẩn bị tốt, phòng ở biệt viện cũng đã thu dọn xong.”

Lăng Nhược Tâm hừ một tiếng: “Ta biết vì sao các người giết mình, nhưng các người chỉ cần biết, ta là môn chủ của các người là được rồi. Còn về chuyện ta là nam hay nữ thì không hề quan trọng!”

Thanh Sơn vội đáp: “Vâng! Môn chủ!” Bình thường hắn vốn đã thông minh, nên hiểu ngay ý của Lăng Nhược Tâm. Quả thật, môn chủ là nam hay nữ cũng không quan trọng, quan trọng là... môn chủ đã cứu mạng hắn.

Lạc Thành hơi bối rối nói: “Đến bây giờ ta vẫn không thể tưởng tượng được nam nhân có thể giả nữ giống như vậy. Ta nhìn thường xuyên mà cũng không phát hiện ra...” Bỗng, nhìn thấy sắc mặt không được tốt của Lăng Nhược Tâm, Thanh Sơn lại vội kéo tay áo hắn, nên hắn cũng dừng ngay lập tức.

Lăng Nhược Tâm trừng mắt liếc hai người một cái nói: “Các người đi biệt viện với ta. Báo cho huynh đệ trong môn, chú ý chặt chẽ động tĩnh trong hoàng cung, có bất cứ điều gì dị thường, phải báo với ta ngay.” Dứt lời, hắn cười khoái mã hai người đã chuẩn bị, ôm Thanh Hạm vội rời đi.

Thanh Sơn và Lạc Thành cũng vội giục ngựa đuổi theo.

Vừa đến biệt viện, Lăng Nhược Tâm liền vô khăn mặt lau vết bẩn trên mặt Thanh Hạm. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng đầy vết thương, hắn không khỏi đau lòng, ánh mắt càng thêm sâu. Tần Phong Dương, Tần Phong Ảnh, những gì các người làm với ta hôm nay, sẽ có một ngày ta đòi lại hết.

Cả quãng đường được Lăng Nhược Tâm ôm, Thanh Hạm chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, mấy lời của Lăng Nhược Tâm và Tần Phong Dương nói với nhau, nàng cũng chỉ mơ màng nghe thấy. Có điều, ngửi được mùi hương phong lan nhàn nhạt từ người Lăng Nhược Tâm, khiến nàng vô cùng thư thái, trong lòng càng thêm rung động, nhưng thân thể mềm nhũn không thể cử động được.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng nàng cảm thấy giống như được đặt lên một chiếc giường vô cùng mềm mại, thoải mái, khiến nàng còn muốn cười lên. Trên mặt tuy rất đau đớn, nhưng lại có một bàn tay dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve, vừa ấm áp vừa thoải mái. Khi đôi tay kia vuốt lên trán nàng, nàng không thể nhịn được nữa, nhẹ đưa tay lên giữ chặt lại.

Thấy miệng nàng hơi nhếch lên cười, trong lòng Lăng Nhược Tâm không hiểu sao vô cùng đau xót. Cô bé ngốc này, còn cười được nữa. Nhưng hắn cũng cảm thấy ấm áp hơn nhiều, cũng chỉ có khi nhìn thấy nàng cười, hắn mới có thể cảm thấy ấm áp. Khi tay nàng giữ chặt tay hắn, hắn cũng không nhịn được, khẽ cười, vừa ngọt ngào, lại vừa đau lòng. Nếu không phải vì hắn, nàng cũng sẽ không chịu khổ như vậy.

Suốt cả đêm Thanh Hạm ngâm mình trong nước, xiêm y đã ướt đẫm, tuy vừa rồi đi đường đã khô nhiều, nhưng vẫn hơi ẩm. Lòng Lăng Nhược Tâm hơi lay động, hắn hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng cõng bỏ hết xiêm y trên người nàng, lại nhìn thấy trên người nàng đầy những vết xanh tím. Những vết thương này đều là vì hôm qua nàng ngã từ trên tường xuống lại bị rơi xuống hồ mà có.

Tim Lăng Nhược Tâm đập nhanh hơn, rồi lại đau lòng vô cùng. Hắn lấy khăn mặt, giúp nàng lau sạch bùn đất trên người, đến lúc lau xong, hắn cúi đầu,

nhẹ nhàng hôn lên vết thương trên người nàng.

Nụ hôn của Lăng Nhược Tâm đặt lên người Thanh Hạm khiến nàng run rẩy, môi của hắn dịu dàng như vậy, khiến nàng động tâm, chỉ bất hạnh là trên người không có chút sức lực nào, cổ họng cũng vô cùng khô khốc, nhưng vẫn thoả mãn phát ra một tiếng rên rất nhỏ.

Nghe thấy tiếng nàng, mắt Lăng Nhược Tâm càng sâu hơn, nhìn thấy môi Thanh Hạm trắng bệch, còn như bị tróc da, có lẽ nàng đang rất khát, liền uống một hớp nước, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, mớm nước cho nàng. Cứ như vậy, hắn mớm cho nàng vài ngụm nước.

Thanh Hạm cảm thấy môi được chạm vào rất dịu dàng, ngay sau đó, một dòng chất lỏng ấm áp, ướt át truyền vào miệng, chảy vào cổ họng đang khô khốc, vô cùng thoải mái. Sự dịu dàng kia còn mang theo mùi hương nhàn nhạt trên người Lăng Nhược Tâm, biết hắn đang mớm nước cho nàng, nàng liền thoả mãn uống vài hớp, cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, sự rung động trong lòng càng sâu hơn. Lúc hắn lại mớm nước cho nàng tiếp, cuối cùng nàng cũng không nhận được, vòng tay ôm cổ hắn, cái lưỡi dính hương cũng vươn ra, liếm một vòng đôi môi hơi khô.

Môi Lăng Nhược Tâm cũng đang dán vào môi nàng. Khi lưỡi Thanh Hạm lướt qua môi hắn, hắn cảm thấy toàn thân run lên, tay nàng vừa vòng qua cổ hắn, rốt cuộc hắn không thể kìm chế thêm, nhẹ nhàng phủ lên người nàng.

Môi lưỡi gần bó mang đến một cảm giác vô cùng tuyệt vời, khiến hai người càng muốn tiến thêm một bước, tiếp xúc gần gũi hơn. Trong lòng Lăng Nhược Tâm hiểu rất rõ, phản ứng của Thanh Hạm thế này chỉ sợ là do tác dụng của Mê tình thảo, nên không khỏi rầu rĩ, có điều, thân thể nàng mềm mại như một con linh xà, bám lên người hắn, khiến đầu óc hắn nhất thời trống rỗng. Do dự một lát, cuối cùng hắn tự nhủ: dù lần này không phải là nàng cam tâm tình nguyện, hắn cũng vẫn muốn nàng...

Trong lòng Lăng Nhược Tâm cảm thấy may mắn vô cùng, nếu không phải Tàn Phong Ảnh muốn vu oan, hắn thật không dám tưởng tượng tình cảnh của nàng lúc này. Nếu đề nam nhân khác chạm vào nàng... hắn nghĩ cũng không dám nghĩ thêm nữa.

Lăng Nhược Tâm hơi phiền muộn, nhưng cũng biết tất cả những chuyện này không thể trách Thanh Hạm được, chỉ là, hiện giờ nàng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì nằm trong lòng hắn, đó là ơn huệ lớn nhất ông trời ban cho hắn rồi. Sáng sớm nay, khi hắn và Tàn Phong Dương tìm thấy nàng bên hồ, hắn vui mừng khôn xiết vì nàng không xảy ra chuyện gì, nhưng đau đớn vô cùng vì nàng vì hắn mà chịu khổ như vậy. Hắn không dám nghĩ xem nàng tự mình trốn thoát thế nào, rồi lại thế nào mà rơi vào hồ nước. Nếu tâm trí của nàng không kiên định như vậy, thì chỉ sợ khi rơi xuống hồ đã chết đuối rồi.

Cảm ơn trời cao đã cho Thanh Hạm bình an vô sự...

Nghĩ đến đây, tình cảm của hắn với Thanh Hạm càng thêm sâu, động tác cũng dịu dàng hơn nhiều. Hắn nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên cổ nàng. Sự dịu dàng của hắn khiến cơ thể Thanh Hạm biến động mạnh hơn, trên người nàng càng ngày càng nóng, nóng đến mức toàn thân đều thấy khó chịu, chỉ có cách dán sát vào làn da lạnh lạnh của hắn mới thấy thoải mái hơn một chút, nghĩ vậy, người nàng càng hướng về phía hắn, dán chặt hơn vào người hắn.

Thanh Hạm hành động theo bản năng, nhưng lại khiến Lăng Nhược Tâm như phát điên, thân thể nóng bỏng của nàng, quấn chặt lên người hắn, một chút bản khoăn cuối cùng trong đầu cũng biến mất tăm mất tích. Có điều, hắn biết nàng bị thương, nên dù muốn phát điên cũng cố nén lại, nhẹ nhàng chạm vào người nàng, sợ nàng đau.

Dù Lăng Nhược Tâm có dịu dàng nhưng đến thời khắc mấu chốt kia, Thanh Hạm vẫn đau đớn vô cùng. Con đau kịch liệt khiến đầu nàng nhất thời tỉnh táo hơn một chút, hơi hé mở hai mắt, nhìn thấy mặt Lăng Nhược Tâm đầy vẻ áy náy nhìn nàng, cúi đầu nói với nàng: “Thật sự xin lỗi! Làm đau nàng!!!”

Đầu óc Thanh Hạm hơi mơ hồ, thật sự xin lỗi ư?! Lăng Nhược Tâm mà lại nói xin lỗi nàng? Mắt nàng mờ to hơn, lại nhìn thấy trong mắt hắn tràn ngập dịu dàng ấm áp, sự dịu dàng khiến nàng không nhận được chỉ muốn đắm chìm trong đó. Nàng không an phận, khê cử động, cũng vì sự không an phận của nàng, mà khiến người nào đó suýt nữa sụp đổ, trên lưng Lăng Nhược Tâm đã cháy mồ hôi đầm đìa, hắn nhỏ giọng mắng: “Chết tiệt!”

Cũng không biết ‘chết tiệt’ trong miệng hắn là muốn nói ai.

Sau khi cơn đau tan đi, thân thể Thanh Hạm vô cùng thoải mái, ấm áp, vừa ngọt ngào lại vừa sung sướng. Nàng khẽ hừ nhẹ, tiếng hừ đó, tuy nhỏ nhưng lại có ma lực rất lớn, khiến Lăng Nhược Tâm cũng không thể kiềm chế thêm.

Thanh Hạm nhẹ nhàng rúc sâu vào ngực hắn, một tay ôm vòng qua cổ hắn, một tay ôm thắt lưng hắn, yên tâm ngủ say. Còn Lăng Nhược Tâm, vì cả đêm không ngủ, tính kể cùng Tàn Phong Dương, lại qua cuộc mây mưa này, nhìn đáng vẻ yên lòng của Thanh Hạm, miệng hắn cũng khẽ cười hạnh phúc, ôm chặt nàng ngủ.

Tất cả những chuyện này, dù Thanh Hạm có chút cảm giác, nhưng trong đầu vẫn vô cùng mơ hồ, lại cảm thấy giống như đang mơ. Là một giấc mơ tuyệt vời như vậy, đẹp như vậy, lại hạnh phúc vô cùng, Lăng Nhược Tâm trong mộng cực kỳ dịu dàng, quan tâm, chăm sóc, khiến lòng nàng càng thêm ấm áp.

Chương 11.2

Khi Thanh Hạm tỉnh lại, ánh nắng vàng rực rỡ đã tiến vào qua khe cửa sổ, những hạt bụi nhỏ lẫn trong ánh nắng như đang nhảy múa, lại như đang chậm rãi bước đi. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, trừ tiếng thở đều của Lăng Nhược Tâm.

Thấy mình vẫn đang nằm trong lòng Lăng Nhược Tâm, nàng liền biết ngay một màn kia không phải là cảnh mộng mà là sự thật, mặt không khỏi đỏ hồng

lên, làn da mềm mại dưới tay nàng cũng tràn đầy xúc cảm, trong lòng càng thêm ngượng ngùng, nhẹ nhàng rút tay về. Có điều, ngay sau đó, tay nàng đã bị bắt lấy, giữ chặt trên lưng người nào đó.

Thanh Hạm hơi hoảng hốt, lúc ngược mắt nhìn Lăng Nhượng Tâm, thì thấy hai mắt hắn vẫn khép hờ, thờ ơ như trước, nhìn giống như chưa tỉnh ngủ, khiến nàng không khỏi thờ phào một hơi. Thấy tay trái mình vẫn đang vòng qua cổ hắn, nàng lại nhẹ nhàng định rút tay về, nhưng cổ hắn rất nặng, nàng kéo nhẹ, căn bản là không thể động đậy chút nào, lại không dám làm động tác quá mạnh, sợ khiến hắn tỉnh dậy.

Có điều, nàng không quen cảm giác động chạm thân mật đến thế này, liền hơi tránh người ra xa khỏi hắn một chút, nhưng nàng còn chưa kịp làm gì, thì tay hắn đã vòng qua, nhẹ nhàng kéo, ôm nàng vào lòng, da thịt trên người họ chạm vào nhau lại mang đến một cảm giác trơn mịn, khiến nàng không khỏi nhớ đến những hình ảnh vừa rồi, trên người đàn ông nóng hơn, cũng làm nàng vô cùng lúng túng.

Bên tai Thanh Hạm vang lên tiếng cười khê của Lăng Nhượng Tâm. Tuy hắn cố nén xuống, cười rất nhỏ nhưng Thanh Hạm vẫn nghe thấy rõ, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy đôi mắt đen sáng ngời của Lăng Nhượng Tâm đang mỉm cười nhìn nàng.

Nhớ đến hành động vừa rồi, Thanh Hạm nhanh chóng hiểu ra, hắn đã tỉnh lại từ lâu, nàng giận dỗi nói: “Lăng Nhượng Tâm, chàng đúng là một tên lưu manh!” Mắng xong, nàng lại hơi hối hận.

Mắt Lăng Nhượng Tâm hơi tối đi, rồi lại khẽ cười: “Vừa rồi, cũng không biết là ai giờ trò lưu manh đâu.” Dứt lời, trong mắt hắn đầy hứng thú nhìn nàng.

Thanh Hạm không khỏi ngẩn người, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, hình như là... nàng luôn quyến rũ hắn thì phải. Vừa rồi, khi mới tỉnh lại, tay nàng... còn đang vòng qua cổ và thắt lưng hắn, giống như người giờ trò lưu manh là nàng vậy. Mặt nàng càng đỏ hơn, mạnh mẽ rút tay về, quay đầu không thèm để ý tới hắn nữa.

Nhìn hành động của nàng, Lăng Nhượng Tâm lại không nhịn được cười, nhưng làm sao có thể để nàng quay lưng về phía hắn, có điều, hắn lại lo đến vết thương trên người nàng, sợ làm nàng đau, chỉ vòng một tay ôm chặt hông nàng, không cho nàng xoay người đi chỗ khác. Hắn khẽ cười nói: “Được rồi, người vừa giờ trò lưu manh là ta.”

Thanh Hạm nói: “Vốn là chàng mà.” Nghe thấy tiếng cười khê của hắn, Thanh Hạm không nhịn được liền ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn vẫn sâu thẳm như thế, trong mắt đầy ý cười dịu dàng ấm áp, hốc mắt hơi sâu, lộ ra một đôi mắt đen láy. Cảm giác không biết mọc ra một ít râu từ bao giờ, toàn thân mất đi vẻ âm nhu lúc trước, lại tràn ngập dương khí. Môi hắn hơi cong lên, khẽ cười nhìn nàng.

Phát hoản của nàng đã gỡ xuống, mà tóc hắn lúc này cũng đang rối tung xoã xuống gối. Làn gió nhẹ thổi vào, thổi bay tóc hắn, cũng thổi qua tóc nàng, tóc hai người như lẫn vào nhau, không phân rõ được là tóc ai đang bay.

Lăng Nhượng Tâm ngắm nhìn đáng vẻ ngược đầu lên nhìn hắn của nàng, đôi mắt to tròn vừa có vẻ tức giận, lại hơi có chút ngượng ngùng, cái mũi nhỏ xinh hơi hồng hồng, khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn ngày xưa thiếu đi chút ngây ngô, nhưng lại nhiều thêm vẻ quyến rũ. Cái miệng nhỏ xinh phần hồng hơi hé mở, có sức hấp dẫn trí mạng đối với hắn, khiến hắn không nhịn được liền cúi đầu, nhẹ hôn lên môi nàng một cái.

Thanh Hạm đang lơ đãng, bị hắn hôn xuống, nhất thời vô cùng lúng túng, có điều, hắn đang ôm chặt thắt lưng nàng, muốn tránh cũng không tránh được, bên tai có tiếng nói khe khẽ của hắn: “Thật ra, cũng không phải là ta giờ trò lưu manh, nàng là vợ ta, ta là chồng nàng mà!” Giọng của hắn hơi trầm thấp, lại dịu dàng, từng chữ từng chữ như khắc vào lòng nàng.

Đột nhiên nàng nhớ tới lời Lăng Nhượng Tâm nói với Tần Phong Dương đêm qua: “Nàng là thê tử của ta, nếu ngay cả thê tử của mình mà ta cũng không bảo vệ được, thì sống cũng uống phỉ!” Trong lòng nàng không khỏi cảm động, nghĩ đến hành động bất thường của nàng đêm qua, nàng lại ngẩng đầu, cắn chặt răng hỏi: “Đêm qua ta bị sao vậy?”

Lăng Nhượng Tâm đáp: “Nàng trúng Mê tình thảo, cũng là xuân dược, nhưng xuân dược bình thường có thể giải, còn Mê tình thảo thì nhất định chỉ có nam nữ giao hợp mới giải được, nếu không sẽ rất tổn hại đến cơ thể.”

Nhớ đến những hành vi to gan, và cảm xúc rung động trong lòng khi ở Thủy Liễu quán, cuối cùng Thanh Hạm cũng biết vì sao mình lại có loại hành vi này, liền không khỏi cắn môi.

Nhìn bộ dạng của nàng, Lăng Nhượng Tâm khẽ thở dài nói: “Thật ra ta cũng không muốn làm thế với nàng, cũng muốn chờ đến một ngày nàng chân chính đón nhận ra, nhưng tình hình lần này thật sự quá đặc biệt, ta cũng không thể tưởng tượng được, nếu nàng cùng nam tử khác...” Câu tiếp theo, hắn không thể nói được nữa.

Thanh Hạm cũng hiểu ngay ý hắn, nàng nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra, ta cũng không trách chàng, những lời nói với chàng ở Thủy Liễu quán đêm qua, cũng không hoàn toàn là do Mê tình thảo...” giọng nàng càng ngày càng nhỏ hơn, gần như không thể nghe thấy.

Nhưng Lăng Nhượng Tâm vẫn nghe rõ ràng, đôi mắt luôn bình tĩnh không gợn sóng, lúc này vui mừng khôn xiết, hắn lại đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy mặt Thanh Hạm: “Ý nàng là, dù nàng không trúng Mê tình thảo, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện sao?”

Thanh Hạm gật đầu rồi lại lắc đầu: “Ta vốn tình nguyện, nhưng sau đó lại không muốn nữa! Uống công bình thường chàng cơ trí như thế, mà hôm nay lâu như vậy mới tìm được ta, chàng cũng biết, mấy canh giờ đó... ta khổ sở thế nào! Đáng ghét nhất là, sau khi tìm được ta, chàng lại còn cãi nhau với Tần Phong Dương, chàng có biết hành động của chàng lúc đó phiêu lưu thế nào không? Chỉ cần vô ý một chút, sẽ bị hắn giết chết! Chàng muốn chết nhưng ta còn chưa muốn chết đâu!”

Nghe nàng nói câu đầu tiên, Lăng Nhượng Tâm vui vẻ không thôi, câu thứ hai khiến hắn nhũn mảy, có điều nghe nàng nói xong, thì ý cười trong mắt hắn

càng đậm thêm, hấn ôm chặt nàng vào lòng nói: “Nàng yên tâm, nàng không chết, ta nhất định sẽ không chết, dù có muốn chết, ta cũng nhất định phải làm nàng chết trước.”

Thanh Hạm nghe hấn nói vậy, khẽ cau mày, đây là cái kiểu ăn nói dò hỏi gì vậy? Lăng Nhực Tâm lại nói tiếp: “Nếu ta chết trước, sau này ai chăm sóc nàng? Nếu có nam tử khác ở bên nàng, ta sẽ tức phát điên lên, nhưng nếu nàng cô quạnh một mình, thì ta lại rất đau lòng. Cho nên, dù có muốn chết, ta cũng nhất định làm cho nàng chết trước, sự cô đơn, tịch mịch, cứ để một mình ta gánh chịu là đủ.”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm cảm động vô cùng, trong thiên hạ này, cũng chỉ có Lăng Nhực Tâm mới nói như thế. Tuy là nguy hiểm, nhưng cũng là tình ý chân chân thực thực mà hấn muốn biểu lộ với nàng. Nàng bĩu môi nói: “Ta phát hiện ra, bản lĩnh lớn nhất của chàng là nói xằng nói bậy!” Tuy ngoài miệng nàng không ủng hộ, nhưng trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Lăng Nhực Tâm khẽ cười: “Nếu nàng cảm thấy ta nói xằng nói bậy, thì cứ coi như là thế đi! Tóm lại, cả đời này, ta cũng không cho nàng rời khỏi ta!” Giọng nói của hấn tràn đầy kiên định.

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Vậy chàng tiếp tục ở đây nói xằng nói bậy đi! Ta cũng không rảnh rồi mà đối đáp với chàng!” Nói xong, nàng vừa cười vừa giãy ra khỏi vòng tay của hấn. Có điều, vừa tung chân ra, nàng mới phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, trên người nàng không mặc xiêm y.

Thanh Hạm vội kéo lại chân, trừng mắt nhìn Lăng Nhực Tâm nói: “Chàng đúng là đại sắc lang!”

Nhìn hành động vừa đáng yêu lại mang theo vẻ giận dữ của nàng, lòng Lăng Nhực Tâm vô cùng ảm áp, hấn lại cười nói: “Ta phát hiện ra là hiện giờ ta rất thích đáng vẻ tức giận mắng mỏ ta của nàng. Ít nhất cũng tốt hơn so với lúc nàng không thể cử động rất nhiều!” Thanh Hạm vẫn tròn trĩnh đôi mắt to tròn nhìn hấn, hấn lại nói tiếp: “Thật ra, ta cũng không phải là đại sắc lang, xiêm y trên người nàng, đúng là do ta cởi, có điều, xiêm y trên người ta cũng do nàng cởi ra mà. Chỉ là, nàng cởi xiêm y của ta không nói, lại còn thô lỗ vô cùng, ngực ta và lưng ta đều bị nàng cào bị thương rồi này.”

Dứt lời, hấn nhẹ kéo chân ra, Thanh Hạm nhìn thấy trước lồng ngực rắn chắc của hấn quả nhiên có vài vết cào, có điều, hấn kéo chân thì kéo nhẹ, cần gì phải kéo hết ra như thế, trừ ngực lộ ra, lại còn lộ cả bụng, mà lộ bụng cũng không sao, nhưng ngay cả cái nơi ở dưới nữa cũng lộ ra.

Thanh Hạm xấu hổ vô cùng, vội đưa tay lên bịt mắt, mắng: “Lăng Nhực Tâm, chàng là đồ cuồng lộ hàng!” Lúc nàng che mắt, động tác quá mạnh, cũng quên mất mình không mặc xiêm y, đang ngồi trên giường, vừa làm động tác đó, chân liền rơi từ trên vai xuống, lộ ra làn da tuyết trắng của nàng.

Vốn Lăng Nhực Tâm nghe nàng nói vậy cũng hơi lúng túng, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của nàng, hấn lại không nhịn được, khẽ nở nụ cười. Thanh Hạm cảm thấy người hơi lạnh lạnh, lại nghe thấy tiếng cười của hấn, nhìn lại chính mình, mặt càng đỏ hơn, vội chui sâu vào trong chăn nói: “Không cho nhìn!”

Lăng Nhực Tâm cười rất lưu manh: “Nàng được nhìn ta, lại không có ta nhìn nàng, lý lẽ kiểu gì thế?!” Hấn dừng một chút lại nói tiếp: “Thật ra, mỗi tác da trên người nàng ta đều nhìn sạch rồi, nhìn nhiều hơn một lần nữa thì làm sao, hơn nữa, nàng là vợ ta, sau này còn nhiều dịp để tiếp xúc thân mật mà!”

Hấn nói càng lúc càng kỳ cục, khiến Thanh Hạm không khỏi bức mình, cả đầu cũng chui luôn vào trong chăn.

Lăng Nhực Tâm mỉm cười, thấy mặt trời đã ngã về phía Tây, ở đây cũng không phải nơi có thể ở lại lâu, hấn liền lấy một bộ y phục nam trong tủ mặc lên người, rồi lại lấy một bộ y phục nữ, đưa cho Thanh Hạm nói: “Mặc xiêm y trước đã, ở đây không an toàn, chúng ta phải đi thôi.”

Lúc này Thanh Hạm mới thò đầu ra khỏi chăn, trừng mắt nhìn Lăng Nhực Tâm nói: “Xoay người sang chỗ khác, không cho nhìn!”

Lăng Nhực Tâm cười: “Đã nói là toàn thân nàng có chỗ nào ta chưa nhìn qua, sao mà không thể nhìn chứ.” Tuy nói vậy nhưng hấn vẫn quay người đi.

Thanh Hạm cảm bộ xiêm y nữ kia nhìn một lúc lâu, nhưng không biết làm thế nào để mặc bộ y phục nữ phức tạp đó lên người. Từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Thương Tô môn, luôn mặc y phục nam, chưa bao giờ mặc đồ nữ, bộ y phục này đúng là một vấn đề lớn đối với nàng. Nàng vừa mặc loạn vào người, vừa lo Lăng Nhực Tâm sẽ quay đầu lại nhìn, nên càng bối rối hơn, xiêm y kia càng mặc càng chẳng ra sao cả, khiến nàng cảm thấy vô cùng thất bại! Nàng vốn muốn nhặt bộ nam trang cũ của mình để mặc vào, nhưng bộ y phục đó chẳng những ẩm ướt, còn bẩn không thể mặc được. Nàng đành phải cố gắng mặc bộ y phục kia.

Lăng Nhực Tâm đợi một lúc lâu vẫn nghe tiếng sột sột soạt soạt của quần áo, hấn không nhịn được nói: “Mặc xong chưa? Ta quay lại nhé?!”

Thanh Hạm cuống đến toát mồ hôi nói: “Vẫn chưa xong, không cho quay đầu!”

Đợi một lúc lâu nữa, Lăng Nhực Tâm thật sự hết kiên nhẫn, nói: “Sao lâu vậy?” sau đó hấn quay luôn người lại. Không quay lại còn đỡ, vừa quay đầu nhìn đã khiến hấn cười lăn cười bò, hấn có thể bảo đảm, đây là cách mặc quần áo buồn cười nhất mà hấn từng nhìn thấy. Nút thắt buộc sai, trung y bên trong thì rơi ra, váy lót bên trong cũng bị nàng mặc ra ngoài luôn.

Thấy hấn cười, Thanh Hạm hơi tức giận, quát: “Ta không muốn mặc y phục nữ, chàng tìm y phục nam cho ta!”

Lăng Nhực Tâm cười nói: “Biết nàng lâu như vậy mà nàng vẫn luôn giả trai, giờ khó khăn lắm mới có thể khôi phục thân phận, ta thật sự muốn nhìn đáng vẻ nàng mặc xiêm y nữ.”

Thanh Hạm giận dữ: “Mặc xiêm y nữ cái quỷ ấy! Không biết làm phức tạp thế này làm gì nữa! Đồ nam tốt hơn nhiều, vô cùng đơn giản! Tóm lại, ta không mặc đồ nữ!”

Lăng Nhục Tâm cười lắc đầu: “Nhưng ta chỉ có một bộ y phục nữ này thôi, làm sao bây giờ?”

Thanh Hạm nhìn xiêm y trên người hắn, nói: “Thế này đi, chúng ta đổi lại được không?”

Mắt Lăng Nhục Tâm tối sầm xuống: “Vất vả lắm ta mới đổi lại thân phận nam nhi, tuyệt đối sẽ không mặc y phục nữ nữa.” Đánh chết hắn cũng không mặc đồ nữ.

Thanh Hạm cười xấu xa, nghĩ là làm, liền tiến lên kéo áo Lăng Nhục Tâm, hắn thở dài nói: “Coi như ta sợ nàng!” Dứt lời, hắn lại lấy một bộ y phục nam từ trong ngăn kéo ra.

Lần này, Thanh Hạm mặc bộ y phục kia lên cực kỳ nhanh nhẹn, cảm thấy cả người đều vô cùng thoải mái! Đến khi quay đầu lại nhìn, Lăng Nhục Tâm đã buộc tóc xong, đang đứng ngẩn người trước gương đồng. Nàng nhẹ nhàng bước tới bên cạnh hắn nói: “Chàng đừng soi nữa, để ta nhìn xem nào!”

Lăng Nhục Tâm vừa quay đầu, Thanh Hạm liền ngẩn người. Nếu lúc hắn mặc nữ trang, là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, thì khi quay về nam trang lại là một nam tử anh tuấn. Tóc buộc lên cao, mặt lại có một vẻ gì đó rất khác, dù vẫn có vài phần âm nhu, cũng cũng thêm một chút vẻ yêu nghiệt, kết hợp với lớp râu mờ mới mọc dưới cằm tạo nên một cảm giác đẹp đến không thể tả nổi, không phải quá âm nhu, cũng không phải quá nhiều dương khí, mà là một cảm xúc đan xen, trộn lẫn khiến người ta cực kỳ thoải mái.

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng ngẩn người, liền nhú mày: “Có phải nhìn rất kỳ cục không?”

Thanh Hạm cười: “Chỉ là nhất thời chưa thích ứng được thôi, nhưng cũng rất có hương vị.”

Lăng Nhục Tâm nghe vậy liền nhú mày, nàng nói gì thế? Nam nhân mà có thể dùng từ có hương vị để miêu tả sao? Đang định hỏi lại thì chợt có tiếng đập cửa vang lên, Thanh Sơn ở bên ngoài vội hét lớn: “Môn chủ, không ổn, triều đình phái người tới bao vây!”

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Lưu vong

Chương 12.1

Nghe thấy tiếng hét của Thanh Sơn, Lăng Nhục Tâm lạnh lùng cười nói: “Tân Phong Dương tới nhanh thật!”

Thanh Hạm hỏi: “Ta thật sự không hiểu, vì sao hắn phải phái người tới đây bao vây?” Vì hôm qua thần trí nàng vẫn rất mơ hồ nên không rõ tình hình, mấy điều nàng nghe loáng thoáng khi Lăng Nhục Tâm và Tân Phong Dương nói với nhau khiến nàng thấy như lọt vào sương mù, nhưng cũng hiểu đại khái, Tân Phong Dương đuổi đến đây chỉ vì nàng.

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng nói: “Chẳng tại sao cả, chỉ vì nàng.”

Thanh Hạm chán nản, thờ dài nói: “Nhưng mà, dù hắn có đuổi theo đến đây cũng có tác dụng gì đâu, ta không thể nào đi cùng hắn, vì căn bản là ta không thương hắn.” Hơn nữa, bây giờ nàng và Lăng Nhục Tâm đã là vợ chồng thật sự, trong lòng cũng thoáng hiểu được đạo lý yêu nhau thì mới ở bên nhau. Cũng vì nàng biết hiện giờ nàng ỷ lại vào Lăng Nhục Tâm đến thế nào. Khi thần trí nàng còn đang mơ hồ, chỉ vì nghĩ đến hắn nàng mới có thêm động lực mà cố gắng.

Lăng Nhục Tâm khẽ cười nói: “Có điều hắn lại không nghĩ vậy. Hiện giờ không có nhiều thời gian, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn!”

Thanh Hạm gật đầu, đi theo Lăng Nhục Tâm ra khỏi biệt viện, ở cửa đã có sẵn mấy con ngựa, Thanh Hạm xoay người định cười thì lại bị Lăng Nhục Tâm ôm lấy nói: “Nàng và ta cười chung một con.”

Thanh Hạm đang muốn phản bác đã bị Lăng Nhục Tâm bế lên lưng ngựa, hắn đặt nàng ngồi đằng trước, lại lo nàng sẽ ngã, liền ôm chặt nàng vào lòng mình.

Từ thế này tuy rất thoải mái, nhưng cực kỳ mờ ám, nếu chỉ có nàng và Lăng Nhục Tâm thì không sao, đằng này còn có cả Thanh Sơn và Lạc Thành bên cạnh, nàng thoáng nghe thấy tiếng hai người cười khẽ, liền giả dục muốn cười riêng hai ngựa.

Lăng Nhục Tâm hơi nhú mày lại, ghé sát vào tai nàng nói: “Nàng và ta vừa mới hoan ái xong, vốn không thể cười ngựa, nhưng hiện giờ chuyện quá

khẩn cấp, không đi không được. Nếu bây giờ nàng cười ngửa như trước, sẽ làm thân thể bị tổn thương.” Giọng hấn cực kỳ nhỏ, cố tình chỉ để cho Thanh Hạm nghe thấy. Khi hấn nói xong, mặt lại vô cùng dịu dàng. Mẹ nói, khi chưa lấy vợ, phải hiếu thuận với mẫu thân, lúc cưới nương tử rồi, thì phải thương nương tử của mình, nhưng lại càng phải hiếu thuận với mẫu thân.

Nghĩ đến Lăng Ngọc Song, Lăng Nhượng Tâm không khỏi lo lắng, bọn họ gặp chuyện lớn như vậy ở Hoàng Đô, Huyền Thái son trang làm sao bây giờ? Mẹ và Đoàn thúc thúc nên làm thế nào?

Thanh Hạm nghe hấn nói vậy, vô cùng xấu hổ, đỏ bừng mặt nhưng lại không thể nói gì, chỉ đành buồn bực mặc kệ hấn ôm chặt lấy nàng.

Thấy mọi người đã ra khỏi cửa, Thanh Sơn liền đổ mấy thùng dầu đã chuẩn bị sẵn, tưới quanh biệt viện, rồi lấy đá lửa ra, chỉ một lát sau, cả biệt viện biến thành biển lửa.

Bốn người cưỡi ba con ngựa chạy vội theo hướng đường nhỏ. Thanh Hạm rúc vào lòng Lăng Nhượng Tâm, ngửi mùi phong lan nhàn nhạt trên người hấn, trong lòng không hiểu sao bỗng yên tâm hơn nhiều. Nàng cảm thấy, chỉ cần có hấn bên cạnh, nàng sẽ không sợ hãi gì hết. Nhìn hấn có vẻ gầy gò, nhưng khi ôm sát vào lòng mới biết, cơ thể hấn cực kỳ rắn chắc, khiến nàng bỗng thấy, họ không giống như đang chạy trốn, mà giống như đang dạo chơi ở vùng ngoại ô hơn.

Khi Tần Phong Dương đưa binh mã tới, nhìn biệt viện đã biến thành biển lửa, mảy hấn không khỏi nhú chặt lại, quát thị vệ bên cạnh: “Còn không mau đuổi theo!”

Thị vệ kia đáp: “Khởi bẩm tam hoàng tử, ngoài biệt viện này có bốn con đường, dẫn theo bốn hướng khác nhau là thành Tầm Ân, Phụng Tiềm, Ô Hải và Tuyệt Nguyên, phương hướng của bốn thành cũng chính là bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc, đường xá cũng khác nhau rất nhiều. Có điều, mỗi con đường đều có dấu chân ngựa, thuộc hạ thật sự không biết nên đuổi theo bên nào.”

Tần Phong Dương tức giận cầm roi ngựa quật ngã thị vệ kia xuống đất, giận dữ nói: “Chia nhân mã thành bốn đội, đuổi theo bốn hướng!”

Thị vệ kia vội vàng đứng dậy nói: “Vâng!” sau đó, liền phân phó xuống, chia người thành bốn đội, đuổi theo cả bốn hướng.

Tần Phong Dương siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lăng Nhượng Tâm, ta không tin ngươi có thuật thông thiên, còn có thể bay lên trời mà trốn. Chỉ cần một ngày ngươi còn ở lại nước Phụng Dẫn, thì ngươi sẽ không thể trốn thoát khỏi tay ta!” Ánh mắt hấn lại bỗng mềm đi, nói: “Thanh Hạm, Lăng Nhượng Tâm chẳng qua chỉ là một tên quái vật không ra nam cũng chẳng ra nữ, sao nàng phải khổ sở tâm tâm niệm niệm ở bên hấn chứ. Rồi sẽ có một ngày nàng hối hận với sự lựa chọn của mình.”

Tần Phong Dương hít sâu một hơi, nhìn bốn con đường, nghĩ ngợi một chút, khoé miệng bỗng cười lạnh: “Lăng Nhượng Tâm, dù ngươi có thông minh tuyệt đỉnh, ngươi cũng tuyệt đối không bỏ được Huyền Thái son trang. Cố tình nguy trang cũng chạy không thoát khỏi mắt ta.” Dứt lời, hấn nói với thị vệ: “Đi theo ta!” rồi không chút do dự phóng về hướng dẫn đến thành Tầm Ân.

Thanh Hạm rúc sâu vào lòng Lăng Nhượng Tâm, hai tay bắt gác vòng qua eo hấn, cả quãng đường xóc nảy khiến nàng hơi buồn ngủ, sau khi trúng Mê tình Thảo, tuy độc đã được giải, nhưng đêm qua đã tiêu hao quá nhiều nội lực của nàng, tinh thần cũng kém hơn trước rất nhiều, lại có Lăng Nhượng Tâm bên cạnh nên nàng cực kỳ yên tâm, thoải mái nằm trong lòng hấn ngủ.

Lăng Nhượng Tâm cảm thấy thân thể nàng càng ngày càng mềm đi, hấn cúi đầu nhìn, lại thấy nàng thản nhiên ngủ trong lòng hấn, làm hấn vừa buồn cười lại vừa đau lòng, chính hấn đã khiến nàng phải chịu khổ. Hấn lập tức một tay ôm chặt nàng, một tay thúc dây cương, chạy nhanh trên đường.

Khi Thanh Hạm tỉnh lại thì đêm đã khuya, Lăng Nhượng Tâm đang phân phó gì đó với Thanh Sơn và Lạc Thành, chỉ nghe thấy Thanh Sơn nhỏ giọng nói: “Môn chủ, làm như vậy liệu có tổn thất quá lớn không?”

Lăng Nhượng Tâm hít sâu một hơi nói: “Đó cũng là biện pháp cuối cùng rồi, nếu không thiêu hủy Huyền Thái son trang, chỉ sợ sẽ càng bị tàn sát nhiều hơn, ta không muốn liên lụy đến những người không liên quan.”

Thanh Sơn gật đầu nói: “Được, ta sẽ gửi thư cho các huynh đệ trong thành Tầm Ân lo liệu.”

Lăng Nhượng Tâm cũng lấy giấy mực ra viết gì đó: “Ngươi dùng bỏ câu, gửi lá thư này cho mẹ ta, dặn bà lập tức chuẩn bị, chặt chẽ phối hợp với mọi người trong môn, diễn thật tốt màn kịch này, nhân mã của triều đình hấn là sẽ tới nhanh thôi.”

Thanh Sơn nói “Vâng” rồi phi thân đi.

Lăng Nhượng Tâm quay đầu, nhìn thấy Thanh Hạm đang đứng đằng sau, liền đầy vẻ thương xót nói: “Nàng tỉnh rồi à? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Thanh Hạm khẽ lắc đầu: “Chàng thật sự quyết định phải thiêu hủy Huyền Thái son trang sao?”

Lăng Nhượng Tâm gật đầu nói: “Đó cũng là biện pháp cuối cùng, tuy có sớm hơn kế hoạch đã định của ta một chút, nhưng dù sao cũng sẽ phải có một ngày như thế, làm sớm cũng giải quyết được nỗi lòng của ta.”

Nghe hấn nói thoải mái như vậy, nhưng Thanh Hạm biết, Huyền Thái son trang là tâm huyết của hấn, cũng là tâm huyết của Lăng Ngọc Song, thật ra hấn vô cùng luyến tiếc, nàng liền nhỏ giọng nói: “Vì ta sao?”

Lăng Nhượng Tâm cười: “Cũng không phải vì nàng, nàng chỉ là chất xúc tác, đẩy chuyện này phát triển nhanh lên một chút thôi. Hơn nữa, ta đã làm nữ

nhân hai mươi năm rồi, ta cũng muốn quay về làm nam nhân.”

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Ta phát hiện ra, lúc chàng giả gái, thì mười phần giống con gái, là một tuyệt sắc mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khi chàng mặc y phục của nam nhân vào, thì lại cảm thấy chàng làm nam tử cũng đẹp lắm. Tuy mặt mũi vẫn còn chút khí tức của nữ tử, nhưng cũng rất có sức quyến rũ.” Thật ra, sau khi hán mặc nam trang vào, thì sự mềm mại đáng yêu của nữ tử liền biến mất hoàn toàn. Chỉ là, thỉnh thoảng khi hán hơi đưa mắt, vẫn không tránh khỏi có một chút hương vị của nữ nhân, nhưng lại khiến hán có thêm vài phần hấp dẫn, làm tim nàng đập nhanh hơn.

Lăng Nhục Tâm trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Nàng nói ta chỉ biết nói xằng nói bậy, nhưng ta lại cảm thấy, bản lĩnh lớn nhất của nàng cũng là nói xằng nói bậy. Bộ dạng ta hiện giờ, làm gì còn có khí tức, quyến rũ này kia của nữ tử chứ, ta cũng không muốn thế. Ngược lại, ta thà rằng làm một nam tử hán chân chính trong lòng nàng, có thể mê hoặc được nàng là đủ rồi.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Muốn mê hoặc ta không dễ đâu, chàng phải có trách nhiệm của một đại nam tử hán mới được.”

Lăng Nhục Tâm giữ chặt tay nàng, hơi buồn cười hỏi: “Nàng có biết cái gì gọi là trách nhiệm của nam tử hán không?”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Trách nhiệm của nam tử hán đó là... có thể đội trời đạp đất, còn...” Nàng ‘còn’ mãi mà vẫn không nói thêm được gì.

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Thật ra, ta làm nữ tử nhiều năm như vậy, cũng không rõ lắm cái gì gọi là trách nhiệm của nam tử hán, nhưng ta biết rằng, làm một nam nhân, phải bảo vệ được người thân yêu nhất của mình, nhất là nương tử của ta. Ta nhất định phải làm cho nàng hạnh phúc.” Hán nhìn Thanh Hạm rồi nói tiếp: “Thanh Hạm, hôm nay ta đứng đây xin thề với nàng, ta nhất định sẽ khiến cho nàng hạnh phúc.”

Trong mắt hán đầy vẻ kiên định, lại nồng đậm chân tình, khiến tim Thanh Hạm không khỏi đập nhanh hơn. Nàng thật sự rất thích Lăng Nhục Tâm như thế này! Có điều, nàng vẫn chưa thể thích ứng được, nên hơi luống cuống, vội lảng đi: “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Lăng Nhục Tâm thờ dài nói: “Thành Tầm Ân.”

Thanh Hạm nhìn hán: “Không phải chàng sai Thanh Sơn thiêu hủy Huyền Thái sơn trang sao? Nếu đã thiêu hủy, chúng ta còn đến thành Tầm Ân làm gì?”

Lăng Nhục Tâm hơi bất đắc dĩ nói: “Mẹ ta và cha nàng vẫn còn đang ở Huyền Thái sơn trang, ta không thể nào không để tâm tới họ được. Hôn nữa, lần này chúng ta gặp chuyện lớn như vậy, triều đình nhất định sẽ không buông tha cho chúng ta. Không cần biết là Tần Phong Dương hay Tần Phong Ảnh ai sẽ chiếm được ngôi vị Hoàng đế, ta cũng đều sẽ là người đầu tiên bọn hán phải loại bỏ. Sự hận thù của bọn hán đối với ta đã vượt xa tưởng tượng của nàng rồi. Hôn nữa, thân phận nam tử của ta đã bị lộ, bọn họ sao có thể buông tha cho cơ hội tốt như vậy được, dựa vào thánh chỉ của tiên hoàng, họ chắc chắn sẽ tịch thu gia sản của ta, diệt cả họ nhà ta.”

Nhìn Thanh Hạm đầy vẻ lo lắng, hán liền cười với nàng, nói tiếp: “Thật ra những chuyện này cũng không có gì, chỉ là ta không muốn liên lụy người vô tội. Nếu đợi cho người của triều đình đến, chỉ sợ hơn một ngàn người trong Huyền Thái sơn trang sẽ không có ai may mắn thoát được. Cho nên, ta mới để Thanh Sơn đưa các huynh đệ trong Phi Phượng môn đến, giả dạng làm sơn tặc ở vùng lân cận, ‘huyết tẩy’ Huyền Thái sơn trang, đương nhiên, cái gọi là ‘huyết tẩy’ kia cũng chỉ để cho triều đình xem mà thôi. Nhưng trong chuyện này cũng cần mẹ ta phối hợp, có điều, ta thật sự không yên lòng, nên dù thế nào cũng phải về Huyền Thái sơn trang.”

Thanh Hạm không nhịn được liền nói: “Nhưng mà, Tần Phong Dương cũng khôn khéo như vậy, hán chắc chắn sẽ đoán được chàng quay về Huyền Thái sơn trang, nếu thế, chỉ sợ quãng đường này sẽ vô cùng phiền toái, hán sẽ sắp đặt thiên la địa võng chờ chàng bước vào.”

Lăng Nhục Tâm kéo tay Thanh Hạm qua hỏi: “Nàng sợ không?”

Thanh Hạm nhìn thẳng vào mắt hán nói: “Có chàng bên cạnh, ta không sợ gì hết!” Vì nàng biết, chuyện nàng không thể nghĩ tới thì hán cũng sẽ nghĩ tới, nếu hán dám quay về Huyền Thái sơn trang, tất nhiên đã phải tính tốt đường lui rồi.

Lăng Nhục Tâm không ngờ nàng sẽ trả lời nhanh như vậy, trong lòng liền cảm thấy vô cùng ấm áp. Hán nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói: “Ta cũng giống nàng, có nàng bên cạnh, ta không sợ gì hết. Vì ta không thể sợ hãi, làm một nam tử hán đại trượng phu, nếu ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, thì đúng là xấu mặt nam nhân!” Chính vì có sự tin tưởng của nàng, nên hán không sợ gì nữa.

Thanh Hạm mỉm cười nhìn hán, không nói gì thêm, Lăng Nhục Tâm cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, hai người cười với nhau, trong nụ cười lại chứa đựng tất cả sự tin tưởng và tình yêu dành cho đối phương.

Rất lâu sau, Lăng Nhục Tâm như nghĩ ra một việc, hỏi: “Ngày ấy nàng bị bắt, sau đó bị đưa đi đâu? Sao lại xuất hiện ở hồ trong ngự hoa viên?” Hán vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, Tần Phong Ảnh mất bao nhiêu tâm tư mới bắt được nàng đi, sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

Thanh Hạm đáp: “Ngày ấy, khi chàng vừa ra khỏi cửa Thủy liễu quán, cả người ta mất hết khí lực, một hắc y nhân bước vào, điểm huyết ta, đưa ta tới Lưu vân cư, đặt ta lên giường của Thiên Nhan rồi rời đi. Lúc ấy đầu óc ta cũng không tỉnh táo lắm, chỉ nghĩ là bị đặt lên giường của Thiên Nhan, e sẽ gặp phiền phức lớn. Người kia biết ta trúng độc, không có sức phản kháng, liền giải huyết cho ta, vì thế, ta mới thấm niệm Thanh tâm chú mà sư phụ đã dạy, dùng hết khí lực mới trốn thoát được. Lúc ấy, đã có người dẫn hạ nhân tiến vào, đập cửa phòng Thiên Nhan, ta liền ngã qua cửa sổ, đến khi tới được ngự hoa viên thì không còn sức nữa, mới ngã xuống hồ. Sau đó là gặp chàng.”

Nghe Thanh Hạm kể xong, Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nói: “Tần Phong Ảnh thật giỏi tính toán, tâm tư quá độc ác. Có điều, hán thiên tính vạn toán, cuối cùng cũng không tính đến việc nàng trúng Mê Tinh thảo mà vẫn có thể chạy thoát. Nếu lúc đó nàng không trốn được, thì phiền phức sẽ còn lớn hơn.”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Ta biết sẽ gặp phiền phức, vì lúc đó ta đang mặc nam trang, người trong cung biết rõ Thiên Nhan ái mộ ta, nếu ta bị

bất gặp đang nằm trên giường nàng, thì e là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.”

Lăng Nhục Tâm thần nhiên nói: “Đâu chi nhảy vào Hoàng Hà không rửa sạch, còn có thể tiết lộ thân phận nữ nhi của nàng, chỉ cần thân phận của nàng bị lộ, thì Huyền Thái sơn trang cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này. Tàn Phong Ảnh thực sự quá độc ác, chẳng những muốn đưa Tàn Phong Dương vào chỗ chết, mà còn muốn liên lụy cả ta. Hơn nữa, nếu ta bị liên lụy, mọi chuyện sẽ càng lớn hơn, lúc ấy, nếu khi cung nữ bước vào, nàng vẫn còn ở trên giường Thiên Nhan, thì dù ta có là thần tiên cũng không có cách nào cứu nàng ra, mà chuyện của nàng cũng sẽ đồng thời khiến thân phận của ta bị lộ, chỉ sợ cả ta cũng không trốn thoát cái hoàng cung quái quỷ kia.”

Thanh Hạm không khỏi rung mình, những người này đúng là ăn thịt người còn ăn cả xương mà, mỗi lần bày mưu tính kế đều là kế liên hoàn, căn bản không muốn cho người ta một con đường sống. Đêm đó Hoàng hậu giữ hai người bọn họ ở lại, chính là tạo cơ hội tốt nhất cho Tàn Phong Ảnh.

Thanh Hạm hỏi: “Hiện giờ ta vẫn không biết rõ rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì. Sau khi chàng ra khỏi Thủy liễu quán thì đi đâu? Làm sao lại cùng Tàn Phong Dương tìm được ta?”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Sau khi không thấy bóng nàng đâu, ta vô cùng lo lắng, nhất là biết nàng trúng Mê tình thảo, độc tính của loại cỏ đó cực kỳ lợi hại, chẳng những là một loại xuân dược cực mạnh, mà còn làm nàng mất nội lực trong một thời gian ngắn. Người trúng Mê Tình thảo một khi đã động tình sẽ phát huy độc tính kia tới cực hạn. Đêm đó, nàng đã động tình rồi, nên ta biết nàng gặp nguy hiểm vạn phần, liền nghĩ hết cách để cứu nàng. Có điều, trong Hoàng cung, chỉ với sức của mình ta mà muốn cứu nàng ra thì đúng là nói dễ hơn làm. Vì thế, ta mới tìm Tàn Phong Dương, giao dịch với hắn, ta giúp hắn lên ngôi Hoàng đế, hắn giúp ta tìm nàng.”

Thanh Hạm chợt nhớ tới một việc, liền nhìn Lăng Nhục Tâm hỏi: “Ta muốn hỏi điều khác... đêm đó... lỡ như Tàn Phong Ảnh thực sự làm gì đó với ta, liệu chàng còn có thể để tâm đến ta không?” Hỏi xong câu này, mặt nàng liền đỏ bừng lên. Thật ra, câu hỏi đầy đủ nàng định hỏi, phải thay ‘để tâm’ bằng từ ‘yêu’, chỉ là, nàng không dám nói ra miệng câu đó.

Chương 12.2

Nghe nàng hỏi, mắt Lăng Nhục Tâm lạnh đi, hần lạnh lùng nói: “Không có chuyện ‘lỡ như’ đó! Nếu hắn thực sự dám động đến nàng, dù đêm đó ta không giết hắn, thì hắn cũng không sống được quá ba ngày!”

Thanh Hạm lè lưỡi, lời của hắn đã là cảnh giới cao nhất, nhưng vẫn không phải câu trả lời mà nàng muốn, lúc này cũng không tiện hỏi thêm, nàng vội lảng đi: “Nếu Tàn Phong Ảnh đã bày ra thiên la địa võng, thì làm sao chàng phá giải được?”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Hắn cũng đã tính hết đường rồi, biết nàng là nhược điểm của ta, hắn vốn đoán ta sẽ tìm hắn để đàm phán, có điều, ta đã quá hiểu tính cách của hắn, nên mới chọn đi tìm Tàn Phong Dương, chứ không phải hắn. Cho nên về điểm này hắn đã tính sai!”

Hắn nhìn Thanh Hạm rồi nói tiếp: “Ngày đó, tính toán của hắn vốn là sau khi hắn bắt nàng đi, ta sẽ đến tìm hắn, hắn lợi dụng ưu thế là nàng đang ở trong tay hắn để uy hiếp ta cùng liên hợp đối phó với Tàn Phong Dương, phóng hỏa trong cung, dẫn dụ Tàn Phong Dương tiến cung, mà Tàn Phong Dương, tất nhiên sẽ đưa thị vệ vào cung. Đầu tiên hắn sẽ phái người phong tỏa Hoàng cung, Tàn Phong Dương sẽ vì lo cho an nguy của hoàng đế, xông vào tẩm cung. Hắn cũng chỉ chờ thế, rồi dùng cơ cứu giá, để những kẻ đã mai phục sẵn xông lên bắt Tàn Phong Dương. Đồng thời, vì hoả hoạn trong cung, hắn cho Ngũ hoàng tử đi gọi Thiên Nhan dậy, kết quả sẽ nhìn thấy nàng đang nằm trên giường Thiên Nhan, từ chuyện của nàng mà vạch trần thân phận của ta, vừa trị tội Tàn Phong Dương, lại vừa đổ tội khi quân lên đầu ta.”

Thanh Hạm nhú mày, thờ dài, chán nản nói: “Mưu kế của hắn thật quá độc ác, cũng may ngày ấy chàng không tới tìm hắn, mà ta cũng trốn thoát được khỏi phòng Thiên Nhan.”

Lăng Nhục Tâm nói: “Chính xác là như thế, hắn đánh giá thấp ta, cũng quá xem thường nàng, nên hắn mới thất bại.”

Thanh Hạm lại hỏi: “Vậy hôm đó chàng làm thế nào để giúp Tàn Phong Dương vạch trần âm mưu của hắn?”

Lăng Nhục Tâm cười: “Nhìn thấu được kỹ xảo của hắn, thì việc chuyển bại thành thắng cực kỳ đơn giản. Ngày ấy, hắn đợi lâu mà ta không đến nên cũng bắt đầu nghi ngờ, với tính cách đa nghi của hắn, thì chắc chắn sẽ đoán được ta đi tìm Tàn Phong Dương. Kế hoạch của hắn cũng phải điều chỉnh theo, liền quyết định chó cùng giết rậu, trực tiếp đi giết Hoàng thượng, mà tên trên chiếu thư hiện tại tất nhiên là tên của hắn.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Giết Hoàng thượng á?”

Lăng Nhục Tâm bật cười: “Nếu hắn giết được Hoàng thượng, thì Tàn Phong Dương làm sao còn bình an được. Thật ra, đêm đó sau khi ta phát hiện sự tình không ổn, đã lệnh cho người có võ công cao nhất của Phi Phượng môn đến bảo vệ Hoàng đế, sau đó lại dẫn Tàn Phong Dương tới đúng lúc, ngược lại còn khiến mưu kế của hắn thất bại hoàn toàn, cũng thuận tiện đâm hắn một đao, phát tiết sự phẫn nộ của mình.”

Thanh Hạm nhìn hắn nói: “Không phải chàng giết Tàn Phong Ảnh rồi chứ?” Nếu thực sự giết hắn rồi cũng tốt, kẻ xấu như vậy chết đi, thì đời cũng bớt đi một tai họa.

Lăng Nhục Tâm thần nhiên nói: “Bây giờ Tàn Phong Ảnh vẫn chưa thể chết được, ta sao có thể giết hắn! Tàn Phong Dương và Tàn Phong Ảnh và huynh đệ ruột thịt, Tàn Phong Dương dù thế nào cũng không thể động thủ giết Tàn Phong Ảnh trước mặt Hoàng thượng. Cây đao dùng để đâm Tàn Phong Ảnh có thiết kế đặc biệt một chút, lúc đâm vào chỉ cắm vào thịt một phần, vì thế, hắn bị đau, cũng bị chảy máu. Tàn Phong Dương biết ta cực kỳ hận Tàn Phong Ảnh, nghĩ là ta sẽ giết hắn nên cũng không kiểm tra. Còn Tàn Phong Ảnh, khi bị ta đâm cũng hiểu hay là ta cố tình tha cho hắn một con

đường sống, thông minh như hần đương nhiên sẽ chọn già chết.”

Thanh Hạm thờ dài nói: “Tuy Tần Phong Ảnh không chết, nhưng cũng mất đi sự tín nhiệm của Hoàng đế, sau này trên triều sẽ không còn ai địch nổi Tần Phong Dương nữa.” Nàng biết Lăng Nhược Tâm không giết Tần Phong Ảnh là vì muốn kiềm chế Tần Phong Dương, nàng thật sự bội phục hần, trong tình cảnh đó còn có thể hành động như vậy, tâm tư kín đáo thật khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Lăng Nhược Tâm cười bí hiểm nói: “Thật ra, nàng vẫn xem thường Tần Phong Ảnh rồi. Lần này hần thất bại là vì tâm tư quá ngoan độc và quá nóng lòng. Trải qua lần này, hần làm việc sẽ vạn phần cẩn thận, tìm cơ hội đảo ngược tình thế. Hơn nữa, chỉ cần Tần Phong Ảnh còn sống một ngày, thì Tần Phong Dương sẽ không thể sống yên ổn được.”

Thanh Hạm nhìn hần nói: “Ta cũng thật sự phục chàng đấy, bao nhiêu năm như vậy mà vẫn vật lộn được giữa hai huynh đệ hần, chẳng lẽ chàng không thấy mệt sao?”

Lăng Nhược Tâm cười khổ: “Nếu được chọn, thì ta sẽ không bao giờ chọn để bị cuốn vào trong trận chiến này. Có điều, trước kia vì muốn bảo vệ mình, ta không thể không cùng bày mưu tính kế với bọn hần. Chỉ là hiện giờ thân phận thật của chúng ta đã bị lộ, tuy có thể sống với chính mình, nhưng cũng dẫn đến nhiều phiền phức. Với tính cách của Tần Phong Dương, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho chúng ta. Tuy hiện giờ Tần Phong Ảnh mất ưu thế, nhưng ta tin rằng mấy năm nay hần sắp xếp trong thành Phượng Tiềm kỹ càng như vậy, tất nhiên sẽ có thể lực ngầm của hần. Cho nên, sau này, có lẽ chúng ta sẽ còn có nhiều trò hay để xem.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hần một cái nói: “Còn nói xem kịch vui nữa. Ta thật sự mong rằng sau này sẽ không bao giờ phải gặp lại bọn họ nữa. Bớt đi được một đồng phiền toái.”

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm đầy vẻ u ám: “Ta cũng mong như nàng, nhưng chỉ e là mọi chuyện sẽ không được như chúng ta mong muốn.”

Thanh Hạm kinh hãi: “Vì sao?”

Lăng Nhược Tâm thờ dài nhưng không nói thêm nữa, chỉ nhẹ giọng nói: “Chỉ mong là do ta suy nghĩ quá nhiều thôi.”

Sáng sớm hôm sau, bốn người cưỡi ngựa xuất phát theo hướng thành Tầm Ân. Qua một đêm nghỉ ngơi, Thanh Hạm cũng đã khoẻ hơn nhiều, vì muốn đẩy nhanh tốc độ, nên nàng cũng một mình cưỡi một con ngựa.

Ngày đi đêm nghỉ khoảng hai ngày, hôm đó, bốn người ăn cơm trong một khách điểm, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Kinh nghiệm giang hồ của Thanh Sơn cực kỳ phong phú, mặt hần biến sắc, nói với Lăng Nhược Tâm: “Môn chủ, bên ngoài là tiếng ngựa của quan quân, có lẽ là Tam hoàng tử đuổi theo đến đây.”

Nghe vậy, Thanh Hạm cũng biến sắc, nhìn Lăng Nhược Tâm, chỉ thấy mặt hần lộ ra vẻ khinh bỉ, bình tĩnh nói với mọi người: “Nếu bây giờ đi ra theo cửa chính sẽ đụng độ bọn họ. Vừa rồi, sau khi vào đây, ta phát hiện có một cửa hông, chúng ta đi ra ngoài theo cửa hông, lấy được ngựa thì phóng theo hướng Tây, ở đó có một ngọn núi, thích hợp để ẩn nấp.”

Nghe hần nói xong, Thanh Sơn đặt một thỏi bạc trên bàn, bốn người đi ra theo cửa hông. Vừa ra khỏi cửa đã thấy một gã thị vệ đứng đó. Thì ra Tần Phong Dương đã sớm phát hiện ra hành tung của họ, lúc này đang đuổi theo, nên đã phái người coi chừng hết xung quanh. Chỉ là, hần không ngờ lại bị bốn người họ phát hiện nhanh như vậy.

Đang là giữa trưa, khách điểm rất nhiều người, khắp nơi đều vang lên những tiếng ồn ào. Tần Phong Dương biết võ công của Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm, nên triệu tập hết thị vệ mình có lại đây, sắp xếp ổn thoả mới dám công kích. Vì không muốn đánh rắn động cỏ, hần vẫn chưa cho thị vệ phong toả khách điểm, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Nhìn thị vệ canh gác ở cửa hông, Thanh Hạm thấy rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu. Đến lúc gã quay đầu, nàng mới nhận ra chính là gã thị vệ đã ngăn người nhìn Lăng Nhược Tâm khi nàng và Lăng Nhược Tâm mới tiến vào thành Phượng Tiềm.

Thị vệ kia nhìn thấy cửa hông mở ra, định rút kiếm, đến khi nhìn thấy rõ là Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm, hần hơi ngừng người. Lúc này, Lăng Nhược Tâm đã động sát khí, kim thủ đã sẵn sàng trên tay. Có điều, lúc này nếu thị vệ kia gọi đồng bọn đến, hành tung của họ sẽ bị bại lộ, mà nếu Lăng Nhược Tâm giết chết gã, tiếng gã ngã xuống đất chắc chắn cũng khiến các thị vệ khác chú ý.

Ai ngờ, thị vệ kia sau khi ngăn người, liền lau bầu nói: “Khách điểm này kỳ quái thật, cửa hông cũng không có” rồi xoay người rời đi.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, cũng hơi giật mình, nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi nhiều, họ lấy ngựa, vội vàng chạy về hướng Tây. Tần Phong Dương nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, vừa ngừng đầu đã thấy bốn người đi xa, liền oán hận vội vàng gọi thị vệ đuổi theo.

Bốn người đi thẳng về hướng Tây, vì ngựa phải chạy suốt chặng đường dài nên đã có vẻ mệt mỏi, dù họ có thúc giục thế nào cũng không chịu chạy nhanh nữa. Còn ngựa của Tần Phong Dương đều là ngựa tốt được đối tòng chặng một, chạy rất nhanh, khoảng cách hai bên cũng dần thu nhỏ.

Tới chân núi, Lăng Nhược Tâm hô lên: “Bỏ ngựa!”, bốn người liền thi triển khinh công nhảy xuống, phi vào rừng.

Tần Phong Dương thấy bốn người bỏ ngựa lao vào rừng, liền quát lên: “Lục soát!” sai người đuổi theo vào trong rừng tìm người.

Trong bốn người, khinh công của Lạc Thành là kém nhất, hần sợ gây phiền phức cho mọi người, liền nói với Lăng Nhược Tâm: “Môn chủ, chúng ta tách ra chạy. Ta và Thanh Sơn đi hướng Tây, đánh lạc hướng bọn họ. Ngồi và phu nhân tìm cơ hội trốn thoát.”

Nghe Lạc Thành gọi nàng là phu nhân, mặt Thanh Hạm không khỏi đỏ bừng lên.

Lăng Nhục Tâm cũng biết ở trong rừng càng ít người thì càng khó phát hiện, liền gật đầu nói: “Hai người các người phải thật cẩn thận, sau khi thoát hiểm thì tìm cách liên lạc.”

Hai người khẽ gật đầu, rồi phi thân theo hướng Tây làm một đám chim chóc kinh hoàng bay tán loạn. Lăng Nhục Tâm thở dài, biết họ cố tình đánh động đám chim để thu hút sự chú ý của địch, nhưng vẫn không kìm được lo lắng cho họ. Có điều, võ công của họ cũng không thấp, lại có kinh nghiệm giang hồ, chắc sẽ không sao. Hơn nữa, bây giờ cũng không phải lúc lo lắng cho bọn họ, hắn liền kéo Thanh Hạm qua, phi về hướng Nam.”

Nhìn thấy cây cối trong rừng rất xanh tươi, lại vừa đổ mưa, nên những nơi hai người đi qua đều lưu lại dấu chân, Thanh Hạm chợt nhớ chuyện lúc trước hay trêu đùa huynh đệ trong Thương Tô môn, liền nói với Lăng Nhục Tâm: “Nếu chúng ta đi thế này, sớm muộn gì cũng bị đuổi theo. Ta thấy cây cối ở đây đều rất tươi tốt, chỉ bằng chúng ta nhảy lên cây để đi, vừa có thể chạy nhanh hơn, lại khó bị phát hiện.”

Mặt Lăng Nhục Tâm cũng sáng lên, cười nói: “Rốt cuộc nàng cũng thông minh một chút.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Đó là vì từ nhỏ ta đã lớn lên trong rừng, không giống ai đó là đại tiểu thư.” Nàng vừa nói vừa nhảy lên cây. Nàng đột nhiên phát hiện ra, cãi nhau với Lăng Nhục Tâm là chuyện cực kỳ vui vẻ, hai người hiện giờ đã vô cùng thân mật, cãi nhau cũng trở thành lạc thú trong cuộc sống của họ. Mặc dù đang phải chạy trốn, nhưng nàng lại cảm thấy, được ở bên nhau cũng là chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Lăng Nhục Tâm trừng mắt lườm nàng một cái, không thèm nói gì nữa, để ý phương hướng rồi chạy gấp theo hướng Nam.

Cánh rừng đó quá rộng lớn, hai người đi vài canh giờ cũng không thấy đường ra, bụng đã đói, động vật trong rừng cũng nhiều, nhưng họ lại không dám nhóm lửa để nướng thịt, sợ dẫn dụ Tần Phong Dương tới.

Tuy Thanh Hạm không biết nhiều thảo dược mà Huyền Cơ Tử đã dạy, nhưng vì hàng năm nàng đều nghịch ngợm trong rừng, nên cũng biết không ít quả dại. Giờ đã vào thu, nhiều loại quả dại bắt đầu chín, nàng hái được một ít trái cây ngọt, nhiều nước lại không độc, vừa ăn vừa hái chia cho Lăng Nhục Tâm.

Lăng Nhục Tâm vốn rất cầu kỳ trong ăn uống, nhưng lúc này đã cực kỳ đói bụng, cũng không để ý nhiều nữa, chỉ xoa qua loa trên áo vài cái rồi bỏ vào miệng. Quả dại này so với các trái cây hắn thường ăn thì vừa chua lại vừa chát, nhưng vì đói bụng, hơn nữa lại có Thanh Hạm ở bên, nên hắn lại cảm thấy đây là thứ quả ăn ngon nhất trên đời.

Cứ như vậy qua một ngày, tới hôm đó, Lăng Nhục Tâm bỗng ngăn người nhìn về phía chân trời.

Thanh Hạm thấy sắc mặt hắn khác thường, liền hỏi: “Sao thế? Có phải có chuyện gì không?”

Sắc mặt Lăng Nhục Tâm rất nghiêm trọng nói: “Nàng nhìn phía Nam kia, ở đó lửa bốc tận trời, có lẽ Huyền Thái sơn trang đã bị thiêu hủy.”

Thanh Hạm nhìn về hướng Nam, quả nhiên nhìn thấy ánh lửa thoáng ẩn thoáng hiện ở phía Nam, liền an ủi: “Dù sao, chàng cũng sớm chuẩn bị chuyện thiêu hủy Huyền Thái sơn trang rồi mà. Lúc này thiêu hủy cũng không có gì...”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Lúc trước cứ nghĩ rằng hủy Huyền Thái sơn trang thì cứ hủy thôi, thế mà giờ chính mắt nhìn thấy hỏa hoạn bốc lên tận trời kia, trong lòng vẫn hơi luyến tiếc.”

Hắn vừa dứt lời, trên không trung lại có một cột pháo hoa bắn lên. Vừa nhìn thấy ánh pháo đó, sắc mặt Lăng Nhục Tâm biến đổi mạnh: “Không ổn, xảy ra chuyện rồi. Lửa của Huyền Thái sơn trang không phải do người của Phi Phụng môn đốt!!!”

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 13: Chia loan rẽ thủy

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm kinh hãi: “Không phải người của Phi Phụng môn đốt sao? Vậy là ai?” Một suy nghĩ xấu thoáng xuất hiện trong đầu nàng, khiến nàng không khỏi mở to mắt nhìn Lăng Nhục Tâm.

Sắc mặt Lăng Nhục Tâm vô cùng nghiêm trọng nói: “Chỉ sợ là triều đình đốt...” Hắn nghĩ một chút rồi hỏi: “Thanh Hạm, nàng còn đi được nữa

không?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Hiện giờ tình thần của ta rất tốt!” Nếu thật sự là do triều đình phóng hỏa, thì lúc này, e rằng Huyền Thái sơn trang đã trở thành địa ngục trần gian, tuy cha nàng và mẹ Lăng Nhược Tâm đều có võ công, nhưng lại là người đứng mũi chịu sào, vì muốn đối phó với Lăng Nhược Tâm, chỉ sợ triều đình sẽ tìm mọi cách để đối phó với Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần, nếu thế, kiếp nạn này, họ phải làm sao mới vượt qua được đây?

Nghĩ đến đây, Thanh Hạm chỉ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, tuy nàng và Đoàn Lạc Trần từ nhỏ đã không sống cùng nhau, nhưng ông vẫn là cha nàng! Những ngày tháng ngắn ngủi sống ở Huyền Thái sơn trang, tuy mỗi ngày cha đều gán ghép cho nàng và Lăng Nhược Tâm thành một đôi, lúc đó nàng cực kỳ không ủng hộ, nhưng giờ phát hiện ra Lăng Nhược Tâm rất tốt, thì nàng mới hiểu được nỗi khổ tâm của cha.

Lăng Nhược Tâm thở dài nói: “Nếu giờ chúng ta chạy suốt đêm, có thể sẽ về được đến Huyền Thái sơn trang!” Hy vọng vẫn còn cơ hội để xoay chuyển. Hắn vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai làm? Tần Phong Dương hay Tần Phong Ảnh? Trên người Tần Phong Ảnh có thương tích, hẳn sẽ không quay về đây nhanh như vậy được, cũng chỉ còn lại Tần Phong Dương. Trong lòng hắn không khỏi oán hận, lại rất lo lắng, có điều, lúc này thực sự không thể làm gì được.

Khi hai người quay về đến Huyền Thái sơn trang thì đã là giữa trưa ngày hôm sau. Hai người chạy suốt một đêm, bây giờ trước mắt cũng chỉ còn lại một vùng cháy đen, đâu là núi xanh, đâu là tường trắng, đâu là nước biếc??? Tất cả chỉ còn lại một màu đen u ám sau trận hỏa hoạn đêm qua, màu đen như mực khiến lòng người chua xót. Lửa đã bị dập tắt, nhưng những thanh xà gỗ cháy tàn vẫn còn bốc lên vài làn khói nhỏ quanh quẩn khiến khung cảnh càng trở nên thâm trầm hơn.

Thanh Hạm cảm thấy cảnh tượng cháy đen này thật đúng là sự châm chọc lớn nhất đối với nàng. Trước kia nàng rất thích màu đen, vì nàng cảm thấy, màu đen tạo cho người ta một cảm giác thần bí, chững chạc, tĩnh mịch. Thế nhưng, lúc này, nhìn cả vùng trời cháy đen trước mắt khiến nàng thấy vô cùng chói mắt, đâm vào mắt khiến nàng đau đớn, đau đến tận xương tủy, đau đến tận sâu thẳm cõi lòng nàng. Nàng còn nhớ rõ, ngày đó khi nàng và Lăng Nhược Tâm rời đi, Huyền Thái sơn trang vẫn vô cùng có sinh khí, hiện giờ chỉ còn lại một mảnh tro tàn, không có chút sinh khí nào, chỉ có oán khí ngập trời!!!

Nàng cảm thấy, màu đen chết chóc này còn khiến người ta khó chấp nhận hơn cả một vùng đỏ thắm. Nếu nhìn thấy máu đỏ, ít nhất còn có thể biết rằng có người sống ở đây, còn nhìn thấy được thi thể, còn có thể hy vọng một chút gì đó, nhưng trận hỏa hoạn này, lại giấu đi tất cả mọi thứ, là sự tàn sát, là sự phản hận, che giấu tất cả trong đồng tro tàn đó...

Nếu chỉ là tro tàn thì còn đỡ, nhưng trận hỏa hoạn này, không những đốt cháy sạch, mà còn có thể nhìn thấy một số nơi toả ra những làn khói mỏng manh, xộc vào mũi là mùi cháy thối rữa nồng đậm, trong đồng tro tàn, ngoài những đoạn xà nhà cháy đen, còn có những thi thể không còn nhìn rõ mặt mũi.

Thanh Hạm không kìm được, gào lên: “Cha, cha, cha ở đâu?!” Vừa dứt lời, nước mắt lại rơi xuống. Xung quanh bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có ai trả lời nàng, hoàn toàn vắng lặng, không còn một ai sống sót, ngay cả tiếng vang cũng không có...

Thanh Hạm không hay khóc, trước kia dù có khóc cũng chỉ là lúc nàng đang vui, vì trong tiếng khóc đó hơn một nửa là đùa cợt và ý lại, trêu chọc người quan tâm đến nàng là chính. Nhưng lúc này, khi nước mắt rơi xuống, rốt cuộc nàng cũng hiểu được trong tiếng khóc chứa đựng sự yếu đuối, đau xót đến tận xương tủy là như thế nào.

Lăng Nhược Tâm đứng bên cạnh nàng, nhìn cả vùng cháy đen kia, trong con ngươi sâu như nước hồ tràn ngập oán hận. Là do hắn quá sợ hãi, đêm đó khi hoàng cung có kinh biến, hắn nên báo cho mẹ rút lui. Nếu chuẩn bị sớm, thì cũng sẽ không xảy ra thảm kịch hôm nay. Tâm tư của Tần Phong Dương cũng quá độc ác, còn có thể hạ độc thủ như vậy!!! Những gì hôm nay Tần Phong Dương gây ra cho hắn, sẽ có một ngày hắn đòi lại gấp mười lần.

Một giọng nói lạnh như băng truyền tới từ phía sau: “Lăng Nhược Tâm, ngươi hài lòng với màn này chứ?!”

Lăng Nhược Tâm siết chặt nắm tay, chậm rãi quay người lại, nhìn Tần Phong Dương nói: “Trước kia ta vẫn cho rằng, nếu nói về tàn nhẫn, thì không ai có thể so với Tần Phong Ảnh, nhưng giờ ta mới biết mình sai lầm, ngươi còn tàn nhẫn hơn hắn gấp ngàn lần. Ân oán giữa ta và ngươi, căn bản không cần phải kéo theo những người vô tội khác vào...”

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Bình thường không phải ngươi vẫn tự cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh sao? Chẳng lẽ ngay cả chuyện này ngươi cũng không tính đến? Ngày đó ngươi chạy trốn khỏi hoàng cung, lẽ ra đã nên dự tính trước sẽ có một ngày thế này. Và lại, ngươi phạm tội khi quân, phải tru di cửu tộc, ta chỉ hoá thiêu Huyền Thái sơn trang cũng là xử phạt cực kỳ nhẹ với ngươi rồi. Phụ hoàng đã hạ thánh chỉ, dù ta có đốt Huyền Thái sơn trang hay không, thì bọn họ cũng không sống được. Nếu ngươi cảm thấy bọn họ thật sự vô tội, thì lúc trước không nên vì gia nghiệp mà bí quá làm liều. Đường đường là một nam nhân lại không làm, cố tình giả dạng nữ nhân, giả dạng nữ nhân đã đánh, còn không tự biết thân biết phận, gây ra chuyện thị phi.”

Nghe Tần Phong Dương nói vậy, Thanh Hạm quệt nước mắt, hai mắt đỏ hồng nhìn hắn: “Ngươi thực sự không phải người! Ân oán của ai thì tính với người đó. Hơn nữa, cái thánh chỉ kia vốn là một thứ chó má, Huyền Thái sơn trang là do một tay bà ngoại Lăng Nhược Tâm sáng lập nên, tài sản trong đó cũng là do Lăng gia vất vả làm ra, vậy mà chỉ vì cái thánh chỉ chết tiệt gì đó của hoàng đế chó má kia mà định thành tử tội!!! Hoàng đế chẳng qua cũng chỉ là một con người mà thôi, có gì hơn người chứ. Dựa vào cái gì mà đòi quyết định sinh tử của người khác!” Nàng đưa tay chỉ vào thi thể trên đất nói: “Chuyện này căn bản không liên quan đến bọn họ!!!”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, lòng này Tần Phong Dương hơi nhú lên, nhìn nàng nói: “Nàng có biết những lời nàng vừa nói đại nghịch bất đạo thế nào không?! Chỉ vì những lời này cũng khiến nàng chết đến mấy chục lần rồi.” Tính cách của nàng mãi mãi thẳng thắn như thế, nhưng những lời nàng vừa nói lại khiến hắn run lên. Từ lúc sinh ra hắn đã là hoàng tử cao cao tại thượng, coi quyền lực là lẽ tự nhiên, chưa từng nghĩ đến những điều Thanh Hạm nói. Tuy lần này hắn đến Huyền Thái sơn trang là do ân oán riêng, nhưng cũng cảm thấy tội khi quân không hề nhẹ.

Khoé miệng Lăng Nhược Tâm khẽ nhếch lên cười: “Đúng là ta có nghĩ đến, sẽ có một ngày như thế. Nhưng mà, ta phát hiện ra mình đã quá coi thường ngươi, xem thường lòng dạ độc ác nham hiểm của ngươi, xem thường sự tắng tận lương tâm của ngươi. Có điều, ngươi cũng nên cẩn thận, rồi sẽ có một ngày, ngươi hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết. Ngươi hãy tin rằng, bàn tay ngươi dính nhiều máu tanh như vậy, sẽ có một ngày ông trời trả lại cho ngươi gấp mười, gấp trăm lần, khi ngươi phải trở mắt nhìn tất cả những gì ngươi có dần dần mất đi, thì ngươi sẽ biết, nhưng hành vi bây giờ có mình đáng cười đến thế nào.”

Sắc mặt Tần Phong Dương cũng hơi biến đổi, hung hăng nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó.” Dứt lời, hất vung tay, một đám cung thủ liền giương cung chĩa về phía Lăng Nhược Tâm.

Nhìn thế trận này, Thanh Hạm lạnh lùng nhìn Tần Phong Dương nói: “Tâm hoàng tử thật quá thủ đoạn, chẳng lẽ đang muốn diệt cỏ tận gốc sao?” Nhìn dáng vẻ của Tần Phong Dương bây giờ, rõ ràng là hôm nay muốn dồn họ vào chỗ chết.

Tần Phong Dương không đếm xỉa tới lời Thanh Hạm “Ta biết võ công của các người không thấp, cho nên, trên mỗi mũi tên đều tẩm kịch độc, Lăng Nhược Tâm, ta cho ngươi lựa chọn lần cuối cùng.” Ánh mắt của hắn quét về phía Thanh Hạm, nói tiếp: “Hoặc là hoàn toàn buông tha cho Thanh Hạm, hoặc là giống như Huyền Thái son trang, vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm giận dữ mắng: “Tần Phong Dương! Đầu ngươi có bệnh à?! Ta là người, không phải đồ vật, không thể nói bỏ hay không bỏ. Hơn nữa, ta đối với ngươi, chỉ có oán hận, không có tình yêu! Ta tình nguyện chết cùng Nhược Tâm, cũng không nguyện sống cùng ngươi!” Tuy là mắng Tần Phong Dương, nhưng nàng cũng tự nói thẳng lòng mình. Có trải qua gian khổ mới biết được địa vị của Lăng Nhược Tâm trong lòng nàng. Nàng thật sự không dám tưởng tượng, nếu một ngày nào đó không có Lăng Nhược Tâm đầu võ mồm với nàng, thì nàng sẽ sống thế nào.

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng kéo tay nàng qua, trong mắt tràn ngập nhu tình, mắt Thanh Hạm hơi đỏ lên, khi nhìn về phía Lăng Nhược Tâm, trong giây lát từ phần nộ chuyển thành dịu dàng.

Lăng Nhược Tâm khẽ cười với nàng. Thanh Hạm chỉ cảm thấy nụ cười đó đầy vẻ mê lương, đau khổ. Nếu nụ cười trước kia của hắn là nghiêng nước nghiêng thành, khiến người ta thương tiếc, thì nụ cười này chỉ toàn bất đắc dĩ và sự mê lương đến tận cùng. Hắn đang nghĩ gì?

Lăng Nhược Tâm cúi đầu hỏi: “Thanh Hạm, nàng thật sự tình nguyện chết cùng ta sao?” Trong mắt hắn vừa có vẻ cảm động, lại vừa có chút hạnh phúc. Từ trước đến giờ Thanh Hạm vốn là người rất tùy hứng, đơn thuần, hắn không ngờ nàng lại nói rằng nguyện ý chết cùng hắn. Nhưng chính hắn cũng thoáng hiểu rõ, nếu vào lúc Thanh Hạm gặp nguy hiểm, thì hắn cũng sẽ không để ý đến sống chết. Nếu không thể sinh ra cùng ngày, vậy thì nguyện chết cùng nhau đi!

Thanh Hạm gật đầu nói: “Nếu bắt ta phải sống cùng một con người tàn nhẫn như vậy, thì ta thà chết còn hơn!” Án tượng của nàng đối với Tần Phong Dương cực kỳ xấu, suốt đời sống với một người mình oán hận, thì làm sao có thể vui vẻ được?

Lăng Nhược Tâm lại hỏi: “Nhưng mà, nếu nàng cũng chết, thì thù của cha nàng và mẹ ta, ai sẽ báo đây? Hơn một ngàn sinh mạng của Huyền Thái son trang, ai sẽ đòi lại?” Tuy hắn tình nguyện chết vì nàng, nhưng hắn lại mong nàng có thể sống thật tốt.

Thanh Hạm sững sốt nói: “Ông trời sẽ báo thù giúp chúng ta mà?”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “Thanh Hạm, nàng thật sự tin rằng có ông trời sao? Nếu có thật, thì sẽ không thể nào để cho hắn thực hiện được âm mưu của mình, nếu không thực hiện được gian kế, thì những người trong Huyền Thái son trang cũng sẽ không chết!” Ông trời cho tới giờ cũng chưa từng có mặt... Chỉ con người có mặt thôi.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Thanh Hạm dâng lên một dự cảm xấu hời: “Chàng định làm gì?”

Lăng Nhược Tâm thờ dài nói: “Thanh Hạm, nàng hứa với ta, dù có xảy ra chuyện gì, nàng đều phải sống thật tốt. Dù là vì ta, hay vì chính nàng, còn vì Huyền Thái son trang nữa, nàng nhất định phải còn sống. Tần Phong Dương có tình cảm với nàng, hắn sẽ không làm nàng bị tổn thương.” Giọng hắn rất nhỏ, chỉ Thanh Hạm có thể nghe thấy. Đã đến nước này, hắn chỉ có thể tính cách xấu nhất.

Thanh Hạm ngỡ ngàng, cũng hiểu một chút ý đồ của hắn, mắt mở to nhìn Lăng Nhược Tâm.

Lăng Nhược Tâm cũng không để ý đến nàng, nói với Tần Phong Dương: “Ta biết sự tính toán của ngươi. Dù thế nào ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng ngươi sẽ không gây tổn thương đến Thanh Hạm. Ngươi làm nhiều chuyện như vậy, chỉ đơn giản vì muốn chứng minh rằng ngươi mạnh hơn ta, cũng mạnh hơn Tần Phong Anh. Có điều, tất cả mọi chuyện chi e sẽ khó được như ngươi mong muốn. Tần Phong Anh không chết, hôm nay dù ngươi có giết được ta, thì cuộc sống sau này của ngươi cũng sẽ không yên ổn. Để những ngày sau ngươi được sống bình an, chi bằng chúng ta lại làm một giao dịch đi.”

Tần Phong Dương ngửa đầu cười to: “Ngươi vẫn chưa nhìn rõ vị trí của mình à? Còn dám đòi giao dịch với ta?” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần trước, nếu không phải do ngươi để Tần Phong Anh chạy thoát, thì ta sẽ phải lo lắng về hắn sao?”

Lăng Nhược Tâm cũng cười: “Thật ra, trong lòng ngươi, cũng không phải là không thể không giết ta, mà chẳng qua chỉ muốn giáo huấn ta một chút thôi. Có điều chỉ vì một phút sai lầm mà ngươi tiêu huỷ cả Huyền Thái son trang, nên mới không thể không giết ta diệt khẩu. Nhưng tâm bệnh lớn nhất trong lòng ngươi vẫn là Tần Phong Anh. Chỉ cần hắn còn sống một ngày, thì ngươi sẽ không được yên bình một ngày. Đối với ta mà nói, tuy hiện giờ ta chỉ hận không thể băm vằm ngươi thành trăm mảnh, nhưng ta cũng muốn giữ mạng sống. Giao dịch hôm nay ta muốn đặt ra, đó là ta giúp ngươi tìm Tần Phong Anh, còn ngươi thả cho ta một con đường sống.”

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Nếu ngươi có chút bản lĩnh thì hôm nay cũng sẽ không rơi vào tay ta.”

Trong mắt Lăng Nhục Tâm thoáng có vẻ khinh thường: “Ngươi còn dám gạt đi lương tâm mà nói ra câu này à? Nếu ta mắt sạch nhân tính giống các ngươi, thì với bản lĩnh của ngươi, ngươi nghĩ có thể có cơ hội như bây giờ sao? Hơn nữa, nếu lúc này ngươi có thể bắt được Tần Phong Ảnh, cũng sẽ không đứng yên mà nghe ta nói này nói nọ.”

Tần Phong Dương hừ một tiếng: “Nếu bây giờ ta thả ngươi đi, thì chính là để lại hậu họa cho mình.”

Lăng Nhục Tâm cười lạnh: “Ta chỉ sợ vĩnh viễn cũng không phải là hậu họa lớn nhất của ngươi, vì ta không có khả năng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với ngươi. Chuyện ngày ấy, chỉ cần tâm ý của Hoàng thượng hơi chuyển biến một chút, sẽ dễ dàng biến thành ngươi muốn mưu phản, nên diệt trừ Thái tử để chiếm ngôi!”

Tần Phong Dương nghiêng răng nói: “Muốn ta tin ngươi, cũng được thôi, ngươi tự phé hai cánh tay của mình đi. Hôm nay ta sẽ cho ngươi cơ hội giữ lại mạng sống.”

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng cười, mắt đầy vẻ khinh bỉ: “Thì ra Tam hoàng tử sợ ta đến thế. Chỉ sợ là dù ta có phé cả hai tay, thì với tính cách của ngươi cũng sẽ không để cho ta được sống yên ổn trên cõi đời này.” Phé hai tay rồi, hắn sẽ không còn sức phản kích nữa, chỉ giống như tảng thịt nằm trên thớt cho Tần Phong Dương tùy ý xử lý.

Tần Phong Dương hừ lạnh: “Đừng nói là ta không cho ngươi được chọn lựa. Nếu ngươi muốn mạng sống, hoặc là cắt đứt tình cảm với Thanh Hạm, hoặc tự phé bỏ hai tay.”

Lăng Nhục Tâm khẽ cười: “Dường như Tam hoàng tử quá coi trọng chính mình rồi. Sau ngươi không thử nhìn đằng sau xem, chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó.”

Tần Phong Dương cười ha ha nói: “Lăng Nhục Tâm, ta thấy ta quá xem trọng ngươi mới đúng. Cùng một kỹ xảo lại dùng hai lần, ngươi không biết là ngươi rất ngu sao?” Hắn vẫn không quên trong hoàng cung Lăng Nhục Tâm nhân cơ hội hắn quay về phía sau mà gây khó dễ cho hắn. Bây giờ còn muốn giờ trở cũ ra, đúng là nực cười, khinh thường hắn, coi hắn là tên ngốc sao?

Mắt Lăng Nhục Tâm hơi đảo, cười nói: “Xem ra Tam hoàng tử không tin ta, chỉ là, nếu ta là ngươi, thì dù thế nào ta cũng sẽ nhìn đằng sau. Mắt con người ta, không nên lúc nào cũng nhìn về phía trước, nếu không, sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy sự nguy hiểm ở sau lưng.”

Tần Phong Dương khinh bỉ nói: “Lần này dù thế nào ta cũng sẽ không nhìn ra đằng sau, cũng không cho ngươi có cơ hội xoay xở. Ta đếm đến ba, nếu ngươi không chọn, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị vạn tiền xuyên tim là thế nào.”

Khoé miệng Lăng Nhục Tâm khẽ nhếch lên cười, hỏi Thanh Hạm: “Nàng có sợ không?”

Thanh Hạm cười nói: “Lần này đúng là không biết ai sẽ chết trước, ta có gì mà phải sợ?”

Nhìn thấy hai người thân mật, dáng vẻ như coi chuyện sinh tử chỉ là chuyện quá bình thường, trong lòng Tần Phong Dương không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ sau lưng hắn thật sự có chuyện gì? Nhưng nghĩ đến ngày ấy bị Lăng Nhục Tâm lừa, hắn cũng quyết tâm không quay lại nhìn.

Tần Phong Dương đứng trong gió, hùng hăng nói: “Một!”

Lăng Nhục Tâm và Thanh Hạm vẫn nhìn nhau cười, coi như không nghe thấy.

Chờ một lát, Tần Phong Dương lại hô tiếp: “Hai!”

Hai người vẫn không để ý.

Có điều, không khí dường như cũng căng thẳng hơn, gió thổi qua, thổi tung những hạt tro tàn sau trận hỏa hoạn, mang theo mùi máu tươi và mùi khói lửa, bay lượn trên không trung.

Không biết vì sao, vẻ mặt Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm vô cùng bình tĩnh, mà Tần Phong Dương lại căng thẳng đến mức toát mồ hôi trên trán, trong lòng hắn cũng trầm suy nghĩ, nếu Lăng Nhục Tâm không đồng ý, liệu hắn có thật sự muốn giết cả Thanh Hạm không? Nếu thật sự giết nàng, cuộc sống sau này của hắn phải làm thế nào đây? Tất cả những gì hắn làm hôm nay có phải quá tàn nhẫn?

Thật ra, Tần Phong Dương nghĩ nhiều như vậy, lại không nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất, dù lần này hắn có thành công đưa Thanh Hạm đi, thì liệu hắn có hạnh phúc không? Chỉ là hiện giờ hắn đã chui sâu vào ngõ cụt, không có đường ra.

Lăng Nhục Tâm cầm tay Thanh Hạm đứng đó, gió thổi qua mái tóc dài của hai người, quán quýt, dây dưa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ngoài dịu dàng tình cảm, thì là sự bình tĩnh khó hiểu. Khoé miệng họ đều nhếch lên một nụ cười như có như không.

Cuối cùng, Tần Phong Dương không nhịn được, quát: “Ba! Bắn tên!” Hắn nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy hình ảnh Thanh Hạm bị tên bắn bị thương, nhưng sự tình đã đến nước này, dường như hắn không còn sự lựa chọn nào khác.

Tần Phong Dương chờ một lúc nhưng không nghe thấy tiếng vạn mũi tên bắn ra như hán dự đoán, không khỏi kinh hãi nhìn lại, chỉ thấy những thị vệ hán mang tới không biết đã ngã gục trên đất từ bao giờ. Thanh Sơn và Lạc Thành cầm chắc kiếm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tần Phong Dương, sau lưng bọn họ là mấy chục người của Phi Phượng môn.

Nhìn thấy mất hán đầy vẻ kinh ngạc, Lăng Nhược Tâm cười nói: “Vừa rồi ta vẫn luôn nhắc Tam hoàng tử, nhưng Tam hoàng tử lại không tin, giờ nhìn cảnh tượng này cũng không nên quá ngạc nhiên, chuyện gì cũng thế, gieo nhân nào thì gặt quả ấy.” Thật làm như giả, giả lại như thật là một đạo lý chính xác nhất.

Tần Phong Dương không khỏi phẫn nộ quát: “Lăng Nhược Tâm, vừa rồi ngươi nhiều lời với ta như vậy, thì ra là muốn kéo dài thời gian, đợi viện binh của ngươi!” Vì sao hán luôn lắng nghe những lời Lăng Nhược Tâm nói chứ?

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Thật ra, cũng không phải là ta kéo dài thời gian, ta đã sớm nói với ngươi, chỉ tại ngươi không tin thôi!” Hán hiểu rõ tính cách của Tần Phong Dương, đã bị lừa một lần sẽ không bị lừa lần thứ hai nữa. Vừa rồi tuy mất hán ra vẻ thoải mái, thật ra trong lòng cực kỳ căng thẳng. Hán đang cược, cược rằng Tần Phong Dương vì chuyện trong hoàng cung lần trước, sẽ không dám nhìn về phía sau nữa. Cược thắng, hán càng trấn định, Tần Phong Dương lại càng không tin.

Lăng Nhược Tâm khẽ cười với Thanh Hạm nói: “Không ngờ bây giờ nàng cũng bình tĩnh như vậy, nàng có biết vừa rồi ta lo lắng thế nào không? Lo nàng sẽ để lộ ý đồ mất.” Nhưng mà, vừa rồi hai người phối hợp không chê vào đâu được, khiến ý cười trong mắt hán càng đậm thêm.

Thanh Hạm vỗ ngực nói: “Thật ra ta cũng sợ hán sẽ quay đầu lại, nhưng nhìn chàng trấn định như vậy, ta cũng không sợ nữa, biết là dù hán có quay đầu, chàng cũng sẽ có cách chế ngự hán.”

Lăng Nhược Tâm khẽ sờ mũi nói: “Lúc ta đang nói chuyện với hán, bọn Thanh Sơn cũng chỉ vừa xong. Ta không nắm chắc được mười phần, khi đó nếu hán thật sự quay đầu lại, chỉ sợ giờ chúng ta đã thành tô ong vò vẽ.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hán một cái: “Chàng cũng to gan thật đấy, chuyện không nắm chắc mà cũng dám làm!”

Nghe bọn họ nói chuyện, Tần Phong Dương tức đến run người nhưng lại không có cách nào. Bàn về tâm trí, mưu kế, thì có vẻ hán chưa bao giờ qua mặt được Lăng Nhược Tâm. Hán lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn thế nào?”

Lăng Nhược Tâm hừ một tiếng, mắt thoáng có sát khí, lạnh lùng nói: “Không muốn gì cả, chỉ là vừa rồi ngươi đối với ta thế nào, thì giờ ta cũng muốn làm với ngươi như vậy.”

Tần Phong Dương hừ lạnh: “Nếu ngươi giết ta, chỉ sợ sau này ngươi không còn chỗ dung thân trong nước Phượng Dẫn.”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Chỉ sợ ta không giết ngươi mới thật sự không có chỗ dung thân ở Phượng Dẫn.” Tần Phong Dương không thể nào bỏ qua cho hán, ân oán của bọn họ càng ngày càng lớn, cừu hận càng thất càng sâu, ân oán này, không ai có thể dễ dàng hoá giải được.

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Nếu lần này ngươi thả ta, ân oán của chúng ta sẽ xoá bỏ.”

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh nói: “Thả ngươi à? Dù ta có đồng ý, thì những oan hồn bị lừa thiêu chết ở đây cũng sẽ không đồng ý!” Với tính cách của hán, bây giờ chỉ hận không thể thiên đao vạn quả Tần Phong Dương, nhưng hiện giờ, còn chưa rõ tình hình của mẹ hán thế nào, hán không thể quá kích động được.

Mắt Thanh Hạm đỏ hồng lên nói: “Trước kia, ta vẫn cho rằng, dù ngươi có táng tận lương tâm, cũng sẽ không làm những chuyện thế này. Nhưng hiện giờ, ta thật sự muốn hỏi ngươi, bọn họ có ai đắc tội với ngươi?! Oan có đầu, nợ có chủ, vì sao ngươi phải kéo những người không liên quan vào đây?!”

Trong mắt Tần Phong Dương thoáng có vẻ hối hận, nhưng vẫn nói: “Hiện giờ ta đang ở trong tay các người, muốn chém muốn giết cứ việc làm đi! Nếu không hoá thiêu Huyền Thái sơn trang, thì sao có thể dẫn dụ Lăng Nhược Tâm ra mặt được?”

Nhìn bộ dạng của hán, trong lòng Thanh Hạm vừa oán hận, vừa giận dữ. Chỉ hận không thể dùng một đao chém chết hán, nhưng lại không hạ thủ được, nàng vùng chường, mạnh mẽ tát cho hán một cái. Chưởng đó rất nặng, lại dùng nội lực, khiến trên mặt Tần Phong Dương hán lên vết năm ngón tay, khoe miệng cũng chảy máu.

Thấy nàng động thủ, trong lòng Tần Phong Dương vô cùng chua xót, nhìn Thanh Hạm nói: “Nàng hận ta vậy sao?”

Thanh Hạm giận dữ: “Đúng thế, hận đến tận xương tủy, ngươi trả lại mạng sống của cha ta cho ta!” Dứt lời, nàng lại vùng tay đánh cho hán một chưởng nữa.

Mặt Tần Phong Dương nhất thời sưng phồng lên, khoe miệng càng chảy máu nhiều hơn, ánh mắt hán khẽ động, nói với Thanh Hạm: “Nếu ta cho nàng biết, thì thế ở đây căn bản không phải là người của Huyền Thái sơn trang, mà là phạm nhân bị tử tội trong lao ngục của thành Tầm Ân, thì nàng có tin không?”

Vừa nghe những lời này, Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm đều kinh hãi, Thanh Hạm khó tin nhìn hán: “Ngươi sẽ hạ thủ lưu tình sao?”

Tần Phong Dương cười khò: “Chẳng lẽ trong lòng nàng, ta là một kẻ bạc bẽo, vô tình vô nghĩa như vậy sao?” Hoá thiêu Huyền Thái sơn trang chỉ là vì muốn dẫn dụ Lăng Nhược Tâm ra, mà tử tù của thành Tầm Ân dù sao cũng phải chết, chỉ bằng dùng làm vật thế thân. Thật ra, nguyên nhân chủ yếu là vì khi hán đến Huyền Thái sơn trang, trong này đã không còn một bóng người.

Thanh Hạm không khỏi kinh hãi: “Ý ngươi là, cha ta không chết?” Tần Phong Dương khẽ gật đầu, nàng vội hỏi: “Vậy cha ta hiện giờ đang ở đâu?”

Tần Phong Dương lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Thanh Hạm nhú mày: “Nếu ngươi không biết họ ở đâu, thì sao ta phải tin ngươi?” Trong thời gian vừa rồi, nàng đã chứng kiến sự âm độc của hắn, nàng không muốn làm kẻ ngu ngốc nữa.

Đúng lúc này, sau lưng bọn họ bỗng sáng lên, một đám người ngựa cầm đuốc chạy đến. Thanh Sơn nhìn mấy người này không rõ lai lịch, liền đặt kiếm lên cổ Tần Phong Dương, bình tĩnh nhìn tình huống xung quanh.

Nhìn thấy đám người kia, Lăng Nhượng Tâm cũng hơi hoảng hốt.

Đám người vừa đến, là tri phủ Hứa Chí Kiệt, vừa nhìn thấy Tần Phong Dương, hắn vội hành lễ nói: “Hứa Chí Kiệt tham kiến Tam hoàng tử, thần cứu giá chậm trễ, xin Tam hoàng tử thứ tội!”

Khoé miệng Tần Phong Dương hơi nhếch lên cười: “Hứa tri phủ tới đúng lúc, không muộn chút nào.” Trong lòng hắn vẫn đang nghĩ, Hứa Chí Kiệt nhận được tin tức ở đâu mà biết hắn ở đây, cũng kéo theo nhiều người đến trợ giúp như vậy?

Hứa Chí Kiệt ra hiệu, lập tức có người ở sau lưng, lôi hai người khác ra. Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm vừa nhìn thấy liền hét lên: “Mẹ!” “Cha!”

Có điều, Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần bị người ta dùng khăn bịt miệng lại, hai tay trói sau lưng, không thể cử động cũng không nói được.

Lăng Nhượng Tâm nhìn Hứa Chí Kiệt nói: “Ngươi muốn thế nào?” Sao Hứa Chí Kiệt lại có mặt ở đây? Làm thế nào hắn ta bắt được mẹ và Đoàn thúc thúc? Hắn thật sự thấy kỳ quái, nhưng người thân đang ở trước mặt, cũng không cho hắn thời gian nghĩ nhiều như thế, trong lòng chỉ còn lo lắng cho an nguy của họ.

Hứa Chí Kiệt nhìn Lăng Nhượng Tâm nói: “Ta cũng chẳng muốn thế nào cả, chỉ muốn giao dịch với ngươi. Ngươi thả Tam hoàng tử, ta thả Lăng phu nhân và Đoàn tổng quản.” Mặt hắn vô cùng bình tĩnh, vững vàng lại có chút kinh ngạc.

Lăng Nhượng Tâm hỏi: “Dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngươi?”

Hứa Chí Kiệt ra hiệu, đội quan binh hắn ta mang đến liền lùi về sau hơn mười bước, chỉ còn lại hắn ta và một vài thị vệ đang giữ Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần. Lúc này, hắn ta mới nói: “Lăng Đại tiểu thư, không, là Lăng Đại công tử, đến hôm nay ta mới được diện kiến bộ mặt thật của ngươi. Ta thật sự bội phục. Hôm nay, ta dẫn nhiều binh mã đến đây, không phải vì muốn đối phó với ngươi, mà chỉ vì tình thế bất buộc, ta là mệnh quan triều đình, không thể không đề ý đến an nguy của Tam hoàng tử. Hôm nay, ta đưa lệnh từ và Đoàn tổng quản đến đây, thứ nhất là vì muốn hoá giải ân oán giữa ngươi và Tam hoàng tử, hơn nữa, cũng là vì bội phục cách đối nhân xử thế của ngươi.”

Hứa Chí Kiệt cho thị vệ bên cạnh lùi lại, cũng đủ để thể hiện sự thành thực của hắn ta, lời nói cũng rất thành khẩn.

Trong lòng Lăng Nhượng Tâm đang lo cho an nguy của Lăng Ngọc Song, lúc này, nhìn thấy bà bình yên đứng trước mặt mình, hắn không khỏi thở phào một hơi. Chỉ cần mẹ hắn còn sống, thì tất cả đều ổn cả. Hiện giờ, dù có thả Tần Phong Dương, chỉ cần mẹ và Đoàn thúc thúc ở cạnh hắn, với bản lĩnh của hắn, sẽ không bị rơi vào tay Tần Phong Dương nữa. Và lại, bằng tài sản hắn đang nắm trong tay, muốn rời khỏi nước Phụng Dẫn, sang một nước khác sinh sống cũng không phải việc gì quá khó khăn. Đối với hắn, Tần Phong Dương là một sự uy hiếp, nhưng không cần quá lo lắng nữa, chỉ cần rời khỏi nước Phụng Dẫn, Tần Phong Dương cũng không thể làm gì hắn.

Lăng Nhượng Tâm thầm quyết định rồi nói: “Tâm tư của tri phủ đại nhân thật hiếm có. Nhượng Tâm tạ ơn ngài. Ta và Tam hoàng tử vốn cũng không có ân oán gì. Ta chỉ là một dân đen bình thường, chỉ mong có những ngày yên ổn, không muốn bị cuốn vào ân oán hoàng thất. Đối với ta, sự an nguy của người thân quan trọng hơn tất cả.”

Hứa Chí Kiệt vui vẻ nói: “Lăng đại công tử không hổ là người hiểu lý lẽ. Người đâu, đưa Lăng phu nhân và Đoàn tổng quản tới đây!”

Bốn thị vệ liền đưa Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần lại gần. Lăng Nhượng Tâm liếc mắt ra hiệu cho Thanh Sơn, Thanh Sơn hiểu ý, cũng dẫn Tần Phong Dương sang.

Lúc Hứa Chí Kiệt đưa Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần tới, Tần Phong Dương cảm thấy hơi kỳ quái, Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần đều là người cực kỳ khôn khéo, sao có thể rơi vào tay Hứa Chí Kiệt? Mà hắn cũng không hề báo cho Hứa Chí Kiệt đến đây giúp hắn, làm sao Hứa Chí Kiệt lại có tin tức của hắn ở đây? Chỉ là, dù trong lòng hắn có ngàn vạn nghi ngờ, thì cũng biết Hứa Chí Kiệt tới để cứu hắn, chuyện khác cứ để hỏi Hứa Chí Kiệt sau.

Thấy Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần đã đi tới, Lăng Nhượng Tâm vội đi về phía trước cời trói cho họ, chỉ vài ba động tác đã cời hết dây trói nói: “Mẹ, Đoàn thúc thúc, hai người chịu khổ rồi.”

Bỗng ánh mắt Đoàn Lạc Trần hơi đảo, rút một cây đao từ thắt lưng ra, đâm thẳng vào người Lăng Nhượng Tâm. Lăng Nhượng Tâm kinh hãi, vừa tránh vừa hỏi: “Đoàn thúc thúc, người sao thế?” Đoàn Lạc Trần cũng không đề ý tới hắn, rút đao lại tiếp tục tấn công.

Lăng Nhượng Tâm vừa dứt lời, Lăng Ngọc Song cũng rút đao từ thắt lưng ra, đâm thẳng về phía hắn, động tác vừa nhanh vừa độc, rõ ràng là được huấn luyện chuyên nghiệp. Lăng Nhượng Tâm tránh được một đao của Đoàn Lạc Trần, nhưng lại không tránh được đao của Lăng Ngọc Song. Lăng Nhượng

Tâm trúng một đao vào bụng. Lăng Nhược Tâm nhìn thấy đao kia vừa đắc thủ, liền rút lại tiếp tục đâm tới.

Biến cố bất ngờ xảy ra, khiến mọi người đều kinh hãi giương mắt nhìn, Thanh Hạm hoảng hốt nói: “Cha, mẹ, hai người làm sao vậy?”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Chia loan rẽ thủy (2)

Tiếng kêu của Thanh Hạm cũng không làm cho Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần ngừng tay.

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm đen sẫm lại. Ngay khi ‘Lăng Ngọc Song’ và ‘Đoàn Lạc Trần’ vừa ra tay, hắn đã biết ngay đây không phải là họ, trong lòng hắn vô cùng oán hận, tuy bị ‘Lăng Ngọc Song’ đâm một đao, nhưng hắn cũng phản ứng cực nhanh, xuất ra sát chiêu, vung một chưởng đánh gãy tay Lăng Ngọc Song, lại trở tay đánh thẳng vào huyệt thiên trung của ả, đánh ả bay ra ngoài. Nhìn thấy ‘Lăng Ngọc Song’ bị thương, thần sắc ‘Đoàn Lạc Trần’ cũng không có chút biến động gì, trở tay đâm về phía Lăng Nhược Tâm.

Thấy tình huống đột ngột xảy ra, Thanh Sơn vô cùng kinh hãi, hắn vội vàng bay lên không trung đá bay ‘Đoàn Lạc Trần’, xuất thủ giật tung lớp da dưới yếm hầu gãy ra. Sau khi lớp da bị rách, khuôn mặt lộ ra đâu còn là ‘Đoàn Lạc Trần’ nữa, mà là một khuôn mặt cực kỳ xa lạ.

Thanh Hạm ngẩn người, oán hận rút bội kiếm, vung tay đâm kiếm đến. Bội kiếm xé không xuyên thẳng qua ngực sát thủ giả trang Đoàn Lạc Trần kia. Nàng vội vàng lao tới bên Lăng Nhược Tâm, đỡ lấy thân thể lao đảo sắp ngã của hắn.

Nhìn Lăng Ngọc Song giả ngã trên đất, khoe miệng còn đang chảy máu, Thanh Hạm căm thù ả làm Lăng Nhược Tâm bị thương, liền nhấc chân giẫm vào cây đao của ả rơi trên đất. Cây đao lập tức như có mắt, lao thẳng về phía Lăng Ngọc Song giả, tốc độ của đao rất nhanh và hiểm khiến ả không thể né tránh, đao đâm xuyên thủng qua ngực, chính mắt ả, tự nhìn thấy cái chết của mình.

Thanh Hạm đỡ Lăng Nhược Tâm hỏi: “Chàng sao rồi?”

Lăng Nhược Tâm còn chưa kịp trả lời thì hàng ngàn mũi tên xé gió lao đến. Thanh Sơn vung đao gạt tên, nói với Thanh Hạm: “Phu nhân mau dẫn môn chủ đi trước! Ta và Lạc Thành sẽ cản chúng lại!” Hắn còn đang nói, thì không ít môn đồ Phi Phụng môn đã trúng tên chết.

Lòng Thanh Hạm đau như cắt, sự tàn nhẫn của Tần Phong Dương và Hứa Chí Kiệt thật sự vượt qua sự tưởng tượng của nàng. Mười mấy năm qua, nàng vẫn sống một cuộc sống vô cùng thoải mái, vui vẻ, chưa bao giờ từng biết đến oán hận. Nhưng vào thời khắc này, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được, cái gì là hận đến khắc cốt ghi tâm, còn hơn cả chuyện ngày ấy bị người ta hạ xuân được.

Thanh Hạm quay đầu, oán hận nhìn Tần Phong Dương và Hứa Chí Kiệt, sau đó giúp Lăng Nhược Tâm lùi lại.

Nhìn tình huống này, Tần Phong Dương vội hét to: “Dừng tay, ai cho ngươi bắn tên?”

Hứa Chí Kiệt liếc nhìn hắn nói: “Tam hoàng tử, Lăng Nhược Tâm và Đoàn Thanh Hạm phạm tội khi quân, thuộc hạ chẳng qua cũng chỉ chấp pháp mà thôi. Xin Tam hoàng tử đừng làm khó thuộc hạ.”

Tần Phong Dương vừa muốn nổi giận đã thấy bên cạnh hắn không còn một thị vệ nào, đành cắn chặt răng, không nói được gì, trơ mắt nhìn Thanh Hạm đỡ Lăng Nhược Tâm chạy trốn.

Nhìn Thanh Hạm hạ sát hai sát thủ kia, Lăng Nhược Tâm biết trong lòng nàng đang rất oán hận. Hắn quay sang, thấy nàng đang nhìn hắn đầy lo lắng, vốn muốn an ủi nàng, nhưng vết thương thực sự rất đau, hắn chỉ định nói chuyện mà cũng không thể lấy hơi được. Một cảm giác tê tê ngứa ngứa truyền tới từ vết thương, khiến hắn hơi hoảng hốt, xem ra, trên cây đao kia có tâm độc được. Tên vẫn bay như mưa tới, hắn không đành lòng để cho Thanh Hạm thêm lo lắng, nên đành phải dựa vào nàng, để nàng giúp hắn chạy trốn.

Thấy hắn chạy càng ngày càng chậm, Thanh Hạm cũng kinh hãi. Người của Hứa Chí Kiệt chỉ nhất thời không đuổi theo, mà chỗ này vẫn không an toàn, nàng liền kéo Lăng Nhược Tâm lên lưng, phi qua đồng gạch đá hoang tàn, bất chấp phía trước là cái gì, lao thẳng về phía trước.

Chạy khoảng hơn mười dặm, lại thấy trước mặt là vực sâu, không còn đường để đi. Người nàng đã ướt đầm mồ hôi, truy binh của Hứa Chí Kiệt cũng không đuổi theo, Thanh Hạm liền đặt Lăng Nhược Tâm xuống đất. Vừa buông hắn ra mới nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đôi môi không có chút sắc hồng nào khiến tim nàng như bị treo ngược lên. Nhìn thấy miệng vết thương đang chảy ra máu đen, nàng kinh hãi vội lấy giải độc mà Tổng Vãn Chi đã đặc chế cho nàng ra, nhét vào miệng Lăng Nhược Tâm.

Thanh Hạm biết Tần Phong Dương rất ngoan độc, nhìn Lăng Nhược Tâm bị thương nặng thế này, nàng lo đến phát khóc, rồi lại sợ Lăng Nhược Tâm nhìn thấy mình khóc sẽ đau lòng, liền quay đầu đi, lau khô nước mắt.

Có điều, nhất cử nhất động của Thanh Hạm đều thu hết vào mắt Lăng Nhược Tâm, hắn khẽ cười với nàng nói: “Đừng lo, ta không sao.” Nói vậy, nhưng giọng hắn rất nhỏ, rõ ràng là cực kỳ suy yếu, nụ cười kia cũng rất thê lương, đầy miễn cưỡng và gắng gượng.

Thấy hắn như vậy, Thanh Hạm càng lo lắng hơn, cúi đầu kiểm tra vết thương của hắn. Vừa nhìn thấy, nàng lại càng buồn bã hơn. Lần trước vì cứu nàng, hắn bị trúng tên, miệng vết thương chỉ nhỏ nhỏ thôi, nàng còn giúp hắn hút độc được. Nhưng lần này bị đao đâm, miệng vết thương lại lớn, căn bản không có cách nào hút độc ra cho hắn. Hiện giờ nơi đó vẫn đang chảy máu đen, nàng không biết làm sao, chỉ đành xé vạt áo, băng qua loa vết thương lại cho hắn.

Thanh Hạm thì thầm nói: “Nếu Đại sư huynh ở đây thì tốt biết bao, huynh ấy nhất định sẽ giúp được chàng.”

Vì nàng phải cố gắng chạy trốn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ hồng lên, trên trán ướt đầm mồ hôi, mắt đỏ ửng khiến Lăng Nhược Tâm vô cùng đau lòng, hắn đưa tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng nói: “Không cần lo cho ta. Ta không sao, nàng cũng biết, mạng ta rất lớn. Hai huynh đệ Tần Phong Dương Tần Phong Ảnh nhiều lần muốn đẩy ta vào chỗ chết như vậy mà ta vẫn còn sống. Cho nên, lần này nhất định cũng sẽ không có việc gì.” Nói xong mấy câu đó, hắn đã như cạn sạch khí lực, càng nói càng nhỏ.

Tuy ngoài miệng hắn nói không sao, nhưng trong lòng cũng hiểu, lần này chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Tần Phong Dương đã sớm tâm kích độc lên đao, vết thương trên người hắn, chỉ có hắn mới biết rõ là nó nặng nhẹ thế nào. Nếu không có độc được kia, thì vết thương đó không có gì đáng nói, nhưng hiện giờ, hắn cảm nhận được rõ ràng độc đã lan vào nội tạng.

Hắn càng nói vậy, Thanh Hạm lại càng lo lắng, vội đưa tay điểm mấy đại huyệt của Lăng Nhược Tâm, bảo vệ tâm mạch cho hắn. Nghĩ lại vẫn không yên lòng, lại dứt cho Lăng Nhược Tâm mấy viên giải độc mà Huyền Cơ Tử cho nàng.

Ăn giải độc xong, tinh thần Lăng Nhược Tâm có vẻ khá hơn một chút, khẽ cười với Thanh Hạm: “Cả đời này, lúc nào ta cũng phải sống trong mưu kế, vẫn luôn nghĩ rằng mình rất bất hạnh. Rõ ràng là thân nam nhi, lại phải giả dạng thành nữ tử. Đã giả nữ rồi, mỗi ngày còn phải đứng đầu sóng ngọn gió. Tranh đấu trong hoàng thất, ta vốn không muốn bị dính vào, vậy mà càng cuốn lại càng sâu. Những người đó, sao có thể buông tha cho ta.”

Nghe hắn dùng hết sức lực để nói, Thanh Hạm liền khuyên nhủ: “Tạm thời chúng ta đừng nghĩ những chuyện này nữa. Giờ ta tìm nơi nào đó để chàng có thể ở tạm, rồi lại đi tìm Đại sư huynh của ta. Huynh ấy không đi Phụng Tiềm của chúng ta, như vậy chắc vẫn còn đang ở trong thành Tầm Ân. Đại sư huynh thương ta nhất, huynh ấy nhất định sẽ nghĩ cách cứu chàng.” Dứt lời, nàng lại muốn đỡ Lăng Nhược Tâm lên, muốn tìm đường lui men theo vách núi đá.

Lăng Nhược Tâm khoát tay cản nàng lại nói: “Hiện giờ ta không thể cử động được nữa, nếu tiếp tục đi, độc tố sẽ càng lan nhanh hơn. Thanh Hạm, có một chuyện ta vẫn gạt nàng. Đến bây giờ, cũng không thể không nói cho nàng biết.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm càng lo lắng hơn, mắt lại đỏ lên, nước mắt cũng không kiềm được, muốn rơi xuống, nhưng thấy Lăng Nhược Tâm đang nhìn mình, nàng đành cố gắng ép nước mắt vào trong, cúi đầu nói: “Giờ chàng đừng nói gì cả, chuyện chàng gạt ta, chờ thương thế khá hơn, rồi từ từ nói cho ta biết.”

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng kéo tay Thanh Hạm qua: “Thật ra, chuyện đại sư huynh của nàng thích nàng, ta cũng biết. Cô bé ngốc nàng ấy, có đôi khi thật sự rất ngốc nghếch. Nàng phải biết rằng, trên đời này, không có nam tử nào vô duyên vô cớ đối xử tốt với nàng như thế, hơn nữa lại còn vô cùng tốt. Có điều, cũng khổ cho Đại sư huynh của nàng, bao nhiêu năm qua hắn vẫn yêu nàng say đắm, nhưng nàng lại không hề nhận ra.”

Thanh Hạm hơi ngẩn người, hỏi: “Sao chàng biết Đại sư huynh của ta thích ta?”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Nàng đừng quên, tuy ta giả nữ, nhưng cũng là nam nhân. Hơn nữa, mấy năm gần đây giả nữ, ta biết rất rõ ánh mắt nam nhân nhìn người nữ nhân mình thích sẽ như thế nào. Cho nên, sau khi tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn nàng, ta biết ngay Đại sư huynh của nàng thích nàng. Vì thế, ngày ấy nhìn thấy nàng qua đêm trong phòng hắn, ta thật sự như phát điên.”

Nếu là lúc trước, dù hắn có thích Thanh Hạm, nhưng vì sự tự tôn nào đó của nam nhân, thì dù thế nào hắn cũng sẽ không nói ra cảm nhận trong đáy lòng mình.

Thanh Hạm hơi ngẩn người: “Ngày ấy ta cũng biết chàng tức giận, nhưng không ngờ chàng lại biết chuyện Đại sư huynh thích ta. Thật ra, ngày ấy, sau khi đoạt tú cầu của Tô Tích Hàn, ta cũng mới biết được tâm ý của huynh ấy. Chỉ là, trong suy nghĩ của ta, huynh ấy chỉ là Đại sư huynh của ta, ta không có suy nghĩ gì khác với huynh ấy.”

Lăng Nhược Tâm thở dài nói: “Thật ra, ta rất nhỏ nhen, tuy biết rõ nàng không thể nào yêu Đại sư huynh của nàng, nhưng vẫn không thể không lo lắng. Nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi ở bên hắn, ta ghen đến phát cuồng. Nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng lo lắng cho Đại sư huynh của nàng, ta lại không kiềm được muốn làm chút gì đó cho nàng. Cho nên, khi còn ở Hoàng cung, ta đã cho người của Phi Phụng môn điều tra tin tức của Đại sư huynh nàng.”

Về vui sướng dâng lên trong mắt Thanh Hạm, nếu hắn biết được tin tức của Đại sư huynh, thì hắn sẽ được cứu rồi, nàng vội hỏi: “Đại sư huynh ta đang ở đâu? Ta đi tìm huynh ấy tới cứu chàng!”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “Nàng ngốc thật, hiện giờ ta đã khôi phục thân phận nam nhi, cũng tức là tình địch của hắn. Nếu ta là hắn, ta nhất định sẽ không cứu tình địch của mình.” Nhìn thấy nàng vui vẻ, biết được suy nghĩ của nàng, hắn cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thanh Hạm trừng mắt lườm hấn một cái nói: “Đại sư huynh của ta không phải người như vậy. Mau nói cho ta biết, đại sư huynh ở đâu? Rốt cuộc huynh ấy thế nào?”

Lăng Nhục Tâm nắm chặt tay Thanh Hạm hơn một chút: “Thật ta, hấn cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là, ngày chúng ta thành thân, hấn bị Tô Dịch Hân đưa về Tô gia. Đại sư huynh nằng uống quá nhiều rượu, bị Tô Dịch Hân tính kế.”

Nhìn thấy ánh mắt căng thẳng của Thanh Hạm, hấn lại trầm giọng nói tiếp: “Tô Dịch Hân đặt Đại sư huynh nằng lên giường Tô Tích Hân, muốn ép đại sư huynh nằng nghe theo sự điều khiển của hấn. Sáng sớm hôm sau đã đứng canh trước cửa phòng Tô Tích Hân, trình diễn một màn bất gian tại trận. Nhưng mà, tính cách của đại sư huynh nằng vô cùng quật cường. Sáng hôm sau khi phát hiện ra chuyện này, hấn nghĩ mình đã thật sự làm gì đó với Tô Tích Hân, quá kinh hãi, nhất thời không thể đối mặt với chính mình, liền muốn lao ra khỏi Tô gia. Tô Dịch Hân ngăn lại, thì hấn làm Tô Dịch Hân bị thương, trốn khỏi Tô gia. Sau khi ra khỏi Tô gia, hấn liền quay về Thương Tổ môn. Rồi Tô Dịch Hân tìm được tới Thương Tổ môn, yêu cầu sư phụ nằng cho một câu trả lời. Kết quả là sư phụ nằng yêu cầu đại sư huynh nằng cưới Tô Tích Hân. Đại sư huynh nằng sống chết không chịu đồng ý, sư phụ nằng giận dữ, liền trục xuất đại sư huynh nằng ra khỏi sư môn. Sau khi hấn rời khỏi Thương tổ môn thì không có tung tích gì nữa, người của Phi Phượng môn cũng không thể tìm được tung tích của hấn.”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, không ngờ ngày ấy sau khi đại sư huynh rời đi, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Sự tình này thật sự cũng rất phù hợp với tính cách của Đại sư huynh.

Thanh Hạm thờ dãi nói: “Tính tình đại sư huynh tuy vô cùng ôn hậu, nhưng cũng rất cứng rắn, bướng bỉnh. Huynh ấy chưa bao giờ làm việc gì mà mình không muốn làm. Có điều, tên Tô Dịch Hân kia thật quá đáng giận, dám bày kế độc như vậy với đại sư huynh ta. Thật ra, trong bao nhiêu đệ tử, ngoài hiểu rõ ta nhất, thì sư phụ còn thương nhất Đại sư huynh. Huynh ấy là đệ tử chăm chỉ, thận trọng nhất. Sư phụ đuổi huynh ấy ra khỏi sư môn, e cũng chỉ là bất đắc dĩ. Nhưng mà, giờ không có tung tích của huynh ấy, ta nên đi đâu tìm bây giờ?”

Lăng Nhục Tâm nói xong những lời này, tinh thần lại có vẻ yếu đi. Hấn khẽ ho một tiếng, bên khoé miệng cũng trào máu tươi. Thanh Hạm kinh hãi, nhưng qua lời nói của hấn, nằng cũng đột nhiên nhớ tới một việc, hai mắt sáng hấn lên, vội nói: “Chàng đừng nói thêm gì nữa, tuy hiện giờ không tìm thấy Đại sư huynh, nhưng ta biết sư phụ nhất định có thể cứu chàng. Giờ ta sẽ đưa chàng đến Thương tổ môn.”

Lăng Nhục Tâm cúi đầu nói: “Thanh Hạm, từ đây tới Thương Tổ môn cũng phải mất mười ngày. Ta nghĩ ta không chống chọi được tới lúc ấy đâu. Có một số chuyện, nếu bây giờ không nói với nằng, ta sợ sau này cũng không có cơ hội nói nữa.” Hấn trúng độc thế nào, hấn hiểu rất rõ, với tình trạng hiện giờ, nếu không có giải được, thì hấn không sống được quá mười hai canh giờ. Thương tổ môn ở quá xa, căn bản không thể đến kịp.

Nghe hấn nói vậy, rốt cuộc Thanh Hạm cũng không thể nhịn được nữa, nước mắt đã chảy xuống, mắng: “Lăng Nhục Tâm, ta cảnh cáo chàng, nếu chàng còn dám nói linh tinh, sau này ta sẽ không để ý tới chàng nữa!” Dứt lời, nằng cũng không cần biết hấn có đồng ý hay không, nhẹ nhàng đỡ hấn lên người mình, đi dọc theo vách đá về phía trước, chỉ cần nằng còn một hơi thở, nằng sẽ không buông tha cho việc cứu hấn.

Chỉ là, dù nằng cũng từng học y thuật với Huyền Cơ Tử, tuy không học được gì, nhưng cơ bản vẫn biết bắt mạch. Trong lòng nằng hiểu rất rõ, mạch của Lăng Nhục Tâm dường như đã vô cùng suy yếu, lúc này e là cực kỳ nguy hiểm. Khi nằng đặt Lăng Nhục Tâm lên người mình, nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu. Thanh Hạm đau lòng đến mức không thở nổi, lại tự dặn mình phải kiên cường, dù thế nào cũng phải nghĩ cách giữ lại mạng sống của Lăng Nhục Tâm, đưa hấn về Thương Tổ môn.

Lăng Nhục Tâm thấy không ngăn được nằng, cũng đành kệ cho nằng cõng hấn trên lưng, cúi đầu nói: “Thanh Hạm, nằng đồng ý với ta một việc, được không?”

Thanh Hạm cố gắng điều chỉnh lại giọng nói của mình, cố gắng không nức nở: “Chuyện gì?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Nếu lúc này ta thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn, nằng nhất định phải sống thật tốt.”

Thanh Hạm quát lên: “Lăng Nhục Tâm, vừa rồi ta đã cảnh cáo chàng, không được nói linh tinh nữa! Chàng bám chắc cho ta, ta nhất định sẽ không để chàng xảy ra chuyện gì cả! Hơn nữa, chàng từng nói với ta, nếu phải chết cũng là ta chết trước, chàng không thể ích kỷ như thế được! Nếu chàng chết trước ta, không có ai chọc ta cười, không có ai chọc ta tức giận, cuộc sống sau này sẽ cô đơn đến nhường nào, ta không muốn sống những ngày tháng như vậy!”

Lăng Nhục Tâm nhẹ nhàng nói: “Khi đó ta nói câu nói kia, ý là chờ tới khi chúng ta đã già, thì ta muốn nằng chết trước ta. Nhưng hiện giờ nằng chỉ mới mười sáu, làm sao có thể chết được? Cả đời ta, tuy không làm chuyện gì xấu, nhưng cũng không làm được chuyện tốt gì, không tích được chút âm đức nào, sợ là sẽ khó qua.”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Lăng Nhục Tâm, hiện giờ ta nói rõ cho chàng biết, nếu chàng chết, ta nhất định sẽ chết cùng chàng!” Nằng nói vô cùng kiên quyết. Nước mắt vốn yếu đuối chảy xuống giờ cũng không còn chảy nữa, khi tâm lý đã tính đến con đường xấu nhất, thì tất cả chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Lăng Nhục Tâm chậm rãi nói: “Thật ra, cho tới hôm nay, ta vẫn không rõ trong lòng nằng ta rốt cuộc có vị trí gì, cho nên vẫn luôn nghĩ cách để thể hiện tình cảm từ sâu trong lòng mình cho nằng biết. Nhưng từ khi bắt đầu, có lẽ phương pháp của ta không được đúng lắm. Khi đó, nhìn thấy bộ dạng tức giận lên của nằng, ta cảm thấy nằng vô cùng đáng yêu, cho nên sau đó mới thường xuyên trêu chọc, bắt nạt nằng. Cho đến tận lúc gặp nạn trong hoàng lăng, nhìn thấy nằng lo lắng cho ta đến phát khóc, ta liền tự nhủ với mình, sau này ta không thể làm cho nằng rơi lệ nữa. Vậy mà, không như ta mong muốn, nằng lại nhiều lần rơi lệ vì ta. Khi nằng ở bên ta, cuộc sống luôn chìm trong lo sợ, hoảng hốt, ta thật sự không phải là một tướng công tốt.”

Thanh Hạm giận dữ: “Có phải là một tướng công tốt hay không, không phải do chàng định đoạt. Là do ta!!! Hơn nữa, chàng có xấu xa hơn nữa, ta cũng thích, không phải chàng thường nói, chàng là người xấu. Mà mạng của người xấu đều lớn hơn người tốt sao?!”

Lăng Nhục Tâm cười buồn: “Nàng nói rất đúng, hiện giờ nghĩ lại, ta cũng không cam lòng, nhưng mà...”

Thanh Hạm ngắt lời hắn: “Chàng không cam lòng là tốt rồi. Chàng đã từng hứa với ta, sẽ cho ta hạnh phúc, cho ta cuộc sống vui vẻ, thoải mái. Nhưng hiện giờ còn chưa thực hiện được một chút nào cả. Đúng như chàng nói, từ sau khi thành thân, chúng ta chưa từng có một ngày yên ổn. Hơn nữa, trong đêm động phòng hoa chúc, chàng đã nói, chờ khi chàng khôi phục thân phận nam tử, chàng sẽ dùng thân phận nam tử để cưới ta, nhưng hiện giờ chàng chưa làm được một chuyện nào hết! Chàng còn từng nói với ta, tuy chàng không phải là người tốt gì, nhưng ít nhất cũng là người giữ chữ tín. Vì sao bây giờ chàng lại tự đi ngược lại những lời nói của mình?”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhục Tâm không khỏi kích động. Đúng vậy, hắn vất vả lắm mới quay được về thân phận nam tử, sao có thể cứ chết như thế? Hắn từng thề sẽ dùng thân phận nam tử cưới nàng, cho nàng cuộc sống hạnh phúc yên ổn, tất cả còn chưa thực hiện thì sao hắn có thể chết?

Trong lòng Lăng Nhục Tâm lại nổi lên ham muốn được sống mãnh liệt, nói với Thanh Hạm: “Nàng nói rất đúng, hiện giờ ta không thể chết được!”

Thanh Hạm cắn răng nói: “Cho nên, hiện giờ chàng nhất định phải cố chống chọi, ta sẽ đưa chàng về Thương Tổ môn tìm sư phụ.”

Lăng Nhục Tâm cúi đầu mắng nhỏ: “Thanh Hạm, nàng ngốc thật đấy, quay về Thương Tổ môn xa như vậy, chờ khi tìm được sư phụ nàng thì ta chết lâu rồi. Độc này do Tần Phong Dương hạ, nhất định hắn có giải được, chờ trời tối, nàng đi trộm đi!” Tuy hắn biết làm việc này Thanh Hạm có thể gặp nguy hiểm, nhưng hắn cũng biết, Tần Phong Dương sẽ không gây tổn thương nàng, dù bị phát hiện, cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Thanh Hạm cười hi hi: “Đây mới là Lăng Nhục Tâm chứ! Đúng là ta ngốc cực kỳ. Giờ ta sắp xếp ổn thoả cho chàng đã, sau đó đi tìm Tần Phong Dương!” Nàng vốn cũng không ngốc như vậy, chỉ là lo lắng quá dễ bị loạn, nghĩ đến những lời Lăng Nhục Tâm nói, nên nhất thời cuồng lên. Nếu lúc trước mà Lăng Nhục Tâm mắng nàng như vậy, nàng chắc chắn sẽ phản bác. Nhưng bây giờ, nàng lại cảm thấy tiếng mắng của hắn rất êm tai, cũng mắng rất đúng.

Nghe thấy nàng cười, khoe miệng Lăng Nhục Tâm cũng khẽ nhếch lên, nhưng người hắn càng lúc càng lạnh, cũng hiểu rõ, thời gian của mình chỉ sợ không còn nhiều. Hắn biết, khi con người ta sắp chết, đáng về nhất định sẽ rất khó coi. Hắn không muốn Thanh Hạm nhìn thấy hắn chết, nhưng cũng biết dù có nói thế nào, Thanh Hạm cũng không thể để mặc hắn ở đây. Có lẽ, đây Thanh Hạm đi là cách tốt nhất hắn có thể nghĩ được! Chỉ là, trong lòng hắn bây giờ đầy oán hận và không cam lòng, chỉ mong có thể ở bên Thanh Hạm thêm một thời, một khắc nữa thôi...

Lăng Nhục Tâm nằm gục trên tấm lưng gầy của Thanh Hạm, không khỏi tự giễu chính mình. Từ xưa đến nay chỉ có nam tử công nữ tử, công hán như Thanh Hạm, có lẽ trên đời này không có mấy nữ tử làm được. Nữ tử bình thường đều rất yếu đuối, căn bản không có sức công nam tử, hơn nữa, liệu có được mấy đôi tình nguyện gắn bó sinh tử bên nhau?

Trong suy nghĩ của Lăng Nhục Tâm, tuy hắn cảm thấy Thanh Hạm rất đơn thuần, nhưng cũng lại cảm thấy, sự đơn thuần của nàng cực kỳ đáng yêu. Có những lúc nàng lại rất kiên cường. Khi nhìn thấy nước mắt của Thanh Hạm, lòng hắn đau nhói, rồi lại nhìn thấy nàng kiên cường lau sạch nước mắt, cố để mình vững vàng, thì sự kiên cường của nàng lại khiến hắn vừa đau lòng, vừa chua xót. Lấy được nàng là phúc khí cả đời của hắn, nếu nói rằng, hai mươi năm trước, cuộc đời của hắn đã bị bóp méo từ ngày đầu tiên, thì khoảng thời gian ở bên Thanh Hạm, chính là sự bồi thường lớn nhất mà cuộc đời dành cho hắn.

Khi con người ta đứng trước những giây phút cuối cùng của đời người, thường có vẻ yếu đuối đến nực cười. Nhưng, đừng cảm đối mặt mãi mãi là phương thức tốt nhất, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề gì.

Thanh Hạm công Lăng Nhục Tâm đi khoảng một dặm, xung quanh vẫn là vách núi sâu, đôi khi không cẩn thận, nàng còn đá vài cục đá lăn xuống vực, rất lâu rất lâu sau mới nghe thấy tiếng chạm đáy, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Đột nhiên, Thanh Hạm dừng bước, không phải nàng không muốn đi, mà là ở phía trước có người chặn đường nàng.

Mặt Tần Phong Dương vẫn sừng sững, đầu tay của Thanh Hạm để lại trên mặt hắn cực kỳ rõ ràng, một mảng xanh tím lớn, làm cho khuôn mặt vốn tuấn tú của hắn thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Thanh Hạm lạnh lùng hỏi: “Tam hoàng tử thật quá thủ đoạn, nhanh như vậy đã kịp đuổi theo!” Dứt lời, một tay nàng đỡ Lăng Nhục Tâm, một tay rút bội kiếm múa một vòng, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tần Phong Dương.

Tần Phong Dương đứng nhìn nàng công Lăng Nhục Tâm, mà Lăng Nhục Tâm lúc này gục đầu trên đôi vai gầy nhỏ của nàng, không có chút sinh khí nào. Xiêm y của Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm đều dính đầy máu, đỏ đến ghê người. Lại thấy vẻ thù địch của Thanh Hạm, hắn không khỏi thờ dài, nếu được chọn, hắn tình nguyện là người bị thương, có thể dựa vào lưng nàng, có lẽ là hạnh phúc lớn nhất của hắn.

Tần Phong Dương nói: “Ta đuổi theo không có ý gì khác. Chỉ cần nàng rời khỏi Lăng Nhục Tâm, đi theo ta, chuyện trước kia ta sẽ không truy cứu nữa.”

Thanh Hạm cười lạnh: “Tam hoàng tử thật độ lượng, dễ dàng nguyện ý buông tha cho một người năm lần bảy lượt đối nghịch với người như ta! Nhưng mà, chàng là tướng công của ta, vận mệnh của ta và chàng từ khi sinh ra đã được viết sẵn trên đá tam sinh. Sao ta có thể rời bỏ chàng? Tam hoàng tử tới cũng rất đúng lúc. Giao giải được cho ta!”

“Giải được ư?” Tần Phong Dương giật mình, chợt nhớ Lăng Nhục Tâm đã trúng một đao, đột nhiên hiểu ngay trên đao hai tên sát thủ của Hứa Chí Kiệt có tâm độc được. Hắn đưa mắt nhìn sắc mặt đã xanh mét của Lăng Nhục Tâm, đây là biểu hiện bị trúng độc. Hắn lại nhìn Thanh Hạm nói: “Nếu nàng quan tâm đến Lăng Nhục Tâm như vậy, chỉ bằng chúng ta làm một giao dịch nhỏ đi. Ta cho nàng giải được, nàng theo ta.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm nhủ mảy, hừ lạnh một tiếng: “Hành vi của ngươi như vậy, có khác gì tiểu nhân dê tiện?”

Tần Phong Dương cười ha hả: “Trong lòng nàng, ta đã sớm là một tiểu nhân dê tiện, bây giờ có thêm nữa cũng đâu sao?” Hắn nhìn Lăng Nhược Tâm nói: “Nàng cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ đâu, Lăng Nhược Tâm trúng độc quá sâu rồi, nếu không có giải được, chỉ sợ sẽ không sống nổi.” Tiếng cười ồn ào của hắn đâm sâu vào lòng Thanh Hạm khiến mặt nàng co rút, vô cùng đau đớn.

Thanh Hạm không kim được oán hận, nhưng cũng chẳng có cách nào. Lăng Nhược Tâm cúi đầu nói nhỏ vào tai Thanh Hạm: “Thanh Hạm, nàng không nên tin hắn. Hắn vốn không có giải được. Từ tình hình hôm nay có thể nhận ra, nếu lúc ấy Tần Phong Dương có chuẩn bị sẵn sàng thủ phòng bị phía sau, thì lúc ấy cũng đã lộ ra uy hiếp chúng ta rồi. Hứa Chí Kiệt không phải người của Tần Phong Dương. Dù nàng có đồng ý với hắn, hắn cũng không có giải được cho nàng.”

Tuy hắn nói rất nhỏ, nhưng Tần Phong Dương vẫn nghe thấy, hắn cười nói: “Mặc dù Hứa Chí Kiệt là người của Tần Phong Ảnh, nhưng hắn đã bị ta chế phục, nếu ta muốn tìm hắn lấy giải được, cũng dễ như trở bàn tay mà thôi.”

Lăng Nhược Tâm hắng giọng nói: “Với tính cách của Tần Phong Ảnh, e là cả giải được cũng không có khả năng đưa cho Hứa Chí Kiệt. Nếu hắn ta không có giải được, thì làm sao cho ngươi được? Thanh Hạm, nàng đặt ta xuống trước đã.”

Thanh Hạm nghĩ một chút, rồi đặt Lăng Nhược Tâm xuống, nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình lung lay không vững của hắn.

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Tần Phong Dương, ta biết ngươi đang âm mưu gì. Nhưng ngươi cũng hiểu rõ tính cách của Thanh Hạm. Giữa chúng ta, cũng không có ân oán gì lớn đến mức không thể hoá giải. Mấy lần ngươi cố gắng bức ta tới đường cùng cũng chỉ vì một việc. Chia uyên rẽ thủy, sâu lại càng sâu hơn, có đôi khi, lùi một bước là trời cao biển rộng, từng bước ép người khác, cũng là tự đẩy mình vào ngõ cụt.”

Nghe hắn nói vậy, Tần Phong Dương hơi giật mình, hừ lạnh nói: “Giữa chúng ta có ân oán hay không, không phải do ngươi định đoạt. Chỉ với chuyện ngươi năm lần bảy lượt lừa dối ta, thì món nợ này cũng phải tính có rõ ràng rồi.”

Lăng Nhược Tâm cũng khề hừ một tiếng, nhưng lại khiến hắn ho khan, máu tươi trào ra khoé miệng. Thanh Hạm thấy vậy, kinh hãi hét lên: “Tần Phong Dương, ngươi rốt cuộc có giải được không?”

Tần Phong Dương rút một chiếc lọ sứ trong ngực ra: “Tuy ta không biết rốt cuộc hắn trúng độc gì, nhưng ở đây ta có thần dược, không dám nói có thể giải được trăm thứ độc, nhưng ít ra cũng có thể giảm bớt tình trạng nguy hiểm, kéo dài tính mạng của hắn. Chỉ cần giữ được mạng, sau đó tìm thần y hẳn là có thể cứu được hắn.”

Thanh Hạm biết độc trong người Lăng Nhược Tâm cực kỳ lợi hại, mà Tần Phong Dương cũng nói thật, khiến nàng không khỏi động lòng. Chỉ cần có thể cứu được Lăng Nhược Tâm, chuyện gì nàng cũng nguyện ý làm.

Nhìn thấy biểu cảm của Thanh Hạm, Lăng Nhược Tâm không khỏi tức giận, chán nản nói: “Nam tử hán đại trượng phu, sao ta có thể hy sinh thể tử của mình chỉ vì muốn sống chứ. Là một nam nhân mà làm chuyện chó chết như vậy, thì ta sống cũng không bằng chết.”

Thanh Hạm khề nói: “Nhưng mà nếu chàng thật sự xảy ra chuyện gì, thì ta biết làm sao?”

Lăng Nhược Tâm buồn bã nói: “Sự tình cũng không đến mức không thể chuyển biến. Ta không yếu ớt như nàng nghĩ. Hiện giờ ta rất ổn, vốn không cần hắn tới cứu!” Nếu tính mạng của hắn, phải dùng Thanh Hạm ra để đổi lấy, thì hắn thà chết còn hơn!

Vì muốn chứng minh mình không sao, Lăng Nhược Tâm đẩy mạnh Thanh Hạm ra, đứng thẳng bên cạnh vách đá. Gió thổi qua mái tóc đen bóng của hắn, mon tron lên khuôn mặt đã trắng xanh, thân thể của hắn hơi lung lay như muốn ngã xuống.

Thanh Hạm biết tâm tư của Lăng Nhược Tâm, trong lòng vô cùng chua xót, kéo tay hắn nói: “Chàng đừng tự ý hững hờ!”

Tần Phong Dương đứng bên cạnh, cười nhạt: “Lăng Nhược Tâm, sao ngươi không nghĩ cho chín chắn. Ngươi hẳn là biết rõ, dù Thanh Hạm không đi theo ta, mà ngươi không có được của ta, cũng tuyệt đối không thể sống được. Nếu ngươi chết, Thanh Hạm trốn cũng không thoát khỏi tay ta.”

Lăng Nhược Tâm giận dữ nói: “Ngươi đúng là đồ hèn hạ vô sỉ!” Mắng xong, hắn lên rút mấy chiếc kim khâu trong cổ tay áo ra, phóng về phía Tần Phong Dương. Khi hắn và Tần Phong Dương đối đáp, hắn đã lên ngưng tụ chân khí, có điều, chẳng những hắn bị trúng độc, còn chảy quá nhiều máu, chân khí khó ngưng tụ lại, vất vả lắm mới dồn được một ít, vận khí bắn kim ra cũng không có uy lực như xưa.

Tần Phong Dương lắc mình né tránh, tung chưởng đánh về phía Lăng Nhược Tâm, mang theo sự oán hận tích tụ lâu ngày với hắn. Vừa thấy Tần Phong Dương động thủ, Thanh Hạm liền vung kiếm đâm về phía hắn ta.

Tần Phong Dương nghiêng mình tránh qua, một chưởng kia cũng bị đổi hướng, đánh vào thân dưới của Lăng Nhược Tâm. Nếu là lúc trước, Lăng Nhược Tâm chỉ cần lách nhẹ người cũng sẽ tránh được, nhưng khi hắn phóng kim, đã dùng hết khí lực của cơ thể, nhìn thấy Tần Phong Dương đánh tới cũng không thể nào tránh né, hứng trọn một chưởng của Tần Phong Dương, thân mình không ổn định, ngã thẳng về phía sau. Nếu ở nơi khác, ngã cũng không sao, nhưng bây giờ đằng sau hắn là vực sâu vạn trượng, cú ngã này đã đẩy thẳng hắn xuống vực sâu.

Một kiếm của Thanh Hạm không trúng Tần Phong Dương, nàng lại trở tay đâm tiếp một kiếm nữa, vừa nhanh vừa sắc bén, khiến Tần Phong Dương không kịp trở tay. Kiếm của Thanh Hạm đâm trúng cánh tay phải của hắn. Nhìn thấy Lăng Nhược Tâm ngã xuống vực, Thanh Hạm kinh hoàng, sợ đến vỡ mắt, bất chấp Tần Phong Dương ở đó, vội ném kiếm đi, phi thân ra tóm lấy Lăng Nhược Tâm.

Nhưng động tác của nàng vẫn chậm một chút, chỉ túm được giày hần. Người Lăng Nhược Tâm như điều đứt dây, rơi thẳng xuống vực sâu!

Thanh Hạm kinh hãi kêu lên: “Lăng Nhược Tâm!” rồi không chút nghĩ ngợi nhấc chân muốn lao người nhảy xuống.

Nhìn thấy biến cố này, Tần Phong Dương không khỏi kinh hãi, vươn tay trái kéo Thanh Hạm lại quát: “Nàng không muốn sống nữa sao?!”

Thanh Hạm đầu thềm để ý tới hần, nàng giẫy dụa vùng ra khỏi tay hần, lại nhảy xuống. Tần Phong Dương nhất thời không có cách nào, đành dùng cánh tay phải bị trọng thương, đập thẳng vào gáy nàng, khiến nàng hôn mê, nhưng cũng làm hần đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hết chương 14.

HOÀN QUYỀN 2

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 1: Năm năm sau

Nước Long Miên và nước Phượng Dẫn ngay cạnh nhau, so với nước Phượng Dẫn chủ yếu lấy thương nghiệp làm chính thì nước Long Miên lại lấy nông nghiệp làm chính. Lương thực của nước Phượng Dẫn vẫn không thể tự cung tự cấp, nên hàng năm, mấy vạn vạn lương thực thường được chuyển từ nước Long Miên đến. Phương thức sản xuất vải dệt thô sơ, yếu kém của nước Long Miên so với Huyền Thái sơn trang của nước Phượng Dẫn thì đúng là cách biệt một trời một vực, vì thế hàng năm đều phải nhập một lượng vải dệt, tơ lụa lớn từ nước Phượng Dẫn.

Nhưng trong năm năm nay, sau khi Huyền Thái sơn trang bị thiêu huỷ, chất lượng vải dệt và tơ lụa của nước Phượng Dẫn giảm xuống rất nhiều. Trong nước Phượng Dẫn bây giờ, rất khó nhìn thấy một món đồ thêu tinh xảo, cũng không có vải dệt nhuộm đẹp. Mà Tô gia, vốn rất giỏi về chế tơ mềm, vì hợp tác với Huyền Thái sơn trang nên cũng bị ảnh hưởng nặng nề, xưởng hợp tác với Huyền Thái sơn trang bị niêm phong, cho đến giờ Tô gia vẫn không vực dậy nổi.

Sau khi chất lượng vải dệt và tơ lụa của nước Phượng Dẫn tụt dốc, nước Long Miên không còn đặt mua của Phượng Dẫn nữa, ngược lại, lại chú trọng phát triển vải dệt và tơ lụa của chính nước mình. Mấy năm nay, có một nhân tài kiệt xuất mới nổi, đó là Vô Hối sơn trang, bất luận là dệt vải, nhuộm màu, hay thêu thùa đều rất nổi tiếng, không hề kém hơn Huyền Thái sơn trang của nước Phượng Dẫn chút nào. Hơn nữa, về sản xuất tơ lụa, thì lại không hề thua tơ mềm của Tô gia. Các vương công quý tộc trong nước Long Miên tranh nhau mua, nhất thời, thanh danh của Vô Hối sơn trang nổi như cồn, trở thành lão đại trong giới dệt vải của nước Long Miên.

Có điều, cách làm việc của Vô Hối sơn trang rất khác người, không giống các thương nhân bình thường, thường tìm cách kết giao với quan viên, mở rộng quan hệ, mà họ chỉ an an phận phận buôn bán, sản xuất, càng không kết giao với triều đình, để dựa vào chất lượng siêu phẩm thoát tục này, chiếm lấy địa vị nhất định trong thiên hạ, khiến người đời phải nhìn với cặp mắt khác.

Cách làm việc của Vô Hối sơn trang, một phần cũng có liên quan đến trang chủ của họ. Trang chủ Đoàn Thanh, tính tình nóng nảy, chính trực, căm ghét quan viên, nhất quyết không kết giao. Thế nhưng, thủ đoạn buôn bán của hắn cực kỳ cao minh, mặc dù không nịnh bợ triều đình, mà đã có vị trí độc tôn rồi, việc buôn bán càng ngày càng lớn, chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã trở thành một trong những thương nhân giàu có nhất nước Long Miên.

Ngày hôm đó, ở cửa hàng chính của Vô Hối sơn trang, thành Hạ Lương, kinh đô nước Long Miên, các vị thương khách tụ tập lại, chường quầy và bọn tiêu nhị không có một khắc nhàn rỗi, tất cả đều bận đến mức chân không chạm đất, nhưng tinh thần của mọi người đều rất tốt, trả lời các vấn đề của khách đâu ra đấy, hàng bán ra, nhập vào đều được tiến hành có trật tự. Rõ ràng bọn họ đã trải qua sự huấn luyện rất tốt, không vì đông người mà loạn lên, cũng không vì buôn bán tốt mà kiêu ngạo. Ai ai cũng khiêm tốn, lễ độ.

Đúng lúc này, ngoài cửa có một tiếng hét to, phá vỡ sự hài hoà trong cửa hàng. Một gã đại hán vác một bọc hành trang rất lớn ném lên quầy, mắng: “Vô Hối sơn trang nhuộm màu kiểu chó gì thế. Ông đây mua còn chưa đến ba tháng, sau khi thợ may may ra đã không ra cái màu gì rồi. Thử như vậy mà cũng dám đem ra bán, còn dám xưng là thiên hạ đệ nhất bố trang sao?!” Giọng gã rất lớn, mồm rậm, mắt to, nhìn mặt đã thấy khó gần.

Trong cửa hàng nhất thời im lặng, các khách nhân đều tò mò quan sát gã đại hán kia. Có người vốn phải trả tiền nhận hàng, vì chuyện này cũng hơi nghi hoặc, cất tiền lại. Chẳng lẽ chất lượng vải vóc của Vô Hối sơn trang không tốt như người ta nói sao?

Thấy tình hình như vậy, chường quầy biết ngay nếu hôm nay không giải quyết tốt chuyện này, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt. Hắn lập tức sai tiêu nhị pha trà, bình tĩnh, thoải mái bước đến trước mặt đại hán kia, ôm quyền nói với gã: “Không biết ông chủ này từ đâu đến? Chỗ vải này nhập về lúc nào?”

Gã đại hán hất chén trà xuống đất nói: “Ngươi điếc à? Ta đã nói là vải mua ba tháng trước, mua ở đây!!!”

Nhìn bộ dạng của gã, chường quầy cũng không tức giận, cầm tấm vải lên xem cẩn thận, vừa mở tấm vải ra, khách nhân trong cửa hàng đều kinh ngạc,

tám vải đỏ chỗ thì hồng, chỗ thì xanh, còn có chỗ trắng bạch, vừa nhìn đã thấy không ổn chút nào.

Nhìn tình trạng tám vải kia, rõ ràng là bị người khác phá hỏng, chường quây nhũ mảy, vẫn tươi cười nói: “Vải của Vô Hối son trang xuất ra, ở cuối mỗi tấm đều có đóng dấu, bên trên có ngày xuất xưởng. Nhưng tám vải này thì không có gì cả, không biết ông chủ này có nhớ nhầm là mua từ hàng khác sang không?”

Gã đại hán kia túm áo chường quây, quát: “Ý người là ta bịa đặt, cố tình đến gây rối à?”

Nhìn dáng vẻ đó của gã, chường quây cũng không sợ hãi, chỉ cười nói: “Người tới đây vì cái gì, ta nghĩ trong lòng người cũng tự biết rõ ràng!” Vừa dứt lời, mọi người không khỏi cười ồm ồm, người hiểu chuyện đều biết, thanh danh của Vô Hối son trang rất vang dội, thường xuyên kéo tới một số kẻ xấu đến khiêu khích. Gã này, e là cũng đến quấy rối. Mọi người đều hứng thú đứng xem trò vui, muốn biết Vô Hối son trang sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nghe tiếng cười của mọi người, gã đại hán giận dữ, vung quyền đánh về phía chường quây. Thân hình gã đại hán kia rất cao lớn, nắm đấm cũng to, một quyền kia mà trúng người, chỉ sợ hàm răng của chường quây cũng rụng hết. Chường quây khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng vẻ mi thanh mục tú, nếu trúng một quyền kia của gã, không khác nào điều hâu tát gà con, mọi người không khỏi đỏ mặt lạnh thay cho chường quây. Có người nhát gan còn quay đầu đi, sợ nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa.

Có điều, tay gã đại hán còn chưa chạm vào mặt chường quây, thì nửa đường đã bị chặn lại, không thể cử động được.

Gã đại hán kia tăng thêm lực, nhưng tay cũng không thể nào giật ra khỏi tay người kia. Bàn tay đang túm lấy chường quây cũng buông ra, vung lên lao về phía người kia.

Người kia khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ trường bào tơ lụa trắng như tuyết, cổ áo và tay áo được thêu hoa văn hình lá thông màu đen lịch sự, làn da trắng hồng, mắt đen như mực, đôi lông mày mảnh, thanh tú, mái tóc đen dài được buộc lên cao bằng một chiếc phát hoàn màu bạc, dáng người nhỏ nhắn, vẻ mặt có chút phong trần một mối, thoạt nhìn có vẻ rất từng trải. Người kia, không phải Thanh Hạm thì là ai?

Thấy gã đại hán ra tay độc ác, người kia mỉm cười, hơi vẩy tay, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, cổ tay gã đại hán đã gãy rời, ‘hắn’ lại nhẹ nhàng hất một cái, cánh tay gã đại hán vốn đang vung về phía ‘hắn’ liền buông thõng xuống, đau khiến gã ướt đầm mồ hôi.

Vừa nhìn thấy người kia, chường quây liền cung kính nói: “Trang chủ, ngài đã về.” Vừa dứt lời, khách nhân đều kinh hãi, trang chủ của Vô Hối son trang lại mà một tên nhóc chỉ khoảng hai mươi tuổi!!! Bọn họ cứ nghĩ, ít nhất hắn cũng phải hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng nhìn gian xảo như hồ ly mới đúng.

Thanh Hạm khẽ gật đầu, nói với gã đại hán kia: “Người nói tám vải này mua ở đây à? Có chứng cứ gì không?”

Gã đại hán kia đau đến toát mồ hôi nói: “Ông đây mua cái thứ đó ở đây, Vô Hối son trang ý đông người ức hiếp người khác, chuyên bán hàng thứ phẩm, còn dám đánh người!” Không chiếm được lợi thì cứ cả vủ lấp miệng em đi.

Khoẻ miệng Thanh Hạm hơi nhếch lên nụ cười lạnh: “Nếu người có thể chứng minh đã mua tám vải này ở Vô Hối son trang, chẳng những ta hoàn lại tiền, còn có thể dùng gấp bảy, gấp mười lần vải ở đây để bồi thường cho người. Nhưng nếu người không chứng minh được, ha ha, ta chỉ có thể giải người lên công đường, để hỏi xem rốt cuộc là ai không phân rõ phải trái?”

Gã đại hán kia vốn được người ta thuê đến để gây sự, làm sao chứng minh được tám vải kia mua ở Vô Hối son trang, gã đành phải nói: “Đã hơn ba tháng, ta đánh mất biên lai mua vải rồi!”

Trong mắt Thanh Hạm thoáng có vẻ khinh thường nói: “Ngay cả biên lai người cũng làm mất, hơn nữa, tám vải này lại không có dấu của Vô Hối son trang, không có cách nào chứng minh tám vải này thật sự mua từ Vô Hối son trang. Lại nói, cho tới bây giờ, Vô Hối son trang cũng chưa từng bán ra loại vải này, đường hoa văn trang trí tám vải cũng kém hơn vải của Vô Hối son trang rất nhiều.”

Dứt lời, nàng cầm tám vải gã đại hán kia cảm đến lên, lại lấy một tấm vải trên quây ra, nói với mọi người: “Hoa văn trên vải của Vô Hối son trang không phải là hoa văn nhò bình thường, vì tơ mềm có yêu cầu rất lớn, nên vải vóc cực kỳ mềm mại, lại không phải dạng này, mà là loại kết tơ như thế này. Tám vải này, một khi được dệt xong, thì cả đời cũng ‘vô hối’ (không hối hận, cũng có thể hiểu là đã dệt xong thì sẽ mãi giữ tình trạng vải dệt như thế, không bị rã ra thành sợi), đây cũng là nguồn gốc của cái tên Vô Hối son trang. Mà tám vải gã ta mang đến, chẳng những là hàng thứ phẩm bán đầy ngoài chợ, mà còn bị nhuộm hỏng. Thuốc nhuộm của Vô Hối son trang đều được tinh luyện kỹ càng, chắc chắn không xuất hiện tình trạng giống thế này. Một khi đã nhuộm xong, thì cả đời cũng ‘vô hối’ (ở đây được hiểu là giữ mãi màu đã nhuộm, không phai màu.)

Cả đời không hối hận, đúng thế, quen với chàng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hối hận.

Nàng cầm tám vải, đi đến trước mặt gã đại hán kia nói: “Cho nên, tám vải này không phải đồ của Vô Hối son trang. Mà người, chẳng qua chỉ là một tiểu nhị của Nguyên Nhượng son trang, lần này, ông chủ của các người cho các người bao nhiêu bạc để tới gây rối?”

Trước khi Vô Hối son trang có danh tiếng, thì Nguyên Nhượng son trang vốn là nơi sản xuất vải vóc, nhuộm vải lớn nhất nước Long Miên. Nhưng vì vải năm gần đây, Vô Hối son trang phát triển mạnh, thị trường vốn có của bọn họ từ hai phần ba, giờ lại còn không đến một phần năm.

Gã đại hán cực kỳ lúng túng nói: “Người đừng nói vậy, ta không có chút quan hệ nào với Nguyên Nhượng son trang hết!”

Thanh Hạm mỉm cười, rút từ trong ngực hắn ra một tấm lệnh bài, giơ lên cho mọi người xem: “Đây là lệnh bài đặc chế của Nguyên Nhượng son trang, chắc hẳn các vị ở đây đã từng nhìn thấy. Hôm nay, ta chỉ mong các vị làm chứng, Vô Hối son trang của ta tuyệt đối không chế ra loại vải thế này, càng

không sử dụng những thủ đoạn thấp hèn như các thương gia khác chỉ vì muốn đánh bại đối thủ.”

Một nhà buôn trung niên cầm lệnh bài đó xem rồi nói: “Đây đúng là lệnh bài đặc chế của Nguyên Nhượng sơn trang!”

Nhất thời mọi người trong cửa hàng đều xông xáo bàn tán, có người mắng: “Làm không bằng người ta, lại nghĩ ra mấy cách bỉ ổi như vậy, đúng là táng tận lương tâm. Sau này sẽ không mua hàng của Nguyên Nhượng sơn trang nữa!”

Có người liền phụ họa theo: “Đúng thế, Vô Hối sơn trang chẳng những chất lượng vải vóc tốt, mà uy tín cũng cao. Sau này ta sẽ chỉ mua của Vô Hối sơn trang thôi!”

Nhìn tình hình có vẻ không ổn, gã đại hán kia luống cuống, bắt chắp tay đầu, xô người chạy ra ngoài.

Gã vừa chạy đi, khách trong cửa hàng lại hỏi: “Trang chủ, khó lắm mới bắt được người của Nguyên Nhượng sơn trang đến gây rối, lại cứ thả gã đi như vậy sao?”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Làm việc gì cũng nên để cho người ta ba đường sống, sau này còn có thể nhìn nhau.”

Người khách kia liền khen: “Tấm lòng của trang chủ thật khiến người khác bội phục. Hôm nay ta sẽ mua thêm một trăm thất vải nữa, sau này sẽ không đi mua ở chỗ khác!”

Hắn vừa dứt lời, thì lập tức có người hô lên: “Ta mua hai trăm thất!”

“Ta mua năm mươi thất!”

“Ta mua một trăm hai mươi thất!”

Thanh Hạm chắp tay nói: “Vây, đa tạ các vị!” Dứt lời, liền khom người với khách nhân rồi đi vào gian trong.

Chưởng quầy cũng đi theo nói: “Khí phách của trang chủ thật khiến người ta kính nể. Nhưng mà, sao lần này ngài về sớm vậy?”

Thanh Hạm cười nói: “Khí với chẳng phách cái gì, dọa được ai chứ! Vừa rồi, gã kia cũng không phải là người của Nguyên Nhượng sơn trang. Tấm lệnh bài đó, là do tháng trước ta đi ra ngoài kiếm được, không ngờ hôm nay lại phát huy công dụng. Gã vừa rồi, chẳng qua chỉ là một tên côn đồ ngoài đường thôi, nhưng cũng do bị người ta sai đến làm loạn.” Thì ra, vừa rồi nàng chỉ giả vờ sờ ngực gã kia, còn tấm lệnh bài thực chất là rút từ trong tay áo ra, chỉ là vu oan giá họa thôi, mà đã giá họa cho người khác, thì phải làm cho lớn mới có giá trị.

Chưởng quầy nghe nàng nói vậy, ghen lời không nói thêm được câu gì.

Thanh Hạm mỉm cười, khẽ vỗ vai hắn nói: “Minh Viễn, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, làm người đừng quá thật thà, nếu không sẽ thiệt thòi lớn!” Minh Viễn là một tú tài được nàng cứu ở ven đường hai năm trước. Thấy hắn có thể làm sổ sách, nên nàng mới để hắn đến giúp trong cửa hàng, không ngờ, hắn làm việc rất cẩn thận, làm việc có trách nhiệm, do đó, nàng liền cho hắn làm chưởng quầy.

Minh Viễn thờ dài: “Ta là người thật thà như thế đấy. Cách của trang chủ, vĩnh viễn ta cũng không nghĩ ra được.” Hắn thật sự không rõ, vì sao giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn như vậy, trang chủ của hắn lúc nào cũng có những ý kiến kỳ lạ, không phải là quỷ quái linh tinh, nhưng cũng ngoài dự đoán của mọi người.

Thanh Hạm thờ dài, hai năm sống cùng, nàng hiểu rất rõ tính cách của Minh Viễn, nàng hơi nhú mồm nói: “Không phải ta đã nói Thanh Sơn phải mấy người biết võ công đến cửa hàng bảo vệ các người sao? Lần này, nếu không phải ta về đúng lúc, chỉ sợ người đã bị người ta đánh rồi.”

Minh Viễn đáp: “Bên ngân hàng tư nhân làm ăn cũng rất bận, Thanh Sơn nhất thời chưa điều được người sang, ta thấy trong thành Hạ Lương cũng không có ai dám gây sự, nên mới bảo hắn từ từ rồi phái người qua sau cũng được.”

Tính cách Minh Viễn là thế này đây, Thanh Hạm cũng quen rồi, liền nói với hắn: “Trong cuộc sống, có rất nhiều chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ. Trong thành Hạ Lương cũng không an toàn như ngươi tưởng đâu. Vừa khéo tối nay Thanh Sơn sẽ qua đây, lần này dù thế nào cũng phải bắt hắn điều người tới đây.” Nàng nghĩ một chút rồi hỏi: “Vô Ưu đâu? Sao không thấy cô bé trong hậu viện?”

Minh Viễn đáp: “Tiểu thư Vô Ưu đi dâng hương cùng phu nhân, có lẽ cũng sắp về rồi.”

Thanh Hạm hơi nhú mồm: “Phu nhân cũng bắt đầu thành kính như thế từ bao giờ vậy? Lại còn đi dâng hương nữa?” Sao đến giờ nàng cũng không biết nàng ta có sở thích này? Dâng hương à? Đúng là vài ngày không gặp, mọi người đều đổi tính hết rồi.

Năm năm sau, cô bé ngày nào giờ đã thành mẹ của một đứa trẻ nhỏ.

Nàng đã trưởng thành hơn, nhưng chàng nay ở nơi đâu?

Nếu đã chết, vì sao không thấy xác? Nếu còn sống, sao năm năm trời cũng không có tin tức gì???

Đang nói chuyện thì một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc chạy vào, nhìn thấy Thanh Hạm, đôi mắt đen to tròn sáng lên, cười thật tươi, lao thẳng vào lòng nàng nói: “Cha! Cha đã về! Vô Ưu rất nhớ cha!!!”

Thanh Hạm mỉm cười, một tay bế cô bé lên nói: “Còn nói nhớ cha, vậy mà cha về không thấy con đâu. Lại nói, hai mẹ con đi chơi đâu thế?” Dáng vẻ của Vô Ưu càng ngày càng giống hần, đôi mắt đều sâu như nước hồ, làn da trắng như tuyết, sống mũi cao cao, đôi môi hơi mỏng, quả thực là một bản sao thu nhỏ của hần. Chỉ khác nhau là, Vô Ưu là bé gái, còn hần là một nam tử mà thôi. Có điều, vì hần thường xuyên giả gái, nên mỗi lần vừa nhìn thấy Vô Ưu, lòng nàng bỗng đau nhói, nỗi nhớ như sóng biển cuộn cuộn kéo tới.

Một giọng nữ dễ nghe truyền đến: “Chúng ta có đi chơi đâu, là tại ‘chàng’ suốt ngày chạy lung tung, sợ ‘chàng’ gặp nguy hiểm giống ba năm trước, nên mới đi lên miếu cầu bình an cho ‘chàng’. Đúng là không thèm ghi nhận lòng tốt của người ta mà.” Nàng kia mắt ngọc mây ngài, đôi môi hơi vênh lên mang theo vẻ trách móc.

Thanh Hạm cười nói: “Tích Hần, ‘nàng’ càng lúc càng to gan, còn nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Coi chừng ngày nào đó, ta sẽ bỏ ‘nàng’ đấy!” Nàng kia chính là nhị tiểu thư Tô gia, Tô Tích Hần.

Tô Tích Hần hơi nhướn mày nói: “Ta còn ước gì ‘chàng’ sớm bỏ ta, ta cũng được tự do thoải mái, đỡ phải lo lắng cho ‘chàng’ mỗi ngày.”

Mấy năm nay, chỉ cần có một chút tin tức gì về hần, Thanh Hạm đều chạy tới xem cho bằng được. Ví dụ như nghe nói ở đâu đó có nam tử giỏi thủ thuật, hay nam tử giả nữ rất đẹp, nàng đều đi tìm hiểu đến cùng. Có điều, mỗi lần đi đều tràn trề hy vọng, còn khi về lại vô cùng thất vọng. Tuy võ công của Thanh Hạm cao cường, nhưng cũng thường xuyên gặp nguy hiểm.

Thấy cả nhà họ vui vẻ hoà thuận, Minh Viễn liền nói: “Trang chủ, phu nhân, Minh Viễn còn có việc phải làm, xin phép đi trước.” Hần thật sự rất hâm mộ cuộc sống gia đình của họ. Mọi người trong trang, từ lớn đến bé đều biết trang chủ và phu nhân rất yêu thương nhau.

Thanh Hạm khẽ gật đầu, Minh Viễn liền bước ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Vô Ưu kéo tay Thanh Hạm nói: “Cha, sao lần này cha đi lâu vậy?”

Thanh Hạm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nói: “Cha đi ra ngoài có chút việc, trên đường cũng gặp vài chuyện tri hoãn, nên mới lâu như vậy. Những ngày cha không ở nhà, Vô Ưu có nghe lời mẹ không?”

Giọng nói non nớt của Vô Ưu đầy vẻ tức giận: “Lúc cha không ở nhà, Vô Ưu rất ngoan, mỗi ngày đều ngồi thêu với mẹ. Nhưng mà, mẹ ngốc chết đi được, mỗi lần thêu cái gì nhìn khó coi muốn chết.”

Vô Ưu vừa dứt lời, Thanh Hạm không nhịn được liền cười ha hả.

Tô Tích Hần nhướn đôi mày liễu, quát Vô Ưu: “Mẹ thêu khó coi bao giờ? Mới từng này tuổi đã quá đáng rồi, coi chừng mẹ đánh vào mông con đó!”

Thật ra, kỹ thuật thêu của Tô Tích Hần đã tốt hơn năm năm trước rất nhiều, cũng có linh khí hơn nhiều, chỉ là, dường như Vô Ưu được hần di truyền cho, nên từ lúc mới hai tuổi đã có thể cầm kim thêu, giờ hơn bốn tuổi, đồ cô bé thêu ra đẹp hơn nàng ta thêu rất nhiều. Nàng ta thật sự không phục, vì sao giữa người và người lại chênh lệch nhiều như thế chứ? Nhưng mà mới hơn bốn tuổi, lại thêu hoa thêu lá, thêu động vật này nọ còn có linh khí hơn nàng thêu mười phần, khiến nàng không thể không phục.

Nhìn bộ dạng của Tô Tích Hần, Vô Ưu vội chạy tới trốn sau lưng Thanh Hạm nói: “Cha, cha xem kìa, mẹ thật hung dữ! Rõ ràng mẹ thêu không đẹp, còn hung dữ với con! Đúng là không nói lý được mà. Cha, cha nhất định phải phân xử cho con!” Lúc cô bé nói những câu này, có vẻ vô cùng người lớn, làm ra vẻ khổ đại cừu thâm.

Nhìn thấy Vô Ưu như vậy, Thanh Hạm hơi ngẩn người, biểu cảm này của cô bé cực kỳ giống hần. Còn nhỏ mà đã rất thông minh, trong đầu chỉ toàn mưu ma chước quỷ. Nàng vẫn nhớ như in biểu cảm của hần khi nói xằng nói bậy, cũng ra vẻ vô tội thế này...

Thanh Hạm nhỏ giọng nói: “Cha biết Vô Ưu rất ngoan, nhưng mà, cha cũng dạy con rồi, làm người phải biết khiêm tốn, không thể quá huênh hoang được. Dù con có thêu đẹp hơn mẹ con thật, nhưng mẹ con là bậc trưởng bối của con, con nhất định phải tôn trọng mẹ, không nên chê bai mẹ trước mặt người ngoài.”

Vô Ưu bĩu môi nói: “Nhưng ở đây chỉ có con, cha với mẹ, đều là người một nhà mà, nói có sao đâu! Trước mặt người ngoài, ai dám nói gì mẹ con, con sẽ cho một trận ngay!”

Nhìn bộ dạng tiểu quý của Vô Ưu, Tô Tích Hần liền bật cười, nàng rất thương Vô Ưu, rồi lại không có cách nào trị được cô bé. Nàng không thể không thừa nhận, nàng không phải là đối thủ của tiểu quý này, cũng như năm đó, nàng không phải là đối thủ của hần.

Thanh Hạm khẽ cười: “Cha biết Vô Ưu ngoan nhất mà. Cha có chuyện cần nói với mẹ. Con ra ngoài chơi với Minh Viễn thúc thúc đi.”

Vô Ưu bĩu môi nói: “Lần nào cha cũng bắt công như thế, cứ vẻ là chỉ bí mật nói chuyện với mẹ, còn chưa nói được với con vài câu đã đuổi con đi rồi! Hừ!” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng cô bé cũng nhảy từng bước ra khỏi phòng, chạy đi tìm Minh Viễn.

Nhìn thấy Vô Ưu đi khuất, Tô Tích Hần liền hỏi: “Lần này đi có tin tức gì của hần không?”

Mất Thanh Hạm tới lại, mặt cũng đầy vẻ ưu thương, nhỏ giọng nói: “Ta cứ tưởng là hần, nhưng đến mới phát hiện, chỉ là mừng hụt thôi.” Mất nàng khẽ đảo vòng: “Tích Hần, cô nói, liệu có phải hần đã đi thật rồi không? Ta sẽ không còn được gặp hần nữa phải không? Dù sao, vách đá đó cao như vậy, mà hần lúc đó, chẳng những bị thương, còn trúng độc nữa...”

Tô Tích Hân kéo tay nàng qua nói: “Cô đừng nghĩ linh tinh, ta cảm thấy hân vẫn còn sống. Không phải sự phụ cô đã từng nói, duyên phận của hai người chưa dứt sao? Cuối cùng sẽ có ngày gặp lại thôi.” Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ này của Thanh Hạm, nàng ta đều muốn mắng chửi Lăng Nhược Tâm, tên nhóc kia có gì tốt mà khiến nàng tâm tâm niệm niệm, nhớ thương hân mãi như thế chứ. Chỉ là, mỗi lần nghe Thanh Hạm nhắc đến hân, trong lòng nàng ta cũng luôn cảm thấy hơi chua chua.

Trong mắt Thanh Hạm dâng lên một tầng hơi nước, cúi đầu nói: “Nhưng cũng đã năm năm rồi, nếu hân còn sống, nhất định hân sẽ quay về tìm ta. Vậy mà nhiều năm như vậy, ngay cả tin tức cũng không hề có, ta thật sự không dám nghĩ nữa...” Nói xong, giọng nàng đã nghẹn lại.

Thanh Hạm như hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước. Ngày đó, sau khi Lăng Nhược Tâm ngã xuống vách đá, nàng bị Tần Phong Dương đánh ngã xỉu rồi cương quyết đưa đi. Đến lúc tỉnh lại, nhớ lại chuyện Lăng Nhược Tâm, nàng cảm thấy như trời đất đảo điên, nàng chỉ thiếu nước thực sự phát điên lên. Tần Phong Dương dùng tất cả mọi biện pháp để dỗ dành nàng, lại bị nàng đánh trọng thương. Trong lòng nàng oán hận Tần Phong Dương đến cùng cực, hận hân bức họ đến bước đường cùng, cũng hận Tần Phong Dương đẩy Lăng Nhược Tâm xuống vách đá.

Mà bây giờ, hân đang ở đâu? Ngã xuống vách đá cao như vậy còn sống được sao? Hân còn bị trọng thương, còn trúng độc nữa...

Khi hai người giao thủ, Tần Phong Dương căn bản không hề đánh trả. Võ công của Tần Phong Dương vốn cũng không bằng nàng, mà nàng ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Sự oán hận trong lòng như sóng thần cuộn cuộn đến, nàng vốn tính dùng một chiêu đánh chết hân, chỉ là, nhìn thấy trong mắt hân tràn ngập tình cảm và sự hối hận, nàng nhất thời không xuống tay được. Nàng liền đánh hân trọng thương, rồi điểm huyết hân, phóng lửa thiêu rụi căn nhà đó. May mà thiếp thân thị vệ của Tần Phong Dương chạy tới, cứu Tần Phong Dương ra, còn Thanh Hạm vội vàng thi triển khinh công chạy đi tìm Lăng Nhược Tâm. Nhưng mà đáy vực kia sâu vạn trượng, làm sao còn tìm thấy bóng dáng Lăng Nhược Tâm.

Lúc ấy, nàng tự nhủ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, dù thế nào cũng phải tìm được hân. Nếu hân còn sống, nàng sẽ sống cùng hân, nếu hân đã chết, nàng cũng sẽ chết cùng hân!

Vì thế, nàng liền đi dọc theo đáy vực, tìm Lăng Nhược Tâm. Nhưng mà, dưới đáy vực kia, ngoài ghềnh đá, thác nước, dòng sông nhỏ và cây cối xung quanh, thì không có gì khác nữa. Nàng không ăn không ngủ, tìm hân dọc theo đáy vực mất ba ngày ba đêm cũng không tìm thấy bóng dáng của hân.

Nàng tự nói với mình, dù thế nào, sống thì nàng phải nhìn thấy người của hân, chết phải thấy xác. Vậy mà, đừng nói tới người, ngay cả thi thể cũng không có. Thi thể không có đã đành, ngay cả một giọt máu cũng không nhìn thấy. Nàng không thể tin rằng hân cứ như vậy mà biến mất trên cõi đời này, không hình không bóng. Chưa tìm thấy thi thể, nàng tự an ủi mình rằng hân còn sống, nhưng trong lòng vẫn vô cùng phiền muộn. Nước trong dòng sông dưới đáy vực chảy rất mạnh, liệu hân có bị nước sông cuốn đi không?

Nghĩ đến trường hợp này, nàng lại đi dọc con sông, xuống hạ du tìm kiếm. Nhưng đi tới mấy chục dặm, cũng không tìm thấy tin tức của hân. Suốt vài ngày không ngủ khiến nàng ngã xỉu bên bờ sông, được Tần Phong Dương, thân đang có trọng thương nhưng lại không yên lòng về nàng, cứu nàng về.

Khi tỉnh lại, thấy người cứu mình là hân, lòng nàng như tro tàn, thật sự muốn chết! Nhưng cũng vào thời khắc này, cuối cùng nàng cũng hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết. Cũng hiểu được rằng, tình yêu của nàng dành cho Lăng Nhược Tâm đã sâu đến tận xương tủy, có thể sống vì hân, cũng có thể chết vì hân, tình yêu của nàng, thì ra lại có thể dữ dội như vậy, mạnh mẽ như vậy. Nàng chưa bao giờ biết, nàng cũng có thể như một ngọn lửa, vì một người mà rực cháy, vì một người mà điên cuồng.

Khi gặp lại Tần Phong Dương, sự oán hận trong lòng nàng cũng phai nhạt đi nhiều, vì nàng nhìn thấy rõ trong mắt hân, có ánh mắt giống như khi Lăng Nhược Tâm nhìn nàng, hơn nữa, còn có vẻ tuyệt vọng và đau đớn đến tận cùng. Nàng cũng hiểu ra một điều, có lẽ Tần Phong Dương cũng không sai, chỉ là, hân không nên yêu nàng, cũng không nên vì tình yêu của mình mà làm chuyện tổn thương đến người khác. Nói thì nói vậy, nhưng nếu nàng yêu một ai đó, mà người kia lại yêu người khác, chỉ sợ phản ứng của nàng cũng sẽ không tốt hơn Tần Phong Dương là bao.

Trong mắt Tần Phong Dương đầy vẻ hối hận, khiến nàng lại cảm thấy rất nực cười. Chuyện gì cũng làm rồi, còn gì phải hối hận? Hơn nữa, sự hối hận của hân, có thể cứu được Lăng Nhược Tâm hay sao?

Hành động của hân sau đó, khiến Thanh Hạm không ngờ. Tần Phong Dương triệu tập một nghìn nhân mã đến giúp nàng tìm Lăng Nhược Tâm, chỉ thiếu nước lật tung cả con sông đó lên, nhưng vẫn không có bất cứ tin tức gì của hân. Thời gian dần trôi, lòng Thanh Hạm cũng từ đây hy vọng, biến thành vô cùng tuyệt vọng.

Ngày ấy, nàng đứng trên vách đá nơi Lăng Nhược Tâm ngã, nhìn xuống đáy vực, ngăn người cầm chiếc gậy của Lăng Nhược Tâm mà ngày ấy nàng túm lại được. Những hình ảnh khi hai người ở bên nhau hiện lên trong đầu nàng, dường như nàng nhìn thấy Lăng Nhược Tâm đứng ở vách đá mỉm cười với nàng, trong lòng nàng vô cùng mừng rỡ, nhắc chân lên muốn đuổi theo hân, lại bị Tần Phong Dương giữ chặt lại. Nếu nàng thật sự bước xuống, thì nàng đã ngã xuống vực sâu rồi.

Có người báo ở hạ du phát hiện một thi thể nam nhân, nàng liền chạy vội tới xem, vừa muốn là hân lại không muốn là hân. Trong lòng vô cùng mâu thuẫn, nàng vén tấm vải trắng phủ lên thi thể ra, đó là một thi thể đã trương phồng, hoàn toàn thay đổi, có điều, người đó rõ ràng mặc y phục của Lăng Nhược Tâm, khiến nàng lập tức ngã xỉu.

Đến khi tỉnh lại, nàng như người mất hồn, không muốn ăn, không muốn uống, chỉ hận không thể đi theo hân. Tần Phong Dương lại nói cho nàng một tin tức khiến nàng vô cùng hoảng hốt, nàng mang thai được một tháng rồi!

Lúc ấy nàng hoàn toàn sững sờ, nếu tính chính xác, thì đứa bé này chắc chắn đã thành hình khi nàng trúng Mê Tinh thảo, tất cả đều rất tình cờ! Nàng nhẹ vỗ về, xoa bụng mình, có lẽ ông trời thấy nàng quá đáng thương, nên cho nàng đứa bé này để tưởng niệm hân. Có cốt nhục của hân, nàng làm sao chết được? Nàng cố nén nước mắt, ăn vài miếng để duy trì mạng sống.

Rồi một lần ngẫu nhiên, nàng nghe thấy thị vệ nói với nhau, thì ra thi thể hôm đó nàng nhìn thấy không phải là thi thể của Lăng Nhượng Tâm. Vì Tần Phong Dương thấy nàng không chịu từ bỏ ý định, liền lôi dưới sông lên một thi thể, mặc cho thi thể đó xiêm y mà ngày ấy Lăng Nhượng Tâm mặc dựa theo trí nhớ của mình. Chỉ cần không phải là thi thể của hắn, nàng sẽ không tuyệt vọng. Những hy vọng nhỏ nhoi lại dấy lên trong lòng nàng, thêm nữa, bây giờ trong bụng nàng đang mang thai con của hắn, nàng càng phải sống thật tốt.

Vì thế, nàng liền rời khỏi Tần Phong Dương, quay về Thương Tổ môn. Ai ngờ, vừa đến Thương Tổ môn, nàng lại gặp được Tô Tích Hàn đang tự tử.

Thì ra ngày ấy, sau khi Tô Dịch Hàn đặt Tô Tích Hàn và Tống Văn Chi vào cùng giường. Tống Văn Chi bỏ đi, Tô Dịch Hàn liền đưa nàng ta tới Thương Tổ môn, lại bị Tống Văn Chi kịch liệt phản đối. Sau khi Tống Văn Chi bị trục xuất khỏi sư môn, Tô Dịch Hàn liền để một mình nàng ta ở lại Thương Tổ môn, còn hắn quay về Tô gia trang. Vì hành động của Tô Dịch Hàn vô cùng trơ trẽn khiến các đệ tử của Thương Tổ môn khinh bỉ, nên cũng cười nhạo cả Tô Tích Hàn, khiến Tô Tích Hàn nhất thời quần bách, mới chọn cách tự sát.

Sau khi nàng cứu Tô Tích Hàn, hai người đều đang bị tổn thương về tình cảm. Tô Tích Hàn cũng đã biết thân phận nữ tử của nàng, cũng biết luôn chuyện của nàng và Lăng Nhượng Tâm. Mà bản thân Tô Tích Hàn cũng vô cùng oán hận Tô Dịch Hàn, không muốn quay về Tô gia trang nữa, liền đi theo nàng, chăm sóc cho nàng.

Lúc Huyền Cơ Từ gặp nàng, chỉ thờ dài nói: “Chuyện khiến người ta tổn thương nhất là chuyện chia rẽ nhân duyên. Duyên phận của con và hắn vẫn chưa dứt, sẽ có lúc gặp lại.”

Nàng kinh hãi hỏi: “Sư phụ, ý người là hắn vẫn chưa chết sao?”

Huyền Cơ Từ khẽ xoa đầu nàng nói: “Bé con, việc gì cũng đừng quá cố chấp.”

Nàng không nghe thấy gì khác nữa, chỉ có câu đó của Huyền Cơ Từ là đủ rồi, nàng chỉ muốn tin hắn vẫn chưa chết!

Tô Tích Hàn kéo tay nàng qua nói: “Cô cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, mọi chuyện có lẽ cũng không quá xấu như cô nghĩ đâu. Tên nhóc Lăng Nhượng Tâm kia xấu xa như vậy, sao có thể chết dễ dàng như thế được. Hơn nữa, cô cũng đã nói, tìm hắn bao nhiêu lâu cũng không thấy thi thể của hắn. Không có thi thể tức là vẫn còn sống.”

Thanh Hạm thờ dài nói: “Tuy nói vậy, nhưng đã năm năm rồi...”

Tô Tích Hàn ngắt lời nàng nói: “Có lẽ do hắn bị trọng thương, phải dưỡng thương. Chờ thương thể của hắn lành, hắn sẽ đến tìm cô thôi.”

Thanh Hạm cười nói: “Có đôi khi, ta còn nghĩ rằng, liệu có phải sư phụ nói duyên phận của ta và hắn chưa dứt, là chỉ Vô Ưu không? Cô xem, cô bé giống hắn biết bao, mỗi lần nhìn thấy Vô Ưu, ta lại nhớ đến hắn.”

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 2: Trong lòng hơi oán hận

Nhìn Thanh Hạm mỉm cười, không hiểu sao trong lòng Tô Tích Hàn lại dâng lên nỗi thương cảm. Năm năm trôi qua đã để lại không ít dấu vết trên khuôn mặt vốn luôn buồng bình của Thanh Hạm. Dáng vẻ vốn ngây ngô, bây giờ cũng trưởng thành hơn rất nhiều, có thể thường xuyên nhìn thấy vẻ đau thương và nhưng nhớ đậm sâu trong đôi mắt nàng. Nàng vẫn là một người thích cười như trước, có điều, nụ cười ấy không đơn thuần thanh khiết như trước kia, mà lại thoáng có vẻ như hồ ly, ánh mắt vẫn trong trẻo đen như ngọc, nhưng cũng ẩn chứa nhiều tâm sự khác, lại sâu như nước hồ khiến người ta say mê.

Thật ra, Tô Tích Hàn cũng không có cảm tình tốt lắm với Lăng Nhượng Tâm, ai bảo hắn ức hiếp nàng chứ? Nhưng mà, nàng lại rất thương Thanh Hạm. Trong năm năm nay, hai người sớm chiều bên nhau, tình cảm còn sâu sắc hơn tỵ muội, cho nên, nàng cũng thầm hy vọng Lăng Nhượng Tâm có thể sớm xuất hiện. Ngày ấy, Tô Dịch Hàn tính kế với nàng, khiến nàng đã hoàn toàn không còn hy vọng gì vào chuyện thành thân nữa, chính Thanh Hạm đã giúp nàng tái sinh.

Tô Tích Hàn vẫn còn nhớ mang máng tâm trạng của mình khi được Thanh Hạm cứu lên. Lúc đó, nàng rất mất mặt, thống khổ, sống không bằng chết! Tuy nàng cũng không yêu Tống Văn Chi, nhưng lại bị hắn làm tổn thương sâu sắc. Dù nàng biết rất rõ, sự tổn thương này cũng không phải do Tống Văn Chi mà do chính ca ca ruột thịt của mình gây ra, nhưng trong lòng nàng lại càng thêm oán hận Tống Văn Chi! Sự cố chấp, cứng nhắc của hắn khiến nàng mất đi tất cả! Nàng vốn có cuộc sống đầy đủ, mãn nguyện, có ca ca yêu thương nàng, có sự kỳ vọng vào một tình yêu đẹp, nhưng vì sự từ chối cực kỳ cố chấp của hắn đã khiến tất cả tan thành bọt nước.

Tô Tích Hàn vẫn cảm thấy mình không còn lý do gì để sống trên cuộc đời này nữa, cho đến khi nàng nhìn thấy đôi mắt đầy tuyệt vọng nhưng cũng không mất đi hy vọng của Thanh Hạm, nàng mới hiểu rằng, dù nàng có đáng thương, cũng không thể đáng thương như Thanh Hạm, vừa mất cha, vừa mất người mình yêu nhất. Nhưng, Thanh Hạm vẫn có thể sống tiếp vậy thì vì sao nàng không thể sống?

Tô Tích Hàn thừa nhận rằng, khi biết Thanh Hạm là nữ, nàng hơi hoảng hốt, nhưng chuyện khiến nàng thấy kinh hãi hơn cả đó là Lăng Nhược Tâm là nam nhân. Nàng đã biết Lăng Nhược Tâm từ rất lâu, luôn rất sùng bái hắn. Dù muốn ghen tị, cũng không ghen tị nổi, vì hắn quá hoàn mỹ. Những gì nữ tử nên có, hắn đều có, mà những gì không có, hắn cũng có. Chỉ là, nàng không bao giờ có thể ngờ tới, hắn lại là một nam tử!

Có điều, Tô Tích Hàn chỉ sợ rằng có lẽ Lăng Nhược Tâm đã chết, nếu không, không thể nào qua bao nhiêu lâu như vậy mà vẫn không có tin tức gì. Có lẽ khi hắn nhảy xuống vách đá đã bị nước sông cuốn đi. Con sông đó chảy rất xiết, muốn nuốt gọn một người là quá đơn giản, không tìm được thi thể cũng là chuyện rất bình thường.

Chỉ là, dù trong lòng Tô Tích Hàn nghĩ như vậy, nàng cũng không nói thế với Thanh Hạm, ngược lại, nàng còn nghĩ trăm nghìn cách an ủi Thanh Hạm, nói cho nàng biết hắn vẫn còn sống. Nhưng mỗi khi nhìn thấy nàng thương tâm, khổ sở, Tô Tích Hàn cũng cảm thấy khổ sở theo nàng. Đối với một người thân như tỷ muội như vậy, Tô Tích Hàn làm sao có thể nhẫn tâm chặt đứt hy vọng của nàng?! Cho nên, mỗi lần nàng đi ra ngoài tìm Lăng Nhược Tâm, Tô Tích Hàn đều để mặc cho nàng đi, không ngăn cản. Nhưng, mỗi lần nhìn thấy nàng thất vọng mà về, thì Tô Tích Hàn đều cảm thấy đau lòng thay cho nàng.

Suốt một thời gian dài, có những lúc Tô Tích Hàn còn cảm thấy, Thanh Hạm vất vả như thế, nếu Lăng Nhược Tâm đã chết thật rồi, thì thật không công bằng với Thanh Hạm, nàng còn thường có ảo giác, có lẽ sẽ có một ngày nào đó, hắn sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt Thanh Hạm.

Khi chỉ có nàng và Thanh Hạm, Tô Tích Hàn cũng sẽ mắng Thanh Hạm vài câu, vì vô duyên vô cớ lại biến nàng thành mẹ của một đứa bé hơn bốn tuổi, chặt đứt bao nhiêu tâm tư của các vương công công tử đối với nàng, chặt đứt tình duyên của nàng! Những lúc đó, Thanh Hạm sẽ cười hi hi mà nói: “Có thể tìm được một tướng công có năng lực như ta, là phúc khí của ‘nàng’ đấy!”

Đúng thế, nếu Thanh Hạm là nam tử, Tô Tích Hàn nhất định sẽ gả cho nàng, đáng tiếc, nàng lại là nữ! Có điều, mắng thì mắng vậy, nhưng Tô Tích Hàn lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, không có tình yêu, không có tình thân, nhưng lại có một tướng công nữ giả nam, một cô con gái thông minh, đáng yêu, coi như nàng cũng một lần nữa tìm lại được tình thân và tình yêu rồi. Mặc dù chuyện này rất khó tin, nhưng nàng lại rất yêu gia đình nhỏ này, yêu vị ‘tướng công’ thường lặng lẽ bị thương kia, yêu ‘cô con gái’ vô cùng đáng yêu ấy.

Tô Tích Hàn còn nhớ rõ, sau khi Thanh Hạm Vô Ưu không bao lâu, thì nói muốn thành thân với nàng, để nàng làm mẹ Vô Ưu. Lúc đó, nàng thực sự rất buồn cười, trong thiên hạ này, có lẽ chỉ mình Thanh Hạm mới có suy nghĩ như vậy. Mà ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại đồng ý, vì thế nên mới có một gia đình vừa quái dị vừa hạnh phúc thế này.

Có đôi khi, Tô Tích Hàn cũng nghĩ, nếu một ngày nào đó, Lăng Nhược Tâm thật sự xuất hiện, nàng sẽ mất hết những gì đang có. Suy nghĩ đó khiến nàng hơi sợ hãi. Lúc Thanh Hạm ra ngoài, nàng vừa hy vọng Thanh Hạm tìm được Lăng Nhược Tâm, nhưng lại sợ Thanh Hạm thực sự tìm thấy Lăng Nhược Tâm. Con người, có đôi khi rất mâu thuẫn.

Thấy Tô Tích Hàn ngồi ngẩn người, Thanh Hạm đưa tay nhéo mặt nàng hỏi: “Nghĩ gì mà xuất thần thế? Ta gọi mấy lần mà cô cũng không nghe thấy.”

Tô Tích Hàn khẽ cười nói: “Không phải là đang nghĩ chuyện của cô và hắn sao! Cô gọi ta có việc gì?”

Thanh Hạm hơi căng giọng: “Cô nghĩ chuyện của ta và hắn làm gì. Thanh Sơn sắp đến rồi, cô mau đi làm một ít bánh quế hoa cho hắn đi! Để lát nữa hắn đỡ bảo ta ngược đãi hắn, rồi lại khiến vị ‘nuơng tử’ trên danh nghĩa của ta đau lòng đến chết đi mất!”

Tô Tích Hàn trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Cái tên đó, suốt ngày chỉ biết ăn, coi chừng ngày nào đó, ăn nhiều thành heo luôn!”

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Nếu ngày nào đó hắn thực sự thành heo, cũng là nhờ công cô mà. Hay là thế này đi, hôm nay ta bỏ cô, cho cô và hắn ở bên nhau nhé. Như vậy thì kế hoạch của cô càng dễ thực hiện hơn, chỉ sợ hắn sẽ càng biến thành heo nhanh hơn ấy!”

Mặt Tô Tích Hàn hơi đỏ lên, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, giận dữ nói: “Cô lại nói hươu nói vượn cái gì thế?” Nàng đương nhiên hiểu tâm ý của Thanh Sơn, nhưng cũng hiểu rõ tâm tư của mình. Đã năm năm trôi qua, nhưng nàng vẫn chưa thể quên được chuyện cũ, khiến lòng nàng hoàn toàn không dám mơ mộng gì. Có lẽ, giữa hai người vẫn còn thiếu vài thứ, tên là duyên phận.

Thanh Hạm cười ha ha nói: “Ta đâu có nói hươu nói vượn, hai người ấy mà, một bên chàng hữu tình, một bên thiếp có ý, ta bị kẹp ở giữa như nhân bánh ấy. Tích Hàn, nếu ngày nào đó Thanh Sơn thực sự đến cửa cầu thân, ta sẽ gả cô đi gấp. Đỡ cho cô ngày nào cũng oán hận ta làm chậm trễ tình duyên của cô.”

Nếu là năm năm trước, Thanh Hạm nhất định sẽ không biết được tình cảm của Thanh Sơn. Nhưng mấy năm qua, nàng đã hiểu được cách đọc tâm sự trong ánh mắt của người khác. Khi Thanh Sơn nhìn Tô Tích Hàn, ánh mắt hắn giống y như ánh mắt Lăng Nhược Tâm nhìn nàng năm đó.

Mặt Tô Tích Hàn càng đỏ hơn, nàng xấu hổ quay người, đi xuống bếp, không thèm để ý đến Thanh Hạm nữa.

Thanh Hạm phì cười nhìn theo bóng Tô Tích Hàn. Nàng hiểu rất rõ tình cảm của Thanh Sơn dành cho nàng ta. Chuyện năm năm trước cũng đã khiến Thanh Sơn biết được giới tính thật sự của nàng, nên hắn cũng chưa bao giờ giấu diếm nàng tình cảm của hắn đối với Tô Tích Hàn. Mấy năm nay, Thanh Hạm cũng luôn có ý tác hợp cho họ, nhưng Tô Tích Hàn lại luôn lảng tránh. Trong thiên hạ này, chắc cũng chỉ có một người ‘tướng công’ như Thanh Hạm, suốt ngày chỉ nghĩ xem làm thế nào để tác hợp cho ‘nuơng tử’ của mình được ở bên thuộc hạ của mình thôi.

Đến chập tối, Thanh Sơn tới Vô Hối son trang, vừa vào cửa, Vô Ưu đã đón hân: “Thanh Sơn thúc thúc!” Thanh Sơn được chứng kiến sự ra đời của Vô Ưu, nên rất thương cô bé. Lại nói, cô bé càng lớn càng giống Lăng Nhược Tâm, nên khiến Thanh Sơn cảm thấy rất gần gũi. Suy nghĩ của trẻ con đơn giản hơn người lớn rất nhiều, ai thương cô bé, cô bé sẽ thân thiết với người đó.

Thanh Sơn cười to, ôm Vô Ưu định hôn cô bé, Vô Ưu liền giơ bàn tay nhỏ xinh lên đẩy hân ra nói: “Không cho thúc thúc hôn cháu, mỗi lần thúc hôn cháu, râu của thúc đâm vào mặt cháu đau muốn chết. Cha hôn thoải mái hơn nhiều, không hề đâm vào mặt cháu!” Cô bé vẫn không hiểu, vì sao râu của Thanh Sơn thúc thúc đâm vào mặt cô bé rất đau, nhưng cha và mẹ lại không giống như thúc ấy, hai người đều không có râu.

Cô bé vừa dứt lời, mọi người trong phòng cũng không nhịn được liền cười ha ha. Thanh Sơn thầm nghĩ: Cha cháu rõ ràng là nữ tử, làm sao mọc được râu, hôn cháu đương nhiên sẽ không đâm vào mặt cháu rồi. Chờ đến khi cha thật của cháu xuất hiện, xem cháu còn dám nói như thế không!

Tuy nghĩ vậy, nhưng hân lại rút một cây kẹo đường trong ngực áo ra, dụ dỗ: “Vô Ưu cho Thanh Sơn thúc thúc hôn một cái, thanh kẹo này sẽ cho Vô Ưu hết!” Đối với tiểu hài tử, không có thứ gì có sức hấp dẫn hơn kẹo đường.

Vô Ưu khẽ chớp đôi mắt long lanh của mình, sau đó bĩu môi, hừ một tiếng: “Lần này cha về, cha cho cháu rất nhiều rất nhiều kẹo, cháu không thích thú gì kẹo của chú đâu.” Thật ra, cô bé đã thêm đến chảy nước miếng rờn rờn rồi, nhưng vẫn cố chịu đựng. Mà lần này, vì không có tin tức của Lăng Nhược Tâm, nên Thanh Hạm cũng không có tâm trạng gì, nên căn bản không hề mua quà cho cô bé.

Nghe Vô Ưu nói dối, Thanh Hạm không khỏi mỉm cười, bộ dạng của Vô Ưu giống y như hân, cũng từng trợn mắt nói dối như vậy, nói dối không chớp mắt. Nghĩ đến hân, trong lòng nàng lại hơi đau đớn.

Thanh Sơn cười hi hi nói: “Kẹo của thúc và kẹo của cha cháu đâu có giống nhau! Kẹo này hả, là do Thanh Sơn thúc thúc cố tình tìm một sư phụ làm kẹo nổi tiếng nhất nước Long Miên làm đó. Vô cùng ngọt ngào, không tin thì cháu ngửi thử xem, ngửi xem!” Dứt lời, hân hơi xé một góc giấy bọc kẹo ra, mùi hoa quế đậm đà liền bay ra.

Vô Ưu nuốt nước miếng vài cái, rồi có chút tâm không cam, lòng không nguyện, đưa khuôn mặt nhỏ nhắn sang nói: “Được rồi! Cho chú hôn một chút đây!” Tuy ngoài miệng cô bé tỏ ra rất miễn cưỡng, nhưng lòng lại vui như nở hoa. Chỉ hôn một cái mà được nhiều kẹo đường như vậy, đúng là chuyện vui vẻ nhất trên đời.

Nghe Vô Ưu nói thế, ý cười trên mặt Thanh Hạm càng đậm hơn, nha đầu đó, nhỏ tuổi mà đã biết cò kè mặc cả rồi, chỉ sợ lớn lên lại thành một đại gian thương mất.

Thanh Sơn không thêm đề ý đến lời của Vô Ưu, hân cười to rồi hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vô Ưu. Vô Ưu nhũn mảy, tay đã nắm được thanh kẹo trong tay Thanh Sơn, liền vội vàng nhảy xuống khỏi người hân.

Sau khi lấy được kẹo, Vô Ưu vội vàng bóc một viên, bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói không rõ tiếng: “Thanh Sơn thúc thúc xấu xa, chỉ cho thúc hôn một cái mà thúc hôn cháu nhiều như vậy, mặt cháu đau hết rồi này!”

Nhìn Vô Ưu ăn đầy mồm kẹo còn trách người ta, Thanh Hạm không nhịn được, khẽ cười thành tiếng, nàng nói với Vô Ưu: “Vô Ưu, lấy được kẹo rồi, giờ đi ngủ với bà vú đi!”

Vô Ưu cười vô cùng đáng yêu với Thanh Hạm, rồi đi tới trước mặt nàng nói: “Cha, cha hôn Vô Ưu đi, rồi Vô Ưu sẽ đi ngủ ngay.”

Thanh Hạm khẽ cười, hôn vào hai má cô bé mỗi bên một cái, cô bé mới chịu theo bà vú về phòng ngủ.

Vô Ưu vừa đi khuất, Thanh Hạm liền hỏi: “Chuyện lần này huynh lo đến đâu rồi?”

Thanh Sơn cũng thu lại nụ cười, dáng vẻ vô cùng điềm tĩnh: “Ta đã lo liệu cực kỳ thuận lợi, đã bán thành công binh khí mà mình có cho Tần Phong Ảnh. Có lẽ hân sắp khởi binh rồi.” Lượng binh khí lần này khá lớn, trị giá cũng rất cao.

Khoé miệng Thanh Hạm thoáng có vẻ tàn nhẫn nói: “Hay lắm, ta rất muốn nhìn xem, hai huynh đệ hân, ai lợi hại hơn ai.” Dừng tiền của bọn hân, để ngồi xem trò cười của bọn hân, đúng là chuyện cực kỳ thú vị.

Thanh Sơn nói: “Ba năm trước, sau khi Tần Phong Dương kế vị, trong nước Phượng Dẫn rất thái bình, dân chúng cũng an cư lạc nghiệp. Tuy đa phần lương thực của nước Phượng Dẫn vẫn nhập từ Long Miên, nhưng không thể không nói, Tần Phong Dương cũng coi như là một vị hoàng đế tốt. Trang chủ làm như vậy, chỉ sợ sẽ làm nổi lửa chiến tranh, e rằng rất nhiều dân chúng sẽ vì thế mà phiêu bạt khắp nơi.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “An cư lạc nghiệp à? Thanh Sơn, thứ huynh nhìn thấy, e rằng chỉ là bề ngoài thôi! Nửa năm trước, ở An Dương xảy ra bạo động, đó là việc mà dân chúng an cư lạc nghiệp nên có sao? Tần Phong Ảnh sao có thể để cho Tần Phong Dương yên ổn ngồi trên ngai vị hoàng đế vốn là của hân ta chứ? Dù chúng ta không bán binh khí cho hân ta, hân ta cũng sẽ không chịu yên phận, sẽ nghĩ tất cả mọi cách, kéo Tần Phong Dương xuống khỏi ngai vàng.”

Thanh Sơn thở dài nói: “Tuy vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy hơi bất an. Ta vốn là cô nhi, nếu năm đó, không có môn chủ cứu mạng, thì đã không có Thanh Sơn bây giờ. Cũng vì cuộc sống của ta từ nhỏ đã rất khó khăn, nên Thanh Sơn càng có thể hiểu rõ, dân chúng bình thường chỉ cần một cuộc sống no đủ, an cư lạc nghiệp là tốt lắm rồi.”

Mắt Thanh Hạm như sâu hơn, khẽ nói: “Huynh nói không sai. Nhưng mà, qua bao nhiêu năm như vậy, huynh cũng hiểu rõ tình hình của nước Phượng

Dẫn, người dân có ngày nào được sống yên ổn? Nếu ta đoán không nhầm, nước Phụng Dẫn đều dùng quốc khố để mua lương thực từ nước Long Miên. Sản vật trong nước cũng không phong phú, không có nhiều hạng mục để thu thuế, chỉ e rằng quốc khố đã trống rỗng từ lâu. Mà Tần Phong Ảnh vẫn ẩn mình ở Tây Nam, thường xuyên phát động vài cuộc bạo động nhỏ, khiến Tần Phong Dương không thể yên ổn. Một quốc gia như vậy, làm sao có thể dùng từ an cư lạc nghiệp để nói chứ?”

Hai năm nay, tuy Tần Phong Dương cũng là một hoàng đế tốt, chăm lo cho việc nước, việc dân, nhưng thường xuyên gặp bạo động khiến hân không được yên bình. Mà nơi xảy ra bạo động, không cần nghĩ cũng biết là ai làm. Suy đi tính lại, thì đúng là Tần Phong Dương cũng không có tâm tư tàn nhẫn, độc ác như Tần Phong Ảnh.

Thanh Sơn gật đầu nói: “Trang chủ nói cũng rất có lý, nhưng mà...”

Thanh Hạm ngắt lời hân: “Huynh hiểu rõ ân oán giữa ta và bọn hân. Ngày đó, hân bức chúng ta đến đường cùng, nhưng mấy năm nay, sự oán hận cũng phai nhạt đi rất nhiều. Chỉ là, ta nuốt không trôi món nợ đó, bọn hân khinh người quá đáng, ngày đó áp bức chúng ta từng bước một, cuối cùng khiến hân rơi xuống vực không có tin tức gì. Nỗi khổ trong lòng ta, người biết mà?”

Nghĩ đến chuyện đó, lòng nàng vô cùng đau đớn. Chuyện xưa như gió, hồi ức như mộng! Mà trong giấc mộng đó, ngoài sự ấm áp ngọt ngào, còn có cả máu tanh!

Thanh Sơn chậm rãi nói: “Ngày đó, ta và Lạc Thành cũng là tìm được đường sống trong chỗ chết. Bảy mươi tám huynh đệ đi theo, chỉ còn lại mình ta và Lạc Thành. Nếu nói đến hoàng thất, lòng ta sao có thể không oán hận! Tuy Tần Phong Dương là một vị hoàng đế tốt, nhưng cũng không đánh lại được mưu ma chước quỷ của Tần Phong Ảnh. Ta chỉ không hiểu, vì sao trang chủ phải giúp Tần Phong Ảnh?”

Thanh Hạm thần nhiên nói: “Ta không giúp Tần Phong Ảnh. Chuyện ngày đó hoàn toàn do hân gây ra. Về tâm tư của Tần Phong Dương, ta còn có thể hiểu được vài phần, còn sự ngoan độc của Tần Phong Ảnh lại khiến ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.” Nhưng có lẽ, nàng cũng nên cảm tạ Tần Phong Ảnh. Nếu hân không hạ xuân dược cho nàng, nàng và Lăng Nhược Tâm cũng không viên phòng, không viên phòng, sẽ không có tiểu Vô Ưu.

Thanh Sơn đầy nghi hoặc nói: “Vậy sao trang chủ còn muốn bán chỗ vũ khí kia cho Tần Phong Ảnh?” Hân đã muốn hỏi vấn đề này từ lâu nhưng không dám vì sợ chạm vào nỗi đau trong lòng nàng.

Thanh Hạm hỏi ngược lại: “Thanh Sơn, năm năm nay chúng ta mai danh ẩn tích, dùng Vô Hối sơn trang để che giấu thân phận, nhưng thật ra lại chú trọng khai thác khoáng sản, chế tạo binh khí, huynh biết vì sao chứ?”

Thanh Sơn đáp: “Vì báo thù.”

Thanh Hạm thở dài: “Thật ra, những năm gần đây, ta cũng cực kỳ chán ghét cuộc sống chìm trong thù hận. Chỉ là, mỗi khi đêm dài tĩnh lặng buông xuống, lòng ta không hiểu sao sẽ vô cùng đau đớn, đau đến không thở nổi. Ta không muốn phá hỏng vương triều của Tần Phong Dương. Ta cũng không có bản lĩnh đó, cũng không có tâm tư độc ác đó, ta chỉ muốn cho bọn họ cũng được nếm thử một chút, cảm giác nhà tan cửa nát là thế nào.”

Thanh Hạm vẫn còn nhớ rõ hình ảnh Huyền Thái sơn trang cháy đen, ngọn lửa đã thiêu rụi đi tất cả. Tuy Tần Phong Dương nói đó không phải là người của Huyền Thái sơn trang, nhưng mấy năm nay nàng vẫn không tìm thấy Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần. Nếu bọn họ còn sống, hân sẽ phải đến tìm nàng chứ?! Cho nên, điều đó cũng chỉ ra rằng, Tần Phong Dương nói dối. Có lẽ bọn họ cũng giống như những phế tích ở đó, trở thành tro bụi rồi.

Nỗi đau tan cửa nát nhà năm đó, cũng biến nàng từ một cô gái không ưu không sầu, thành một thương nhân tàn nhẫn như bây giờ. Tung hoành trên thương trường mấy năm, nàng cũng bắt đầu hiểu sâu sắc cảm giác của Lăng Nhược Tâm lúc trước. Sở dĩ nàng chọn hình thức kinh doanh giống Huyền Thái sơn trang, cũng là vì muốn hiểu được tâm tình của hân lúc trước.

Cũng chỉ có như vậy, mới khiến cho nàng có cảm giác hân đang ở bên cạnh. Còn chuyện khai thác khoáng sản, chế luyện binh khí, là vì nàng nghĩ, nếu hân còn sống, chắc hân cũng sẽ làm thế. Có đôi khi, nàng nghĩ, nàng đang sống thay hân, nhiều lúc, làm một việc gì đó, nàng luôn nghĩ, nếu là hân, hân sẽ làm thế nào.

Mối hận diệt môn, sao có thể dễ dàng quên đi?! Nàng tự thấy mình không phải người tàn nhẫn, nhưng cũng bị suy nghĩ suốt mấy năm qua ép thành càng ngày càng độc ác. Nhiều khi đêm xuống, nằm một mình, nàng vẫn thường nghĩ, nàng vẫn là Đoàn Thanh Hạm đáng yêu đơn thuần lúc trước sao?

Nhìn ánh mắt đầy mưu kế của Thanh Hạm, Thanh Sơn hơi kinh hãi. Trong suy nghĩ của hân, Thanh Hạm vẫn là người rất đơn thuần. Năm đó, khi Thanh Sơn và Lạc Thành tìm thấy nàng ở Thương Tổ môn, hân từng bị bộ dạng của nàng làm cho hoảng hốt. Hân không thể tin được, cô gái đáng yêu giả trai, luôn có khuôn mặt tươi cười ngày đó, lại có thể giống như một thân cây héo khô như vậy. Hân hiểu tâm trạng của nàng, nên mới cùng Lạc Thành và các huynh đệ trong Phi Phụng môn đi theo bên cạnh nàng.

Thanh Sơn nghe nàng nói vậy, liền cúi đầu nói: “Khi ta giao dịch với Tần Phong Ảnh, có phát hiện một chuyện rất khả nghi, không biết có nên nói không.”

Thanh Hạm tạm dừng suy nghĩ lại, nhìn Thanh Sơn: “Nếu huynh phát hiện chuyện khả nghi, thì chắc chắn có chuyện phát sinh, huynh nói thử xem.”

Thanh Sơn nói: “Ta phát hiện Tần Phong Ảnh ngoài mua binh khí của ta, còn mua của người khác nữa.”

Thanh Hạm nhíu mày: “Từ trước đến nay, các nước đều rất hạn chế việc chế tạo binh khí. Nếu không phải chúng ta được Thái tử nước Long Miên đặc

biệt phê chuẩn, cũng không thể nào mở được xương đúc kiếm. Rốt cuộc là người nào có bản lĩnh lớn như thế, cũng có thể chế luyện binh khí?”

Thanh Sơn đáp: “Ta cũng không rõ lắm. Ngày ấy, khi ta giao binh khí, nhìn thấy số lượng binh khí trong kho của Tần Phong Ảnh rất nhiều. Tổng số lượng mà bên ta giao cho hắn cũng không đạt tới số lượng đó. Cho nên, ta đoán còn có người khác bán binh khí cho hắn. Cho nên, đêm hôm đó, ta liền lén vào kho hàng, phát hiện ra một đồng binh khí được chế tạo kém hơn của chúng ta rất nhiều.”

Thanh Hạm hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Huynh phái người giám sát chặt chẽ động tĩnh của Tần Phong Ảnh, nếu hắn còn mua binh khí của người khác, chúng ta sẽ không bán binh khí cho hắn nữa.” Nếu tiếp tục bán cho hắn, thì tình hình sau đó, nàng khó có thể khống chế được. Xem ra, Tần Phong Ảnh này đúng là thô khôn có ba hàng, làm việc cực kỳ cẩn thận. Trò vui, có lẽ sẽ có kết quả nhanh thôi.

Trong lòng Thanh Sơn hơi vui vẻ hơn: “Được!” Dù thế nào, Thanh Sơn cũng rất chán ghét cảnh giết chóc.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng động rất nhỏ, mấy năm nay, võ công của Thanh Hạm tiến bộ rất nhiều, cũng nhạy bén hơn hẳn, nàng quát lên: “Ai?!”

Vừa dứt lời, thân hình nàng như mũi tên bắn khỏi cung, lao qua cửa sổ, chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen nhanh chóng biến mất hút. Thanh Hạm hơi kinh hãi, thân thủ của người kia rất nhanh nhẹn, chỉ nhún chân vài cái đã ở xa mấy trượng.

Khoé miệng Thanh Hạm khẽ nhếch lên, cúi xuống nhặt mấy cục đá lên, ném thẳng vào lưng người nọ. Người nọ bay lên trời, xoay người trên không trung, tránh được hòn đá Thanh Hạm ném tới, nhưng thân thủ cũng bị chậm mất một nhịp, đến khi chạm chân xuống đất, Thanh Hạm đã đứng trước mặt người kia.

Chờ đến khi nàng nhìn rõ bộ dạng của người đó, nàng không khỏi hoảng hốt: “Đại sư huynh, sao huynh lại tới đây?”

Người vừa tới chính là người năm đó đã rời đi không một lời từ giả vào ngày thành thân của nàng và Lăng Nhượng Tâm, Tống Văn Chi!!!

Năm năm không gặp, Tống Văn Chi hơi đen hơn một chút, toàn thân toát ra cảm giác tang thương. Thiếu niên anh tuấn ngày ấy, giờ đã trở thành một nam tử trưởng thành. Trong bóng đêm, ánh mắt hắn vẫn sáng ngời như trước, chỉ là, trong mắt thoáng có vẻ u buồn.

Tống Văn Chi ngượng ngùng cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Muội... mấy năm qua muội có ổn không?” Không biết vì sao, khi hỏi câu này, hắn lại hơi hồi hộp. Có ổn hay không, thật ra hắn biết rất rõ. Hắn cũng từng nghĩ đến trăm nghìn tình huống khi họ gặp lại nhau, chỉ không dự đoán được lại đối mặt trong tình cảnh này.

Thanh Hạm cười ngọt ngào với hắn: “Cuộc sống của muội cũng ổn, trưởng thành hơn trước khi một chút. Có điều, mấy năm nay không có đại sư huynh ở bên cạnh bảo vệ, nên ta cũng mệt mỏi nhiều. Bị người ta ức hiếp, rồi cũng ức hiếp người khác.” Nhìn Tống Văn Chi, nàng hơi đau lòng, dù sao, trước kia hai người cũng rất thân thiết, hắn rất thương yêu nàng, cũng từng là một khúc mắc quanh lòng nàng.

Thanh Sơn cũng đi ra theo, nhìn thấy Thanh Hạm gọi người kia là Đại sư huynh, hắn hơi nghi hoặc, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng biết ngay người kia là ai. Hắn biết bọn họ nhiều năm không gặp nhau, chắc có nhiều chuyện muốn nói, nhưng trong lòng hắn lại không yên tâm, liền đứng cách xa để phòng.

Nghe nàng nói vậy, Tống Văn Chi cũng không nhịn được cười, hắn đưa tay xoa đầu nàng, nhưng rồi lại như nhớ ra gì đó, tay dừng lại giữa không trung, cuối cùng đành buông thõng xuống. Hắn khẽ cười: “Bao nhiêu năm rồi, mà muội vẫn nghịch ngợm như trước kia. Võ công cũng tốt hơn trước rất nhiều, còn trưởng thành hơn nữa. Trong thiên hạ này, chỉ e là không có mấy người ức hiếp được muội.”

Thanh Hạm khẽ cắn môi: “Thật ra, ta vẫn là ta trước kia, chỉ là mấy năm nay quá nhiều biến cố. Đại sư huynh chắc cũng có nghe nói.” Nàng vẫn có cảm giác, Tống Văn Chi thật ra luôn ở bên cạnh nàng, chỉ không muốn xuất hiện mà thôi, cho nên, hắn có thể cũng biết hết chuyện của nàng.

Tống Văn Chi thờ dãi: “Đúng là quá nhiều biến cố, cuối cùng muội cũng trưởng thành, cũng thành thân. Chỉ là, lời nói dối của muội năm đó, lừa ta đến khổ sở! Nhưng, cho tới bây giờ, ta vẫn mong, thà rằng mọi chuyện đúng như lời nói dối của muội, còn khiến người ta dễ chấp nhận hơn sự thật trước mắt này.”

Thanh Hạm thoáng áy náy. Nàng biết lời nói dối mà hắn nhắc đến, chính là chuyện nàng lừa hắn, Lăng Nhượng Tâm là nữ tử, vì hai người rơi vào bước đường cùng mới phải thành thân. Nàng khẽ nói: “Đại sư huynh, thật ra, ngày đó ta cũng không muốn lừa huynh, chỉ là, ta không muốn làm tổn thương huynh...”

Tống Văn Chi ngắt lời nàng: “Mọi chuyện đã qua lâu rồi, nhắc tới làm gì!” Nhắc tới cũng có ích gì đâu. Năm năm qua, cuối cùng hắn cũng hiểu được rằng, cho tới bây giờ, trong lòng nàng chưa từng có hắn.

Thanh Hạm buồn bã cười, hỏi: “Đại sư huynh, sau khi huynh rời khỏi Thương Tổ môn, huynh đi đâu suốt mấy năm nay?” Nàng từng sai Thanh Sơn, Lạc Thành đi tìm Tống Văn Chi, nhưng hắn lại giống như biến mất hoàn toàn, không tra ra tin tức gì, vì thế, nàng đành mặc kệ nó.

Tống Văn Chi cười khổ, cúi đầu nói: “Mấy năm nay ta đi khắp các xô xính của nước Phượng Dẫn, cũng đi hết các con sông của nước Long Miên.” Hắn vốn tưởng rằng, đi du ngoạn sẽ khiến con người ta bớt trống trải, cũng khiến người ta có thể buông xuống một số chuyện, một số người. Nhưng sự thật lại ngược lại hoàn toàn. Càng đi nhiều, nhìn nhiều, lại càng nhớ nhiều hơn. Nhìn cảnh vật lại nhớ tới người mà hắn cất giấu trong nơi mềm mại nhất của lòng mình.

Thanh Hạm lại hỏi: “Sao đại sư huynh lại tìm đến đây?”

Tổng Văn Chi thoáng có vẻ mất tự nhiên, thản nhiên nói: “Khi ta đi qua thành Hạ Lương, nghe nói cửa hàng chính của Vô Hối son trang ở đây, nên tò mò đến xem, không ngờ lại gặp muội.”

Thanh Hạm cười nói: “Nói vậy, ta và đại sư huynh đúng là có duyên rồi!”

Tổng Văn Chi cười buồn: “Có lẽ vậy! Ta cũng hy vọng chúng ta có duyên, dù là duyên huynh muội, hay là duyên phận gì khác.” Có một số việc, không phải cứ nói buông là có thể buông ra được. Hắn lại hy vọng, có thể dựa vào đủ các quan hệ khác, để có thể ở gần nàng hơn một chút, gần hơn một chút là tốt rồi.

Nhớ ngày ấy hai người ngồi trên nóc nhà của Huyền Thái son trang uống rượu, nàng còn nói muốn giúp Tổng Văn Chi cướp tú cầu của Tô Tích Hân, Thanh Hạm khẽ cười nói: “Nhiều năm không gặp đại sư huynh, ta còn tưởng đại sư huynh đã quên ta rồi. Nhưng bây giờ, nghe đại sư huynh nói vậy, ta mới biết đại sư huynh vĩnh viễn là đại sư huynh của ta, luôn lo lắng cho ta.”

Trong mắt Tổng Văn Chi thoáng hiện lên chút mơ màng, trầm giọng nói: “Dù có nhớ đến muội thì đã sao? Cũng chẳng thể quay về thời gian trước.”

Nghe hắn nói bi thương như vậy, Thanh Hạm hơi ngần ngừ: “Đúng là có nhiều chuyện không thể quay lại được, nhưng ta vẫn luôn tin rằng, đại sư huynh vẫn thương ta, yêu quý ta như trước! Đại sư huynh, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, huynh vào ngồi một chút đi, chúng ta cùng uống rượu!” Dứt lời, nàng cười dịu dàng, đưa tay muốn kéo hắn.

Tổng Văn Chi hít sâu một hơi, thân hình bất động nói: “Tất cả đều không thể trở về như trước được nữa. Chúng ta cũng khó có thể ngồi uống rượu cùng nhau. Hơn nữa, Tô nhị tiểu thư cũng ở đây, ta tới nhiều không tiện. Chuyện năm đó, là hiểu lầm cũng được, là nghiệt duyên cũng thế, ta không muốn dính vào nữa.” Đời này, người hắn sợ gặp nhất là Tô Tích Hân, nếu có thể không gặp, thì vĩnh viễn hắn cũng không mong gặp lại nàng nữa.

Thanh Hạm nhìn hắn nói: “Thật ra Tích Hân là một nữ tử rất tốt, Đại sư huynh, có thể đừng quá cứng nhắc như vậy không?”

Tổng Văn Chi không trả lời nàng, chỉ cười buồn với nàng nói: “Ta phải đi thôi.” Trong lòng hắn, dù Tích Hân có tốt đến mấy, cũng không bằng một phần mười nàng. Chi là, nàng chẳng những lừa hắn, còn trở thành người phụ nữ của kẻ khác.

Thanh Hạm thở dài: “Đại sư huynh vẫn không tha thứ cho ta!”

Tổng Văn Chi chỉ quay đầu lại nhìn nàng, buồn bã cười, rồi biến mất trong màn đêm.

Thanh Hạm đứng ngẩn ngơ trong bóng đêm. Không biết Thanh Sơn đã đi đến cạnh nàng từ bao giờ, nói: “Môn chủ, cứ để hắn đi như vậy sao?”

Thanh Hạm thở dài: “Dù thế nào, huynh ấy cũng là Đại sư huynh của ta, không để huynh ấy đi thì phải làm thế nào đây?” Dù nàng biết hắn đã không còn là hắn của ngày xưa, cũng biết hắn vừa rồi nói dối nàng, nhưng hiện giờ, nàng không đành lòng trở mặt với hắn. Đối với nàng, Tổng Văn Chi là một trong những người thân thiết nhất của nàng. Nàng đã mất quá nhiều, làm sao có thể mất cả hắn nữa? Có điều, không cần biết nàng có thừa nhận hay không, thì bọn họ bây giờ, đã càng ngày càng trở nên xa lạ rồi.

Thanh Sơn cúi đầu nói: “Nhưng cô đã biết rõ hắn là người của họ, vừa rồi chỉ sợ hắn đã nghe được hơn một nửa những gì chúng ta nói. Để hắn đi như vậy, e sẽ vô cùng tai họa.”

Thanh Hạm trầm giọng nói: “Dù có gặp họa, ta cũng không thể làm chuyện tổn thương huynh ấy. Hơn nữa, ta cũng tin rằng, huynh ấy nhất định sẽ không tổn thương ta. Mà với võ công của huynh ấy, thì chúng ta có thể làm gì được đâu chứ.”

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Đồ của người xưa

Thanh Hạm hiểu ý của Thanh Sơn. Từ sau khi nhìn thấy Tổng Văn Chi, nàng đã đoán được mục đích của hắn lần này. Có điều, hắn vẫn là đại sư huynh của nàng, nàng không thể hạ thủ được, mà hắn, chắc cũng sẽ không nhẫn tâm làm tổn thương nàng đâu.

Tổng Văn Chi sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng vào lúc bọn họ đang bàn bạc, chỉ có thể vì một vài nguyên nhân, nhưng dù là vì lý do gì, thì Thanh Hạm cũng đều cảm thấy không biết làm sao.

Thời gian qua đi, ai cũng thay đổi. Người thiếu niên vốn anh tuấn, trung hậu kia, bây giờ cũng đầy tâm sự. Thanh Hạm cảm thấy chính mình cũng thay đổi

không ít. Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày, nàng và Tống Văn Chi trở thành đối thủ của nhau. Những ngày tháng thoải mái, vui vẻ ở Thương Tô môn giờ đã cách nàng càng ngày càng xa, tình cảm từng ẩn sâu trong đáy lòng, giờ phút này lại trở nên yếu ớt như thế...

Khi Thanh Hạm quay về phòng, Vô Ưu đã ngủ say, Tô Tích Hàn lại ngồi ngẩn người dưới ánh đèn. Nhìn thấy nàng bước vào, Tô Tích Hàn liền đứng lên hỏi: “Bắt được người nghe lên không?”

Thanh Hạm đi tới trước mặt nàng ta, đưa tay quần nhẹ mái tóc sườn dài của nàng, cúi đầu hỏi: “Cô vẫn còn hận huynh ấy sao?” Tô Tích Hàn hỏi thế này, chắc chắn là tới đề hời chuyện của Tống Văn Chi.

Mắt Tô Tích Hàn tối sầm lại, trên mặt thoáng hiện lên vẻ thống khổ và không cam lòng nói: “Làm sao có thể không hận được, chỉ là, sự tình đã qua lâu rồi. Con người không thể sống mãi với oán hận được. Nếu nghĩ cẩn thận, thì ta cũng chẳng có lý do gì để hận hắn. Nếu không phải năm đó, đại ca ta tính kể đủ đường với Huyền Thái sơn trang, thì cũng đã không tạo thành hậu quả như thế.”

Thanh Hạm buồn bã cười với nàng: “Cô nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Tô Tích Hàn cũng khẽ cười nói: “Chính cô mới là người bướng bỉnh ấy, đến bao giờ mới có thể bỏ đi những suy nghĩ trong đầu?”

Thanh Hạm hơi ngẩn người, thờ dãi nói: “Ta thà rằng vĩnh viễn cũng không xua đi những suy nghĩ đó, thà rằng một ngày nào đó, hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, cãi nhau ầm ĩ với ta một trận, hoặc giống như khi chúng ta mới gặp nhau lần đầu tiên, ném ta vào chuồng heo cũng được.”

Tô Tích Hàn kéo tay nàng qua nói: “Thật ra, mấy năm nay cô đã rất vất vả rồi, đừng cố ép buộc mình quá. Hôn nữa, dù cô thật sự muốn báo thù, cũng không nên quá miễn cưỡng. Thân phận của họ đều rất cao. Từ xưa đến nay, dân không thể đấu với quan, huống gì hắn ta lại là Hoàng đế cao cao tại thượng!”

Thanh Hạm cười hi hi, đưa ngón tay ra, khẽ nâng cằm Tô Tích Hàn lên nói: “Dù sao chuyện này cũng đã được sắp xếp ổn thoả rồi, ta đã không quá lo lắng, thì cô cũng không cần phải lo. ‘Nuông tử’, hầu ‘vì phu’ thay y phục nào?!”

Thấy nàng đánh trống lảng, rõ ràng là không muốn nói đến việc này nữa. Tô Tích Hàn thăm hít sâu một hơi, đẩy móng vuốt của nàng ra, giận dữ nói: “Đã sinh con rồi mà vẫn không đứng đắn chút nào hết!”

Tuy nói vậy, nhưng Tô Tích Hàn vẫn giúp Thanh Hạm thay y phục.

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Đúng là về đến nhà vẫn thoải mái hơn, hiện giờ rốt cuộc ta cũng cảm nhận được sự ưu đãi của nam nhân rồi. Thì ra cảm giác được nuông từ hầu hạ lại thích như vậy!” Dứt lời, nàng nằm giang ra hình chữ đại trên giường cực kỳ bất nhã.

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Tô Tích Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, khẽ lắc đầu rồi đẩy nàng vào trong một chút, ghé người nằm xuống cạnh nàng. Hai người làm vợ chồng già, vừa ngọt ngào vừa ấm áp. Nếu như không có những nỗi đau kia, thì cuộc sống sẽ càng hạnh phúc hơn nhiều.

Sáng hôm sau, Thanh Hạm vừa rời giường đã nghe bên ngoài ồn ào xôn xao. Nàng khẽ nhú mày, định ra xem có chuyện gì. Vừa đi tới đại sảnh, đã nhìn thấy một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi ngang nhiên đứng ở giữa phòng. Bên cạnh bà còn có hai cô bé tầm hơn mười tuổi. Người phụ nữ kia khinh thường nói: “Ta còn tưởng kỹ thuật thâm thừa của Vô Hối sơn trang có một không hai thế nào. Thì ra chỉ là một đám thùng rỗng kêu to!”

Minh Viễn giận dữ nói: “Vị phu nhân này, xin bà nói chuyện sạch sẽ một chút. Bà tìm đến tận cửa, không phải là để gây rối đấy chứ?”

Nhìn bộ dạng của Minh Viễn, Thanh Hạm liền bật cười. Tính tình hắn vốn ôn hoà, không mấy khi tranh cãi với người khác. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy dáng vẻ đơ mặt tía tai của hắn. Có thể chọc hắn tức giận đến như vậy, chắc người phụ nữ kia đã nói những lời rất khó nghe.

Vừa nhìn thấy Thanh Hạm bước vào, Minh Viễn liền bước tới nói: “Trang chủ, bà ta thật quá đáng, nói Vô Hối sơn trang chúng ta không có người tài, chỉ là hư danh, cả ngày chỉ nghĩ thủ đoạn kinh thương, cần bản chỉ là...” Câu tiếp theo, hắn không thể nói được thành lời.

Tuy Minh Viễn không nói hết lời, nhưng Thanh Hạm cũng đoán được hơn một nửa. Nàng khẽ cười, ý bảo Minh Viễn không cần nói nữa. Minh Viễn này cũng thật đáng yêu, người khác có thể đánh hắn, mắng hắn, nhưng nói động đến Vô Hối sơn trang thì không được.

Thanh Hạm còn chưa lên tiếng, người phụ nữ kia đã nhìn Thanh Hạm, nghi ngờ hỏi: “Người chính là đương gia của Vô Hối sơn trang, Đoàn Thanh?”

Đoàn Thanh là tên giả của Thanh Hạm. Sau khi đến nước Long Miên, vì không muốn gây chuyện thị phi, nên nàng liền xoá chữ Hạm đi, đổi tên thành Đoàn Thanh.

Thanh Hạm gật đầu nói: “Ta là Đoàn Thanh. Không biết vị đại thẩm này đến Vô Hối sơn trang sớm như vậy là vì chuyện gì?”

Bà ta chưa tới ba mươi hai tuổi, dung mạo cũng rất đẹp, mắt hạnh má đào, tóc đen như mây. Xưa nay bà ta vốn rất yêu quý dung nhan của mình, giữ gìn nhan sắc cũng rất cẩn thận, nhìn chỉ như hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, bây giờ bị Thanh Hạm gọi là “Đoàn Thanh”, khiến bà ta không khỏi giận dữ, trừng mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Chẳng vì cái gì cả. Chỉ là, ta nghe nói kỹ thuật thâm thừa của Vô Hối sơn trang là đệ nhất thiên hạ, nên mới đến để học hỏi. Có điều, vừa bước vào, chương quỳ các người đã ra sức từ chối, nói cái gì mà tú nương của các người không ở đây, chẳng qua, cũng chỉ vì chột dạ nên không dám so với ta mà thôi!” Nhìn thấy Thanh Hạm, bà ta cũng hơi giật mình.

Đúng là đến gây rối. Tính cách của người này có vẻ rất mạnh mẽ, nếu hôm nay không khiến cho bà ta tâm phục khẩu phục, chỉ sợ sẽ không chịu rời khỏi đây. Tú nương ở Vô Hối sơn trang vì gia đình có việc nên đã xin về nhà thăm người thân chưa quay lại, mà những tú nương khác thì đều ở trong xường

thêu, bình thường không về đến cửa hàng chính.

Thanh Hạm hơi trầm ngâm, rồi khẽ cười hỏi: “Không biết phải xưng hô với vị đại thẩm này thế nào?”

Nghe nàng lại gọi “đại thẩm”, bà ta không khỏi giận dữ nói: “Ta là Kim Tú Tú của xưởng thêu Lư Vân, không phải là đại thẩm gì hết.”

Kim Tú Tú vừa xưng danh, mọi người trong phòng đều hiểu ra ngay. Xưởng thêu Lư Vân là xưởng thêu lớn nhất nước Long Miên. Trước khi Thanh Hạm tới Long Miên, đồ thêu của các vị vương tôn quý tộc trong nước cơ bản đều do Lư Vân làm ra. Mà Kim Tú Tú còn là tú nương có kỹ thuật thêu tốt nhất trong xưởng thêu Lư Vân, các phi tần trong cung thường đặt đồ thêu của bà.

Nghe bà ta tự giới thiệu, Thanh Hạm thâm căn nhắc, nếu là người bình thường, thì Tích Hân còn có thể ứng phó được, nhưng Kim Tú Tú này thành danh đã rất lâu, tuy đồ thêu của nước Long Miên không bằng Huyền Thái son trang, nhưng nếu không có bản lĩnh thật sự thì cũng không thể được đánh giá cao như vậy. Nàng còn đang lo lắng, chợt nghe Vô Ưu tức giận kêu lên: “Chà!”

Sáng sớm Vô Ưu vừa dậy đã không thấy bóng dáng Thanh Hạm đâu, cô bé liền chạy đi tìm nàng. Vừa nhìn thấy Thanh Hạm, cô bé liền vui vẻ chạy tới, đòi Thanh Hạm bế cô bé lên.

Nghe thấy Vô Ưu gọi, Thanh Hạm khẽ cười, sao nàng lại quên mất cô con gái bảo bối này chứ! Nàng bế Vô Ưu lên, cười nói với Kim Tú Tú: “Thì ra là Kim đại nương danh tiếng lẫy lừng, thất lễ, thất lễ!” Nói là thất lễ, nhưng mắt nàng lại nhìn Vô Ưu, tay cũng nhẹ nhàng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, giống như không hề để Kim Tú Tú vào mắt.

Từ đại thẩm biến thành đại nương, mặt Kim Tú Tú đầy vẻ phẫn nộ, giận dữ nói: “Chẳng lẽ Vô Hối son trang không có ai sao? Thì ra hạ nhân ở đây chỉ là những kẻ quê mùa không quy không củ! Cả son trang toàn đám bất lực, hữu danh vô thực! Ta thấy, nên đổi tên Vô Hối son trang thành Vô Dụng son trang đi là hơn!” Bà ta thật quá nóng tính, Thanh Hạm gọi bà ta là đại thẩm đã đành, còn dám không để bà vào mắt. Tuy bà ta chỉ là một tú nương, nhưng lại tự nghĩ mình rất cao quý, vì kỹ thuật thêu thừa xuất chúng, nên mỗi khi người khác gặp bà đều cư xử rất lễ độ, đây là lần đầu bà ta bị người khác không thèm để mắt tới như thế.

Nghe bà ta nói vậy, Thanh Hạm cũng không tức giận, chỉ khẽ cười: “Người của Vô Hối son trang có phải là vô dụng hay không, cũng không phải do một người như Kim đại nương bà định đoạt. Chỉ là, từ trước đến nay, ta vốn không có cảm tình với những kẻ tìm tới cửa gây sự. Ta luôn cảm thấy, cao thủ thêu thừa, phải là một người bình tĩnh, hoặc chín chắn, độ lượng. Tính cách nóng nảy như Kim đại nương đây, có thêu chắc cũng chỉ thêu được nửa thùng nước mà thôi.” Muốn châm chọc, chẳng người hả? Trừ thua dưới tay Lăng Nhược Tâm ra, nàng còn chưa từng thua người khác đâu.

Kim Tú Tú mặt đỏ tía tai, đập hai tay xuống bàn giận dữ: “Trình độ thêu thừa của Kim Tú Tú ta thế nào, thì mọi người đều biết! Không đến lượt tên tiểu bạch kiểm như ngươi ý kiến! Hơn nữa, ngươi lắm điều như vậy, không phải là không dám so tài với ta hay sao? Có khác gì con rùa rút đầu?”

Vừa dứt lời, Thanh Sơn cũng nhú mày, Minh Viễn giận dữ nói: “Bà nói hươu nói vượn cái gì thế!” Hân là người đọc sách, vốn không có bản lĩnh tranh cãi với người ta.

Thanh Hạm cười ha ha nói: “Ta không phải rùa rút đầu, chỉ là, nhìn thấy bà cũng đã có tuổi rồi, vốn muốn giữ thể diện cho bà, không ngờ bà lại chẳng cần cả thể diện của mình. Trong Vô Hối son trang này, tuy tiện chọn một người cũng có thể thêu tốt hơn bà! Nếu bà thật sự có bản lĩnh, vậy thì cứ thách con gái ta trước đi rồi nói sau.”

Nghe ‘hân’ nói vậy, Kim Tú Tú suýt thì tức đến tắt thở. Dù gì bà ta cũng là một tú nương nổi danh mười mấy năm nay, trình độ thêu thừa cũng rất lành nghề, vậy mà ‘hân’ dám bảo bà so tài với một đứa bé chưa tới năm tuổi. Đoàn Thanh này, thật quá khinh thường người khác!

Còn Thanh Sơn, Minh Viễn và Tô Tích Hân, nghe Thanh Hạm nói vậy, mặt liền sáng rực lên. Bản lĩnh thêu thừa của Vô Ưu, bọn họ đều được chứng kiến tận mắt, khắp cả Vô Hối son trang, không ai có thể vượt qua cô bé.

Minh Viễn vốn còn đang lo lắng, nghe Thanh Hạm nói vậy liền hòa theo: “Đúng thế, không phải vì chúng ta không muốn so tài với bà, mà vì nể mặt bà có tuổi rồi, thật sự không muốn gây khó dễ cho bà. Nhưng bà lại không biết xấu hổ. Nếu bà có bản lĩnh thách được tiểu thư nhà ta, thì hãy đòi so tài với người khác!”

Nghe Minh Viễn nói vậy, Thanh Hạm bật cười, xem ra, Kim Tú Tú này đúng là đã chọc giận hân rồi. Một người thật thà như hân mà còn nói ra được những câu như vậy, đúng là không dễ dàng gì.

Kim Tú Tú lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Vô Hối son trang thật khinh người quá đáng. Ta cũng muốn nhìn xem một đứa trẻ còn chưa tới năm tuổi này, có thể có bản lĩnh gì! Đã vậy, hôm nay ta cũng sẽ không thêu nữa, để cho đồ nhi của ta ra mặt thay ta đi, để tránh đến lúc ta thắng, các người lại nói ta cậy lớn ức hiếp nhỏ, thắng cũng không về vang gì!”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Kim đại nương thật khí phách, ta chỉ sợ, nếu đồ đệ của bà thua con gái ta, lúc ấy lại lấy cớ rằng không phải tự bà ra tay, nên mới thật bại.” Tốt nhất là bây giờ kích động bà ta một chút, nếu không, lát nữa chỉ e bà ta lại to mồm nói bậy.

Khoé miệng Kim Tú Tú nhếch lên một nụ cười khinh thường nói: “Kim Tú Tú ta phải đồ đệ của mình tỷ thí kỹ thuật thêu thừa với con gái ngươi. Thắng là thắng, thua là thua. Chắc chắn sẽ không ra sức tìm mọi cách chối từ như các người!”

Thanh Hạm chán nản cười nói: “Được, nếu đã vậy, thì xin mời!” Dứt lời, nàng liền sai nha hoàn mang tới hai phần chỉ thêu nhiều màu.

Vô Ưu được Thanh Hạm ôm vào lòng, nghe thấy Thanh Hạm và Kim Tú Tú nói vậy, cô bé giống như cũng hiểu được nên nói thế nào vậy, cô bé nhẹ

nhàng ghé vào tai Thanh Hạm hỏi: “Cha, bà ấy thêu đẹp hay mẹ thêu đẹp hơn?”

Thanh Hạm không hề nghĩ ngợi, đáp: “VẬY mà cũng phải hỏi, đương nhiên là mẹ con thêu đẹp rồi!” Trong lòng nàng lại thầm nói: chỉ sợ là bà ta lợi hại hơn mẹ con nhiều.

Vô Ưu vỗ ngực nói: “Chỉ cần bà ấy không thêu đẹp như mẹ, thì con cũng chẳng sợ bà ấy. So thì so, xem ai sợ ai!” Dứt lời, đôi mắt long lanh còn chớp liên tục vài cái, nhìn vô cùng đáng yêu.

Nhìn bộ dạng của Vô Ưu, Thanh Hạm liền hít sâu một hơi. Dáng vẻ của cô bé vừa rồi, thật sự rất giống người nào đó. Trận tỷ thí đột ngột này, khiến nàng không khỏi nhớ tới màn tỷ thí năm năm trước trong hoàng cung, lòng lại trầm hẳn xuống.

Kim Tú Tú nghe Thanh Hạm và Vô Ưu nói chuyện, liền lạnh lùng nói: “Nếu trận đấu này tổ chức trong Vô Hối sơn trang, ta chỉ sợ sẽ phải ngâm đắng nuốt cay. Thế này đi, chúng ta ra cửa chính để thi tài, ai thêu đẹp, ai thêu xấu, không phải do Vô Hối sơn trang quyết định, cũng không phải do ta quyết định, mà do người qua đường quyết định, sao hả?”

Thanh Hạm hơi do dự, nhưng cũng gật đầu: “VẬY làm theo lời Kim đại nương đi.” Nàng do dự, vì không muốn Vô Ưu còn nhỏ như vậy đã bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, nhưng đây đúng là cách bình xét tốt nhất.

Kim Tú Tú lại nói: “Nếu chỉ so thắng thua thôi, thì cũng chẳng ích lợi gì.”

Thanh Hạm cười hỏi: “Không biết Kim đại nương còn muốn được lợi gì?”

Kim Tú Tú trừng mắt nhìn Thanh Hạm: “Nếu Vô Hối sơn trang thua, phải thông cáo cho khắp thiên hạ, Vô Hối sơn trang thua dưới tay của Kim Tú Tú ta, sau này không được kinh doanh thêu thùa nữa!”

Thanh Hạm hơi cân nhắc, món cược này không hề nhỏ, nàng bình tĩnh hỏi: “VẬY nếu Kim đại nương bà thua thì sao?”

Kim Tú Tú gần từng chữ một: “Nếu ta thua, cả đời này cũng không động tới kim thêu nữa!” Nếu thua một cô bé mới hơn bốn tuổi, thì bà ta quả thật cũng không còn mặt mũi nào mà cầm kim thêu nữa.

Thanh Hạm nhìn bà ta nói: “Tuy món cược này rất lớn, nhưng đối với Vô Hối sơn trang, thì thật sự không quá công bằng. Việc bà có tiếp tục thêu hay không, chẳng liên quan gì tới Vô Hối sơn trang. Chi bằng thế này đi, nếu bà thua, thì phải đến Vô Hối sơn trang, làm cho ta mười năm, thế nào?”

Kim Tú Tú nổi tiếng đã lâu, lại dám đến đây khiêu khích, chứng tỏ cũng có thực lực, nếu không thêu nữa cũng rất đáng tiếc. Chi bằng lôi kéo bà ta về đây, xem về sau ai còn dám đến Vô Hối sơn trang giễu võ giương oai nữa!

Kim Tú Tú hừ một tiếng nói: “Nếu ta thua, thì cả đời sẽ làm việc cho Vô Hối sơn trang!”

Thanh Hạm cười ha hả nói: “Kim đại nương quả là một người thẳng thắn! Được! Một lời đã định!”

Vì thế, trước cửa cửa hàng chính của Vô Hối sơn trang, liền xuất hiện một màn tỷ thí hăng say của lớp hậu nhân, cô bé hơn bốn tuổi của Vô Hối sơn trang so tài cùng cao đồ của Kim đại nương của xưởng thêu Lưu Vân. Một đứa bé mới hơn bốn tuổi đã biết thêu, lại còn dám so tài với cao đồ của Kim đại nương sao? Đúng là đáng ngạc nhiên. Nhất thời, trước cửa cửa hàng chính tụ tập rất đông người, ai cũng muốn tận mắt chứng kiến kỳ cảnh trăm năm khó gặp này.

Trong lòng Thanh Hạm rất lo lắng cho Vô Ưu, cô bé vẫn còn nhỏ quá, nàng không muốn để cô bé bộc lộ tài năng quá sớm, tránh nảy sinh những chuyện không cần thiết, nên nàng liền kiếm một tấm khăn lụa, che khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lại.

Vô Ưu còn quá bé, thấp, nên không ngồi được bàn thêu thông thường, Tô Tích Hàn bẻ chiếc bàn thêu nhỏ bình thường cô bé hay ngồi ra.

Không biết vì sao, nhìn cảnh này, Thanh Hạm cảm thấy rất đau lòng. Nhìn Vô Ưu ngồi ngay ngắn trước bàn thêu, khiến nàng thoáng hoảng hốt, lại nhớ tới Lăng Nhược Tâm, năm đó, hẳn cũng ngồi như thế này bên bàn thêu...

Vô Ưu vẫn còn quá nhỏ, chưa rành tách chỉ, Thanh Hạm liền đi tới trước mặt cô bé nói: “Cha tách chỉ giúp Vô Ưu được không?”

Ánh mắt long lanh của Vô Ưu lộ rõ vẻ vui mừng: “Con vốn đang định nhờ mẹ tách chỉ hộ, nhưng giờ có cha giúp thì quá tốt rồi!” Thật ra, nhìn thấy nhiều người vây quanh như vậy, trong lòng cô bé cũng hơi sợ hãi.

Thanh Hạm khẽ cười với cô bé, rồi cầm kim thêu, xuyên kim xỏ chỉ giống như năm đó. Có điều, lúc này nàng không hề có tâm trạng biểu diễn, chỉ lấy kim chỉ ra, nhanh nhẹn tách chỉ xỏ kim, nhưng mọi người đứng xung quanh nhìn cũng kính hãi đến tròn trợn mắt.

Tuy kỹ thuật thêu của Kim Tú Tú rất cao, tự cho rằng mình vào Nam ra Bắc, chuyện gì cũng đã nhìn thấy rõ rồi, vậy mà cũng bị cách tách chỉ xuyên kim của Thanh Hạm làm cho kinh hãi. Đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy có người tách chỉ xỏ kim tài tình như vậy!

Khi Thanh Hạm đưa kim đã xỏ chỉ thêu cho Vô Ưu, nhìn động tác vô cùng thuần thục của Vô Ưu, Kim Tú Tú lại ngẩn người. Cách thêu đó, đâu giống việc mà một cô bé hơn bốn tuổi có thể làm! Vô Ưu đã sắp xếp bố cục rất khéo léo, mỗi một mũi kim đâm xuống cũng vô cùng tỉ mỉ, chắc tay, khiến bà

ta không hỏi thần phục. Chỉ một lát sau, Vô Ưu đã thêu xong đuôi cá vàng rất đẹp, vô cùng sống động, giống như muốn bơi ra khỏi vải thêu vậy.

Tài nghệ đó, đừng nói là đồ đệ của Kim Tú Tú, ngay cả bản thân bà cũng không thể thắng được. Tuy tính bà chua ngoa xảo trá, nhưng cũng là người rất rộng rãi, phóng khoáng. Vô Ưu chỉ mới thêu được một nửa, bà đã bước tới nói: “Không cần thi nữa, ta thua.”

Nghe bà nói vậy, Thanh Hạm sùng sốt, cười hỏi: “Trận đấu chỉ vừa bắt đầu, sao Kim đại nương lại nhận thua nhanh vậy?”

Về mặt Kim Tú Tú vốn rất kiêu căng, giờ cũng trở nên khiêm nhường hơn: “Đoàn trang chủ quả nhiên là cao thủ. Bản lĩnh tách chỉ xuyên kim đó, nghe nói cũng chỉ có vị hôn phu của Lăng Nhược Tâm trong Huyền Thái sơn trang mới có thể so bì được. Còn bản lĩnh thêu thùa của lệnh tiểu thư, cũng thật khiến người khác phải khâm phục, còn nhỏ tuổi đã có tài năng như thế, ta không chịu thua cũng không được.”

Minh Viễn vẫn đứng bên cạnh Thanh Hạm, nghe Kim Tú Tú nói vậy, trong lòng hẳn cũng cảm thấy đắc ý vô cùng, hừ giọng nói: “Ta đã nói rồi, không phải chúng ta không muốn so tài với bà, mà vì tài nghệ của bà căn bản không đáng để so tài.”

Lúc này, Kim Tú Tú cũng để mặc cho hấn trách móc, bà thở dài nói: “Ta vẫn cho rằng tài thêu thùa của ta tuy kém Lăng Nhược Tâm của Huyền Thái sơn trang, nhưng thiên hạ cũng không mấy người là đối thủ của ta. Nhưng giờ mới biết, người tài còn có kẻ tài hơn. Ta thậm chí còn không bằng một đứa bé hơn bốn tuổi của Vô Hối sơn trang.

Thanh Hạm thần nhiên nói: “Từ xưa đến nay, tài năng đều không có ai là giỏi nhất hay kém nhất. Kim đại nương chỉ là quá tự phụ thôi! Nếu bà đã chịu thua, vậy mời bà làm theo lời đã định...”

Kim Tú Tú cắn răng hành lễ với Thanh Hạm nói: “Kim Tú Tú ta nói lời giữ lời, cả cuộc đời này, tuy trang chủ sai phái!”

Thanh Hạm thấy bà chịu thua chịu nhận phạt, tuy tính tình nóng nảy, nhưng cũng là một người thẳng thắn, liền cười nói: “Không dám, không dám! Minh Viễn, người sắp xếp chỗ ở cho Kim đại nương đi.” Lần này nàng coi như thắng lớn rồi. Tuy vẫn chưa được nhìn thấy bản lĩnh thực sự của Kim Tú Tú, nhưng kỹ thuật thêu của đồ đệ bà ta cũng không tầm thường chút nào. Bên cạnh có thêm một người giúp nàng xử lý chuyện trong sơn trang, sau này nàng cũng bớt lo nhiều.

Thanh Hạm bế Vô Ưu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé một cái nói: “Vô Ưu thật lợi hại! Giống y như cha con năm đó!”

Vô Ưu chớp chớp mắt hỏi: “Cha cũng thật lợi hại, đây là lần đầu tiên Vô Ưu nhìn thấy cha tách chỉ xỏ kim, bản lĩnh hơn mẹ nhiều. Cha, cha cũng biết thêu à?”

Thanh Hạm ngẩn người, nhận ra mình nhất thời lỡ miệng. Nàng không hề biết thêu, nhưng cha ruột của Vô Ưu rõ ràng là một cao thủ thêu thùa. Lòng Thanh Hạm đau tê tái, nụ cười cũng như cứng lại, cúi đầu nói: “Cha của con, thêu rất giỏi.”

Vô Ưu đứng là một bảo bối hiếu kỳ, tiếp tục hỏi: “Nhưng mà con chưa thấy cha thêu bao giờ. Hôm nào rảnh, cha thêu cho Vô Ưu xem được không?”

Thanh Hạm khẽ cười với Vô Ưu nói: “Chờ cha về, cha sẽ thêu cho con xem!” Khi nào hẳn mới có thể quay về? Hẳn còn có thể quay về sao?!

Mắt Vô Ưu đầy nghi hoặc: “Không phải cha đang ở đây sao? Cha lại muốn đi tiếp à? Khi nào cha mới về?”

Nét mặt Thanh Hạm trở nên rất bi thương, biết mình đã nói quá nhiều, liền hôn Vô Ưu nói: “Hôm nay Vô Ưu lập công lớn, con muốn gì, cha sẽ mua cho con!”

Vô Ưu giơ bàn tay nhỏ bé lên sờ trán Thanh Hạm nói: “Vô Ưu không muốn gì cả, chỉ cần cha ở bên cạnh con là tốt rồi!”

Thanh Hạm giật mình, hít sâu một hơi. Nàng vẫn luôn cảm thấy áy náy với Vô Ưu, từ sau khi sinh Vô Ưu, suốt ngày nàng chạy ngược chạy xuôi, rất ít có thời gian ở yên một chỗ. Không phải nàng không muốn gặp Vô Ưu, mà vì mỗi lần nhìn thấy Vô Ưu, lòng nàng lại đau quặn, rồi đến khi nàng nhớ hẳn đến không chịu nổi, thì nàng lại không kim được, muốn giấu nhìn Vô Ưu nhiều hơn một chút, để xua đi nỗi khổ tương tư. Nàng rất ít khi chăm sóc Vô Ưu, may mà Tô Tích Hàn cực kỳ yêu thương cô bé, nên vẫn chăm sóc Vô Ưu rất cẩn thận.

Đúng lúc này, có một giọng nam truyền tới từ sau lưng: “Chúc mừng Đoàn huynh đệ, lại thu nhận được một nhân vật tâm đắc như thế.”

Tô Tích Hàn vốn đang đứng cạnh Thanh Hạm chơi với Vô Ưu, vừa nghe giọng nói này, sắc mặt nàng liền biến đổi hẳn, không quay đầu lại, đi thẳng vào nhà trong.

Thanh Hạm vừa nghe giọng nói kia, lại nhìn thấy hành động kỳ quặc của Tô Tích Hàn, trong lòng hơi nghi ngờ, liền quay đầu lại. Vừa nhìn thấy người tới, nàng nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Tô đại đương gia có về rảnh rồi nhì. Còn chạy từ nước Phụng Dân đến nước Long Miên.” Trong lòng nàng vẫn đang trầm nghĩ, không hiểu hẳn tới đây làm gì?!

Tô Dịch Hàn cười nói: “Thật ra, không phải ta rảnh rồi chạy tới đây, mà là đặc biệt tới thăm một chuyến. Ta vẫn luôn nghĩ, không biết ai có bản lĩnh nhuộm được thứ vải xuất chúng như thế. Sau khi nghe thấy trang chủ của Vô Hối sơn trang tên là Đoàn Thanh, ta liền nghĩ, không biết có thể là Đoàn huynh đệ hay không, nên mới chạy tới kiểm chứng một phen. Không ngờ, quả nhiên là người quen cũ.”

Mặt hắn đầy vẻ phong trần, mặt mày, hốc mắt sâu xuống, nét mặt cũng bớt đi vẻ tính kế của ngày xưa.

Mặt Thanh Hạm lạnh đi, cũng thoáng đoán được mục đích của hắn, cười nhạt nói: “Tô đại đương gia không lo việc buôn bán ở thành Tầm Ân cho tốt, lại

chạy ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ vì muốn gặp huynh đệ ta, thật sự khiến ta vô cùng cảm kích. Có điều, hôm nay ta đang rất bận, không rảnh đón tiếp Tô đại đương gia. Xin cứ tự nhiên.” Dứt lời, nàng bé Vô Ưu quay về hậu viện. Từ sau chuyện Tô Dịch Hàn làm với Tô Tích Hàn, nàng không có chút cảm tình nào với hắn. Lại biết rõ hắn tính toán, gian xảo, nên không muốn tốn hơi thừa sức giao thiệp với hắn.

Tô Dịch Hàn dường như đã sớm đoán được Thanh Hạm sẽ phản ứng như vậy, liền thân nhiên nói với theo: “Thật ra, nếu tính toán kỹ càng, thì chúng ta cũng coi như là người thân. Đoàn huynh đệ đối xử thế này, có vẻ hơi thiếu lễ nghĩa.”

Hắn không nói vậy còn đỡ, vừa nói ra câu này, Thanh Hạm liền xoay người, lạnh lùng nói: “Nếu không phải nể mặt Tích Hàn, thì hôm nay vừa gặp ngươi, ta đã tặng cho ngươi một phần ‘đại lễ’ để đáp lại những chuyện ngày đó ngươi làm với Tích Hàn và Đại sư huynh ta rồi. Chỉ với những chuyện ngươi làm năm đó, đã không có mặt mũi nào mà làm người thân với ta. Bây giờ Tích Hàn là nương tử của ta, cũng không còn là muội muội của ngươi nữa.”

Tô Dịch Hàn cúi đầu cười nói: “Chuyện năm đó, thật ra không thể trách ta hoàn toàn được. Lúc đó, khi ngươi cướp được tú cầu, không phải cũng muốn đẩy Tích Hàn sang cho Tống Văn Chi đấy sao? Ta chẳng qua cũng chỉ giúp bọn họ thành thật thôi. Ngươi căn bản không có tư cách trách ta.”

Nghe hắn nói những câu vô si như vậy, Thanh Hạm biết ngay hôm nay hắn đến đây còn có mục đích khác, liền đưa Vô Ưu cho Minh Viễn, bảo hắn bé Vô Ưu vào hậu viện, rồi đi tới bên cạnh Tô Dịch Hàn nói: “Ta đã từng gặp người vô si, nhưng chưa từng thấy ai vô si như ngươi. Đối xử với muội muội ruột thịt của mình như vậy, đến khi nàng không còn lợi dụng được, thì vứt bỏ nàng lại Thương Tổ môn. Ngươi có biết rằng, nếu ngày đó ta tới muộn một chút, hậu quả sẽ như thế nào không?”

Tô Dịch Hàn thoáng có vẻ xấu hổ, nhưng vẫn mạnh miệng: “Vì ta thấy muội ấy bình thường nghĩ rất thoáng, không ngờ chuyện lần đó lại khiến muội ấy nghĩ quẩn như vậy.”

Thanh Hạm hừ lạnh: “Ngươi cũng biết rằng, ngày ấy, khi ngươi vứt nàng lại Thương Tổ môn, thì nàng đã không còn quan hệ gì với ngươi nữa rồi!”

Tô Dịch Hàn thở dài: “Chuyện đó là lỗi của ta, nhưng con bé cũng không nên lén mang phương pháp chế tơ mềm đi, còn nói cho ngươi biết nữa.”

Thanh Hạm không giận dữ mà còn cười nói: “Thì ra, đây mới là mục đích khiến Tô đại đương gia chạy ngàn dặm xa xôi tới đây! Tích Hàn nói phương pháp chế tơ mềm cho ta biết, nhưng không phải do nàng lấy trộm. Nàng từng là con gái của Tô gia, biết được cách chế tạo cũng đâu có gì lạ. Hơn nữa, nếu Tô đại đương gia có bản lĩnh, thì cũng có thể nắm được phương pháp chế chỉ vàng của Huyền Thái sơn trang, cũng có thể dùng nó để đứng đầu thiên hạ!”

Tô Dịch Hàn nhìn Thanh Hạm, khẽ cười: “Ta chạy ngàn dặm xa xôi tới đây, thật ra là vì đã sớm đoán được thân phận của ngươi. Hơn nữa, tơ lụa của Vô Hối sơn trang, quả thực rất giống tơ mềm của Tô gia. Ta biết năm đó ngươi đã cứu Tích Hàn, nên cũng đoán được kết quả như thế này. Hôm nay ta tới đây tìm ngươi, không phải muốn tính toán gì với ngươi, mà là muốn giao dịch với ngươi.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Giao dịch à? Tính tình của ta vốn không được tốt. Đối với những người hoặc vật không vừa mắt, thì đến liếc ta cũng chẳng thêm liếc một cái, chứ đừng nói đến giao dịch! Nếu Tô đại đương gia muốn phát tài, mời đi tìm đối tác khác đi!” Dứt lời, nàng phát tay áo định bỏ đi.

Thanh Hạm biết, vì chuyện của Huyền Thái sơn trang, Tô gia cũng bị liên lụy theo. Lúc trước, vì Lăng Nhược Tâm đã sớm chuyển hết tài sản của Huyền Thái sơn trang vào tiền trang tư nhân, nên khi nàng lập Vô Hối sơn trang cũng không hề thiếu bạc.

Mấy năm gần đây, Thanh Hạm rất oán hận Tô Dịch Hàn quá độc ác, hơn nữa, mỗi lần Tô Tích Hàn nhớ tới chuyện đó đều rơi nước mắt. Thanh Hạm muốn ra mặt vì nàng, nên suốt mấy năm qua, nàng liền tìm cách cướp hết mỗi làm ăn của Tô gia. Sau khi Tô Tích Hàn sống cùng Thanh Hạm, liền đưa cho nàng phương pháp chế tơ mềm, nên việc cạnh tranh với Tô gia cũng thuận buồm xuôi gió hơn. Cũng vì thế, mà Tô gia càng ngày càng lụn bại.

Tô Dịch Hàn không đuổi theo nàng, chỉ đứng đằng sau thân nhiên nói: “Ta biết ngươi vẫn luôn tìm Lăng Nhược Tâm. Nếu ta dùng tung tích của hắn, để giao dịch với ngươi, không biết ý ngươi thế nào?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Năm năm trước, Tô đại đương gia từng nói với ta, là biết Lưu Quang Dật Thái ở đâu, nhưng sự thật chứng minh rằng ngươi chỉ nói xằng nói bậy. Năm năm sau, ngươi lại giống như trước, chạy tới mạnh miệng nói với ta điều này, ngươi không biết là rất buồn cười sao?”

Tô Dịch Hàn không nói gì, rút một chiếc vòng từ trong ngực áo ra nói: “Ngươi có thể không tin ta, nhưng chắc ngươi vẫn nhận ra vật này chứ?!”

Vừa nhìn thấy chiếc vòng kia, Thanh Hạm liền biến sắc, đó chính là Cửu chuyển lưu quang trục mà ngày đó nàng thắng được từ tay Thiên Nhan. Chiếc vòng này có một đôi, một cái đang ở chỗ nàng, còn một cái khác, ngày đó nàng đeo vào tay Lăng Nhược Tâm, sau đêm đó cũng không tháo ra. Sau đó, gặp nhiều biến cố, nên hắn vẫn luôn đeo trên tay. Ngày ấy, khi rơi xuống vách đá, tay hắn vẫn đeo chiếc vòng này, giờ nó lại xuất hiện trên tay Tô Dịch Hàn, chẳng lẽ Tô Dịch Hàn thật sự biết tung tích của hắn?

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4

Ads Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Tay Thanh Hạm run rẩy đón lấy cửu chuyển lưu quang trực từ tay Tô Dịch Hàn. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn hỏi: “Ngươi lấy đâu ra chiếc vòng này?”

Tô Dịch Hàn vô cùng thoả mãn nhìn phản ứng của Thanh Hạm, trả lời: “Giờ ngươi cũng biết ta không nói đùa rồi chứ...” Xem ra lời đồn không phải là giả. Đoàn Thanh Hạm yêu Lăng Nhượng Tâm sâu sắc. Nhớ tới mục đích của mình, hắn không khỏi đắc ý.

Thanh Hạm sốt ruột ngắt lời hắn: “Ta hỏi ngươi, vòng tay này ngươi lấy ở đâu ra?” Hắn có nói đùa hay không, đối với nàng đều không quan trọng. Quan trọng là... xuất xứ của chiếc vòng này.

Tô Dịch Hàn hơi sững sốt, nhìn sắc mặt vừa u ám, lại vừa có vẻ mừng rỡ của nàng, trong lòng hắn cũng thầm tính toán. Nếu nàng đã vội vàng như thế, thì hẳn chẳng việc gì phải vội. Hắn chậm rãi nói: “Chi bằng, chúng ta bàn bạc chuyện giao dịch trước đi há?”

Chuyện lần này, Tô Dịch Hàn đã lên kế hoạch từ rất lâu, nghĩ đến thứ mà mình sắp đạt được, hắn không khỏi thở phào một hơi, sự cố gắng của hắn, quả không uổng phí.

Mắt Thanh Hạm loé lên tia sáng lạnh, nàng trừng mắt nhìn Tô Dịch Hàn, nhưng lại cũng không biết phải làm sao. Vừa nhìn thấy vẻ đắc ý và mưu tính trong mắt hắn, nàng mới nhận ra, vừa rồi mình đã thất thố. Thanh Hạm khẽ nhếch miệng cười, ngắm nghía chiếc vòng trong tay nói: “Ta hỏi lại ngươi lần cuối, vòng tay này ở đâu ra? Nếu ngươi không trả lời, thì cắt ngay cho ta!”

Cuộc đời này, nàng hận nhất là kẻ nào uy hiếp mình, nhất là trong chuyện này. Hơn nữa, nàng hiểu quá rõ con người của Tô Dịch Hàn. Hắn vượt ngàn dặm xa xôi tới đây tìm nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, không đạt được mục đích, hắn sẽ không rời đi, mà vừa rồi, nàng đã để lộ ra vẻ thất thố của mình, không thể nào lại mất chừng mực trước mặt hắn, để hắn lợi dụng thời cơ nữa.

Ánh mắt Tô Dịch Hàn chợt loé lên, nàng đã khác xa cô gái nhỏ dễ lừa dễ dụ của năm năm trước. Sự tôi luyện của thương trường suốt năm năm qua đã biến nàng từ một thiếu nữ ngây thơ trong sáng, thành một thương nhân khôn khéo. Hắn mỉm cười, trầm giọng nói: “Nếu ngươi thật sự muốn biết tung tích của chiếc vòng này, sao không mời ta vào trong ngồi một chút. Ít ra, cũng có thể nói chi tiết, tí mĩ cho ngươi biết.”

Thanh Hạm khẽ cười khẩy, nói: “Tô đại đương gia, mời đi bên này!” Muốn đàm phán giao dịch với nàng sao? Trước hết hắn nên nghĩ xem hắn có đủ tư cách không đã!

Tô Dịch Hàn ngồi ngay ngắn cạnh bàn trà, nhấp từng ngụm trà nhỏ một, vừa uống vừa khen: “Trà ngon! Còn ngon hơn cả trà Lục Ba của Huyền Thái sơn trang!”

Bộ dạng kìa của hắn, rõ ràng là đang cố tình chọc tức nàng, hắn càng như vậy, nàng càng không thể vội vàng được. Nàng cười nhạt: “Tô đại đương gia thật tinh thông trà đạo, tên của trà này cũng là trà Lục Ba, chi là, bên trong có bỏ thêm một chút vị khác. Hương vị ngọt đậm này, uống xong sẽ để lại dư vị rất lâu, quan trọng nhất là, sau khi uống xong tách trà này, nếu trong ba ngày không có giải được, nhất định sẽ thùng ruột mà chết.”

Nghe nàng nói vậy, Tô Dịch Hàn biến sắc, vẻ đắc ý cũng biến mất sạch, phun vọt ngụm trà trong miệng ra, trừng mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Mấy năm không gặp, ngươi lại độc ác như thế! Còn dám hạ độc trong trà...”

Thanh Hạm cũng chậm rãi cầm tách trà lên, nhấp một ngụm nhỏ: “Vừa rồi ta quên nói, nếu Tô đại đương gia không mau trả lời câu hỏi của ta, chỉ sợ sự tình sẽ càng lớn hơn nữa. Ta là người rất mau quên, hạ độc xong, lại dễ quên mất là mình hạ độc gì, đến lúc đó, lại đưa nhằm giải được, chỉ sợ sẽ càng nghiêm trọng hơn. Hơn nữa, người mà chết đi, chẳng lẽ ruột với bụng lại không thối rữa? Có phải không, Tô đại đương gia?” Dứt lời, nàng khẽ cười nhìn Tô Dịch Hàn.

Nghe nàng nói vậy, mặt Tô Dịch Hàn càng tái đi, hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Vòng tay này, ta nhặt được dưới chân núi Bất Chu vào tháng ba năm nay.”

Thanh Hạm lạnh lùng hừ một tiếng: “Nhặt được à? Thứ quý giá thế này mà cũng dễ dàng nhặt được, nếu Tô đại đương gia có bản lĩnh, đi kiếm thêm vài thứ nữa đi? Hơn nữa, cho dù ngươi có nhặt được, thì làm sao ngươi biết nên cầm vòng tay này tới tìm ta, và ta cũng sẽ biết nó?”

Tô Dịch Hàn trừng mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Ta nói nhặt được là nhặt được, tin hay không tùy ngươi. Còn vì sao ta mang vòng tay này tới tìm ngươi, thật ra chẳng có gì kỳ quái. Năm năm trước, màn biểu diễn kinh thế của ngươi và Lăng Nhượng Tâm ở trong cung, đã sớm thành giai thoại lưu truyền trong dân gian. Mọi người đều biết chuyện công chúa Thiên Nhan ban thưởng vòng tay cho ngươi.”

Thanh Hạm nhìn hắn, muốn thăm dò xem lời nói của hắn có thể tin được bao nhiêu phần. Nhưng trên mặt hắn lúc này chỉ tràn ngập sự phẫn nộ, khiến nàng bình tĩnh hơn. Thực ra, nghe hắn nói vậy, nàng cũng hơi thất vọng. Nàng vốn tưởng rằng Tô Dịch Hàn mang vòng tay này tới gặp nàng, có lẽ vì đã gặp Lăng Nhượng Tâm, ai ngờ, lại là nhặt được...

Núi Bất Chu ở phía Tây Nam nước Phượng Dẫn, cũng là một nơi mà con sông ở thành Tầm Ân chảy qua. Nếu năm đó sau khi Lăng Nhượng Tâm rời xuống vách đá, thật sự bị dòng nước xiết cuốn đi, thì cũng không phải là không thể trôi tới chân núi đó.

Thanh Hạm thản nhiên nói: “Thì ra Tô đại đương gia cũng vì lời đồn năm đó mà tin vào chuyện này, vượt ngàn dặm tới đây muốn giao dịch với ta, đúng là

không dễ dàng gì. Minh Viễn, đến trưởng phòng lấy một ngàn lượng cho Tô đại đương gia, coi như trả phí cực nhọc cho hần!”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Tô Dịch Hân không còn giữ được dáng vẻ thản nhiên như trước nữa. Hần đứng vụt dậy: “Giờ mà ngươi đã muốn ta đi rồi à? Lấy giải được ra trước đã!”

Thanh Hạm khẽ cười: “Thật ra, vừa rồi ta chỉ đùa với Tô đại đương gia chút thôi. Không ngờ ngươi lại tưởng thật, tách trà đó chỉ là một ly trà ngon thôi mà. Ta có thể khẳng định, trong đó không có độc được.”

Tô Dịch Hân nghe vậy, vô cùng tức giận. Hần tung hoành trên thương trường bao nhiêu năm, chưa từng bị ai trêu chọc như thế! Hần tức giận đến đỏ mặt tái tái, oán hận nói: “Đoàn Thanh Hạm, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

Ánh mắt Thanh Hạm lạnh đi, thản nhiên nói: “Vừa rồi khi còn ở ngoài, ta đã nói với ngươi, tính ta không được tốt, hơn nữa, cũng đã hỏi ngươi vài lần. Có điều, chính vì ngươi cảm thấy ta dễ bị ức hiếp giống như năm đó, có thể dễ mặc cho ngươi trêu đùa. Chuyện tách trà này, cũng chỉ là một trò đùa nhỏ mà thôi. Nếu Tô đại đương gia cảm thấy không trúng độc không vui, thì ta cũng không ngại cho ngươi ném thử mùi vị bị trúng độc đâu.”

Nghe nàng nói vậy, Tô Dịch Hân uất nghẹn. Bàn về võ công, hần đâu không lại nàng, đấu trí cũng thua nàng, đây lại là địa bàn của nàng, căn bản là hần không thể điều võ giương oai được. Hần rầu rĩ hừ một tiếng, rốt cuộc cũng không thể nói gì.

Đúng lúc này, Minh Viễn đã lấy một ngàn lượng từ trưởng phòng tới, đưa cho Thanh Hạm. Nàng nhận bạc rồi nói với Tô Dịch Hân: “Tô đại đương gia vất vả rồi! Có chút lễ vật nho nhỏ coi như lời cảm ơn!”

Tô Dịch Hân không nhận bạc, trừng mắt nói với Thanh Hạm: “Đưa ra đây!”

Thanh Hạm nhú mày, không hiểu: “Tô đại đương gia bảo ta đưa cái gì?”

Tô Dịch Hân oán hận nói: “Trả vòng tay cho ta! Giá trị của chiếc vòng kia còn hơn xa một ngàn lượng. Đoàn Thanh Hạm, tâm địa của ngươi thật quá đen tối!”

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Tô đại đương gia nói đùa à, chiếc vòng tay kia vốn là của ta, sao lại phải trả ngươi?”

Tô Dịch Hân giận dữ: “Đoàn Thanh Hạm, ngươi chơi xấu, chiếc vòng đó rõ ràng ngươi vừa lấy từ tay ta.”

Thanh Hạm nhìn hần, mặt đầy vẻ khó hiểu nói: “Vừa rồi Tô đại đương gia cũng nói, chiếc vòng tay kia là của công chúa Thiên Nhan ban cho ta, khắp nước Phụng Dương không ai không biết, không ai không hiểu. Nó thành của Tô đại đương gia từ bao giờ thế?”

Chỉ một câu đã khiến Tô Dịch Hân tức đến lời hai mắt, oán hận nói: “Đoàn Thanh Hạm, năm năm không gặp, ngươi chẳng những học được kinh thương, còn vô cùng giả dối, đúng là một kẻ vô lại!”

Thanh Hạm khẽ mỉm cười: “Tô đại đương gia, com có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bừa. Chuyện ngươi nói ta là vô lại, nếu để truyền ra ngoài, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn, ngươi biết không hả? Ta nể mặt ngươi đi ngàn dặm tới đây để đưa chiếc vòng này, nên mới cho ngươi chút bạc gọi là phí đi đường. Ngươi đừng không biết xấu hổ. Nếu ngươi không muốn nhận chỗ bạc đó, ta cất đi là được.” Dứt lời, nàng lại đưa bạc cho Minh Viễn.

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Tô Dịch Hân giận quá hoá cười: “Đoàn Thanh Hạm! Xem như ngươi lợi hại!” Dứt lời, hần định rời đi, nhưng nghĩ lại, thấy vô cùng bức tức, liền giật lấy số bạc trên tay Minh Viễn, xoay người rời đi.

Khi Tô Dịch Hân vừa ra tới cửa, hần quay đầu lại, hung hãn nói: “Đoàn Thanh Hạm, chúng ta cùng chờ xem!”

Nhìn bộ dạng của hần, Thanh Hạm khẽ cười lạnh. Lần này Tô Dịch Hân tới đây, không những không giao dịch thành công, còn để mất đi Cửu chuyển lưu quang trục, cũng đủ khiến hần tức tối đến nửa ngày rồi.

Sau khi Tô Dịch Hân đi khỏi, Tô Tích Hân bước ra, cười nói: “Cô càng ngày càng giống một tên vô lại. Mà với người như hần, có lẽ cũng chỉ có biện pháp của cô mới hiệu quả nhất.”

Thanh Hạm khẽ mỉm cười: “Sao thế? Giờ lại xót xa cho ca ca cô rồi à? Ta còn tưởng ta giáo huấn hần giúp cô, cô sẽ cảm kích ta cơ đấy!”

Tô Tích Hân lườm nàng một cái nói: “Cô đừng có nói linh tinh trước mặt ta. Xót hần á? Làm gì có chuyện đó. Ta chỉ ước vừa rồi cô thật sự hạ độc hần ấy.”

Thanh Hạm nhẹ kéo tay nàng qua nói: “Cô cũng đừng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt ta, dù thế nào, hần cũng là ca ca ruột thịt của cô.”

Tô Tích Hân thờ dài nói: “Cô có thấy một ca ca ruột thịt nào, vì tính kẻ mà đi đặt muối muối ruột thịt của mình lên cùng một chiếc giường với nam tử khác không?” Dứt lời, nàng khẽ cắn môi nói: “Mọi chuyện đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa. Có điều, ta thực sự rất cảm ơn cô đã giúp ta giáo huấn hần. Chỉ là, tính cách của hần như vậy, ta sợ hần sẽ không chịu từ bỏ ý đồ.”

Thanh Hạm khẽ hừ một tiếng: “Hần sẽ không từ bỏ ý đồ à? Vậy cũng tốt, có bản lĩnh cứ lấn tới đây. Nếu làm ta tức lên, thì ngày mai ta sẽ cho Tô gia trang biến mất khỏi cõi đời này!”

Tô Tích Hân thờ dài, nhưng nàng biết, Thanh Hạm không phải chỉ nói mạnh miệng. Mấy năm nay, mỗi lần Thanh Hạm ép Tô gia trang đến đường cùng,

cũng đều để lại cho hắn một đường lui, cho Tô gia trang có thể sống sót. Nhưng Tô Tích Hàn cũng biết, Tô gia trang là tử mệnh của Tô Dịch Hàn, mỗi lần thấy mối hiểm của mình bị người khác giành mất, cũng là một đòn trí mạng đối với hắn.

Vì Thanh Hạm cũng hiểu rõ điểm này, nên suốt mấy năm qua, nàng vẫn đùa bỡn Tô Dịch Hàn trong lòng bàn tay. Bản thân Tô Dịch Hàn cũng không hiểu vì sao mọi việc lại thành như vậy, hắn càng lo lắng, ra sức muốn cứu vãn, thì lại mất càng nhiều hơn. Lần này, hắn không biết tự lượng sức mình, tìm tới cửa gây sự, đương nhiên cũng chỉ có thể rước nhục vào người. Đoàn Thanh Hạm đã không còn là Đoàn Thanh Hạm ngây thơ của năm đó nữa rồi, nhưng Tô Dịch Hàn lại quá chậm hiểu.

Đêm đó, Thanh Hạm thu dọn đồ đạc, Tô Tích Hàn liền hỏi: “Cô thật sự quyết định đi núi Bất Chu sao?”

Thanh Hạm gật đầu: “Ừ.”

Tô Tích Hàn thờ dài: “Nhưng cô cũng vừa mới về, lại đã đi tiếp à? Hơn nữa, lời hắn nói cũng chưa chắc là thật.”

Thanh Hạm khẽ cắn môi: “Không cần biết có thật hay không, lần này ta nhất định phải đi, cô cũng biết đấy, mấy năm nay, chỉ cần có một chút tin tức về hắn, ta đều đi tìm hiểu thực hư.” Trong mắt nàng đầy vẻ u sầu, nói tiếp: “Dù là mang theo hy vọng đi, rồi lại thất vọng đến ngàn vạn lần, thì ta cũng không thể buông tay được.”

Tô Tích Hàn kéo tay nàng nói: “Thanh Hạm, đừng ép buộc bản thân như thế, nếu hắn biết mấy năm vừa rồi, cô chịu khổ sở vì hắn nhiều như vậy, hắn cũng sẽ đau lòng lắm.”

Thanh Hạm khẽ cười: “Cho nên, ta mới nhất định phải tìm bằng được hắn. Ta đã chịu khổ cực nhiều như vậy. Chờ đến khi tìm được hắn, ta nhất định phải đòi lại hết, cho hắn thương yêu ta thật nhiều. Ta còn muốn giáo huấn hắn nữa, bao nhiêu năm như vậy mà không tới tìm ta. Nếu để ta tìm thấy hắn, ta sẽ tính cả vốn lẫn lời với hắn.” Dứt lời, đôi mắt đen láy của nàng như có thần hơn, giống như Lăng Nhược Tâm đang ở ngay trước mắt nàng vậy.

Nhìn sắc mặt của nàng, Tô Tích Hàn biết có khuyên cũng không được, đành nói: “Nhưng Tô Dịch Hàn cũng đã biết mấy năm nay cô tranh mất mỗi lần ăn của hắn, lại biết cô với Lăng Nhược Tâm tình sâu nghĩa nặng, vẫn luôn đi tìm Lăng Nhược Tâm. Lần này chỉ sợ hắn đã bày sẵn bẫy để chờ cô nhảy vào. Với tính cách của hắn, e là chuyện gì cũng có thể làm được. Ta nghĩ hắn đã lập sẵn bẫy ở núi Bất Chu chờ cô rồi. Nếu không, làm gì có chuyện tình cờ như thế, tự dưng hắn lại nhặt được cừu chuyển lưu quang trục. Chẳng lẽ cô đã quên chuyện ba năm trước rồi sao?”

Chuyện ba năm trước làm sao quên nhanh thế được. Thanh Hạm nhớ rõ, khi hắn biết mỗi khi nàng nghe thấy có nam tử nào biết thêm, thì nhất định sẽ đi tìm, liền truyền tin tới Vô Hối sơn trang, dẫn dụ Thanh Hạm mắc câu. Lần đó, nếu không phải trùng hợp có Thanh Sơn và Lạc Thành ở gần đó, nhận được thư cầu cứu của nàng, nên kịp thời qua trợ giúp, chỉ e nàng đã bỏ mạng rồi.

Ánh mắt Thanh Hạm trở nên kiên định hơn, nhìn Tô Tích Hàn nói: “Dù ở đó đã bày sẵn bẫy, thiết kế nhiều cơ quan nguy hiểm, nhưng nếu ta không đi, thì lòng ta không thể yên được. Nếu đã vậy, chỉ bằng tự ta đi chứng thực. Hơn nữa, lần này ta sẽ đưa Thanh Sơn, Lạc Thành đi cùng, không sao đâu.”

Tô Tích Hàn biết tính cách của nàng, vừa bướng bỉnh vừa kiên cường, không thể nói nài, đành phải nói: “Nếu cô nhất định phải đi, thì nhớ cẩn thận!”

Thanh Hạm khẽ nhếch miệng cười, ôm nàng nói: “Ta biết cô lo cho ta! Cô yên tâm, coi như vì cô, ta cũng sẽ không để mình xảy ra việc gì! Nếu ta mà chết, cô sẽ phải thủ tiết mất.”

Nghe nàng luyên thuyên, Tô Tích Hàn bất đắc dĩ thờ dài, trừng mắt lườm nàng một cái rồi giúp nàng thu dọn đồ đạc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Thanh Hạm khẽ lên tiếng, Thanh Sơn liền bước vào.

Vừa nhìn thấy hành động của nàng, hắn dễ dàng đoán được nàng định làm gì, liền thờ dài nói: “Trang chủ, lần này chỉ e cô không đi núi Bất Chu được rồi. Bên phía Tiềm Dương xảy ra chuyện lớn.”

Tiềm Dương chính là núi Tiềm Dương, cũng là xưởng chế binh khí của Thanh Hạm.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm nhíu mày hỏi: “Không phải Lạc Thành vẫn ở đó sao? Có thể xảy ra chuyện lớn gì?” Lạc Thành xử sự luôn rất bình tĩnh, hơn nữa, bên đó cũng đã ổn định, thợ cũng đã thuê đủ, tay nghề chế tạo của bọn họ cũng rất thuần thục, còn xảy ra chuyện gì được?

Thanh Hạm đáp: “Vừa rồi, ta có nhận được bồ câu của Lạc Thành gửi, nói là có một số lượng binh khí sản xuất ra, rất dễ bể gãy, chỗ hàng giao cho Tần Phong Ảnh cũng là chỗ binh khí đó. Tần Phong Ảnh đang muốn gây khó dễ cho hắn. Hiện giờ, Tần Phong Ảnh đang trên đường tới Tiềm Dương, hắn sợ một mình không đối phó được, nên muốn xin chỉ thị của cô.” Dứt lời, hắn đưa thư của Lạc Thành cho nàng xem.

Nghe Thanh Sơn nói vậy, Thanh Hạm cảm thấy vô cùng kỳ quái. Thợ chế tạo binh khí của xưởng Tiềm Dương đã rất lành nghề, trước khi xuất hàng đều kiểm tra nghiêm ngặt, sao có thể xuất hiện số binh khí dễ gãy đó được? Cho dù trong một vạn cái, cũng có một vài cái sơ suất, nhưng với sự cẩn thận của Lạc Thành, thì hắn không thể nào giao hàng như thế cho Tần Phong Ảnh được.

Thanh Hạm đón tờ giấy từ tay Thanh Sơn, bên trên viết rất rõ: “Vừa nhận được tin báo, số binh khí giao cho Tần Phong Ảnh vào tháng chín rất dễ gãy. Sau khi Tần Phong Ảnh biết chuyện, cực kỳ tức giận, đang chất vấn chúng ta. Ta thấy rất kỳ quái, phái người kiểm tra binh khí trong xưởng suốt đêm, mới phát hiện, số binh khí sản xuất trong vòng hai tháng nay rất dễ gãy, vẫn đang điều tra nguyên nhân. Vì Tần Phong Ảnh đang tới, xin trang chủ định đoạt xem nên xử lý việc này thế nào.”

Thanh Hạm chợt nhớ tới đêm nàng vừa về đã gặp Tống Vấn Chi, hôm nay Tô Dịch Hàn lại tìm tới tận cửa, cũng vừa lúc bên xưởng binh khí Tiềm Dương

xảy ra chuyện. Những chuyện này xảy ra cũng một lúc, thật quá trùng hợp. Nàng nhìn cửu chuyển lưu quang trực trên bàn, rồi nhìn Thanh Sơn, đôi mắt càng sâu thêm: “Xem ra, có người đang chăm chú theo dõi chúng ta. Ta thật muốn nhìn xem ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể trà trộn vào xưởng Tiềm Dương làm loạn. Tần Phong Ảnh đang trên đường, tính ngày chúng ta giao binh khí, thì hẳn là khoảng ba ngày nữa hẳn sẽ đến Tiềm Dương. Nếu phi ngựa nhanh thì từ thành Hạ Lương đến Tiềm Dương cũng mất khoảng một ngày. Chúng ta phải nhanh chóng xuất phát thôi.” Nàng ngừng một chút rồi nói: “Thanh Sơn, ngày mai chúng ta đi Tiềm Dương.”

Nghe Thanh Sơn và Thanh Hạm nói chuyện với nhau, Tô Tích Hàn khẽ nói: “Xưởng binh khí Tiềm Dương rất bí mật, không nhiều người biết, nơi đó lại rất hẻo lánh, xem ra, lại giả bất thiện!” (Người tới không có ý tốt.)

Thanh Hạm hừ lạnh: “Ta không cần biết hắn có ý tốt hay không, ta cũng muốn nhìn xem, hắn là thần thánh phương nào.”

Tô Tích Hàn thờ dài: “Nếu ta biết võ công đã đi cùng mấy người rồi. Mỗi lần mấy người xuất môn, đều để ta ở nhà, cô có biết ta nhàm chán lắm không?!”

Thanh Hạm cười nói: “Thật ra, công của cô là lớn nhất đấy. Nếu không có cô chăm sóc cho Vô Ưu thay ta, thì ta làm sao dám yên tâm ra ngoài. Hơn nữa, cô ở nhà cùng Vô Ưu, đâu có lo nhàm chán, cô nhóc đó đầy mưu ma chước quỷ, chưa đủ gây vò cô sao? Nếu cô nhàm chán, thì có thể lên miếu thấp hương, bái Phật mà.”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Thanh Sơn khẽ cười, so với lúc hắn mới biết nàng, Thanh Hạm đã khác trước rất nhiều. Giờ nàng đã tu luyện được bản lĩnh núi lửa trước mặt cũng không chớp mắt, vừa nghe tin tức như thế mà còn đùa giỡn được.

Thật ra, chính Thanh Hạm cũng biết, bây giờ nàng vẫn chưa tới Tiềm Dương, không biết tình hình cụ thể ở đó, thì dù có ngồi đây lo lắng cũng chẳng được gì.

Khi Thanh Hạm tới xưởng binh khí Tiềm Dương, nàng mới phát hiện ra, tình hình nghiêm trọng hơn trong thư của Lạc Thành rất nhiều. Khắp trong kho hàng là binh khí gãy thành từng đoạn. Còn mấy thanh binh khí đang đặt trên giá vẫn còn nguyên vẹn, Thanh Hạm tiện tay rút một thanh, nhẹ nhàng đánh về phía trước, thanh đao kia liền gãy ra làm đôi.

Thanh Hạm khẽ nhíu mày hỏi: “Lạc Thành, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Thành đáp: “Ta đã hỏi hết các thợ đúc trong xưởng, bọn họ nói là phương pháp đúc binh khí vẫn giống như trước, hơn nữa, lúc rèn cũng không phát hiện có gì dị thường cả.”

Thanh Hạm trầm tư một lát rồi nói: “Huynh dẫn ta tới xưởng rèn. Ta muốn xem họ làm thế nào.”

Lạc Thành đưa Thanh Hạm và Thanh Sơn đi tới xưởng rèn, lửa lò đang rất lớn, một loạt lưỡi đao vẫn đang rèn. Thanh Hạm nhìn xung quanh một hồi, thấy đám thợ rèn đang vã mồ hôi, múa chùy đập xuống những thanh sắt được nung đỏ.

Thanh Hạm đi đến chỗ đặt sản phẩm đã qua chế tạo, ở đó bày những lưỡi đao đã được đúc xong, tôi xong, nhưng vẫn chưa mài sắc, bên trên vẫn còn ánh lên những ánh sáng xanh nhàn nhạt. Nàng phát tay rút một thanh đao lên, nhẹ nhàng búng một cái, cây đao khẽ phát ra tiếng kêu rất trong.

Nghe âm thanh đó, Thanh Hạm biết ngay, dù cây đao kia không phải thần binh lợi khí gì, nhưng sau khi tinh luyện, sẽ cực kỳ sắc bén. Nàng nghĩ một chút, rồi sai người tinh luyện cây đao đó.

Sau khi tinh luyện xong, nàng vung đao chém xuống chiếc bàn bên cạnh. Chiếc bàn bị chém thành hai nửa, cây đao không tổn hại chút nào. Nàng khẽ cười, lại chém sang một cái cây nhỏ bên cạnh, cây bị chặt gãy, mà đao cũng không gãy.

Nhìn tình hình này, Thanh Sơn và Lạc Thành giật mình, cùng tiến lên phía trước hỏi: “Trang chủ, thế này là sao?”

Thanh Hạm không trả lời bọn họ, một thợ rèn ở bên cạnh liền nói: “Ta đã nói rồi, phương pháp chế tạo đều giống như trước, căn bản không có vấn đề gì, nhưng vừa đến kho hàng lại thành ra cực kỳ dễ gãy, chỉ sợ bên kho hàng có vấn đề.” Người vừa lên tiếng là một thợ rèn khoảng hơn bốn mươi tuổi, cao to lực lưỡng, mày rậm mắt to, lúc nói chuyện, mặt ông đầy vẻ khinh thường, như đang cười nhạo Lạc Thành ngu dốt vậy.

Thanh Hạm cười hỏi: “Vì sao ông nghĩ kho hàng có vấn đề? Thanh đao này không có vấn đề, không có nghĩa là cả đồng đao kia cũng không có vấn đề. Có lẽ vừa rồi chỉ do ta may mắn, cầm trúng một thanh đao tốt mà thôi.”

Thợ rèn kia trừng mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Ta làm thợ rèn đã vài chục năm nay, rất tin tưởng vào binh khí mình làm ra. Tốt hay xấu, ta chỉ cần nhìn là biết. Cả đồng đao này đều do ta đúc, nếu không, chúng ta đánh cuộc đi. Nếu ở chỗ này, có một thanh đao nào không dùng được, ta sẽ tự cắt đầu mình xuống!” Ông ta từng là thợ rèn nổi danh, không thể chấp nhận được chuyện có người coi thường tài nghệ của ông.

Nghe ông ta nói vậy, Thanh Hạm khẽ cười: “Cắt đầu của ông xuống thì có tác dụng gì. Chỉ bằng thế này đi, chúng ta tinh luyện hết toàn bộ chỗ đao này, nếu đúng như lời ông nói, không có cái nào hỏng, ta sẽ thưởng cho ông một trăm lượng bạc.”

Người kia hừ một tiếng nói: “Các người cứ việc thử đi!”

Lạc Thành khẽ phẩy tay, mấy đại hán liền đi tới, tinh luyện chỗ đao kia. Một canh giờ sau, số đao đó đều được tinh luyện xong. Thanh Hạm nói Lạc Thành gọi vài người tới thử đao, quả nhiên, không có một thanh nào hỏng, ngay cả mép đao cũng không mẻ chút gì. Thanh Hạm nói Lạc Thành gọi vài người tới thử đao, quả nhiên, không có một thanh nào hỏng, ngay cả mép đao cũng không mẻ chút gì. Thanh Hạm nói Lạc Thành gọi vài người tới thử đao, quả nhiên, không có một thanh nào hỏng, ngay cả mép đao cũng không mẻ chút gì.

Thợ rèn kia thấy vậy, liền hừ một tiếng: “Ta đã nói rồi còn không tin. Đã kiểm tra nhiều lần như vậy chẳng lẽ không tìm ra nguyên nhân hay sao? Ta thấy, bên kho hàng mới thật sự có vấn đề lớn. Tối hôm ấy, ta thấy có người vào kho hàng, nói với các người, lại chẳng có ai tin ta.”

Nghe ông ta nói vậy, Thanh Hạm vội hỏi: “Buổi tối ông thấy có người vào kho hàng sao? Là ai?”

Thợ rèn kia nhìn Thanh Hạm nói: “Ta chỉ gặp một lần, thân thủ của người đó cực kỳ nhanh. Khi ta định gọi người bên cạnh nhìn xem, thì hắn đã biến mất rồi. Có điều, ta nhìn thấy rõ dáng dấp của người đó, thân hình rất cao. Nhưng khi ta nói với người khác, mọi người đều nói là ta gặp quỷ, vì con người làm sao chạy nhanh thế được.”

Nghe hắn nói vậy, sự nghi ngờ trong lòng Thanh Hạm càng lớn hơn, nàng nói với thợ rèn: “Người nói xem, tốc độ của hắn nhanh thế nào? Người khác không tin người, nhưng ta tin người.”

Tuy lần đầu thợ rèn này gặp nàng, nhưng thấy Lạc Thành cung kính với nàng như vậy, ông cũng biết đây là nhân vật lớn, liền nói: “Là thế này, hôm ấy, thì ta thấy người kia lên đến trước cửa kho hàng, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, khiến người ta hoảng hốt. Ta vừa định gọi người bên cạnh quay ra nhìn, thì quay đầu lại đã không thấy hắn đâu nữa! Lúc ta nói lại với người khác, mọi người đều nói ta hoa mắt, nhưng hôm đó, ta thực sự nhìn thấy rất rõ mà. Mà những thanh đao đó, rõ ràng đã đúc hoàn chỉnh, ở xưởng không có vấn đề gì, sao khi đưa vào kho hàng lại có vấn đề, e là có người giở trò trong kho hàng. Còn về chuyện người đó giở trò thế nào, thì ta không biết.”

Bình thường Thanh Hạm đều giao chuyện ở xưởng binh khí Tiềm Dương cho Lạc Thành xử lý, nàng rất ít khi tới nơi này, nên cũng không có nhiều người ở xưởng binh khí biết mặt nàng.

Nghe ông ta nói vậy, mặt Thanh Hạm đầy ý cười, khẽ vỗ vai ông ta nói: “Ông đúng là rất tỉ mỉ, kỹ càng, đao chế cũng rất tốt. Lạc Thành, từ hôm nay thăng cấp cho ông ấy thành thợ chính của xưởng đúc, thưởng một ngàn lượng bạc trắng.”

Nàng vừa dứt lời, thợ rèn kia kinh hãi há mồm miệng, không ngờ chỉ vài câu mà ông ta lại kiếm được nhiều tiền như vậy, còn được lên vị trí đứng đầu nữa chứ. Ông ta ngờ ngác, không biết nên nói gì cho phải. Thanh Hạm liền mỉm cười, đưa Thanh Sơn và Lạc Thành sang kho hàng.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Thanh Hạm, Thanh Sơn hỏi: “Trang chủ, cô có phát hiện gì sao?”

Thanh Hạm không trả lời hắn, rút một thanh đao trong kho hàng ra, xem cẩn thận, sau đó đưa cho Thanh Sơn nói: “Huynh nhìn đường vân cắt nhỏ này.”

Thanh Sơn nhìn kỹ, quả nhiên ở giữa đao có một đường vân cắt rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được.

Lạc Thành vừa nhìn thấy đường vân đó, liền kinh hãi nói: “Sao có thể thế được?”

Thanh Hạm thở dài: “E là có người không muốn chúng ta bán binh khí cho Tần Phong Ảnh, nên phải cao thủ đến bẻ gãy binh khí. Võ công của người này, đúng là cao đến đáng sợ.”

Thanh Sơn cũng hoảng hốt: “Cô nói, đường vân này là dùng nội công để cắt à?” Hắn nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nhưng ở đây có nhiều binh khí như vậy, nếu chỉ có một người, làm sao cắt được hết chỗ nào? Hơn nữa, nếu dùng nội công để cắt, thì cực kỳ lãng phí nội công. Ai có thể có bản lĩnh như thế? Hơn nữa, khi làm nhất định sẽ có tiếng động, ngoài kho hàng có người canh gác, làm sao hắn có thể không phát ra chút tiếng động nào được?”

Thanh Hạm nhíu mày, sai Lạc Thành đưa mấy thanh đao vừa đúc xong tới, nàng dùng tay hơi kẹp một chút, không có chút tiếng động nào, lại tùy tiện chém xuống, thanh đao kia liền gãy làm đôi. Nội công tâm pháp của Thương Tổ môn là thiên hạ vô song, chiêu nhất chỉ đan tuyệt diệu này, trong Thương Tổ môn, trừ Huyền Cơ Tử ra, cũng chỉ có nàng và Tống Văn Chi biết.

Trong lòng Thanh Hạm bỗng thấy u ám vô cùng. Đại sư huynh, sao huynh phải khổ như vậy chứ? Nhớ đến lần gặp mặt trong đêm hôm trước, tay Thanh Hạm khẽ siết chặt lại. Chẳng lẽ, mọi người đều sẽ phải thay đổi, hơn nữa, còn rất dễ dàng thay đổi sao? Đúng là năm năm quá dài, có quá nhiều thứ có thể thay đổi!

Nhìn thấy tình hình này, Thanh Sơn vô cùng sợ hãi, đang định lên tiếng hỏi, thì thị vệ đã báo lại: “Lạc tổng quản, có Tần công tử cầu kiến.”

Thanh Hạm khẽ mỉm cười: “Hắn tới nhanh thật! Thanh Sơn, lấy mặt nạ cho ta. Đã lâu không gặp hắn, ta cũng nên ra chào hỏi hắn một chút.”

Thanh Sơn khẽ gật đầu, lấy mặt nạ từ trong ngực áo ra đeo lên mặt cho Thanh Hạm. Khuôn mặt thanh tú của nàng bỗng biến mất, đổi thành một khuôn mặt thiếu niên cực kỳ bình thường.

Sau khi biết Thanh Sơn một thời gian dài, Thanh Hạm mới vô tình phát hiện ra hắn có khả năng tuyệt hảo này. Mỗi khi nàng không muốn dùng bộ mặt thật để đi gặp người ta, nàng sẽ nhờ Thanh Sơn dịch dung giúp nàng.

Thanh Hạm vô cùng hài lòng nhìn dáng vẻ cực kỳ bình thường kia của mình, rồi nói với Thanh Sơn và Lạc Thành: “Khi giao hàng, Tần Phong Ảnh đã gặp Thanh Sơn, hắn luôn cho rằng Thanh Sơn là ông chủ của xưởng binh khí Tiềm Dương, còn Lạc Thành là tổng quản. Ta là thiếp thân thị vệ của các huynh. Ta rất muốn nhìn xem, vị bằng hữu cũ không gặp năm năm, giờ như thế nào!!!”

Hết chương 4.

Q.3 - Chương 5: Là hắc thật sao?

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Thanh Hạm ngoan ngoãn đi theo sau Thanh Sơn và Lạc Thành đến phòng khách của xưởng binh khí. Tần Phong Ảnh đã lười biếng ngồi ở ghế trên trong đại sảnh, thân nhiên uống trà. Nhìn thấy Thanh Sơn và Lạc Thành bước vào, hắn cũng không đứng dậy, chỉ lạnh lùng liếc bọn họ một cái nói: “Thanh Sơn đương gia thật cao giá quá, muốn gặp người cũng khó. Đọc đường còn thiết lập mười mấy trạm gác, vào tới đây lại đợi hơn một canh giờ, không biết ai mới là khách hàng đây?”

Tần Phong Ảnh biết, bây giờ không nhiều xưởng có thể cung cấp binh khí, nhưng cũng không ngờ xưởng binh khí Tiềm Dương lại quản lý nghiêm mật như thế. Trên đường vào đây, đếm kỹ ra thì có ít nhất mười ba trạm gác, mà những trạm gác này đều là trạm gác công khai, ngoài những trạm này ra, còn khoảng bảy, tám trạm gác ngầm nữa. Có thể thấy, ông chủ xưởng binh khí Tiềm Dương là một người rất cẩn thận. Những thị vệ phụ trách trạm gác cũng rất có trách nhiệm, chỉ qua việc này cũng đủ thấy ông chủ xưởng binh khí không đơn giản.

Tần Phong Ảnh đã gặp Thanh Sơn vài lần, tuy hắn xử sự rất kỹ càng, tỉ mỉ, nhưng người như vậy sẽ không thể thiết lập được một nơi như thế này, nên hắn cũng ngầm hiểu rằng Thanh Sơn không phải ông chủ thật sự. Bây giờ nhìn thấy Thanh Hạm và Lạc Thành bước vào, Thanh Hạm không có gì xuất chúng, Lạc Thành nhìn lại vô cùng đôn hậu, khiến hắn không khỏi nghi ngờ, rốt cuộc trong bọn họ, ai mới là ông chủ thật sự?

Nghe hắn ta nói vậy, Thanh Sơn cũng chỉ mỉm cười, hắn biết rất rõ muốn vào xưởng binh khí phải đi qua bao nhiêu trạm gác. Nhìn thấy ánh mắt hắn ta đảo qua ba người, hắn cũng đoán được đại khái suy nghĩ của hắn ta, liền ôm quyền nói: “Công tử cũng biết, triều đình quản lý việc sản xuất binh khí rất nghiêm ngặt, nên không thể không cẩn thận một chút. Để công tử đợi lâu, thật có lỗi, nhưng ta cũng vừa quay về xưởng binh khí, nhiều việc cần phải xử lý nên nhất thời không tới ngay được, xin thứ lỗi cho.”

Tần Phong Ảnh khẽ mỉm cười: “Trước khi tới nơi này, ta vẫn luôn hoài nghi khả năng sản xuất của các người, nhưng sau khi đến đây, ta cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ là, vì sao quản lý nghiêm khắc như vậy, mà có thể sản xuất ra những binh khí chất lượng kém như thế?”

Thanh Sơn lại ôm quyền nói: “Công tử đúng là có mắt lửa người vàng, chỉ một câu đã nói hết bản chất. Chúng ta hợp tác với công tử hơn hai năm nay, chưa bao giờ xuất hiện vấn đề gì. Chuyện lần này, thật có lỗi, lần trước trong số binh khí giao cho công tử, có bao nhiêu phần chất lượng kém, xưởng binh khí Tiềm Dương sẽ đền bù hết.”

Tần Phong Ảnh hơi nhướn mày, nhìn Thanh Sơn nói: “Thanh Sơn đúng là một người rộng rãi, có điều chuyện lần này quá lớn, ta làm sao có thể tin được là hàng đền bù không có vấn đề gì?”

Thanh Sơn nghiêm mặt nói: “Chất lượng của xưởng binh khí chúng ta như thế nào, công tử đã quá rõ ràng rồi. Hiện giờ xảy ra vấn đề, chúng ta cũng đã điều tra rõ nguyên nhân, nhất định sẽ không phát sinh lại. Hơn nữa, khi chúng ta giao hàng, công tử cũng có thể phái người đến kiểm tra mà.”

Tần Phong Ảnh đánh giá Thanh Sơn từ trên xuống dưới, rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nói: “Nói thì nói vậy, nhưng chuyện lần này thật sự quá lớn, vì sao ta còn phải tiếp tục tin tưởng các người chứ? Phải người kiểm tra thì có thể kiểm tra ra cái gì? Hơn nữa, ta phải vội vàng tới đây cũng vì muốn dùng binh khí gấp, các người còn đòi chế lại binh khí lần nữa thì chế đến bao giờ?”

Nghe hắn ta nói năng giáo hoạt như vậy, Thanh Sơn khẽ đưa mắt liếc Thanh Hạm một cái, lại thấy nàng vẫn không phản ứng gì, khiến hắn thầm thờ dài, bình tĩnh nói với Tần Phong Ảnh: “Nếu phải đền bù tất cả số hàng lần trước, dựa vào tốc độ sản xuất của xưởng, chắc cũng cần khoảng hai tháng, không biết có làm chậm trễ chuyện của công tử không?”

Ngoài mặt, Tần Phong Ảnh tỏ ra không để ý gì, nhưng thật ra luôn chú ý nhất cử nhất động của Thanh Sơn. Khi hắn liếc mắt nhìn Thanh Hạm, trong lòng Tần Phong Ảnh không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ thiếu niên có dung mạo vô cùng bình thường kia, mới là ông chủ thật sự? Nghĩ vậy, nhưng hắn ta vẫn nhíu mày lại, lạnh lùng nói: “Hai tháng à? Quá dài! Chờ sau hai tháng, thì cơm cũng nguội mà hoa cũng tàn rồi!!!”

Thấy thái độ của Tần Phong Ảnh biến đổi nhiều như vậy, Thanh Hạm hít sâu một hơi, Thanh Sơn đã quá coi thường Tần Phong Ảnh rồi. Hắn ta cư xử như vậy, chỉ đơn giản là muốn ép nàng ra mặt mà thôi. Cái liếc mắt vô tình kia của Thanh Sơn, lọt vào mắt Tần Phong Ảnh lại thành chuyện lớn. Với tính cách đa nghi của Tần Phong Ảnh, e là hắn ta đã nghi ngờ thân phận của nàng rồi.

Thanh Sơn nhìn Tần Phong Ảnh nói: “Vậy không biết công tử muốn chúng tôi khi nào giao hàng?”

Tần Phong Ảnh hừ lạnh một tiếng nói: “Trong vòng nửa tháng thì sao?”

Thanh Sơn không khỏi nhíu mày, trầm ngâm: “Trong vòng nửa tháng à? Thế này không phải là công tử cố tình gây khó dễ cho tại hạ sao?”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng cười: “Gây khó dễ cho người? Nếu thật sự cảm thấy khó xử, thì hãy bảo ông chủ thật sự của các người ra nói chuyện với ta đi!”

Thanh Sơn sừng sốt, trầm giọng nói: “Ta chính là chủ nơi này, công tử nói vậy là có ý gì?”

Tần Phong Ảnh hừ một tiếng: “Ngươi hiểu ý của ta mà!” Hắn ta thật sự có chút hiếu kỳ với ông chủ đứng sau tấm màn của xưởng binh khí này. Người như vậy, nếu có thể kéo về làm người của mình, sẽ có lợi rất nhiều.

Thanh Hạm thăm hít sâu một hơi, đứng cạnh Thanh Sơn nói: “Nếu công tử thật sự muốn bàn chuyện với ông chủ của chúng ta, thì cũng nên tỏ thành ý một chút, cứ cố tình gây khó dễ như thế cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

Tần Phong Ảnh khẽ cười mỉm, mắt đầy hứng thú nhìn Thanh Hạm nói: “Nghe giọng điệu của vị huynh đệ này, hình như có chút ý kiến với tại hạ thì phải?”

Thanh Hạm cũng mỉm cười nói: “Ta chỉ là một thị vệ nho nhỏ, mà công tử lại là khách hàng lớn nhất của xưởng binh khí chúng ta, ta đâu dám có ý kiến gì! Hơn nữa, chuyện lần này, cũng là do bên chúng ta thất tín trước, dù có bị công tử gây khó dễ cũng là chuyện thường tình. Có điều, ta thấy công tử là một người vô cùng thông minh, tất nhiên cũng biết cố tình gây khó dễ như thế cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa, ông chủ đã giao hết mọi việc cho Thanh Sơn xử lý, ý của hắn cũng là ý của ông chủ chúng ta.” Sợ Tần Phong Ảnh nhận ra giọng mình, nên Thanh Hạm cố gắng dùng nội lực thay đổi giọng nói.

Tần Phong Ảnh cười ha hả nói: “Xưởng binh khí Tiềm Dương quả nhiên là nơi ngoa hồ tàng long, ngay cả một thị vệ nho nhỏ thế này mà mồm miệng cũng thật lạnh lợi. Không biết phải xưng hô với vị huynh đệ này thế nào đây? Người như ngươi, chỉ làm thị vệ thì đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi. Nếu ngươi có hứng thú, có thể đến làm chủ hạ của ta, ta sẽ bảo đảm cho ngươi cả đời vinh hoa phú quý.” Hắn nhận thấy, khi Thanh Hạm nói chuyện, trong mắt đầy thần thái, cực kỳ không tương xứng với khuôn mặt hết sức bình thường đó, nên hắn cũng đoán ngay, có lẽ năng dịch dung, lại càng tin chắc rằng năng chính là ông chủ thật sự của nơi này.

Thanh Hạm lạnh nhạt nói: “Tại hạ họ Nghê, tên là Đại Dã! Đa tạ ý tốt của công tử! Nhưng ông chủ của xưởng binh khí này có ơn cứu mạng ta, ta đã từng thề cả đời phải trung thành với ngài ấy, đành phải làm công tử thất vọng rồi.” Nghê Đại Dã, cụ tổ nhà ngươi, dám kéo người công khai như vậy, đúng là quá đáng mà.

Nghê Đại Dã: 倪大野[ni da ye] đọc hơi giống với你大爷[ni da ye] (đại gia ngươi. Cũng là một câu chửi ở vùng Bắc Trung Quốc)

Tần Phong Ảnh lâm bảm lập lại: “Nghê Đại Dã?” Thấy đáng về bình tĩnh của Thanh Hạm, hắn ta lại nói tiếp: “Tại hạ bội phục nhất những người có tình nghĩa. Khí phách của Nghê huynh đệ thật khiến người ta phải tán thưởng. Có điều, ta tự nhận thấy thân phận của mình cũng không thấp, nếu không gặp được ông chủ của các ngươi, thì chuyện này không cần bàn thêm nữa.” Hắn thật sự muốn nhìn xem năng có thể chống chọi bao lâu.

Thanh Hạm nhìn hắn nói: “Công tử làm thế này, đúng là ép chúng ta quá. Có điều, hành tung của ông chủ chúng ta trước giờ vẫn rất mờ hồ, nếu công tử thật sự muốn gặp ngài, thì thật không khéo, đã rất nhiều ngày nay không thấy ngài ở xưởng. Hơn nữa, vừa rồi ta cũng đã nói, ông chủ sắp đặt hết mọi việc, Thanh Sơn có thể xử lý chuyện trong xưởng thay ngài, công tử cần gì phải làm khó đám hạ nhân như chúng ta.”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta cho các ngươi hai lựa chọn. Hoặc là đền bù lại toàn bộ số hàng hỏng trong vòng nửa tháng, hoặc là bảo ông chủ các ngươi tới gặp ta.”

Bọn họ càng cố gắng từ chối như vậy, Tần Phong Ảnh lại càng muốn gặp người đứng sau bức màn này. Hắn cảm thấy, người có thể sản xuất binh khí lớn thế này, nhất định là người phi thường. Thật ra, lần này hắn đến đàm phán chỉ là cái cớ, còn chủ yếu là muốn tìm cơ hội đến gặp ông chủ của xưởng binh khí Tiềm Dương. Hơn nữa, hắn cũng là kẻ cực kỳ tự phụ, muốn lôi kéo ông chủ xưởng binh khí này thành người của mình, đến lúc đó, không bao giờ phải lo không có binh khí nữa. Có một lực lượng mạnh mẽ như xưởng binh khí này làm hậu thuẫn, thì muốn kéo Tần Phong Dương từ ngôi vị Hoàng đế xuống cũng không khó khăn gì.

Thanh Hạm thờ dãi: “Một khi công tử đã muốn gặp ông chủ của chúng ta như vậy, thì thế này đi. Nếu công tử có thể kiên nhẫn, thì đành để công tử chịu thiệt thòi, ở lại đây một đêm, giờ tý ngày mai chúng ta gặp lại. Không biết ý công tử thế nào?”

Tuy Tần Phong Ảnh đã thăm xác định được thân phận của năng, nhưng sau khi năng nói vậy, hắn lại không khỏi chú ý năng hơn, trong lòng cũng trầm nghi hoặc, năng muốn mình ở lại đây một đêm là có ý gì? Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, không cần biết năng bày binh bố trận gì, dù sao cũng chẳng thể làm gì được hắn. Hiện giờ hắn cũng không có chuyện gì quá gấp, nếu có thể lôi kéo năng thành người của mình, ở lại một đêm có sao?

Tần Phong Ảnh khẽ cười nói: “Vốn ta cũng rất bận rộn, nhưng thật sự hiếu kỳ với ông chủ các ngươi. Có được một tổng quản xuất sắc như Thanh Sơn, lại có một thị vệ như Nghê huynh đệ, ta thật muốn nhìn xem hắn là thần thánh phương nào.” Nếu năng đã muốn chơi, thì hắn cũng sẽ chiều ý năng.

Mắt Thanh Hạm cũng đầy ý cười: “Ngày mai công tử sẽ biết ngay, ông chủ của chúng ta chẳng qua cũng chỉ là một người rất bình thường mà thôi. Hôm nay công tử vất vả đường xa đến đây, mời công tử đi nghỉ trước.”

Tần Phong Ảnh cười ha ha, hứng thú nói: “Vậy sao? Vậy ta sẽ mở to mắt mà chờ gặp ông chủ ‘rất bình thường’ của các ngươi.” Hắn thật sự muốn nhìn xem năng sẽ chơi trò gì.

Thanh Hạm chỉ mỉm cười, không trả lời. Thanh Sơn tự đưa Tần Phong Ảnh về phòng khách nghỉ ngơi.

Tần Phong Ảnh đi khuất, Thanh Hạm liền cười lạnh. Khoảng một khắc sau, Thanh Sơn quay lại, hắn không nhìn được, hỏi: “Trang chủ, cô thật sự định dùng diện mạo thật gặp hắn sao?”

Thanh Hạm khẽ hừ một tiếng nói: “Dùng diện mạo thật gặp hắn à? Hắn xứng sao?”

Thanh Sơn nhìn Thanh Hạm nói: “Vây ý trang chủ là...”

Thanh Hạm gõ nhẹ vào đầu hấn một cái nói: “Thanh Sơn gốc gác, huynh không định dịch dung cho ta một diện mạo khác à?”

Bị nàng gõ đầu, Thanh Sơn cũng chợt hiểu ra: “Thuộc hạ hiểu ý trang chủ rồi.”

Lạc Thành đứng bên cạnh hỏi: “Nhưng mà trang chủ, nếu cô đã thật sự muốn đàm phán với hấn, sao hôm nay không làm luôn?”

Mắt Thanh Hạm khẽ loé lên một tia sáng: “Chẳng lẽ hai người không phát hiện sao? Hấn đã đoán ra ta chính là chủ nhân của nơi này. Có thể các huynh không biết rõ tính tình của Tần Phong Ảnh, nhưng ta lại hiểu rất rõ ràng, hơn nữa, năm đó hấn đã gây biết bao nhiêu chuyện cho ta, không thể quên được. Hôm nay ta giữ hấn lại, vì e rằng hấn đến lần này còn vì mục đích khác. Cho hấn một chút thời gian thăm dò, không phải là rất thú vị sao?” Mắt nàng thoáng có vẻ đùa vọt, trò chơi này, càng chơi càng vui.

Thật ra, vừa rồi Tần Phong Ảnh cũng đã nói ý đồ của mình, Thanh Hạm cũng hiểu rằng, hấn muốn nàng bán mạng vì hấn. Vận mệnh thật nực cười, trải qua luân hồi, trải qua bày mưu tính kế, dù ai thắng ai thua, thì trò chơi này cũng thật phần khích.

Thanh Sơn lại hỏi: “Trang chủ, hấn muốn thăm dò cái gì?” Tuy thủ vệ của xưởng binh khí Tiềm Dương rất nghiêm ngặt, nhưng cũng chỉ là ra vẻ với người ngoài mà thôi, vì sản xuất binh khí, nên mọi việc phải cẩn thận hơn hấn. Nhưng bản thân hấn lại biết rất rõ, ở đây làm gì có bí mật gì, Tần Phong Ảnh có thể thăm dò được gì chứ?

Thanh Hạm thờ dãi: “Thanh Sơn, ta nên nói với huynh thế nào đây? Có phải huynh càng có tuổi sẽ càng gốc không? Chuyện hấn phải thăm dò rất nhiều, có lẽ, chuyện khiến hấn thấy hứng thú nhất, chính là thân phận của ta. Nhưng hấn càng muốn biết, ta lại càng không cho hấn biết. Huynh phân phó xuống dưới, trong hôm nay, trừ phòng khách và hoa viên, không để cho hấn đi đến những chỗ khác nữa, cho hấn nếm thử mùi vị ở trên địa bàn của người khác như thế nào đi.”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Thanh Sơn không khỏi sờ sờ mũi, hấn già rồi sao? Đâu có đâu? Đâu có già tí nào, năm nay hấn cùng lắm cũng mới chỉ hai mươi tám tuổi, còn chưa cưới vợ nữa.

Thanh Sơn nhìn Thanh Hạm nói: “Nhưng mà, với tính cách của hấn, sao có thể ngoan ngoãn ngồi yên trong phòng khách, chắc chắn sẽ đi xung quanh thăm dò.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hấn một cái nói: “Đương nhiên ta biết với tính cách của hấn, sẽ không thể nào ngoan ngoãn ở trong phòng. Nhưng nếu hấn muốn đi đâu, đều phải người ngăn cản, phải cho hấn thêm hai người hầu nữa. Hai người này, dù có bị hỏi gì cũng đều phải nói không biết. Hấn đi đâu, thì hai người kia phải theo hấn đến đó. Càng như vậy, hấn sẽ càng không yên tâm.”

Thanh Sơn lộ vẻ vui sướng, nhất thời cũng hiểu được tính toán của Thanh Hạm. Trang chủ này của hấn, thật sự là càng ngày càng khôn khéo. Hấn còn nhớ năm đó, cô gái này đau lòng đến muốn chết đi, nhưng trải qua vài năm tôi luyện trong sóng gió thương trường, giờ nàng đã hoàn toàn lột xác, trở thành một thương nhân vô cùng khéo léo. Bản lĩnh nắm bắt và phân tích lòng người cũng mạnh mẽ hơn hấn nhiều. Giả giả thật thật, lạt mềm buộc chặt, mấy thủ pháp này, nàng đã chơi đến nhuần nhuyễn rồi, hấn cảm thấy mình thật sự không bằng...

Nhìn thấy ánh mắt tự tin và tính toán của Thanh Hạm, Thanh Sơn lại không khỏi nhớ đến Lăng Nhược Tâm năm xưa, hai người này thật sự càng ngày càng giống nhau. Có điều, khi nghĩ đến Lăng Nhược Tâm, Thanh Sơn lại thấy đau lòng thay cho Thanh Hạm, cô gái si tình này, không biết đến bao giờ mới hết hy vọng!

Đêm xuống, Thanh Hạm ngồi một mình dưới ánh đèn, tay cầm chiếc gậy của Lăng Nhược Tâm năm đó nàng túm lại được, trong lòng vô cùng vắng lặng, đau đớn. Thật ra, chính nàng cũng hiểu rõ, chỉ sợ rằng hấn đã không còn trên đời này nữa, nhưng nàng thật sự không buông xuống được, luôn tự lừa gạt mình, hấn vẫn còn sống...

Cũng vì có suy nghĩ này trong đầu, mà nàng có thể chống trụ suốt mấy năm qua. Có người nói, thời gian là một liều thuốc diệu kỳ, sẽ làm cho con người ta quên đi rất nhiều chuyện, kể cả tình cảm khắc cốt ghi tâm. Nhưng Thanh Hạm không thấy đúng, trong lòng nàng, tình cảm dành cho Lăng Nhược Tâm chẳng những không phai đi theo năm tháng, mà ngược lại, càng sâu sắc, càng nồng đậm hơn.

Đôi khi, nàng cũng tự khuyên nhủ chính mình, buông tay đi! Tội gì phải tự làm khó mình như thế, nhưng mỗi khi đêm về, những ký ức khi hai người bên nhau lại như sóng biển ào ào kéo tới, vô cùng rõ ràng. Thời gian không xóa mờ đi trí nhớ của nàng, ngược lại, lại càng ngày càng rõ...

Nàng khẽ nhếch miệng cười khổ, trước kia, nàng vẫn cho rằng mình là một người rất thoải mái, nhưng giờ mới biết, nàng không thoải mái chút nào. Trong tình yêu, nàng như một ngọn lửa nóng bỏng, dù bị cháy cũng không hối hận.

Không biết sao, tự dung nàng lại nhớ đến Tống Văn Chi, không khỏi thờ dãi. Mấy năm gần đây, sau chuyện của Tô Tích Hân, Đại sư huynh nàng còn trải qua chuyện gì nữa? Sao lại biến thành như vậy? Với tính cách của huynh ấy, sao có thể làm tay sai cho người khác? Rốt cuộc vì sao huynh ấy phải làm như vậy? Chẳng lẽ, có một số việc, mất đi rồi thực sự không thể tìm lại được nữa sao?

Thanh Hạm còn nhớ khi nàng bị Huyền Cơ Tử phạt, hấn lén đưa cơm cho nàng, đó từng là thời gian vô cùng ấm áp, khác hẳn sự tàn khốc của hiện tại. Nàng thầm thờ dãi, cả đời này, e là nàng phải phụ Tống Văn Chi. Thâm tình của huynh ấy, nàng không thể đón nhận, trong lòng nàng không có vị trí nào cho hấn, nhưng cũng không muốn hai người đi đến mức không còn chút tình nghĩa nào.

Tống Văn Chi có lẽ cũng có tâm sự riêng, nhưng nàng thật sự không hiểu được. Chẳng lẽ hai người phải trở mặt với nhau thật sao? Thanh Hạm khẽ

nhắm mắt lại. Trờ mặt, nàng thật sự không muốn, đó là người thân thiết nhất với nàng. Trên đời này, sau khi không biết tung tích của Đoàn Lạc Trần, thì nàng đã coi hấn và Huyền Cơ Tử là người thân thiết nhất của mình.

Thanh Hạm hít sâu một hơi, lại nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, một bóng đen thoáng vụt qua cửa phòng nàng.

Thanh Hạm hơi hoảng hốt, nghĩ một chút rồi nhét giày vào ngực áo, với tay lấy bội kiếm, nhanh chóng vọt ra khỏi phòng.

Thân thủ của bóng đen kia cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ nhảy lên xuống vài cái đã ở bên ngoài kho hàng của xưởng binh khí.

Thanh Hạm thâm cười lạnh, có lẽ đây chính là bóng đen mà thợ rèn kia nhắc tới! Có điều, trong lòng nàng lại thấy hơi kỳ quái, vóc dáng của bóng đen kia, nhìn không giống Tống Văn Chi, cũng không phải Tần Phong Ảnh. Thân hình của người đó không phải rất cao, nhưng nhìn có vẻ rất quen, tim nàng bỗng đập nhanh hơn, nhất thời lại không nghĩ ra là đã từng gặp ở đâu. . .

Thanh Hạm suy nghĩ mãi, nhưng cũng không nghĩ ra được người kia rốt cuộc là ai. Sâu trong trí nhớ của nàng, nàng thật sự không nhớ ra được có đối thủ nào mà có thân thủ mạnh mẽ, sắc bén thế này. Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, nàng nhẹ nhàng đi theo sau người kia, xem rốt cuộc hấn muốn làm gì.

Người kia quan sát độ cao của tường bao, nhún nhẹ người bay lên, sau khi nhìn quanh một lúc, liền nhẹ nhàng lên vào kho hàng. Thanh Hạm khẽ cười, xem ra nàng hiểu lầm Tống Văn Chi rồi. Có lẽ chuyện binh khí bị huỷ không liên quan tới huynh ấy. Nghĩ vậy, trong lòng nàng lại thấy thoải mái hơn một chút. Dù thế nào, nàng cũng không muốn đối địch với Tống Văn Chi.

Có điều, Thanh Hạm chỉ vừa thở phào một hơi, lại phát hiện có điều kỳ lạ, bóng đen kia, rõ ràng là lần đầu tiên đến kho hàng. Lúc hấn xoay người lên tường, rõ ràng có quan sát một lúc mới xuống. Sau khi vào trong, có vẻ cũng chưa quen thuộc. Chẳng lẽ, người này và người phá hỏng binh khí là hai người khác nhau?

Thanh Hạm trốn trong góc phòng, thấy người kia quan sát trong kho hàng một lúc rồi trèo tường ra ngoài, mà không làm chuyện gì khác. Trong lòng nàng càng thấy nghi ngờ hơn, nhưng cũng cực kỳ tò mò về thân phận của người này, lập tức không suy nghĩ nhiều nữa, nhẹ lao người bám sau bóng đen kia.

Bóng đen đó, rõ ràng là cảm thấy bị người theo dõi, hấn đi dọc theo con đường, lẫn vào rừng cây. Nhìn hành động của người kia, Thanh Hạm cũng cảnh giác hơn, tuy nàng cũng là kẻ tài cao, mặt lớn, đây cũng là địa bàn của nàng, nhưng khinh công của bóng đen kia rất giỏi. Hơn nữa, thân thủ của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, về lý mà nói, lẽ ra sẽ rất khó phát hiện mới đúng. Vậy mà dường như bóng đen kia đã phát hiện ra hành tung của nàng, khiến nàng không thể không bội phục sự nhạy bén của người nọ.

Sau khi vào rừng, bóng đen kia lạnh lùng nói: “Các hạ theo dõi ta lâu như vậy, cũng nên hiện thân đi.” Giọng nói hơi lạnh lùng, vô cùng xa lạ.

Thanh Hạm thâm hít sâu một hơi, đang định bước ra, thì lại nghe Tần Phong Ảnh cao giọng nói: “Thân thủ của các hạ thật tốt, lại có thể theo dõi ta đến tận xưởng binh khí Tiềm Dương, bản lĩnh không nhỏ.”

Nghe thấy giọng của Tần Phong Ảnh, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, sao hấn cũng theo đến đây? Nhưng nghĩ kỹ một chút, thì nàng cũng hiểu ngay được, với sự khôn khéo của Tần Phong Ảnh, muốn thoát khỏi hai người hầu bên cạnh là chuyện quá dễ dàng. Xem ra, nàng bày kế nghi binh với hấn cũng có tác dụng.

Bóng đen kia nói: “Bản lĩnh của ta, so với bản lĩnh của Thái tử Phong Ảnh, thì cũng chẳng là gì cả.”

Tần Phong Ảnh cười nói: “Nếu các hạ đã biết thân phận của ta, theo dõi ta lâu như vậy, không biết người rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có ý đồ gì?”

Bóng đen kia cũng cười nói: “Với sự khôn khéo của Thái tử, thì làm gì không đoán được ý đồ của ta?!”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Ta tự thấy mình đã gặp vô số người, không có vấn đề gì mà ta đoán không ra, nhưng lại không đoán ra được thân phận của các hạ, càng không biết chút nào về ý đồ của người.”

Bóng đen nói: “Ý đồ của ta rất đơn giản, chỉ muốn biết rốt cuộc Thái tử điện hạ muốn làm gì, sau đó, giúp người một tay.”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Những lời này của các hạ khiến ta thấy rất kỳ quái, nếu người muốn giúp ta, sao lại không hiện thân, cả ngày chỉ lén lút bám theo ta?! Nếu không biết chuyện, còn tưởng người muốn hại ta. Có điều, ta thấy người theo dõi ta lâu như vậy, nhưng cũng không làm gì hại ta. Thật sự không thể đoán ra được.”

Bóng đen kia lạnh lùng nói: “Hiện giờ người không đoán ra ý đồ của ta, cũng không quan trọng. Người chỉ cần biết rằng, ta sẽ không hại người, thế là đủ rồi. Còn về thân phận của ta, sau này người sẽ biết. Người đi đường xa tới xưởng binh khí Tiềm Dương, ngoài chuyện muốn biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì còn có ý muốn kéo chủ nhân của nơi này về dưới trướng mình. Ta có thể nói cho người biết một phần, có người muốn âm thầm phá hỏng kế hoạch của người, không liên quan gì đến người của xưởng binh khí này.”

Ánh mắt Tần Phong Ảnh hơi biến đổi, lạnh giọng nói: “Sao người biết? Hay người chính là ông chủ đứng đằng sau của nơi này?”

Người kia cười ha ha nói: “Làm sao ta biết được, thì người không cần biết. Hơn nữa, nếu ta thật sự là chủ nhân của nơi này, cũng sẽ không ở đây nói nhiều với người như thế làm gì, có chuyện gì ngày mai tìm người bàn bạc là được.”

Tiếng cười của hắn hơi trầm thấp, khiến Thanh Hạm giật mình. Trong lòng nàng dâng lên cảm giác hiếu kỳ mãnh liệt với thân phận của hắn. Từ câu chuyện của họ, có thể hiểu được, người kia theo dõi Tần Phong Ảnh đến tận đây, nhưng hắn chỉ vào kho hàng một lúc đã đoán được đại khái nguyên nhân vì sao binh khí bị gãy. Năng lực quan sát của người này thật không phải mạnh mẽ bình thường đâu!

Tần Phong Ảnh nhìn hắn nói: “Vì sao ta phải tin ngươi?”

Bóng đen kia đáp: “Ngươi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Mọi chuyện là như thế. Nếu ngươi hiếu kỳ, có thể vào kho hàng xem kỹ một chút là hiểu ngay ta có lừa ngươi hay không.”

Tần Phong Ảnh cười lạnh: “Vậy sao?” Vừa dứt lời, hắn liền lao tới muốn giật khăn che mặt của bóng đen kia.

Động tác của Tần Phong Ảnh cực kỳ nhanh, nhưng bóng đen kia lại như đã lường trước, khẽ nghiêng người, né tránh được sự công kích của hắn, lật tay tung một chưởng, đánh lui Tần Phong Ảnh.

Bóng đen kia lạnh lùng nói: “Thái tử làm vậy là vì muốn biết thân phận của ta sao? Có điều, thủ đoạn kiểu này không được hay cho lắm đâu. Hơn nữa, ta và Thái tử vốn cùng có lập trường chung, nếu ngươi cố tình ép buộc, thì đừng trách ta xuống tay vô tình!” Giọng của hắn vốn đã rất lãnh đạm, lúc này, ngữ điệu càng thêm lạnh lùng khiến Thanh Hạm cảm thấy sát khí rõ rệt.

Nghe hắn nói vậy, Tần Phong Ảnh hơi cứng người lại, như rất giận dữ, nhưng lại cố nén lại không dám phát tác ra, oán hận nói: “Sẽ có một ngày ta biết được thân phận của ngươi.” Dứt lời, hắn phẩy tay áo, bỏ đi.

Nhìn theo bóng Tần Phong Ảnh, bóng đen kia hừ một tiếng, nhưng vẫn đứng tại chỗ, không động đậy. Chờ Tần Phong Ảnh đi khuất, hắn mới lạnh lùng nói: “Nấp ở phía sau xem lâu như vậy, có phải cảm thấy rất thú vị không?”

Thanh Hạm hơi sững sốt, biết hắn đang nói với nàng, liền đi từ sau gốc cây ra: “Phản ứng của các hạ thật nhạy bén, ta còn tưởng có thể giấu được ngươi, không ngờ vẫn bị ngươi phát hiện.”

Bóng đen kia thân nhiên nói: “Thân thủ của các hạ cũng rất tốt, khiến tại hạ phải bội phục. Nếu không phải vừa rồi ngươi đập vào cành cây gãy, chi e là ta cũng không phát hiện được sự tồn tại của ngươi.”

Thanh Hạm nhớ vừa rồi khi hắn lên tiếng, nàng định bước ra ngoài, có đập vào một cành cây gãy rất nhỏ, không ngờ lại để hắn phát hiện ra, liền cười ha ha nói: “Thân thủ của ta so với phản ứng của ngươi, rõ ràng là kém hơn nhiều.”

Bóng đen kia lạnh lùng nói: “Nếu ta đoán không sai, các hạ chính là ông chủ thật sự của nơi này! Có thể kéo được Thanh Sơn và Lạc Thành về dưới tay mình, các hạ thật có bản lĩnh!”

Thanh Hạm lại kinh hãi lần nữa, hắn biết Thanh Sơn cũng không có gì kỳ quái, vì hắn vẫn theo dõi Tần Phong Ảnh, Thanh Sơn có vài lần giao hàng cho hắn ta. Nhưng nếu biết cả Lạc Thành thì quá kỳ lạ, thanh danh của Lạc Thành trên giang hồ cũng không lớn, suốt mấy năm qua đều ở trong xưởng binh khí, hầu như không lộ mặt trên giang hồ.

Thanh Hạm liền hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bóng đen kia hừ một tiếng nói: “Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là mục đích của chúng ta giống nhau.”

“Mục đích giống nhau à?” Thanh Hạm thích thú nhìn hắn nói: “Ta chỉ là một thương nhân bình thường, muốn kiếm được nhiều bạc mà thôi. Còn ngươi lại theo dõi Tần Phong Ảnh tới tận nơi này, dường như mục đích cũng không tầm thường.”

Bóng đen kia cười lạnh: “Người thông minh không nói lời thừa. Nếu ngươi nói mình chỉ là một thương nhân bình thường, đi lừa đứa trẻ ba tuổi thì còn được, chứ Tần Phong Ảnh chắc chắn sẽ không tin. Và ta cũng không tin.”

Thanh Hạm nhận thấy, khi hắn nói chuyện với Tần Phong Ảnh, tuy hắn nói rằng muốn giúp Tần Phong Ảnh, nhưng không thể nhìn ra chút tôn kính nào trong hành động của hắn. Còn khi hắn nói chuyện với nàng, lại có vẻ cực kỳ khinh thường. Trong lòng nàng cũng bắt đầu bốc hỏa, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi đã đoán được thân phận của ta, còn dám nói chuyện với ta như vậy, không sợ ta giết ngươi sao?”

Bóng đen kia thân nhiên nói: “Giết ta à? Võ công của ngươi tuy rất tốt, nhưng còn cách cảnh giới có thể giết được ta một khoảng xa.” Vừa dứt lời, hắn liền lật tay tấn công Thanh Hạm. Chiêu thức sắc bén, sát khí rõ rệt, làm nổi lên một luồng gió, khiến lá cây lay động mạnh.

Thanh Hạm thəm buồn cười, người này thật thú vị. Vừa rồi Tần Phong Ảnh bất ngờ tấn công hắn, giờ hắn lại dùng cách này với nàng!

Thanh Hạm chuyển người né tránh sát chiêu của hắn, tung chưởng đánh thẳng vào mặt hắn. Bóng đen kia dường như cũng bị kinh hãi, tung người lùi về sau, xoay mình tránh thoát sát chiêu của nàng.

Sau khi đứng lại, bóng đen kia hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?” Giọng nói lạnh như băng lúc này lại hơi run rẩy.

Thanh Hạm oán hận vừa rồi hắn ra đòn độc, liền tức giận, rút bội kiếm lao về phía hắn: “Ta là tổ tông nhà ngươi!”

Bóng đen kia nghe thấy vậy, nghiêng người né tránh, giận dữ nói: “Tổ tông nhà ta không giống như cái dạng nhà ngươi đâu!” Tay hắn tung lên, rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra.

Lúc đầu, Thanh Hạm thấy trên người hắn không có vũ khí gì, nên mới rút kiếm định dùng một chiêu chế ngự hắn. Không ngờ hắn lại giấu nhuyễn kiếm ở thắt lưng. Đợi đã... nàng đã từng nhìn thấy một người dùng binh khí như vậy. Trong lòng nàng vừa sợ hãi, vừa nghi hoặc, nhìn chiêu thức của bóng đen kia lại rất quen thuộc, khiến những chiêu thức vốn rất sắc bén của nàng, giờ vì nghi ngờ mà cũng dần trở nên vô lực.

Thế tấn công của bóng đen kia cực kỳ lợi hại. Nàng đành phải tung người né tránh, xoay người túm lấy cành cây bên cạnh, hành động này cũng khiến thứ gì đó rơi từ ngực áo nàng ra.

Bóng đen kia thấy nàng lùi cực kỳ nhanh, biết ngay rằng nếu giao đấu trực diện với nàng, hắn sẽ không thể chiếm được thế thượng phong, liền lật cổ tay áo, phóng một loạt ám khí về phía nàng, vô cùng lạnh lùng, nhanh, độc. Vừa nhìn tốc độ của ám khí, Thanh Hạm biết chúng rất lợi hại, đành thi triển Thái Vân Tung cực nhanh để né tránh.

Trong khoảnh khắc Thanh Hạm đang né tránh ám khí, bóng đen kia lại lao vút tới, nhặt vật gì đó mà Thanh Hạm vừa đánh rơi lên.

Sau khi tránh được ám khí của hắn, nhìn thấy tay hắn đang cầm chiếc giày năm đó Lăng Nhược Tâm rơi xuống vách đá để lại, Thanh Hạm giận dữ quát: “Trả lại giày cho ta!” nàng quá nôn nóng, cũng quên không giấu đi giọng nói vốn có của mình.

Sau khi bóng đen kia nhìn thấy chiếc giày, hai mắt rực sáng, lại nghe giọng nói của nàng, hắn liền nghi ngờ nhìn Thanh Hạm hỏi: “Chiếc giày này ở đâu ra? Rốt cuộc ngươi là ai?”

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Gặp lại ở chuồng heo

Ads Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Thanh Hạm tròn trĩnh hai mắt nhìn bóng đen kia nói: “Đồ này lấy ở đâu ra thì liên quan cái rắm gì đến ngươi? Mau trả lại cho ta, nếu không, ta sẽ cho ngươi hối hận cả đời. Hơn nữa, muốn hỏi ta là ai, thì hãy nói cho ta biết ngươi là ai trước đi?” Suốt năm năm nay, chiếc giày này vẫn luôn ở bên nàng, trở thành vật quý giá nhất của nàng.

Bóng đen kia cũng không giận dữ, chỉ liếc mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Hối hận cả đời à? Ta e là ngươi mạnh miệng vậy thôi. Trên đời này, không có chuyện gì có thể khiến ta hối hận. Ta chỉ thấy rất lạ, đây là một chiếc giày nam bình thường, ngươi cuống quýt lên thế làm gì chứ?” Trong bóng đêm, hai tròng mắt đen láy của hắn như loé sáng, vô cùng có thần thái.

Thanh Hạm nắm chặt bội kiếm trong tay, hai mắt như muốn phun lửa, lạnh lùng nói: “Ta cuống hay không, không liên quan đến ngươi. Nhưng nếu ngươi không trả giày lại cho ta, ta cam đoan đêm nay ngươi sẽ không thể thoát khỏi khu rừng này.” Nàng không hề mạnh miệng, mà là thực sự nổi giận, sát khí cũng bắt đầu nổi lên. Bây giờ, nàng đã không còn là cô bé lòng mềm nhũn như kẹo đường của mấy năm trước nữa, giết người, đối với nàng mà nói, là chuyện không hề khó khăn gì. Huống chi, người kia còn cầm đồ vật quý giá nhất của nàng trong năm năm qua.

Bóng đen kia khẽ cười: “Đây là lời nói khoác lác lớn nhất mà ta từng nghe! Ta muốn đi đâu, không ai có thể ngăn cản được.” Ánh mắt của hắn hơi đảo, trong mắt thoáng có ý cười: “Ta thật sự hơi ngạc nhiên, trong chiếc giày này có cái gì mà khiến ngươi cuống cuồng lên như thế. Để ta mở ra xem.”

Vừa dứt lời, bóng đen kia vận lực, nhẹ tay xé một chút, chiếc giày kia đã rách thành hai mảnh. Sau khi xé rách ra, hắn quan sát một lúc rồi nói: “Chỉ là một chiếc giày bình thường thôi, có gì đặc biệt đâu mà căng thẳng thế chứ?”

Thanh Hạm bị hành động của hắn làm cho sững sờ mất một lúc. Chờ đến khi nàng hồi phục tinh thần, thì chiếc giày đã thành từng mảnh nhỏ. Nàng giận đến run người, mắng: “Khốn kiếp!” Bội kiếm vung lên đâm về phía hắn.

Bóng đen kia cười khê nói: “Ta có khốn kiếp đến đâu, thì cũng còn kém người nào đó. Coi một à đàn bà dâm đẳng như bảo bối, nếu chủ nhân chiếc giày này nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ thế nào.” Nhìn thấy mũi kiếm của Thanh Hạm đã đến trước mặt, hắn không né tránh, chỉ trầm giọng hỏi: “Thanh Hạm, là nàng sao?” Giọng nói của hắn hơi biến đổi, không lạnh như băng giống lúc trước, mà lại êm như nước suối, hơi khàn khàn, cũng hơi run rẩy.

Vừa nghe thấy giọng nói kia, Thanh Hạm giống như bị sét đánh, không thể cử động nổi nữa, chiêu kiếm trong tay lúc này cũng khựng lại, nàng tròn trĩnh mắt nhìn bóng đen kia.

Giọng nói đó, là giọng nói mà cả đời này Thanh Hạm cũng không thể quên được. Mấy năm nay, nàng vẫn luôn đau khổ tìm kiếm chủ nhân của giọng nói đó. Nàng đã từng thất vọng, đã từng tuyệt vọng, rồi lại lần nữa xóc lại tinh thần, tự nhủ rằng hắn sẽ không sao. Cuộc đời nàng cũng không làm chuyện xấu xa gì, ông trời sao có thể bắt nàng giữ nổi tương tư cả đời chứ.

Thanh Hạm vùng kiểng lên cao, ngơ ngác hỏi hân: “Rốt cuộc ngươi là ai?” Nhìn thấy đôi mắt đen sâu như nước hồ kia, khiến lòng nàng không kìm được mà nhảy lên điên cuồng, nàng tự nói với mình: Là chàng, đúng là chàng! Cả đời này nàng cũng không quên được đôi mắt sáng như sao kia! Ánh mắt nàng, cũng từ cực kỳ giận dữ chuyển thành vui mừng khôn xiết.

Bóng đen kia có vẻ rất hài lòng với kết quả như thế, bỗng hân nghe thấy một loạt tiếng bước chân nho nhỏ vang lên, ánh mắt của hân hơi đảo, khẽ cười với Thanh Hạm rồi biến mất trong rừng đêm.

Thanh Hạm vừa kịp phản ứng, thì hân đã biến mất trước mặt nàng, khiến nàng kinh hãi, lúc này đằng sau lại vang lên những tiếng bước chân. Nàng quay đầu, thì ra là Tần Phong Ảnh.

Hoá ra, sau khi Tần Phong Ảnh rời đi, đột nhiên hân nhớ tới một việc, liền quay lại. Nhìn thấy Thanh Hạm ngơ ngác đứng đó, hân cũng hoảng hốt, hỏi: “Nghe huynh đệ, sao ngươi lại đứng đây?” Vì sao giữa đêm hôm khuya khoắt này mà ‘hân’ cũng chạy đến đây? Chẳng lẽ cũng vì bóng đen vừa rồi?

Nghe thấy giọng hân, Thanh Hạm cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh: “Vừa rồi, khi ta đang tuần tra trong xưởng binh khí, phát hiện một bóng đen, nên theo dõi tới đây. Vừa rồi ta cũng giao thủ với hân, nhưng vì công tử chạy tới, khiến ta phân tâm, để hân chạy thoát mất.” Nàng nói nửa thật nửa giả, cố gắng giấu đi tâm trạng của mình, nhìn Tần Phong Ảnh nói: “Không biết nửa đêm công tử chạy tới đây làm gì?”

Nghe nàng hỏi, Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Ta cũng nhìn thấy một bóng đen, theo dõi tới đây, không ngờ gặp Nghê huynh đệ, chúng ta đúng là có duyên.”

Thanh Hạm thầm nghĩ: Con mẹ nó, ai có duyên với ngươi chứ! Nàng thầm oán hận hân khiến hắc y nhân kia kinh sợ mà chạy mất, làm cho nàng đang đầy hy vọng, lại rơi xuống đáy vực tuyệt vọng. Nếu không phải Tần Phong Ảnh đi tới đây, thì nàng nhất định sẽ biết được người kia có phải là hân hay không. Nàng lạnh lùng nói: “Có lẽ vậy. Nhưng gần đây, nơi này thường có mãnh thú xuất hiện, Tần công tử là khách quý của xưởng binh khí chúng ta, lỡ có sơ xuất gì, khi ông chủ chúng ta về, e sẽ lấy đầu ta mất. Để ta hộ tống công tử trở về.”

Lúc này, cảm xúc của Thanh Hạm vô cùng kích động, tất cả chuyện cũ như hiện ra trước mắt, lại thêm những chuyện Tần Phong Ảnh đã gây ra cho nàng, khiến nàng chỉ hận không thể đâm một kiếm giết chết Tần Phong Ảnh tại chỗ, rồi lại tự trấn an mình, nhất định phải nhẫn nại...

Nếu bóng đen kia thật sự là hân, thì theo tình hình vừa rồi, có lẽ hân đã nhận ra nàng. Nếu hân nhận ra, chắc chắn sẽ quay lại tìm nàng. Nghĩ đến chuyện hân còn sống, cũng ở ngay gần bên mình, tay nàng bắt gặp run lên.

Thấy nàng vẫn ra vẻ như vậy, Tần Phong Ảnh cũng không nói gì. Đêm đã khuya, sắc trời cũng tối đen, nếu không, với sự khôn khéo của Tần Phong Ảnh, chắc chắn sẽ phát hiện ra sự khác thường của nàng. Hân giả lá nói: “Ông chủ của Nghê huynh đệ là người thân thiết nhất của các ngươi, làm sao có thể làm ngươi bị thương tổn gì được.”

Thanh Hạm lạnh nhạt nói: “Thân phận của công tử vô cùng tôn quý, bên cạnh cũng có vô số mưu thần, dũng sĩ, nếu bọn họ phạm sai lầm lớn, công tử sẽ hạ thủ lưu tình sao?” Ý của nàng rất rõ ràng, thủ đoạn của ngươi vốn đã vô cùng tàn nhẫn, còn ở đây giả vờ giả vịt làm gì?!

Nhớ năm đó, Lăng Nhược Tâm dốc hết tâm sức giúp hân, cuối cùng lại bị hân tính kế đủ đường, chẳng những hân không có chút biết ơn nào, mà còn vì lợi ích của mình, đẩy Lăng Nhược Tâm vào bước đường cùng.

Tần Phong Ảnh hơi ngần ngừ, nghĩ đến những chuyện xảy ra mấy năm nay, nắm tay bỗng siết chặt lại. Năm đó, hân thiên tính vạn toán, những cuối cùng vẫn thiếu một bước, nếu không, giang sơn rộng lớn này đã sớm là của hân, không cần phải hao tổn tâm lực như bây giờ, chỉ vì muốn đoạt lại những gì vốn là của hân.

Nhìn thấy trên đất có một chiếc giày rách, Tần Phong Ảnh liền hỏi: “Chiếc giày này làm sao thế?”

Thanh Hạm liếc mắt nhìn chiếc giày kia, thản nhiên nói: “Vừa rồi đánh nhau với hắc y nhân kia nên bị xé rách. Nếu không phải vì công tử xuất hiện, thì ta đã bắt được hắc y nhân đó rồi. Kỳ quái thật, xưởng binh khí Tiềm Dương rất hiếm khi xuất hiện người lạ, võ công lại cao cường như thế. Không phải hân đến vì công tử chứ?”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Nghe thị vệ thật khéo đùa, ta làm gì có bản lĩnh đó.”

Thanh Hạm lạnh lùng nói: “Thật ra, công tử có bản lĩnh đó hay không, Nghê Đại Dã ta cũng không quan tâm. Chúng ta là thương thân, kiếm được tiền là tốt rồi, còn về chuyện công tử mua nhiều binh khí của chúng ta như vậy, rốt cuộc là muốn dùng làm gì, nếu ông chủ ta đã không quan tâm thì đương nhiên thủ hạ như chúng ta cũng không quan tâm. Có điều, khi công tử bước vào trong xưởng binh khí Tiềm Dương, thì chúng ta phải chịu trách nhiệm bảo vệ tốt cho sự an toàn của công tử. Nhưng nửa đêm nửa hôm, công tử lại đi lung tung như vậy, rất không an toàn, xin công tử sớm quay về phòng nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, Thanh Hạm không để ý đến hân nữa, đi thẳng về phía trước.

Lời nói của Thanh Hạm cũng khiến hân chợt nhớ ra, hân vốn muốn thăm dò một vài chuyện từ Thanh Hạm, nhưng lại bị nàng đánh lạc hướng hết. Suốt đường đi, hai người không nói câu nào, cùng mang theo những tâm trạng riêng, quay về xưởng binh khí.

Sau khi đưa Tần Phong Ảnh về phòng khách, Thanh Hạm chấp tay với hân nói: “Đêm đã khuya, bên ngoài không an toàn, mời công tử đi nghỉ sớm!” Rồi nàng hơi liếc vào quan sát tình hình trong phòng, hai người hầu kia đều gục xuống bàn ngủ.

Khoé miệng Thanh Hạm khẽ nhếch lên, vỗ nhẹ vai người hầu, vừa vỗ vừa mắng: “Dặn các người hầu hạ công tử cho cẩn thận, các người lại đi ngủ trước. Coi chừng Lạc tổng quản tới lột da các người!”

Mắt hai người hầu kia mơ mơ màng màng, xoa nhẹ gáy mình, lại nghe câu nói dữ tợn của Thanh Hạm, liền đáp: “Xin Nghê thị vệ bỏ quá cho, ngàn vạn lần đừng nói cho Lạc tổng quản. Nếu không chúng ta sẽ bị phạt nặng mất.”

Thanh Hạm hung dữ nói: “Lần này coi như vận khí của hai người tốt, công tử không xảy ra chuyện gì. Nếu lần sau còn có chuyện này nữa, coi chừng cái đầu của các người.”

Mặt hai người hầu lộ vẻ vui sướng, ngoan ngoãn nói: “Không có lần sau nữa, chúng ta nhất định sẽ theo sát công tử mười hai canh giờ!”

Nhìn thấy hành động của nàng, Tần Phong Ảnh cũng hơi nghi hoặc, chẳng lẽ ‘hắn’ không phải là ông chủ của nơi này thật? Trong lòng lại cũng hơi giận dữ, ‘hắn’ nói như thế, nếu hắn cố tình đánh ngất người hầu để chạy đi thăm dò tiếp, khác nào tự mình vạch trần mình.

Tần Phong Ảnh khẽ cười: “Cảm ơn Nghê huynh đệ quan tâm!”

Thanh Hạm cũng cười, ôm quyền chào hắn rồi quay về. Tâm trạng của nàng đang rất bất ổn, xuyên qua hành lang dài thật dài, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mái tóc đen của nàng, nàng khẽ thở dài, lại luôn tự hỏi: là chàng sao? Thật sự là chàng sao?

Suốt năm năm nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự hy vọng thật sự, nhưng rồi lại hơi sợ hãi, sẽ không phải là mừng hụt nữa chứ? Nàng vẫn nhớ rõ, sâu trong trí nhớ của nàng, giọng nói đó, giọng nói vừa trầm thấp, vừa êm ái như nước hồ kia, từng làm cho nàng vừa yêu vừa hận. Giọng nói đó đã sớm xâm nhập vào đến tận xương tủy của nàng, quên không được, gạt đi không xong. Nàng sao có thể quên được, sao có thể nghe nhầm chứ?

Nhưng mà, hắn lại đi như vậy sao? Thanh Hạm hít sâu một hơi, nếu đúng là hắn, sao có thể cứ bỏ mặc nàng mà đi như thế. Nàng không quên được hắn! Nhưng đã nhiều năm như vậy, hắn cũng không hề tìm nàng, có phải đã quên nàng không?! Nghĩ tới chuyện này, nỗi đau thương nồng đậm dâng lên trong lòng nàng.

Tình dứt, lòng đau. . . Nàng cười khổ, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được mùi vị này rồi. Nàng còn nhớ, năm đó khi nàng từ biệt Thương Tổ môn, Huyền Cơ Tử từng nói với nàng: “Thanh Hạm, gặp chuyện gì không thể yêu cầu quá nhiều, thuận theo tự nhiên, nhất là tình cảm, nếu quá cố chấp, chỉ sợ sẽ càng đau lòng!”

Nhưng ngay lúc đó, nàng đâu hiểu được ý của Huyền Cơ Tử! Ngay lúc đó, nàng vừa đơn thuần, vừa chẳng lo âu gì, vốn không hề biết gì đến chuyện tình cảm. Nàng còn nhớ rõ, khi Huyền Cơ Tử nói những lời này, nàng còn tỏ vẻ khinh thường, đồng ý nói: “Trên đời này làm gì có ai lọt được vào mắt con? Cố chấp à? Làm gì có chuyện đó!” Huyền Cơ Tử chỉ lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng từ sau khi Lăng Nhược Tâm rơi xuống đáy vực, rốt cuộc nàng cũng hiểu được lời nói của Huyền Cơ Tử năm đó, đâu chỉ là đau lòng, là đau đến chết đi được! Nếu có thể, nàng tình nguyện đánh đổi nửa tính mạng của mình để đổi lấy một ngày ở bên hắn!

Khi nàng biết mình mang thai Vô Ưu, quay lại Thương Tổ môn, nàng trầm giọng hỏi Huyền Cơ Tử: “Sur phụ, nếu người đã sớm định liệu được tất cả, vì sao không sớm nói cho con biết?”

Huyền Cơ Tử khẽ xoa đầu nàng nói: “Bé con, mỗi người đều có số mệnh riêng, đâu thể cố gắng cưỡng ép được? Số của con, nhất định phải có tình rồi bị chia cách, vì sự không có cách nào hoá giải cho con được. Tất cả đều tùy thuộc vào duyên số! Con đừng quá bi thương, lại hao tổn đến tinh thần!”

Nàng khóc ròng nói: “Nhưng mà sự phụ à, lòng con đau quá, con cũng vô cùng oán hận!”

Huyền Cơ Tử thờ dài nói: “Đau lòng cũng là chuyện thường tình, nhưng mà không nên oán hận. . .! Tất cả cũng chỉ là kiếp số! Vận mệnh của con và hắn đã sớm hoà hợp với nhau, bé con à, con có hiểu không?”

Nàng lắc đầu nói: “Sur phụ, con không hiểu! Đến giờ con cũng không hiểu vì sao mọi chuyện có thể như thế được?!”

Năm năm trước, nàng không hiểu. Đến bây giờ, nàng vẫn không hiểu, oán hận đến tận cùng, sẽ không còn oán hận nữa, nhưng yêu đến nồng đậm như thế này, khi nào mới có thể vui đi?! Có những chuyện, không phải cứ nói buông tay là có thể buông tay được.

Một mùi hôi thối bay tới, mùi này rất quen thuộc, khiến lòng nàng hơi run lên. Nàng đi theo mùi hôi đó, đến chuồng heo. Thì ra vừa rồi, nàng đi lang thang vô định, lại bất giác đi đến chuồng heo ở khu xa nhất phía Tây xưởng binh khí. Chuồng heo đó là do thợ trong xưởng binh khí, nghe theo lời của Thanh Sơn, đưa heo từ bên ngoài vào, nuôi cho béo mập, đến khi đủ lớn, sẽ giết heo, cải thiện đời sống cho mọi người.

Nhìn chuồng heo kia, Thanh Hạm cười khổ, chuồng heo à? Một nơi thấp kém thế này, lại khiến tim nàng run lên. Con người có đôi khi thật kỳ quái, trong lúc lơ đãng lại khơi gợi lên tình cảm sâu kín nhất trong lòng mình. Là cái gì đưa nàng tới đây? Là mùi phân heo hôi thối bốc lên tận trời sao?

Trong lòng nàng dâng lên một thứ tình cảm khó hiểu. Có lẽ, trong thiên hạ này, nàng là người duy nhất người thấy mùi phân heo mà lại như thấy người thân thiết nhất. Năm năm nay, mỗi lần nàng ngửi thấy mùi phân heo, hay nhìn thấy đống heo ụt ịt kia, đều cảm thấy rất thoải mái, nguyên nhân rất đơn giản, khi hai người mới quen nhau, hắn đã ném nàng vào chuồng heo.

Qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng, năm đó, mình thích gây chuyện thế nào, đi trêu chọc Lăng Nhược Tâm thế nào, rồi bị hắn ném vào chuồng heo như thế nào. Cả đời này, nàng cũng không thể quên được một đêm trong chuồng heo đó, phân heo bắn thiu, tiếng heo kêu đinh tai nhức óc, vô cớ bị đánh, tất cả những ký ức đó hình thành một chiếc lưới vô hình, vây chặt lấy nàng không chịu buông.

Nàng cũng nhớ rất rõ cảm giác tức giận cùng với cảm giác thê sẽ tìm Lăng Nhục Tâm báo thù lúc ấy. Nhưng từng bước từng bước một, nàng lại rơi vào cái bẫy hần đã bày sẵn, kết quả là, khiến nàng càng ngày càng lún sâu. Suy tính kỹ càng ra, thì nếu năm đó nàng không quấy phá, có lẽ cũng không có tình yêu say đắm và sự phiền não đau lòng sau này. Nhưng mà, dù nàng có không trêu ghẹo hần, thì với tính cách của hần, sau khi biết thân phận thật của nàng, cũng nhất định không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Có lẽ, đúng như Huyền Cơ Từ nói, vận mệnh của bọn họ, ngay từ đầu đã đan vào nhau, là sinh duyên hay là nghiệt duyên?

Không biết vì sao, bây giờ nhớ đến những chuyện này, nàng không những không tức giận, mà còn có cảm giác buồn cười. Nàng của năm đó, đơn giản, vui vẻ đến thế, những suy nghĩ cũng rất đơn thuần, vô tư. Khi tình yêu đến, nàng còn ngỡ ngàng không biết gì. Cũng không biết vì sao, mà nàng hơi hâm mộ chính mình của năm đó, không ưu sầu, không buồn phiền lo toan...

Trong lòng Thanh Hạm lại bất giác có chút oán hận hần. Nếu không phải vì hần, nàng cũng sẽ không lớn lên, nếu không trưởng thành, thì làm gì phải lo buồn nhiều như thế. Quan trọng nhất là, nếu không yêu thương hần, thì bây giờ nàng cũng sẽ không đứng ngăn người trước chuồng heo, người mùi phân heo thối hoắc mà lại thấy thân thiết vô cùng. Nàng có lẽ đã trúng độc của hần, lại ngấm rất sâu, sâu đến không thể kim chế được, sâu đến nhập cả vào tận xương tủy.

Nàng không nén được, khẽ thở dài, nước mắt lã lã chảy ra. Mỗi lần nhớ tới hần, trong lòng nàng rất đau đớn, đau đến mức khiến nàng bật khóc. Có điều, suốt năm năm qua, trừ thời điểm hần vừa biến mất, nàng đã từng gào lên khóc, từng chảy nước mắt. Nhưng những ngày sau đó, dù nàng đau đến không thở nổi, thì nàng cũng không chảy một giọt nước mắt nào nữa, chỉ mặc cho cõi lòng co rút đau đớn đến tận cùng.

Có đôi khi, Thanh Hạm đã từng nghĩ, có phải tới một thời điểm nhất định, nàng sẽ yêu đến mức không còn biết đau là gì nữa không?

Lại có những lúc, ký ức nồng đậm dâng lên, giống như viên kẹo mạch nha được nung trong lửa nóng, vô cùng ngọt ngào, nhưng nếu chạm tay vào, sẽ bị lửa thiêu đến thương tích đầy mình. Đến khi đưa lên miệng nhấp nháp, thì thời điểm ngọt ngào cũng đã qua, trong miệng vừa đắng vừa ngọt, cay đắng còn nhiều hơn vị ngọt. Muốn nhổ ra, nhưng hai hàm răng lại dính vào nhau. Vị đắng quấn chặt lấy đầu lưỡi!

Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên, Thanh Hạm kinh hãi quát: “Ai?” Nàng lao ra nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy gió đêm hiu hiu thổi, đâu có hình bóng ai...

Đang lúc nàng nghi hoặc tưởng mình bị ảo giác, chợt nghe thấy một tiếng cười khe khẽ vang lên bên cạnh: “Bé ngọc, chuồng heo thối kinh lên thế này, mà nàng còn đứng ở đây ngời lâu như vậy. Còn có thể vừa cười vừa mặt ừ mầy chau nữa chứ.”

Nghe giọng nói kia, Thanh Hạm giống như lại bị sét đánh. Nàng quay lại nhìn, một người mặc hắc ý đứng ngay cạnh chuồng heo, nhưng khăn che mặt không biết đã tháo ra từ lúc nào. Trời đã tối đen như mực, ánh đèn leo lét trên hành lang chiếu vào mặt hần khiến nàng cảm thấy không quá chân thật, nhưng nàng biết rất rõ. Là hần. Khoé miệng hần khẽ cười, hần đang cười, nhìn nàng.

Không biết vì sao, nước mắt của nàng lại vỡ òa ra, chảy dài xuống. Nàng không dám tin, hỏi: “Thật sự là chàng sao?” Khi nước mắt rơi xuống, phủ lên bộ mặt giả mà Thanh Sơn dịch dung cho nàng. Nàng đưa tay lau đi, dung nhan vốn có cũng mờ mờ hiện ra.

Lăng Nhục Tâm nhẹ nhàng kéo tay nàng qua nói: “Ta còn tưởng rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng sẽ thông minh lên nhiều, không ngờ vẫn ngốc như trước. Không phải ta thì là ai? Nhưng mà, thật sự là, nhìn bộ dạng này của nàng, ta có cảm giác không dám tin.” Thấy đôi mắt sáng ngời của nàng đỏ hồng lên, rơi lệ, tim hần cũng mềm đi nhiều, nước mắt thấp thoáng thấm ướt hai mắt hần.

Nàng dịch dung, cũng thay đổi giọng nói, nhưng hình bóng kia vẫn quen thuộc như vậy. Có thể gặp được nàng ở đây, đúng là ngoài ý muốn. Mấy năm nay, hần vẫn luôn đau khổ tìm nàng, không ngờ rằng “bỗng nhiên quay đầu, chợt nhìn thấy người xưa”.

Hần đưa tay lên, khẽ vuốt ve mặt nàng, dùng tay áo nhẹ lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói: “Nàng có biết không, mỗi lần nàng khóc, nhìn đặc biệt khó coi.” Thật ra, hiện giờ nàng đang đeo mặt nạ da người, dung mạo đã hoàn toàn thay đổi, lại mặc nam trang, nên căn bản không hề xinh đẹp chút nào.

Khi còn trong rừng cây, Lăng Nhục Tâm vẫn còn phán đoán thân phận thật sự của nàng. Thanh Sơn và Lạc Thành đều tình nguyện đi theo nàng khiến hần vô cùng nghi hoặc. Lúc hai người giao thủ, hần cũng nhìn rõ từng chi tiết của nàng. Nhưng hần nghĩ, trời sinh nàng tính cách đơn thuần, mà xương binh khí Tiềm Dương này được quản lý vô cùng tốt, lại bán binh khí cho Tần Phong Ảnh, nếu là nàng trước kia, hoàn toàn không thể nào làm được chuyện này.

Tay hần nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt nàng, lấy trong ngực ra một chiếc khăn tay, khẽ lau khuôn mặt đã bị nước mắt làm cho mờ hồ của nàng. Dung mạo vốn có của nàng dần lộ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trí nhớ của hần, giờ đây về tang thương, đôi mắt vốn trong suốt cũng lộ ra sự khô khốc, lạnh lợi, khiến lòng hần đau xót, năm năm nay, e rằng nàng đã chịu rất nhiều đau khổ!!!

Hần vốn nghĩ muốn tìm hiểu rõ ràng hết những chuyện này rồi mới đi tìm nàng, nhưng sự rung động và cuồng nhiệt trong lòng khiến hần không muốn đợi thêm dù chỉ một khắc. Nhìn thấy nàng và Tần Phong Ảnh đi ra khỏi khu rừng, ma xui quỷ khiến thế nào, hần lại đi theo tới đây. Hần cũng biết thân phận của hần rất đặc biệt, nếu bị Tần Phong Ảnh phát hiện, thì tất cả mọi chuyện hần làm trước đây sẽ thành xôi hỏng bỏng không, cũng dẫn tới rất nhiều phiền phức.

Nhưng khi hần nhìn thấy một mình nàng đứng rơi lệ bên cạnh chuồng heo, sự bồn khoăn trong lòng đều biến mất hết. Cô bé ngọc này, mỗi khi khóc lên, thì khóc đến cực điểm. Hần cũng không quên năm đó, khi mới quen, hần đã đối xử với nàng thế nào. Nhìn hành động của nàng, hần hiểu ngay nàng đang nhớ đến hần. Trong lòng hần lúc này cũng như có hàng trăm móng vuốt cào cào, chỉ hận không thể kéo nàng vào lòng, yêu thương nàng một phen. Vì thế, cuối cùng hần không nhìn được, liền đi tới trước mặt nàng, nỗi tương tư của năm năm trời xa cách, hần làm sao nén nổi đây?

Thanh Hạm để mặc cho hần lau, trong ánh sáng lờ mờ, động tác của hần vô cùng dịu dàng, đôi mắt to của nàng khẽ chớp, vẫn cảm thấy vài phần không thật. Mắt nàng thoảng có vẻ nghịch ngợm, cũng không thêm quan tâm hần lau thế nào, chỉ cúi đầu, bôi hết nước mắt nước mũi và dịch dung còn dính trên mặt vào vạt áo của hần.

Lăng Nhược Tâm đang mặc y phục dạ hành, vốn là màu đen, dù nàng bôi như vậy, cũng chỉ giống như dính chút bụi đất mà thôi.

Nhìn thấy hành động nghịch ngợm không khác gì trước kia của nàng, ý cười trên khoé môi Lăng Nhược Tâm càng đậm hơn, trong mắt đầy vẻ cưng chiều, cô bé này, vẫn giống y như trước, đáng yêu đến mức khiến hần đau lòng. Hần không khỏi nhớ tới khi ở trong xưởng nhuộm của Huyền Thái sơn trang, nàng không cẩn thận ngã vào một thùng thuốc nhuộm, toàn thân biến thành màu đỏ, rồi sau đó, còn bôi hết lên xiêm y của hần, khiến bộ xiêm y trắng như tuyết của hần cũng biến thành màu đỏ tươi.

Lúc ấy, hần rất muốn nói cho nàng biết, xiêm y hần đang mặc rất quý, vài cũng rất đặc biệt, trong thiên hạ chỉ có một chiếc, cũng muốn đẩy nàng ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ nghịch ngợm trong mắt nàng, còn có cảm giác mềm mại dịu dàng khi nàng ôm lấy hần, bôi thuốc nhuộm lên người hần, lại khiến hần cảm thấy, dù xiêm y đó có là vật báu vô giá đến đâu, có thể đổi được một cái ôm của nàng như vậy, cũng là đáng giá.

Thanh Hạm chùi hết mặt vào áo hần xong, liền đưa tay quạt nước mắt, ngẩng đầu nhìn hần nói: “Bộ dạng của ta hiện giờ, còn khó coi nữa không?” Nàng chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của hần, dung mạo của hần vẫn có chút kiều mỵ của nữ tử như trước, nhưng bên má phải có một vết sẹo rất dài, từ tóc mai kéo dài đến khoé miệng, hơi xấu xí, nhưng lại khiến hần có thêm vẻ thô kệch của nam tử hần. Ánh mắt vẫn sâu như nước hồ giống lúc trước, nhưng lại thêm phần kiên nghị, lúc này, còn tràn ngập nhu tình nhìn nàng.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Hiện giờ nàng không có gì khó coi cả, nhưng y phục của ta thì không thể nhìn nổi nữa rồi.” Nhìn thấy dung nhan vẫn như xưa của nàng, tim hần như mềm đi, sự ấm áp khiến lòng hần vô cùng vui sướng. Thì ra, đây là cảm giác xa cách lâu ngày gặp lại! Thì ra, khi nổi tương tư hoá thành sự thật, tất cả lại tuyệt vời đến thế!

Thanh Hạm nhếch môi cười, vòng tay ôm thắt lưng hần, rúc đầu vào lòng hần. Nhìn hành động của nàng, Lăng Nhược Tâm không hiểu lắm hỏi: “Nàng làm gì thế?”

Thanh Hạm không trả lời hần, lại giống như đang tự nói với mình, ngẩng đầu nhìn hần: “Chàng còn gầy hơn lúc trước!”

Lòng Lăng Nhược Tâm hơi run lên, hỏi: “Ta nhớ lúc trước, rất khó lừa nàng vào lòng, mà cho tới giờ, nàng cũng chưa từng ôm ta như vậy. Nếu không ôm, làm sao biết ta béo hay gầy. Hơn nữa, mấy năm nay ta ăn uống rất tốt, hiện giờ cũng béo hơn trước nữa.” Thật ra, hần cũng không béo hơn trước, chỉ là vì hần sợ trong lòng nàng nghĩ ngợi nhiều, sợ nàng lo lắng cho hần.

Thanh Hạm nhìn hần nói: “Suốt năm năm nay, ta đã từng nghĩ hàng trăm, hàng vạn lần cảnh gặp lại chàng. Ta từng tự nói với mình, nếu gặp được chàng, nhất định phải ôm chàng. Cũng từng hàng trăm hàng ngàn vạn lần tưởng tượng, ôm chàng sẽ có cảm giác như thế nào. Có điều, đúng như chàng nói, trước kia ta đều chưa từng ôm chàng, chỉ biết chàng rất gầy, nhưng không biết gầy đến mức nào. Ta còn nghĩ, khi ôm chàng, nếu chàng béo một chút, thì tựa vào ngực chàng sẽ có cảm giác rất an toàn.”

Thật ra, trước kia nàng thường bị hần ôm vào lòng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm hần. Nàng luôn tự nhận rằng da mặt mình rất mỏng, nhưng bây giờ ôm hần lại thấy rất tự nhiên, một cảm giác ấm áp, dịu dàng bỗng trào lên từ đáy lòng nàng, thật sự thoải mái khiến nàng muốn cao giọng hát nữa...

Trong lòng Lăng Nhược Tâm bỗng dâng lên cảm giác thương yêu nồng đậm, trầm giọng nói: “Thanh Hạm.” Hần muốn nói thiên ngôn vạn ngữ, nhưng Thanh Hạm lại nói một câu khiến hần dở khóc dở cười: “Nhưng mà, ta làm thế nào cũng không ngờ được, lại gặp lại chàng ở bên cạnh chuồng heo hôi thối này. Hình như những gì có liên quan đến chàng, đều có mùi hôi thối thì phải.”

Thật ra, mũi Thanh Hạm ngửi được mùi phong lan quen thuộc từ người hần, ấm áp, nhàn nhạt khiến nàng vô cùng yên tâm. Mùi hương thật sự xộc vào mũi, không cần phải dùng trí nhớ để tưởng tượng lại, hần đang ở ngay trước mắt nàng, cảm giác này, thật tốt! Có điều, không hiểu sao, trong lòng nàng lại hơi sợ hãi, hạnh phúc ủa tới quá nhanh, nàng sợ mình không bắt được.

Lăng Nhược Tâm khẽ sờ mũi nói: “Chuyện này cũng không trách ta được. Không biết tại ai, rảnh rồi lại đi chạy tới bên cạnh chuồng heo, ổng công ta vốn muốn tìm một nơi sơn thủy hữu tình để hội ngộ với nàng, cuối cùng không nhận được phải chạy tới đây gặp nàng.” Lúc này, đối với hần mà nói, sơn thủy hữu tình gì gì đó, đều không thoải mái bằng chuồng heo này. Thối thì cũng hơi thối một chút, nhưng lại vô cùng ấm áp! Hần cảm thấy, đây là nơi tốt nhất trên đời.

Thanh Hạm từ trong lòng hần, lộ đầu lên nói: “Chàng còn không biết xấu hổ mà nói ra như vậy nữa. Còn nhớ khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, chàng đối xử với ta thế nào không?” Lăng Nhược Tâm cười toe toét, vui vẻ nói: “Chuyện lúc ấy, cũng chẳng không thể trách ta được.” Nghe Thanh Hạm nói những lời này, không hiểu sao, hần cảm thấy rất vui vẻ, nhìn vào đôi mắt to trong trẻo của nàng, hần đã biết rõ còn cố tình hỏi: “Ý nàng là, nàng đang nhớ ta sao?”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Đúng thế, thật sự rất nhớ, rất nhớ chàng. Muốn gây ổng đập lưng ổng, ném chàng vào chuồng heo, cho chàng cũng được được thưởng thức mùi phân heo hôi thối đó, được thử cảm giác ngủ cùng heo một đêm.”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Hiện giờ, ta không muốn ngủ với heo, chỉ muốn ngủ với nàng thôi!” Hần cúi đầu, cười vô cùng mờ ám.

Thanh Hạm trừng mắt lườm hần một cái, ra vẻ muốn đánh hần. Hần nhẹ nhàng vung tay, kéo nàng vào lòng mình, cũng làm động tác giữ im lặng với nàng. Thanh Hạm không khỏi nghi ngờ, ngược mắt lại thấy một bóng màu xám vượt qua tường, chạy nhanh vào hướng phòng khách. Nàng nhủ mày,

đêm nay náo nhiệt thật, ai cũng mò đến đây. Có điều, không sao cả, tìm được hấn rồi, nàng chẳng sợ gì nữa!

Thanh Hạm cố gắng giữ bình tĩnh, thi triển kinh công bám theo. Vừa đi đến cửa phòng khách, đã nghe thấy Tần Phong Ảnh nói: “Cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi.”

Bóng màu xám kia thân nhiên nói: “Đừng nói với ta, là ngươi đang đợi ta.” Giọng nói đó, hoá ra lại là Tống Văn Chi.

Hai người liếc nhìn nhau, Tống Văn Chi tìm Tần Phong Ảnh làm gì???

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đừng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: Ai tính kế ai

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Tần Phong Ảnh cười nói: “Đương nhiên là ta đang đợi ngươi. Tần Phong Dương mất bao nhiêu công sức mới có thể kéo ngươi về dưới trướng của hấn, ngươi lại trăm phương nghìn kế dò la xường binh khí Tiềm Dương. Sau khi đến đây lại bận rộn nhiều việc như vậy, thật không đơn giản. Nếu không gặp được ngươi, ta sao có thể yên lòng chứ?!”

Tống Văn Chi trầm giọng nói: “Nếu ngay cả việc này ta cũng biết, chứng tỏ Tần Phong Dương cũng đã sắp xếp người ở xung quanh đây. Vậy mà ngươi dám một mình tới đây, là gan cũng to thật. Ngươi đã đoán được ta sẽ đến tìm ngươi, hấn cũng đoán được mục đích ta tới đây. Chẳng lẽ ngươi không sợ sao?”

Tần Phong Ảnh nói có vẻ thâm sâu khó dò: “Mấy năm nay, Tần Phong Dương trưởng thành lên không ít, có điều, nếu ta dám một mình đến đây, thì ta cũng chẳng sợ gì hấn. Ta đoán được ngươi sẽ tìm ta, thì việc gì ta phải sợ ngươi. Huống chi, ngươi cũng sẽ không ngoan ngoãn mà cúi đầu làm tay sai của hấn!”

Tống Văn Chi lạnh lùng nói: “Sự khác biệt lớn nhất giữa ngươi và hấn đó là, tâm địa của ngươi độc ác hơn hấn rất nhiều. Dù hấn có hận ngươi tới tận xương tủy, nhưng vẫn còn nhớ tình máu mủ ruột thịt. Còn ngươi, lại muốn ép hấn tới đường cùng. Mà ta, chỉ hận không thể thiên đao vạn quả cả hai người các ngươi.”

Tần Phong Ảnh hừ một tiếng nói: “Ngươi hận hấn, muốn thiên đao vạn quả hấn còn có thể hiểu được. Còn ta, hình như đâu có đắc tội ngươi. Nếu ngươi chỉ vì mệnh lệnh của hấn mà đến giết ta, có vẻ không giống tác phong của ngươi lắm.”

Tống Văn Chi lạnh lùng nói: “Ngươi không cần phải đẩy hết tội lỗi lên người hấn. Tuy hấn rất đáng giận, nhưng so với ngươi, cũng chẳng thấm vào đâu. Năm đó, chuyện ngươi làm với sư muội ta ở Hoàng cung, ta đều nhớ rất rõ. Hình như ta không có lý do gì để không giết ngươi!” Dứt lời, sát khí dày đặc toả ra từ người hấn, tạo nên từng đợt gió lạnh, thổi ánh đèn kia chớp chònh lúc sáng lúc tối.

Tần Phong Ảnh lại như không hề sợ hãi chút nào, thân nhiên nói: “Nếu ngươi vì tiểu sư muội của mình mà tới trả thù ta, thì ta nghĩ người ngươi nên giết là Lăng Nhục Tâm mới đúng. Có điều, hấn chết mất rồi. Còn Tần Phong Dương mới là chủ mưu thực sự khiến chuyện đó phát sinh, ngươi nên đi giết hấn chứ không phải tiếp tay cho hấn.” Chuyện năm đó, hấn làm cực kỳ bí mật, hấn là không có ai biết. Đổ hết mọi chuyện lên đầu Tần Phong Dương là sự lựa chọn tốt nhất.

Tống Văn Chi hừ lạnh nói: “Chuyện của ta và Tần Phong Dương không liên quan gì đến ngươi. Ngươi vẫn nên tự quan tâm đến mình thì hơn! Chuyện năm đó, hai huynh đệ các ngươi đều đẩy trách nhiệm cho nhau, có điều, ta vẫn lựa chọn tin tưởng hấn, mà không phải ngươi!” Dứt lời, lợi kiếm (kiếm sắc) liền rút ra khỏi vỏ!

Tần Phong Ảnh vẫn ngồi yên không dao động, hấn tự rót cho mình chén trà nói: “Ngươi tin ai cũng được, có điều, chuyện năm đó đã không thể cứu vãn được nữa. Ngươi và tiểu sư muội của ngươi, cũng không thể nào ở bên nhau. Ta nghĩ cho tới giờ, trong lòng nàng cũng chưa từng có ngươi. Chỉ bằng, chúng ta giao dịch với nhau đi, sao hả?”

Trường kiếm của Tống Văn Chi đặt lên cổ họng hấn, trên mặt thoáng có vẻ nghi hoặc: “Chẳng lẽ ngươi không sợ sao? Còn dám bàn bạc giao dịch với ta?”

Tần Phong Dương cúi đầu nói: “Sợ à? Mấy năm nay, có ngày nào ta không sống trong đao quang kiếm ảnh (ý là sống trong cảnh chém giết, nguy hiểm liên miên), có gì phải sợ? Hơn nữa, tuy điệu bộ của ngươi có vẻ hung ác như vậy, nhưng ta biết ngươi cũng không thật sự muốn giết ta.” Dứt lời, hấn nhẹ nhàng búng vào trường kiếm của Tống Văn Chi, thanh kiếm vang lên những tiếng “ong ong” khe khẽ.

Tống Văn Chi cười lạnh, mũi kiếm khẽ rung lên, cổ Tần Phong Ảnh xuất hiện ngay một vết cắt, máu tươi chảy dọc xuống. Không dám giết hấn ta à, hừ, vậy để hấn dùng hành động thực tế để nói cho hấn ta biết đi.

Nụ cười ngưng đọng lại trên mặt Tống Văn Chi, tia sáng lạnh chợt loé lên trong mắt hắn, nhìn Tống Văn Chi nói: “Giỏi lắm. Có điều, hành động của ngươi thật quá ngu xuẩn. Dù ngươi có giết ta, ngươi cũng không thể chiếm được trái tim của tiểu sư muội ngươi, cũng chẳng báo thù được thay sư muội ngươi. Nhưng nếu ngươi muốn giao dịch với ta, ta sẽ có cách giúp ngươi lấy lại trái tim của nàng!”

Nghe hắn ta nói vậy, Thanh Hạm nhúm chặt mày. Đại sư huynh cũng thật là, đến giờ vẫn không chịu buông nàng xuống. Nhớ tới lần gặp lại hắn đêm hôm trước, rồi lại nghe thấy những gì họ vừa nói, trong lòng nàng không hiểu sao bỗng thấy rất khó chịu. Cả đời này, chỉ e là nàng phải phụ hắn! Giữa hai người bọn họ, từ đầu tới cuối vẫn là có duyên mà không có phận, trong lòng nàng chưa từng có hắn, còn hắn thì lại chưa từng buông tay. Có lẽ đại sư huynh ngăn vạ lần không nên biết được thân phận nữ tử của nàng.

Lăng Nhục Tâm quay sang nhìn nàng, thâm hít sâu một hơi. Đã qua bao nhiêu năm mà Tống Văn Chi vẫn chưa buông tay. Ban đầu, hắn vốn có chút khúc mắc với Tống Văn Chi, nhưng sau khi chết đi sống lại, không biết vì sao, hắn có thể hiểu được một chút tâm trạng của Tống Văn Chi. Có điều, chỉ là hiểu vậy thôi, còn hắn không hề ủng hộ, bàn tay đang cầm tay Thanh Hạm bắt giắc siết chặt hơn.

Tống Văn Chi cười lạnh nói: “Lấy lại trái tim của nàng à? Ngươi thật quá khoái lạc! Ta chưa từng có được trái tim nàng, thì làm sao nói đến chuyện lấy lại? Hơn nữa, chỉ cần nàng vui vẻ, ta đã không còn cầu mong gì hơn. Nếu ngươi muốn dùng chuyện này để làm điều kiện đàm phán với ta, thì ta khuyên ngươi không cần lãng phí lời lẽ của mình làm gì!”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Ngươi đứng đứng trước mặt ta mà giả vờ giả vịt. Năm đó, nếu không phải ngươi thực sự yêu nàng, cũng sẽ không bị Huyền Cơ Tử đuổi ra khỏi Thương Tổ môn. Hơn nữa, mấy năm gần đây, nếu Tần Phong Dương không dùng độc được không chế ngươi, làm sao ngươi cam tâm tình nguyện bán mạng cho Tần Phong Dương?”

Nghe hắn ta nói vậy, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, Đại sư huynh trúng độc ư? Chuyện gì thế này? Y thuật của Đại sư huynh là độc bá thiên hạ, trên đời này khó có loại độc được nào mà huynh ấy không giải được, vì sao huynh ấy lại bị rơi vào tay Tần Phong Dương? Những vấn đề này liên tiếp đảo quanh đầu nàng.

Tống Văn Chi lạnh lùng cười nói: “Đúng là ta rất yêu tiểu sư muội của mình. Nhưng trong tim nàng từ trước tới giờ chưa từng có ta. Nên hiện giờ, trong lòng ta cũng chỉ dám coi nàng là muội muội ruột thịt của mình. Đúng là ta trúng độc, có điều, hình như chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, trừ khi ngươi cũng có giải được?” Hắn không thu kiếm về, ngược lại còn tiến dần lên một tấc, nhìn Tần Phong Ảnh rồi nói tiếp: “Không phải ngươi muốn dùng cái này để giao dịch với ta chứ?”

Nghe Tống Văn Chi nói vậy, Thanh Hạm cũng hơi giật mình. Cuối cùng đại sư huynh của nàng cũng hiểu ra mọi chuyện, khiến nàng thầm thở phào một hơi.

Tần Phong Ảnh lắc đầu nói: “Ta không có giải được, nhưng ta lại có cách lấy được giải được.” Nhìn thấy vẻ nghi ngờ trên mặt Tống Văn Chi, hắn nói tiếp: “Người của hắn là ai ta còn biết, thì đương nhiên ta biết rất rõ mọi chuyện của hắn. Muốn lấy được giải được cũng chẳng khó khăn gì.”

Tống Văn Chi cười to nói: “Ta phát hiện ra ngươi đúng là giỏi nói dối đến mức mắt cũng không chớp một cái. Nếu ngươi đã biết quá rõ như vậy, thì việc gì phải lấy chuyện của sư muội ta ra mà áp chế ta, thấy không được, lại nói mình có thể lấy được giải được. Tần Phong Ảnh à Tần Phong Ảnh, ngươi đừng tự cho mình là đúng đến thái quá như thế!”

Tần Phong Ảnh khẽ hừ một cái: “Chuyện giải được chẳng liên quan gì đến chuyện của sư muội ngươi. Năm đó, vì muốn chiếm được sư muội ngươi, Tần Phong Dương không tiếc điều động hết Ngự lâm quân của cả hoàng thành, lại giăng bẫy, bày mưu giết Lăng Nhục Tâm. Những chuyện đó, ngươi đã biết quá rõ rồi chứ!”

Tống Văn Chi cười ha ha nói: “Có điều, sao ta lại nghe nói độc của Lăng Nhục Tâm năm đó là do ngươi hạ nhỉ? Mà Hứa Chí Kiệt kia, chẳng qua cũng chỉ là chó săn của ngươi mà thôi! Bản lĩnh đôi trắng thay đen của ngươi, ta thật sự đã xem đủ rồi!”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng cười: “Đúng vậy, đó là cục diện do ta sắp xếp. Ta không phủ nhận, nhưng chẳng lẽ, trong lòng ngươi không có ý muốn giết Lăng Nhục Tâm sao?”

Tống Văn Chi hơi sững sốt, Tần Phong Ảnh lại nói tiếp: “Cái chết của Lăng Nhục Tâm đối với ngươi, là trăm điều lợi không có một điều hại, ở điểm này, cả hai chúng ta đều nhất trí. Còn Tần Phong Dương đối với ngươi, trừ việc có giải được ra, chỉ e là ngươi cũng chỉ muốn trừ bỏ hắn, điểm này ta và ngươi cũng cùng quan điểm. Như vậy, thì thử hỏi, vì sao chúng ta không thể giao dịch?!”

Cuối cùng kiếm của Tống Văn Chi cũng được hạ xuống, hắn nghi ngờ nhìn Tần Phong Ảnh nói: “Rốt cuộc ngươi muốn giao dịch gì với ta?”

Thấy hắn buông kiếm, Tần Phong Ảnh không khỏi thầm thở phào một hơi, về mặt không thay đổi nói: “Ngươi giúp ta để vị, ta giúp ngươi lấy giải được chỗ Tần Phong Dương về.”

Vừa nghe thấy mấy lời này của Tần Phong Ảnh, Thanh Hạm không khỏi lo lắng. Nếu Tống Văn Chi đồng ý, khác gì đùa với cộc. Năm đó Lăng Nhục Tâm còn không đầu lại Tần Phong Ảnh, thì một người đôn hậu như Tống Văn Chi sao có thể là đối thủ của Tần Phong Ảnh!

Dường như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, Lăng Nhục Tâm nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, bởi vì, hắn đã nhận ra, Tống Văn Chi cũng không còn là thiếu niên đôn hậu của năm năm trước nữa. Mấy năm nay, e rằng hắn cũng chịu không ít khổ cực, Tần Phong Ảnh muốn lợi dụng hắn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tống Văn Chi lạnh lùng nói: “Giúp ngươi để vị à? Ta đâu có bản lĩnh lớn như vậy. Hơn nữa, ngươi làm hoàng đế thì có lợi gì cho ta chứ?”

Tần Phong Ảnh thân nhiên nói: “Nếu ta làm Hoàng đế, sẽ có lợi cho người rất nhiều. Đầu tiên là giải được, sau đó lại là vinh hoa phú quý vô hạn. Quan trọng nhất là, người có thể khiến Tô Dịch Hàn, kẻ năm đó khiến người bị trục xuất khỏi sư môn sống không bằng chết, cũng có thể xả nổi hận mấy năm nay trong lòng người, xử lý Tần Phong Dương, kẻ vẫn luôn thao túng người.”

Tổng Ván Chi hừ một tiếng: “Chuyện của Tô Dịch Hàn, Thanh Hạm đã giúp ta xử lý khá ổn rồi. Tô gia trang xuống dốc từ lâu, chuyện này, đối với Tô Dịch Hàn mà nói, đã là sống không bằng chết. Còn chuyện xử lý Tần Phong Dương, ta nghĩ đó là tâm nguyện lớn nhất của người mới đúng!”

Thanh Hạm thoáng giật mình, thì ra Tổng Ván Chi cũng biết chuyện của Tô Dịch Hàn mấy năm nay. Nàng không khỏi hít sâu một hơi, nhưng cũng lại thấy rất nguy hiểm, nàng vẫn nghĩ nàng mai danh ẩn tích ở nước Long Miên rất kỹ rồi, người quen cũ của nước Phượng Dẫn cũng không biết nàng. Không ngờ mọi chuyện lại không như nàng nghĩ. Tổng Ván Chi biết tin tức của nàng, như vậy, Tần Phong Dương nhất định cũng biết.

Tần Phong Ảnh cười nói: “Không tồi, ta chẳng những muốn cho hần nhận ra, biết thế không nên làm, ta lại càng muốn cho hần sống không bằng chết. Chẳng lẽ người không muốn thế sao?”

Tổng Ván Chi cười nhạt: “Đúng là ta muốn hần chết, nhưng cũng muốn cả người chết nữa, làm sao bây giờ?”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Có lẽ chúng ta có thể làm một giao dịch trước, nếu người còn muốn xả giận thay cho tiểu sư muội của mình. Còn người muốn giết ta, hoàn toàn phụ thuộc vào bản lĩnh của người.”

Khoé miệng Tổng Ván Chi cũng khẽ nhếch lên cười lạnh: “Được! Người muốn ta giúp người thế nào?”

Tần Phong Ảnh nghiêm mặt nói: “Người có thể đuổi theo tới đây, hơn nữa, còn phá hủy nhiều binh khí ở đây như vậy, thì chắc hẳn Tần Phong Dương cũng đã nắm được tình hình của ta. Người chỉ cần nói cho hần biết, toàn bộ binh khí của xưởng binh khí Tiềm Dương đã giao cho ta, đồng binh khí đó đã bị người lặt lẽ phá hỏng, nhưng ta không phát hiện.”

Tổng Ván Chi hỏi: “Đơn giản vậy thôi sao?”

Tần Phong Ảnh nhìn hần nói: “Chuyện người cần làm chỉ đơn giản như vậy thôi. Hần tự tin vì đang có giải được của người, chắc chắn sẽ không nghi ngờ, còn những chuyện khác, ta sẽ tự sắp xếp.”

Tổng Ván Chi hừ một tiếng: “Vậy người định giúp ta lấy giải được kiểu gì?”

Tần Phong Ảnh nói: “Ta sẽ sắp xếp để người của ta đi lấy giải được giúp người. Với bản lĩnh của hần, muốn lấy được giải được chỉ dễ như trở bàn tay.”

Tổng Ván Chi bán tín bán nghi: “Dựa vào cái gì để ta tin tưởng người? Nếu người giao giải được của hần cho ta, nhưng lại hạ thêm vài thứ độc khác, chẳng phải là ta sẽ bị người không chế hay sao?”

Tần Phong Ảnh cười nói: “Đệ tử đắc ý nhất của Huyền Cơ Tử, lẽ nào không phân rõ được giải được hay độc được?”

Tổng Ván Chi khẽ cười lạnh: “Người sẽ giao giải được cho ta trong bao lâu?”

Tần Phong Ảnh bình tĩnh nhìn hần nói: “Ngày ta khỏi bệnh, đó sẽ là ngày giao giải được cho người!”

Tổng Ván Chi nghĩ một chút rồi nói: “Quyết định vậy đi!”

Tần Phong Ảnh như nhớ ra chuyện gì đó, lại hỏi tiếp: “Người đã đến xưởng binh khí Tiềm Dương từ trước, nói vậy, cũng đã biết trước tình hình ở đây. Người biết ai là ông chủ thực sự của nó chứ?”

Tổng Ván Chi nhìn hần nói: “Khi ta đến đây cũng chỉ nhìn thấy Lạc Thành, không gặp được người khác. Sao thế? Lạc Thành không phải ông chủ ở đây sao?”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Xem ra ông chủ của nơi này giấu mình quá tốt rồi. Ngay cả người cũng không tìm hiểu được ông chủ phía sau rốt cuộc là ai, chứng tỏ hần thật sự không đơn giản. Người tới nhiều lần như vậy, chắc cũng biết một tên thị vệ tên là Nghê Đại Dã chứ?”

Tổng Ván Chi đọc đi đọc lại mấy lần cái tên “Nghê Đại Dã, Nghê Đại Dã” rồi thầm thở dài trong lòng, nàng đúng là, chuyện gì cũng muốn chiếm lợi của người ta. Mặt hần không biến sắc nói: “Đã nghe qua, có điều, thân thủ của hần rất tốt, ta đã giao thủ với hần một lần. Người hỏi làm gì?”

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm vô cùng sững sốt, cái tên này, hôm nay nàng mới nghĩ ra để trêu chọc Tần Phong Ảnh, sao Tổng Ván Chi lại nói đã nghe qua? Cho tới giờ nàng cũng chưa từng nghe thấy chuyện ở đây có người tên Nghê Đại Dã. Tổng Ván Chi trả lời Tần Phong Ảnh như vậy, chắc đã đoán được chủ nhân thật sự của nơi này là nàng. Lòng nàng cũng dần buông lỏng hơn, thì ra suy nghĩ của Tổng Ván Chi vẫn giống nàng, tuy phá hủy binh khí ở đây, nhưng cũng không có ác ý với nàng.

Chương 7.2

Vừa hiểu được ý đồ của Tổng Ván Chi, nàng lại thấy buồn cười, đại sư huynh của nàng, học cách nói dối không chớp mắt từ bao giờ thế?! Tần Phong

Ảnh cả đời thông minh, gian xảo, lần này e cũng bị Tống Văn Chi lừa bịp rồi. Hai người vừa đàm phán xong, Tống Văn Chi liền nói linh tinh, xem ra, giao dịch của bọn họ cũng rất mơ hồ.

Nàng thoáng hiểu ra, Tống Văn Chi căn bản không định giúp Tần Phong Ảnh. Hắn nói chuyện với hắn ta như vậy, chỉ đơn giản là muốn làm giảm sự cảnh giác của Tần Phong Ảnh, cố tình gây khó dễ cho Tần Phong Ảnh. Có lẽ Tống Văn Chi đã nắm rõ tính cách của Tần Phong Ảnh, nên mới tùy bệnh mà bốc thuốc! Nàng thở dài, thời gian thật sự đã thay đổi quá nhiều thứ.

Nghe Tống Văn Chi nói vậy, Tần Phong Ảnh khẽ nhủ mày, lại thấy vẻ mặt của Tống Văn Chi rất nghiêm túc, đứng đắn, nên trong lòng cũng thầm nghi ngờ chính những chuyện mà mình gần như đã khẳng định. Hắn khẽ mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là vì, ta thấy tên thị vệ đó nhìn không đơn giản, cho nên thuận miệng hỏi thôi.”

Tống Văn Chi nói: “Thì ra là thế, đã khuya rồi, ta phải về. Ngươi đừng quên chuyện đã hứa. Nếu không, vết cắt trên cổ ngươi sẽ không nông như thế đâu.” Dứt lời, không chờ Tần Phong Ảnh trả lời, hắn dứt khoát đẩy cửa sổ rồi đi.

Nghe hắn nói vậy, Lăng Nhược Tâm kéo Thanh Hạm vào góc tường, vừa vặn tránh được hắn. Thanh Hạm nhìn thấy sau khi Tống Văn Chi ra khỏi cửa, liền nhẹ nhàng phi vào rừng cây bên cạnh tường bình khí, nhún chân vài cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thanh Hạm liếc nhìn Lăng Nhược Tâm, rồi kéo hắn về phòng mình.

Vừa vào phòng, Lăng Nhược Tâm liền ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng.

Thanh Hạm không tránh né, chỉ cười nói: “Mặt ta còn đang đầy chất dịch dung với bùn đất, chàng không sợ bẩn sao.” Nếu nàng nhớ không nhầm, hắn rất thích sạch sẽ, bình thường, y phục hắn chỉ dính một chút bùn đất hắn cũng phải thay ngay, trong phòng luôn luôn sạch sẽ không dính một hạt bụi nào. Nếu để môi hôn lên thứ gì bẩn thỉu, chỉ e hắn sẽ ghê tởm cả ngày mất.

Sắc mặt Lăng Nhược Tâm không chút thay đổi, giống như không hề để ý, khẽ nhéo mũi nàng một cái nói: “Nàng vẫn y như trước đây, tự gây chuyện còn trách người khác. Có điều, bây giờ, trong lòng ta, dù trên người nàng có bẩn, có hôi thối đến mức nào đi chăng nữa, ta cũng thấy thơm hết.” Dứt lời, hắn lại cúi xuống hôn lên trán nàng một cái.

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Thanh Hạm vô cùng ấm áp, nàng dựa vào ngực hắn, hai tay vòng qua thắt lưng Lăng Nhược Tâm: “Chàng nghĩ, Đại sư huynh làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Tâm tư của Tần Phong Ảnh thâm sâu như vậy, lại xấu xa như thế, ta hơi lo lắng cho huynh ấy.”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “Đại sư huynh của nàng bây giờ rất lợi hại, nàng không cần phải lo cho hắn. Hắn đã không còn là hắn của ngày xưa nữa rồi. Qua năm năm, rất nhiều thứ có thể thay đổi.” Sau khi qua một lần sinh tử, tính tình của hắn cũng thay đổi nhiều, bình tĩnh hơn nhiều. Nhiều chuyện hắn cũng nhìn thoáng hơn, ví dụ như tình cảm của Tống Văn Chi dành cho Thanh Hạm chẳng hạn.

Thanh Hạm ngẩng đầu nhìn Lăng Nhược Tâm, ánh mắt hắn vừa ung dung, lại dịu dàng, trong veo. Nàng rút cánh tay đang vòng qua hông hắn lại, quấn lên cổ hắn, cười nói: “Ta nhớ lúc trước, chỉ cần ta nhắc đến Đại sư huynh trước mặt chàng, chàng sẽ ra vẻ như bị lừa thiếu mộng ấy. Chàng cũng thay đổi không ít.”

Lăng Nhược Tâm cúi đầu, khẽ cười nói: “Đại sư huynh của nàng cũng không sai gì, chỉ sai là không nên yêu nàng. Có điều, giao dịch của bọn hắn, cũng không biết là ai đang tính kế ai, nhưng cũng không sao cả, kế hoạch của chúng ta vẫn có thể giữ nguyên như cũ. Ta có thể nhìn ra được, Đại sư huynh nàng vẫn luôn tìm mọi cách bảo vệ nàng. Cái gì mà Nghê Đại Dã kia, có phải tên giả của nàng không?”

Thanh Hạm là lừa với hắn nói: “Vậy mà chàng cũng đoán được à? Nhưng không biết Đại sư huynh ta rốt cuộc trúng độc gì mà ngay cả huynh ấy cũng không giải được, còn cam tâm làm việc cho Tần Phong Dương? Chỉ e lúc độc đó phát tác sẽ rất kinh khủng.”

Nhìn nàng là lừa ra, lòng Lăng Nhược Tâm bỗng run lên, cảm xúc đè nén đã lâu lại trỗi dậy. Trong lòng hắn thoáng nghĩ, không biết nàng có còn ngọt ngào, dịu dàng như lúc trước không. Yết hầu hắn khẽ giật giật, vốn muốn chờ cho nàng nói hết câu chuyện rồi mới hôn nàng, nhưng cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, chuyện còn chưa nói xong, hắn đã cúi xuống chặn hết lời của nàng.

Cảm giác môi răng quấn quýt khiêu khích thần kinh của hai người, xúc cảm tuyệt vời ấy vẫn say lòng người như trong dĩ vãng. Lăng Nhược Tâm nhắm mắt nhấp hương vị ngọt lành trong miệng Thanh Hạm, lại không kìm được muốn tiến thêm bước nữa. Hai tay hắn vòng qua ôm lấy hông nàng, siết chặt nàng vào lòng, khiến thân thể của nàng dán sát vào người hắn, đầu lưỡi to đã tham lam len vào tận sâu trong miệng nàng.

Thanh Hạm nhắm mắt, nhẹ nhàng đáp lại sự nhiệt tình của hắn. Người thấy mùi phong lan nhàn nhạt quen thuộc từ người hắn, lòng nàng tràn ngập vị ngọt ngào, nước mắt bất giác rơi xuống.

Nước mắt rơi dọc xuống gò má, chảy vào miệng Lăng Nhược Tâm, chạm vào đầu lưỡi hắn, khiến hắn hoảng hốt, nhẹ nhàng buông Thanh Hạm ra, khẽ lau nước mắt cho nàng, hỏi: “Thanh Hạm, nàng sao thế? Ta làm nàng đau à?”

Thanh Hạm khẽ lắc đầu, đưa tay lên vuốt ve mặt hắn, cười nói: “Chỉ là, ta cảm thấy quá hạnh phúc. Chàng ở bên ta, khiến ta cảm thấy không quá chân thật, ta sợ, đến khi ta mở mắt ra, chàng lại biến mất như một hình bóng mơ ảo, không chạm vào được.”

Nghe nàng nói vậy, trong lòng Lăng Nhược Tâm cảm thấy vô cùng xót xa. Mấy năm qua, vì hắn, nàng đã chịu quá nhiều đau khổ. Hắn cúi đầu hôn lên giọt nước mắt đọng trên khoé mi nàng, dịu dàng nói: “Nàng ngốc quá, hiện giờ không phải ta đang đứng trước mặt nàng sao? Ta hứa với nàng, sẽ không có bất kỳ chuyện gì có thể tách ta và nàng ra nữa.”

Thật ra, chính hấn cũng giống như nàng lúc này, chỉ hận không thể ôm nàng chặt hơn một chút, nhưng lại sợ khiến nàng đau. Hạnh phúc, có đôi khi chỉ đơn giản như vậy thôi, hai người yêu nhau có thể ở bên nhau là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời rồi.

Thanh Hạm nhẹ nhàng chạm tay lên mặt hấn, vết sẹo kia dài như vậy, to như vậy, khi hấn bị thương, có lẽ đã rất đau...

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Lăng Nhược Tâm khẽ nói: “Vết sẹo này, là do năm đó ta ngã xuống vách đá mà có, có phải xấu lắm không?”

Thanh Hạm khẽ cười: “Một đại nam nhân như chàng, còn thành thân rồi, để ý đến dung mạo làm gì chứ?” Nhìn thấy Lăng Nhược Tâm có vẻ giận dữ, nàng lại nói tiếp: “Thật ra, ta vẫn cảm thấy, bộ dạng lúc trước của chàng có khí tức của nữ tử quá nặng. Cũng có lẽ do trước kia chàng luôn mặc y phục nữ, cho dù đôi về nam trang, cũng vẫn khiến ta thấy quái dị. Nhưng bây giờ trên mặt chàng có vết sẹo này, lại khiến ta cảm thấy chàng có hương vị của nam nhân hơn. Ta rất thích!”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm cũng cười: “Ta còn nhớ lần đầu tiên ta mặc y phục nam, có người nào đó đã từng nói bộ dạng của ta nhìn rất đẹp, giờ lại nói ta có khí tức nữ tử quá nặng. Sao trước kia ta không phát hiện ra miệng lưỡi của nàng cũng giáo hoạt như thế nhỉ?!”

Thanh Hạm khẽ cười: “Trước kia ta nói cũng là thật lòng mà. Có thể vì ta yêu chàng, nên cảm thấy đáng vẻ nào của chàng cũng đẹp, ta đều thích hết. Hơn nữa, trên mặt chàng chỉ thêm một vết sẹo thôi, cũng khiến chàng thay đổi hấn. Chỉ cần là chàng, dù thế nào ta cũng thấy dễ nhìn, dù thế nào ta cũng thích.”

Lăng Nhược Tâm thở dài một tiếng, không nhịn được, lại ôm chặt nàng vào lòng nói: “Thanh Hạm! Ta thật sự rất nhớ... nhớ nàng vô cùng... suốt năm năm qua, không có ngày nào ta không nghĩ đến nàng!”

Thanh Hạm đẩy hấn ra nói: “Ta không tin, nếu chàng thật sự nhớ ta, vì sao suốt một thời gian dài như vậy mới xuất hiện? Suốt năm năm qua, rốt cuộc chàng đã đi đâu? Năm đó, sau khi chàng ngã xuống vách đá, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Độc của chàng làm sao giải được? Chàng bị thương nặng như vậy, điều trị thế nào?”

Thật ra, từ lúc mới nhìn thấy hấn, nàng đã rất muốn hỏi những điều này. Nàng thực sự ngạc nhiên, rốt cuộc năm đó hấn đã đi đâu?

Lăng Nhược Tâm mỉm cười, bàn tay to ấm áp vuốt ve khuôn mặt nàng nói: “Nàng hỏi nhiều như vậy, ta biết trả lời câu nào trước bây giờ?”

Thanh Hạm sắc giọng: “Tuỳ chàng, dù sao, cứ nói cho rõ ràng hết là được rồi.”

Lăng Nhược Tâm kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng bế nàng đến bên giường, ôm nàng nói: “Năm đó, sau khi ngã xuống vách đá, ta nghĩ rằng ta chết chắc rồi. Lúc ấy, khi nàng chụp được chân ta, rồi lại nghe thấy tiếng khóc của nàng, ta thật sự lo sợ nàng sẽ làm chuyện ngốc nghếch. Cả đời này, Tần Phong Dương không làm được chuyện gì tốt với ta, nhưng lúc ấy, hấn giữ chặt nàng lại, đã là chuyện tốt nhất mà hấn làm cho ta rồi.”

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Năm đó, nếu không phải hấn đánh ngất ta, thì chắc chắn ta đã nhảy xuống tìm chàng rồi. Giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy ta cũng nhảy xuống, chúng ta đã không phải chịu đựng nỗi khổ tương tư suốt năm năm trời.”

Lăng Nhược Tâm đánh nhẹ vào mũi nàng vài cái rồi nói: “May mà lúc đó nàng không nhảy xuống, nếu nàng mà nhảy xuống thật, chỉ sợ sư phụ nàng cũng không cứu kịp hai người chúng ta, e là chúng ta chắc chắn phải cùng chết rồi.”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm kinh hãi hỏi: “Chàng nói gì? Sư phụ ta cứu chàng sao?”

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Đúng vậy, là sư phụ nàng cứu ta. Năm đó, khi ta ngã xuống vách đá, bị mắc vào nhánh cây mọc nhô ra từ vách đá, cũng vì thế mà tốc độ rơi chậm hơn, nhưng cũng để lại vết sẹo trên mặt. Còn sư phụ nàng lúc đó đã chờ ta ở ngay dưới đáy vực, ngay khi ta rơi xuống đất, người đã đón được ta.”

Hấn nói vô cùng thoải mái, nhưng thật ra, lúc ấy cực kỳ nguy hiểm. Nếu vị trí mà Huyền Cơ Tử chờ ở dưới đáy vực chỉ hơi lệch đi một chút thì cũng sẽ không cứu được hấn, hơn nữa, vách đá đó rất cao, nếu không phải hấn bị mắc vào nhánh cây kia, thì cho dù Huyền Cơ Tử có thần công cái thế đến đâu, cũng không có cách nào đón được hấn.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Hừ, ông già đó thật đáng giận, ông cứu chàng, vậy mà khi ta về tìm ông, ông lại nói với ta một đồng thứ duyên phận này nợ linh tinh, thật là... Lần này quay về Thương Tổ môn, ta sẽ đốt sạch râu của ông cho coi!”

Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhược Tâm khẽ cười, rồi lại nghiêm mặt nói: “Hiện giờ, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao năm đó sư phụ nàng nói, nhận một đệ tử như nàng, tổn thọ mất vài năm rồi! Thật ra, chuyện này cũng không trách sư phụ nàng được. Lúc ấy, chẳng những ta bị trọng thương, trong người lại bị dính độc. Thật sự không biết ta có mấy phần sống được. Ông không nói với nàng chuyện đã cứu ta, là vì sợ lúc đó nàng bị bộ dạng của ta dọa cho sợ hãi. Hơn nữa, ta hôn mê hơn một năm, nấp mé ở Quý môn quan. Chỉ bằng ông giữ cho nàng còn chút hy vọng, dù lúc ấy ta thật sự có chuyện không hay, nàng cũng vẫn có thể sống tiếp. Ông muốn tránh, không để nàng hy vọng quá nhiều vào chuyện ông cứu ta, rồi cuối cùng lại khiến nàng thất vọng.”

Khi đó, bộ dạng của hấn lúc độc phát cực kỳ khó coi, vô cùng thống khổ, nỗi đau đó, đau đến tê tâm liệt phế. Bây giờ hấn nghĩ lại còn thấy sợ hãi, càng không muốn để nàng nhìn thấy, chỉ sợ cũng khiến nàng đau lòng không dứt.

Thanh Hạm bĩu môi: “Nói là nói vậy, nhưng ta không đồng ý. Dù chàng có khó coi đến đâu, ta cũng không sợ! Chỉ cần có thể nhìn thấy chàng, còn hơn năm năm trời ta thất hồn lạc phách đi khắp nơi tìm chàng, lần nào cũng tràn đầy hy vọng, rồi lại vô cùng thất vọng!”

Lăng Nhược Tâm nhẹ xoa đầu nàng nói: “Ta cảm thấy, sư phụ của nàng cũng sắp thành bán tiên rồi. Năm đó, khi sư phụ nàng cứu ta, đã từng nói một

câu. Ông nói, ta vốn chỉ có thể sống đến hai mươi tuổi. Kiếp nạn này, ta không thể thoát khỏi. Tất cả đều là số mệnh. Có điều, ông cũng biết, nếu ta chết thật, thì sau này chỉ e nàng sẽ không thể sống nổi. Vì nàng, nên ông mới tìm cách tới cứu ta. Mà ta, căn bản không có hy vọng sống sót, nhưng lại bởi vì ngã xuống vách đá, vô tình tạo ra vết sẹo trên mặt mình, vì vết sẹo này mà cải biến được số mạng của ta.”

Thanh Hạm khẽ sờ lên vết sẹo trên mặt hấn nói: “Thần kỳ như vậy thật sao? Có phải ông già kia lại nói hươu nói vượn không?” Con người thật sự có vận mệnh? Nàng cũng hơi hỗn loạn, nhớ tới những lời Huyền Cơ Tử nói trước khi nàng xuống núi, nàng lại không kìm được, vuốt ve vết sẹo trên mặt Lăng Nhược Tâm nhiều hơn.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Sur phụ nàng nói nàng ấy mà, chuyện gì còn chưa hiển hiện ra trước mắt, thì nhất định không tin lời ông. Ta thấy ông nói cũng có lý. Thật ra, ta cũng không quá tin tưởng, nhưng dù tin hay không thì bây giờ hai chúng ta có thể gặp lại nhau cũng là tốt hơn tất cả mọi chuyện rồi. Ông đã cứu mạng ta, ta thực sự thấy biết ơn ông!”

Thanh Hạm nghĩ một chút, thấy hấn nói cũng rất có lý, dù thế nào, hai người đã có thể gặp lại nhau thì không cần phải so đo gì nữa. Nàng lập tức hỏi tiếp: “Chàng nói chàng hôn mê một năm, nhưng giờ đã qua năm năm rồi, bốn năm còn lại chàng làm gì? Đi đâu?”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 8: Gặp lại bên nhau

Ads Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Lăng Nhược Tâm thở dài nói: “Thật ra ta ở lại Thương Tổ môn tổng cộng ba năm. Năm đầu tiên là hôn mê, rồi mất hai năm sau mới có thể trị hết độc trên người. Năm đó, Tần Phong Ánh muốn lấy mạng ta, nên đã dùng tam nhật đoạt hồn tán. (Ba ngày mất mạng) Nếu không gặp được sư phụ nàng, thì dù ta không ngã xuống vách đá, cũng không thể nào sống được. Cho nên, vừa rồi khi Tần Phong Ánh nói chuyện với Tống Văn Chi, mới xác định ta chắc chắn đã chết không còn nghi ngờ gì nữa.”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm vô cùng kinh hãi. Nàng biết tam nhật đoạt hồn tán là loại độc được cực kỳ lợi hại, đã vào cơ thể sẽ không giải được. Mỗi lần độc phát, toàn thân giống như ngàn vạn con kiến gặm cắn. Mỗi nỗi đau thương vô hình dâng lên trong lòng nàng, nàng vuron tay, vuốt ve mặt hấn.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Lăng Nhược Tâm khẽ cười với nàng, ý bảo nàng, tất cả đều đã là quá khứ, đừng quá lo lắng.

Thanh Hạm chậm rãi nói: “Thì ra mấy năm nay chàng khổ như vậy. Nhưng bây giờ tất cả đã là quá khứ rồi.” Nhớ lại đủ mọi chuyện xảy ra trong mấy năm nay, trong lòng nàng thâm cảm thán, có đôi khi, vận mệnh thật khó lường.

Lăng Nhược Tâm ôm nàng chặt hơn, nói: “Đúng thế, tất cả đều là quá khứ. Có nàng bên cạnh, ta không sợ gì nữa. Hai năm nay, ta đều nhớ như in mọi chuyện. Nếu năm đó ta không đưa nàng vào cung, thì có lẽ cũng không xảy ra một chuỗi sự việc sau này. Những gì mà hai huynh đệ Tần Phong Dương, Tần Phong Ánh đã làm với nàng, ta sẽ đòi lại tất cả, từng việc, từng việc một.”

Sống lại một lần nữa, khiến tính tình hấn càng điềm tĩnh hơn, có điều, sự oán hận tích tụ dưới đáy lòng cũng càng nồng đậm hơn. Hàng đêm, trong giấc mộng, tim của hấn đau đớn vô cùng. Nỗi tương tư tới tận xương tủy khiến sự oán hận của hấn càng nặng nề hơn. Nhưng hấn cũng biết, kẻ thù của mình quá mạnh mẽ, nếu hấn trực tiếp công kích, chắc chắn sẽ mất mạng ngay. Suốt hai năm nay, hấn khổ tâm bày mưu tính kế rất nhiều chuyện, mọi chuyện cũng vẫn đều phát triển theo hướng mà hấn đã dự liệu trước. Nếu những chuyện sau này cũng thuận lợi, thì ngày hấn báo được thù cũng không còn xa.

Thanh Hạm thờ dài nói: “Năm đó, khi chàng rơi xuống vách đá, từng dặn ta đi tìm cha ta và mẹ chàng, nhưng qua bao nhiêu năm, ta vẫn không có tin tức gì của họ, cũng không biết họ rốt cuộc như thế nào rồi. Có nhiều lúc, ta rất nhớ họ.” Vừa nói tới đây, trong mắt nàng đầy vẻ nhớ nhung, có thể gặp lại Lăng Nhược Tâm là chuyện vui nhất đối với nàng, trong mấy năm qua. Nhưng nếu có thể tìm được Đoàn Lạc Trần và Lăng Ngọc Song, cả nhà đoàn tụ thì tốt biết bao.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Họ rất ổn, nàng không cần lo lắng cho họ.”

Thanh Hạm rời khỏi ngực hấn, hỏi: “Bọn họ rất ổn sao? Sao chàng biết? Chẳng lẽ chàng đã tìm được họ rồi?”

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Đúng thế, thật ra không phải là ta tìm được họ. Mà là họ tìm được ta. Năm đó khi ta đang ở Thương Tổ môn dưỡng thương, bọn họ đã tìm tới tận nơi. Rồi sau đó nghe sư phụ nàng nói là nàng ở Thương Tổ môn một tháng, rồi đưa Tô Tích Hân đi, nên mới lỡ dịp, không gặp được họ. Khi sư phụ nàng gặp họ, cũng đưa bọn họ ra sau núi chăm sóc ta. Suốt ba năm qua, cũng may mà có họ, nếu không, không chắc ta vượt qua được.”

Thanh Hạm khẽ thở phào một cái, lại hỏi tiếp: “Năm đó làm sao họ thoát được vụ đại hoạ loạn kia? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chuyện này vẫn khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái, nàng cũng từng nghĩ đến Tần Phong Dương nói dối nàng, chỉ sợ trong số những người bị thiêu đến không còn rõ hình dạng ở Huyền Thái sơn trang kia cũng có họ, vì suốt mấy năm qua, nàng vẫn luôn cho Thanh Sơn đi tìm tin tức của họ, nhưng lại không thể nhận được tin tức gì.

Lăng Nhục Tâm nói: “Thật ra, năm đó khi Tần Phong Dương đưa người đến hoà thiêu Huyền Thái sơn trang, bọn họ đã nhận được tin mà Thanh Sơn báo về. Lúc ấy, mẫu thân cũng không thể làm cách nào khác, vì thời gian quá cấp bách, nên mới dùng đến biện pháp cuối cùng. Bà đưa hết hơn một nghìn người từ trên xuống dưới của Huyền Thái sơn trang chạy theo địa đạo ra ngoài. Thì ra, năm đó khi bà ngoại ta xây dựng sơn trang, vì có mối quan hệ tế nhị kia với triều đình, nên bà cũng sợ sau này sẽ xảy ra chuyện phiền phức, liên nghĩ, lỡ như có xảy ra chuyện gì, cũng có thể có đường thoát thân, vậy nên bà mới sai người đào một đường địa đạo trong sơn trang. Con đường đó nối từ Huyền Thái sơn trang đến Tư Nguyên cốc, đó là một nơi non xanh nước biếc. Cũng vì ước hẹn mười năm của Huyền Thái sơn trang với triều đình, mà trước kia mẹ ta cũng luôn lo lắng sẽ xảy ra chuyện, nên bà luôn dự trữ đầy đủ lương thực thực phẩm ở đó. Bọn họ muốn chờ cho mọi chuyện lắng xuống sẽ ra ngoài tìm chúng ta. Ai ngờ mẫu thân suy nghĩ quá nhiều nên sinh bệnh nặng, tình dưỡng mất khoảng ba tháng mới ra ngoài được. Đến khi họ ra khỏi cốc, mới phát hiện Huyền Thái sơn trang đã thành một đồng đồ nát. Tin đồn về ta và nàng bay đầy trời trong thành Tầm Ân, họ ôm hy vọng đi Thương Tổ môn, nhưng lúc đó nàng đã rời đi. Bọn họ vốn muốn đi tìm nàng, nhưng lại không yên lòng về ta, vì thế nên ở cạnh ta, chăm sóc ta ba năm. Đến ba năm sau, cơ thể của ta hoàn toàn bình phục, thì lại mất tin tức của nàng.”

Thanh Hạm thở dài: “Chỉ cần bọn họ không sao là tốt lắm rồi. Có điều, mọi chuyện cũng thật trùng hợp, có lẽ ta vừa rời khỏi Thương Tổ môn thì họ đến nơi ấy. Nếu biết trước như vậy, năm đó ta sẽ ở lại Thương Tổ môn thêm một thời gian nữa, thì mấy năm nay cũng không khổ sở tương tự như vậy. Chỉ là, năm đó tâm trạng của ta rất tệ, hơn nữa, còn có thêm cả chuyện của Đại sư huynh, mà ở trong Thương Tổ môn thì có quá nhiều kỷ ức hạnh phúc. Sau khi ta rời đi, trong lòng cảm thấy có một số việc không thể vui vẻ mà chấp nhận được. Ta ở nước Long Miên năm năm. Vì tìm chàng, ta cũng đi khắp từng góc của nước Phụng Dẫn, nhưng lại chưa từng quay về Thương Tổ môn. Ông trời đúng là thích trêu chọc ta. Nhưng mà, cha ta cũng thật đáng giận, có mẹ chàng chăm sóc chàng là đủ lắm rồi, sao ông không đi tìm ta chứ? Cứ như trong lòng ông, chàng còn quan trọng hơn ta ấy!”

Tuy ngoài miệng nàng trách móc như vậy, nhưng trong lòng cũng không quá dễ tâm. Từ năm năm trước khi còn ở Huyền Thái sơn trang, lòng của cha nàng đã hoàn toàn hướng về Lăng Nhục Tâm, chỉ hận không thể sớm đẩy nàng vào lòng hắn. Có điều, bây giờ nghĩ lại, chuyện đó cũng chẳng có gì xấu.

Thanh Hạm lại như nhớ ra gì đó, nói tiếp: “Nhưng mà ta lập ra Vô Hối sơn trang ở nước Long Miên, tuy đã đổi tên thành Đoàn Thanh, nhưng tất cả mọi phương thức kinh doanh đều y như Huyền Thái sơn trang trước kia, lại dồn ép Tô Dịch Hân khắp nơi. Với sự khôn khéo của chàng, làm sao lại không đoán được ta là ai? Sao đến tận bây giờ chàng mới tìm đến nước Long Miên? Hơn nữa, còn không phải là đến Vô Hối sơn trang, mà lại là xưởng binh khí Tiềm Dương?”

Thanh danh của Vô Hối sơn trang lớn như vậy, nếu Lăng Nhục Tâm đã hồi phục được hai năm, thì với trí tuệ của hắn, sao có thể không đoán ra được là nàng? Sao hắn không đến tìm nàng?

Lăng Nhục Tâm nói: “Năm đó, sau khi nàng rời khỏi Thương Tổ môn, vừa giải được hết độc trong người, ta liền muốn tìm tất cả mọi cách để tìm nàng, nhưng ta lại không có chút tin tức nào của nàng, nên ta đoán chắc nàng đã rời khỏi nước Phụng Dẫn. Có điều, ở trong nước Phụng Dẫn, ta căn bản không hề nghe thấy tin tức gì về Vô Hối sơn trang, ta nghĩ có người đã phong toả tin tức về nàng. Lần này ta tìm đến xưởng binh khí Tiềm Dương, cũng là vì đi theo Tần Phong Ảnh mà đến. Gặp lại nàng là điều bất ngờ nhất mà ta chưa từng nghĩ tới. Ta làm thế nào cũng không nghĩ ra được nàng lại là chủ nhân thực sự của xưởng binh khí Tiềm Dương!”

Hắn cũng thật sự rất ngạc nhiên, mấy năm gần đây, nàng vượt qua như thế nào?

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Ở nước Phụng Dẫn căn bản không nghe thấy tin tức của ta sao? Vậy hôm trước Tô Dịch Hân làm sao có thể tìm tới đây được? Còn nói thanh danh của Vô Hối sơn trang ở nước Phụng Dẫn rất lớn nữa. Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Người đã phong toả tin tức là ai? Hắn có quan hệ gì với Tô Dịch Hân?”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Người phong toả tin tức, e là muốn bảo vệ nàng. Mà trong thiên hạ này, người có bản lĩnh như vậy... hiện giờ ở nước Phụng Dẫn, cũng chỉ có một người làm được thôi.”

Thanh Hạm nhíu mày: “Ý chàng là hắn làm sao?” Lăng Nhục Tâm khẽ gật đầu.

“Hắn” mà nàng nhắc đến ở đây, cả hai người đều biết rất rõ. Mà nếu hắn đã cố tình phong toả tin tức của nàng, thật sự muốn bảo vệ nàng, thì sao lại để cho Tô Dịch Hân tới tìm nàng? Trong chuyện này còn bí ẩn gì nữa?!

Thanh Hạm lại hỏi: “Mấy hôm trước Tô Dịch Hân có đến tìm ta, đưa cho ta cừu chuyển lưu quang trục, còn nói là nhặt được ở núi Bất Chu. Nếu không phải bên xưởng binh khí Tiềm Dương xảy ra chuyện, chỉ e ta đã chạy tới núi Bất Chu tìm chàng rồi. Chàng có từng đi qua núi Bất Chu không?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Núi Bất Chu à? Chưa từng tới. Khi ta ngã xuống vách đá đã đánh mất Cừu chuyển lưu quang trục rồi. Ngày đó bên dưới đáy vực rất nhiều bụi cây, ta nhớ lúc ấy hình như Cừu chuyển lưu quang trục bị rơi ở đó.”

Thanh Hạm oán hận nói: “Tô Dịch Hân này quả nhiên là cực kỳ ghê tởm. Đến bây giờ vẫn không biết hối cải còn dám tới lừa bà đây. Lần sau mà gặp, đừng có trách vì sao chết trên tay ta. Ta nhất định sẽ không buông tha hắn dễ dàng như thế!”

Biết được tin tức này từ Lăng Nhục Tâm, không cần nghĩ cũng biết ở núi Bất Chu đã giăng sẵn thiên la địa võng chờ nàng bước vào. Thanh Hạm thầm thấy may mắn, cũng may ông trời có mặt, xưởng binh khí Tiềm Dương sớm không xảy ra chuyện, muộn không xảy ra chuyện, lại có chuyện đúng lúc này.

Nàng lại nghĩ chuyện này có liên quan đến Tống Văn Chi. Chẳng lẽ tất cả những gì huynh ấy đang làm đều là vì huynh ấy muốn lặng lẽ bảo vệ nàng?! Những nghĩ lại thì cũng không đúng lắm. Nếu Tống Văn Chi biết mục đích thật sự của Tô Dịch Hàn khi đến tìm nàng, thì có thể trực tiếp cảnh báo nàng là được. Hơn nữa, nếu không phải lần này nàng và Thanh Sơn cùng đến xưởng binh khí, thì Tống Văn Chi cũng không thể biết được nàng chính là chủ nhân thực sự của Tiềm Dương.

Nếu Cửu chuyển lưu quang trực đã mất vào thời điểm đó, Thanh Hạm bắt giác nhớ lại, khi ấy Tần Phong Dương cũng đã từng phái người giúp nàng tìm kiếm Lăng Nhược Tâm. Có lẽ lúc đó hắn đã nhặt được chiếc vòng tay kia. Nàng thầm thở dài, nếu năm ấy nàng nhìn thấy chiếc vòng đó, không biết sẽ còn gây ra chuyện gì nữa. Nếu chiếc vòng là do Tần Phong Dương lấy đi, thì cũng đã rõ ràng Tô Dịch Hàn là người của ai. Có điều, hắn mất nhiều tâm tư như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?!

Nếu Thanh Hạm đi núi Bát Chu, có lẽ Tần Phong Dương đã chờ sẵn ở đó. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa chết tâm sao?

Nhìn vẻ mặt tức giận của nàng, Lăng Nhược Tâm khẽ cười nói: “Bao nhiêu năm không gặp, tính cách nàng hình như càng ngày càng tệ. Dù ở nước Phượng Dẫn ta chưa từng nghe thấy tiếng tăm của Vô Hối sơn trang, nhưng sau khi đến nước Long Miên, ta vẫn thường xuyên nghe thấy tin tức về nó. Người ở đây đều nói, tuy công việc kinh doanh của Vô Hối sơn trang rất lớn, nhưng tính cách trang chủ lại cực kỳ không tốt. Hiện giờ, xem ra ta đã được chứng kiến rồi.”

Thanh Hạm lườm hắn một cái, giương nanh múa vuốt nói: “Sao hả? Chẳng sợ à?”

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Lăng Nhược Tâm bật cười: “Đúng vậy, ta rất sợ, từ năm năm trước ta đã chỉ sợ mỗi nàng rồi! Nhưng mà Thanh Hạm, mấy năm nay nàng sống thế nào? Ta nhớ lúc trước nàng không hề biết chút gì về nhuộm vải, làm sao có thể kinh doanh được Vô Hối sơn trang? Hơn nữa, xưởng binh khí Tiềm Dương này là thế nào?” Hắn thật sự rất tò mò.

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra, khi ta xây dựng Vô Hối sơn trang, ta cũng không nghĩ gì nhiều. Ta chỉ nghĩ, nếu là chàng thì chàng sẽ làm thế nào. Chàng còn nhớ rõ bộ sách viết về nhuộm màu mà năm đó chúng ta lấy được trong Hoàng lăng không? Tất cả kỹ thuật nhuộm màu đều có trong đó, quyển sách đó thật lợi hại, có ghi cả phương pháp phối chế màu nhuộm sao cho có bị phơi dưới ánh nắng gay gắt cũng không đổi màu. Còn về thêu thùa, ta thật sự không hề biết gì cả, nên ta mới nhớ xem năm đó chàng quản lý tú nương của Huyền Thái sơn trang như thế nào, rồi lại nhớ tới chàng đã từng nói tay của những cô nương biết thêu thùa thì có đặc điểm thế nào, nên ta làm theo cách chàng nói để chọn tú nương. Còn ta thì dù không hiểu cũng giả vờ hiểu biết, cả ngày chỉ đi hù người ta, cũng khiến cho một đám cô nương thêu thùa có sinh khí hơn. Về phương pháp dệt vải, là công của Tích Hàn.”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm bật cười: “Thanh Hạm, ta thật sự không ngờ nàng còn có bản lĩnh này!” Phương pháp kinh doanh như nàng, dù là hắn cũng cảm thấy không thể tin nổi. Không biết nên nói rằng nàng to gan nên không sợ hãi gì, hay nên nói nàng can đảm, sáng suốt hơn người nữa. Nhưng dù thế nào, nàng cũng dùng phương pháp của mình xử lý Vô Hối sơn trang rất gọn gàng.

Thanh Hạm cười nói: “Dù sao cũng là không biết, cái kiểu chữa ngựa chết thành ngựa sống này, làm sao ta có thể không sợ hãi, nhưng khi bắt đầu, thì mọi chuyện đều rất thuận lợi. Hơn nữa, có Thanh Sơn và Lạc Thành hỗ trợ, ta làm chuyện gì cũng đỡ lo lắng hơn.” Nàng nói rất thật lòng, nếu không có Thanh Sơn và Lạc Thành, dù nàng có khôn khéo thế nào, thì chỉ có mình nàng cũng không thể làm được quá nhiều việc.

Lăng Nhược Tâm khẽ cười nói: “Vậy xưởng binh khí là thế nào?” Nếu Vô Hối sơn trang có thể nói là do vận may của nàng tốt, thì xưởng binh khí Tiềm Dương không thể chỉ dựa vào vận may được. Hắn biết rất rõ nước Long Miên và nước Phượng Dẫn quản lý việc sản xuất binh khí nghiêm như thế nào.

Thanh Hạm hơi đắc ý nói: “Xưởng binh khí này cũng tốn chút tâm tư của ta. Ta sắp xếp một ván cờ, rồi dụ cho thái tử nước Long Miên bước vào, làm cho hắn thiếu ta một mạng. Hắn nói muốn báo đáp ta, ta liền nói muốn có quyền khai thác khoáng sản và sản xuất binh khí ở Tiềm Dương, cũng đồng ý với hắn hàng năm sẽ cung cấp cho đội quân của nước Long Miên không dưới mười vạn lượng bạc binh khí.” Đương nhiên, khi nàng khiến cho Thái tử nước Long Miên phải thiếu ân tình của nàng, nàng cũng bắt Thanh Sơn dịch dung cho nàng. Cho nên trong mắt người ngoài, Vô Hối sơn trang và xưởng binh khí Tiềm Dương không hề có chút quan hệ nào cả.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Thanh Hạm vốn đơn thuần không lo nghĩ gì của ta, từ bao giờ mà biết dùng tâm kế thế?” Không biết vì sao, nhìn vẻ tang thương trong mắt nàng, tim hắn đau thắt lại. Nếu không phải vì hắn, nàng cũng không cần phải khổ sở như vậy.

Thanh Hạm bình tĩnh nhìn hắn nói: “Thật ra, ta cũng không học được cách dùng tâm kế. Chỉ là, mỗi khi có chuyện gì, ta đều nghĩ, nếu là chàng, chàng sẽ làm như thế nào. Cứ như vậy mà vượt qua mọi chuyện thôi.” Trong lòng nàng, hắn là người vạn năng, mỗi lần nàng suy sụp hay nhụt chí, nàng đều nghĩ đến hắn. Chỉ cần vừa nghĩ đến hắn, nàng lại có dũng khí và sức mạnh đến vô hạn.

Lăng Nhược Tâm khẽ sờ mũi nói: “Ta thật sự lợi hại như nàng nói sao? Mà nghĩ kỹ ra, thì chuyện nàng làm được mấy năm qua, ta cũng chưa chắc đã làm được.” Hắn hôn lên trán nàng nói: “Thanh Hạm, mấy năm nay nàng vất vả quá.”

Thanh Hạm rúc sâu vào lòng hắn nói: “Có thể nhìn thấy chàng, ta không thấy khổ sở gì nữa! Chàng vừa nói là chàng đi theo Tần Phong Ảnh đến đây, đêm qua, nghe chàng và hắn nói chuyện trong rừng, có phải chàng đã phát hiện ra gì không? Chàng có kế hoạch gì?”

Lăng Nhược Tâm nói: “Thật ra, kế hoạch của ta và nàng cũng giống nhau. Có Thanh Sơn ở đây, chắc chắn hắn đã phát hiện ra có người cung cấp binh khí cho Tần Phong Ảnh. Mà ta, chính là người đó.” Vừa biết chủ nhân của xưởng binh khí Tiềm Dương là nàng, hắn đã biết ngay kế hoạch của nàng. Hai người không hẹn mà cùng suy nghĩ giống nhau.

Thanh Hạm hơi kinh hãi, sau khi nghĩ kỹ càng lại khẽ cười nói: “Xem ra, suy nghĩ của chúng ta rất giống nhau.” Cúng đúng, nàng vẫn luôn nghĩ nếu là hắn, hắn sẽ làm thế nào. Xem ra, nàng rất hiểu tính toán của hắn, kế hoạch báo thù của hai người cũng cực kỳ giống nhau.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Đây có lẽ là tâm ý tương thông nên cùng hiểu nhau chăng. Lúc ấy ta đã thấy rất kỳ quái, sao lại có người cung cấp binh khí

cho Tần Phong Ảnh, nhất thời cũng không biết là địch hay là bạn. Khi nhận được mật báo nói hấn muốn đích thân đến thăm dò tình hình, nên ta liền theo dõi hấn đến đây.” Mắt hấn hơi đảo về phía nàng, khẽ cười nói: “Cũng may mà ta bám theo hấn, nếu không, không biết bao giờ mới gặp lại được nàng.”

Ánh mắt Thanh Hạm trong suốt, đầy vẻ vui mừng, kéo tay hấn nói: “Đúng thế! Có lẽ thật sự đúng như lời sư phụ nói, duyên phận gì đó là thứ tuyệt vời đến không thể tả nổi. Khi muốn gặp nhau thì mãi chẳng gặp được, vậy mà lúc vô tình thì lại nhìn thấy nhau.”

Lăng Nhục Tâm khẽ cười, chuyện tình cảm trên thế gian đúng là rất kỳ diệu. Nhớ tới mục đích bây giờ, mắt hấn lạnh đi, nhẹ ôm Thanh Hạm vào lòng nói: “Hai huynh đệ Tần Phong Dương và Tần Phong Ảnh nếu biết ta còn sống trên đời này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta. Hơn nữa, những thủ đoạn tàn nhẫn mà bọn họ đối phó với ta năm đó, nỗi đau trên người ta, còn tính kể với nàng, ta cũng nhất định sẽ không để bọn họ được yên. Chỉ là, nếu năm đó ta không kéo nàng vào, thì nàng cũng sẽ không bị thương tổn. Cho nên, Thanh Hạm à, chuyện lần này, nàng hãy để cho ta xử lý đi. Nàng đừng nhúng tay vào nữa.”

Đã từng bị thương tổn, nên cũng biết sự thống khổ khi bị thương tổn là như thế nào. Hấn không muốn nàng sẽ lại bị thương nữa. Nhớ năm đó, nếu hấn tìm thấy nàng chậm hơn một chút thôi, hoặc nếu tâm trí của nàng không kiên định được như thế, thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Thanh Hạm ngồi thẳng người dậy, nhìn vào mắt hấn nói: “Ý chàng là năm năm ta chịu đựng nỗi khổ tương tư vẫn chưa đủ sao?” Trong lòng nàng vô cùng tức giận, hấn coi nàng là người ngoài sao?

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Thanh Hạm, ý ta không phải như thế! Nhưng mà, chuyện bây giờ còn nguy hiểm hơn năm năm trước rất nhiều, ta lo cho nàng!”

Thanh Hạm lạnh lùng nói: “Ta đã không còn là cô bé ngốc ngếch nghếch nghếch của năm năm trước nữa rồi. Vô Hối son trang và xường binh khí Tiềm Dương là minh chứng rõ ràng nhất. Nếu chàng chê ta phiền phức, thì chỉ bằng hôm nay đừng tới gặp ta! Ta cũng coi như chưa từng gặp chàng!” Nàng thực sự tức giận. Nàng là loại người sợ phiền phức sao? Hơn nữa, nếu nợ nần năm đó mà tính rõ ràng ra, thì e rằng nàng mới là người bị hại nhiều nhất.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của nàng, Lăng Nhục Tâm biết nàng thực sự tức giận, liền nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói: “Ta hiểu được tâm ý của nàng, nhưng mà...”

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hấn nói: “Những gì chàng nói, sao ta không biết! Nguy hiểm đến thế nào, sao ta có thể không rõ chứ? Nhưng nếu ta sợ, ta đã không cần tốn tâm tư tạo ra xường binh khí Tiềm Dương như thế? Chuyện năm đó, chàng đã không quên, thì sao ta quên được? Hơn nữa, nếu nói là bị thương tổn, thì ta và chàng đều giống nhau. Chàng không đành lòng để ta bị thương, thì ta cũng nghĩ như thế với chàng. Nếu ta nói rằng, chuyện này rất nguy hiểm, chàng đừng nhúng tay vào, chàng sẽ nghĩ thế nào?”

Lăng Nhục Tâm bị lời nói của nàng làm cho á khẩu không trả lời được. Xa cách năm năm, mồm miệng của cô nhóc này lạnh lợi hơn trước rất nhiều.

Thanh Hạm thấy hấn không nói gì, trong lòng cũng mềm đi, nhỏ giọng nói: “Dù ta không muốn bị cuốn vào chuyện này, thì giờ cũng không có cách nào khác. Trong lòng Tần Phong Ảnh, e là đã coi ta như một quân cờ, muốn tìm mọi cách để lợi dụng. Hơn nữa, ta đã đồng ý với hấn, đêm mai sẽ dùng thân phận chủ nhân để tới gặp hấn. Tuy ta sẽ nhờ Thanh Sơn dịch dung cho ta, nhưng ta cũng đã khiến mình bị hãm sâu vào chuyện này rồi. Dù hôm nay ta không gặp chàng, ta cũng vẫn sẽ bước vào nguy hiểm như cũ!”

Lăng Nhục Tâm thở dài nói: “Thanh Hạm, có thể lấy được nàng là phúc khí của ta!” Hấn hơi cúi đầu như đang tự mình quyết định điều gì, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói với nàng: “Nếu nàng đã quyết định như vậy, hơn nữa cũng có năng lực tự bảo vệ mình, thì ta cũng không ngăn cản nàng nữa. Hai chúng ta sẽ cùng đối phó với huynh đệ bọn họ!” Đồng vợ đồng chồng, tát biển đông cũng cạn.

Nghe hấn nói những lời này, Thanh Hạm cười tươi, trong mắt thoáng có vẻ nghịch ngợm, nheo mắt nói: “Chàng nghĩ thông suốt là tốt rồi, nhưng mà, giữa ta và chàng, không phải là cười được ta là phúc khí của chàng, mà là được gã cho ta là phúc khí của chàng. Chàng đừng quên, ta mới là tướng công, chàng là nương tử!”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhục Tâm trừng mắt lườm nàng một cái, dờ dạc cười nói: “Nàng nói ta nói xằng nói bậy, nhưng chính nàng mới là người suốt ngày nói xằng nói bậy! Ta là nương tử à? Có chỗ nào giống nương tử chứ? Có lẽ là do ta không tốt, suốt năm năm nay không thực hiện nghĩa vụ của một tướng công, nên nàng đã quên mất ai mới thực sự là nam nhân rồi phải không!” Dứt lời, mắt hấn như loé sáng, làm ra vẻ đói khát như sói sấm nhìn thấy thỏ trắng vậy.

Thanh Hạm nghe hấn nói vậy, cũng không thẹn thùng như trước kia, mà đôi mắt to hơi nheo lại, nhẹ nhàng đưa tay ra khẽ cầm Lăng Nhục Tâm, ánh mắt mỉa mai nói: “Vậy sao? Nương tử, có phải ‘nàng’ đang oán hận vì phu suốt mấy năm qua không sủng hạnh ‘nàng’ không?”

Lăng Nhục Tâm nhìn bộ dạng này của nàng khác rất nhiều so với năm năm trước, lời nói cũng hoang đường, vô lý, liền vòng tay ôm nàng vào lòng, cúi xuống hôn lên môi nàng, cười nói: “Giờ ta sẽ cho nàng biết, cái gì gọi là nam nhân chân chính!”

Thanh Hạm khẽ cười, một tay vòng qua cổ hấn, tay kia khẽ vẽ vòng tròn trên ngực hấn, cười nói: “Chẳng lẽ đây mà cũng gọi là nam nhân sao?” Dứt lời, môi nàng cũng dán lên môi hấn.

Lăng Nhục Tâm thấy nàng làm vậy, toàn thân liền run lên, yết hầu gật gật, nhỏ giọng mắng: “Thanh Hạm, nàng học được bộ dạng này từ bao giờ thế. Đúng là một tiểu yêu tinh.”

Hấn không thể kiềm chế được, tay cũng không khách khí liền gỡ dần đi những cản trở trên người Thanh Hạm. Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, lại là người con gái mà mình yêu thương, nàng còn chủ động như vậy, nam nhân sao có thể chịu đựng được. Huống chi bọn họ vốn là vợ chồng, đâu cần phải kiềm chế gì nữa. Chỉ một lát sau, trên người Thanh Hạm chỉ còn lại một cái yếm.

Tay Thanh Hạm cũng không nhàn rồi, ngón tay nhẹ nhàng quẩn lên, xiêm y của hắn cũng bị nàng cởi bỏ gần hết. Chỉ khoảng nửa khắc sau, da thịt hai người chạm vào nhau, làn da nhẹ nhàng ma sát khiến cơ thể của hai người đều run lên.

Thanh Hạm nhắc chân, buông màn ở phía cuối giường xuống, rồi lại nhẹ nhàng vươn tay tháo luôn màn phía đầu giường, hai mắt mơ màng nhìn Lăng Nhượng Tâm. Nàng nhẹ tay vuốt ve ngực hắn, cảm giác gồ ghề ở tay khiến mắt nàng mở to hơn một chút, vừa nhìn mới thấy, trên lồng ngực hắn đã bị sọc phủ kín. So với năm năm trước, da hắn hơi đen hơn, không còn trắng như ngọc nữa.

Tìm nàng tê buốt, cúi đầu hỏi: “Đây đều là những vết thương do ngã xuống vách đá sao?”

Lăng Nhượng Tâm khẽ cắn vành tai nàng, thì thầm nói: “Có một vài vết là của năm đó, một vài vết là bị thương sau này.”

Thanh Hạm kinh hãi, vùng ra khỏi ngực hắn: “Bị thương sau này? Thế là sao?”

Lăng Nhượng Tâm đầu cho nàng rời ra dễ dàng như vậy, hắn lại vươn tay kéo nàng vào lòng, khẽ hôn lên cổ nàng, nói: “Tất cả đều là quá khứ rồi, đừng hồi nữa. Quan trọng là... bây giờ ta đang ở bên nàng.”

Hắn hôn xuống môi nàng, khiến người nàng run lên. Đúng vậy, tất cả đã là quá khứ, hiện giờ nàng cũng không nên truy vấn hay nghĩ ngợi nhiều nữa. Mấy năm nay nhất định hắn đã chịu rất nhiều khổ sở, vất vả rồi. Đúng như hắn nói, bây giờ có hắn ở bên cạnh, tất cả mọi chuyện đều ổn rồi. Những người đã từng khiến họ bị thương tổn, cuối cùng cũng sẽ có ngày phải nhận quả đắng.

Cũng vì trên ngực hắn phủ kín vết thương, khiến nàng vốn còn hơi e lệ, giờ cũng mềm đi, chỉ còn lại nhu tình nồng đậm. Nàng nhẹ nhàng hôn lên ngực hắn, khiến hắn hít một hơi thật sâu, rất cuộc, hắn không nhịn được, liền nghiêng người, áp nàng xuống dưới mình, cúi đầu nói: “Thanh Hạm, ta rất nhớ nàng! Ta nhớ nàng đến phát điên lên mất!”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Ta cũng thế, rất nhớ chàng!” Tuy nàng tỏ ra rất to gan, mạnh mẽ, nhưng nói xong câu đó, mặt cũng đỏ hồng lên. Nàng đương nhiên biết ‘nhớ’ mà hắn nói có ý gì, tất nhiên, nàng cũng như thế, rất ‘nhớ’ hắn.

(Từ nhớ ở đây mọi người có thể hiểu là ‘muốn’ nữa nhé. Trong tiếng Trung thì từ 想 vừa có nghĩa là nhớ vừa có nghĩa là nghĩ, muốn. Nên ở đây, ý của bạn Tâm là rất muốn bạn Hạm, bạn Hạm cũng thế, nhưng mình để là nhớ nghe cho nó xuôi tai)

Màn lụa khẽ lay động, che đi cảnh xuân trong phòng! Đôi nam nữ giấu sau tấm màn lụa, như muốn dốc hết nỗi nhớ nhung của những tháng ngày xa cách, nỗi tương tư khắc sâu đến tận xương tận cốt, hai cơ thể quấn chặt vào nhau, như muốn thể hiện tình yêu vô hạn dành cho đối phương.

Thật lâu, thật lâu sau, Thanh Hạm rúc vào lòng Lăng Nhượng Tâm, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Lăng Nhượng Tâm cúi đầu, thì thầm vào tai nàng: “Hiện giờ, đã phân biệt rõ ràng ta là nam nhân, hay nàng là nam nhân chưa?”

Thanh Hạm cười ha ha, vòng tay qua thắt lưng hắn nói: “Nhưng sự thật là, năm đó ta cưới chàng, chứ không phải chàng cưới ta!”

Lăng Nhượng Tâm chán nản nói: “Ta đã nói từ trước rồi, chắc chắn sẽ có một ngày ta sửa lại chuyện này! Chờ sau khi xử lý xong mọi chuyện, ta nhất định sẽ dùng thân phận nam tử để đường đường chính chính cưới nàng về!” Hắn chợt nhớ ra một việc, lại nói: “Hình như từ khi chúng ta quen nhau tới giờ, ta vẫn chưa nhìn thấy nàng mặc y phục nữ nhân.”

Thanh Hạm buồn bực nói: “Mặc y phục nữ rất phiền phức. Nếu chàng thật sự muốn thành thân, nếu không có sinh lễ phong phú, ta sẽ không gả đâu. Dù thế nào ta cũng là chủ nhân của Vô Hối sơn trang, là người có tiền có thế!”

Lăng Nhượng Tâm cười ha ha nói: “Trước kia ta đã nói nàng rất ham tiền, giờ cũng không khác gì mà! Tiền tài của Vô Hối sơn trang, không biết nàng lừa ở đâu ra thế hả?”

Thanh Hạm cũng cười: “Không cần biết là ta lấy ở đâu ra, dù sao, ta phát tài là được rồi!” Thật ra, tiền vốn ban đầu cũng đều là của Lăng Nhượng Tâm, nhưng vào tay nàng, số tiền đó cũng đã nhân lên gấp mấy lần rồi.

Lăng Nhượng Tâm khẽ vuốt ve lưng nàng nói: “Thật ra, nếu nói cho đúng, thì đây mới thực sự là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. Thanh Hạm, ta rất hạnh phúc!”

Thanh Hạm khàn giọng nói: “Ta cũng cảm thấy rất hạnh phúc.” Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng, nàng nằm trong lòng hắn, ngủ thiếp đi.

Mấy năm nay, nàng luôn lo lắng cho hắn, sợ hắn xảy ra chuyện không may, lại bị công việc của Vô Hối sơn trang và xưởng binh khí Tiềm Dương quẩn lấy, suốt ngày chỉ lẫn lộn trong thương trường, bày mưu tính kế, chưa từng được ngủ một đêm ngon giấc. Bây giờ được gặp lại hắn, nằm trong lòng hắn, sự lo lắng vốn luôn bị treo ngược lên của nàng, rốt cuộc cũng có thể hạ xuống. Không cần phải nghĩ ngợi, tính kế nhiều nữa, khiến lòng nàng yên bình hơn, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Lăng Nhượng Tâm khẽ gọi: “Thanh Hạm!” thấy nàng không phản ứng gì, trên mặt vẫn động lại nụ cười hạnh phúc. Nhìn dung mạo của nàng lúc ngủ, hắn cũng khẽ cười, thì ra, cảm giác có người mình yêu nằm bên cạnh lại tốt đẹp như thế!

Nàng ngủ rất say, chỉ một lát sau đã nghe tiếng thở đều đều của nàng. Hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt hắn, rất nhẹ nhàng, rất ấm áp, khiến mặt hắn lúc này cũng đầy vẻ dịu dàng.

Lăng Nhựt Tâm khẽ hôn xuống mặt nàng, trầm giọng nói: “Thanh Hạm, ta thề, ta sẽ không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn nào nữa!”

Được ở bên cạnh người mình yêu, dù ngày mai có nguy hiểm đến đâu cũng chẳng có gì đáng sợ!

Hết chương 8.

Ôi, thật là trong sáng quá, truyện nhà miêng sao toàn ‘thanh thủy’ thế này cơ chứ? Thịt nào cũng lướt qua hàng thịt, chờ từ đầu hồ tới cuối hồ cũng chỉ có một vài màn rau xào thịt, chả thấy thịt mỡ đâu =))))).

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Đi không từ già

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Nắng sớm phủ đầy căn phòng, chiếu vào khuôn mặt vẫn tràn ngập nụ cười ngọt ngào của Thanh Hạm. Ánh mặt trời rọi qua từng góc tối, những hạt bụi nhẹ nhàng bay bay như đang khiêu vũ dưới ánh nắng.

Thanh Hạm cảm thấy, suốt mấy năm qua, nàng chưa từng ngủ ngon như vậy, trong lòng chưa từng có sự bình yên, sự kiên định, và hạnh phúc như thế. Nàng đuổi người, rồi nhẹ nhàng gọi: “Nhựt Tâm, dậy thôi, nắng chiếu đến tận mông rồi!”

Thanh Hạm vươn tay, nhưng chỉ sờ thấy khoảng không. Nàng giật thót mình, ngồi bật dậy. Trên giường hoàn toàn lạnh lẽo, đâu còn thấy bóng dáng của Lăng Nhựt Tâm? Nàng ngẩn người, chẳng lẽ đêm qua nàng nằm mơ? Gió xuyên qua cửa sổ thổi vào, đã là đầu thu, gió cũng mang theo cảm giác se lạnh, thổi vào làn da mịn màng của nàng, khiến nàng rung mình một cái.

Trên người nàng không có một mảnh vải, những hình ảnh tối qua lại hiện rõ trước mắt nàng. Nếu là mơ, thì giấc mơ này quá chân thật! Nàng vẫn nhớ rõ cái ôm ấm áp của hắn, nhớ rõ nụ cười nhàn nhạt, vết sẹo trên mặt và trên ngực hắn, thậm chí vẫn còn thoáng nghĩ thấy mùi phong lan trên người hắn. Nàng ôm gối lên, cúi đầu xuống nghĩ. Trên gối vẫn còn lưu lại mùi hương của hắn.

Thanh Hạm lại ngẩn người, hôm qua gặp hắn, nàng đã rất vui mừng, còn chưa kịp nói với hắn chuyện của Vô Ưu, hắn đã chạy mất rồi!

Thanh Hạm tức giận nghiến chặt răng, túm lấy xiêm y ở đầu giường mặc vào, nhưng vẫn tức không chịu nổi liền tung một chưởng đập nát chiếc bàn bên cạnh giường.

Thanh Hạm quát: “Lăng Nhựt Tâm, tên khốn nhà chàng, mau lăn ra đây cho ta!!!” Không ai trả lời nàng, nhưng tiếng quát đã kéo cả Thanh Sơn và Lạc Thành cùng lao tới.

Nhìn nàng giận dữ đứng trong phòng, còn có chiếc bàn đã tan tành thành bốn năm mảnh, Thanh Sơn hơi kinh ngạc. Hắn đi theo nàng đã năm năm, tuy tính tình nàng cũng không được tốt lắm, thường xuyên phát hỏa một chút, sẽ chinh người dữ dội một chút, nhưng bộ dạng này của nàng, thì hắn vẫn chưa từng thấy bao giờ.

Thanh Sơn và Lạc Thành liếc nhìn nhau một cái, rồi thận trọng hỏi: “Trang chủ, có chuyện gì vậy?”

Thanh Hạm oán hận nói: “Các huynh có nhìn thấy tên khốn Lăng Nhựt Tâm kia không?” Nàng thật sự tức giận. Nếu đã không muốn nhìn thấy nàng, tối qua cần gì phải ra mặt? Nếu thật sự muốn gặp nàng, thì sao lại chỉ dụ dỗ ân ái với nàng một đêm rồi biến mất không thấy tung tích đâu?

Thanh Hạm gắt mình nói: “Môn chủ đã tới sao? Hắn còn sống không? Hắn ở đâu?”

Thanh Hạm tức giận nói: “Hiện giờ, ta thực sự ước gì hắn đã chết!” Nàng càng nghĩ càng giận, cuối cùng, nước mắt không kìm được, rơi xuống như mưa.

Nhìn bộ dạng của nàng, Thanh Sơn và Lạc Thành đều bị dọa đến hoảng hốt. Lạc Thành vội kéo ghế qua, Thanh Sơn rót cho nàng một tách trà, nói: “Trang chủ, cô uống miếng nước, bớt giận đi. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thanh Hạm âm ức kể lại đại khái chuyện đêm qua. Mặt Thanh Sơn lộ vẻ vui mừng nói: “Thì ra môn chủ thực sự vẫn còn sống. Thật quá tốt rồi!”

Thanh Hạm mắng: “Tốt cái quỷ ấy! Hiện giờ ta lại mong, thà rằng hấn chết thật rồi đi. Trong tim ta vẫn còn có thể nhớ rõ hấn, mong chờ hấn, cũng còn hơn là bây giờ hấn hấn như vậy! Nếu hấn không muốn gặp ta, có thể nói dứt khoát cho ta biết, ta không tìm hấn là được. Nhưng văt và lăm mới gặp được nhau, ta vốn nghĩ rằng sẽ không cần phải chịu nỗi khổ tương tư vì xa cách hấn nữa, cuối cùng cũng có thể ngày ngày nhìn thấy nhau. Vậy mà, hấn lại bỏ đi không nói một lời! Nếu để ta nhìn thấy hấn lần nữa, ta sẽ lột da, rút gân hấn ra...!”

Nhìn dáng vẻ của nàng, Thanh Sơn khẽ bĩu môi, thầm nghĩ: chỉ sợ đến khi cô nhìn thấy hấn, thì cái gì cũng quên hết thôi! Nhưng ngoài miệng, hấn lại nói: “Có lẽ hiện giờ môn chủ đang có việc gấp cần xử lý, nhất thời chưa kịp báo cho cô biết!”

Thanh Sơn nhìn quanh phòng một vòng, phát hiện một tờ giấy trên mặt chiếc tủ đầu giường có viết: “Ta đi trước, lo liệu một số việc gấp. Sau khi xử lý xong, sẽ lập tức quay về đoàn tụ với nàng.”

Thanh Hạm giật tờ giấy kia lại, vò nát trong tay, khẽ mắng: “Lăng Nhược Tâm, món nợ này, chàng nhớ kỹ cho ta! Đến khi gặp lại, ta với chàng sẽ tính toán hết!!!” Để nàng đợi hấn suốt năm năm, vừa gặp đã lại chia xa... trong thiên hạ này, có nam nhân nào quá đáng hơn hấn không?

Có điều, tức thì tức như vậy, nhưng nàng vẫn không kim được mà lo lắng cho hấn. Lần này hấn vội vàng rời đi như thế, chắc chắn là để sắp xếp đối phó với hai huynh đệ Tàn Phong Dương và Tàn Phong Anh. Đêm qua đã nói sẽ cùng nhau đối mặt với việc này, vậy mà hấn vẫn chuyên quyền độc đoán như thế, thật khiến nàng tức không chịu nổi!

Trong lòng Thanh Sơn cũng vô cùng vui mừng, Lăng Nhược Tâm có ơn cứu mạng hấn, giờ Lăng Nhược Tâm còn sống, đối với Thanh Sơn là chuyện vui nhất trên đời, khiến mặt mày hấn rạng rỡ hẳn lên. Nhìn Thanh Hạm bày ra vẻ mặt thối ở bên cạnh cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của hấn, hấn vừa cười hi hi vừa nói: “Môn chủ không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!” Tuy chưa nhìn thấy Lăng Nhược Tâm, nhưng hấn cũng cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Thanh Hạm lườm hấn một cái, hừ lạnh một tiếng rồi lạnh lùng nói: “Huynh đi tìm một người có dáng người giống ta, dịch dung thành bộ dạng của ta hôm qua, sau đó dịch dung giúp ta. Lần này ta muốn đổi một dung mạo nhìn khôn khéo một chút.”

Chỉ mấy câu nói của Thanh Hạm đã giày vò Thanh Sơn đến không ra hình ra dạng nữa. Người thì hấn tìm tới rồi, dịch dung theo dáng vẻ của Thanh Hạm tới qua rồi. Nhưng cái bộ dạng ‘nhìn có vẻ khôn khéo một chút’ mà nàng nói ấy lại khiến hấn làm đi làm lại cũng không làm cho nàng vừa lòng. Cho đến tận lần dịch dung thứ mười, tất cả ngón nghề của hấn đều đã dùng hết, Thanh Hạm mới nói: “Tạm tạm rồi!” Nghe thấy câu này của nàng, hấn khẽ thở phào một hơi. Hấn thật sự rất nghi ngờ Thanh Hạm đang cố tình chỉnh hấn. Nhìn thấy vẻ tức giận vẫn chưa tan trong mắt nàng, hấn cũng chỉ âm ức tức tối mà không dám nói gì.

Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, nên ít chọc vào thì hơn.

Tối đến, Thanh Hạm đổi một chiếc áo khoác dài màu lam nhạt in hoa, phe phẩy quạt trong tay, tóc dùng một chiếc kim hoàn buộc lên cao. Sau khi dịch dung, nhìn dung mạo của nàng hơi quê mùa, cây quạt trong tay khẽ phe phẩy lại có vẻ rất thoải mái, tự nhiên. Nàng bảo Thanh Sơn chuẩn bị một bàn ăn nhỏ, thêm mấy vò rượu lớn, rồi cho Thanh Sơn đi mời Tàn Phong Anh tới.

Khi Tàn Phong Anh bước vào phòng khách đã thấy Thanh Hạm và Nghê Đại Dã mà hôm qua hấn đã gặp ở đây. Hấn vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ hấn thật sự đoán sai?

Thanh Hạm khẽ phát quạt, lại dùng nội lực biến đổi giọng nói: “Nghe Thanh Sơn nói, công tử nhất định phải gặp ta, không biết có chuyện gì?” Giọng nói lần này vô cùng dễ nghe, trong sự thô lỗ lại có vẻ dịu dàng. Ánh mắt nàng rất linh động, cả người toát ra sự thông minh, khéo léo.

Tàn Phong Anh cười ha ha nói: “Hôm qua ta gặp Nghê huynh đệ, đã cảm thấy bộ dạng của hấn vô cùng xuất chúng, suýt nữa còn sinh lòng nghi ngờ các hạ. Không ngờ, hôm nay được gặp các hạ đây, thật khiến ta bội phục.”

Thanh Hạm thầm hừ một tiếng, Tàn Phong Anh này đúng là một kẻ rất biết thuận gió đổi chiều, chỉ mấy câu ngắn gọn đã phủi sạch mọi chuyện hôm qua. Nàng liếc mắt nhìn “Nghê Đại Dã” kia một cái, thầm cười lạnh, bộ dạng đó thực sự là bộ dạng bình thường nhất thiên hạ, cũng chỉ có hấn mới có thể nói bộ dạng đó là “xuất chúng” được.

Thanh Hạm khẽ cười nhạt: “Nghê thị vệ đi theo ta đã lâu, là người có năng lực nhất của ta, hấn và Thanh Sơn, Lạc Thành, đều là những trợ thủ đắc lực của ta. Ta cũng coi bọn họ như huynh đệ ruột thịt, chuyện ở đây giao toàn quyền cho họ xử lý. Chuyện lần này, Thanh Sơn cũng đã nói qua với ta, không biết công tử muốn xử lý chuyện này thế nào?”

Nàng thật sự không muốn nói nhiều với hấn, chỉ bằng trực tiếp vào vấn đề chính luôn cho xong.

Tàn Phong Anh cười nói: “Các hạ đúng là người thẳng thắn!” Dứt lời, hấn lại đưa mắt nhìn sang bọn Thanh Sơn.

Thanh Hạm hiểu ý, nói với Thanh Sơn: “Các người lui xuống trước đi!” Nàng cũng ước gì bọn họ có thể rời đi. Tuy người đang đóng giả nàng kia, có dáng vẻ vô cùng giống nàng, nhưng với sự khôn khéo của Tàn Phong Anh, càng đứng ở đây lâu, sẽ khó tránh khỏi chuyện bị sơ hở.

Thấy bọn Thanh Sơn đã đi ra ngoài, Tàn Phong Anh liền nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ là gì?”

Thanh Hạm thần nhiên nói: “Trong giới chúng ta, có một quy củ bất thành văn. Làm việc không hỏi tính danh người khác, nhất là tính danh của ông chủ. Cũng giống như mọi người làm ăn với công tử đã lâu như vậy, nhưng chưa từng hỏi quý tính đại danh của công tử bao giờ.” Càng từ chối sẽ càng kích thích sự tò mò của hấn, cũng càng khiến thân phận của nàng có vẻ phi phàm hơn, hấn sẽ càng muốn mượn sức nàng.

Tần Phong Ảnh khẽ cười nói: “Các hạ nói rất đúng, nhưng mà, chúng ta đã hợp tác ba năm nay, hơn nữa, với sự khôn khéo của các hạ, hẳn đã đoán được thân phận của ta từ lâu. Có điều, các hạ thật quá thần bí, ta nghĩ rằng ta biết rất nhiều người có danh tiếng của nước Long Miên và nước Phượng Dẫn, vậy mà phong thái của các hạ xuất chúng như vậy, ta lại chưa từng gặp bao giờ.”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Người mà công tử biết đều là những người có danh tiếng, một nhân vật không tiếng tăm không mặt mũi như ta, có không biết cũng không có gì lạ. Ta chỉ là một thương nhân an an phận phận, ngoài chuyện làm ăn, chưa từng muốn tham dự đến chuyện gì khác!”

Tần Phong Ảnh nghe nàng nói vậy, không khỏi ngẩn ngơ, lại có người tự nói mình không tiếng tăm không mặt mũi gì, cách nói thật mới mẻ, khiến hắn càng tò mò hơn, lập tức khen ngợi: “Khí phách của các hạ thật không tầm thường. Người đời thường ham danh ham lợi, khó có người nào có cái nhìn thoáng như các hạ.”

Thanh Hạm cười nói: “Thật ra, cũng không phải là có nhìn thoáng hay không, mà là tính cách ta như vậy rồi. Nghe công tử gọi ta là các hạ, ta cũng thấy không tự nhiên. Thế này đi, nếu công tử không chê thân phận của ta thấp kém, thì chúng ta kết làm bằng hữu, gọi thẳng như danh A Diêm của ta là được rồi.” Cách đọc của từ ‘A Diêm’ là hơi biến âm từ ‘ông’, nàng vẫn không kìm được, muốn chơi xỏ Tần Phong Ảnh.

A Diêm: 阿盐 [a yan]

Ông: 阿爷 [a ye]

Trong lòng nàng còn thầm nghĩ, nếu ta thật sự có một thằng cháu hư hỏng như ngươi. Nhất định ta sẽ sớm bóp chết ngươi, tránh cho ngươi sống rồi làm hại nhân gian.

Nghe nàng nói vậy, Tần Phong Ảnh tưởng rằng nàng rất dễ nói chuyện, trong lòng không khỏi vui mừng, thì ra, nàng cũng là người thích được người khác nịnh bợ. Con người, chỉ cần có nhu cầu điểm, thì luôn dễ đối phó.

Tần Phong Ảnh vội hỏi: “A Diêm nói thế nào chứ. Nếu huynh có thể giành được quyền khai thác và chế tạo binh khí của núi Tiềm Dương từ Thái tử nước Long Miên, thì huynh đã cực kỳ lợi hại rồi. Thử hỏi, trên thế gian này, mấy người có thể làm được như thế chứ! Có thể kết giao với người bằng hữu như huynh, đúng là tam sinh hữu hạnh rồi!” (may mắn ba kiếp)

Thanh Hạm thầm nghĩ, biết ngươi là ta hồng mắt tám đời rồi, nhưng ngoài miệng vẫn cười hi hi nói: “Công tử khiêm tốn quá. Nếu năm đó, huynh không gặp chuyện ngoài ý muốn kia, thì giờ cũng đã là người đứng đầu một nước. Có thể giúp huynh, là tam sinh hữu hạnh của ta mới đúng!” Xem ra, năm đó Tần Phong Ảnh đúng là đã sai người tìm hiểu chuyện của nàng. Ngay cả việc nàng và Thái tử nước Long Miên mà hắn cũng biết, nàng đương nhiên cũng nên ‘hồi đáp’ hắn một chút tin tức mới đúng, tránh để hắn xem thường.

Nghe nàng nói vậy, mặt Tần Phong Ảnh cứng đờ, thờ dài nói: “Ta nên sớm biết rằng A Diêm đã nhìn thấu thân phận của ta! Chuyện cũ, thật không muốn nhớ lại! Năm đó, mệnh của ta đã định là Thái tử, lại bị kẻ gian bày mưu hãm hại, nên mới không thể không rời khỏi Hoàng cung. Có điều, đám loạn thần tặc tử kia, cướp đi thứ vốn là của ta, ta sao có thể nuốt trôi mối hận này!”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Công tử nói rất có lý. Nhưng mà, trong mắt hắn, chỉ e huynh mới là loạn thần tặc tử. Từ xưa đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc, định luật đó không cần phải nói nhiều thì công tử cũng hiểu được. Nhưng công tử đã mua rất nhiều binh khí từ chỗ ta, vậy chắc cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ vài ngày nữa có thể cướp lại tất cả những gì đã mất rồi.”

Tần Phong Ảnh thờ dài: “Đúng là như thế, thắng làm vua, thua làm giặc! Suốt một năm nay, ta vẫn mai danh ẩn tích, chỉ chờ một ngày nào đó!!!”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Không phải ta muốn đá kích công tử đâu, nhưng hiện giờ quyền thế của hắn ngập trời, hơn nữa, mấy năm nay lại thuận theo ý dân, được muôn dân ủng hộ, binh hùng tướng mạnh trong tay, công tử có nắm chắc phần thắng không?”

Tần Phong Ảnh nhìn Thanh Hạm nói: “Nếu A Diêm còn nói mình chỉ là một thương nhân bình thường, e sẽ chẳng ai tin. Huynh hiểu biết rõ nội tình của nước Phượng Dẫn như vậy, không phải còn có ý đồ khác chứ?”

Thanh Hạm hơi giật mình, chợt nhận ra mình đã nói quá nhiều, lập tức cười ha ha nói: “Công tử quá lời rồi. Chuyện năm đó của các người, không nói ra thì thiên hạ cũng đều biết. Dư luận xôn xao như vậy, dù ta ở tí nước Long Miên xa xôi cũng nghe thấy. Dù sao, biến cố năm đó quá lớn, ta sao có thể cái gì cũng không biết được. Hơn nữa, công tử là khách hàng của ta, đương nhiên ta cũng sẽ hứng thú hơn một chút với chuyện của huynh.”

Tần Phong Ảnh nói: “Nếu A Diêm đã quan tâm đến chuyện của ta như vậy, sao không giúp ta cùng mưu tính chuyện này?”

Thanh Hạm thản nhiên nói: “Ta xin nhận ý tốt của công tử. Nhưng từ nhỏ đến giờ, ta vốn không hứng thú với chuyện tranh đấu, chỉ hứng thú với chuyện không biết khi nào công tử yêu cầu ta giao hàng thôi.”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “A Diêm thật thú vị, không dám giấu huynh. Ta vốn định khoảng ngày bảy tháng mười sẽ hành động, còn khoảng ba tháng nữa. Nếu các huynh định giao hàng trong vòng hai tháng cũng sẽ không vấn đề gì. Có điều, hình như hắn đã phát hiện được kế hoạch của ta, cho nên, ta chỉ có thể tiến hành trước thời hạn. A Diêm có thể giúp ta, giao hàng trước thời hạn không?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm không khỏi buồn cười. Giọng điệu này của hắn thật sự là khác biệt một trời một vực so với hôm qua. Nhưng nàng cũng có thể hiểu được nguyên nhân vì sao thái độ của hắn lại biến đổi nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn mượn sức của nàng thôi, nên nói thẳng ra, sẽ khiến người khác cảm thấy được coi trọng.

Thanh Hạm cố tình ra vẻ thần bí nói: “Công tử nói với ta những chuyện này, chẳng lẽ không sợ ta để lộ bí mật sao?”

Tần Phong Ảnh cười nói: “Ta và A Diêm vừa gặp mà như đã quen từ lâu, đây là duyên phận hiếm có. Hơn nữa, ta thấy khí phách của A Diêm thật bất phàm, về công hay về tư, về tình hay về lý, thì cũng không phải người sẽ để lộ ra chuyện gì.”

Lại là vừa gặp mà như đã quen, lại là duyên phận, Tần Phong Ảnh này, chẳng lẽ trừu những từ đó ra, hẳn không biết nói những câu khác sao? Nàng khẽ cười nói: “Khí phách của công tử cũng khiến A Diêm bị thuyết phục, có điều, đây là việc quân cơ đại sự, A Diêm cũng không dám nghe nhiều. Những ngày này mà xảy ra sai lầm gì, ta cũng không gánh nổi tội đâu.” Dứt lời, nàng hơi cúi người với hắn.

Tần Phong Ảnh nhìn Thanh Hạm nói: “Nếu ta đã dám nói với A Diêm, tức là ta tin tưởng A Diêm. Hơn nữa, kết cục của việc này cũng chưa xác định được, không biết sự tình sẽ thế nào.”

Thanh Hạm vội nói: “Công tử có khí phách hơn người, lại can đảm, khôn khéo hơn người, tuy chuyện đó cực kỳ nguy hiểm, nhưng A Diêm tin rằng không có gì có thể làm khó được công tử. Hơn nữa, công tử vốn đã được thiên định là rồng trong loài người, nếu không bị tiểu nhân gài bẫy, thì thiên hạ này đã sớm thuộc về công tử rồi.” Khi nói ra những lời này, chính nàng cũng cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Mặc dù nịnh bợ cũng cần chút bản lĩnh, nhưng nịnh bợ kẻ thù của mình thì càng cần định lực và tinh lực nhiều hơn nữa. Đôi khi, Thanh Hạm rất phục chính mình, với tính cách của nàng, mà có thể làm được như thế này, đã là cực hạn rồi, nếu nói thêm gì nữa, chỉ sợ là nịnh không nịnh được, mà nàng lại rút kiếm chém người luôn mất.

Tần Phong Ảnh thờ dài nói: “Đôi khi, chuyện này cũng là do số mệnh, nhưng dù là mệnh, nhiều khi cũng là do con người gây nên! Chuyện năm đó, nếu không có người kia ở giữa xoay vần, thì với bản lĩnh của hắn, chắc chắn sẽ không thể làm được chuyện đó. Cũng may, người kia đã chết, ta cũng không phải lo lắng gì nữa.”

Tuy Thanh Hạm biết hắn đang nói đến ai, nhưng nàng cố tình ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Thử hỏi, trong thiên hạ này, ai có thể ngăn cản chuyện tốt của công tử chứ?”

Tần Phong Ảnh lắc lắc ngón tay nói: “Chuyện cũ, không nhắc tới thì thôi, nhắc tới liền khiến ta hận đến thấu xương. Năm đó, ta quan tâm đến hắn đủ đường, vậy mà đúng thời điểm mấu chốt, hắn lại trở mặt. Chỉ trách ta đã nhìn nhầm người. Nếu hắn có được một nửa sự thuần lương của A Diêm thì cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày ấy, chính hắn cũng không chết.”

Thanh Hạm tức điên, quan tâm đủ đường à? Tên này đúng là quá giỏi đổi trắng thay đen, quan tâm đến mức bày mưu tính kế cả đường sinh tử của người khác à?! Mạng của người khác không phải là mạng, chỉ có mạng của Tần Phong Ảnh mới đáng giá phải không? Trắng đen đảo điên, mọi chuyện hoàn toàn biến đổi hết, cũng may mà nàng cũng chẳng hy vọng hắn có thể nói ra câu gì hya ho.

Thanh Hạm cố kìm nén lửa giận dưới đáy lòng, cười hi hi nói: “A Diêm đâu có tốt như công tử nói! Hơn nữa, A Diêm cũng không muốn tham dự vào chuyện của công tử, nhưng nếu công tử cần binh khí, thì lúc nào cũng có thể nói một tiếng, A Diêm nhất định sẽ cung cấp binh khí tốt nhất cho công tử. Về phương diện kỹ hạn giao hàng, A Diêm đương nhiên cũng sẽ phối hợp toàn lực với công tử.”

Nghe nàng nói vậy, Tần Phong Ảnh vô cùng đắc ý. Thương nhân chỉ là thương nhân thôi, dù có vô cùng khôn khéo, nhưng cũng cực kỳ dễ dùng. Đối với hắn mà nói, lần đầu gặp có thể đàm phán được thế này, hắn đã vô cùng hài lòng rồi. Chỉ cần nàng dám nói ra như vậy, hắn có thể từng bước, từng bước một dụ nàng về dưới tay hắn, làm việc cho hắn. Đến lúc đó, toàn bộ xưởng binh khí Tiềm Dương cũng sẽ trở thành nơi chuyên cung cấp binh khí cho hắn.

Hắn thầm đắc ý, rồi lại nhớ tới thương nhân khác cung cấp vũ khí cho hắn kia. Người đó còn thần bí hơn cả A Diêm của xưởng binh khí Tiềm Dương này. Mỗi lần, người đó chỉ chỉ định thời gian và địa điểm giao hàng, lúc đặt hàng cũng chỉ đưa đơn đặt hàng để một nơi cực kỳ bí mật ở ven đường, sau đó sẽ có người đến lấy đi, đúng hạn sẽ giao hàng. Người giao hàng luôn luôn là một vị sư phụ câm, chưa bao giờ lộ ra một chút tin tức gì, nhưng binh khí của bọn hắn làm, còn xuất chúng hơn cả binh khí của xưởng Tiềm Dương, nếu cũng có thể lôi kéo người đó về dưới trướng của mình, thật không còn gì tốt hơn.

Tần Phong Ảnh chấp tay nói: “Có sự trợ giúp của A Diêm, ta như hổ thêm cánh! Nếu ta có thể chiếm được thiên hạ, nhất định sẽ tạ ơn A Diêm thật nồng hậu!”

Thanh Hạm lạnh lùng nói: “Công tử quá khách khí rồi. Huynh là khách hàng của ta, ta là thương nhân, đừng nói chuyện giúp hay không giúp. Đối với ta mà nói, chỉ cần kiếm được bạc là tốt rồi.” Nàng không nhận nổi sự hậu tạ của hắn, hậu tạ như vậy, chỉ sợ cả mạng của nàng cũng dính vào luôn mất. Nàng bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức, nếu cứ tiếp tục nịnh bợ người một câu ta một câu thế này, e rằng nàng sẽ lật bàn mất. Cái bộ dạng chiêu hiền đãi sĩ đó, hẳn học thật quá giỏi, nhưng tâm địa thì quá đen tối!

Tần Phong Ảnh cười nói: “Đối với ta mà nói, đó là sự trợ giúp lớn nhất rồi!” Dứt lời, hắn rút từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu, đưa cho Thanh Hạm nói: “Đây là năm mươi vạn lượng bạc, trừ thanh toán tiền hàng ra, còn đưa hai mươi vạn lượng, ta đặt trước ở chỗ A Diêm, coi như dùng để thanh toán dần cho tiền hàng ta lấy sau này đi.”

Nhìn thấy hành động của hắn, Thanh Hạm không khỏi hít sâu một hơi. Nếu không phải nàng và hắn có thù oán sâu nặng, không phải đã biết rõ nhân cách của hắn, thì chắc chắn nàng sẽ nghĩ hắn là một khách hàng lớn, biết chiêu hiền đãi sĩ. Lời nói và hành động của hắn vô cùng thoả đáng, luôn thể hiện ra rằng hắn lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, lại rất thông cảm với người khác.

Thanh Hạm cũng biết rằng, hai mươi vạn lượng còn lại này, một khi đã nhận lấy, thì hắn sẽ có vô số lý do để khống chế nàng. Có điều, muốn khống chế nàng, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Thanh Hạm mỉm cười: “Ý tốt của công tử, ta xin nhận. Ta là thương nhân, tuy rất thích bạc, nhưng thích thì thích vậy, ta cũng chỉ dám nhận phần mà ta

đáng được nhận, còn hai mươi vạn lượng thừa ra này, ta sẽ viết chứng nhận cho công tử, xác nhận đó là tiền đặt cọc cho đơn hàng sau này.” Thái độ của nàng rất đúng mực, vừa thể hiện năng thích bạc, nhưng lại cũng nói mình không phải loại thương nhân chỉ mù quáng tham tiền.

Trong mắt Tần Phong Ảnh đầy vẻ tán thưởng, khẽ vỗ vai Thanh Hạm khen: “Hiện giờ ta đã hiểu rõ, A Diêm có thể chiếm được sự yêu mến của thái tử nước Long Miên cũng không phải chỉ dựa vào vận may.”

Thanh Hạm mỉm cười, gọi Thanh Sơn lấy giấy và bút mực ra, viết chứng nhận. Ở dưới ghi tên A Diêm, rồi cộp dấu của xưởng binh khí Tiềm Dương, sau đó đưa cho Tần Phong Ảnh. Nàng nghiêm mặt nói: “Ta nói chuyện sẽ giữ lời, nếu công tử có việc gì cần, xin cứ nói. Ta còn bận bịu nhiều việc, không thể tiễn công tử.” Dứt lời, nàng ra hiệu cho Thanh Sơn tiễn khách.

Tần Phong Ảnh chấp tay với Thanh Hạm nói: “Vây, tạ ơn huynh trước. Lần này đến Tiềm Dương có thể gặp được A Diêm, cũng rất may mắn rồi!” Trong lòng hắn lại thầm nghĩ, người nghĩ mình hay lắm sao, vừa rồi nói mấy lời đó, chẳng qua là vì nghĩ người vẫn còn giá trị lợi dụng, vậy mà giờ lại không biết suy xét chút nào hết. Ai gặp ta mà không ba phần khách khí, vậy mà ngay cả phép lịch sự tối thiểu là tiễn ta ra cổng, người cũng không làm. Chờ ta lên ngôi xong, xem ta xử lý người thế nào!

Sau khi tiễn Tần Phong Ảnh, Thanh Sơn quay lại phòng, nhìn Thanh Hạm đang ngồi ngẩn người trên ghế, liền hỏi: “Trang chủ, cô nói chuyện gì với hắn mà ta nhìn bộ dáng hắn có vẻ rất đặc ý?”

Thanh Hạm lạnh lùng nói: “Đương nhiên là hắn rất đặc ý rồi, nghĩ rằng có thể mua chuộc được ta bằng hai mươi vạn lượng bạc này mà.”

Thanh Sơn hơi kinh hãi, hỏi lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thanh Hạm cười hơi bí hiểm nói: “Cũng không có gì, có người dâng bạc đến tận cửa, sao có thể không cần được chứ. Có điều, hắn tự đề cao mình quá mức. Lăng Nhược Tâm có nói một câu rất đúng, Tần Phong Ảnh quả thực rất khôn khéo, nhưng người trong thiên hạ cũng không phải kẻ ngốc.”

Thanh Sơn nhìn nàng nói: “Ý trang chủ là, hắn muốn lợi dụng cơ hội lần này để mượn sức của chúng ta, muốn chúng ta bán sức cho hắn. Còn cô nhận số bạc này, cũng không khác gì chấp nhận giúp hắn, cho nên hắn mới có thể đặc ý rồi đi như vậy à?”

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng nói: “Chỉ sợ trong lòng hắn thực sự nghĩ như thế. Có lẽ hắn còn cho rằng thân phận của hắn vô cùng cao quý, người khác không với tới được, còn ta giúp hắn cũng là việc tất lẻ dĩ ngẫu. Ta nghĩ, hắn đã mặc nhiên coi xưởng binh khí Tiềm Dương này thành một Huyền Thái sơn trang thứ hai. Có điều, ta không phải Lăng Nhược Tâm năm đó, còn hắn lại vẫn là tên Tần Phong Ảnh âm hiểm. Ta có thể cam đoan, không quá nửa tháng, hắn sẽ lại tiếp tục giục hàng.”

Thanh Sơn hỏi: “Vậy chúng ta phải ứng phó thế nào?”

Thanh Hạm cười lạnh nói: “Đương nhiên là có bao nhiêu hàng thì giao cho hắn chừng ấy.”

Thanh Sơn nhún mày nói: “Nhưng mà trong vòng nửa tháng, chúng ta cũng không thể sản xuất ra được nhiều binh khí lắm, e là hắn sẽ có ý kiến.”

Thanh Hạm khẽ cười: “Hắn vốn là loại người không biết xấu hổ, chúng ta cũng không cần phải giữ thể diện cho hắn. Hơn nữa, ta đâu có nói là toàn bộ hàng giao cho hắn đều là binh khí tốt chứ?”

Thanh Sơn giật mình hỏi: “Ý trang chủ là?”

Thanh Hạm nhấp một ngụm trà, thần nhiên nói: “Huynh đưa mọi người vào kho hàng, sắp xếp lại toàn bộ số binh khí có vấn đề kia. Chờ đến khi hắn giục hàng, thì huynh xếp thêm binh khí mới sản xuất vào, kiểm kê lại số lượng. Đặt binh khí chất lượng tốt ở trên cùng, bên dưới toàn bộ thay bằng số binh khí có vấn đề.”

Thanh Sơn ngẩn người nhìn Thanh Hạm nói: “Nhưng mà lần này ta thấy hắn hung hăng như thế, nếu hắn phát hiện ra, e là hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Thanh Hạm lãnh đạm nói: “Huynh không phải lo, hắn sẽ không phát hiện được.”

Mặt Thanh Sơn đầy vẻ nghi hoặc hỏi: “Hắn khôn khéo như vậy, sao có thể không phát hiện được?”

Thanh Hạm trừng mắt lườm Thanh Sơn một cái, mắng: “Thanh Sơn, sao huynh càng ngày càng ngốc thế, chuyện này mà cũng không nghĩ ra được à? Bởi vì Tần Phong Ảnh quá khôn khéo, nên hắn mới không phát hiện ra. Huynh nghĩ mà xem, ta đã nhận hai mươi vạn lượng bạc thừa của hắn, cũng là người của hắn. Chắc chắn hắn sẽ kiểm tra lại hàng hoá, nhưng cũng sẽ chỉ kiểm tra lớp hàng trên cùng mà thôi. Còn bên dưới, với tính cách của hắn, chắc chắn hắn sẽ không kiểm tới.”

Thanh Sơn nhìn Thanh Hạm với ánh mắt như nhìn thấy quái vật, nuốt nước miếng một cái rồi nói: “Ý cô là, vì hắn muốn tỏ ra tín nhiệm cô, cũng vì hàng lần trước có vấn đề, cho nên hắn sẽ ra về kiểm tra hàng, nhưng vì cô đã nhận bạc của hắn, nên hắn sẽ chỉ kiểm tầng trên cùng thôi à?! Nhưng mà trang chủ, nếu chúng ta giao cho hắn một phần hàng tốt, một phần hàng xấu, chuyện này hơi khác với kế hoạch ban đầu của cô.”

Thanh Hạm cười lạnh nói: “Hiện giờ, ta đang khiến cho suy nghĩ tự cao tự đại của hắn càng lớn lên trong đầu hắn. Người như hắn, chắc chắn sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào, còn cố tình ra vẻ rộng lượng, nếu đã dùng người sẽ không nghi ngờ. Cho nên, lần này là do hắn tự chuốc lấy mà thôi. Hơn nữa, ta đã nhận bạc thừa của hắn, còn đồng ý với hắn, hề hắn cần, ta sẽ cung ứng ngay. Đương nhiên, ta cũng phải thể hiện một chút thành ý của mình, hàng sẽ phải giao gấp đôi so với nhu cầu. Tuy hắn là Thái tử cao quý, nhưng lại không hiểu rằng, người bình thường cũng có thể làm được rất nhiều việc, cho nên,

chỉ cần giao cho hắn nhiều hàng hơn một chút, sẽ càng dễ khiến hắn hài lòng hơn.”

Ánh mắt của nàng hơi đảo, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tính toán: “Sở dĩ kế hoạch của ta thay đổi, cũng phải cảm tạ Đại sư huynh của ta. Việc huynh ấy và Tần Phong Ảnh có thể thoả thuận với nhau như thế, thật quá thú vị. Tần Phong Ảnh cũng sẽ không nghi ngờ huynh ấy sẽ lại đến phá hỏng vũ khí, cũng sẽ không nghĩ ta sẽ giao binh khí có vấn đề cho hắn. Trong khi đó, ngày hắn khởi binh, ẽ là nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai tháng nữa, những chuyện khác có lẽ hắn đã sắp xếp ổn thoả rồi. Với tính cách của hắn, thời điểm xuất binh chắc chắn sẽ là một ngày nằm ngoài dự đoán của mọi người, phải một kích chí mạng! Cho nên, huynh nghĩ mà xem, chờ đến ngày ấy hắn và Tần Phong Dương đối mặt với nhau, tình cảnh lúc đó sẽ thế nào.”

Thanh Sơn cực kỳ hoảng sợ nói: “Với tính toán ban đầu của hắn, thì ngày đó hắn chắc chắn sẽ thắng. Tần Phong Dương vô cùng nguy hiểm. Nhưng nếu số binh khí đó có vấn đề, thì hắn và Tần Phong Dương coi như sẽ ngang sức ngang tài.”

Thanh Hạm cười nhìn Thanh Sơn nói: “Sau đó thì sao?”

Thanh Sơn hơi kinh hãi nhìn Thanh Hạm nói: “Sau đó, không ai làm gì được ai. Hai bên ngang sức nhau, nhưng Tần Phong Dương là vua một nước, chắc chắn sẽ còn những hộ vệ khác. Khi những hộ vệ này tới kịp, thì tình thế sẽ chuyển biến lớn.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Chuyện đó cũng chưa chắc. Với tính cách của Tần Phong Ảnh, năm năm trước đã từng ném mùi thất bại ê chề như vậy, thì nhất định hắn cũng sẽ có quân mai phục. Cho nên, đến lúc đó, chưa biết ai sẽ thắng, ai sẽ bại. Nhưng không cần biết ai thắng ai bại, thì thời điểm đó, bọn họ cũng hoàn toàn kiệt sức rồi.” Câu tiếp theo, nàng không cần nói, Thanh Sơn cũng tự hiểu, sau đó, cả hai huynh đệ hắn sẽ phải cam chịu để mặc cho nàng đến xử xé!

Thanh Sơn bắt giắc nuốt nước miếng, khi nữ nhân thay đổi thật quá đáng sợ! Hắn thề, sau này sẽ không dám đắc tội nữ nhân, nhất là một nữ nhân giống như trang chủ của bọn họ!

Thanh Hạm hừ lạnh một tiếng, nói: “Thanh Sơn, huynh ngăn người ra đây làm gì?”

Thanh Sơn vội đáp: “Ta đâu có ngăn người, trang chủ có gì cần dặn dò?”

Thanh Hạm nói: “Huynh chuẩn bị giúp ta một con ngựa tốt nhất. Ta muốn quay về nước Phượng Dẫn!”

Thanh Sơn hỏi: “Bây giờ trang chủ muốn về nước Phượng Dẫn làm gì?”

Thanh Hạm oán hận nói: “Ta muốn lời cái tên nam nhân gốc nhất thiên hạ, không biết tốt xấu kia về. Sau đó xử lý hắn cho ra trò!!!”, nói đến đây, mắt nàng như toé lên ánh lửa.

Thanh Sơn vốn còn định nói gì đó, nhưng vừa nhìn dáng vẻ đó của nàng, những lời định nói đành phải nuốt ngược vào trong bụng. Hắn cũng thâm cầu nguyện thay cho Lăng Nhược Tâm Môn chủ, ngài tự cầu phúc đi! Thuộc hạ không giúp được ngài rồi!

Hết chương 9.

Cả nhà xách gậy oánh hội đồng bé Tâm đi. Đã biến mất 5 năm, giờ còn dám đi không từ biệt, hừ hừ hừ... *tức tối*

Cuối năm tuềnh hềnh là bận điên đầu. Với cả có một số bạn thích ‘phản nản’ về chuyện dạo này miềng lười biếng post truyện ko đều, nên miềng lười thêm tí nữa cho các bạn í đỡ phải kêu miềng chăm quá nhé=)))

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Quay về Thương Tổ môn

Thương Tổ môn, Huyền Cơ Tử đang ngồi thiền trong phòng, bấm đốt tay tính toán. Bỗng, ông nhướng mày, vội vàng đứng dậy định bế quan tu luyện, có điều, vừa ra khỏi phòng thiền, ông đã gặp ngay một người đang đứng chắn trước cửa, mỉm cười nhìn ông.

Huyền Cơ Tử thờ dài, thu nhận đồ đệ như nàng, nhất định là ông giám thọ mất mười năm! Ông chậm rãi hỏi: “Thanh Hạm, năm năm không gặp, có nhớ vi sư không?” Tuy ông biết mục đích nàng quay về đây, nhưng không biết nàng muốn hoà bình hay muốn dùng bạo lực đây...

Thanh Hạm đi tới trước mặt ông, kéo bộ râu rất dài của ông nói: “Có chứ, sư phụ, nhiều năm không gặp người, con nhớ người vô cùng vô cùng. Nhớ nhất là chuyện sư phụ lừa con thật không chê vào đâu được! Có một sư phụ tốt như thế này, thật không biết con đã tu bao nhiêu kiếp đây!” Mặt nàng cười rất tươi, nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt còn ánh lên vẻ hung hãn.

Huyền Cơ Từ hơi chột dạ nói: “Vi sư chưa từng lừa gạt con. Không phải ta đã nói, duyên phận của con và hấn chưa hết, các con sẽ gặp lại nhau sao? Không phải như thế là tốt lắm rồi sao?”

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Đúng vậy, sư phụ đúng là rất tốt với con. Người giấu hấn đi, đương nhiên là biết duyên phận của chúng con chưa hết, có thể sẽ gặp lại rồi. Có điều, thời gian năm năm này, thật sự quá tốt! Thật sự quá quá quá tốt!!!”

Nàng nói liên tục vài câu rất tốt lại khiến Huyền Cơ Từ nghe mà đổ mồ hôi lạnh trong lòng, kéo bộ râu của mình về, trừng mắt nói với Thanh Hạm “Cái gì mà quá tốt, đúng là không biết lớn nhỏ. Râu sư phụ mà cũng dám kéo!”

Thanh Hạm cười hơi kỳ quái nói: “Con kéo râu người đấy, như thế là tốt lắm rồi. Lúc người ngủ, nhớ cẩn thận một chút, nếu không, coi chừng con sẽ đốt sạch râu của người!” Dứt lời, nàng còn hừ lạnh hai tiếng.

Huyền Cơ Từ thở dài một tiếng nói: “Tình hình hiện giờ của ta, thật đúng là ứng với câu trời tạo nghiệt còn có thể tránh, tự tạo nghiệt không thể sống. Năm đó ta đã tính ra con là khắc tinh của ta, vậy mà ta vẫn thu nhận con làm đồ đệ, đúng là báo ứng mà!” Sau khi ông cảm thán xong liền hỏi: “Ta đã cứu Lăng Nhược Tâm về cho con rồi, con còn muốn thế nào nữa?”

Năm đó, tuy ông tính ra được Lăng Nhược Tâm sẽ gặp kiếp nạn lớn, vốn phải mất mạng, nhưng vì ông nghĩ nên Lăng Nhược Tâm thật sự xảy ra chuyện không hay, thì e rằng cô nhóc này cũng không sống nổi, nên nhất thời mềm lòng, không tiếc hy sinh mấy năm đạo hạnh của mình, bất chấp nguy hiểm đến tính mạng, chạy tới cứu Lăng Nhược Tâm, lại dùng tất cả những dược phẩm quý hiếm của mình để giúp hấn giải độc, trị thương. Nha đầu kia thật đúng là không biết suy xét, còn dám chạy tới tính sổ với ông.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Người cứu hấn về, nhưng sao không nói cho con biết. Sao lại chỉ nói cái gì mà duyên phận chưa dứt, làm cho con đợi hấn mất năm năm, cũng vất vả tìm hấn mất năm năm? Vậy mà bây giờ người chỉ nói một câu rằng đã cứu hấn về rồi thì có thể phui sạch trách nhiệm hay sao? Chẳng lẽ người còn muốn con mạng ông người à?”

Huyền Cơ Từ cũng thở râu trừng mắt quát: “Nếu không phải ta nghĩ cho con, ta đã không chạy tới cứu hấn! Sớm biết thế này, tốt nhất là để con không thể gặp lại hấn được nữa, cũng đỡ phải để cho bây giờ con chạy tới tính sổ tính sách với ta.”

Thanh Hạm không khách khí gào lên: “Người đừng tưởng rằng người cứu hấn là giỏi lắm rồi! Bao nhiêu năm như vậy, người không cho con một chút tin tức nào, nếu nói ba năm trước là vì trị thương cho hấn, thế còn thời gian dài sau đó, người làm gì?!!!”

Huyền Cơ Từ đang định nói, thì nàng đã nói tiếp: “Người đừng nói với con cái gì mà số mệnh, cái gì mà duyên phận! Cũng đừng nói không biết con ở đâu này nọ! Con không muốn nghe những điều đó! Bản lĩnh của người như thế nào, con hiểu quá rõ. Với thuật tính toán thiên cơ của người, mấy thứ con con này, chắc chắn người đều biết quá rõ ràng rồi!”

Huyền Cơ Từ muốn nói lại thôi, gơ tay chỉ vào Thanh Hạm: “Con... con...” nhưng con đến nửa ngày cũng không thể nói ra được nguyên nhân gì.

Thanh Hạm quay ngược tay ông, chỉ vào ngực ông nói: “Có phải người đuối lý rồi không? Đừng có không nói được gì thì lại dùng thân phận sư phụ ra mà áp chế con. Con nói cho người biết, con không sợ đâu!”

Huyền Cơ Từ tức giận phẩy tay áo, hừ một tiếng, quay lưng đi không để ý đến Thanh Hạm nữa. Miệng lưỡi cô nhóc kia càng ngày càng lợi hại, ông còn chưa nói gì, nàng đã nói hết những lời ông định nói ra. Ông còn chưa nói gì đâu đấy.

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Người đừng tưởng rằng người không nói gì thì con sợ người. Con cũng biết thứ quý nhất của người là cái gì. Con đếm đến ba, nếu người không quay đầu lại, con cam đoan phòng luyện đơn của người sẽ biến thành một biển lửa. Đến lúc đó, người đừng nói là con không nể tình thầy trò với người!”

Nàng còn chưa kịp đếm, Huyền Cơ Từ đã quay người lại, ông thở dài: “Ta được mệnh danh là tính được mọi chuyện trong thiên hạ, võ công cũng là thiên hạ đệ nhất, vậy mà không có cách nào quản thúc được con!” Thứ quý giá nhất của ông, thực ra không phải là đơn được gì cả, mà chính là bảy đồ đệ bảo bối này, trong đó, người mà ông thương nhất là Thanh Hạm và Tổng Vần Chi. Số mạng của Tổng Vần Chi phải trải qua tình kiếp, ông không có cách nào hoá giải, chỉ có thể dựa vào chính bản thân Tổng Vần Chi. Còn cô nhóc này, khiến ông vừa thương vừa giận, nhưng rồi cũng không thể làm gì nàng. Không phải ông không có cách trị nàng, mà là ông thương tiếc. Ông cũng biết, mấy năm qua cô nhóc này rất cực khổ, thôi thì nể tình những năm khốn khổ vừa rồi của nàng, ông là người lớn, không chấp trẻ nhỏ đi.

Thanh Hạm thấy ông xoay người lại, những gì muốn nói cũng gào lên hết rồi, liền lao vào lòng ông nói: “Sư phụ, mấy năm qua con rất nhớ người!”

Huyền Cơ Từ hơi giật mình, con giận đang bốc ngập trời, vì hành động này của nàng mà cũng hoá thành hư không. Ông nhẹ nhàng xoa lưng Thanh Hạm nói: “Nhớ ta à? Nhớ ta mà không về thăm ta, còn dám ngăn người đi mất năm năm!”

Thanh Hạm rời khỏi ngực Huyền Cơ Từ nói: “Suốt thời gian dài như vậy con không về, còn không phải tại sư phụ hay sao, người còn không biết xấu hổ mà nói thế nữa! Được rồi, mấy năm qua người có nhớ con không?”

Huyền Cơ Từ trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Nhớ con à? Nhớ con đến nhổ râu ta, hay nhớ con đến đốt phòng luyện đơn của ta?” Tuy ông nói cứng miệng như vậy, nhưng thật ra ông vẫn luôn lo lắng cho nàng.

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Nếu người xứng đáng với cái danh sư phụ đó, thì đâu ai dám đối xử với người như vậy chứ.”

Huyền Cơ Tử hừ một tiếng nói: “Bây giờ con nói chuyện với ta thế này, còn khiến ta sợ hãi đấy. Có chuyện gì, thì con cứ nói thẳng ý đồ của con ra đi, để ta đỡ phải lo lắng đề phòng.”

Thanh Hạm cười tươi như hoa nói: “Người cũng đã đoán được ý của con, cứ nói thẳng với con là được rồi. Chẳng lẽ người còn muốn con phải ‘cầu xin’ người à?” Tuyệt kỹ ‘cầu xin’ của nàng luôn là đệ nhất trên thế gian, nàng không tin Huyền Cơ Tử không sợ.

Nghe nàng nói vậy, Huyền Cơ Tử biến sắc nói: “Coi như ta sợ con!!!” Dứt lời, ông mở chiếc gương nhỏ đặt trên bàn bát tiên, lấy ra một viên tròn gì đó, rồi đi vào phòng trong. Thanh Hạm cũng vội vàng vào theo.

Sau khi đi vào phòng trong, Huyền Cơ Tử niệm chú ngữ gì đó với vòng tròn. Vòng tròn kia xoay rất nhanh, một lúc lâu sau mới ngừng lại, một cây kim gỗ chỉ thẳng về hướng Đông Nam. Huyền Cơ Tử lại bấm bấm đốt ngón tay, sau đó trầm giọng thở dài.

Nhìn bộ dạng đó của ông, Thanh Hạm vội hỏi: “Sao rồi sư phụ?”

Huyền Cơ Tử nhìn Thanh Hạm nói: “Bé con, các con thật sự quyết định phải làm như vậy sao?”

Thanh Hạm ngẩn người một chút, rồi hiểu ngay ý ông, cười nói: “Sư phụ, người nghĩ chúng con còn đường lui nào khác sao?”

Huyền Cơ Tử trầm mặc một lát rồi nói: “Con là đệ tử đắc ý nhất của vi sư. Trong bao nhiêu đồ đệ, ta hiểu rõ nhất là con. Con cũng phải biết, việc các con định làm bây giờ nguy hiểm đến thế nào. Hôn nữa, bài học của năm năm trước chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Thanh Hạm khề cấn môi nói: “Chính vì chuyện năm năm trước, nên mới dẫn tới hành động của chúng con hôm nay. Hiện giờ con chỉ muốn biết, rốt cuộc hấn đang ở đâu. Người nói cho con biết là được rồi, những chuyện khác, người cũng đừng quan tâm nữa.”

Huyền Cơ Tử thở dài nói: “Con bảo ta đừng quan tâm đến con, vừa rồi lại còn trách ta năm năm trước không nói tin tức của hấn cho con biết! Việc của trần thế, ta không muốn tham dự quá nhiều, cũng không muốn thay đổi điều gì, tất cả chỉ phụ thuộc vào các con. Nhưng mà, bé con à, con có từng nghĩ đến chưa, nếu kế hoạch của các con thật sự thành công thì sẽ thế nào?”

Thanh Hạm cũng không phải chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng giờ nghe ông hỏi vậy, nàng lại hơi ngẩn người, khề nói: “Con sẽ tìm trong số các hoàng tử, một vị nào có tính tình ôn hậu để xử lý chuyện giang sơn.”

Huyền Cơ Tử nhìn Thanh Hạm nói: “Tính cách ôn hậu à? Tính cách như thế nào thì là ôn hậu? Con cũng nhìn thấy đại sư huynh của con rồi đấy, ôn hậu như hấn, mà đến giờ cũng đã hoàn toàn khác lúc trước. Huống chi người trong hoàng thất, làm sao có được người nào có tính cách ôn hậu? Chỉ e rằng, càng là những người nhìn có vẻ ôn hậu, thì trong lòng càng nham hiểm, thâm độc thôi.”

Thanh Hạm nhìn Huyền Cơ Tử nói: “Vậy ý sư phụ là?”

Huyền Cơ Tử xoa đầu nàng nói: “Bé con, chuyện giang sơn xã tắc không phải chuyện nhỏ. Những chuyện các con làm, sẽ liên lụy đến rất nhiều người. Thăng thần mà nói, thì Tần Phong Dương cũng được coi là một vị hoàng đế không tồi. Không dám nói rằng hấn thương dân như con, nhưng ít nhất hấn cũng khiến cho thiên hạ thái bình. Các con lại cố gắng thay đổi những việc này, có từng nghĩ đến việc sẽ gây thương tổn cho sinh linh trong thiên hạ chưa?”

Những lời này, Thanh Sơn cũng đã từng nói với nàng, nàng cũng từng suy nghĩ rất kỹ, nhưng trong đầu vẫn luôn chứa đầy thù hận. Tuy lúc trước nàng không chịu từ bỏ việc tìm kiếm Lăng Nhược Tâm, nhưng trong lòng nàng cũng nghĩ, e rằng hấn lãnh ít dữ nhiều, chỉ là trong lòng vẫn ôm một chút ảo tưởng mà thôi. Hiện giờ, biết Lăng Nhược Tâm đã bình an vô sự, sự oán hận tích tụ trong lòng cũng buông lỏng không ít. Nghe Huyền Cơ Tử lại nhắc đến chuyện này, lòng nàng cũng bắt đầu có chút biến chuyển.

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng lẽ chúng ta chịu bị họ ức hiếp như vậy, mà không thể dạy dỗ bọn họ một chút sao?”

Huyền Cơ Tử thở dài nói: “Vi sư cũng không có ý đó, hôm nay ta nói những điều này, để con suy nghĩ kỹ một chút, làm việc gì cũng đừng quá cực đoan. Tuy nói rằng vi sư là người của chốn bồng lai, nhưng vi sư cũng tuyệt đối không thể bỏ mặc sinh linh trong thiên hạ không để ý đến được.”

Thanh Hạm như nhớ ra gì đó, cười nói: “Sư phụ, có phải người đề cao chúng con quá không? Chuyện này lớn như vậy, cũng chưa chắc chúng con đã thành công mà!”

Huyền Cơ Tử trừng mắt lườm nàng một cái nói: “Con còn biết là chuyện chưa chắc đã thành công nữa hả? Ta còn tưởng rằng con không sợ trời, không sợ đất cơ đấy! Thật ra, đối với các con, thì dù chuyện có thành hay không, kết cục cũng không thay đổi nhiều lắm.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Chuyện này, dù chúng con không nhúng tay vào, thì Tần Phong Ảnh cũng sẽ không dừng tay. Dù Tần Phong Dương là một hoàng đế tốt, thì khi Tần Phong Ảnh thành công cũng sẽ không buông tha cho hấn. Đến lúc đó, muôn dân trăm họ mà người nói, không phải cũng sẽ chạy trời không khỏi nắng hay sao?”

Huyền Cơ Tử cốc đầu nàng một cái nói: “Con đúng là vô pháp vô thiên! Hấn tự làm, với việc các con làm đương nhiên là khác biệt về bản chất. Không phải ta định ngăn cản các con, mà ta chỉ muốn con suy nghĩ cho thật kỹ càng, nếu thực sự đến ngày đó, các con sẽ làm thế nào!” Thật khiến ông tức chết mất, nói như vậy nàng còn chưa hiểu rõ sao?

Thanh Hạm khề nhui mày, sờ sờ chỗ bị Huyền Cơ Tử cốc, chán nản nói: “Được rồi! Người dông dài quá, con sẽ suy nghĩ chuyện người nói. Bây giờ người mau nói cho con biết Lăng Nhược Tâm ở đâu đi!”

Huyền Cơ Từ hừ một tiếng nói: “Không phải con luôn tự cho rằng mình rất lợi hại sao? Tự con tìm hấn đi!”

Thanh Hạm trợn trừng hai mắt, còn định nói gì đó, thì Huyền Cơ Từ lại cực kỳ biết điều nói: “Hấn ở phía Đông Nam, chính xác là đang ở phía Nam của thành Tầm Ân, phía Tây của thành Hạ Lương.”

Thanh Hạm kéo bản đồ, nhìn vị trí của hai thành đó, giật mình nói: “Núi Bất Chu à? Hấn chạy tới núi Bất Chu làm gì?” Lần trước Tô Dịch Hân cầm Cửu chuyển lưu quang trực tới gặp nàng, cũng muốn dẫn dắt nàng tới núi bất Chu, nàng không đi, vậy mà hấn lại chạy tới nơi đó. Thật kỳ quái!

Thanh Hạm nhìn Huyền Cơ Từ nói: “Tính toán của người mất linh rồi à?”

Huyền Cơ Từ khẽ vuốt râu, liếc mắt lườm Thanh Hạm một cái nói: “Nếu con thấy mất linh, thì tự con đi mà tính, tìm ta làm gì?!” Chưa từng có ai dám nghi ngờ tính toán thiên cơ của ông, bởi vì, cho tới bây giờ chưa lần nào ông tính mà không linh nghiệm, vậy mà con bé ngốc này dám nghi ngờ!

Thanh Hạm nhìn Huyền Cơ Từ từ trên xuống dưới rồi nói: “Bây giờ con sẽ đi núi Bất Chu. Nếu không tìm thấy hấn, khi con về, coi chừng con sẽ huy băng hiệu của người đấy!”

Huyền Cơ Từ hơi ngần người: “Huy băng hiệu của ta?” Ông lập băng hiệu lúc nào chứ? Nhưng chưa nói xong đã thấy Thanh Hạm nhấc chân định rời đi, ông liền nói với theo: “Lần này con phải suy nghĩ thật kỹ những gì ta nói, nếu thật sự đến lúc phải lựa chọn, thì đừng quá kích động!”

Thanh Hạm thuận miệng đáp: “Biết rồi ạ!”

Vừa ra khỏi phòng thiền, nàng nhìn thấy ngay năm vị nam tử phong thần tuấn lãng đứng đó. Nhìn thấy nàng đi ra, nam tử mặc áo đen nói: “Ta thắng, com tới nay các vị lo liệu đi.” Dứt lời, trên mặt hấn đầy vẻ đắc ý.

Bốn nam tử khác cũng đầy vui sướng nói: “Nấu com thì nấu com, còn sướng hơn là bị người nào đó đàn áp.”

Vừa nghe bọn họ nói chuyện, Thanh Hạm biết ngay là họ đang cá cược với nhau xem nàng sẽ ở lại Thương Tổ môn bao lâu, nàng khẽ hừ một tiếng nói: “Ta còn tương lâu như vậy không gặp các sư huynh, các huynh cũng rất nhớ ta mới đúng. Không ngờ các huynh lại mong ta đi nhanh như vậy! Ôi! Ta thấy hôm nay cũng đã muộn rồi, ngày mai ta mới đi cũng không sao, nhân tiện, ta cũng nên ‘thăm’ phòng của các huynh thật ‘cẩn thận’ mới được!”

Vừa dứt lời, sắc mặt các nam tử này đều biến đổi hấn. Nam tử mặc áo đen cười nói: “Tiểu sư đệ, à không phải, tiểu sư muội, chúng ta biết sai rồi. Muội đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng ta. Tặng muội cái này, chỉ mong tiểu sư muội của ta mãi mãi giữ được tuổi xuân!” Dứt lời, hấn liền rút một chiếc bình sứ trong ngực áo ra, đưa cho Thanh Hạm, khuôn mặt có viết hai chữ “nịnh bợ” to tướng!

Thanh Hạm mở ra, ngửi một chút rồi cười nói: “Tam sư huynh, huynh bỏ thời tiểu chuyển sang thu thập hoa lộ từ bao giờ thế? Không tồi, hoa lộ này đúng là thứ tốt. Cảm ơn Tam sư huynh, đêm nay ta sẽ không đến quấy rầy huynh nữa.” Thiên hương hoa lộ là loại hàng thượng hạng để đường nhan đường sắc, có điều, rất khó kiếm. Không biết Tam sư huynh dùng cách nào mà kiếm được một bình to như vậy. Nàng coi như phát tài rồi!

Nàng vừa dứt lời, nam tử được nàng gọi là Tam sư huynh liền cười hi hi nói: “Sư muội thích là tốt rồi!” Dứt lời, hấn vội vàng chạy trốn.

Còn lại bốn người, vừa nhìn thấy tình hình này, liền đưa hết bảo bối mang theo cho nàng, có được được điều chế đặc biệt, cũng có được thảo quý hiếm trên núi. Cuối cùng, chỉ còn lại nhị sư huynh Du Chí vẫn đứng đó, Thanh Hạm cười nói: “Nhị sư huynh, huynh định cho ta lễ vật gì?”

Du Chí khẽ cười nói: “Lúc các sư đệ nói muội về, ta còn đang tắm, sau khi mặc y phục tử tế, chải chuốt xong xuôi liền bị bọn họ kéo tới đây luôn, trên người cũng không kịp mang theo gì. Nếu nói là lễ vật, thì ta nghĩ ta có một bảo bối.”

Thanh Hạm cười nói: “Nhị sư huynh, huynh vẫn thích sạch sẽ y như trước kia nhỉ? Huynh còn nhớ con ếch trong hồ nước năm đó không?”

Mặt Du Chí bỗng biến sắc, mọi người trong Thương Tổ môn đều biết hấn cực kỳ sợ ếch. Năm ấy, sau khi xiêm ý của hấn bị Thanh Hạm làm bẩn, hấn thật sự không thể nhịn được, liền nhảy vào hồ nước bên cạnh để tắm rửa, nhưng không biết nàng lấy đâu ra mà nhiều ếch như vậy, lần đó hấn sợ suýt chết. Hấn thở dài nói: “Tiểu sư muội, muội đi theo ta.”

Thanh Hạm hơi đắc ý đi theo sau Du Chí, chỉ thấy hấn đưa nàng vào một căn phòng rồi nói: “Mọi người từ từ nói chuyện.” rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy người trong phòng, mặt Thanh Hạm đầy vui mừng nói: “Cha, mẹ!”

Vừa nhìn thấy nàng, trên mặt Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần vừa mừng vừa sợ nói: “Thanh Hạm, con không sao là tốt rồi! Mấy năm nay, chúng ta lo muốn chết đi được!”

Thanh Hạm sảng giọng nói: “Hai người còn dám nói vậy nữa. Năm đó con còn tưởng hai người gặp nguy hiểm, lo lắng vô cùng, nếu không phải con gặp được Lăng Nhược Tâm, thì con còn không biết hai người đang ở Thương Tổ môn!” Nàng vốn định sau khi gặp Huyền Cơ Từ sẽ đi gặp họ, không ngờ Nhị sư huynh lại đoán ngay ra tâm tư của nàng. Nhị sư huynh vẫn đi theo sư phụ học chiêm thuật, xem ra đã đạt tới chân truyền của Huyền Cơ Từ.

Đoàn Lạc Trần nói: “Năm đó may mà nhận được thư của Thanh Sơn, nếu không, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Sao con gặp được Lăng Nhược Tâm? Gần đây hấn có khoẻ không?”

Thanh Hạm bấu môi, nàng thực sự nghi ngờ, liệu cha nàng có phải là cha ruột của Lăng Nhược Tâm không, ông còn quan tâm chuyện của Lăng Nhược

Tâm hơn cả chuyện của nàng. Nàng lập tức nói lại chuyện của Lăng Nhục Tâm một lần, nhắc đến việc hấn đi không một lời từ biệt, trong lòng nàng lại vô cùng tức giận.

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Ngọc Song nói: “Cái tên ngốc đó, thật không hiểu tâm tư của nữ nhân chút nào hết. Hơn nữa, với bản lĩnh của Thanh Hạm, chẳng lẽ còn sợ thêm phiền cho hấn hay sao chứ?” Con của bà, đương nhiên bà hiểu rất rõ, người làm mẹ như bà sao có thể không hiểu tâm tư của hấn chứ. Có thể để Thanh Hạm lại để đi xử lý việc gì đó, thì hoặc là việc đó cực kỳ khẩn cấp, hoặc là không muốn Thanh Hạm lại phải chịu tổn thương gì. Qua lời nói của Thanh Hạm, bà có thể cảm nhận được, chuyện lần này e sẽ liên quan đến cả hai người.

Thanh Hạm cũng giận dữ nói: “Con cũng đã nói vậy với hấn. Nhưng hấn nghe không lọt tai. Đúng là muốn chọc tức con mà. Chờ đến khi tìm được hấn, con nhất định sẽ trừng trị hấn đến nơi đến chốn!”

Lăng Ngọc Song khẽ mỉm cười, Thanh Hạm tức giận, chứng tỏ Thanh Hạm rất quan tâm đến Lăng Nhục Tâm. Chuyện hai vợ chồng bọn nhỏ, thôi thì mặc kệ chúng đi. Bà cười hỏi: “Thanh Hạm, mấy năm nay con thế nào?”

Thanh Hạm thở dài, kể qua loa mấy năm vừa rồi cho hai người nghe. Khi nàng nhắc tới Vô Ưu, trong mắt Đoàn Lạc Trần và Lăng Ngọc Song đều lộ vẻ vui mừng.

Lăng Ngọc Song mừng rỡ nói: “Thì ra con đã sinh cho Lăng Nhục Tâm một đứa con gái à? Mẹ làm bà nội rồi! Tốt quá!” Dứt lời, mặt mày bà rạng rỡ hẳn ra.

Đoàn Lạc Trần cũng nói: “Thanh Hạm của cha đã trưởng thành thật rồi, còn làm mẹ nữa. Nếu mẹ con trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ rất vui mừng!” Dứt lời, ông cũng cười như nở hoa.

Thanh Hạm hơi ngượng ngập nói: “Con vẫn nghĩ Lăng Nhục Tâm lãnh ít dư nhiều, vì muốn che giấu tai mắt người đời, nên mới nhờ Tích Hân giúp con chăm sóc Vô Ưu. Nên là... con đã bảo Vô Ưu gọi con là cha, gọi Tích Hân là mẹ.”

Nàng vừa dứt lời, cả Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần đều kinh hãi, hai người suýt thì ngã từ trên ghế xuống. Để cho con gái của mình gọi mình bằng cha, nữ tử như vậy trên thế gian làm gì có người thứ hai... Nàng thật sự là rất sáng tạo...

Đoàn Lạc Trần trừng mắt nhìn Thanh Hạm: “Con làm loạn lên cái gì thế? Đường đường là một người mẹ thì không làm, lại bảo con gái gọi mình là cha. Ta thấy con mặc y phục nam nhân lâu ngày, nên quên mất mình là nam hay nữ rồi!”

Thanh Hạm cũng trừng mắt nhìn ông nói: “Năm đó cũng không biết là chủ ý ngu ngốc của ai, để cho con phải giả trai từ nhỏ. Nữ giả nam đã đành, còn bắt con cưới nam nhân. Lúc cha nghĩ ra ý tưởng này, cha có nghĩ xem nó quá đáng thế nào không? Hơn nữa, dù Vô Ưu gọi con là cha cũng có gì đâu, năm đó con ‘cưới’ Lăng Nhục Tâm chứ đâu phải ‘gả’ cho hấn.” Lời này của nàng, khiến Đoàn Lạc Trần và Lăng Ngọc Song á khẩu không thể trả lời được.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Ngọc Song khẽ thở dài nói: “Thanh Hạm nói cũng có lý, chuyện này vốn không thể trách được con bé. Năm đó ta đã nuôi Lăng Nhục Tâm như một nữ tử, đã có lỗi với hấn rất nhiều rồi, có lẽ, đó cũng là số mạng của hấn. Có điều, bây giờ vất vả lắm mới khôi phục được thân phận nam tử của hấn, Thanh Hạm, con cũng nên đổi lại mặc nữ trang đi. Chờ mọi chuyện của các con giải quyết sau, lại tổ chức thành thân lại một lần nữa.”

Thanh Hạm thở dài nói: “Đến lúc đó rồi tính sau!” Thật ra bây giờ nàng cảm thấy giả nam có rất nhiều chỗ tốt, nếu phải đổi về mặc y phục nữ làm nữ tử, nàng sợ nàng không làm nổi. Hơn nữa, mấy xiêm y của nữ nhân phức tạp như vậy, mặc vào cũng thấy phiền chết đi được, có thể không cần mặc thì tốt bao nhiêu. Có lẽ nàng cũng nên thương lượng với Lăng Nhục Tâm một chút.

Lăng Ngọc Song cười nói: “Cũng đúng, chờ Lăng Nhục Tâm về rồi tính sau. Bây giờ ta chỉ mong được gặp cháu gái ta thật nhanh thôi. Ông thông gia, chỉ bằng thế này đi, dù sao chúng ta ở Thương Tổ môn cũng rảnh rồi, hay là chúng ta đi Long Miên, đón Vô Ưu về. Người nhà mình mà phải gửi người khác chăm sóc, ta thấy cũng không ổn lắm!”

Đoàn Lạc Trần cũng gật đầu nói: “Bà nói rất đúng, chỉ bằng ngày mai chúng ta khởi hành đi Vô Hối sơn trang, đón Vô Ưu về.”

Thanh Hạm khẽ nhủ mảy, hai người này đúng là giỏi tự quyết! Có điều, như vậy cũng tốt, một mình Tích Hân chăm sóc Vô Ưu, bên cạnh lại không có cao thủ bảo vệ, không an toàn lắm. Trước kia không ai biết thân phận của nàng ta, nhưng giờ Tô Dịch Hân đã tìm tới tận cửa, sau này không biết sẽ còn phiền phức gì. Họ ở lại Thương Tổ môn sẽ khiến nàng yên tâm hơn.

Thanh Hạm khẽ cười: “Nhìn hai người gấp gáp kia, nếu thật sự muốn gặp Vô Ưu, thì hai người cứ đi đón con bé về đây là được.”

Đoàn Lạc Trần nói: “Hay là bây giờ con đi đón Vô Ưu cùng chúng ta, rồi đi tìm Nhục Tâm sau?”

Thanh Hạm lắc đầu nói: “Con lo Nhục Tâm sẽ gặp nguy hiểm. Hôm nay con sẽ khởi hành đi núi Bất Chu luôn. Vô Hối sơn trang ở nước Long Miên đã rất có danh tiếng rồi, sau khi hai người đến đó, chỉ cần nghe ngóng một chút là sẽ tìm được. Hơn nữa, cha mẹ và Tích Hân cũng đã biết nhau rồi, nàng sẽ giao Vô Ưu cho hai người đưa về đây thôi.” Dứt lời, nàng lại như nhớ ra chuyện gì đó liền nói tiếp: “Lúc cha mẹ tới đón Vô Ưu, nếu Tích Hân nguyện ý muốn về cùng hai người, thì hai người cũng đưa cả nàng về đây đi! Mấy năm nay nàng cũng chịu khổ chịu rồi, hơn nữa, nàng cũng rất thương Vô Ưu!”

Lăng Ngọc Song nói: “Đương nhiên rồi, nhưng mà Thanh Hạm, chuyện con và Lăng Nhục Tâm muốn làm, chúng ta cũng biết đại khái, muốn ngăn cản các con, nhưng cũng biết sẽ rất khó. Ta chỉ có thể nói với con rằng, mọi chuyện đều phải thật cẩn thận, đừng quá kích động.”

Thanh Hạm khẽ cười: “Chuyện này chúng con biết rồi, mẹ đừng quá bận tâm.” Dứt lời, mặt nàng lại tỏ vẻ dí dỏm nói: “Con biết mẹ thương con trai mẹ mà. Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ đưa Nhượng Tâm không tổn hao chút gì về.”

Khi Thanh Hạm tới núi Bất Chu đã là ba ngày sau. Vừa tới trấn nhỏ ở chân núi, thấy mọi người ở đây đều rất vội vàng khiến nàng bắt đầu nghi hoặc. Nhớ đến chuyện Tô Dịch Hàn, nàng thầm đoán, e rằng Tần Phong Dương đã ở đây rồi, mấy người đều bận vội vàng này, có lẽ đều là thị vệ trong cung.

Thanh Hạm biết thân phận của mình rất đặc biệt, không thể để người khác nhận ra, chỉ sợ chưa tìm được Lăng Nhượng Tâm lại rơi vào tay Tần Phong Dương thì hỏng việc. Thanh Sơn hiện không ở bên cạnh nàng, không có ai giúp nàng dịch dung. Thanh Hạm nghĩ một chút, rồi tìm một tiệm y phục, đổi một bộ xiêm y vải thô màu đất sét, sau đó chạy ra sau bếp nhà đó, quét chút muối than, bôi lên mặt mình.

Nhìn vào gương đồng, Thanh Hạm không khỏi buồn cười. Bộ dạng này, đến nàng còn không nhận ra chính mình, một cảm giác rất khác với thuật dịch dung của Thanh Sơn. Hơi đen đen, lại gầy tong teo, rất giống con của một nhà nông dân. Nàng rất vừa lòng với dáng vẻ của mình lúc này, khẽ nhếch miệng cười, lộ ra hai chiếc răng nanh vốn đã trắng bóng, giờ lại càng trắng hơn. Nàng huyt sáo một tiếng, rồi đi theo con đường nhỏ lên núi Bất Chu.

Trên núi Bất Chu khắp nơi đều là rừng cây, vì đây là nơi nghỉ hè của Hoàng thất ở phía Nam, nên trên núi cũng là hành cung. Lúc này đã là đầu thu, nếu theo lệ hàng năm, thì bây giờ sẽ chỉ có một vài thị vệ quét dọn ở đây. Nhưng khi Thanh Hạm đứng trong rừng, từ xa nhìn lại, lại thấy thủ vệ canh gác rất nghiêm mật.

Nhìn tình hình này, Thanh Hạm càng xác định được suy đoán của mình. Nếu Tần Phong Dương thật sự ở đây, việc Lăng Nhượng Tâm cũng chạy tới đây là hoàn toàn dễ hiểu. Trong lòng nàng hơi nghi hoặc, lúc này Lăng Nhượng Tâm tìm Tần Phong Dương để làm gì? Nàng nhất thời không thể đoán được ý đồ của hắn. Bây giờ vẫn còn sớm, nếu lên vào sẽ dễ bị người khác phát hiện.

Đang lúc nàng hơi do dự, thì lại nhìn thấy một người đứng ở đỉnh lầu cao cao, nhìn ra xa, như đang suy nghĩ điều gì. Thanh Hạm tập trung nhìn kỹ, người kia không phải Tần Phong Dương thì là ai!!!! Nàng hơi cau mày, thầm thở dài, không phải hắn ở đây chờ nàng chứ?

Đêm xuống, Thanh Hạm đứng trong bóng tối, định nhờ vào bóng đêm để lên vào hành cung, chợt thấy một bóng đen thoáng qua, nhảy lên mái hiên, tránh thủ vệ, nhanh chóng lên vào trong phòng chính của hành cung.

Nhìn thấy bóng người kia, Thanh Hạm khẽ mỉm cười, thiên toán của Huyền Cơ Tử thật quá linh nghiệm, nàng hừ một tiếng: “Lăng Nhượng Tâm, lần này, ta rất muốn nhìn xem chàng còn có thể chạy đi đâu!!!

Thanh Hạm thì triển khinh công, nhẹ nhàng bám sau bóng đen kia. Sau khi nhìn thấy bóng đen kia lên vào hành cung, nàng lại không tìm thấy bóng hắn đâu nữa, trong lòng nàng không khỏi kỳ quái, rõ ràng nàng đã nhìn thấy người kia vào đây, sao bây giờ lại không thấy đâu nữa?

Nàng lặng lẽ ẩn thân vào một góc tối, tránh để thủ vệ phát hiện ra, ở đó có một cửa sổ nhỏ, ánh đèn leo lét hắt từ trong ra. Nàng lấy tay chấm chút nước miếng, nhẹ nhàng chọc một lỗ trên cửa sổ, ghé mắt nhìn vào trong.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng người ho khan, một người nói: “Hoàng thượng, thời tiết hơi lạnh, đêm cũng đã khuya rồi, ngài nên nghỉ ngơi thôi.” Giọng nói này rất xa lạ.

Giọng nói mời mọc của Tần Phong Dương truyền vào tai Thanh Hạm: “Nếu người mệt thì cứ nghỉ trước đi. Trẫm xem tấu chương chút nữa.”

Người kia lại nói: “Hoàng thượng, ngài đã dốc hết tâm sức vì quốc gia rồi, nếu còn tiếp tục thế này, e rằng thân thể của ngài cũng không thể chống đỡ nổi nữa.”

Tần Phong Dương cười khò nói: “Đôi khi trẫm cũng nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng xong hết mọi chuyện, chỉ là, trong lòng luôn có một chút cảm giác không buông xuống được. Người nói xem, liệu nàng có đến không?”

Người kia thở dài: “Hoàng thượng, đã bao nhiêu năm trôi qua như vậy, trong lòng ngài vẫn nhớ nàng như thế, lại vất vả vì quốc gia đại sự, dù thân mình làm bằng sắt cũng không thể cầm cự được.”

Tần Phong Dương thở dài: “Nhưng mà, dù ta có nhớ nàng, trong lòng nàng từ đầu tới cuối cũng không hề có ta. Dương Tiến, người có từng thực sự yêu một ai chưa?”

Dương Tiến đáp: “Thuộc hạ chỉ là con nhà võ, đâu hiểu được chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Trong lòng thuộc hạ vẫn hơi hối hận, năm đó không sớm diệt trừ nàng ta, nói vậy Hoàng thượng cũng sẽ không bị hãm sâu vào, cũng sẽ không chịu khổ nhiều như vậy.”

Thanh Hạm nghe đến đây, liền giật mình, ‘diệt trừ nàng’ à? Không phải Dương Tiến này chính là người năm đó đã từng muốn ám sát nàng chứ?”

Tần Phong Dương gập dờ nói: “Năm đó may mà người không phạm sai lầm lớn. Nếu không phải vì người trung thành và tận tâm, trẫm đã không để người sống đến bây giờ!”

Dương Tiến đáp: “Thuộc hạ tình nguyện năm đó có thể giết nàng, dù Hoàng thượng giết thuộc hạ, thuộc hạ cũng cam tâm tình nguyện. Năm đó, thuộc hạ may mắn được đi theo Hoàng thượng, bảo vệ cho sự an toàn của Hoàng thượng, vốn muốn thay Hoàng thượng, diệt trừ hết những người có hại cho ngài, nhưng thuộc hạ đã không làm hết được chức trách của mình.”

Tần Phong Dương trầm giọng nói: “Có lẽ người nói cũng đúng! Có điều, con người sống trên đời này, nếu không thực sự yêu, cũng uống phí một đời!

Hiện giờ trăm mang bệnh trong người, chỉ mong được gặp lại nàng một lần nữa, nhưng e là khó có thể đạt được ước nguyện!”

Thanh Hạm ngăn người, hấn bị bệnh sao? Nghe giọng nói của hấn có vẻ rất yếu ớt, chẳng lẽ hấn hao tâm tổn sức sai Tô Dịch Hàn lừa nàng đến núi bất Chu, chỉ vì muốn gặp lại nàng một lần sao? Sự tình thật sự chỉ đơn giản như thế thôi sao?

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 11: Tình cảm quá sâu đậm, ắt sẽ không bền lâu...

Thanh Hạm không nhìn được, lại nhìn vào trong phòng. Tần Phong Dương đang quay lưng về phía nàng, còn người tên Dương Tiến kia thì nàng có thể nhìn thấy mặt. Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra, người đó là một thị vệ năm năm trước đã theo Tần Phong Dương đến thành Tầm Ân.

Tần Phong Dương nói xong lại khề ho khan, Dương Tiến thở dài nói: “Hoàng thượng đúng là một người thâm tình, năm đó, nếu sau khi nàng đánh ngài bị thương, ngài chịu ở lại chữa trị chứ không phải vì không yên lòng nàng mà ôm thương thể chạy đi giúp nàng tìm Lăng Nhược Tâm, thì bây giờ đã không để lại di chứng thể này. Ngài vì nàng mà trả giá nhiều như vậy, nàng đã không cảm kích thì thôi, lại còn...”

Tần Phong Dương ngắt lời nói: “Những chuyện này đều là do trăm cam tâm tình nguyện, không liên quan gì đến nàng. Dương Tiến, việc này không cần nói thêm nữa.”

Dương Tiến thở dài nói: “Có lẽ Hoàng thượng là người si tình nhất trên thế gian này. Nhưng mà, việc này vẫn luôn luôn khúc mắc trong lòng thuộc hạ, không nói ra thì thực sự không thể thoải mái được. Năm đó, Hoàng thượng vì nàng như vậy đã đủ lắm rồi, vậy mà suốt mấy năm gần đây còn ôm áp tương tư vì nàng, tâm trạng u uất. Nếu không phải vì mấy việc này làm bận lòng ngài, thì sức khoẻ của Hoàng thượng cũng sẽ không xấu như thế.”

Tần Phong Dương trầm giọng nói: “Có lẽ nàng chính là số kiếp của trăm. Năm đó, những chuyện trăm đã làm với nàng, trăm phải dùng cả đời mình để bù đắp lại!”

Dương Tiến nhắc vạt áo, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng đừng nói thế. Chuyện năm đó, tuy Hoàng thượng có sai, nhưng nợ nần cũng đã trả hết rồi! Dương Tiến bất tài, không dám hy vọng xa vời là Hoàng thượng có thể vì lời khuyên của thuộc hạ mà bỏ xuống những tâm tư trong lòng, nhưng thuộc hạ chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể lấy gang sơn xã tắc làm trọng, vứt bỏ tạp niệm, giữ gìn long thể!”

Tần Phong Dương đỡ Dương Tiến dậy nói: “Trăm biết tâm tư của ngươi, có điều, những thứ khúc mắc trong lòng, không phải cứ nói vứt bỏ đi, là có thể vứt được. Tình cảm quá thâm sâu ắt sẽ không lâu dài, cố gắng cưỡng ép sẽ chỉ khiến bản thân nhục nhã. Làm người, phải khiêm tốn, dịu dàng như ngọc. Hiện giờ, trên người trăm có đủ tất cả, có sự tín nhiệm của muôn dân, nhưng cũng có những tai hoạ ngầm như miếng xương cá mắc trong cổ họng vậy. Tuy có thật sự buồn xuống, thì trong thiên địa mịt mùng này, ta cũng khó tìm lại được mình lần nữa...”

Nghe hấn nói vậy, Dương Tiến chỉ biết thở dài, biết không thể nào khuyên giải được hấn, nên đành nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, ngài nên đặt chuyện giữ gìn long thể lên hàng đầu!”

Tần Phong Dương khề gật đầu, chậm rãi nói: “Đừng nói đến những chuyện này nữa, chuyện lần trước ta sai ngươi đi điều tra thế nào rồi?”

Dương Tiến đáp: “Đúng là Tần Phong Ảnh đã thu thập được một lượng binh khí rất lớn, cũng đang âm thầm tập hợp nhân mã, hấn liên lạc với Trần Bắc hầu, Định Nam vương, tướng quân Phiêu Kị, cũng với hữu tướng Tả Khinh Ân bằng thư tín, e là không lâu sau sẽ bắt đầu hành động.”

Tần Phong Dương hỏi: “Sau khi bọn họ nhận được thư của Tần Phong Ảnh thì phản ứng thế nào?”

Dương Tiến đáp: “Trừ hữu tướng Tả Khinh Ân là có hồi âm, còn các vương gia và tướng quân khác đều không có động tĩnh gì. Thuộc hạ nghĩ, bọn họ chắc đang nghe ngóng hướng gió để xoay chiều. Nếu hấn thật sự khởi binh, thắng bọn họ sẽ theo hấn, còn thua, sẽ thừa cơ bỏ đá xuống giếng.”

Tần Phong Dương cười lạnh nói: “Trong trận chiến tranh quyền đoạt lợi này, cho tới giờ cũng không ai có thể đoán trước được điều gì. Liệu có được mấy người thật tình giúp đỡ? Huống chi, đây lại là chuyện đại sự sẽ gây tổn hại rất lớn. Có điều, với tính cách của Tần Phong Ảnh, thì hấn cũng sẽ không sắp xếp mọi chuyện đơn giản như thế. Ngươi phải người đi điều tra gấp, có tin tức gì phải báo về cho trăm ngay.”

Dương Tiến đáp: “Vâng!”

Tần Phong Dương thở dài: “Năm đó, trăm và Tần Phong Ảnh, vì muốn tranh giành vị trí đứng đầu thiên hạ, mà dùng hết tâm cơ, bày mưu tính kế lẫn nhau, có điều, sau khi đoạt được rồi lại thấy nó không quá huy hoàng như mình tưởng. Vì nước vì dân, trăm phải lao tâm khổ tứ, không thể nào còn được tiêu điều tự tại như thời còn làm vương tử. Có rất nhiều chuyện tự mình có thể làm chủ được, nhưng rồi cũng lại lo được lo mất, còn ngày đêm đề phòng có người đến cướp ngôi vị này. Cuộc sống như thế, thực sự rất vô nghĩa, rất nhạt nhẽo, bỏ đi cũng chẳng có gì đáng tiếc...”

Nghe hấn nói vậy, Dương Tiến kinh hãi khề gọi: “Hoàng thượng!”

Tần Phong Dương khoát tay nói: “Thôi, thôi, việc này, có nói với người người cũng không hiểu. Không ở địa vị của trẫm, thì không thể hiểu được nỗi thống khổ của trẫm. Càng ở nơi cao, sẽ càng thấy cô độc... Dương Tiến, những chuyện hôm nay trẫm thuận miệng nói với người, người cứ coi như chưa từng nghe thấy đi!” Dứt lời, hắt lại ho khan vài tiếng.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn khổ sở của hân, Dương Tiến khẽ hỏi: “Hoàng thượng, có cần tuyên thái y đến điều trị không?”

Tần Phong Dương cười khổ nói: “Nếu tuyên thái y mà có tác dụng, thì mấy năm nay trẫm cần gì phải chịu khổ như thế. Đúng rồi, tình hình của Tống Văn Chi gần đây thế nào?”

Dương Tiến đáp: “Tống Văn Chi đã tìm được một xưởng binh khí cung cấp cho Tần Phong Ảnh, nhưng xưởng binh khí đó phòng vệ rất nghiêm ngặt, người của chúng ta không lên vào được. Mười ngày trước, Tần Phong Ảnh cũng tới xưởng binh khí kia, trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết. Nhưng mấy ngày trước, Tống Văn Chi lại phái người tới nhắn rằng hân đã phá hủy toàn bộ binh khí của xưởng đó. Nếu Tần Phong Ảnh muốn khôi phục trong một thời gian ngắn, e rằng sẽ khó mà làm được.”

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Dương Tiến, người vẫn quá coi trọng Tần Phong Ảnh rồi. Dưới tay hân có nhiều người như vậy, cũng không đến lượt hân tự mình tới xưởng binh khí kia. Hân làm việc này tất có mục đích khác. Nếu trẫm đoán không lầm, thì hân tự tới đó, e là vì muốn mua chuộc ông chủ nơi đó thôi. Xem ra, thời gian khôi phục của hân chắc chỉ trong vòng hai tháng tới. Chúng ta cũng cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Dương Tiến đáp: “Vâng!”

Tần Phong Dương thờ dãi: “Tuy trẫm không phải hoàng đế tốt, nhưng cũng không thể dễ dàng son lột vào tay hân. Với tính cách của hân, thật sự không thể tưởng tượng nổi hân sẽ làm ra những chuyện gì.” Hân dừng một chút rồi nói: “Người cũng nên giám sát chặt chẽ Tống Văn Chi. Nhưng cũng không thể thật sự gây tổn thương cho hân, dù sao, hân cũng là sư huynh của nàng.”

Nghe hân nói vậy, Dương Tiến lại khẽ thờ dãi, địa vị của nàng trong lòng Tần Phong Dương thật sự quá quan trọng.

Thanh Hạm nghe bọn họ nói vậy, trong lòng cũng có chút thổn thức. Thì ra bệnh của Tần Phong Dương là do nàng gây ra. Nàng cũng nhớ mang máng hành động của mình năm đó sau khi Lăng Nhược Tâm bị rơi xuống vách đá. Khi ấy, nàng hận hân đến thấu xương, chỉ ước gì có thể dùng một chưởng đánh chết hân, nên nàng xuống tay rất nặng, không ngờ lại khiến hân bệnh tật. Có điều, hân cũng quá cố chấp, biết rõ trong lòng nàng không có hân, vậy mà hân vẫn thương nhớ nàng...

Có điều, nàng thật sự không hiểu, vì sao Đại sư huynh lại có quan hệ với hân. Hơn nữa, với y thuật tuyệt thế của Đại sư huynh, muốn trị được nội thương của hân cũng không phải là việc khó. Hai người này, trước kia còn chưa từng gặp mặt nhau, sao lại có ân oán với nhau? Hơn nữa, y thuật của Đại sư huynh cũng không thể tự giải được độc trên người, vậy rốt cuộc Tần Phong Dương đã hạ độc gì?

Tần Phong Dương lại khẽ ho vài tiếng, nói với Dương Tiến: “Đã khuya rồi, trẫm cũng muốn nghỉ ngơi, người lui xuống đi!”

Dương Tiến hơi lo lắng nhìn hân một cái, xoay người đi ra cửa, vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ thờ dãi, không nói thêm gì, khép chặt cửa cung, đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng Dương Tiến, cuối cùng Thanh Hạm cũng nhớ ra bóng lưng đó chính là sát thủ năm năm trước tấn công nàng khi nàng quay lại khách điểm lấy Lưu Quang Dật Thái, nên nàng cũng hiểu ngay tâm trạng của Dương Tiến lúc đó. Có điều, không biết khi ấy hân ám sát nàng, có phải đã nhìn thấu thân phận nữ nhân của nàng hay không?

Sau khi Dương Tiến ra ngoài, Tần Phong Dương liền dựa vào ghế lớn trạm hoa, trầm giọng nói: “Các hạ ngồi trên xà nhà lâu như vậy, chẳng lẽ không thấy buồn sao? Xuống dưới này tâm sự chút đi.”

Hân vừa dứt lời, một người mặc y phục dạ hành nhảy từ trên xà nhà xuống, lạnh lùng nói với hân: “Ta cứ tưởng bệnh tật của người trầm trọng, sẽ làm cho mắt mờ tai điếc, không ngờ vẫn nhạy bén như xưa. Chỉ là, nếu người đã sớm phát hiện ra hành tung của ta, sao vừa rồi Dương Tiến vào đây, người không cảnh báo? Chẳng lẽ không sợ ta giết người sao?”

Nghe giọng nói của người kia, Thanh Hạm hơi kinh hãi. Giọng nói đó không phải là Lăng Nhược Tâm mà là Tống Văn Chi. Nàng nhớ rõ bóng người vừa rồi là Lăng Nhược Tâm, sao lại biến thành Tống Văn Chi rồi? Trong lòng nàng càng thêm tò mò hơn.

Tần Phong Dương cười nói: “Trẫm biết người rất hận trẫm, có điều, giải được hiện đang ở trên tay trẫm, nên hiện giờ, người nhất định sẽ không giết trẫm. Hơn nữa, nếu người thật sự muốn giết trẫm, vì với thân thủ của người, có rất nhiều cơ hội, cần gì phải đợi chờ lâu.”

Tống Văn Chi hừ một tiếng nói: “Người nói cũng đúng, chỉ là ta lại đang lo lắng, với sức khỏe của người như thế, nếu ngày nào đó thật sự đi đòi nha ma, thì lúc ấy ta biết tìm ai để đòi giải được đây?”

Hân nói chuyện rất cay độc, nhưng Tần Phong Dương cũng không để tâm, chỉ khẽ cười nói: “Người yên tâm, nếu trẫm thực sự có một ngày như vậy, chắc chắn cũng sẽ giao giải được cho người trẫm cực kỳ tín nhiệm, trả lại tự do cho người.”

Tống Văn Chi liếc nhìn Tần Phong Dương nói: “Nhưng mà, người rõ ràng không tin tưởng ta, còn phái người theo dõi ta. Thì sao ta phải tin rằng trước khi người chết sẽ giao giải được cho ta chứ?”

Tần Phong Dương cự mình đôi một tư thế ngồi thoải mái hơn, rồi nói: “Nếu có lúc nào đó người ở địa vị của trẫm, người cũng sẽ không tin bất cứ kẻ

nào.”

Tổng Văn Chi hừ lạnh một tiếng: “Cho nên ta mới cảm thấy ngươi thật đáng thương.”

Tần Phong Dương cười nói: “Có lẽ trẫm là kẻ đáng thương! Nhưng ngươi cũng cùng cảnh ngộ với trẫm thôi. Cùng yêu một nữ tử, mà trong lòng nàng căn bản không hề có chúng ta!”

Mất Tổng Văn Chi tối sầm lại, Tần Phong Dương lại nói tiếp: “Lần này ngươi đi nước Long Miên, hẳn đã gặp được Tần Phong Ảnh, hẳn muốn thế nào?”

Tổng Văn Chi nhìn hắn, trầm giọng nói: “Hắn nói hắn sẽ giúp ta trốn giải được từ chỗ ngươi. Sau đó bảo ta cho ngươi ăn một viên định tâm hoàn thôi.”

Nghe Tổng Văn Chi nói vậy, Thanh Hạm hơi ngẩn người. Sư huynh của nàng đã học được trò trước mặt nói một đằng, sau lưng nói một nẻo từ bao giờ thế? Tần Phong Ảnh ới Tần Phong Ảnh, ngươi đúng là thông minh quá bị thông minh hại! Chuyện của hai huynh đệ bọn họ, càng ngày càng trở nên thú vị hơn.

Ánh mắt Tần Phong Dương hơi đảo, cười nói: “Việc này ngươi vốn không cần phải nói với ta, sao lại muốn nói cho ta biết?” Hắn vốn tự xưng là ‘trẫm’, giờ lại đổi thành ‘ta’.

Tổng Văn Chi hừ một tiếng nói: “Ta căn bản không có hứng thú tay vào chuyện của hai huynh đệ các ngươi. Đối với ta mà nói, chỉ cần có giải được là tốt rồi. Ngươi cũng không phải người tốt gì, nhưng ít ra còn có nhân tính hơn Tần Phong Ảnh.”

Tần Phong Dương cười nói: “Đây là lý do của ngươi?”

Tổng Văn Chi hừ một tiếng, không trả lời hắn.

Tần Phong Dương khẽ cười, nhìn hắn nói: “Ta cũng biết ta không còn sống được lâu, vốn muốn kéo theo ngươi xuống mồ cùng ta, nhưng nếu ngươi tin tưởng ta như vậy, ta cũng không muốn lừa ngươi nữa. Thật ra, độc ngươi trúng căn bản không có giải được.”

Nghe hắn nói vậy, Tổng Văn Chi kéo hắn từ ghế dựa lên rồi gần giọng nói: “Ngươi đùa bỡn ta sao?”

Tần Phong Dương cũng không kinh sợ, ý cười trên mặt không giảm đi, vẫn thản nhiên như trước, nói: “Ngươi đừng tức giận. Tuy ta không có giải được, nhưng đã có cách giải độc. Với tu vi võ công của ngươi, nếu làm theo cách ta nói, thì sự đau đớn ngươi phải chịu mỗi khi trăng tròn sẽ biến mất.”

Nghe hắn nói vậy, Tổng Văn Chi bán tín bán nghi nói: “Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?”

Tần Phong Dương cười ha ha nói: “Không phải ngươi vừa mới nói lời của ta không cần nghi ngờ nhiều sao? Nếu có thể tin, sao ngươi không thử xem?”

Nghe hắn nói vậy, Tổng Văn Chi hơi sững sốt, nhưng nhìn thấy sắc mặt của hắn, tay lại buông lỏng ra.

Tần Phong Dương nghiêm mặt nói: “Trước khi ta nói cho ngươi biết phương pháp giải độc, ngươi phải làm giúp ta một việc. Sau khi hoàn thành, ta sẽ nói cho ngươi biết cách giải độc, tuyệt đối không nuốt lời!”

Tổng Văn Chi hỏi: “Ngươi muốn ta giúp ngươi chuyện gì?”

Tần Phong Dương đang định nói tiếp, chợt nghe thấy một tiếng động rất nhỏ vang lên ngoài cửa sổ. Thì ra Thanh Hạm nghe bọn họ nói chuyện cũng hơi sốt ruột, thân mình bất giác nghiêng về phía trước lại không để ý dưới chân có một nhánh cây nhỏ. Khi nàng nghiêng người về phía trước, nhánh cây đó không chịu nổi trọng lượng của nàng nên gãy rắc một tiếng.

Nghe thấy tiếng động đó, Tổng Văn Chi lao nhanh đến bên cửa sổ, năng lực ứng biến của Thanh Hạm đã mạnh hơn trước kia rất nhiều lần, đang định thi triển khinh công chạy trốn, thì thân thể của nàng bỗng nhẹ bẫng, bị người khác kéo lên, bay thẳng ra ngoài. Nàng đang muốn phản kháng, bỗng thoáng ngửi thấy mùi phong lan thơm ngát quen thuộc, nên cũng đoán được người này là ai, liền phối hợp chạy nhanh ra ngoài theo hắn.

Chờ khi Tổng Văn Chi đến bên cửa sổ, Thanh Hạm và hắc y nhân đã chạy xa. Nhìn thấy rõ bóng lưng kia, lòng hắn nao nao, khẽ thở dài nhưng không đuổi theo nữa.

Thanh Hạm chạy theo hắc y nhân kia xuống dưới chân núi. Hai người thi triển khinh công đi rất nhanh, cuối cùng dừng lại trước cửa một nhà dân bình thường. Hắc y nhân kia kéo khăn bị mặt xuống, giận dữ nói: “Đã nói nàng đừng lo chuyện ở đây, sao nàng vẫn chạy tới?”

Khăn bị mặt kéo xuống, quả nhiên là Lăng Nhục Tâm.

Thanh Hạm nhìn thấy hắn, lạnh lùng hừ hai tiếng, mắt hơi nheo lại, thản nhiên nói: “Huynh là ai thế? Sao từ trước đến giờ ta chưa gặp huynh bao giờ?”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhục Tâm khẽ phì cười, nhưng nhìn sắc mặt đen thui của nàng, con giận của hắn lập tức tan biến, vội vàng tươi cười, dịu dàng nói: “Thanh Hạm, đừng đùa giỡn như trẻ con thế, nàng phải biết ở đây rất nguy hiểm. Hơn nữa, vừa rồi nàng cũng nghe thấy đấy, bao nhiêu năm như vậy mà hắn vẫn chưa chịu buông tha cho nàng.”

Thanh Hạm lạnh nhạt nói: “Hắn không chịu buông tha cho ta, chứng tỏ ta rất có sức quyến rũ, đây đúng là chuyện khiến người ta cực kỳ vui vẻ mà. Hơn nữa, ta cũng nghĩ kỹ rồi, mấy năm gần đây ta chỉ có một mình cũng rất buồn phiền. Huống chi, nương tử của ta vừa vạ bị ta bỏ rồi, trong lòng vô cùng

cô quạnh, thật sự cũng nên kiếm một người sống cùng cho vui. Xét đi xét lại, Tần Phong Dương yêu ta sâu đậm như thế, có lẽ sống cùng hắn cũng không tệ, chưa biết chừng còn được làm Hoàng hậu ấy chứ, đúng là chuyện cực kỳ tốt đẹp!”

Giọng nàng vốn đang rất lạnh lùng, khi nhắc đến làm Hoàng hậu, mặt mày lại rạng rỡ hẳn ra. Nếu nàng nói là bỏ nương tử, thì tức là muốn bỏ Lăng Nhượng Tâm.

Nghe nàng nói càng lúc càng không ra sao, Lăng Nhượng Tâm giận dữ nói: “Cái gì mà bỏ nương tử? Cái gì mà làm Hoàng hậu? Nàng lại nói linh tinh cái gì thế?”

Thanh Hạm liếc mắt nhìn hắn một cái, khẽ khêu cằm hắn nói: “Vị công tử này, bộ dạng của huynh nhìn chẳng tuấn tú gì cả, còn hơi giống nương tử cũ của ta nữa. Tiếc quá tiếc quá, là nam nhân nhìn giống nữ nhân đã đành, trên mặt lại còn bị một vết sẹo dài như vậy, khó coi quá đi mất.” Dứt lời, nàng còn vừa ngắm nghía Lăng Nhượng Tâm, vừa lắc đầu như đang cảm thán vậy.

Nghe nàng nói không đầu vào đâu, Lăng Nhượng Tâm hỏi: “Không phải trước đây nàng nói vết sẹo này đẹp sao? Sao bây giờ lại nói sẹo này khó coi? Hôn nữa, nàng rõ ràng là nương tử của ta, năm đó nếu nàng muốn làm Hoàng hậu, thì đã làm từ lâu rồi chứ cần gì chờ đến hôm nay?”

Thanh Hạm cười lạnh nói: “Đúng thế, bây giờ ta rất hối hận, cưới về một người nương tử cả ngày chỉ biết chọc giận ta như vậy, chi bằng đi làm Hoàng hậu của hắn cho bớt lo nghĩ. Ít nhất đến hôm nay hắn vẫn nhớ mãi không quên ta, còn tương tư ta thành bệnh. Thử hỏi trong thiên hạ này, biết đi đâu để tìm được một nam tử thâm tình như thế? Nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ có lẽ cũng là lúc ta nên nói lại tình duyên với hắn!”

Lăng Nhượng Tâm kéo tay nàng, giận dữ nói: “Cái gì mà nói lại tình duyên? Càng nói càng kỳ cục! Nàng đừng quên chúng ta đã thành thân từ lâu, mà nàng cũng đã là người của ta từ lâu rồi!”

Thanh Hạm rút tay lại, cười hi hi nói: “Công tử đang nói mấy lời nhạt nhẽo gì thế? Huynh là nam tử, ta cũng là nam tử, làm sao có thể là nương tử của huynh? Hôn nữa, tuy dung mạo của huynh rất thanh tú, rất giống nữ tử, nhưng cũng vẫn là nam nhân! Ta cũng không có sở thích đoạn tụ!”

Lăng Nhượng Tâm trừng mắt lườm nàng một cái, hừ giọng nói: “Nhưng chuyện chúng ta đã thành thân là chuyện thật. Đoàn Thanh Hạm, ta cảnh cáo nàng, nếu nàng dám nghĩ linh tinh nữa, coi chừng ta...” Hắn muốn nói mấy câu độc địa, nhưng lại phát hiện ra không thể nói được gì, hình như chính hắn đuối lý trước...

Thanh Hạm cười hi hi nói: “Coi chừng huynh thế nào? Đúng vậy, ta nên cẩn thận, ở gần một nam nhân có sở thích đoạn tụ thật nguy hiểm. Đúng là nên cách xa huynh ra một chút, có thể xa bao nhiêu thì nên xa chừng đó.” Dứt lời, nàng làm như nhìn thấy mảnh thú, vội vàng lách mình ra xa.

Nghe nàng nói càng ngày càng kỳ cục, Lăng Nhượng Tâm không nhịn được nói: “Nàng còn muốn tránh đi đâu? Ngày ấy rõ ràng ta dùng thân phận nữ tử để gả cho nàng, lẽ ra ta nên sớm bắt nàng khôi phục thân phận nữ tử để gả cho ta, thì hôm nay nàng cũng không thể đứng đây nói linh tinh được.”

Ánh mắt Thanh Hạm nhìn hắn cực kỳ không nghiêm túc. Nàng nhướn mày nhìn kỹ hắn một lúc, rồi ra vẻ bưng bình nói: “A, ta hiểu rồi, thì ra huynh chẳng những rất giống nương tử của ta, mà cũng là nữ tử giống ‘nàng ta’ à? Ngại quá, tiểu thư!” Hai chữ ‘tiểu thư’ cuối cùng nàng còn dùng ngữ điệu rất kỳ quái để nhấn mạnh.

Chỉ nghe nửa câu đầu của nàng, lòng Lăng Nhượng Tâm đã giận sôi lên, nhưng cũng biết nàng thực sự tức giận chuyện hắn bỏ đi không nói lời nào, liền khẽ nhướn mày, giọng đầy vẻ buồn bực, hờn dỗi: “Nàng vô duyên vô cớ bỏ nương tử là sao?” Hắn biết nàng đang rất tức giận, không cần thận thì đùa thành thật mất, hắn chỉ muốn biết phải làm thế nào nàng mới hết giận thôi.

Thanh Hạm hừ lạnh nói: “Lý do để bỏ hắn thì rất nhiều. Một là bị hủy dung mạo, tức là không có dung nhan. Hai là suốt năm năm không ở bên cạnh hầu hạ ta, là không có lễ nghĩa. Ba là vất vả lắm mới gặp được nhau, lại không nói năng gì, bỏ chạy theo người khác, là không có đức. Vị công tử này, huynh nói xem, một nương tử không có dung nhan, không có lễ nghĩa, cũng chẳng có đức độ, vậy thì cưới để làm gì? Chi bằng bỏ đi cho đỡ lo nghĩ.”

Lăng Nhượng Tâm càng nghe càng thấy buồn cười, bình thường Thanh Hạm chẳng có chút đáng vẻ của nữ nhân nào, vậy mà giờ nói đến mấy thứ này, lại rất rõ ràng mạch lạc. Hắn khẽ cười hỏi: “Nhưng mà, trước khi nàng bỏ hắn, nàng cũng có thể hỏi hắn một chút, xem vì sao hắn phải làm như vậy chứ? Chuyện hủy dung là chuyện bất đắc dĩ, năm năm không gặp cũng là bất đắc dĩ, còn về chuyện bỏ trốn cùng người khác, thì nàng nên điều tra cho rõ ràng đi. E rằng trong lòng hắn từ trước tới giờ vẫn chỉ có một mình nàng thôi.”

Thanh Hạm thờ dãi nói: “Ta vốn cũng cho là vậy, nhưng sau nghĩ lại, ta đường đường là một nam tử hán, há có thể để cho người ta đối đãi với mình như thế được. Cho nên, ta quyết định bỏ hắn, ta cũng đỡ phải ngày nào cũng đau lòng vì hắn.”

Dứt lời, nàng rút một tờ giấy trong ngực áo ra, đưa cho Lăng Nhượng Tâm nói: “Đây là thư bỏ vợ ta viết cho hắn. Vị công tử này, huynh nhìn rất giống nương tử của ta, chưa biết chừng hai người lại là tỷ muội, phiền huynh chuyển lá thư này cho hắn giúp ta.”

Lăng Nhượng Tâm nhướn mày, mở tờ giấy kia ra đọc, chỉ thấy bên trên viết mấy chữ “thư bỏ vợ” rất to khiến hắn dở khóc dở cười. Hắn thờ dãi thật dài nói: “Thanh Hạm ngoan, đừng đùa nữa!”

Thanh Hạm nhướn mày, hơi nhếch miệng nói: “Đùa à? Chuyện chung thân đại sự sao có thể là chuyện đùa? Từ trước tới giờ, ta chưa từng lấy chuyện này ra để đùa. Hôn nữa, ta làm vậy cũng chỉ muốn nói cho nương tử của ta biết, ta không phải không cưới được vợ, còn có người khác đang chờ ta làm Hoàng hậu kia. Còn hắn, có phúc không biết hưởng, những ngày tháng yên bình tốt đẹp thì không cần, lại dám chơi trò ra đi không một lời từ biệt, rất có cá tính!!! Nhưng ta, lại cực kỳ ghét nương tử có cá tính!”

Tuy Lăng Nhượng Tâm đã đoán trước được rằng nàng sẽ tức giận, nhưng không ngờ tình hình lại nghiêm trọng thế này. Tuy hắn biết với bản lĩnh của nàng

thì hoàn toàn có thể tìm tới đây, nhưng hắn vẫn nghĩ đến khi hắn xử lý ổn thỏa chuyện bên này, nàng mới có thể tìm đến, khi đó, hắn sẽ từ từ dỗ dành nàng. Không ngờ nàng lại tới nhanh như vậy, hơn nữa, con giận của nàng còn lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Lăng Nhục Tâm thờ dài nói: “Người xưa vẫn nói, vợ chồng không nên dễ dàng nói chia tay, nàng bỏ nương tử của nàng như vậy, nhưng có từng nghĩ tới sự khổ tâm của hắn không?”

Thanh Hạm mỉm cười, nhìn Lăng Nhục Tâm nói: “Nương tử của ta có nói với ta, chuyện hắn làm vô cùng nguy hiểm, không muốn ta lại bị thương tổn nữa. Nhưng hắn có từng nghĩ tới, bỏ ta lại một mình, đối với ta mà nói, cũng là sự tôn thương lớn nhất trên đời này hay không? Cái gì gọi là khổ tâm? Đơn giản cũng chỉ là lấy cớ mà thôi!”

Nếu nữ nhân đã không nói lý, thì thật sự không có đạo lý gì có thể lọt tai nàng được, hiện giờ, cuối cùng Lăng Nhục Tâm cũng hiểu được câu nói này. Hắn nhìn Thanh Hạm nói: “Hắn làm như vậy, chính là thể hiện hắn yêu nàng đến tận cùng. Vì yêu, nên mới sợ nàng bị thương tổn dù chỉ một chút. Nếu bây giờ nàng vì như vậy mà bỏ hắn, e rằng sau này sẽ hối hận!”

Thanh Hạm tròn mắt lườm hắn một cái, rồi hừ lạnh nói: “E là bây giờ ta không bỏ hắn ta mới hối hận ấy!” Dứt lời, nàng ném lá thư bỏ vợ vào mặt Lăng Nhục Tâm rồi nhấc chân định rời khỏi căn phòng nhỏ kia. Đi không từ giữa đã đành, còn dám uy hiếp nàng. Hối hận à? Để xem ai hối hận trước?

Lăng Nhục Tâm vội vươn tay giữ chặt nàng lại nói: “Con giận của nàng đã xả xong chưa?”

Thanh Hạm tránh tay hắn ra nói: “Vị công tử này, huynh nghĩ sai rồi. Ta không nổi giận, chỉ muốn hiểu cho rõ một chuyện thôi.” Dứt lời, nàng lại nhấc chân muốn đi.

Lăng Nhục Tâm giữ chặt nàng lại hỏi: “Nàng muốn hiểu rõ chuyện gì?”

Thanh Hạm nói: “Ta hiểu rõ một chuyện, đó là, ta vĩnh viễn không thể sống cùng một người luôn tự cho mình là đúng. Tốt nhất là bỏ đi, một đao chặt đứt nhân tình!” Còn dám nói nàng xả giận à? Đừng là không có thiên lý, cũng không thêm nghĩ đến cảm nhận của nàng khi sáng hôm đó không nhìn thấy bóng người đâu thì thế nào. Dứt lời, nàng vận nội lực vào tay, đẩy hắn văng ra, tiếp tục bước đi.

Lăng Nhục Tâm quýnh lên, giữ chặt nàng lại nói: “Được rồi, tất cả đều là lỗi của ta, có gì từ từ nói. Bây giờ bên ngoài vừa tối vừa nguy hiểm, nàng muốn đi đâu ta sẽ đi cùng nàng.”

Thanh Hạm quay đầu, liếc hắn một cái rồi cười lạnh: “Huynh đi cùng ta? Đừng nói chuyện buồn cười thế. Không phải huynh nghĩ trăm phương nghìn kế muốn thoát khỏi ta sao? Nếu đã muốn rời đi, còn lôi kéo ta làm gì? Hơn nữa, nơi ta muốn đi, huynh đi không được. Bây giờ ta sẽ đi làm Hoàng hậu của ta!”

Nàng nói làm Hoàng hậu, đương nhiên là muốn đi tìm Tần Phong Dương.

Trong lòng Lăng Nhục Tâm vốn chỉ hơi lo lắng, giờ nghe nàng nói những lời này, hắn càng cuống cuống hơn, sao có thể để nàng đi ra ngoài được?

Từ khi hai người quen nhau tới nay, có vô số lần cãi nhau, cũng đấu võ không ít lần, nhưng chưa bao giờ Thanh Hạm tức giận đến mức này. Theo lý của hắn, thì cứ như là tất cả những gì hắn làm đều là chuyện hiển nhiên, không hề có chút ý thức nào về sai lầm của mình vậy. Giải thích à? Có gì cần phải giải thích nữa? Nói đi nói lại không phải cũng chỉ có vài câu đó thôi sao? Trước khi tìm được hắn, nàng chỉ định dạy bảo hắn một trận thôi, nhưng giờ lại chỉ hận không thể thật sự lột da, chặt xương hắn đi.

Tuy trong lòng Lăng Nhục Tâm biết rõ mình sai ở đâu, trước đây cũng từng thấy nàng tức giận, nhưng chưa từng thấy nàng tức đến mức này, giờ lại nghe thấy nàng muốn đi tìm Tần Phong Dương, hắn cũng không thêm quan tâm là thật hay giả, cứ kéo nàng lại đã rồi tính sau. Thế diện của nam tử hắn so với việc vợ mình muốn đi cùng nam nhân khác thì chẳng là gì cả.

Lăng Nhục Tâm cũng không quan tâm có làm đau Thanh Hạm không, lập tức ôm chặt nàng từ phía sau: “Thanh Hạm, đừng giận nữa, ta biết ta sai rồi. Ta bảo đảm rằng lần sau sẽ không dám để nàng lại một mình không quan tâm nữa.”

Thanh Hạm lạnh lùng hừ một tiếng: “Lần sau à? Chẳng còn muốn có lần sau nữa à? Lần này còn chưa xong đâu!” Dứt lời, nàng muốn gạt tay hắn ra để bỏ đi, nhưng Lăng Nhục Tâm ôm rất chặt, nàng căn bản không gãy ra được.

Từ trước đến giờ, Thanh Hạm vốn rất bình tĩnh, hướng chi, bây giờ lạ đang nóng giận, nàng lập tức dồn khí vào đan điền, lật tay tung chưởng ra, dùng năm thành công lực đánh vào người Lăng Nhục Tâm. Lăng Nhục Tâm bị đau nhưng ôm vẫn rất chặt, dù thế nào cũng không chịu buông tay. Thanh Hạm càng thêm tức giận, tiếp tục tấn công thẳng vào bụng dưới của Lăng Nhục Tâm, máu tươi trào ra khoé miệng hắn, tay hắn rút cuộc cũng buông lỏng ra, nhưng người thì ngã thẳng xuống đất.

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Thanh Hạm lại thấy đau lòng. Nàng biết công lực của mình, người bình thường căn bản không thể chịu nổi, chưởng lực vừa rồi của nàng, dù võ công của Lăng Nhục Tâm không thấy, thì e rằng cũng bị thương không nhẹ. Dù sao, đánh hắn mấy chưởng, cơn tức của nàng cũng vơi đi nhiều, liền mắng: “Chàng là heo ngốc sao? Đánh chàng sao chàng không biết tránh?”

Khoé miệng Lăng Nhục Tâm lại trào máu, hơi thở yếu ớt mong manh nói: “Nếu vừa rồi ta tránh ra, sẽ phải buông tay. Chỉ cần buông lỏng tay, nàng sẽ trốn đi. Ta sao có thể để nàng đi được, cho nên, ta sao có thể tránh chứ?”

Thanh Hạm hít sâu một hơi, đi tới cạnh hắn nói: “Chẳng lẽ chàng không sợ ta thật sự đánh chết chàng hay sao?”

Lăng Nhục Tâm khẽ cười nói: “Người ta nói, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Nàng là nương tử của ta, dù thật sự bị nàng đánh chết, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm cau mày: “Đúng là so sánh kỳ quặc! Nếu chàng thật sự muốn chết, để ta tặng chàng thêm một chương nữa!” Dứt lời, nàng làm ra vẻ muốn bỏ một chương nữa tới.

Sắc mặt Lăng Nhục Tâm không chút thay đổi, ngồi yên ở đó. Nếu đánh hắn mà có thể khiến nàng bớt giận, thì nàng cứ đánh đi. Hắn tuyệt đối không trả đòn. Nhìn bộ dạng mặc người xâm phạm kia của hắn, lòng Thanh Hạm lại mềm đi, bàn tay vốn đang tung chương cũng hạ xuống cực kỳ dịu dàng, biến thành nhẹ nhàng vuốt ve ngực hắn.

Lăng Nhục Tâm nhìn hành động của nàng, biết ngay nàng đã bớt giận, lập tức trầm giọng nói: “Thanh Hạm, đừng giận nữa, được không? Chuyện lần này ta biết sai rồi.”

Thanh Hạm hỏi: “Vậy chàng có biết mình sai ở đâu không?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Ta sai ở chỗ tự cho mình là đúng, không nên một mình rồi đi xử lý chuyện mà ta tự thấy rằng sẽ gây nguy hiểm cho nàng.” Nam tử hán đại trượng phu, phải biết dừng cảm nhận sai. Thật ra, hắn cũng không cảm thấy mình thực sự làm sai chuyện gì, nhưng vì vất vả lắm mới có thể dập tắt lửa giận của nàng, thì vẫn nên nhận sai trước đi là hơn.

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Chàng chỉ nói đúng một nửa thôi, đã là vợ chồng, phải xác định có phúc cùng hưởng, có hoạ cùng chịu. Chàng bỏ ta một mình nhiều năm như vậy, còn muốn tự mình đi làm cái chuyện mà chàng tự cho rằng rất tốt đối với ta, nhưng chàng không hề biết, đối với ta, được ở bên chàng mới là chuyện hạnh phúc nhất.”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng đỡ hắn dậy, xem mạch cho hắn. Tuy mạch đập không ổn định, nhưng cũng không giống người bị thương nặng như hắn thể hiện, khiến nàng hơi nghi ngờ, lấy tay quẹt một chút máu bên miệng Lăng Nhục Tâm, đưa lên mũi ngửi, sau đó trợn to mắt nhìn Lăng Nhục Tâm hỏi: “Nói đi, đây rốt cuộc là thể nào?”

Mùi máu kia rất tanh, căn bản không phải máu người, nhưng nàng ra tay cũng không nhẹ, về lý mà nói, thì thương thể hắn phải nặng hơn hiện tại rất nhiều.

Lăng Nhục Tâm hơi ngẩn người, nàng bây giờ đúng là quá khác biệt với nàng của năm đó, chuyện này cũng không gạt được nàng, đành phải chấp nhận số mệnh, nói: “Ta đang mặc bộ xiêm y năm đó chúng ta lấy trong Hoàng lăng ra. Năm đó sau khi ta ngã xuống vách đá vẫn luôn mặc nó, nên mới phát hiện xiêm y này, ngoài việc có thể làm gần cốt trắng kiện hơn, thì còn có thể giúp cơ thể chắn một chút ngoại thương nữa.”

Thanh Hạm sùng sốt, nàng nhớ năm đó khi vào cung với Lăng Nhục Tâm, nàng ngại bộ xiêm y đó khó coi, nên đưa cho hắn, không ngờ lại đúng là bảo bối. Trong lòng nàng bán tin bán nghi, quả nhiên đúng là Lăng Nhục Tâm mặc bộ xiêm y đó.

Nàng hừ một tiếng nói: “Lăng Nhục Tâm, chàng thật có bản lĩnh, biết dùng máu chó để lừa ta!”

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Vô Ưu mất tích

Nghe Thanh Hạm hừ lạnh, Lăng Nhục Tâm lại thở dài nói: “Không phải ta muốn lừa nàng, mà vì tình hình vừa rồi rất cấp bách! Nếu ta không giờ ra hạ sách này, thì với bộ dạng vừa rồi của nàng, chỉ sợ nàng sẽ thật sự bỏ rơi ta, không thêm quan tâm nữa.”

Nàng khôn khéo hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa, dường như y thuật cũng có tiến bộ, tuy vẫn không giỏi lắm, nhưng ít ra cũng dựa vào bắt mạch mà nhận biết được người ta có thật sự sinh bệnh hay không. Nếu biết thế này, vừa rồi hắn sống chết cũng không để cho nàng bắt mạch.

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm dờ khóc dờ cười, trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Chẳng lẽ chàng không biết ta ghét nhất là bị người khác lừa sao? Chàng có tin không, hiện giờ ta cũng có thể không thêm quan tâm đến chàng nữa!”

Lăng Nhục Tâm kéo tay Thanh Hạm nói: “Tức giận thực ra là chuyện rất không có lợi, nàng cứ dùng lỗi mà ta đã phạm phải để trừng phạt ta đi, hơn nữa, ta cũng nhận lỗi rồi, nàng rộng lượng chút đi mà!” Nhìn nàng tức giận, hắn cũng rất đau lòng.

Thanh Hạm hơi nhướn mày nói: “Ý chàng là ta rất nhỏ nhen à?” Mắt nàng hơi đảo, xấu xa liếc nhìn Lăng Nhục Tâm: “Có điều, chàng nói cũng có câu đúng, nếu ta tức giận thì cứ bắt chàng tự trừng phạt mình đi. Cho nên, ta quyết định rồi, ta sẽ dùng trò lừa gạt của chàng để trừng phạt chàng!” Dứt lời,

nàng vung tay muốn tung chưởng về phía hắn.

Lăng Nhục Tâm cười khổ nói: “Bây giờ nàng không thể tiếp tục đánh ta được. Nếu nàng đánh tiếp, ta không còn máu chó để làm nàng vui, lại đánh ta bị trọng thương thật, nàng còn phải đi tìm thầy lang cho ta nữa.”

Thanh Hạm lạnh lùng nói: “Đã đánh chàng bị thương còn tìm thầy lang cho chàng à? Chàng có thể đừng nghĩ mình quá quan trọng như thế không? Có lẽ ta nên đánh chàng trọng thương, rồi ném chàng xuống sông nuôi rùa ấy!” Tuy nàng nói tuyệt tình như vậy, nhưng cũng không động thủ, chỉ buồn bực ngồi ngẩn người trên ghế.

Con giận của Thanh Hạm cũng xả xong rồi, có muốn xả nữa cũng thấy mệt không xả nổi, chỉ là, trong lòng hơi buồn phiền, nhưng cũng không nói được là vì sao.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhục Tâm hít sâu một hơi, đưa tay lên lau vết máu bên miệng, hỏi: “Nàng sao thế? Vẫn còn giận ta à?”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái, rồi không thèm để ý đến hắn nữa.

Lăng Nhục Tâm kéo ghế ngồi cạnh nàng, nhìn nàng thế này, hắn lại không biết nên làm thế nào. Nếu nàng tức giận gào thét ầm ĩ, thì hắn cũng chiều theo ý nàng cho xong. Nhưng nàng không nói năng gì thế này, lại khiến hắn cảm thấy như có hàng trăm móng vuốt đang cào xé tim hắn. Mấy năm nay, tuy hắn đã quen cô đơn lạnh lẽo một mình, nhưng hắn lại rất sợ khi Thanh Hạm yên lặng như thế.

Trước khi tìm thấy Lăng Nhục Tâm, Thanh Hạm luôn nghĩ xem phải xử lý hắn thế nào, giáo huấn hắn ra sao, nhưng khi nhìn thấy vết máu bên khoe miệng hắn, tim nàng lại nhói đau, dù lúc sau biết vết máu đó là giả, tức giận thì tức giận, nàng vẫn không xuống tay được. Nàng khẽ cắn môi, buồn bã nói: “Lăng Nhục Tâm, chàng thật sự vẫn còn muốn thành thân lại với ta sao?”

Nghe nàng hỏi kỳ cục như vậy, Lăng Nhục Tâm nhìn nàng nói: “Đó là chuyện đương nhiên, để nàng đỡ phải tức giận lại nói muốn bỏ ta linh tinh!” Dứt lời, hắn nhặt tờ giấy ‘bỏ vợ’ dưới đất lên, xé nát.

Thanh Hạm lườm hắn một cái rồi nói: “Không biết vì sao, nhìn bộ dạng đó của Tần Phong Dương, trong lòng ta đột nhiên không thể hận nổi nữa! Cha ta và mẹ chàng đã đi Vô Hối sơn trang đón Vô Ưu, ta muốn chờ sau khi họ đón Vô Ưu về, cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ.” Nàng bỗng hơi mệt mỏi, chỉ là nhất thời chưa thể buông xuống ân ân oán oán được.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhục Tâm hơi sững sốt hỏi: “Vô Ưu? Vô Ưu là ai?”

Thanh Hạm thờ dãi: “Vô Ưu là con gái của chúng ta. Lần trước đã muốn nói với chàng, nhưng chưa kịp nói thì chàng đã chạy mất rồi. Tính ra, chàng thật sự không đủ tư cách của một người cha.”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, trong mắt Lăng Nhục Tâm tràn ngập sự vui sướng, kéo tay nàng hỏi: “Ý nàng là, chúng ta đã có một đứa con gái sao?”

Thanh Hạm khẽ gật đầu: “Đúng thế, năm nay con bé đã hơn bốn tuổi rồi. Diện mạo của con bé giống hệt như khi chàng mặc y phục nữ nhân.” Đầu chi đáng vẻ giống hệt nhau, mà tính tình cũng cực kỳ giống, chỉ là, so với Lăng Nhục Tâm, con bé ít ương bướng hơn, lại nhu thuận hơn, nhưng cũng vô cùng thông minh, khéo léo.

Cảm xúc trong lòng Lăng Nhục Tâm lúc này buồn vui lẫn lộn. Hắn thật sự không thể tin được, hắn đã làm cha. Một người vốn trầm ổn như hắn, lúc này cũng không kìm được muốn hoa tay múa chân. Hắn cười hi hi, ôm Thanh Hạm nói: “Thanh Hạm, ta thật sự không biết phải cảm ơn nàng thế nào mới được! Cảm ơn nàng đã sinh con gái cho ta!”

Hắn vừa nói, vừa hôn điên cuồng lên mặt nàng vài cái. Nhưng mà, trên mặt Thanh Hạm vẫn đang dính đầy muội than, chưa lau đi, Lăng Nhục Tâm vừa hôn nàng, đôi môi vốn đỏ hồng của hắn cũng đen thui.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, Thanh Hạm không kìm được, liền phì cười, con giận tích tụ trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

Lăng Nhục Tâm thấy nàng cười, lại nhìn mấy chỗ hắn vừa hôn trên mặt nàng lộ ra làn da trắng nõn, hắn cũng biết ngay nàng đang cười cái gì. Hắn hơi hối hận, nếu biết làm thế này có thể khiến nàng vui vẻ, thì hắn đã hôn nàng từ lâu rồi.

Lăng Nhục Tâm nhìn vào mắt nàng nói: “Thanh Hạm, mấy năm nay nàng vất vả quá. Một mình nàng nuôi Vô Ưu lớn như vậy, ta đúng là đáng bị đánh, mấy năm nay chẳng những không thể chăm sóc cho nàng, còn khiến nàng phải lo lắng cho ta. Khó khăn lắm chúng ta mới gặp lại nhau, ta lại tự ý bỏ nàng lại.” Dứt lời, trong mắt hắn đầy vẻ hối hận.

Qua mấy năm, Thanh Hạm cũng trưởng thành hơn, đương nhiên có thể nhận ra thành ý trong lời nói của hắn. Nếu nói là khi bị nàng đánh bị thương, việc hắn nhận lỗi với nàng vẫn còn có chút có lẽ cho qua chuyện, nhưng lúc này, những lời hắn nói thực sự là những lời trong đáy lòng hắn. Giờ khắc này, hắn mới thực sự thấy hối hận vì những hành vi tùy tiện của mình.

Máu mủ tình thâm...

Thanh Hạm trầm giọng nói: “Lăng Đại tiểu thư cao ngạo không ai sánh bằng mà cũng có thể thật sự nhận lỗi, đúng là không dễ dàng gì.”

Lăng Nhục Tâm ôm nàng vào lòng, hai mắt nhìn nàng chăm chú nói: “Trước mặt nàng, ta chỉ là tướng công của nàng thôi, không là gì khác cả.”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Có lẽ vậy! Có điều, tuy Vô Ưu là con gái của chàng, nhưng chàng cũng không phải là cha của Vô Ưu.”

Lăng Nhục Tâm sững sốt, rồi chợt hiểu ra ý nàng, dờ khóc dờ cười nói: “Không phải nàng muốn để Vô Ưu gọi ta là mẹ đấy chứ?”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Mẹ của Vô Ưu là Tích Hàn, còn về chuyện đến lúc đó, con bé gặp chàng, sẽ gọi chàng thế nào, thì ta cũng không biết.” Nghĩ đến tình cảnh đó, nàng cũng hơi buồn cười. Khi đó, nàng bảo Vô Ưu gọi nàng là cha vì muốn che mắt người đời, cũng không nghĩ đến chuyện khi Vô Ưu gặp Lăng Nhục Tâm sẽ gọi hắn là gì.

Lăng Nhục Tâm sững sốt, trong lòng cũng rất khổ sở, buồn bã nói: “Có lẽ đó cũng là sự trừng phạt cho việc bao nhiêu năm qua ta không chăm sóc cho mẹ con nàng được! Nhưng chắc chắn ta sẽ có cách khiến con bé gọi ta là cha!”

Thanh Hạm phớt lờ câu nói đó của hắn, hỏi: “Lần này chàng đến tìm Tần Phong Dương làm gì?”

Thấy nàng nói sang chuyện khác, Lăng Nhục Tâm cũng biết chuyện này có bàn tiếp cũng chẳng đi đến đâu. Hơn nữa, bây giờ còn chưa gặp được Vô Ưu, chờ đến khi gặp được con bé, với bản lĩnh của hắn, chắc chắn có thể khiến con bé gọi mình là cha.

Lăng Nhục Tâm nói: “Ta đến tìm hắn, vốn muốn nói cho hắn biết một chuyện, nhưng dường như quan hệ của hắn và Tống Văn Chi cũng không giống như ta nghĩ. Có lẽ Đại sư huynh nàng và hắn là bằng hữu nhiều hơn là kẻ thù.”

Thanh Hạm không hiểu gì liền hỏi: “Chàng nói thế là sao?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Ta vốn lo Tống Văn Chi bị Tần Phong Ảnh lợi dụng, sẽ quay lại đối phó Tần Phong Dương. Tình hình hiện giờ, tuy Tần Phong Dương có cả thiên hạ, Tần Phong Ảnh lại làm loạn bên ngoài, vốn tưởng rằng Tần Phong Dương đang ở thế hạ phong, ta lo thực lực của hắn với Tần Phong Ảnh không ngang bằng, nên muốn bán chút tin tức cho hắn. Nhưng xem ra ta lo quá xa, tuy Tần Phong Dương bệnh tật, nhưng khôn khéo hơn trước rất nhiều. Xem ra, mấy năm làm Hoàng đế cũng không uổng phí.”

Thanh Hạm cười nói: “Không phải lúc trước chàng nghĩ trăm phương nghìn kế để huỷ hắn sao? Bây giờ lại nghĩ cho hắn vậy?”

Lăng Nhục Tâm cười xấu xa nói: “Nghĩ cho hắn à? Không hẳn thế, ta chỉ lo hắn quá yếu, sẽ không có trò hay để xem thôi.”

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Xem ra mục đích của chúng ta cũng giống nhau. Thật ra, chàng có nghĩ đến không, hiện giờ binh khí của Tần Phong Ảnh đều lấy từ chỗ chúng ta. Việc hắn thành hay bại đều phụ thuộc phần lớn vào chúng ta rồi.”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhục Tâm biết ý nàng cũng giống ý hắn, hắn khẽ cười nhạt nói: “Chính xác là như thế. Nhưng đêm nay, sau khi ta nhìn thấy Tần Phong Dương, ta lại nghĩ rằng, màn tranh đấu lần này của hai huynh đệ họ, e rằng còn ngoạn mục hơn chúng ta nghĩ nhiều. Hơn nữa, đại thần trong triều cũng bị kéo vào, có lẽ Tần Phong Dương sẽ mượn cơ hội này để nhô tận gốc vây cánh của Tần Phong Ảnh.”

Thanh Hạm nhìn hắn hỏi: “Trong triều vẫn còn nhiều người theo phe Tần Phong Ảnh sao?”

Lăng Nhục Tâm nghiêm mặt nói: “Mấy năm qua, Tần Phong Dương vì nước mà hao hết tâm lực. Tuy quốc thái dân an, nhưng nhìn chung lại không thấy phồn thịnh, ngược lại còn có vẻ suy sút hơn.”

Thanh Hạm nghĩ một chút rồi nói: “Khi ta từ Long Miên về Phụng Dã, thấy xung quanh có vẻ rất phồn vinh, nhưng dường như vẫn thiếu gì đó. Giờ nghe chàng nói, có lẽ ta cũng hiểu được đại khái rồi.”

Lăng Nhục Tâm nói: “Mấy năm nay, vì muốn đất nước có vẻ thái bình, Tần Phong Dương không tiếc dùng tiền trong quốc khố. Nhưng giờ quốc khố đã trống rỗng, ta nghĩ rằng, nếu hắn còn tiếp tục như vậy, không quá ba năm, nước Phụng Dã sẽ cực kỳ tiêu điều.”

Thanh Hạm thở dài: “Ta không biết gì về chuyện quốc gia đại sự, nhưng hắn cũng dùng tâm để thống trị, sao lại xuất hiện tình huống như vậy?”

Lăng Nhục Tâm đáp: “Việc này cũng không khác lắm so với việc nàng quản lý Vô Hối sơn trang, khi những người bên cạnh nàng đều cố gắng hết sức để trợ giúp nàng, thì mọi thứ tự nhiên sẽ thuận lợi. Nhưng nếu những người bên cạnh nàng còn có tâm tư khác, bằng mặt không bằng lòng, tuy nàng biết rõ việc này, nhưng bên cạnh lại không có người thích hợp tiếp quản, hoặc vì nền móng của bọn họ quá sâu, nhất thời nàng cũng không thể động đến bọn họ được, dần dần, việc nàng sai họ làm, họ chỉ làm một nửa, hoặc căn bản không hề làm, nhưng trước mặt nàng, họ vẫn nói mình đã làm xong. Tiếp tục như vậy, cả sơn trang sẽ dần dần tiêu điều đi thôi.”

Thanh Hạm nói: “Ta hiểu rồi, ý chàng là, tuy Tần Phong Ảnh không tại vị, nhưng vây cánh vẫn còn rất nhiều, hơn nữa, toàn là những cây đại thụ trong triều. Tuy Tần Phong Dương biết rõ ai là người của Tần Phong Ảnh, nhưng vì sẽ liên lụy đến quá nhiều người, nên hắn cũng không tiện xuống tay với bọn họ, vì thế tình hình càng lúc càng căng thẳng, tạo thành cục diện quân vương có lệnh, nhưng thần tử không theo. Vì thế, hắn làm cho quốc gia nhìn có vẻ thái bình, nhưng thực chất ngầm bên trong là gió thổi mây vẫn đứng không?”

Lăng Nhục Tâm gật đầu nói: “Chính xác. Cho nên, nhìn bên ngoài, thì có vẻ là một khi Tần Phong Ảnh khôi phục, Tần Phong Dương sẽ không có khả năng chống đỡ.”

Thanh Hạm nhún mày nói: “Vì sao lại chỉ là bề ngoài? Còn thực sự thì thế nào?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Sự thực là, tuy Tần Phong Dương vẫn không nỡ hạ sát chiêu với Tần Phong Ảnh, nhưng e rằng bây giờ hắn cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ nữa. Mà lúc trước, một loạt những hành động tỏ vẻ yếu thế của hắn trong triều, chẳng qua cũng chỉ để che mắt Tần Phong Ảnh mà thôi.”

Thanh Hạm ngạc nhiên: “Sao chàng biết hấn già vờ yếu thế mà không phải thực sự bất lực?”

Lăng Nhục Tâm cười rất bí hiểm: “Chuyện này có lẽ Tần Phong Dương giấu được Tần Phong Ảnh chứ không lừa được ta. Ta và hai huynh đệ họ đã giao thủ mấy lần, tuy lần trước ta bị Tần Phong Ảnh tính kế, nhưng mấy năm qua ta luôn suy nghĩ quan hệ và nhược điểm của bọn họ. Ta phát hiện ra rằng, Tần Phong Dương tuy không có bụng dạ độc ác nham hiểm như Tần Phong Ảnh, nhưng về mặt tính kế cũng không thua gì Tần Phong Ảnh. Dù Tần Phong Ảnh vất vả kinh doanh trong hoàng thành, vô số vây cánh, nhưng Tần Phong Dương lại chiếm được lòng dân, được muôn dân ủng hộ.”

Thanh Hạm ngắt lời nói: “Việc Tần Phong Dương có được lòng dân có liên quan gì đến việc hấn yếu thế hay không?”

Ánh mắt Lăng Nhục Tâm như thâm sâu hơn: “Liên quan rất nhiều chứ. Trong mắt đại thần và dân chúng, đầu tiên, hấn công bố việc Tần Phong Ảnh sát hại phụ hoàng bất thành, sau đó lại để Tần Phong Ảnh chạy thoát, hai việc này đã chứng tỏ hấn là một quân vương biết giữ đạo hiếu, trung nghĩa, lại có tấm lòng rộng rãi, khoan dung.”

Thanh Hạm bĩu môi nói: “Nhưng mà lần đó, chính vì muốn kiềm chế Tần Phong Dương, nên chàng đã cố tình thả cho Tần Phong Ảnh chạy mất, sao giờ lại đổ lỗi cho hấn?”

Lăng Nhục Tâm hừ lạnh nói: “Đương nhiên chúng ta biết sự tình là như thế. Nhưng trong mắt triều thần và dân chúng, thì lại như ta vừa nói đó. Thật ra, Tần Phong Dương cũng chỉ ước gì Tần Phong Ảnh chết sớm một chút, chỉ là không có cơ hội mà thôi. Hơn nữa, Tần Phong Ảnh cũng rất giáo hoạt, lần nào cũng có thể tìm được đường sống trong âm mưu của hấn.”

Thanh Hạm lại nói: “Nhưng đến giờ ta vẫn không hiểu chuyện này thì có liên quan gì đến việc hấn yếu thế hơn chứ? Những tin đồn này cũng chỉ chứng tỏ hấn là một vị hoàng đế tốt thôi.”

Lăng Nhục Tâm thở dài: “Việc này chẳng những chứng minh hấn sẽ là một vị hoàng đế tốt, mà còn chứng minh Tần Phong Ảnh rất tàn bạo, rất xấu xa, trong lòng triều thần và dân chúng cũng tự có nhận xét riêng. Cho nên, một phần triều thần vốn đứng về phía Tần Phong Ảnh, vì biểu hiện nhân nghĩa này của Tần Phong Dương mà cũng dần dần nghiêng về bên hấn. Dân chúng cũng vì biểu hiện tài đức, anh minh mà ủng hộ hấn hơn nhiều. Cho nên, khi hấn lập kế hoạch xây dựng âm mưu, có thanh danh như vậy, lại có ngôi vị Hoàng đế che giấu, nên hấn thành lập rất thuận lợi.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm nói: “Ý chàng là ngoài thị vệ trong cung, hấn cũng tự thành lập đội quân khác nữa à?”

Lăng Nhục Tâm gật đầu nói: “Mấy năm nay ta vẫn âm thầm điều tra chuyện của bọn họ, một lần ta vô tình tra ra được hấn có giấu một đội quân, có lẽ là chuyện để đối phó với Tần Phong Ảnh.”

Thanh Hạm cười ha ha nói: “Huynh đệ bọn họ thật thú vị, không cần chúng ta trợ giúp đã đấu nhau sống chết rồi. Xem ra, chuyện chúng ta phải làm, là khiến cho thế lực của họ ngang bằng nhau.”

Lăng Nhục Tâm cũng cười nói: “Nhìn tình hình trước mắt, thì xem ra thế lực của bọn họ đang ngang bằng nhau. Hai huynh đệ kia không ai chịu nhường ai, hai chúng ta lại có trò vui để nhìn rồi.”

Thanh Hạm như nhớ ra gì đó, hít sâu một hơi nói: “Nhưng mà, bọn họ đấu đến mức này, e rằng cuối cùng sẽ không ai có kết quả tốt. Nếu Tần Phong Dương thắng, thân thể hấn lại đang có bệnh, sợ là không sống được lâu. Còn nếu Tần Phong Ảnh thắng, chỉ sợ cũng phải trả một cái giá rất đắt. Khi ta đi tìm sự phụ ta, người có khuyên ta hãy suy nghĩ kỹ lại xem nên xử lý chuyện của họ thế nào.”

Lăng Nhục Tâm đảo mắt hỏi: “Vậy nàng muốn xử lý thế nào?”

Thanh Hạm lắc đầu nói: “Ta vẫn chưa nghĩ thông suốt. Ta chỉ đang nghĩ là, nếu Tần Phong Dương thắng thì thôi, dù sao hấn cũng không sống được bao lâu nữa, coi như ân oán của ta và hấn cũng giải quyết xong, không muốn báo thù hay gì cả. Nhưng nếu Tần Phong Ảnh thắng, nhất định ta sẽ giết hấn, chỉ là, sau khi giết hấn rồi, ta lại không biết phải làm gì bây giờ.”

Lăng Nhục Tâm nhẹ nhàng ôm nàng, nói: “Không cần biết trong hai bọn họ ai sẽ thua, ai sẽ thắng, nhưng cuối cùng, chúng ta mới là người thực sự chiến thắng. Chuyện trong triều đình từ xưa đến nay luôn không thể nói rõ được, cũng không phải chuyện chúng ta có thể quản được.” Trong lòng hấn cũng đang tự hỏi mình, rốt cuộc hấn muốn làm thế nào?

Giết hết cả hai huynh đệ Tần gia, rồi tự hấn làm Hoàng đế? Ý niệm này vừa xuất hiện đã khiến hấn cảm thấy rất buồn cười, không phải hấn không có dã tâm, cũng không phải hấn không thể xử lý tốt chuyện quốc gia đại sự, mà vì hấn thật sự rất chán ghét mọi thứ trong hoàng thất. Nếu có một ngày hấn thật sự ngồi vào vị trí kia, hấn cũng không muốn con của hấn sau này sẽ giống như hai huynh đệ Tần gia, đấu đến người chết ta sống.

Nhân sinh nhất thế, thảo mộc nhất thu. (Sinh mệnh một đời, cỏ cây một mùa)

Sinh mệnh rất ngắn ngủi, nếu mưu cầu quá nhiều thứ, sẽ chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi mà thôi! Chỉ bằng làm một người dân thường, sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc qua ngày là đủ rồi!

Nếu không phải thù hận năm năm trước quá sâu sắc, thì hấn cũng không muốn quan tâm đến những việc này làm gì. Có điều, bây giờ hấn đã xen vào quá sâu, muốn không để ý đến nữa thật sự rất khó.

Thanh Hạm dựa vào ngực hấn, không biết vì sao, nàng cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ từ sâu trong đáy lòng hấn. Đúng thế, bọn họ cũng chỉ là dân thường, dính vào phiền toái này làm gì. Chỉ riêng chuyện của Vô Hối sơn trang cũng đã khiến nàng đau đầu, nếu không phải có Thanh Sơn và Lạc Thành

giúp nàng xử lý, thì e rằng nàng đã phải giải tán Vô Hối son trang từ lâu rồi.

Thanh Hạm lại hỏi: "Chàng nghĩ Tần Phong Dương sẽ bắt Đại sư huynh làm chuyện gì mà thần bí như vậy?"

Nghe nàng hỏi, Lăng Nhược Tâm nghĩ nàng đang lo cho sự an nguy của Tống Văn Chi, liền cười nói: "Hắn ta cũng sẽ không để Đại sư huynh của nàng đi làm mấy chuyện nguy hiểm đâu. Hơn nữa, với thân thủ của đại sư huynh nàng, trên đời này có lẽ cũng sẽ không có ai có thể thực sự khiến hắn gặp nguy hiểm. Cùng lắm là hắn ta chỉ bắt Đại sư huynh nàng đi nói chuyện để lung lạc tinh thần của Tần Phong Ảnh thôi."

Thanh Hạm thờ dãi nói: "Cũng đúng, ta chỉ lo Đại sư huynh đang trúng độc, không biết sẽ thế nào. Thật ra, ta vẫn cảm thấy rất kỳ quái, y thuật của Đại sư huynh, tuy không nói là độc bá thiên hạ, nhưng lại là truyền nhân đặc ý nhất của sư phụ, tốt hơn gấp ngàn lần thái y trong cung. Hơn nữa, huynh ấy cũng rất giỏi trị nội thương. Tần Phong Dương nhất định cũng biết điều này, nhưng vì sao hắn không dùng việc này để trao đổi giải được? Như vậy cả hai người bọn họ đều có thể sống tốt mà."

Lăng Nhược Tâm nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này, có lẽ chỉ bọn họ mới biết rõ được. Tính tình của Đại sư huynh nàng cũng rất ương ngạnh, e là trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác."

Thanh Hạm gật đầu: "Có lẽ vậy!"

Một làn gió nhẹ thổi qua khiến ánh nến chợt lay động, ngoài cửa sổ cũng hiện lên một vài tia sáng, những tia sáng này phóng lên rất cao, rồi nổ rộ thành một đóa hoa xinh đẹp trên màu trời đêm, rực rỡ đến lóa mắt.

Vừa nhìn thấy pháo hoa kia, Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm đều kinh hãi. Lăng Nhược Tâm hỏi: "Nàng và bọn Thanh Sơn vẫn liên lạc bằng loại pháo hoa này sao?"

Thanh Hạm khẽ gật đầu, sắc mặt Lăng Nhược Tâm chợt biến, vì hắn biết, nếu đã phóng lên loại pháo hoa này, tức là đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Nhìn pháo hoa kia, tâm trí Thanh Hạm bỗng rối loạn. Nàng đã từng nói với Thanh Sơn, nếu không có chuyện gì cực kỳ quan trọng thì không cần phải liên lạc với nàng, hắn có thể toàn quyền xử lý. Nhưng mà, hắn không liên lạc thì thôi, đã liên lạc lại dùng loại pháo hoa khẩn cấp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thanh Hạm vô cùng sốt ruột, chạy suốt cả đêm cùng Lăng Nhược Tâm tới điểm phát tín hiệu, rạng sáng bọn họ mới tới nơi.

Người chờ ở đó, không phải là Thanh Sơn, mà là một chương quầy của Vô Hối son trang tên Vương Chính. Bình thường người này làm việc rất giỏi giang, khiến Thanh Hạm rất tán thưởng, nên ngoài làm chương quầy, Thanh Hạm còn để hắn đi thu thập tin tức tình báo, mọi việc mua bán trong nước Phụng Dẫn đều do hắn quản lý.

Vừa nhìn thấy Thanh Hạm, Vương Chính vội vàng nói: "Trang chủ, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi. Không ổn, xảy ra chuyện lớn!" Hắn nhận được tin từ hai ngày trước, nhưng không có cách nào liên lạc được với Thanh Hạm, đến tối hôm qua mới nhớ ra cách liên lạc khẩn cấp bằng pháo hoa mà Thanh Sơn đã từng đưa cho hắn, liền vội vàng châm lên, rốt cuộc cũng tìm được Thanh Hạm.

Bình thường hắn vốn rất bình tĩnh, Thanh Hạm chưa từng thấy dáng vẻ hắn vội vàng thế này bao giờ, liền nói: "Vương Chính, đừng nôn nóng, nói từ từ thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vương Chính đáp: "Ta vừa nhận được tin của Thanh Sơn tổng quản, tiểu thư và phu nhân mất tích rồi!"

Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm nghe xong đều kinh hãi, nàng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, vội hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người đừng nóng vội, nói chậm thôi!" Nàng sợ Vương Chính nóng nảy lại nói sai trọng điểm.

Vương Chính đáp: "Tình hình cụ thể thế nào thì ta cũng không rõ lắm, trong tin tức của Thanh Sơn tổng quản có nói, ngày đó sau khi hắn và trang chủ rời khỏi Vô Hối son trang, thì năm ngày sau, phu nhân và tiểu thư đột nhiên mất tích. Hắn đã phái người đi tìm, nhưng đến giờ vẫn không có tin tức gì mới."

Thanh Hạm kinh hãi, tính kỹ lại, thì nàng rời khỏi Vô Hối son trang đã nửa tháng. Ngày đó khi nàng đi, đã sai Thanh Sơn sắp xếp một số cận vệ có võ công cao cường bảo vệ Vô Ưu và Tô Tích Hàn. Nàng và Thanh Sơn đến xưởng binh khí Tiềm Dương mất hai ngày, Thanh Sơn từ xưởng binh khí Tiềm Dương quay về Vô Hối son trang cũng mất ba ngày, mà từ Vô Hối son trang chuyển tin đến nước Phụng Dẫn, thì nhanh nhất cũng mất bảy ngày. Như vậy, Vô Ưu đã mất tích khoảng mười ngày, nhưng bên phía Thanh Sơn vẫn không có tin gì mới, chứng tỏ Thanh Sơn vẫn chưa tìm được Vô Ưu.

Thanh Hạm đã chạy suốt cả đêm qua, giờ lại nghe tin tức kinh khủng như thế khiến nàng vô cùng lo lắng, đầu óc choáng váng. Nhìn sắc mặt của nàng, Lăng Nhược Tâm vội ôm nàng vào an ủi: "Thanh Hạm, đừng lo, từ xưa đến nay, Thanh Sơn xử lý mọi chuyện vẫn rất nhạy bén mà..." Hơn nữa, hiện giờ hắn cũng không biết ai đã bắt con bé đi, nếu để kẻ xấu bắt được, e rằng sẽ rất nguy hiểm.

Vương Chính từng gặp Vô Ưu, nhìn thấy dáng vẻ Lăng Nhược Tâm rất giống Vô Ưu, khiến hắn ta vô cùng kỳ quái, lại nhìn thấy Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm có vẻ thân thiết với nhau, hắn cũng tỏ ra rất lo lắng cho Vô Ưu, nên trong lòng hắn ta cũng thầm phỏng đoán thân phận của Lăng Nhược Tâm.

Thanh Hạm giãy ra khỏi ngực hắn, hỏi: "Vương Chính, Thanh Sơn có nói là tiểu thư có thể bị kẻ nào bắt không?"

Vương Chính lắc đầu nói: "Thanh Sơn tổng quản chỉ nói là tiểu thư và phu nhân mất tích, chứ không nói đến bị ai bắt."

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhược Tâm, nghĩ một chút rồi nói: "Trong Vô Hối sơn trang tuy không có cao thủ bảo vệ, nhưng muốn bắt người ở đó cũng không dễ dàng gì." Bỗng nàng nhớ tới một người, oán hận nói: "Là hần, chắc chắn là hần làm!!!"

Lăng Nhược Tâm hỏi: "Là ai?"

Thanh Hạm nói: "Chàng còn nhớ ta đã từng kể với chàng, rằng Tô Dịch Hàn từng đến tìm ta không? Ngày đó hần bị ta giấu cột, sau đó, ta cho hần một ngàn lượng bạc rồi đuổi hần đi. Ta với hần vẫn luôn có hiềm khích, ngày ấy khi hần tới sơn trang, cũng nhìn thấy Vô Ưu. E rằng chính hần đã bắt Vô Ưu đi, Tích Hân vẫn luôn ở bên Vô Ưu, có lẽ hần bị nàng phát hiện, sau đó vì nàng muốn bảo vệ Vô Ưu, nên cũng bị Tô Dịch Hàn đưa đi luôn."

Nghe thấy Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhược Tâm không khỏi thở phào một hơi, nói: "Nếu là hần bắt cóc Vô Ưu, thì Vô Ưu sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

Thanh Hạm hỏi: "Vì sao?"

Lăng Nhược Tâm nói: "Tuy bản chất của hần rất độc ác, giả dối, nhưng cũng không phải là loại người tàn bạo đến cùng cực. Lần trước hần đến tìm nàng, e rằng ngoài việc nhận lệnh của Tần Phong Dương ra, thì cũng vì muốn đến cầu tài cầu lộc ở chỗ nàng. Tuy hần bị nàng gây khó dễ, có oán hận với nàng, nhưng cũng không dám giết người. Hơn nữa, Tô Tích Hân cũng mất tích, dù thế nào thì nàng ta cũng là muội muội ruột của hần, dù sao hần cũng đã từng có lỗi với nàng ta, có nàng ta bảo vệ, Vô Ưu hần sẽ không gặp nguy hiểm. Kể cả hần bắt Vô Ưu vì mưu kế của Tần Phong Dương, dù Tần Phong Dương có cực kỳ hận ta, thì hần vẫn rất yêu thương nàng, ngay cả Tống Văn Chi hần còn không giết, thì sao có thể làm tổn thương con gái ruột của nàng?"

Nghe hần nói vậy, trong lòng Thanh Hạm cũng cảm thấy đỡ lo lắng hơn. Người ta nói, quan tâm quá sẽ bị loạn. Đúng là như thế, chỉ vừa nghe thấy Vô Ưu gặp nguy hiểm, nàng đã mất hết khả năng phán đoán. Nếu không có Lăng Nhược Tâm phân tích kỹ càng, e rằng nàng đã nóng vội đến mê muội rồi.

Sau khi nghe Lăng Nhược Tâm nói, Thanh Hạm trấn tĩnh hơn nhiều. Đúng thế, nếu như Vô Ưu thực sự trong tay Tô Dịch Hàn, hần sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu hần chỉ muốn tiền bạc, thì chuyện này hoàn toàn không thành vấn đề. Trên đời này, đối với nàng, Vô Ưu quý giá hơn tất cả vàng bạc châu báu.

Nhớ đến những việc làm của Tô Dịch Hàn hôm ấy, Thanh Hạm liền nói với Lăng Nhược Tâm: "Hiện giờ chúng ta cũng chỉ phỏng đoán là Tô Dịch Hàn bắt Vô Ưu, nhưng không có chứng cứ gì. Ta nghĩ, chúng ta vẫn nên quay về nước Long Miên gặp Thanh Sơn thì hơn, phải hỏi hần xem tình hình cụ thể ngày hôm đó thế nào, sau đó bản bạc tìm đối sách."

Lăng Nhược Tâm khẽ gật đầu, Thanh Hạm lại nói: "Vương Chính, chuẩn bị cho ta hai con ngựa tốt. Ta phải quay về Vô Hối sơn trang ngay bây giờ."

Vương Chính nhìn Lăng Nhược Tâm rồi nói: "Ngựa ta đã sớm chuẩn bị xong, nhưng lại chỉ có một." Tuy hần đã tính trước là khi tìm được Thanh Hạm, nàng chắc chắn sẽ quay về Vô Hối sơn trang, nhưng không ngờ bọn họ lại có hai người.

Nhìn thần sắc của Thanh Hạm, Lăng Nhược Tâm cũng lo nàng tiếp tục đi như thế sẽ không thể chống đỡ nổi, lời nói của Vương Chính vừa lúc lại rất hợp ý hần, liền kéo Thanh Hạm nói: "Một thì một, nàng vẫn chưa được nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta cưới chung một con đi. Nàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút."

Thanh Hạm cười khỏ nhìn hần, hiện giờ Vô Ưu đang gặp nguy hiểm, nàng sao có thể ngủ được? Nhưng nàng cũng biết Lăng Nhược Tâm nói rất có lý, đành phải khẽ gật đầu.

Hai người phi ngựa không ngừng nghỉ, bảy ngày sau đã về đến Vô Hối sơn trang.

Vừa nhìn thấy Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm cùng quay về, Thanh Sơn vô cùng vui mừng, bước nhanh đến trước mặt Lăng Nhược Tâm nói: "Môn chủ, ngài không sao, thật tốt quá. Mấy năm nay ta đã rất lo cho ngài!"

Thanh Hạm kéo Thanh Sơn qua quát: "Hần có sao hay không bây giờ không quan trọng. Quan trọng là... rốt cuộc Vô Ưu thế nào rồi? Ngày đó đã xảy ra chuyện gì?"

Nhìn dáng vẻ của Thanh Hạm, Lăng Nhược Tâm khẽ thở dài, mẩu tử liên tâm, người ta nói không sai chút nào, suốt chặng đường về, trong lòng nàng, trên miệng nàng đều nhắc đến Vô Ưu. Hần cũng nói: "Thanh Sơn, ngày ấy rốt cuộc đã có chuyện gì với Vô Ưu? Vì sao con bé lại mất tích?"

Hần nghĩ hần là người cha xui xẻo nhất trên thế gian này. Vừa biết được mình có con gái, lại nghe tin con gái mất tích. Nhưng dù thế nào, hần cũng tuyệt đối không cho phép con gái mình xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Tương tư cũng vô dụng

Thanh Sơn nói: “Theo Minh Viễn, thì ngày ấy khi hắn đang ở trong tiệm lo chuyện buôn bán, tiểu thư vui đùa cùng phu nhân ở hậu viện, bỗng hắn nghe thấy có tiếng chửi mắng ồn ào, nhưng lúc đó trong tiệm rất bận rộn, hắn liền phái một tiểu nhị chạy xuống xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Một lát sau, tiểu nhị vội vàng chạy tới nói không thấy tiểu thư và phu nhân đâu nữa.”

Thanh Hạm gầm lên: “Tên khốn nào to gan như thế? Dám đến tận cửa bắt người!!!” Nàng nhìn Thanh Sơn nói: “Chẳng lẽ không có ai nhìn thấy là do kẻ nào gây ra sao?” Nàng thực sự rất tức giận, tuy nàng vẫn đoán đây là do Tô Dịch Hàn gây ra, nhưng nàng biết, với võ công tầm thường của Tô Dịch Hàn, thì hắn không thể có bản lĩnh một mình bắt Tô Tích Hàn và Vô Ưu ra khỏi Vô Hối sơn trang.

Thanh Sơn đáp: “Khi xảy ra chuyện đó, Kim Tú Tú có mặt ở hiện trường, theo bà ta kể lại, thì là do người của Tô Dịch Hàn làm. Bà ta nói, lúc đó đột nhiên có hơn mười tên bịt mặt xông tới, Minh Viễn lại quá bận rộn ở trong tiệm. Mấy tên hắc y nhân đó treo tường vào, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, dường như phu nhân nhận ra ai đó, nên còn cãi vã ầm ĩ với người nọ một trận. Phu nhân cố hết sức bảo vệ tiểu thư, nên cũng bị bắt đi luôn. Mời trang chủ xem qua, đây là thư mà hắn phái người đưa tới sau đó.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái, rồi giật lá thư qua, mở ra đọc, bên trên viết: “Khinh người quá đáng, ắt sẽ tự hại chính mình! Muốn cứu con gái, hãy đóng cửa sơn trang.”

Vừa nhìn thấy mấy câu kia, Thanh Hạm càng thêm giận dữ, đưa cái bút chỏ gì thế!!! Khinh người quá đáng à? Ai mới là kẻ khinh người quá đáng! Nàng vò nát lá thư, ném mạnh xuống đất.

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Lăng Nhược Tâm khẽ nhủ mày, xoay người nhặt lá thư lên, mở ra xem, rồi khẽ cười nói: “Tên Tô Dịch Hàn này, đúng là không đạt mục đích thì không chịu bỏ qua. Lúc trước muốn nuốt gọn Huyền Thái sơn trang, giờ lại muốn cả Vô Hối sơn trang. Có điều, lúc trước hắn không hề chiếm được chút lợi nào từ Huyền Thái sơn trang, giờ lại còn dùng là loại thủ đoạn bản thủ này. Xem ra, năm đó ta cư xử với hắn quá tốt, không giết hắn là lỗi của ta!” Hắn và Tô Dịch Hàn đã thư từ giao dịch nhiều, nên hắn chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra chữ viết của hắn ta.

Hắn đang cười, nhưng mắt lạnh như băng, đôi mắt vốn như nước hồ thu giờ như phủ đầy băng tuyết.

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hắn nói: “Giờ có nói gì cũng vô cùng, nên nghĩ cách tìm Vô Ưu thì hơn! Chẳng lẽ thực sự phải làm theo ý Tô Dịch Hàn sao?” Dù thế nào, cuối cùng nàng cũng có thể xác định được Vô Ưu bị Tô Dịch Hàn bắt đi, biết Vô Ưu không bị nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng khẽ thở phào một hơi, nhưng vẫn không thể ngừng lo lắng.

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh nói: “Tô Dịch Hàn là kẻ không quá to gan, lần này lại dám chỏ cùng rút giậu như vậy, thì có thể là do nàng đã ép hắn đến đường cùng, hoặc là có người khác đã bày kế cho hắn.”

Thanh Hạm thở dài nói: “Hình như ta cũng đâu có ép hắn đến đường cùng, chỉ cắt đứt hết các mối làm ăn của hắn thôi. Nhưng hiện giờ những thứ đó đâu quan trọng, quan trọng là... Rốt cuộc hắn muốn thế nào mới có thể thả Vô Ưu?!”

Thanh Sơn nói: “Ta đã cho các huynh đệ trong môn đi điều tra tin tức của tiểu thư. Lá thư này do một tên hành khất đưa tới, lúc đó, ta liền phái người theo dõi tên hành khất kia, lại phát hiện kẻ cho tiền gã để gã đưa thư tới đây cũng không phải người của hắn ta. Ta đã lục soát khắp từng ngõ ngách nhỏ của thành Hạ Lương, nhưng vẫn không thấy tung tích của tiểu thư và phu nhân.”

Thanh Hạm đập bàn quát: “Chẳng lẽ hắn có thể tan biến được hay sao?”

Nhìn dáng vẻ cau kinh của Thanh Hạm, Thanh Sơn cũng dè dặt nói: “Thật ra, cũng không phải hắn tan biến. Hôm qua ta có nhận được tin báo, nói là có người từng nhìn thấy hắn ta trong ngôi miếu đồ nát ở phía Nam thành.”

Nhìn bộ dạng đó của Thanh Sơn, Lăng Nhược Tâm cũng thấy buồn cười, xem ra, tính tình của Thanh Hạm mấy năm gần đây xấu hơn trước rất nhiều, nên ngay cả một người có kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú như Thanh Sơn cũng phải sợ nàng. Có điều, hiện giờ trong lòng hắn cũng đang vô cùng lo lắng, nên thực sự không cười nổi.

Lăng Nhược Tâm hỏi: “Ngôi miếu đồ nát ở phía Nam thành à? Người đã phái người vào đó truy tìm tung tích của hắn chưa?”

Thanh Sơn đáp: “Hôm qua, sau khi nhận được tin, ta đã tự mình đến đó, nhưng sau khi đuổi tới nơi, thì không thấy bóng dáng hắn đâu.”

Đúng lúc này, một gã tôi tớ vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói: “Trang chủ, tổng quản, lại có người đưa tin đến. Ta vừa nhận được thư liền lập tức đưa tới đây, cũng đã sai tiểu Lục từ theo dõi gã truyền tin rồi.”

Trong lòng Lăng Nhược Tâm không khỏi xúc động, Thanh Hạm đúng là có bản lĩnh, ngay cả người gác cổng hay sai vặt cũng được huấn luyện nhảy bèn như thế.

Thanh Hạm đón lá thư từ tay gã tôi tớ, mở ra đọc, bên trên viết: “Trong vòng ba ngày, nếu không đóng cửa Vô Hối sơn trang, thì chờ nhất xác Vô Ưu!” Vừa nhìn thấy lá thư này, Thanh Hạm vô cùng giận dữ, đây rõ ràng là muốn uy hiếp nàng!!!

Nhìn bộ dạng của nàng, Lăng Nhược Tâm cũng không chờ nàng vò nát lá thư, liền giật ngay lại đọc. Sau khi xem xong, hắn lạnh lùng hừ một tiếng: “Giỏi

lắm, ta thật sự muốn nhìn xem hán có bản lĩnh gì!”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Tô Dịch Hàn, người ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay ta, nếu không ta nhất định sẽ khiến cho hán chết cũng không yên!!!” Nàng nghĩ một chút rồi nói: “Có điều, bây giờ Vô Ưu đang ở trong tay hán, không cẩn thận ném chuột lại vỡ bình. Hơn nữa, hán trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, nếu liều mạng với hán, chỉ e Vô Ưu sẽ gặp nguy hiểm.”

Lăng Nhược Tâm trầm tư một lát rồi nói: “Cho nên, hiện giờ, việc cấp bách nhất chúng ta cần làm đó là tìm ra nơi ẩn nấp của hán. Hơn nữa, dù Tô Dịch Hàn có thông minh, thì hán vẫn là khách tha hương ở đây. Ta không tin với bản lĩnh của Vô Hối son trang mà không tìm được ra chỗ ẩn nấp của hán. Đã bao nhiêu lâu như vậy rồi, mà vẫn không có tin tức gì của hán, chứng tỏ hoặc là trong nội bộ có cao thủ mật báo cho hán, hoặc là lần này tới đây, hán có dẫn theo đồng bọn cực kỳ lợi hại hỗ trợ cho hán.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhược Tâm, rồi nói với Thanh Sơn: “Ngoài việc phái người đi tiếp ứng với tiểu Lục tử, huynh chọn thêm ra một vài người nhạy bén, chú ý theo dõi tình hình ra vào trong trang, nếu có bất cứ điểm gì khác thường, lập tức báo lại với ta.”

Thanh Sơn đáp: “Được!” rồi đưa những người có liên quan đi sắp xếp công việc.

Sau khi Thanh Sơn rời đi, Thanh Hạm thở dài, tự rót một tách trà uống. Đã nhiều ngày đêm nàng đi không ngừng nghỉ, ngay cả thời gian uống nước cũng không có nhiều. Tuy vừa rồi nàng đã phân phó việc trong trang, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào. Trong lòng nàng rất sốt ruột, may mà có Lăng Nhược Tâm ở đây, nên nàng cũng yên tâm hơn một chút. Uống xong tách trà, nàng lại không nhịn được, khẽ thở thật dài, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Lăng Nhược Tâm nhẹ ôm nàng vào lòng nói: “Nếu tất cả đều thuận lợi, thì hán là ngày mai sẽ có tin tức thôi. Máy ngày nay, nàng thường kể với ta, Vô Ưu vô cùng thông minh, lại có Tô Tích Hàn ở bên cạnh, con bé chắc chắn sẽ có thể gặp dữ hóa lành mà.”

Hốc mắt Thanh Hạm hơi ướt, mắt cũng đỏ ửng lên, dựa vào lòng Lăng Nhược Tâm nói: “Ta chỉ nghĩ là, mấy năm gần đây ta rất có lỗi với Vô Ưu. Từ sau khi sinh con bé ra, trong lòng ta luôn nhớ thương chàng, nên không chăm sóc cho con bé cẩn thận. Bây giờ con bé mất tích, ta mới cảm thấy kinh hãi, mới giật mình nhận ra, ta đã thiếu con bé quá nhiều.”

Lăng Nhược Tâm khẽ vuốt tóc nàng nói: “Nàng đừng nghĩ quá nhiều, so với nàng, thì ta càng là một người cha vô trách nhiệm hơn. Cho đến tận hôm trước, khi nàng nói với ta, ta mới biết có sự tồn tại của con bé, chứ nói gì đến chuyện yêu thương con bé. Thanh Hạm, nàng đừng dằn vặt nữa, chờ đến khi tìm được Vô Ưu về, chúng ta sẽ làm thật tốt trách nhiệm của người cha, người mẹ.”

Dù an ủi Thanh Hạm như vậy, nhưng trong lòng hán cũng rất buồn bã. Là một người cha, hán thật sự quá vô trách nhiệm. Hán cũng thâm thê, sau khi tìm được Vô Ưu, hán nhất định sẽ yêu thương con bé thật nhiều. Mấy ngày đi đường, hán cũng tâm sự rất nhiều với Thanh Hạm. Tuy mấy năm nay, hán thường xuyên phải chịu đựng sự đau đớn vì thân thể ốm yếu, nhưng hán cũng luôn nghĩ đến Thanh Hạm, chỉ là, hán không phải chịu nhiều vất vả như nàng.

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng ôm nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng thương xót. Một mình nàng phải bươn chải nơi đất khách quê người, nuôi Vô Ưu lớn lên, mỗi khi nghe thấy chút tin tức gì về hán, lại vội vàng chạy đi tìm hiểu xem thế nào, nhiều lần còn suýt mất mạng. So với nàng, có lẽ hán thực sự là một kẻ bạc tình, tuy hán cũng đi tìm hiểu tin tức của Thanh Hạm, lại biết nàng nhất định sẽ bình yên vô sự, nên hán tập trung phần lớn tâm lực vào việc đối phó với Tàn Phong Ảnh và Tàn Phong Dương.

Đến lúc này, Lăng Nhược Tâm mới nhận ra, thứ mà thù hận tạo ra, chỉ khiến lòng người thêm hận thù, đau khổ, chứ không hề mang lại hạnh phúc, cũng không mang lại sự ấm áp. Được ôm lấy người mình yêu thật sung sướng hơn nhiều so với cảm giác báo được thù.

Thanh Hạm khẽ gật đầu, bây giờ, nàng chỉ cảm thấy mọi hận thù đều xa vời, chỉ có một nhà ba người được đoàn tụ với nhau mới là hạnh phúc lớn nhất trong đời.

Khoảng một canh giờ sau, Thanh Sơn vội vàng quay về nói với Thanh Hạm: “Trang chủ, tìm được tung tích của Tô Dịch Hàn rồi!”

Thanh Hạm đứng vụt dậy, đi tới trước mặt Thanh Sơn nói: “Hán ở đâu? Chúng ta mau đi tìm hán!” Dứt lời, nàng kéo Thanh Sơn đi ra cửa. Nghe Thanh Sơn nói vậy, Lăng Nhược Tâm cũng mừng rỡ, vội vàng chạy theo.

Thanh Sơn vừa đi vừa nói: “May mà tiểu Lục tử thông minh, nhanh chân bám theo gã, tìm được người truyền tin thực sự, lại bám theo kẻ đó ra tới một nhà nông dân ở ngoại ô. Tiểu Lục tử nhận ra người kia chính là người mà ngày ấy được trang chủ đưa cho một ngàn lượng bạc.”

Thanh Hạm hỏi: “Mỗi ngày có rất nhiều người ra vào Vô Hối son trang, làm sao tiểu Lục tử có thể nhớ rõ được người đó?”

Thanh Sơn đáp: “Ta cũng đã hỏi tiểu Lục tử câu này. Hán nói, trang chủ rất ít khi ở trong trang, mà người trang chủ tự mình tiếp lại càng ít. Hơn nữa, ngày ấy, sau khi Tô Dịch Hàn lấy được bạc từ chỗ trang chủ xong, vì lòng tham của hán ta không được thỏa mãn, nên hán còn mắng tiểu Lục tử, vì thế, tiểu Lục tử nhớ hán ta rất kỹ.”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Nếu đã vậy, chúng ta mau xuất phát thôi. Ta không tin Tô Dịch Hàn có thể mọc cánh mà bay mất được!” Chỉ cần tìm được tung tích của hán, nàng chắc chắn sẽ có biện pháp bắt hán lại, để xem hán còn dám phát ngôn bừa bãi nữa hay không!

Khi ba người đến cửa căn nhà ở ngoại ô kia, chỉ nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, không có động tĩnh gì.

Thanh Hạm thăm thấy kỳ quái, hỏi: “Người xác định là nơi này chứ?” Căn nhà này hoàn toàn giống nhà nông dân bình thường, không có chút khác biệt nào, hơn nữa, cũng quá yên ắng, yên ắng đến mức khiến người ta cảm thấy khó có thể tin được. Nếu Tô Dịch Hàn thực sự giấu Vô Ưu và Tô Tích Hàn

ở đây, thì thế này có phải là quá yên ắng rồi không?

Tiểu Lục từ vẫn chờ bên cạnh, nghe Thanh Hạm hỏi vậy vội đáp: “Đúng là ta đã nhìn thấy người kia đi vào căn nhà này mà. Sau đó, ta liền phát tin báo cho tổng quản ngay. Suốt khoảng thời gian đó, ta không rời khỏi chỗ này một tấc nào, nhưng cũng không thấy ai ra vào.”

Thanh Hạm khẽ gật đầu, nhắc chân định đá cửa, Lãng Nhược Tâm liền giữ nàng lại, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận có mai phục.” Sau đó lại to giọng nói: “Tô Dịch Hàn, ta biết ngươi ở bên trong. Chuyện người lớn, đừng liên lụy trẻ con vào. Ngươi trả Vô Ưu cho chúng ta, ân oán trước đây, hôm nay chúng ta tính hết!”

Bên trong không có chút tiếng động nào, hắn nói tiếp: “Ta biết ngươi vẫn luôn ham muốn tài sản của Vô Hối son trang, nếu hôm nay ngươi thả Vô Ưu ra, thì chúng ta cũng không cần mấy thứ tiền tài ngoài thân này nữa.” Hắn vừa nói, vừa ra hiệu cho Thanh Sơn dẫn người vây quanh nhà.

Trong nhà vẫn không có động tĩnh gì khiến hắn nghi ngờ. Thanh Hạm đứng bên cạnh càng nóng ruột, nhìn thấy mọi người đã vây quanh căn nhà, nàng không nhịn được nữa, liền đạp một cước đá văng cánh cửa ra. Thanh Sơn nhìn thấy hành động của nàng, cũng ra hiệu cho tôi tớ đập cửa vào.

Cửa vừa mở, Thanh Hạm liền vọt thẳng vào trong, tìm khắp căn phòng cũng không thấy bóng dáng người nào. Căn nhà đó rất nhỏ, chỉ có một gian nhà chính và một gian phòng ngủ. Đám người Thanh Sơn đã mở hết cửa ra, chỉ liếc mắt qua là có thể quan sát hết toàn bộ căn nhà. Trong phòng bày biện cũng rất đơn giản, trên bàn có một bát cơm, hai đĩa thức ăn vẫn còn hơi ấm.

Thanh Hạm nhú mày, nhìn thấy trong phòng có một địa động (hầm ngầm), nàng đang nghi hoặc thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, dường như có người cưỡi ngựa rời đi.

Thì ra dân trong thành Hạ Lương có một thói quen, vào mùa đông, khi thời tiết rét buốt, họ thường đào một hầm ngầm để cất khoai tây, khoai lang, cải trắng và các đồ thực phẩm khác. Để tiện lấy đồ, hầm ngầm thường dẫn thẳng vào trong nhà, cũng lại thuận tiện cho việc cất đồ ăn, thì đầu kia của hầm ngầm sẽ dẫn ra hậu viện. Khi Thanh Sơn dẫn người chặn cửa, đã quên mất chuyện này, khiến kẻ kia có cơ hội trốn thoát.

Lãng Nhược Tâm là người phản ứng nhanh nhất, hắn vội thi triển khinh công phóng ra ngoài phòng, khi Thanh Hạm phục hồi tinh thần cũng vội vàng chạy theo, chỉ nhìn thấy một người cưỡi chính con ngựa mà bọn họ cưỡi tới, chạy xa hơn mười trượng. Nhìn bóng dáng kia, rõ ràng là Tô Dịch Hàn.

Bọn họ cưỡi ba con ngựa tới đây, sau khi Tô Dịch Hàn trộm mất một con cưỡi đi, còn tháo cương hai con ngựa còn lại, dùng đao đâm vào móng chúng, khiến chúng kinh hãi chạy mất.

Thanh Hạm giận dữ, thi triển khinh công bám theo hắn. Có điều, khi nàng chạy ra khỏi phòng thì con ngựa kia cũng đã chạy xa. Dù khinh công của nàng có cái thế đến đâu, cũng không thể nào so được với ngựa tốt. Ban đầu tốc độ còn ngang nhau, nhưng suốt thời gian vừa rồi nàng lo lắng, đi đường xa, nên thể lực cũng không chống đỡ được lâu, vừa nhìn thấy sắp đuối kịp, nàng lại bị hụt chân, khoảng cách càng lúc càng thêm xa. Thanh Hạm vô cùng tức giận nhưng cũng không biết làm sao, chân nàng đạp phải một cành cây gãy trên mặt đất liền ngã nhào xuống.

Lãng Nhược Tâm cũng đuổi theo, đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: “Thanh Hạm, nàng đừng lo, lần này hắn chạy trốn một mình, dù nàng có đuổi theo hắn được thì cũng vô dụng. Chi bằng nàng nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Giọng Thanh Hạm hơi nghẹn lại, nói: “Khó khăn lắm mới có được chút manh mối, giờ lại để hắn chạy trốn mất, còn chưa nhìn thấy Vô Ưu đâu, không biết con bé thế nào rồi? Liệu có bị bọn họ ức hiếp không?”

Lãng Nhược Tâm nhẹ nhàng ôm nàng nói: “Thời gian vừa rồi nàng cũng mệt mỏi quá rồi, hôm nay cứ nghỉ ngơi trước đã. Chuyện tìm Vô Ưu cứ giao cho ta đi. Ta bảo đảm sẽ trả lại cho nàng một Vô Ưu khỏe mạnh hoạt bát.” Khi nói những lời này, nắm tay hắn không khỏi siết chặt lại, Tô Dịch Hàn thật đáng chết, đến nước này còn để hắn chạy thoát được.

Thanh Hạm lắc đầu nói: “Một ngày còn chưa tìm thấy Vô Ưu, thì lòng ta còn chưa yên ổn được. Lòng đã không yên thì sao có thể nghỉ ngơi?” Lúc nào Vô Ưu cũng có thể gặp nguy hiểm, lòng nàng như bị hàng trăm móng vuốt cào xé, làm sao có thể bình tĩnh nổi. Tuy nàng biết Lãng Nhược Tâm phân tích rất có lý, biết Tô Dịch Hàn sẽ không làm Vô Ưu bị thương, nhưng nàng cũng không thể nào yên lòng được.

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà nàng gầy đi trông thấy, lại thêm vừa rồi bị ngã sắp xuống khiến tóc cũng xõa tung ra, nhìn vô cùng tiều tụy, nhếch nhác, khiến Lãng Nhược Tâm rất đau lòng. Tay hắn khẽ vòng ra sau đầu nàng, nhẹ nhàng ấn xuống huyệt ngủ của nàng. Nếu nàng không nghỉ ngơi, thì dù thân thể bằng sắt cũng không thể chống đỡ được.

Lãng Nhược Tâm bế nàng lên, theo Thanh Sơn về Vô Hối son trang, trong lòng hắn vẫn đang băn khoăn, cảm thấy có chuyện rất kỳ quái. Về lý mà nói, nếu Tô Dịch Hàn đã bắt được Vô Ưu, thì hoàn toàn có thể phái người tới tận cửa, bình tĩnh thương lượng điều kiện. Nhưng vì sao hắn lại hết lần này tới lần khác cho người gửi thư tới đây, lại chỉ nói muốn đóng cửa Vô Hối son trang, chứ cũng không nói làm thế nào mới chịu thả Vô Ưu. Hơn nữa, dù Thanh Hạm thật sự đóng cửa Vô Hối son trang, thì đối với hắn mà nói, hắn cũng không có được chút lợi lộc nào.

Lãng Nhược Tâm đã từng giao thủ nhiều lần với Tô Dịch Hàn, cũng rất hiểu tính cách của hắn ta, biết hắn ta là một thương nhân chỉ chú trọng lợi lộc, cũng là một kẻ tiểu nhân, đối với chuyện chỉ tổn hại đến son trang chứ không mang lại lợi lộc gì như thế, hắn ta chắc chắn sẽ không làm. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà khiến hắn làm những hành động không hợp với tính cách như vậy chứ?

Lãng Nhược Tâm ngồi dưới đèn, có vô vàn băn khoăn mà không thể lý giải được. Nghĩ kỹ lại cũng chỉ có hai khả năng, một là căn bản không phải hắn bắt Vô Ưu đi, nhưng sau đó chợt nghe thấy chuyện Vô Ưu bị bắt cóc, nên muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, làm cho Vô Hối son trang phải đóng cửa không thể tiếp tục kinh doanh nữa, như vậy, hắn cũng chỉ trả được mỗi hận của mình thôi, chứ không chiếm được lợi gì. Nhưng người gác cổng lại nói, ngày ấy có người nhìn thấy người bắt Vô Ưu đi chính là Tô Dịch Hàn, cho nên khả năng này là không thể.

Còn một khả năng khác, đó là mặc dù hần tính toán ra vụ bắt cóc Vô Ưu, nhưng thực sự đứng đằng sau lại là một cao nhân khác, mà hần, chẳng qua chỉ là kẻ đi thực hiện mà thôi. Lăng Nhược Tâm cũng đã hỏi qua Thanh Sơn, mấy năm gần đây Thanh Hạm lo việc buôn bán, tuy đắc tội không ít người, nhưng thực sự cũng không có thâm thù đại hận gì với ai. Về lý mà nói, nếu không có thâm thù đại hận, hần sẽ không thể tính đến việc bắt cóc Vô Ưu. Hơn nữa, Tô Dịch Hàn mới đến nước Long Miên khoảng một tháng, cũng không thể quen biết được kẻ thù của Thanh Hạm ở đây.

Sau khi Lăng Nhược Tâm phân tích xong, trong lòng đột nhiên như lóe sáng, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, sao hần lại quên mất chuyện lần trước Thanh Hạm nói cơ chứ. Tô Dịch Hàn có thể có được Cửu chuyển lưu quang trục, rồi đi tới Vô Hối sơn trang, đó là do mưu kế của người nào đó, như vậy, chuyện lần này, chỉ e cũng do người kia bày mưu tính kế mà thôi.

Vừa nhận ra điểm này, Lăng Nhược Tâm cũng không khó để lý giải vì sao Tô Dịch Hàn không dùng Vô Ưu để trao đổi lấy tiền tài hay các phương pháp nhuộm màu quý hiếm nữa. Hần cũng hiểu ngay vì sao ngày ấy Tô Dịch Hàn có thể bắt Tô Tích Hàn và Vô Ưu đi ngay trước mắt mọi người. Chỉ với sức của mình hần, nhất định sẽ không làm được. Nghĩ thế này, những chuyện xảy ra đều có thể có cách giải thích hợp lý.

Hôm nay họ chỉ nhìn thấy Tô Dịch Hàn, mà không thấy Vô Ưu và Tô Tích Hàn, những điều này đã chứng tỏ Vô Ưu thực sự không ở trong tay Tô Dịch Hàn. Nếu hần không tính sai, thì e rằng Vô Ưu đã không còn ở trong thành Hạ Lương nữa rồi.

Nắm đấm của Lăng Nhược Tâm lại siết chặt hơn, hần đi vào đại sảnh, sai người đi gọi Thanh Sơn tới rồi nói: “Người lập tức phái người đi thăm dò bốn cửa thành, xem có bao nhiêu chiếc xe ngựa ra khỏi thành.”

Nghe hần nói vậy, Thanh Sơn cảm thấy hơi kỳ quái, hỏi: “Môn chủ, đi điều tra ở cửa thành thì có tác dụng gì?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Ta đang nghi ngờ Vô Ưu đã bị người ta đưa ra khỏi thành. Người mau cho người đi thăm dò, nhìn xem có bao nhiêu chiếc xe đi về hướng nước Phụng Dã. Ngay khi phát hiện ra xe ngựa đi về hướng Phụng Dã, thì tìm cách ngăn chiếc xe đó lại, nhìn xem trên xe có thể có manh mối gì không. Nếu phát hiện có bất cứ điều gì khác thường, lập tức phái người báo cho ta biết.”

Thanh Sơn khẽ gật đầu rồi nhanh chóng lui xuống.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Sơn báo lại: “Chạng vạng hôm qua có tổng cộng một trăm năm mươi chiếc xe ngựa ra khỏi thành, chỉ có ba mươi cái đi về hướng Phụng Dã. Người của chúng ta cũng đã thăm dò qua, không thấy tin tức của tiểu thư và phu nhân.”

Lăng Nhược Tâm cau mày nói: “Chẳng lẽ không phát hiện ra có chiếc xe ngựa nào khác thường sao?”

Thanh Sơn nghĩ một chút rồi nói: “Trừ có một chiếc xe ngựa có một bà già cầm và một đứa bé cầm ra, thì những cái khác đều không có gì đặc biệt. Ban đầu ta cũng nghi ngờ bà già cầm và đứa bé cầm kia là tiểu thư và phu nhân bị người ta dịch dung, ta còn tìm cơ hội dùng nước thử mặt bọn họ, nhưng không phát hiện có gì khác thường.”

Lăng Nhược Tâm càng nghe càng thấy kỳ quái, bà già cầm và đứa bé cầm à? Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, hần đột nhiên nhớ ra gì đó, gõ đầu Thanh Sơn nói: “Thanh Sơn ngu ngốc. Thuật dịch dung trên giang hồ được phân ra hai loại, một loại chỉ dùng được để dịch dung, cũng là loại mà người rất am hiểu. Còn loại khác chỉ dùng để người để dịch dung, nếu dùng loại dịch dung này, thì dù dính nước cũng không thể nhận ra được. Người đứng là thông minh bị thông minh hại!”

Thanh Sơn nghe xong, liền vỗ vỗ đầu, tự đánh mình một bạt tai nói: “Ta thật quá hồ đồ! Chỉ nghĩ đến phương pháp dịch dung của ta, mà quên mất cách kia. Ta sẽ lập tức đuổi theo ngay!” Dứt lời, hần vội chạy ra ngoài, cưỡi ngựa tốt đuổi theo hướng dẫn về nước Phụng Dã.

Con người luôn như thế, đối với những việc càng quen thuộc với mình thì càng sợ ý, mà một khi đã sợ ý thì liền dễ phạm sai lầm. Nếu lúc kiểm tra, Thanh Sơn kỹ càng hơn một chút, thì đã có thể đưa được Vô Ưu về rồi. Có điều, sự tình đã xảy ra, có trách mắng cũng vô dụng, vẫn nhanh nghĩ cách sửa chữa sai lầm thì hơn.

Tuy Thanh Hạm bị Lăng Nhược Tâm điểm huyết ngù, cường chế nàng nghỉ ngơi một đêm, nhưng nàng ngủ cũng không yên. Nàng luôn nằm mơ, nhìn thấy Vô Ưu bị Tô Dịch Hàn ném vào thâm cốc, nàng cũng nhảy xuống theo, lại phát hiện ra cốc đó rất sâu, không thể nào nhìn thấy đáy. Nàng nhìn thấy Vô Ưu ở ngay trước mặt, nhưng không làm cách nào chạm được vào con bé.

Khó khăn lắm tay nàng mới túm được cái gì đó, liền mở choàng mắt ra, không thấy Vô Ưu đâu, cũng không thấy thâm cốc đâu, trong mắt nàng chỉ có hai mắt đầy vẻ lo lắng của Lăng Nhược Tâm.

Nàng biết mình nằm mơ, liền kéo tay Lăng Nhược Tâm nói: “Ta mơ thấy Vô Ưu...”

Lăng Nhược Tâm ngắt lời nàng nói: “Ta biết, Thanh Sơn đã phát hiện tung tích Vô Ưu rồi...”

Hần lấy tay lau giúp nàng lớp mồ hôi trên trán. Nàng ngồi bật dậy nói: “Nếu đã phát hiện tung tích của Vô Ưu, vậy ta phải mau đuổi theo!!!” Dứt lời, nàng vùng ra muốn rời khỏi giường.

Lăng Nhược Tâm vòng tay ôm nàng lại nói: “Thanh Hạm, không cần vội vàng thế. Thanh Sơn đã phái người đuổi theo rồi. Bọn họ không thoát được. Nàng ăn chút gì đi đã, ăn xong chúng ta sẽ phi ngựa đuổi theo.”

Thanh Hạm trừng mắt nhìn hần nói: “Trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn việc đi tìm Vô Ưu hết. Nếu chàng muốn ăn uống này nọ, thì chàng cứ từ từ mà ăn. Ta mang theo lương khô, vừa đi vừa ăn.”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm không biết phải làm sao, nói: “Vô Ưu rất quan trọng, nhưng trong lòng ta, nàng cũng quan trọng không kém! Thanh Hạm, nàng đã ba ngày không ăn uống gì, nàng như thế làm sao có thể đi tìm Vô Ưu? Chỉ sợ còn chưa tìm được Vô Ưu, nàng đã kiệt sức mà gục xuống rồi. Hơn nữa, cho dù tìm được Vô Ưu, nếu con bé nhìn thấy bộ dạng này của nàng, chỉ sợ con bé sẽ rất đau lòng vì nàng.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm bỗng ngẩn người, nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, chỉ nhìn thấy trong mắt hắn đầy tình cảm, tràn ngập yêu thương. Lòng nàng không khỏi xót xa, cuối cùng đành khẽ gật đầu, sau khi mặc xiêm y, liền đi theo Lăng Nhược Tâm ăn chút gì đó rồi vội vàng khởi hành.

Dọc đường đi, hai người bám theo dấu vết Thanh Sơn lưu lại, dấu vết đều hướng thẳng về phía nước Phụng Dương. Trên đường đi, Lăng Nhược Tâm mới nói suy đoán của mình cho Thanh Hạm nghe. Sau khi nghe hắn nói, Thanh Hạm hít sâu một hơi hỏi: “Ý chàng là, do Tần Phong Dương bày mưu kế, nên Tô Dịch Hàn mới bắt Vô Ưu đi? Giờ nhìn phương hướng này, thật sự cũng dẫn về nước Phụng Dương. Nhưng Tần Phong Dương bắt Vô Ưu đi để làm gì?”

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Cụ thể suy nghĩ của hắn thế nào, thì ta cũng không hiểu hết được, có lẽ, hắn cũng chỉ muốn gặp nàng một lần chẳng!”

Nhớ tới tình hình của hắn ở hành cung núi Bất Chu, lại nhớ những điều hắn nói với Dương Tiến, Thanh Hạm hơi trầm ngâm một chút, rồi nói: “Nếu hắn thực sự muốn gặp ta, có thể để Đại sư huynh nói cho ta biết, đâu cần phải mất nhiều công sức thế này chứ?”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “E là hắn vẫn chưa biết là nàng đã biết quan hệ của hắn và Tống Văn Chi, nên không muốn khiến cho nàng nghi ngờ vô căn cứ nhiều hơn thôi. Hoặc là hắn nghe thấy chuyện nàng đã có Vô Ưu, nên muốn gặp Vô Ưu chưa biết chừng.”

Thanh Hạm nhướn mày, hừ giọng nói: “Ta cảm thấy sự tình chỉ e không đơn giản như vậy. Mấy năm gần đây, Đại sư huynh cũng thay đổi rất nhiều. Lần trước huynh ấy phát hiện ra Thanh Sơn ở xưởng binh khí Tiềm Dương, đương nhiên cũng đã có thể đoán được ta chính là chủ nhân thực sự của chỗ đó. Ta thật sự hơi lo rằng sư huynh sẽ vì một lý do nào đó mà nói chuyện này cho Tần Phong Dương. Nếu hắn ta biết việc này, ta chỉ lo hắn ta sẽ dùng Vô Ưu để uy hiếp ta.” Năm đó, Tần Phong Dương biết chuyện nàng mang thai. Liệu có phải khi hắn sai Tô Dịch Hàn đến tìm nàng, cũng đã sắp đặt mưu kế để Tô Dịch Hàn lừa nàng đến núi Bất Chu rồi bắt Vô Ưu đi không?

Lăng Nhược Tâm nói: “Ta cảm thấy khả năng này không lớn. Dù Tống Văn Chi có thay đổi thế nào, thì trong lòng hắn, nàng mãi mãi là tiểu sư muội của hắn. Còn trong lòng Tần Phong Dương vẫn nhớ mãi nàng không quên, dù biết xưởng binh khí Tiềm Dương là của nàng, biết nàng cung cấp binh khí cho Tần Phong Ảnh, thì với tính cách của hắn, cũng sẽ không dùng Vô Ưu để uy hiếp nàng. Lần trước nhìn thấy hắn, hắn đã bệnh rất nặng rồi, thấy dùng Cửu chuyển lưu quang trực cũng không thể dẫn nàng tới được, nên hắn mới bắt Vô Ưu đi. Hắn biết, với trí thông minh của nàng, nàng nhất định sẽ đoán được là hắn bắt Vô Ưu, rồi chạy tới gặp hắn.”

Thanh Hạm hít sâu một hơi nói: “Ta vốn đã không còn oán hận gì với hắn. Nhưng hắn làm thế này lại khiến ta vô cùng phản cảm. Gặp mặt như vậy, thì thà không gặp còn hơn!” Gặp lại không bằng hoài niệm, chỉ bằng cứ mang theo một chút oán hận, hoặc một chút thương hại còn hơn.

Lăng Nhược Tâm chuyển mắt nhìn về phương xa, khẽ giọng nói: “Có lẽ, đối với nam nhân mà nói, thứ không chiếm được vĩnh viễn là thứ tốt nhất! Tương tư mấy năm qua, vẫn không chân thật bằng gặp nhau một lần.” Dứt lời, hắn nhìn thoáng qua Thanh Hạm, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Thanh Hạm biết trong mắt hắn giấu suy nghĩ riêng, bọn họ cũng từng cách xa, cũng từng hiểu được mùi vị của tương tư là thế nào. Nàng khẽ thở dài, đột nhiên phát hiện ra, nàng thật may mắn. Người nàng yêu, cũng yêu thương nàng. Nàng không biết mùi vị của tình yêu đơn phương, nhưng cũng hiểu nỗi khổ của yêu đơn phương. Đôi khi nàng thực sự không hiểu, vì sao nàng đã cự tuyệt rõ ràng như vậy, mà bọn họ vẫn không thể buông xuống? Hơn nữa, nàng đã sinh Vô Ưu cho Lăng Nhược Tâm, bọn họ còn gì đáng để dây dưa nữa?

Thanh Hạm khẽ cắn môi, oán hận nói: “Ta không cần biết Tần Phong Dương tính toán gì. Là nhớ mãi ta không thể quên cũng được, hay có động cơ nào khác cũng thế. Nếu hắn dám làm tổn hại đến một sợi lông tơ của Vô Ưu, ta nhất định sẽ thiêu hủy hoàng cung của hắn!”

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm hơi cong lên, Thanh Hạm thế này mới đúng là Thanh Hạm. Tuy hắn biết trong lòng Thanh Hạm từ trước tới giờ vẫn không hề có Tần Phong Dương, nhưng hắn lại vẫn hơi ghen tị. Lúc này nhìn thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng hắn vui vẻ vô cùng. Thiêu hủy hoàng cung của Tần Phong Dương à? Ý kiến này nghe không tệ lắm!!!

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14: Quân tâm khó dò

Đêm xuống, trong tầm cung hoàng đế của hoàng cung Phượng Tiềm, Tần Phong Dương tay cầm tấu chuông, tay cầm bút đỏ, thỉnh thoảng nhẹ ôm ngực, cúi đầu ho khan, bên cạnh có một tấm khăn lụa trắng như tuyết, trên tấm khăn đã lấm chấm rất nhiều vết đỏ tươi, nhìn đã thấy ghê người.

Đèn cung đình rạng ngời như hoa, những tia sáng lờ mờ, ảm áp ngập tràn trong tầm cung, len qua những khe hở của chao đèn, như có thêm sinh mệnh, khiến cho cung điện vốn lạnh lùng, cao ngạo bỗng thêm một chút dịu dàng. Đột nhiên, ngọn đèn trên bàn của hắc chợt lay động, Tần Phong Dương ngẩng đầu, thấy hai người đứng trước mặt hắc.

Nhìn thấy một người trong đó, mặt Tần Phong Dương lộ ra vẻ vui mừng, sự vui mừng tự tận đáy lòng hắc, người hắc như có thêm sinh khí, trong đôi mắt vốn ảm đạm cũng tràn ngập vui mừng. Nhưng khi hắc nhìn thấy người đứng bên cạnh, thì mắt hắc thể hiện rõ sự kinh hãi và khó tin. Ngày đó, chính mắt hắc đã nhìn thấy người kia rơi xuống vách đá...

Hai người tới đứng là Lăng Nhượng Tâm và Thanh Hạm.

Khi Thanh Hạm nhìn thấy hắc, nàng cũng nao lòng, lần trước, khi nhìn thấy hắc ở hành cung núi Bất Chu, vì hắc quay lưng về phía nàng, nên nàng không nhìn rõ mặt hắc, giờ hai người đối mặt, nàng không khỏi giật mình.

Sắc mặt Tần Phong Dương vừa vàng vọt như ánh nến, lại vừa tái nhợt, xương gò má nhô cao, hốc mắt sâu xuống, mái tóc đen đã điểm những sợi bạc, môi hơi khô nứt, chỉ thấy màu tái nhợt, không thấy chút sắc hồng nào.

Ba người nhìn nhau một lúc, Tần Phong Dương cười nói: “Hai người tới rồi! Lăng Nhượng Tâm, mạng của ngươi lớn thật, như vậy mà cũng không chết, đúng là kỳ tích!”

Khỏe miệng Lăng Nhượng Tâm hơi cong lên, trong con ngươi có cảm xúc gì đó rất khó hiểu, cúi đầu nói: “Ngươi còn chưa chết, ta sao có thể chết được?”

Mắt Tần Phong Dương cũng có ý cười, hắc cười nói: “Cũng đúng, mạng ngươi vốn là mạng ‘họa thủy’, đương nhiên không thể chết dễ thế được. Có điều, ta thì khác, thân thể như ta đây, lúc nào cũng có thể chết được. Hơn nữa, nếu ta chết mà ngươi cũng chết, ai sẽ chăm sóc cho nàng đây.” Dứt lời, hắc dịu dàng nhìn về phía Thanh Hạm.

Khi vừa nhìn thấy bộ dạng của hắc, Thanh Hạm vốn có chút không đành lòng, nhưng vừa nghĩ đến chuyện Vô Ưu đang ở trong tay hắc, nàng cũng không thêm dè dặt nữa, nhìn Tần Phong Dương nói: “Nếu ngươi muốn gặp ta, có thể quang minh chính đại nói cho ta biết, đừng hành động tiểu nhân như thế, chỉ làm người khác khinh thường mà thôi.”

Tần Phong Dương cười khò nói: “Mấy năm nay, dù nàng có hiểu được tâm ý của ta, nhưng vẫn chỉ hận ta chứ không hề yêu ta.” Hắc ngừng một chút rồi nói tiếp: “Có đôi khi, ta cũng tự nhủ, nàng hận ta, chứng tỏ nàng vẫn còn nhớ có một người là ta. Vẫn tốt hơn nhiều so với việc nàng hoàn toàn quên mất ta.” Nếu không phải vì vẫn còn oán hận hắc sâu sắc, thì với tính cách của Thanh Hạm, chỉ e rằng nàng còn chẳng thêm nhớ đến hắc.

Thanh Hạm ngăn người, thở dài nói: “Nhưng bây giờ ngươi cũng gặp được ta rồi, nên trả Vô Ưu cho ta chứ.”

Tần Phong Dương hơi ngần người, hỏi: “Vô Ưu? Vô Ưu là ai?”

Thanh Hạm nhíu chặt mày, giận dữ nói: “Ngươi đừng giả ngây giả ngô, đừng có nói với ta rằng ngươi không biết Vô Ưu là ai!!!” Hắc phái Tô Dịch Hàn đi bắt Vô Ưu, sao có thể không biết Vô Ưu là ai chứ?

Tần Phong Dương cười nói: “Ta thực sự không biết Vô Ưu là ai!”

Thanh Hạm trợn trừng hai mắt nhìn hắc nói: “Cửu chuyển lưu quang trực kia, không phải chính ngươi đưa cho Tô Dịch Hàn, sai hắc tới tìm ta, dụ ta tới hành cung núi Bất Chu hay sao?”

Tần Phong Dương gật đầu nói: “Đúng thế, ta biết thời gian của mình không còn nhiều, muốn gặp lại nàng một lần cuối. Vừa lúc gặp hắc, ta mới đưa cửu chuyển lưu quang trực cho hắc để tới gặp nàng.” Việc hắc làm đương nhiên hắc sẽ nhận, nhưng việc không phải do hắc làm, thì sao hắc phải nhận?

Thanh Hạm giận dữ nói: “Thế thì đúng rồi còn gì. Ngươi thấy dùng cửu chuyển lưu quang trực cũng không lừa ta tới núi Bất Chu được, liền sai hắc bắt Vô Ưu, con gái của ta đi, để dẫn ta tới đây.”

Tần Phong Dương cũng hơi nhíu mày nhìn Thanh Hạm nói: “Ta thấy hắc không thể dụ được nàng tới núi Bất Chu, mà bệnh của ta càng lúc càng trầm trọng thêm, nên ta liền quay lại Phượng Tiềm, không hề sai hắc bắt Vô Ưu.” Thì ra Vô Ưu là con gái nàng, hắc vẫn còn nhớ mang mang bộ dạng của nàng năm đó khi điên cuồng tìm Lăng Nhượng Tâm. Giờ Lăng Nhượng Tâm không sao, coi như gia đình nàng cũng đã được đoàn tụ. Hắc nhất thời không biết mình nên chúc mừng nàng, hay nên ghen tị với Lăng Nhượng Tâm nữa. Có điều, với sức khỏe của hắc bây giờ, cũng không thể làm cho nàng hạnh phúc được, suy nghĩ vốn có trong lòng cũng tan thành mây khói, thì làm sao có thể bắt con gái nàng đi chứ?

Thanh Hạm vốn cảm thấy thương hại Tần Phong Dương, nhưng giờ nghe hắc nói vậy, nàng càng thêm giận dữ, túm áo hắc nói: “Chúng ta theo dõi suốt chặng đường tới đây, người của chúng ta tận mắt nhìn thấy chiếc xe ngựa kia đi vào hoàng cung, ngươi còn chống chế gì nữa?” Sau khi xe ngựa tiến vào hoàng cung liền mất tung tích, nếu không, bọn họ cũng không cần phải tới tìm hắc.

Tần Phong Dương cười khò nói: “Chống chế ư? Vì sao ta phải chống chế? Tuy ta biết nàng có con gái, nhưng ngay cả tên con bé là gì, ta cũng không biết, thì sao ta có thể sai Tô Dịch Hàn bắt con bé được?”

Nhìn hành động của Thanh Hạm, lại thấy sắc mặt của Tần Phong Dương cũng không giống giả vờ, Lăng Nhược Tâm cũng trầm nghĩ hoặc, chẳng lẽ không phải hấn bày mưu sai Tô Dịch Hàn bắt cóc Vô Ưu thật sao? Nếu như vậy, chỉ e rằng muốn cứu Vô Ưu sẽ càng thêm phiền phức. Hấn nhìn Tần Phong Dương, tuy bị Thanh Hạm túm lấy nhưng vẫn không hề bối rối, lại càng không có ý kêu thị vệ hộ giá. Nhưng theo tin tức của Thanh Sơn, rõ ràng Vô Ưu đã vào cung, vậy trong chuyện này, rốt cuộc có chỗ nào không ổn?

Thanh Hạm cũng hơi ngần ngại, tức tối nói: “Nếu không phải do người bày mưu tính kế, thì còn ai có thể làm như thế chứ?”

Tần Phong Dương cười buồn: “Ta biết trong mắt nàng, ta không có chút uy tín nào. Nhưng ta thật sự không sai Tô Dịch Hàn bắt Vô Ưu. Ta chỉ muốn gặp nàng một lần trước khi chết, nhưng thật sự không gặp được, ta cũng từ bỏ ý định rồi.”

Thanh Hạm bán tín bán nghi nhìn hấn, nếu không phải do hấn bày mưu sai Tô Dịch Hàn làm, thì còn ai có quyền thế to như vậy, còn có thể trực tiếp đưa Vô Ưu vào cung chứ?!

Lăng Nhược Tâm kéo tay nàng, ý bảo nàng buông Tần Phong Dương ra. Sau khi Thanh Hạm thả Tần Phong Dương, nàng nhìn Lăng Nhược Tâm như muốn hỏi ý kiến. Lăng Nhược Tâm kéo tay nàng, bóp nhẹ, ý bảo nàng đừng quá lo lắng.

Lăng Nhược Tâm nói với Tần Phong Dương: “Ta có thể xác định, thực sự Vô Ưu đã bị người ta đưa vào hoàng cung. Người nói chuyện này không phải do người làm, nhưng chúng ta cũng không thể nào tin người được. Dù thật sự không phải do người làm, thì chuyện này cũng do người mà ra. Người cũng phải cho chúng ta một câu trả lời rõ ràng.”

Tần Phong Dương gật đầu nói: “Người nói có lý. Chuyện này quả thật cũng vì ta. Nếu Vô Ưu thực sự trong hoàng cung, ta đương nhiên sẽ tìm con bé, trả lại con bé nguyên vẹn không tổn hao gì cho hai người.” Dứt lời, hấn liền đứng lên.

Tần Phong Dương nhìn Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm, nói: “Vô Ưu bị đưa vào cung lúc nào?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Trưa nay.”

Tần Phong Dương khẽ gật đầu: “Hai vị tạm thời tránh sau bình phong một chút. Ta sẽ cho người đi điều tra.”

Thanh Hạm sợ hấn lừa đảo, trợn mắt nhìn hấn, nhưng Lăng Nhược Tâm lại nhẹ kéo tay nàng, ý bảo nàng đừng lo. Với thân thủ của bọn họ, dù có tránh vào trong, thì muốn bắt Tần Phong Dương cũng chẳng có gì khó, huống chi thân hấn còn đang mang bệnh nặng.

Bọn họ vừa đi vào, Tần Phong Dương liền quát: “Tiểu Thuận từ!”

Vừa dứt lời, một tay thái giám liền bước vào, Tần Phong Dương nói: “Người phái người đưa danh sách những người ra vào cung hôm nay cho ta. Nhất là người ra vào sau trưa nay, còn nữa, tìm hiểu xem có ai đưa một cô bé vào cung không. Trong vòng nửa canh giờ phải có kết quả cho trẫm!” Giọng điệu lúc nói chuyện vừa rồi với bây giờ như hai người khác biệt vậy, giọng nói của hấn rất nghiêm nghị, tràn ngập khí phách.

Thái giám kia lĩnh mệnh rồi đi.

Nhìn thấy sự thay đổi của Tần Phong Dương, Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm cùng liếc nhìn nhau một cái. Tần Phong Dương này không phải là với ai cũng đều ôn tồn, nhã nhặn. Đây là lần đầu tiên Thanh Hạm nhìn thấy hấn như vậy, hơi xa lạ, rồi lại cảm thấy, đó là khí phách mà một hoàng đế cần phải có.

Qua thời gian khoảng nửa chung trà nhỏ, cửa bị người ta gõ nhẹ, Thanh Hạm vốn đang cùng Lăng Nhược Tâm ngồi uống trà với Tần Phong Dương ở gian ngoài, nghe thấy tiếng động liền nắp sau bình phong.

Tần Phong Dương nói: “Vào đi!”

Người bước vào không phải là thái giám vừa ra ngoài, mà là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Nàng ta khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tươi cười, cử chỉ nhẹ nhàng, mặc một bộ cung trang trắng như tuyết, trên xiêm y cũng được thêu hoa văn màu trắng thuần khiết, nhìn vô cùng ôn nhu. Nàng nhẹ nhàng hành lễ với Tần Phong Dương, khẽ nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Giọng nói kia vừa mềm mại vừa dịu dàng khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái. Vừa nghe thấy giọng nói kia, Thanh Hạm chỉ thấy rất quen thuộc.

Tần Phong Dương khẽ cau mày nói: “Đêm đã khuya, sao Niệm Du còn tới đây?”

Vừa nghe Tần Phong Dương gọi nàng ta, Thanh Hạm nhất thời hiểu ra, bảo sao nàng lại thấy quen như vậy. Thì ra nàng kia chính là nữ tử mặc xiêm y trắng mà nàng đã từng nhìn thấy ở trong biệt viện ở ngoài thành Tâm An năm đó, khi cánh đồng hoa bị thiêu hủy, nàng cãi nhau với Lăng Nhược Tâm rồi tức giận rời đi. Nàng lại chợt nhớ ra, năm đó Tần Phong Dương từng kể với nàng, khi hấn bị người ta hạ mê tình thảo, Niệm Du chính là cô gái mà hấn tình cờ gặp được. Trong lòng nàng thầm dâng lên cảm giác dễ phòng.

Niệm Du dịu dàng nói: “Tối nay thiếp rảnh rồi, có nấu một chén súp, thấy đèn ở tẩm cung Hoàng thượng vẫn còn sáng, thiếp biết Hoàng thượng vất vả vì quốc gia đại sự, nên muốn dâng một chén súp cho Hoàng thượng, vẫn còn đang nóng, Hoàng thượng uống luôn đi!” Dứt lời, nàng ta lấy một chiếc giỏ từ tay cung nữ qua, mở nắp đựng súp, múc ra một chén đưa cho Tần Phong Dương.

Tần Phong Dương khẽ ho khan, trầm giọng nói: “Niệm Du vất vả rồi!”

Sau khi Tần Phong Dương lên ngôi, hần cũng đón Niệm Du từ thành Tầm Ân về. Nàng ta ở bên hần cũng gần năm năm, hậu cung của Tần Phong Dương không có Hoàng hậu, mà Niệm Du lại là người được hần sủng hạnh nhất, mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung đều giao cho nàng ta xử lý. Hiện giờ, trong cung, mọi người đều coi nàng ta như Hoàng hậu.

Niệm Du bước tới trước mặt Tần Phong Dương, nhẹ nhàng bóp vai cho hần nói: “Niệm Du chỉ hận mình thân là nữ tử, không thể giúp được gì cho Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng đêm khuya còn phải vất vả vì quốc sự, bất súp này đầu tính là gì chứ.”

Tần Phong Dương thở dài nói: “Ngày đó, trẫm có thể gặp được nàng, đúng là phúc khí của trẫm. Khuya rồi, Niệm Du chắc cũng đã mệt mỏi, lui xuống nghỉ đi!” Trong phòng còn có hai người khác, hần cũng không thể nào thể hiện quá ân ái với nữ tử khác trước mặt Thanh Hạm được, làm thế thực sự quá giả dối.

Niệm Du khẽ gật đầu, xoay người định đi, lại nhìn thấy tấm khăn lụa trắng dính máu mà Tần Phong Dương đặt bên cạnh, nàng ta nhặt lên nhìn, kinh hãi nói: “Hoàng thượng, đây là...”

Tần Phong Dương lấy lại chiếc khăn từ tay nàng ta: “Niệm Du không cần phải lo lắng, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Đã ho ra máu rồi mà hần còn nói với bộ dạng thần nhiên như thế.

Mắt Niệm Du long lanh, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng đã vất vả vì quốc sự đến mức như vậy rồi, còn nói chỉ là việc nhỏ sao?!” Dứt lời, nàng ta quỳ gối xuống nói: “Niệm Du bất tài, khẩn cầu Hoàng thượng hãy coi trọng long thể của mình. Giang sơn dù có quan trọng đến đâu, cũng không thể quan trọng hơn sức khỏe của người được! Hơn nữa, chuyện giang sơn có thể giao cho các đại thần xử lý. Nếu thân thể Hoàng thượng suy sụp, thì có cái giá nào đổi lại được đây?”

Tần Phong Dương thở dài, nhẹ đỡ Niệm Du dậy, nói: “Trẫm hiểu tâm tư của Niệm Du, nhưng lúc này quốc sự chồng chất, không thể không xử lý! Chuyện quốc gia đại sự sao có thể qua loa đại khái được?!”

Niệm Du khẽ nức nở: “Hoàng thượng chỉ biết dùng quốc sự để nói cho qua chuyện với thiếp, sức khỏe của Hoàng thượng thế nào, trong lòng Niệm Du biết rất rõ! Thân thể người vốn tráng kiện như vậy, nếu không phải vì trong lòng vẫn tích tụ tâm sự, thì sao có thể có bệnh như thế? Hoàng thượng, đã năm năm trôi qua rồi, chẳng lẽ chàng vẫn không thể buông xuống được hay sao?”

Tần Phong Dương khẽ nhủ mảy, lạnh lùng nói: “Chuyện Niệm Du nàng thăm dò cũng nhiều rồi, quần rộng quá rồi đấy!” Trong giọng nói của hần đã có vài phần tức giận.

Niệm Du lau nước mắt nói: “Người ta nói, gần vua như gần cọp, lời này thực sự không sai. Niệm Du chỉ vì quan tâm Hoàng thượng mà thôi, nếu điều này cũng là sai, Niệm Du tình nguyện chịu phạt!” Dứt lời, nàng ta tỏ vẻ vô cùng uất ức.

Nhìn dáng vẻ của nàng ta và Tần Phong Dương, trong lòng Thanh Hạm không khỏi tò mò. Khi nói chuyện với nàng ta, giọng điệu của Tần Phong Dương tuy rất dịu dàng nhưng cũng rất xa cách, còn thái độ của Niệm Du dành cho Tần Phong Dương, tuy rất thân thiết, nhưng lại thoáng có vẻ tính kế. Nàng còn nhớ khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Niệm Du năm đó, một nữ tử vậy đã trở nên tâm cơ thế này từ bao giờ?

Tần Phong Dương thở dài, đang định nói gì thì tiếng gõ cửa lại vang lên, hần khẽ cau mày nói: “Vào đi!”

Thái giám tên Tiểu Thuận từ vừa lĩnh mệnh kia đã quay về, sau khi hành lễ với Tần Phong Dương và Niệm Du, Tần Phong Dương hỏi: “Chuyện cần tra xét thế nào rồi?”

Tiểu Thuận từ liếc nhìn Niệm Du, ngập ngừng, Tần Phong Dương hơi cân nhắc, rồi nói: “Người cứ nói ra, không cần kiêng dè gì cả.”

Tiểu Thuận từ nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, danh sách người ra vào cung hôm nay có ở đây, mời Hoàng thượng xem qua.”

Tần Phong Dương đưa tay ra đón lấy, vừa xem vừa khẽ cau mày, tiểu Thuận từ đứng bên cạnh nói: “Người hôm nay ra vào cung cũng không có gì quá khác thường so với mọi người. Có điều, hôm nay có một chiếc xe ngựa do đích thân Đức phi nương nương đón vào, nên thị vệ gác cổng cũng không kiểm tra quá nghiêm ngặt. Nhưng nô tài có hỏi qua thị vệ, hần nói trong xe ngựa có tiếng trẻ con khóc.”

Vừa dứt lời, Tần Phong Dương hơi biến sắc, nhìn Niệm Du hỏi: “Chuyện này là sao?”

Vừa nghe những lời này, trong lòng Thanh Hạm thăm kinh hãi, chỉ hận không thể lập tức lao ra ngoài. Lăng Nhược Tâm liền giữ chặt lấy nàng, ý bảo nàng xem kỹ đã rồi tính. Hần rất muốn biết Tần Phong Dương sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Trên mặt Niệm Du thoáng có vẻ mất tự nhiên, nói: “Bình thường Hoàng thượng vốn bận trăm công ngàn việc, sao hôm nay lại rảnh rỗi quản mấy chuyện nhỏ như chuyện người ra vào cung thế này?”

Tần Phong Dương hừ lạnh nói: “Nếu trẫm không quản, chỉ e cả hoàng cung này đã bị người ta bán đứng hết rồi. Hơn nữa, dù trẫm có quản việc này cũng không cần phải xin phép nàng. Nàng nên mau trả lời câu hỏi của trẫm thì hơn.”

Niệm Du đáp: “Thiếp có một tỷ muội tốt ở ngoài cung, thiếp rất nhớ nàng, liền phái người đón nàng vào chơi một chút. Nàng không yên tâm con gái mình, nên cũng đưa theo con gái tiến cung luôn.”

Tần Phong Dương hỏi: “Đơn giản vậy sao? Vì sao không làm theo quy củ trong cung?” Ở trong cung, nếu phi tần muốn gặp người nhà, thì phải xin phép

phủ Nội vụ, được phép mới được tiến cung.

Niệm Du đáp: “Chỉ đơn giản vậy thôi, thiếp vốn muốn làm theo quy củ trong cung, nhưng trong lòng thật sự rất muốn gặp nàng, nên mới không xin phủ nội vụ, cũng chưa kịp bẩm báo với Hoàng thượng.”

Tần Phong Dương hỏi tiểu Thuận tử: “Chiều nay chiếc xe ngựa kia có xuất cung không?”

Tiểu Thuận tử đáp: “Theo nô tài kiểm tra đối chiếu trên bản ghi chép và tình hình thực tế, sau khi xe ngựa đó nhập cung thì không ra nữa.”

Tần Phong Dương cười nói: “Đức phi đúng là quá lo lắng cho thân thể của trẫm. Vất vả lắm mới đón được tỳ muội vào cung, mà nửa đêm còn chạy tới tâm cung của trẫm để đưa súp. Tâm tình thăm thiết này thực khiến trẫm cảm kích! Đến mà không tiếp đón thì thật thất lễ, Đức phi, chỉ bằng nàng phái người mời tỳ muội nàng tới đây đi, trẫm sẽ cùng các nàng hàn huyên tâm sự.” Trên mặt hắn nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Niệm Du bỗng tái nhợt, nàng ta cúi đầu nói: “Tỳ muội thiếp trời sinh tính cách hiền lành, không biết nói năng, chỉ sợ phạm thánh giá, Hoàng thượng không gặp cũng không sao.” Nàng ở bên Tần Phong Dương đã bảy năm, cũng khá hiểu tính cách hắn. Bình thường hắn cư xử rất dịu dàng với nàng, cho tới giờ cũng chưa từng nói nặng một lời, mặc dù phong cho nàng là Đức phi, nhưng cũng vẫn luôn gọi tên nàng. Bây giờ hắn gọi nàng như thế, chỉ e là muốn trở mặt.

Tần Phong Dương kéo nàng từ dưới đất lên nói: “Trịnh Niệm Du, trẫm quen ngươi đã bảy năm, bên cạnh ngươi có bằng hữu nào, chẳng lẽ trẫm không rõ sao? Ngươi còn muốn giả vờ đến bao giờ?”

Trong mắt Niệm Du hiện lên vẻ đau khổ và hoảng sợ, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, chuyện lần này thiếp lừa người, nhưng vì thiếp cũng là bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng..”

Tần Phong Dương cười lạnh nói: “Bất đắc dĩ à? Có nỗi khổ riêng? Ngươi coi trẫm là kẻ ngốc sao? Qua bao nhiêu năm như vậy, trẫm luôn tự thấy trẫm đối xử với ngươi không tệ! Nhưng còn ngươi thì sao? Còn dám tính kế trẫm như vậy?!” Hắn bỗng thấy khó thở, không nhịn được liền ho sù sụ.

Nhìn bộ dạng đó của hắn, Niệm Du vội vàng đứng lên giúp hắn thuận khí. Tần Phong Dương giận dữ, vung tay tung một chưởng đẩy nàng ta ra. Nàng ta nhất thời đứng không vững, trán đập vào cạnh bàn, máu chảy ròng ròng.

Tiểu Thuận tử đi theo Tần Phong Dương đã lâu, chưa bao giờ thấy hắn giận dữ đến vậy, nên vô cùng sợ hãi, lại lo cho sức khỏe của hắn, vội vàng đỡ bên cạnh cơ thể lão đạo như sắp ngã của hắn.

Nhìn thấy lửa giận và sự tuyệt tình trong mắt hắn, Niệm Du nức nở nói: “Thì ra trong lòng Hoàng thượng, từ đầu tới cuối vẫn có khúc mắc với thiếp! Bây giờ thiếp mới thấy câu nói đó của hắn rất đúng, dù thiếp có cho chàng tất cả bản thân mình, thì trong lòng chàng từ đầu tới cuối vẫn không hề có thiếp, càng không có một góc nhỏ để thiếp dừng chân!”

Vừa nhìn thấy tình hình này, Thanh Hạm liền liếc nhìn Lăng Nhục Tâm, hai người đều đang đoán, không biết ‘hắn’ mà Niệm Du nhắc đến là ai?

Tần Phong Dương oán hận nói: “Trịnh Niệm Du, ngươi căn bản không có quyền nói trẫm như vậy. Đừng tưởng trẫm không biết mục đích ngươi tiếp cận trẫm lúc trước! Mấy năm nay, trẫm thấy ngươi có vẻ an phận thủ thường, liền tự an ủi mình dù biết ngươi là người của hắn, nhưng vẫn đối xử tốt với ngươi. Có điều, ngươi lại có phúc không biết hưởng, có mặt mà không biết xấu hổ.”

Nghe hắn nói vậy, Niệm Du giật mình, nhìn Tần Phong Dương nói: “Thì ra trong lòng Hoàng thượng vẫn luôn nghi ngờ thiếp, cho tới giờ cũng không hề tin tưởng thiếp!” Máu từ trán nàng ta chảy xuống, nhỏ tí tách vào bộ cung trang màu trắng, tạo thành nhiều vết đỏ tươi như những đóa hoa, vừa đẹp lại vừa khiến người ta thấy ghê người.

Tần Phong Dương lạnh lùng nói: “Tin ngươi à? Dựa vào cái gì mà bắt trẫm phải tin tưởng ngươi? Từ đầu tới cuối, ngươi vẫn vì mục đích riêng mà tới, trẫm dám tin ngươi sao?”

Niệm Du cười khổ nói: “Thôi, ta đã từng nghĩ, dù lòng Hoàng thượng đều hướng về phía nàng, nhưng ít ra vẫn có một vị trí nhỏ dành cho thiếp. Nhưng lúc này, thiếp biết mình sai rồi, không chỉ trong lòng người không có thiếp, mà còn luôn luôn đề phòng thiếp.”

Tần Phong Dương cười lạnh nói: “Đề phòng ngươi, cũng là do ngươi tạo ra. Ví dụ như chuyện hôm nay chẳng hạn, bình thường ngươi sẽ đưa súp đến cho trẫm vào lúc này sao? Mục đích ngươi tới đây đêm nay, đơn giản là vì ngươi nghe thoáng thấy chuyện tiểu Thuận tử muốn xem ghi chép người ra vào cung hôm nay. Ngươi đến chỗ trẫm chẳng qua chỉ muốn thăm dò tin tức mà thôi, làm gì có cái gì gọi là tình ý chân thật? Cái gọi là bất súp đó, cũng chỉ là đề ngụy trang mà thôi!”

Có lẽ do máu đỏ làm nổi bật lên, hoặc có lẽ do nàng ta mất máu quá nhiều, nên sắc mặt nàng ta càng tái nhợt hơn, nàng ta cắn môi nói: “Nếu Hoàng thượng đã nghĩ như vậy, chỉ bằng giết thiếp đi!”

Tần Phong Dương hừ lạnh một tiếng nói: “Giết ngươi à? Giết ngươi thật sự quá dễ dàng cho ngươi rồi! Ta còn muốn giữ ngươi lại, để ngươi mật báo cho Tần Phong Ảnh nữa!”

Hắn vừa dứt lời, cả Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm đều kinh hãi! Thanh Hạm đột nhiên nhớ tới ngày ấy khi ở trong xưởng binh khí Tiềm Dương, Tần Phong Dương nói chuyện với Tống Văn Chi, ‘người cực kỳ thân cận’ trong miệng Tần Phong Ảnh, phải chăng chính là Niệm Du? Nghĩ lại thì cũng có thể là đúng, Tần Phong Dương và Niệm Du ở bên nhau đã bảy năm, trong mắt người khác, thì dù thế nào cũng phải có chút cảm tình. Để một người như thế đi trốn giải được, thật sự là chuyện quá hợp lý. Có điều, Tần Phong Ảnh lại cũng không biết, độc mà Tống Văn Chi trúng phải căn bản không có giải

được, cho nên Niệm Du vốn không thể trộm được, thì Tần Phong Ảnh sao có thể đưa giải được cho Tống Văn Chi?

Niệm Du sợ hãi nói: “Sao chàng biết ta sẽ mật báo cho Tần Phong Ảnh?”

Tần Phong Dương cười nói: “Xem ra Tần Phong Ảnh thực sự nghĩ trầm là kẻ ngốc. Chuyện năm đó, ta và ngươi cũng biết rất rõ ràng. Năm đó ngươi vốn là một ca kỹ trong phủ Tần Phong Ảnh, vì có dung mạo xuất chúng nên được Tần Phong Ảnh cực kỳ yêu thích. Có điều, một nam nhân như hân, căn bản sẽ không đặt ngươi trong lòng. Năm đó, khi hân châm ngòi phá hỏng mối quan hệ giữa ta và Lăng Nhượng Tâm, thì đã sắp đặt cả kế hoạch sau đó. Cho nên, tuy hân thích ngươi, nhưng cũng không hề chạm vào ngươi. Ta nói có đúng không?”

Sắc mặt Niệm Du càng tái hơn, nàng ta khàn giọng nói: “Thì ra, chàng không chỉ không tin ta, mà đã sớm phái người điều tra về ta.”

Tần Phong Dương hừ một tiếng nói: “Năm đó khi hân tới Huyền Thái sơn trang, hạ mê tình thảo cho ta, hân biết, với sự khôn khéo và võ công của Lăng Nhượng Tâm, nhất định sẽ không chịu để yên, lại có thể gây ra mâu thuẫn lớn giữa ta và Lăng Nhượng Tâm. Cho nên, sau khi Lăng Nhượng Tâm đuổi ta đi, hân liền sắp xếp ‘duyên phận’ tình cờ cho ta và ngươi. Trịnh Niệm Du, ta nói có đúng không?”

Nghe đến đó, cuối cùng Thanh Hạm cũng hiểu được toàn bộ mâu thuẫn thực sự giữa Lăng Nhượng Tâm và Tần Phong Dương năm ấy. Trong lòng nàng trầm kinh hãi, xem như năm đó Tần Phong Ảnh đã tính toán tốt tất cả mọi chuyện rồi. Hành động đó giống như một mũi tên bắn trúng hai đích, chẳng những phá hủy quan hệ của Lăng Nhượng Tâm và Tần Phong Dương, mà còn thần không biết, quỷ không hay, sắp xếp một cơ sở ngầm vào bên cạnh Tần Phong Dương.

Trên mặt Niệm Du không còn chút sắc máu nào, đầu đón nhìn Tần Phong Dương nói: “Cho đến ngày hôm nay, ta mới hiểu được, thì ra qua bao nhiêu năm như vậy, ta vẫn chỉ là vật hi sinh trong cuộc tranh đấu của huynh đệ hai người! Dù trong lòng hân có ta thì sao? Còn không phải tự tay hân đẩy ta đến cho chàng sao? Mà trong lòng chàng, thì từ đầu tới cuối đều chưa từng có ta.”

Tần Phong Dương ôm ngực nói: “Ngươi căn bản không có quyền yêu cầu trong lòng ta phải có ngươi. Từ đầu tới giờ, ngươi tiếp cận ta cũng chỉ vì có mục đích riêng.” Tuy đã sớm biết thân phận của nàng, nhưng bây giờ vạch trần ra, hân vẫn cảm thấy đau lòng, huyết mạch trong người không kim được, cũng muốn dâng lên, cổ họng bỗng cảm thấy tanh ngọt, rồi phun ra một miệng máu tươi.

Nhìn thấy hân như vậy, trong mắt Niệm Du không giấu được vẻ lo lắng, muốn đưa tay ra đỡ hân, nhưng cũng biết, chỉ sợ lúc này hân không muốn nàng chạm vào hân. Nàng trầm giọng nói: “Đúng vậy, mấy năm nay ta đã làm rất nhiều chuyện vì hân. Nhưng ta tự thấy rằng cho tới bây giờ, ta vẫn không hề làm chuyện gì có lỗi với chàng. Chuyện mà ta làm sai nhất trong thời gian qua, có lẽ là chuyện ta đã yêu chàng.”

Nhìn thấy tình cảnh này, thái giám tên tiểu Thuận từ vội lo lắng nói: “Hoàng thượng, người không sao chứ? Đề nô tài đi gọi thái y!” Rồi quay sang nói với Niệm Du: “Đức phi nương nương, người biết rõ sức khỏe của Hoàng thượng không tốt, không thể tức giận, còn khiến Hoàng thượng tức giận như thế?!”

Tần Phong Dương khoát tay với tiểu Thuận từ nói: “Trẫm không sao, không cần gọi thái y.” Rồi quay sang Niệm Du: “Nói đi, lần này vì sao ngươi lại sai Tô Dịch Hân bắt con gái Thanh Hạm đi?”

Niệm Du chậm rãi nói: “Ta thấy chàng nhớ nhớ nhưng nhưng nàng, mà nàng căn bản không muốn gặp chàng, nên ta nghĩ, sau khi chàng gặp nàng ta, có lẽ tâm bệnh của chàng sẽ trị khỏi, bệnh của chàng cũng sẽ tốt hơn. Nhưng giờ ta mới biết ta sai rồi, dù chàng có gặp được nàng ta, thì trong lòng chàng vẫn không thể buông xuống được.”

Rốt cuộc Thanh Hạm cũng không nhịn được, lao ra ngoài: “Nhưng cô có biết cô làm thế sẽ càng khiến ta hận hân hay không? Mà hai người, vốn có thể tiếp tục ở bên nhau như vậy, nhưng chính cô lại tự đập đổ vị trí của mình?” Tuy nàng không hiểu nhiều về tình yêu, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt Niệm Du là có thể thấy được, nàng ta thực sự yêu Tần Phong Dương.

Thấy nàng đi ra, Niệm Du kinh hãi, rồi lại chợt hiểu ra ngay, lạnh lùng nói: “Ta đã bán khoán không biết vì sao Hoàng thượng lại đột nhiên muốn tra xét chuyện này. Thì ra là cô đã đến.” Nàng ta nhìn thấy Thanh Hạm vẫn ăn mặc như năm năm trước. Có điều, năm đó, nàng ta không thể ngờ được, một người nhìn y như nam tử bình thường kia lại là một nữ tử, hơn nữa, nữ tử này còn đoạt mất người mà nàng ta yêu nhất.

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Ta không quan tâm đến ân oán giữa hai người. Hiện giờ ta chỉ muốn biết Vô Ưu đang ở đâu?” Đây mới là chuyện nàng quan tâm nhất, còn chuyện giữa Niệm Du và Tần Phong Dương, cứ để họ tự giải quyết đi, người ngoài cũng chẳng thể giúp được gì.

Niệm Du cười nói: “Ta nghĩ mọi cách để đưa Vô Ưu vào cung, cũng chỉ vì muốn cô tới gặp Hoàng thượng. Có điều, ta lại không biết, mình làm nhiều thứ vì chàng như vậy, nhưng trong lòng chàng lại vẫn coi ta là kẻ thù lớn nhất. Ta vất vả lắm mới mua chuộc được Tô Dịch Hân, phái thị vệ bên cạnh mình đi theo Tô Dịch Hân đến nước Long Miên tìm cô, chỉ vì không muốn chàng phải thất vọng, nhưng giờ ta mới biết, thế nào gọi là gắng sức mà vẫn không được gì!” Nụ cười trên miệng nàng ta nở rộ như đóa hoa, vừa xinh đẹp lại vừa thâm thương.

Tần Phong Dương hừ lạnh nói: “Ngươi không cần phải nói nhiều, tìm có nhiều như vậy làm gì. Yêu cũng được, không yêu cũng không sao, ngươi nên mau chóng giao Vô Ưu ra đây thì hơn!”

Niệm Du lạnh lùng nói: “Hiện giờ hai người đó đang ở trong tầm cung của ta, muốn đi tìm các nàng, thì đi lúc nào cũng được.”

Tần Phong Dương nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, cũng cảm thấy không đành lòng, nhưng vì vẫn đang giận nàng ta, nên không muốn để ý nữa. Hân định đứng lên đưa Thanh Hạm đi tới tầm cung của Niệm Du, có điều bây giờ thân thể hân đang suy yếu, ngay cả đứng lên còn không đứng nổi.

Tần Phong Dương thờ dãi nói: “Tiểu Thuận từ, ngươi dẫn bọn họ tới cung của Đức phi! Trẫm muốn nghỉ ngơi!”

Tiểu Thuận từ nhìn Niệm Du, không kìm được liền hỏi: “Hoàng thượng, vậy Đức phi nương nương nên xử trí thế nào?” Hân không biết có nên hỏi những lời này không, nhưng sự tình đã tới nước này, nếu không xử lý có vẻ cũng không ổn lắm.

Tần Phong Dương liếc nhìn Niệm Du một cái, lạnh lùng nói: “Trẫm và Đức phi đã có bảy năm tình nghĩa vợ chồng, nếu xử lý theo luật, thì e phải xử trảm. Nhưng người xưa có câu, một ngày làm vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa, biếm Đức phi vào lãnh cung đi!”

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Bắt đầu thêm lần nữa

Nghe thấy Tần Phong Dương nói vậy, Thanh Hạm liền kêu lên: “Tần Phong Dương, ngươi không thể làm thế được!” Trên đời này, có lẽ chỉ có mình nàng dám gọi thẳng tên hoàng đế.

Tần Phong Dương cũng không tức giận, chỉ nằm trên ghế, khẽ cười nói: “Vì sao ta không thể làm như vậy?”

Thanh Hạm đáp: “Tuy ta rất ghét hành vi của Niệm Du, càng oán hận nàng ta bắt cóc Vô Ưu tới đây, nhưng gạt bỏ những chuyện đó qua một bên, thì ta không thể không nói, nàng ta là một nữ tử vô cùng tốt!” Ý của nàng khi nói nàng ta là nữ tử tốt, là vì muốn hấn đối xử tử tế với nàng ta.

Tần Phong Dương khẽ cau mày, cười nói: “Nữ tử vô cùng tốt à? Thanh Hạm, nàng không nhầm chứ? Nàng ta là cơ sở ngầm mà Tần Phong Ảnh sắp xếp vào bên cạnh ta. Mấy năm nay, không biết nàng ta đã tiết lộ biết bao nhiêu chuyện của ta cho Tần Phong Ảnh rồi. Một nữ tử như vậy, tốt ở chỗ nào?”

Thanh Hạm nhìn Niệm Du, trầm giọng nói: “Cái tốt của nàng ta, đó chính là một lòng một dạ với ngươi. Có lẽ nàng ta có đưa tin tức của ngươi cho Tần Phong Ảnh, nhưng ta nghĩ nàng ta có nỗi khổ riêng. Chỉ là, ngươi có từng nghĩ tới chưa, một nữ tử hi sinh bảy năm thanh xuân của mình cho ngươi, vẫn ở bên cạnh ngươi, chăm sóc ngươi. Nếu nói nàng có sai, thì cũng chỉ sai vì đã trót yêu ngươi mà thôi.”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhược Tâm cũng thấy nao lòng, thật ra, hân cũng sớm nhận ra được Niệm Du thực sự yêu Tần Phong Dương. Có điều, hân vốn không muốn quản chuyện người khác, nhất là chuyện của Tần Phong Dương. Giờ nghe mấy lời này của Thanh Hạm, trong đầu hân đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, nếu Niệm Du này chiếm được trái tim của Tần Phong Dương, thì cũng sẽ chặt đứt được hoàn toàn ý đồ của Tần Phong Dương đối với Thanh Hạm.

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm khẽ nhếch lên, thần nhiên nói: “Miệng nói ra, thì còn có thể là nói dối, nhưng ánh mắt thì không thể lừa người được. Tần Phong Dương, ngươi đúng là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc, bên cạnh mình có một nữ tử toàn tâm toàn ý yêu mình như vậy, mà ngươi lại cố tình không thèm nhìn tới, không thèm cảm nhận, trong lòng lại còn cố chấp nhớ mong thế tử của người khác. Ta không biết nên nói ngươi là ngu ngốc không ai bằng, hay là bị sắc làm mờ mắt đây?”

“Bị sắc làm mờ mắt à?” Cái tính từ quý quái gì thế? Thanh Hạm trừng mắt lườm hân một cái hỏi: “Ta đẹp lắm sao?”

Mắt Lăng Nhược Tâm tràn ngập ý cười, nhìn Thanh Hạm nói: “Trong tim ta, nàng chính là nữ tử đẹp nhất trên thế gian này!”

Mặt Thanh Hạm đỏ bừng lên, đúng là mấy lời buồn nôn, nói mấy lời này lúc chỉ có hai người bọn họ thì không sao, lại còn đi nói trước mặt mọi người, xấu hổ chết đi được! Hai con ngươi đen láy trừng mắt lườm hân một cái, nhưng lại tràn ngập nhu tình.

Nghe Lăng Nhược Tâm nói vậy, Tần Phong Dương càng nhủ chặt mày hơn, lại nhìn thấy bộ dạng mặt đi mày lại của họ, một tia hy vọng xa vời còn sót lại trong lòng cũng hóa thành hư ảo. Đột nhiên hân nhớ ra, khi Niệm Du nhìn hân, ánh mắt của nàng ta cũng giống như ánh mắt Thanh Hạm khi nhìn Lăng Nhược Tâm, trong mắt đầy thâm tình, chẳng lẽ, mấy năm nay, hân thực sự sai lầm rồi sao?

Nghe Thanh Hạm nói những lời này, Niệm Du khẽ cười khổ. Mấy năm nay, tình cảm của nàng dành cho Tần Phong Dương, chỉ có nàng hiểu rõ nhất. Trong tim nàng, Tần Phong Dương là tất cả của nàng, nàng yêu hân, có thể vì hân mà bỏ đi tất cả. Còn đối với Tần Phong Ảnh, nếu không có ơn cứu mạng ngày đó, thì nàng đã sớm không muốn để ý tới hân nữa. Đúng, là nàng đã cung cấp một số tin tức cho Tần Phong Ảnh, nhưng những tin tức này, đều là tin tức râu ria không quan trọng. Lòng của nàng đã đặt toàn bộ vào Tần Phong Dương từ lâu.

Trong lòng Niệm Du hiểu rất rõ, khi nàng nhìn thấy Tần Phong Dương ngày một gầy yếu, thì tim nàng đau đến mức nào! Nàng biết rõ trong lòng hân không có nàng, nhưng lại vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, yêu thương hân không cần hỏi báo. Nếu có thể, nàng tình nguyện thay hân chịu hết mọi ốm đau, khổ sở. Có điều, tình cảm của nàng, cho tới bây giờ hân cũng đều không hiểu rõ, chỉ e rằng, trong trái tim hân không hề có một góc nhỏ nào dành cho nàng.

Niệm Du cũng nhớ rất rõ, mỗi khi nàng nằm cạnh hân, mặc dù nàng giả vờ ngủ, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dài thật dài, vừa buồn bã vừa bất

đắc dĩ của hắn. Có đôi khi, nàng cũng rất hận Thanh Hạm, nàng thật sự không biết cô gái đó có gì tốt, có thể để hắn nhớ nhớ nhưng nhưng mãi như vậy, còn nàng thì vô cùng dửng dưng, chăm sóc cho hắn, hắn lại như không hề nhìn thấy...

Niệm Du cũng biết, nàng tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì hắn, dù là giúp hắn tìm Thanh Hạm về. Nàng thừa nhận, thủ đoạn của nàng rất đê tiện, nhưng nàng nghĩ, như thế cũng có sao, vì hắn làm tất cả, kết quả là hắn chẳng những không đón nhận tấm lòng của nàng, còn hận nàng tới tận xương tủy! Suy đi nghĩ lại, nàng thật sự không hiểu mình làm nhiều như vậy rốt cuộc là vì cái gì?!

Khi Niệm Du nhìn thấy ánh mắt của Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm nhìn nhau, nàng thật sự rất hâm mộ họ. Nàng không dám hy vọng Tần Phong Dương có thể nhìn nàng như vậy, nhưng chỉ hy vọng hắn có thể dừng dừng ánh mắt dửng dưng mà hữu lễ, xa cách nhìn nàng, chỉ cần trong mắt hắn có một chút quan tâm dành cho nàng là quá đủ rồi. Biếm vào lãnh cung ư? Có lẽ đối với nàng mà nói, đó cũng là một sự giải thoát, nhưng lại là một nỗi đau khác, đau tới tận xương tận tủy.

Nàng không dám tưởng tượng những ngày tháng không nhìn thấy hắn, nàng sẽ sống như thế nào. Nàng từng nhìn thấy hắn đau ốm triền miên, cũng từng tự nhủ với mình, nàng yêu hắn, nếu hắn phải chết thật, thì nàng cũng tình nguyện đi theo hắn.

Nhìn thấy ánh mắt tình cảm của Lăng Nhược Tâm dành cho Thanh Hạm, Niệm Du lại cảm thấy ân ái của hai người này đúng là sự châm chọc lớn đối với nàng, nước mắt ngập đầy, cùng với máu trên trán chảy xuống khiến mắt nàng mờ đi. Nàng khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Chàng biếm ta vào lãnh cung, ta cũng không hận chàng. Từ nay về sau, chàng sẽ không bao giờ... phải tức giận vì ta nữa... Chỉ hy vọng, chàng có thể bảo trọng thân thể của mình, vượt qua cửa ải khó khăn này...”

Giọng của nàng ta đau thương vô cùng, Thanh Hạm cảm thấy hơi kỳ quái, bỗng thấy tiếng Niệm Du vừa dứt, nàng ta liền lao đầu vào bức tường phía sau.

Nhìn hành động của nàng ta, Thanh Hạm kinh hãi, xoay chân lao vụt qua, giữ kịp lấy Niệm Du, kéo về phía sau, quát: “Cô làm cái gì thế?”

Niệm Du nhìn Thanh Hạm, nước mắt rơi như mưa nói: “Không được ở bên cạnh chàng, ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Biếm vào lãnh cung, đối với ta mà nói, cũng có khác gì chết đâu. Tuy ta đã sớm biết, hành động lần này của ta sẽ khiến chàng oán hận ta vô cùng, nhưng ta lại không thể đứng nhìn chàng phiền muộn như thế. So với việc sống để chàng oán hận, chỉ bằng ta chết đi còn hơn!” Dứt lời, nàng ta lại muốn lao vào tường.

Nhìn thấy bộ dạng si tình, yêu đến mù quáng của nàng ta, Thanh Hạm không kìm được, cũng nhớ đến những ngày tháng nàng điên cuồng lao đi tìm Lăng Nhược Tâm, khiến nàng nhất thời cảm động lấy, tức giận trừng mắt nhìn Tần Phong Dương, quát: “Tần Phong Dương, ngươi có phải là nam nhân không?! Ngươi có biết ngươi làm như thế sẽ khiến một nữ tử mất đi tính mạng không?”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Niệm Du, trong lòng Tần Phong Dương cũng cực kỳ ngạc nhiên và nghi hoặc. Hắn biết trong lòng Niệm Du có hắn, nếu không, hắn đã sớm vạch trần thân phận của nàng, đuổi nàng ra xa khỏi hắn rồi. Có điều, hắn không ngờ nàng lại yêu thương hắn sâu sắc như vậy! Hắn đã từng nhìn thấy vô số thủ đoạn của nữ nhân chôn hậu cung, ai thật, ai giả, hắn chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra rõ ràng. Lúc này, hắn nhìn thấy rõ, trong mắt Niệm Du chỉ đầy vẻ tuyệt vọng và thâm tình, khiến lòng hắn không khỏi lay động.

Mấy năm gần đây, Tần Phong Dương lưu luyến si mê Thanh Hạm nhưng vẫn không có kết quả gì, trong lòng hắn cũng hiểu rất rõ, rất rõ cảm giác yêu mà không có được thống khổ đến nhường nào. Những năm nay, hắn vẫn gạt đi tình cảm của Niệm Du dành cho hắn, hắn luôn cảm thấy mình là người thê thảm nhất trên thế gian này, nhưng không ngờ, bên cạnh mình cũng có một người giống như hắn, yêu người khác hơn chính bản thân mình.

Tần Phong Dương hơi khép mắt lại, khàn giọng nói: “Ta chưa bao giờ muốn ai phải mất mạng cả. Có điều, cho tới ngày hôm nay, ta cũng chưa từng nghĩ yêu một người thì ra lại đau đớn khổ sở đến như vậy, mà không yêu ai thì càng đau khổ hơn.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm cảm thấy hơi kỳ quặc, nhìn Tần Phong Dương nói: “Nếu hôm nay ngươi dám biếm Niệm Du vào lãnh cung, ta sẽ giết ngươi!” Không phải nàng bị kích động, mà nàng cũng là nữ tử, nàng cực kỳ đồng cảm với hành động của Niệm Du.

Nghe Thanh Hạm nói vậy, tiểu Thuận từ đứng bên cạnh quát: “Ngươi là ai? Dám nói năng lỗ mãng với Hoàng thượng như vậy?”

Thanh Hạm liếc nhìn tiểu Thuận từ một cái, đập thẳng một cước khiến hắn ngã lăn ra đất, rồi liếc mắt khinh thường: “Ngay cả cái đồ này nợ ngươi còn không có, dám to giọng với ta à?”

Tiểu Thuận từ là thái giám hầu cận của Tần Phong Dương, mọi người đều phải kính sợ hắn, chưa từng có ai dám đối xử với hắn như thế. Hắn vừa định đứng lên quát lại Thanh Hạm, thì phát hiện ra cơ thể mình căn bản không thể cử động được. Thì ra Lăng Nhược Tâm ghét hắn âm ỉ gào thét, còn dám quát Thanh Hạm, liền rút kim khâu từ trong túi ra, chỉ trong giây lát đã đâm vài đại huyết trên người hắn.

Tần Phong Dương cười khò, chuyện buồn cười nhất trên đời này, chính là người mình yêu sâu đậm, lại ép mình phải đối xử tốt với người yêu mình, hắn thở dài nói: “Mấy năm qua, ta vẫn luôn than thở cho vận mệnh của mình, dù là thiên tử cao quý cũng không đạt được những gì mình mong muốn. Hôm nay ta mới biết, không phải mọi việc không theo như ta mong muốn, mà chuyện tình cảm này, căn bản không chấp nhận sự cưỡng ép... Thuyền đi ngàn dặm, quay đầu là bờ...”

Thanh Hạm tròn to mắt nhìn hắn, càng nghe càng thấy kỳ quặc, cái gì mà quay đầu là bờ? Nghe giống lời nhà Phật quá, không phải hắn muốn làm hòa thượng đấy chứ?

Tần Phong Dương nói tiếp: “Niệm Du, hiện giờ ta không còn chút tình cảm nào với nàng. Có lẽ nàng nên cho ta chút thời gian, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm. Nếu nàng không chê ta là kẻ sắp chết...” hắn nhìn Niệm Du hỏi: “Nàng có nguyện ý không?”

Câu nói này vừa dứt, Thanh Hạm sững sốt một chút, rồi liền tươi cười. Niệm Du ngẩn người, sự tình chuyển biến quá nhanh, khiến nàng nhất thời chưa thích ứng được. Thanh Hạm vội huyých huyých vào lưng nàng nói: “Hắn đang chờ câu trả lời của cô đó!”

Niệm Du cúi đầu nói: “Chỉ cần chàng không chê ta đã từng làm việc cho Tần Phong Ảnh, từng làm tổn thương Thanh Hạm, thì ta sao có thể ghét bỏ chàng...”

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 16: Cha con gặp nhau

Tiểu Thuận từ tâm không cam, tình không nguyện đưa Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm đi đến cung của Niệm Du. Tần Phong Dương đã truyền thái y tới băng bó vết thương cho Niệm Du. Khi đám người Thanh Hạm rời đi, thái y đang xử lý vết thương cho Niệm Du, còn Tần Phong Dương thì mỉm cười nằm trên ghế.

Dọc đường đi, Thanh Hạm không nhận được, liền hỏi Lăng Nhược Tâm: “Chàng nghĩ, liệu Tần Phong Dương có đối xử tốt với Niệm Du không?”

Nhớ lại ánh mắt Tần Phong Dương nhìn Niệm Du, Lăng Nhược Tâm cười nói: “Ta không biết liệu hắn có đối xử tốt với Niệm Du hay không, nhưng ta biết, từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ có ý đồ gì với nàng nữa.” Đối với hắn mà nói, hạnh phúc của Niệm Du gì gì đó không hề quan trọng. Quan trọng là... Tần Phong Dương đã hoàn toàn chặt đứt ý niệm với Thanh Hạm.

Chờ Lăng Nhược Tâm liếc nhìn sang, Thanh Hạm cười hi hi nói: “Sao ta nghe mấy lời này của chàng đều ngập mùi dấm chua thế nhỉ?”

Lăng Nhược Tâm thần nhiên nói: “Đó là vì ta ngâm trong bình dấm chua ra mà!”

Nụ cười trên mặt Thanh Hạm càng thêm sâu: “Vậy sao? Không biết cảm giác ngâm mình trong bình dấm chua thì thế nào nhỉ?”

Lăng Nhược Tâm nhìn nàng nói: “Trước kia thì ta cảm thấy trong lòng chua chua, nhưng giờ thì thấy cũng không có gì không tốt, nó khiến ta càng hiểu rõ lòng mình hơn, cũng khiến ta thấy kiên định hơn về một việc...”

Thanh Hạm nhíu mày hỏi: “Việc gì?”

Hai mắt Lăng Nhược Tâm đầy tình ý nhìn Thanh Hạm nói: “Đó là phải yêu thương nàng hơn gấp bội lần, đối xử với nàng thật tốt, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội chen chân vào phá đám nữa!”

Trên mặt Thanh Hạm vốn còn có chút ý cười xấu xa, nhưng trong khoảnh khắc lại hóa thành rặng mây đỏ ửng, nàng cúi đầu nói: “Trước kia sao ta không biết chàng giỏi nói ngon nói ngọt như vậy chứ!”

Lăng Nhược Tâm thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói: “Ta không nói ngon nói ngọt, ta chỉ đang nói rõ cảm nhận thực sự trong lòng mình.” Trong mắt hắn đầy vẻ chân thành khiến lòng người lay động.”

Thanh Hạm liếc mắt nhìn tiểu Thuận tử đang đi bên cạnh, nhìn thấy mặt tên tiểu Thuận tử kia lại cũng đỏ hồng, nàng liền thở dài nói: “Ta thực sự rất thích nghe chàng nói những lời này, có điều, lần sau nếu chàng muốn nói thế này, phiền chàng để ý hoàn cảnh, ở đây còn những người khác nữa mà.”

Lăng Nhược Tâm hơi nhướn mày hỏi: “Vậy sao? Ở đây còn có người khác nữa à?” Trong lòng hắn, thái giám không có năng lực kia kia, có lẽ... cũng không thể xem như là người khác đâu!

Sắc mặt tiểu Thuận tử thoáng trắng bệch, lại không thể nói nên lời. Thì ra Lăng Nhược Tâm sợ hắn phiền phức, nên giải huyết trên người hắn, để hắn đưa họ tới tẩm cung của Đức phi, nhưng cũng tiện tay điểm luôn huyết cam của hắn.

Nhìn thấy ánh mắt hắn, Thanh Hạm lại cười hơn hờ: “Vừa nghĩ tới sắp gặp Vô Ưu, tâm tình của ta tốt hẳn lên, không thèm so đo chuyện không đâu với chàng nữa!”

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm cũng đầy ý cười, so đo à? Nàng muốn so đo với hắn phải không? Hai năm nay không tìm được hắn, chẳng lẽ chỉ nói có vài câu như vậy mà không được sao? Nhưng đối với hắn lúc này mà nói, thì không có gì quan trọng nữa, cả nhà hắn sắp đoàn tụ, trong tim hắn cũng đầy mong chờ.

Tiểu Thuận tử gõ cửa cung Đức phi vài lần cũng không thấy người ra mở, Thanh Hạm hơi nhíu mày, trong lòng thoáng có chút bất an, lập tức bắt chắp đây có phải hoàng cung hay không, liền đập một cước đá văng cửa cung ra.

Trong cung vô cùng ngổn ngang, một cung nữ ngã trên mặt đất. Vừa nhìn thấy tình hình này, Lăng Nhược Tâm chấn động, kéo cung nữ kia lên, thử hỏi thờ của cô ta. Cô ta vẫn còn thờ, hần liền bấm vào huyết nhân trung của cung nữ đó, một lát sau, cung nữ kia lơ mơ tỉnh dậy. Thanh Hạm hỏi: “Nữ tử và cô bé mà Đức phi nương nương đưa vào cung đâu rồi?”

Hai mắt cung nữ kia hơi mờ mịt, nhìn quanh bốn phía một lúc lâu mới nói: “Ta không biết.”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Đức phi nương nương nói hai người họ ở đây, sao ngươi lại nói không biết họ đâu?”

Cung nữ kia đáp: “Nương nương có dẫn một đứa bé và một nữ tử vào cung, vừa rồi hai người đó đều ở đây, nhưng giờ không thấy nữa, nên ta cũng không biết họ đang ở đâu.”

Thanh Hạm nghe thấy vậy vô cùng lo lắng, Lăng Nhược Tâm liền hỏi: “Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ kia nói: “Vừa rồi ta đang ngồi trò chuyện với cô nương mà nương nương đưa về kia, đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa lên sau đó thì không biết gì nữa.”

Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm liếc nhìn nhau một cái, đồng thanh nói: “Không ổn!” Hai người chợt nghĩ tới một chuyện, chỉ e là không tốt lắm.

Niệm Du vốn là người của Tần Phong Ảnh, mà tâm tư của nàng ta thì đã sớm không ở bên hần nữa, với sự khôn khéo của Tần Phong Ảnh, đương nhiên đã phát hiện ra từ lâu. E rằng chính hần cũng đã sắp xếp người khác vào bên cạnh Niệm Du, chờ khi nàng ta đưa Vô Ưu và Tô Tích Hân vào cung, Niệm Du vừa đi khuất, có lẽ hần đã sai người bắt Tô Tích Hân và Vô Ưu đi.

Trừ hần ra, hai người thực sự không nghĩ ra được còn ai có thể có bản lĩnh đến như vậy, có thể bắt người từ trong cung đi.

Khi nghĩ rằng Vô Ưu ở trong tay Tần Phong Dương, Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm tuy cũng lo lắng, nhưng lại biết mục đích của hần, cũng không quá lo, nhưng nếu thật sự rơi vào tay Tần Phong Ảnh, thì Thanh Hạm thật sự không dám nghĩ đến hậu quả.

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm càng thêm sâu, lại hỏi cung nữ kia: “Ngươi và cô nương kia hàn huyên khoảng bao lâu thì ngắt xu?”

Cung nữ kia nghĩ một chút rồi nói: “Khoảng một lúc lâu, tài thù của cô nương kia rất tốt, còn thù được nửa bức rồi.”

Vừa nghe tới đây, trong mắt Lăng Nhược Tâm thoáng dâng lên hy vọng, kéo Thanh Hạm nói: “Bọn họ bắt Vô Ưu và Tô Tích Hân đi chưa lâu, lúc này có lẽ vẫn chưa xuất cung, nàng đi tìm Tần Phong Dương đóng cửa cung lại! Ta đi thăm dò xem xung quanh có vết tích gì để lại không.”

Bọn họ vừa rồi đi, cung nữ tỉnh lại kia khẽ nhếch lên cười lạnh, trầm giọng nói: “Ta còn nghĩ bọn họ thông minh thế nào, thì ra cũng chẳng có gì đặc biệt, quá dễ lừa.” Dứt lời, ả ta đứng dậy đi vào phòng trong.

Lăng Nhược Tâm còn quen thuộc hoàng cung hơn Thanh Hạm, nên dễ dàng tra xét hơn. Để Thanh Hạm đi tìm Tần Phong Dương, vì ngoài mặt thì Tần Phong Dương cũng vẫn hết lòng vì Thanh Hạm, hơn nữa, chuyện này lại vì hần mà ra. Trong lòng Lăng Nhược Tâm vốn còn có chút kiêng dè Tần Phong Dương, nhưng giờ Vô Ưu mất tích, hần cũng không quan nhiều thế nữa.

Thanh Hạm khẽ gật đầu, liền thi triển khinh công bay vội về hướng tẩm cung Tần Phong Dương.

Lăng Nhược Tâm cẩn thận xem xét dấu vết xung quanh, suy tính xem với tính cách của Tần Phong Ảnh thì hần sẽ xử lý chuyện này thế nào. Cung của Đức phi nằm ở giữa hậu cung, cửa cung gần đây nhất của công Kiên Đức. Từ nơi này ra công Kiên Đức phải qua vài trạm gác, còn có thị vệ tuần tra đi lại. Trong cung có quy củ riêng, đêm xuống, trừ kiệu của hậu phi Hoàng đế, thì những người khác không thể ngồi kiệu, mà đám thị vệ nếu nhìn thấy có người lạ ra vào, chắc chắn sẽ đối xử như thích khách.

Hành động lần này, dù là mưu kế của Tần Phong Ảnh, nhưng hần tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ. Tần Phong Dương cũng chỉ lập duy nhất một phi tử là Niệm Du, cho nên có thể loại bỏ khả năng ngồi kiệu. Nếu không ngồi kiệu, chỉ cần đi bộ, thì mang theo một đứa bé và một nữ tử muốn công khai ra khỏi cung sẽ không dễ dàng gì, trừ khi là cao thủ có võ công tuyệt thế.

Niệm Du không biết võ công, nếu người ở bên cạnh nàng ta là một cao thủ võ công thì sẽ không có sơ hở gì, nhưng vì phải ẩn thân, nên cũng không thể cài quá nhiều người vào, nhiều nhất chỉ khoảng hai người, có điều, vừa xuất cung nhất định sẽ có người tiếp ứng.

Nghĩ đến đây, Lăng Nhược Tâm liền thi triển khinh công bay về phía cổng Kiên Đức, vì không muốn xảy ra đầu võ vô ích, hần liền chọn cách đi dọc theo nóc nhà để thăm dò.

Cung đang soi sáng khắp cung, khắp nơi đều yên tĩnh.

Lăng Nhược Tâm đứng trên nóc nhà nhìn khắp mọi nơi, trừ thị vệ canh gác, trong cung không hề có động tĩnh gì đặc biệt. Hần hơi lo lắng, rồi lại tự nhủ mình phải bình tĩnh, nếu hần không bình tĩnh, với tính cách dễ bị kích động như Thanh Hạm, sẽ càng không biết phải làm thế nào.

Nghĩ vậy, hần liền chạy nhanh về hướng cổng Kiên Đức, tai chú ý nghe từng động tĩnh nhỏ, mắt cũng nhìn khắp bốn phương.

Có điều, khi hần đến cổng Kiên Đức, suốt chặng đường cũng không phát hiện có gì dị thường. Hần thở hắt sâu một hơi, nếu cung nữ kia nói thật, thì hần cứ việc ở đây canh giữ, chắc chắn có thể đợi được người bắt Vô Ưu xuất hiện.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, trong lòng Lăng Nhược Tâm không khỏi kinh hãi, cung nữ à? Đúng vậy, sao hắn lại sơ xuất như thế chứ? Vừa nghĩ vậy, hắn liền thăm mắng mình, hắn thật quá ngu ngốc, lại đi tin lời cung nữ kia!

Lăng Nhược Tâm vội vàng xoay người quay lại cung Đức phi, trong cung vẫn hỗn loạn như trước, nhưng cung nữ kia thì không thấy bóng dáng đâu. Tình hình này đã chứng thực suy đoán của hắn là chính xác. Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, khôn khéo như hắn mà cũng có lúc bị người khác lừa gạt. Hắn siết chặt nắm tay, mắt lạnh như băng.

Tay Lăng Nhược Tâm rút chậm ra, chậm rãi bước vào phòng trong, gió thổi rèm lụa mon tron qua mặt Lăng Nhược Tâm. Thân thể hắn di chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, hai mắt thâm sâu nhìn chằm chằm về phía trước, tai cũng chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng vén màn phòng trong, tấm màn phát ra tiếng kêu lách lách. Trường kiếm lao vun vút tới, không có chút sát khí nhưng đâm thẳng vào vị trí tim Lăng Nhược Tâm, một chiêu vừa nhanh vừa độc, rõ ràng đã được huấn luyện rất nghiêm khắc. Chiêu thức tuy đơn giản, nhưng chiêu nào cũng muốn lấy mạng người, phong bế cánh cửa phía sau khiến Lăng Nhược Tâm không thể lùi lại được.

Khi Lăng Nhược Tâm bước vào phòng đã có phòng bị trước, cánh cửa duy nhất đã bị đóng lại, không có nghĩa là hắn sẽ chết. Kinh nghiệm giao đấu của hắn tuy không phong phú gì, nhưng tư duy của hắn thì vô cùng tốt. Không có sát khí cũng không có nghĩa là không lộ ra sơ hở gì. Ít nhất chiêu vừa rồi cũng lộ ra tung tích kẻ đang ẩn nấp trong phòng. Cho nên, Lăng Nhược Tâm đã dự liệu trước, ngay khi mũi kiếm kia chưa kịp đâm tới, hắn đã bay lên, khó khăn tránh được sát chiêu kia.

Người kia biết Lăng Nhược Tâm lợi hại, vốn muốn đâm một kiếm thành công, không ngờ hắn lại thoát được, trường kiếm xuyên qua bên cạnh Lăng Nhược Tâm, còn kim thêu trong tay Lăng Nhược Tâm đã bắn ngay vào huyệt thiên trung và huyệt kiên tinh của người kia ngay trong khoảnh khắc đó. Người nọ thối lui kinh hãi, định lùi về đằng sau, nhưng cây châm đó phóng ra vừa nhanh vừa chính xác, mà chiêu thức của hắn ta thì đã dùng hết, căn bản không thể tránh được!

Ngay khi người kia trúng châm, Lăng Nhược Tâm cũng hạ xuống từ không trung. Hai mắt người kia trợn trừng đầy vẻ không thể tin nổi.

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Ta đang nghĩ là ai, thì ra là ngươi!” Hắn đưa tay kéo mặt nạ da người của người kia xuống, thì ra là Trang Vô.

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh nói: “Ta đã nghĩ trên đời chỉ có mình ta là một nam nhân đi giả trang thành nữ tử, không ngờ thì ra người hầu của Thái tử cũng có sở thích này.” Trang Vô hừ lạnh một tiếng, không nói gì, Lăng Nhược Tâm lại nói tiếp: “Ta càng không ngờ võ công người hầu của Thái tử lại tốt như vậy, hơn nữa còn có đủ tố chất làm sát thủ nữa chứ. Có điều, muốn giết ta cũng không dễ như vậy!”

Trang Vô hừ một tiếng: “Hôm nay không giết được ngươi, ta không còn gì để nói nữa!”

Lăng Nhược Tâm thờ dài: “Nếu không phải hôm nay nhìn thấy chiêu thức của ngươi, thì ta cũng không thể nhớ ra được người đã từng đấu với ta ở Thúy Liễu quán chính là ngươi! Tàn Phong Ảnh tính kẻ thật thâm sâu!”

Trang Vô thờ dài: “Hôm nay không giết được ngươi, ta không còn gì để nói hết!”

Lăng Nhược Tâm lại cười: “Có phải ta nên đi đốt hương cảm tạ Tàn Phong Ảnh mấy lần bày kế giết ta mà không được không?!” Trang Vô không nói gì, mắt Lăng Nhược Tâm lạnh như băng: “Ta có thể sống được đến bây giờ, không phải nhờ có thiện tâm của Tàn Phong Ảnh, mà vì ta xử lý mọi chuyện rất chặt chẽ. Có điều, dù ta đã rất cẩn thận, nhưng năm năm trước vẫn bại dưới tay hắn.”

Trang Vô hừ một tiếng không để ý đến hắn.

Lăng Nhược Tâm thân nhiên nói: “Có điều, hôm nay hắn không có đây, ta cũng sẽ không tính toán chuyện cũ với hắn.” Mắt hắn khẽ đảo, lạnh lùng nói: “Nói, Vô Ưu ở đâu?”

Trang Vô cười nói: “Không phải ngươi tự cho mình là người thông minh nhất thiên hạ sao? Tự ngươi đoán đi!”

Lăng Nhược Tâm cũng cười: “Cho tới giờ ta cũng không dám nghĩ mình thông minh nhất thiên hạ. Nếu Tàn Phong Ảnh nghĩ thế thì e rằng hắn cũng sai lầm rồi. Hơn nữa, nếu ta là người thông minh nhất thiên hạ, thì hôm nay đã không tin lời ngươi.”

Trang Vô hừ một tiếng: “Ta chỉ thấy kỳ quái, vì sao ngươi có thể phản ứng nhanh như vậy.”

Lăng Nhược Tâm trầm giọng đáp: “Ta có thể nhận ra được, có lẽ hắn là nên cảm ơn Tàn Phong Ảnh một chút. Hắn giả nhân giả nghĩa, không cho người ở bên cạnh mình tự xưng nô tài hay nô tỳ, nên ta mới phát hiện ra, cung nữ trong chôn thâm cung, sao có thể tự xưng là ‘ta’ được? Hơn nữa, theo ta biết, bản lĩnh thêu của Tô Tích Hân cũng không tốt đến mức chưa đến nửa canh giờ đã thêu xong nửa bức.”

Trang Vô thờ dài: “Ta vốn tưởng mình đã làm rất cẩn thận, kín kẽ, giờ nghe ngươi nói ra, ta mới biết lại có nhiều sơ hở như vậy.”

Lăng Nhược Tâm cũng thờ dài: “Đúng vậy, ngươi nhiều sơ hở như vậy, mà đến tận khi ta ra đến cổng Kiền Đức mới phát hiện ra. Người ta nói quan tâm quá sẽ bị loạn, quả thật không sai. Ta cũng không nhiều lời với ngươi nữa. Ta hỏi lại ngươi một lần, Vô Ưu ở đâu?”

Trang Vô lại hừ lạnh: “Ta đã nói rồi, ngươi thông minh như vậy, tự mình đoán đi!” Dứt lời, hắn nghiêng đầu đi, ra vẻ không muốn nói chuyện với Lăng Nhược Tâm nữa.

Lăng Nhục Tâm mỉm cười, nhưng mắt lại phủ sương lạnh, nhẹ nhàng nói: “Người không muốn nói, ta cũng không ép người. Hơn nữa, ta cũng biết người cực kỳ trung thành với Tần Phong Ảnh, dù ta có dùng cái chết để uy hiếp người, người cũng sẽ không sợ. Cho nên, người có thể yên tâm, ta nhất định sẽ không để người chết!” Hắn liếc nhìn Trang Vô một cái rồi gần từng tiếng một: “Nhưng ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết!”

Nghe hắn nói vậy, mặt Trang Vô biến sắc, hắn đã sớm nghe nói về thủ đoạn của Lăng Nhục Tâm. Hắn trừng mắt nhìn Lăng Nhục Tâm hỏi: “Người muốn gì?”

Lăng Nhục Tâm thân nhiên nói: “Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn biết tin tức của Vô Ưu!”

Trang Vô hừ một tiếng, trên mặt có vẻ thờ ơ hơn nhưng lại nghiêng đầu không để ý đến Lăng Nhục Tâm.

Tay Lăng Nhục Tâm rút một cây kim thép, bấm ngón tay nhẹ bắn ra, cây kim kia liền cắm vào trong cơ thể Trang Vô. Chỉ một lát sau, cơ thể Trang Vô như bị hàng nghìn hàng vạn con kiến gặm nhấm, vừa đau vừa ngứa đến tận tâm can, khiến hắn như muốn phát điên, nhưng bất hạnh thay, huyết đạo của hắn đã bị phong bế, căn bản không thể cử động được.

Lăng Nhục Tâm không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn hắn, chưa đến nửa khắc, cuối cùng Trang Vô cũng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vô Ưu ở ngay trong mật thất dưới giường!”

Nghe hắn nói vậy, Lăng Nhục Tâm liền vội vàng lao tới bên giường, kéo chăn đệm ra, nhìn thấy chốt trên ván giường, hắn đưa tay kéo lên, dưới giường lộ ra một cửa mật thất lớn hình chữ nhật, Tô Tích Hân nằm trong đó, bên cạnh Tô Tích Hân, là một bản sao thu nhỏ của chính hắn, không phải Vô Ưu thì là ai?

Vừa nhìn thấy Vô Ưu, Lăng Nhục Tâm vô cùng mừng rỡ, đưa tay bế cô bé lên, thăm dò mạch đập của cô bé, thấy huyết đạo của cô bé bị phong bế, vội đưa tay giải huyết cho cô bé.

Vừa nhìn thấy Lăng Nhục Tâm, Vô Ưu mở to đôi mắt sáng ngời, đầy vẻ kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn cũng há thành hình chữ o, không biết nên nói gì.

Khỏe miệng Lăng Nhục Tâm càng cong hơn, đôi mắt vốn đầy sương lạnh giờ chỉ ngập tràn sự ấm áp và vui mừng, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Con là Vô Ưu đúng không?”

Trong mắt Vô Ưu đầy vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu, cũng không quá để tâm đến hắn. Nhiều ngày nay, cô bé bị người ta đưa đi đường xa, chịu bao nhiêu sợ hãi, bây giờ nhìn thấy ánh mắt Lăng Nhục Tâm nhìn cô bé cực kỳ dịu dàng, lại có dáng vẻ rất giống cô bé, nhưng cô bé vẫn hơi sợ hãi, nhảy vào trong mật đạo, cầm tay Tô Tích Hân kêu: “Mẹ, mẹ, mẹ sao rồi?”

Lăng Nhục Tâm hít sâu một hơi, một tay kéo Tô Tích Hân ra, một tay giải huyết cho nàng ta.

Vừa được giải huyết, Tô Tích Hân liền thở phào một hơi, thở dài nói: “Làm ta chán muốn chết đi được!” nhìn thấy Lăng Nhục Tâm, nàng ta nói tiếp: “Thì ra người chưa chết à!”

Thấy Tô Tích Hân có thể nói chuyện được, trong lòng Vô Ưu vô cùng vui vẻ, ôm Tô Tích Hân nói: “Mẹ, mẹ không sao chứ?” Trong giọng nói của con bé đầy vẻ lo lắng, thân mật.

Mặt Tô Tích Hân thoáng hiện ra vẻ yêu thương, nhẹ nhàng ôm Vô Ưu vào lòng nói: “Vô Ưu ngoan, không sao, đừng sợ!”

Vô Ưu chui vào lòng nàng nói: “Mẹ, người này là ai vậy? Sao lại giống con thế?”

Tô Tích Hân hơi giật mình, Lăng Nhục Tâm là ai? Nàng phải giải thích với Vô Ưu thế nào đây? Chẳng lẽ nói thẳng cho Vô Ưu biết, hắn là cha ruột của con bé? Nhưng nếu nói vậy, chắc chắn Vô Ưu sẽ hỏi nàng, Thanh Hạm là cái gì của con bé? Nếu nàng nói với Vô Ưu, Thanh Hạm mới là mẹ con bé, vậy chính nàng lại là ai đây?

Tô Tích Hân đã từng nghĩ đến những vấn đề này hàng ngàn vạn lần, cũng biết, chỉ cần Lăng Nhục Tâm chưa chết, thì ngày này cũng sẽ tới. Có điều, nàng không ngờ nó lại tới nhanh như vậy. Nàng trầm thờ dài, nói thầm trong lòng: Hắn là cha con, đương nhiên là giống con rồi.

Nhớ đến lần nàng trà trộn vào Huyền Thái sơn trang trộn tơ vàng, bị Lăng Nhục Tâm xử lý nghiêm khắc, trong lòng lại cảm thấy hơi tức giận. Rồi lại nghĩ tới Lăng Nhục Tâm để Thanh Hạm chờ đợi nhiều năm như vậy, chịu biết bao nhiêu giày vò khổ sở, ánh mắt nàng khẽ đảo, dịu dàng nói với Vô Ưu: “Hắn là mẹ của con đó.”

Vừa dứt lời, Lăng Nhục Tâm liền tròn trĩnh mắt, hắn là mẹ Vô Ưu à? Tô Tích Hân này, giải thích giỏi quá nhỉ!!!

Trong mắt Vô Ưu lộ ra vẻ không tin, đầy nghi hoặc, con bé kéo tay Tô Tích Hân hỏi: “Rõ ràng mẹ mới là mẹ con, làm sao người này có thể là mẹ con được?”

Tô Tích Hân kéo Vô Ưu lại, nghiêm trang nói: “Thật ra, trong chuyện này, cha con vẫn luôn giấu con. Mẹ cũng không phải mẹ ruột của con, ‘hắn’ mới là mẹ ruột của con!”

Vô Ưu cau mày, trong đôi mắt nhỏ nhỏ đầy vẻ khó hiểu, hiếu kỳ hỏi: “Nhưng mà, nếu người này là mẹ ruột của con, sao mấy năm nay còn đều chưa từng gặp bao giờ?”

Tô Tích Hàn thờ dài nói: “Có phải con rất hay nhìn thấy cha con ngồi ngẩn người ngắm một bức họa không?”

Vô Ưu gật đầu, đúng là con bé từng nhìn thấy Thanh Hạm ngồi ngẩn người ngắm một bức họa.

Tô Tích Hàn nói tiếp: “Con cũng từng nhìn thấy bức họa kia, người trong bức họa đó, có phải là giống ‘hắn’ y như đúc không?”

Vô Ưu khẽ gật đầu tiếp, rồi nói: “Đúng thế, con còn từng hỏi cha, vì sao người lại ngồi ngẩn người cả ngày nhìn bức họa đó.”

Tô Tích Hàn xoa đầu Vô Ưu nói: “Đúng rồi, người trong bức họa đó chính là hắn, mà hắn cũng chính là mẹ ruột của con. Ta là người vợ mà cha con cưới về sau đó, tính ra, chỉ là mẹ kế của con thôi. Có điều, tình cảm của ta và cha con cực kỳ tốt, Vô Ưu lại đáng yêu như thế, nên mấy năm nay, ta luôn đối xử với con như con gái ruột của mình. Cho nên, Vô Ưu, lần này rốt cuộc con cũng gặp được mẹ ruột của mình rồi, nhưng đừng quên mẹ kế ta đây nhé!” Dứt lời, nàng lấy tay nhẹ nhàng lau khô mắt, chỉ là, lau mãi, lau mãi cũng làm gì có giọt nước mắt nào.

Nghe Tô Tích Hàn nói vậy, Lăng Nhược Tâm thực sự muốn phát hỏa. Hắn rõ ràng là cha ruột của Vô Ưu, lại bị bẻ ngược nói là mẹ Vô Ưu. Hắn muốn giải thích, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào. Hắn biết trong lòng tiểu Vô Ưu đã sớm xác nhận thân phận của Thanh Hạm là cha, Tô Tích Hàn là mẹ. Nhưng nếu như vậy, thì thân phận của hắn là gì đây? Người khác không biết, thì hắn còn có thể giải thích vài câu, nhưng câu nói kế tiếp của Vô Ưu lại khiến hắn muốn phát điên.

Vô Ưu nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, dù con tìm được mẹ ruột của mình, thì trong lòng con, mẹ mới là mẹ ruột của con!” Con bé nhìn Lăng Nhược Tâm, ánh mắt như sáng lên nói: “Mẹ ruột con sau khi sinh con ra, không hề chăm sóc con một ngày nào. Con không cần người mẹ như vậy! Hơn nữa, nhìn bộ dạng không ra nam cũng chẳng ra nữ thế kia, con không cần người mẹ như vậy đâu!”

Lúc này Lăng Nhược Tâm đang mặc nam trang, Tô Tích Hàn lại nói hắn là nữ tử, Vô Ưu không nói hắn là không ra nam chẳng ra nữ mới là lạ.

Trước đây, Lăng Nhược Tâm vẫn dùng dáng vẻ nữ nhân xuất hiện trước mặt mọi người, còn chưa bao giờ bị người ta nói là không ra nam, chẳng ra nữ, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại khúc mắc lớn này. Năm năm nay, dù hắn mặc y phục nam tử, nhưng diện mạo lại quá âm nhu, thường xuyên có thể nhìn thấy một số ánh mắt khác thường, dù hắn oán hận nhưng cũng không thể giết hết những người nhìn hắn như vậy được.

Có điều, mấy người kia nhìn Lăng Nhược Tâm như vậy đã đành, nhưng cũng không có ai dám nói trước mặt hắn câu đó. Không ngờ, hôm nay hắn lại bị con gái ruột của mình nói mình không ra nam cũng chẳng ra nữ! Hắn không phát điên mới là lạ! Mắt hắn càng thâm sâu hơn, trong mắt ngập tràn lửa giận như muốn bốc lên tận trời!

Nghe Vô Ưu nói vậy, Tô Tích Hàn thực sự muốn cười lăn cười lộn, sự bất mãn và phẫn nộ đối với Lăng Nhược Tâm tích tụ trong lòng bao nhiêu năm qua, vào thời khắc này cũng tan biến hết. Nàng ôm Vô Ưu vào lòng, khôe mắt cong lên, hôn Vô Ưu nói: “Vô Ưu đúng là đứa con ngoan của mẫu thân!”

Sau khi nhìn thấy lửa giận trong mắt Lăng Nhược Tâm, Tô Tích Hàn càng thấy khoái trá hơn, nàng khinh miệt lườm hắn một cái, như muốn nói: “Lăng Nhược Tâm, người cũng có ngày hôm nay!”

Vô Ưu cũng hôn lại nàng: “Vô Ưu yêu mẫu thân nhất!” sau đó nhìn sang Lăng Nhược Tâm, hừ với hắn một tiếng.

Nhìn hành động của hai người, Lăng Nhược Tâm tức muốn nổ phổi, nhưng lại chẳng có cách nào với hai nữ nhân một lớn một nhỏ trước mặt. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tích Hàn nói: “Tô Tích Hàn, cô có biết hậu quả của những lời này là gì không?”

Tô Tích Hàn càng ôm Vô Ưu chặt hơn, thản nhiên nói: “Đừng tưởng ‘cô’ sinh Vô Ưu ra, thì ‘cô’ có thể hung dữ với ta. Từng ấy năm trôi qua, ‘cô’ đã từng làm hết trách nhiệm của mình, dù chỉ một ngày chưa?” Lời này của nàng có hai nghĩa, vào tai Lăng Nhược Tâm, thì có nghĩa là hắn chưa làm hết trách nhiệm của một người cha, còn Vô Ưu nghe thì lại thành... hắn không đủ tư cách làm mẹ!

Lăng Nhược Tâm đã từng tưởng tượng hàng trăm ngàn cảnh tượng lúc gặp Vô Ưu, nhưng không ngờ tình huống lại biến chuyển thế này. Gặp thì cũng gặp rồi, nhưng con gái ruột của mình chẳng những không đón nhận mình, còn bị người khác xúi giục gọi hắn là mẹ? Gọi hắn là mẹ đã đành, nữ nhân đáng ghét kia còn dám xúi Vô Ưu không đón nhận hắn! Vô Ưu không đón nhận hắn thì thôi, còn dám nói hắn không ra nam, chẳng ra nữ...!

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Tô Tích Hàn, ta khuyên cô tốt nhất nên biết tốt xấu mà thu tay lại, nếu không, cô nên biết sẽ có hậu quả thế nào!!!” Về chuyện rốt cuộc sẽ có hậu quả gì, thì thực ra trong lòng hắn cũng hơi chùn bước. Mấy năm nay, Tô Tích Hàn giúp hắn nuôi Vô Ưu lớn lên, sớm chiều ở bên Thanh Hạm, nếu hắn dùng thủ đoạn đối phó với nàng, chỉ e Thanh Hạm sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tô Tích Hàn không để ý tới hắn, ra vẻ ngẹn ngào nói với Vô Ưu: “Vô Ưu, bây giờ con còn nhỏ nên mới nói vậy, chờ sau này con lớn lên, sợ rằng con sẽ chỉ biết đến mẹ ruột của mình, không để ý đến mẹ nữa!” Dám hù dọa nàng à, được lắm, xem ai chịu thiệt!!!

Nghe Tô Tích Hàn nói vậy, Lăng Nhược Tâm cảm thấy đầu mình như phình ra. Nữ nhân này, tuyệt đối là có tâm bất lương, dám chằm ngồi phá hoại quan hệ giữa hai cha con họ như vậy! Bây giờ không nhìn nhận hắn đã đành, còn dám xúi giục Vô Ưu đến lớn cũng không nhận hắn nữa!

Lăng Nhược Tâm không nhịn được, liền giận dữ hét lên: “Tô Tích Hàn!”

Vô Ưu lao ra khỏi lòng Tô Tích Hàn, trừng mắt nói với Lăng Nhược Tâm: “Ta không cần biết người là ai, là mẹ ruột của ta hay là người đứng cũng vậy, tóm lại, ta không cho người ức hiếp mẹ ta!” Dáng vẻ đó của con bé, như muốn tỏ ra mình đã lớn, vô cùng hung dữ.

Vô Ưu lại đi đến bên Tô Tích Hàn, vươn đôi tay nhỏ bé ôm lấy nàng nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, người đó xấu xa như vậy, hung dữ như vậy, con không cần người đó làm mẹ con đâu!”

Bộ dạng của Tô Tích Hàn rõ ràng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, liền nói tiếp với Vô Ưu: “Con nhìn xem, mẹ con dựa vào việc được gả cho cha con trước, hung dữ đe dọa mẹ như vậy, Vô Ưu, con phải bảo thù cho mẹ!” Chuyện hôm nay thực sự quá thú vị, trong lòng nàng vui như nở hoa.

Sau khi nghe Tô Tích Hàn nói vậy, Vô Ưu liền liếc mắt nhìn Lăng Nhược Tâm. Tuy con bé còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu cách quan sát sắc mặt người khác. Dáng vẻ của Lăng Nhược Tâm lúc này, hai mắt trợn trừng, người đầy sát khí, lại thấy Tô Tích Hàn nói hần là mẹ ruột của con bé, nhất thời cũng không dám làm bậy, chỉ dựa vào lòng Tô Tích Hàn nói: “Mẹ, mẹ đừng sợ, nếu người kia dám làm hại mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ!”

Từ lúc chào đời tới bây giờ, Lăng Nhược Tâm chưa từng tức giận đến như vậy. Trước mặt người khác, hần vẫn luôn rất có phong độ, dù vui hay giận cũng không để ai phát hiện ra. Tuy lúc mới quen Thanh Hạm, hai người đều ồn ào cãi vã, nhưng cũng chưa từng tức giận như bây giờ! Mà lúc này, chỉ vừa gặp Vô Ưu, đã khiến hần giận đến phát điên. Hần dám thề rằng, Thanh Hạm và Vô Ưu chính là khắc tinh của hần, có thể làm hần vui mừng đến tận trời, nhưng cũng có thể khiến hần nổi trận lôi đình. Mỗi một hành động của hai mẹ con nàng, đều có thể tác động vào mỗi sợi dây thần kinh của hần.

Vừa nhớ đến Thanh Hạm, Lăng Nhược Tâm lại không kìm được muốn phát hỏa. Trong thiên hạ này, chỉ e có duy nhất một kẻ dở hơi như nàng mới khiến con gái mình gọi mình là cha! Còn tìm cho con gái mình một người mẹ từ trời ơi đất hỡi nữa. Tìm một người mẹ trời ơi đất hỡi đã đành, ít nhất cũng phải tìm một người hiền lương thực đức chứ, lại còn tìm cái người trước đây đã từng có thù hận với hần, còn xảo quyệt vô cùng nữa!

Lăng Nhược Tâm vốn nghĩ cảnh tượng gặp Vô Ưu sẽ cảm động đến thế nào, không ngờ lại dở hơi như thế! Hần nghiến chặt răng, cố gắng đè ép sự tức giận trong lòng, dịu dàng ngồi xổm xuống cạnh Vô Ưu nói: “Vô Ưu, thật ra mẹ con nói sai rồi, ta không phải mẹ con, ta là cha con!”

Vô Ưu trợn trừng mắt nhìn Lăng Nhược Tâm, trong đôi mắt sáng ngời của con bé đầy vẻ thương xót, nói với Tô Tích Hàn: “Mẹ, mẹ ruột của con thật đáng thương! Có phải vừa rồi chúng ta cư xử với người rất tệ không, mẹ xem, người ta đau lòng đến điên luôn rồi, ngay cả mình là nam hay nữ cũng không phân biệt được nữa!” Người ta nói phụ nữ liên tâm, có lẽ là thật! Nhưng thực sự không thể giống như Lăng Nhược Tâm và Vô Ưu.

Nghe Vô Ưu nói vậy, trong lòng Thanh Hạm không kìm được, muốn cười lăn cười lộn, nàng cố gắng dùng sức nhịn cười, nói: “Vậy Vô Ưu định đối xử với mẹ ruột của mình thế nào?”

Lăng Nhược Tâm nghe Vô Ưu nói vậy, chỉ cảm thấy mình vô cùng chán nản, thôi đời đảo điên gì thế này? Hần chỉ nói thật, vậy mà ngược lại còn bị người ta nói thành điên khùng!

Vô Ưu nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta vẫn nên mau chóng tìm cha đã, sau đó bảo cha bỏ người kia, có lẽ như vậy có thể chữa được bệnh điên của người ấy!” Lý luận kiểu gì đây?!!!!

Vừa nghe Vô Ưu nói vậy, Lăng Nhược Tâm hoàn toàn chán nản. Trong thiên hạ này, chỉ e có một mình con gái bảo bối Vô Ưu của hần là đi xui mẹ ruột mình bỏ rơi cha ruột mình. Hần lập tức giận điên người, rốt cuộc cũng bất chấp hết, một tay kéo Vô Ưu tới, tay kia vung lên định đánh xuống mông Vô Ưu, nhưng ngay lúc này, lại nghe tiếng quát đầy phẫn nộ vang lên: “Lăng Nhược Tâm, chàng đang làm cái gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Sóng gió lại nổi lên

Vừa nghe giọng nói này, bàn tay kia của Lăng Nhược Tâm không cách nào hạ xuống được nữa, bên tai còn truyền tới tiếng khóc rung trời chuyển đất của Vô Ưu khiến hần ngẩn người, hần còn chưa động thủ, Vô Ưu khóc cái gì chứ?

Chờ đến khi Thanh Hạm giận dữ giật Vô Ưu ra khỏi tay hần, hai mắt trừng trừng nhìn hần, cuối cùng hần mới hiểu được rốt cuộc vì sao Vô Ưu khóc. Tiểu nha đầu này, mới lớn có nhiều đồ mà đã biết tính kế hần rồi.

Vừa nghe thấy tiếng khóc của Vô Ưu, Thanh Hạm tức giận nói: “Hay cho Lăng Nhược Tâm chàng, còn dám đánh Vô Ưu!!” Cho tới bây giờ nàng còn chưa từng dám đánh Vô Ưu, vậy mà hần vừa gặp Vô Ưu đã dám đánh con bé, trên đời này làm gì có người cha nào như thế chứ!

Lăng Nhược Tâm thanh minh nói: “Ta không đánh con bé mà!” Hần còn chưa đánh Vô Ưu, chỉ là tay đã giơ lên rồi thôi. Hần biết Thanh Hạm sẽ không tin hần, nhưng giải thích thì vẫn phải giải thích, bị thua trên tay con gái ruột của mình có tính là mất thể diện không?!

Vô Ưu khóc òa lên rất đúng lúc: “Cha, người đó đánh con!” Giọng nói ngây thơ đầy vẻ ảm ức.

Nghe thấy tiếng khóc của Vô Ưu, Lăng Nhược Tâm chỉ biết thở dài, cô nhóc này còn gian trá hơn hần năm đó, diễn trò như thật vậy.

Thanh Hạm hừ giọng nói: “Chàng không đánh con bé thì sao con bé lại khóc? Hơn nữa, lúc ta vừa bước vào đây, rõ ràng nhìn thấy chàng giơ tay định đánh con bé!”

Lúc này, Lăng Nhược Tâm dù có mười cái miệng cũng không thể thanh minh nổi, hần hằm hằm nhìn Vô Ưu, tuy Vô Ưu gào khóc thê thảm, nhưng mắt không có giọt lệ nào. Hần đành phải chấp nhận số phận, hít sâu một hơi. Cuộc đời này của hần, e rằng thua bại trong tay hai nữ nhân này rồi. Có điều, thua trên tay Thanh Hạm thì hần cũng chấp nhận đi, nhưng ngay cả cô nhóc con thế này mà cũng dám ức hiếp hần, hần tốt xấu gì cũng là cha con bé mà! Trong lòng hần có chút không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Vô Ưu.

Nhìn thấy Lăng Nhược Tâm trừng trừng nhìn mình, trong lòng Vô Ưu bất giác thấy sợ hãi, lập tức nghẹn ngào nói với Thanh Hạm: “Cha, cha bỏ người đó đi, con không cần mẹ ruột như vậy đâu. Vừa gặp đã đánh con rồi!” Bộ dạng đó của con bé, nhìn rất yếu đuối, đáng yêu.

Nghe thấy những lời của Vô Ưu, lại nhìn dáng vẻ ảm ức của con bé, Lăng Nhược Tâm chỉ hận không thể thực sự đét một cái vừa rồi xuống mông con bé. Trong thiên hạ này, chỉ e có một mình con gái bảo bối của hần là đi chia rẽ cha mẹ mình thôi. Nhớ tới nguyên nhân của chuyện này, hần lại giận dữ trừng mắt nhìn Tô Tích Hân, không ngoài dự kiến, nhìn thấy ngay bộ mặt hung phấn khi thấy người khác gặp họa của nàng ta.

Lăng Nhược Tâm thầm than thở, cuối cùng cũng hiểu được, câu nói ‘chỉ có phụ nữ và trẻ con là khó nuôi’ thực sự rất chính xác, nhất là phụ nữ và trẻ con cũng lại là nữ!!!

Nghe Vô Ưu nói vậy, Thanh Hạm cũng hơi nhú mồm, “mẹ ruột à?” Ai nói cho Vô Ưu như thế? Nàng quay đầu, nhìn thấy ngay vẻ mặt hưng phấn khi người khác gặp họa của Tô Tích Hân, nàng ta hơi mỉm môi, nhìn có vẻ như đang cố nhịn cười.

Thanh Hạm trừng mắt lườm Tô Tích Hân một cái, không cần đoán cũng biết đây là kiệt tác của ai. Nàng mỉm cười nói với Tô Tích Hân: “Nương tử, khoảng thời gian này thật vất vả cho ‘nàng’ quá, để ‘nàng’ phải chịu khổ rồi. Xem ra vì phụ phải chú ý yêu thương ‘nàng’ thật cẩn thận rồi!” Còn về chuyện phải thương nàng ta như thế nào thì khó mà nói rõ được.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thanh Hạm, trong lòng Tô Tích Hân không khỏi sợ hãi, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa cũng biến mất hần, cười ha ha nói với Thanh Hạm: “Ta không khổ cực chút nào hết. Khó có được lúc cả nhà cô đoàn tụ với nhau, thật đáng mừng!”

Thanh Hạm thân nhiên nói: “Nhưng mà, sao trong mắt cô, ta lại không thấy một chút vẻ vui mừng thật tâm nào thế. Chỉ thấy vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa thôi.” Sống cùng Tô Tích Hân một thời gian dài, Thanh Hạm hiểu quá rõ nàng ta là người như thế nào.

Tô Tích Hân nghẹn lời, a a ơ ơ cả nửa ngày cũng không nói được câu nào rõ ràng.

Lúc này Vô Ưu mới ngừng khóc lóc, kéo tay áo Thanh Hạm nói: “Cha, cha đừng nổi nóng với mẹ!” Dứt lời, con bé lại chỉ tay về phía Lăng Nhược Tâm nói: “Đều là tại người đó không tốt, vừa tới đã hung dữ rồi.”

Lăng Nhược Tâm thực sự muốn ngắt xiu luôn cho xong. Hần vừa tới đã hung dữ với Vô Ưu lúc nào chứ? Rõ ràng là cô nhóc con này bắt nạt hần mà!

Thanh Hạm không biết rõ lắm đầu đuôi sự việc thế nào, vẻ mặt dịu dàng hỏi: “Con có biết người đó là ai không?”

Vô Ưu đáp: “Mẹ nói người đó là mẹ ruột của con. Nhưng mà người đó vừa tới đã hung dữ với con rồi, còn quát cả mẹ nữa!”

Thanh Hạm trừng mắt lườm Tô Tích Hân một cái, rồi hỏi tiếp: “Vậy còn có biết vì sao người đó phải quát mẹ con không?” Vô Ưu gọi Lăng Nhược Tâm là mẹ khiến trong lòng nàng thầm nở hoa: Lăng Nhược Tâm à Lăng Nhược Tâm, chàng cũng có ngày hôm nay! Xem ra lúc trước nàng cưới Lăng Nhược Tâm thật không uổng công mà.

Vô Ưu trả lời cực kỳ già dặn nói: “Đó là vì sau khi người đó sinh con ra thì không thêm.. quan tâm đến con nữa. Mẹ vất vả nuôi con lớn lên, giờ người đó lại muốn quay về cướp cha lại. Cha, người ngàn vạn lần đừng vứt bỏ mẹ mà!” Dứt lời, con bé còn trừng mắt lườm Lăng Nhược Tâm, rồi lại dùng ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn Thanh Hạm.

Lăng Nhược Tâm không khỏi hít sâu một hơi, hần chưa từng nghĩ tới, mình sẽ trở thành ‘tình địch’ với một nữ tử...

Nghe Vô Ưu nói vậy, Thanh Hạm không khỏi sững sờ, Tô Tích Hân thật biết cách dạy Vô Ưu, rốt cuộc nàng cũng biết vì sao Lăng Nhược Tâm lại giận dữ như vậy. Nàng vốn định trêu đùa Lăng Nhược Tâm một chút nữa, nhưng chợt nhớ ra Vô Ưu vẫn còn là một đứa trẻ, nếu không phân rõ đúng sai, cứ để mặc Tô Tích Hân nói linh tinh trước mặt Vô Ưu, thì e rằng Lăng Nhược Tâm sẽ rất thảm.

Thanh Hạm ôm Vô Ưu vào lòng nói: “Vô Ưu còn nhỏ, chuyện này vẫn chưa hiểu hết. Không phải người đó đến để cướp cha!” Nàng kéo Lăng Nhược Tâm lại gần nói: “Con nhìn dáng vẻ của người này xem, hần là nam nhân, không giống chúng ta, ở chỗ này của hần, có hầu kết này, con sờ thử xem.” Dứt lời, nàng trừng mắt liếc Lăng Nhược Tâm một cái, ý bảo hần ngồi xổm xuống.

Sau khi Lăng Nhược Tâm ngồi xổm xuống, Thanh Hạm liền kéo bàn tay nhỏ bé của Vô Ưu xoa lên hầu kết của Lăng Nhược Tâm.

Vô Ưu ngạc nhiên sờ soạng hầu kết của Lăng Nhược Tâm, rồi nhanh chóng rút bàn tay nhỏ bé về, mở to hai mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Cha, hần thật sự không quá giống chúng ta!”

Lăng Nhược Tâm không nhịn được nói: “Ta vốn không giống mấy người mà.”

Thanh Hạm nhìn Vô Ưu nói tiếp: “Trên đời này, chỉ nam nhân có hầu kết thôi, ví dụ như Thanh Sơn thúc thúc của con vậy. Còn chúng ta không có hầu kết, cho nên đều là nữ nhân. Con hiểu ý của ta không?”

Nghe Thanh Hạm giải thích như vậy, Lăng Nhược Tâm cũng thấy buồn cười. Vô Ưu chỉ là một đứa bé hơn bốn tuổi, làm sao có thể hiểu được ý nàng

chứ. Không ngờ, Vô Ưu nhìn Lăng Nhược Tâm, lại nhìn Tô Tích Hàn và Thanh Hạm, rồi nói rất kiên định: “Con hiểu ạ!”

Lăng Nhược Tâm thăm kinh hãi, Vô Ưu của hắn thật quá thông minh mà, nói vậy mà cũng hiểu được sao?

Thanh Hạm vui vẻ nói: “Vô Ưu hiểu gì nào?”

Vô Ưu nói: “Con hiểu người đó không giống với chúng ta, mà mẹ với chúng ta đều giống nhau, nên người đó không phải là người nhà chúng ta!”

Nghe Vô Ưu nói mấy lời này, Lăng Nhược Tâm thực sự muốn ngã xuống đất ngay tại chỗ. Nhất định là kiếp trước hắn tạo nghiệt, cho nên kiếp này mới sinh được một cô con gái ‘thiên tài’ như thế.

Tô Tích Hàn vừa nghe xong mấy lời của Vô Ưu, rốt cuộc không nhịn được nữa, liền lăn ra cười như điên.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Cô còn cười cái gì, không phải do cô quậy phá gây rối lên sao?”

Nghe nàng quát, Tô Tích Hàn vội vàng ngừng cười, có điều mắt miệng lại cong lên, mặt đầy ý cười.

Thanh Hạm trừng mắt lườm nàng ta một cái, ôm Vô Ưu vào lòng, quyết định không quanh co lòng vòng nữa, lập tức nghiêm túc nói với Vô Ưu: “Có lẽ ta nên nói với con thế này mới đúng. Trên đời này, chỉ có nam nhân ở cùng với nữ nhân thì mới có thể sinh con được.” Nàng chỉ Lăng Nhược Tâm nói: “Hắn là nam nhân, còn chúng ta là nữ nhân, cho nên, hắn mới là cha ruột của con, còn ta là mẹ ruột của con. Nàng ta thì...” Nàng chỉ Tô Tích Hàn nói tiếp: “Nàng ta chỉ có thể coi là mẹ nuôi của con thôi, thật ra không có quan hệ huyết thống.”

Thanh Hạm nói một hơi cho hết lời, rồi lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Năm đó nàng để Vô Ưu gọi Tô Tích Hàn là mẹ, đúng là tự mình mua việc vào người mà!

Nghe Thanh Hạm nói vậy, trong đôi mắt to của Vô Ưu đầy vẻ nghi hoặc, Thanh Hạm lại không kìm được, liền hỏi tiếp: “Con có nghe rõ không?”

Vô Ưu mở to hai mắt, rất không giữ thể diện, lắc lắc đầu.

Thanh Hạm không khỏi tức giận, hung dữ nói: “Đổi câu khác vậy. Hắn là cha con, mẹ mới là mẹ con. Hiểu chưa?”

Những lời này Vô Ưu nghe rõ ràng, nhưng càng nghe càng thấy mơ hồ, liền rụt rè hỏi: “Nhưng mà... cha, rõ ràng cha mới là cha con mà!”

Lăng Nhược Tâm vốn vẫn đang lừa gạt bốc tặc tận trời, giờ nghe Thanh Hạm và Vô Ưu nói chuyện với nhau, hắn lại không khỏi buồn cười. Đây có lẽ chính là ‘tự làm tự chịu’ trong truyền thuyết chăng?!

Trong lòng Thanh Hạm cảm thấy vô cùng buồn bực, trừng mắt nói với Vô Ưu: “Trước kia ta là cha con, nhưng bắt đầu từ bây giờ, ta không còn là cha con nữa, mà là mẹ của con. Kia là cha con! Nhớ kỹ chưa?”

Nhìn dáng vẻ tức giận của Thanh Hạm, Vô Ưu nhất thời không biết làm sao, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Cha, vì sao đột nhiên cha lại biến thành mẹ con?”

Tô Tích Hàn nghe Thanh Hạm với Vô Ưu nói chuyện với nhau, rốt cuộc lại không nhịn được nữa, cười to thành tiếng.

Nghe mấy lời này của Vô Ưu, Thanh Hạm thực sự muốn phát cuồng, nhìn Vô Ưu, quát nhẹ: “Con đừng có hỏi nữa, chỉ cần nhớ như vậy là được rồi.” Nghe thấy tiếng cười khoa trương của Tô Tích Hàn, nàng lại chỉ tay vào nàng ta nói: “Về sau cũng không cho con gọi nàng ta là mẹ nữa!”

Vô Ưu hỏi: “Vậy con gọi người là gì?”

Khóe miệng Thanh Hạm thoáng nhếch lên nụ cười xấu xa nói: “Sau này con gọi nàng là bà vú đi!” Xem Tô Tích Hàn còn cười được nữa không!

Sau khi nghe rõ Thanh Hạm nói gì, Tô Tích Hàn không nhịn được nói: “Ta rõ ràng là cô nương chưa xuất giá, sao có thể là bà vú của Vô Ưu được chứ?” Cách xưng hô này thật quá khoa trương mà!

Thanh Hạm khẽ cười nói: “Nếu cô cảm thấy chuyện cô chưa xuất giá là vấn đề lớn như vậy, hay là thế này đi, ngày mai ta sẽ tìm giúp cô một nhà chồng dễ gả là được chứ gì? Sao hả?”

Tô Tích Hàn vội khoát tay nói: “Thôi đi, thôi đi. Cô muốn bắt Vô Ưu gọi thế nào thì gọi thế đó. Không sao cả!” Tuy ngoài miệng nói không sao, nhưng trong lòng nàng không vui chút nào, có điều, dù có bất mãn hơn nữa cũng không dám phát tiết ra. Nàng ta chỉ dám thầm mắng trong lòng: “Đoàn Thanh Hạm, cô đúng là cái đồ gấp sắc quên bạn!”

Nhìn bộ dạng của Tô Tích Hàn, Lăng Nhược Tâm như được trút giận vậy.

Vô Ưu lại vẫn mở to mắt, lúc thì nhìn Tô Tích Hàn, lúc nhìn Lăng Nhược Tâm, một lúc lại quay sang Thanh Hạm. Con bé vẫn không hiểu nổi, sao bỗng dưng con bé lại có thêm một người cha, mà người vốn là cha con bé từ trước tới giờ thì thành mẹ, người vốn là mẹ giờ lại thành bà vú. Trong lòng con bé có biết bao nhiêu vấn đề cần hỏi, nhưng nhìn thấy sắc mặt rất xấu của Thanh Hạm, con bé cũng không dám hỏi thêm nữa.

Nhìn thấy Trang Vô đầu đầy mồ hôi nằm trên mặt đất, Thanh Hạm nhìn Lăng Nhược Tâm hỏi: “Hắn ta sao vậy?”

Lúc này, tâm trạng Lăng Nhược Tâm đang rất tốt, chỉ thần nhiên nói: “Không có gì, chắc nàng cũng nhận ra hắc. Hắc chính là Trang Vô, thị vệ của Tần Phong Ảnh. Ngày đó, người ám sát chúng ta ở Thuyết Liễu quán cũng là hắc, vừa rồi, người giấu Vô Ưu đi cũng là hắc.”

Nhìn thấy đầu Trang Vô ướt đầm mồ hôi, có vẻ không giống như bị điểm huyết thông thường, Thanh Hạm lại không nhịn được hỏi tiếp: “Chàng làm gì hắc rồi?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Ta cũng chẳng làm gì hắc cả, ta chỉ tẩm loại độc mà năm năm trước Tần Phong Ảnh hạ trên người ta vào châm, rồi đưa vào trong cơ thể hắc thôi. Ta cũng dùng châm điểm các huyết đạo trên người hắc, làm tăng tốc độ tuần hoàn máu, khiến độc phát tác nhanh hơn một chút. Vì độc tố trên châm cũng không nhiều lắm, cho nên hắc nhất thời chưa chết ngay được, nhưng mà cũng rất thống khổ.”

Thanh Hạm nghe vậy cũng hơi kinh hãi, hỏi: “Năm đó khi chàng giải độc, cũng thống khổ như hắc sao?”

Lăng Nhược Tâm thờ dài, khẽ gật đầu.

Thanh Hạm thờ dài nói: “Ta biết chàng cũng không có giải được, đừng tra tấn hắc nữa.” Vì có Vô Ưu ở đây, nàng cũng không thể nói quá rõ ràng được.

Nhưng Lăng Nhược Tâm hiểu ý của nàng, hắc khẽ cười, rồi rút một cây châm ra, nhẹ nhàng vung lên, cây châm kia liền chui vào mạch của Trang Vô. Năm năm trước, khi bọn họ vào hoàng cung, nàng cũng từng nhìn thấy Lăng Nhược Tâm sử dụng chiêu thức này. Bây giờ nhìn thấy động tác của hắc, nàng biết ngay hắc nghe hiểu lời nói của nàng, Trang Vô không thể sống nổi.

Thanh Hạm khẽ hít một hơi, những năm gần đây, tính cách của nàng khác năm năm trước rất nhiều. Nàng hiểu rõ, những người này, nếu nàng không giết hắc, thì nhất định hắc cũng sẽ giết nàng. Mà nàng thì hiển nhiên chưa muốn chết.

Bốn người đang định rời khỏi hoàng cung, đã thấy một tiểu thái giám đi tới nói: “Lăng tiên sinh, Lăng phu nhân, Hoàng thượng cho mời!”

Lăng Nhược Tâm khẽ nhíu mày, bọn họ đã tìm được Vô Ưu rồi, hắc còn tìm họ làm gì? Hắc liếc mắt nhìn Thanh Hạm một cái, đều nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt đối phương. Nhưng tiếng Lăng phu nhân của tay thái giám kia gọi, lọt vào tai Lăng Nhược Tâm lại khiến hắc cảm thấy rất thoải mái. Tần Phong Dương có thể để hạ nhân gọi Thanh Hạm như vậy, đã nói rõ cho hắc biết, Tần Phong Dương sẽ không còn mơ tưởng gì với Thanh Hạm nữa.

Thanh Hạm đã tìm thấy Vô Ưu, tâm trạng cũng rất tốt, liền hỏi: “Xin hỏi công công, Hoàng thượng tìm chúng ta có việc gì?”

Tay thái giám kia nói: “Nô tài không biết, mời Lăng phu nhân đi sẽ biết.”

Bốn người đi tới tẩm cung của Tần Phong Dương. Hắc đang dựa trên ghế nghỉ ngơi, Niệm Du đầu đã được băng lại, ở bên cạnh hầu hạ hắc. Vừa nhìn thấy bọn họ bế Vô Ưu bước vào, Tần Phong Dương liền mỉm cười, hắc nhìn Vô Ưu rồi nói với Lăng Nhược Tâm: “Dáng vẻ của tiểu thư thật giống bộ dạng mặc nữ trang của người năm đó. Sau này lớn lên, e sẽ lại là một giai nhân tuyệt sắc, nghiêng nước nghiêng thành.”

Lăng Nhược Tâm lạnh nhạt nói: “Ta cũng không mong muốn Vô Ưu sẽ trở thành một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, ta chỉ hy vọng con bé lớn lên bình thường một chút, như vậy sẽ bớt đi ưu phiền. Bây giờ ta đã tìm được Vô Ưu rồi, không biết nữa đêm người còn muốn tìm chúng ta đến làm gì?” Hắc không nghĩ Tần Phong Dương sẽ đơn thuần muốn tìm bọn họ để trò chuyện, hoặc là để khen ngợi Vô Ưu sau này sẽ nghiêng nước nghiêng thành thế nào.

Tần Phong Dương thờ dài nói: “Ta tìm hai người, chỉ là muốn nhờ hai người giúp ta một chuyện thôi.”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Nói cho cùng, hình như giữa hai chúng ta, ta cũng không thiếu nợ người điều gì. Hơn nữa, chuyện lần này của Vô Ưu cũng vì người mà ra, chúng ta mất bao nhiêu công sức mới tìm được con bé về, vất vả thế nào hắc người cũng hiểu chứ?” Ý tứ của hắc rất rõ ràng, muốn hắc giúp Tần Phong Dương à? Không có cửa đâu. Còn nói đến ân oán thì lại có thể kể ra rất nhiều thứ đấy.

Tần Phong Dương khẽ cười nói: “Chuyện của Vô Ưu, ta thực sự xin lỗi.”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Người biết người có lỗi là tốt rồi. Ta vốn còn muốn tìm người tính toán hận cũ thù mới một lần cho xong, nhưng giờ tìm thấy Vô Ưu, tâm tình ta cũng tốt. Dù sao người cũng đã biết sai, chuyện của Vô Ưu cứ chấm dứt như vậy là được rồi. Còn ân oán trước kia của chúng ta, chờ khi nào rảnh, ta sẽ lại tính tiếp với người. Thanh Hạm, chúng ta đi.” Nghe Tần Phong Dương nói, hắc biết hắc ta còn có câu sau nữa, nhưng hắc cũng không muốn nghe những lời tiếp theo của Tần Phong Dương.

Lăng Nhược Tâm vừa dứt lời, liền kéo Thanh Hạm định rời khỏi tẩm cung của Tần Phong Dương.

Tần Phong Dương chỉ thần nhiên nói với theo: “Thật ra, chuyện ta muốn hai người hỗ trợ, cũng không hoàn toàn là chuyện của ta. Thanh Hạm, ta nghĩ nàng sẽ không thể bỏ mặc Đại sư huynh của mình không thêm để ý đâu nhỉ?”

Nghe Tần Phong Dương nói vậy, Thanh Hạm liền dừng bước hỏi: “Đại sư huynh của ta thế nào?” Đối với nàng, Tống Văn Chi như một người huynh trưởng, nếu thực sự huynh ấy có chuyện gì, thì nàng không thể bỏ mặc được.

Tần Phong Dương thờ dài nói: “Nói ra, chuyện này cũng do ta lo liệu không chu toàn. Thời gian trước, ta mời hắc tới giúp ta đối phó với Tần Phong Ảnh. Không biết tại sao hắc lại trúng gian kế của Tần Phong Ảnh, bị Tần Phong Ảnh bắt được. Nếu không phải Dương Tiên vẫn phái người theo sau hắc, thì ta cũng sẽ không biết hắc gặp nguy hiểm.”

Thanh Hạm nhíu mày nói: “Nếu người phái huynh ấy đi làm việc, thì hẳn là phải có năng lực bảo vệ cho sự an toàn của huynh ấy chứ. Bây giờ người nói với ta điều này, bảo chúng ta đi cứu huynh ấy, có phải hơi buồn cười không?”

Ý cười trên mặt Tần Phong Dương càng đậm thêm, nói: “Thật ra, chuyện này thực sự không hề buồn cười chút nào cả. Ở bên ta, ngoài Dương Tiến ra, căn bản không có nhiều văn thần võ tướng có thể dùng được. Tuy ta và Đại sư huynh nàng có hiềm khích, nhưng ta vẫn cực kỳ khâm phục nhân cách của hắn, cũng không muốn hắn xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Với sự hiểu biết của người đối với Tống Văn Chi trong mấy năm qua, e rằng người đã hiểu quá rõ nhân cách của hắn rồi. Việc lần này người để Tống Văn Chi đi lo liệu, chắc hẳn cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nếu không cũng sẽ không lấy chuyện giải được ra để uy hiếp hắn. Hơn nữa, nếu là chuyện nguy hiểm như vậy, thì chắc chắn Tần Phong Ảnh đã sớm có phòng bị trước. Tần Phong Ảnh hẳn cũng biết quá rõ quan hệ giữa người và Tống Văn Chi, bây giờ người lại nhân cơ hội này muốn chúng ta đi cứu hắn, ta nghĩ đây là cái bẫy của người thì đúng hơn.”

Tần Phong Dương cười khổ nói: “Ta biết trước kia ta làm rất nhiều chuyện sai lầm, người nghĩ ta như vậy cũng đúng thôi. Nhưng ta cũng đâu quá xấu xa như người nói chứ.”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng nói: “Ta không cần biết người tốt hay xấu. Ta chỉ biết người rất giỏi lợi dụng nhược điểm của người khác. Người biết rõ ràng giữa Thanh Hạm và Tống Văn Chi tuy không có tình yêu nam nữ, nhưng lại thân nhau như huynh muội ruột thịt. Lần này người nói cho chúng ta biết hắn đang gặp nguy hiểm, với tính cách của Thanh Hạm, thì dù nàng biết rõ đó là mưu rỗng, hang hồ, nàng cũng sẽ lao vào. Người làm như vậy, chẳng lẽ còn không đủ để tiện sao?”

Thanh Hạm nao lòng, những lời Lăng Nhược Tâm vừa nói thực sự đã nói ra suy nghĩ từ đáy lòng nàng. Đúng thế, nàng không thể nào để mặc Tống Văn Chi gặp nguy hiểm mà không thêm dè ý. Thì ra, hẳn hiểu rõ nàng hơn nàng nghĩ rất nhiều, trong lòng nàng tuy có lo lắng cho Tống Văn Chi, nhưng cũng cảm thấy vô cùng âm ập.

Nghe Lăng Nhược Tâm nói vậy, Tần Phong Dương á khẩu không trả lời được, cười khổ nói: “Trước khi tìm hai người đến đây, ta quả thật không nghĩ nhiều như vậy.”

Lăng Nhược Tâm hừ lạnh nói: “Người muốn nói thế nào cũng được. Nhưng ta có thể nói chính xác cho người biết, chuyện của người và Tần Phong Ảnh, ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Lần này nếu người muốn mượn tay chúng ta để trừ khử Tần Phong Ảnh, thì ta khuyên người nên sớm bỏ suy nghĩ đó đi là hơn. Có lẽ chúng ta sẽ đi cứu Tống Văn Chi, nhưng cũng sẽ không giết Tần Phong Ảnh. Nếu ta muốn giết hắn, thì năm đó đã sớm giết hắn rồi. Ân oán giữa hai huynh đệ các người, tự các người từ từ hóa giải đi!”

Sau khi nghe hắn nói những lời này, rốt cuộc mặt Tần Phong Dương cũng biến sắc. Hắn khẽ ho nhẹ một tiếng nói: “Chẳng lẽ người đã quên cây kiếm tẩm độc được ngày ấy?” Vừa dứt lời, hắn lập tức thấy hối hận, đúng là càng nói nhiều càng đại.

Trong mắt Lăng Nhược Tâm thoáng hiện lên sát ý nói: “Ta không quên nhất kiếm độc đó, nhưng ta càng nhớ rõ hơn chính ai đã ép ta tới đường cùng, đẩy ra xuống vách đá!”

Hắn vừa dứt lời, không khí nhất thời trở nên vô cùng căng thẳng. Niệm Du cũng thoáng sợ hãi, vội vàng dùng thân thể của mình che trước mặt Tần Phong Dương, hai mắt nhìn chăm chăm Lăng Nhược Tâm.

Sau khi nhìn thấy hành động của Niệm Du, Thanh Hạm thầm thở dài, nếu nữ tử đã động tình, sẽ trở nên vô cùng ngốc nghếch. Chẳng lẽ Niệm Du không biết, nếu Lăng Nhược Tâm thật sự muốn lấy mạng Tần Phong Ảnh, thì dù một trăm Niệm Du cũng không ngăn cản được công kích của hắn hay sao?

Tần Phong Dương khẽ ho một tiếng hỏi: “Người muốn gì?”

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm thoáng xẹt qua nụ cười lạnh, mặt đầy ý cười nhưng mắt lại phủ sương lạnh nói: “Ta không muốn gì cả. Người cứ yên tâm, ta cũng không định giết người.” Hắn dừng một chút lại nói: “Nguyên nhân không giết người cũng giống với nguyên nhân ta không giết Tần Phong Ảnh. Ta muốn nhìn thấy các người đấu đá nhau đến người chết ta sống!”

Nghe hắn nói vậy, Tần Phong Dương lại càng ho khan nhiều hơn. Mặt Niệm Du đầy lo lắng, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp hắn. Hắn trầm giọng nói: “Cho nên người đã bán bình khí cho Tần Phong Ảnh, để giúp hắn đối phó ta?”

Lăng Nhược Tâm lạnh lùng cười nói: “Cho nên, ta cũng sẽ nghĩ cách cứu Tống Văn Chi ra như người mong muốn, giúp người đối phó hắn.”

Dứt lời, hắn kéo tay Thanh Hạm, không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài cung.

Sau khi thấy bọn họ rời đi, Tần Phong Dương thở dài thật dài. Niệm Du đứng cạnh nói: “Hoàng thượng, bây giờ nên làm thế nào?”

Tần Phong Dương trầm giọng nói: “Có lẽ Lăng Nhược Tâm nói đúng, ân oán giữa ta và Tần Phong Ảnh cũng nên sớm chấm dứt rồi. Giữa ta và hắn, chỉ có thể có một người sống sót.”

Mắt Niệm Du đầy vẻ thù lương nói: “Nhưng thế này thật sự quá nguy hiểm, với tính cách của Tần Phong Ảnh, tuyệt đối sẽ không đánh khi không chắc chắn. Nếu hắn đã dám hành động, e rằng hắn muốn một chiêu phá thành. Nếu thực sự như vậy, Hoàng thượng, chúng ta có thể ngăn cản được sao?”

Tần Phong Dương khẽ cười nói: “Niệm Du cũng đừng quá lo lắng, ngăn được hay không thì cũng phải cố giữ vững, không phải đã có câu, dù ngăn được hay không, cố giữ vững cũng có thể kết thúc sao. Hơn nữa, chẳng lẽ vừa rồi nàng không nghe thấy Lăng Nhược Tâm nói à. Hắn còn muốn nhìn thấy huynh đệ chúng ta đấu đến người chết ta sống, cho nên, trận đấu này ta cũng không thể thua cuộc dễ dàng được.”

Niệm Du mở to đôi mắt đẹp, đầy vẻ nghi hoặc hỏi: “Niệm Du ngu dốt, không hiểu rõ ý những lời này của Hoàng thượng.”

Tần Phong Dương nghiêm mặt nói: “Nếu tính chi li ra, thì Lăng Nhược Tâm hận Tần Phong Ảnh nhiều hơn hận ta. Tuy vì ta vì Thanh Hạm nên đã đuổi cùng giết tận hắn, nhưng ta cũng không thiết kế quá nhiều âm mưu để hại hắn. Tuy ta không dám nói rằng mình hiểu rõ tính cách của hắn, nhưng cũng biết hắn không quá ghi hận những người công khai đối đầu hắn, chỉ cực kỳ chán ghét những kẻ âm thầm thiết kế âm mưu hại hắn. Chẳng lẽ nàng không phát hiện ra, vừa rồi khi ta vừa mới nhắc đến chuyện của Tống Văn Chi, trong mắt hắn đầy lửa giận sao?”

Niệm Du gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, vừa rồi Hoàng thượng nói với hắn chuyện của Tống Văn Chi, chẳng qua là muốn thử hắn mà thôi.”

Tần Phong Dương cười nói: “Đúng thế, ta chỉ muốn biết, rốt cuộc giữa ta và Tần Phong Ảnh, hắn hận ai nhiều hơn, như vậy cũng sẽ quyết định việc hắn sẽ giúp ai nhiều hơn. Trong chuyện này, thế lực ta và Tần Phong Ảnh vốn là ngang nhau, nhưng thực lực của Lăng Nhược Tâm rốt cuộc nông sâu thế nào thì ta lại không biết, nhưng cũng có thể dựa vào việc hắn cứu Tống Văn Chi để đoán ra một chút manh mối. Nếu hắn chỉ hơi nghiêng về phía ta một chút thôi, thì lần này ta sẽ có thể đẩy Tần Phong Ảnh vào chỗ chết.”

Hắn và Tần Phong Ảnh đấu đá nhau nhiều năm như vậy, chuyện của bọn họ cũng nên chấm dứt rồi. Trong mắt Tần Phong Dương hiện lên một chút thâm trầm, nắm tay hơi siết chặt lại. Nhưng trong thoáng chốc lại hơi ảm đạm, hắn và Tần Phong Ảnh đấu với nhau nhiều năm như vậy, bây giờ dù hắn có thắng Tần Phong Ảnh, thì với thân thể này có hắn, dù thắng được thì cũng có thể làm được gì?

Vừa ra khỏi hoàng cung, Thanh Hạm liền không nhịn được hỏi Lăng Nhược Tâm: “Chàng thực sự quyết định muốn giúp ta cứu Đại sư huynh sao?”

Lăng Nhược Tâm nhìn nàng nói: “Nếu ta nói rằng không thể cứu Tống Văn Chi được, nàng sẽ nghe theo ta sao?”

Thanh Hạm khẽ lắc đầu, Lăng Nhược Tâm cười nói: “Nếu nàng đã không chịu nghe theo ta, thì ngoài việc lựa chọn giúp nàng cứu Tống Văn Chi ra, ta còn lựa chọn nào khác nữa chứ?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm cảm thấy vô cùng ảm áp, mỉm cười nói với hắn: “Thực sự là không có lựa chọn nào khác.”

Thấy nàng mỉm cười, Lăng Nhược Tâm cũng hé miệng cười, nụ cười đó như gió xuân tháng ba, vô cùng ảm áp.

Đứng trước đột nhiên có bóng người đi tới, nhìn kỹ lại thì hóa ra là Thanh Sơn. Vừa nhìn thấy bọn họ, Thanh Sơn mừng rỡ nói: “Trang chủ, môn chủ, mọi người bình an đi ra là tốt rồi, làm ta lo quá.” Nói rồi hắn bế Vô Ưu từ tay Thanh Hạm hỏi: “Vô Ưu, có nhớ Thanh Sơn thúc thúc không?”

Vô Ưu bĩu môi nói: “Nhớ thì cũng nhớ đấy ạ, nhưng Thanh Sơn thúc thúc ngốc chết đi được. Hôm ấy rõ ràng đã ngăn xe ngựa lại, mà lại dám không nhận ra con và mẫu thân. Làm hại hai mẹ con con vô duyên vô cớ chịu bao nhiêu khổ sở.” Dứt lời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khinh thường.

Nghe Vô Ưu nói những lời này, Thanh Hạm không nhịn được muốn cười phì ra. Đáng vẻ Vô Ưu nhỏ tuổi mà giáo huấn người khác thật sự là cũng ra dáng lắm, giống hệt dáng vẻ của Lăng Nhược Tâm.

Mặt Thanh Sơn thoáng đỏ rồi thoáng trắng bệch, nhỏ giọng nói: “Đúng là ta ngốc thật!” Vừa dứt lời, lại không kìm được, liếc mắt nhìn về phía Tô Tích Hàn. Tô Tích Hàn vì vừa nghe đến chuyện Tống Văn Chi, tâm trạng cũng không được tốt, đang đứng ngăn người một mình, nhìn mà như không thấy ánh mắt của Thanh Sơn.

Nhìn dáng vẻ của Thanh Sơn và Tô Tích Hàn, Thanh Hạm không khỏi thờ dài, xem ra, giữa Thanh Sơn và Tô Tích Hàn cũng chỉ có thể nói là tùy duyên thôi.

Lăng Nhược Tâm hỏi: “Thanh Sơn, người vội vàng chạy tới đây làm gì? Xảy ra chuyện gì à?”

Thanh Sơn đáp: “Đúng vậy, ta vừa nhận được tin báo, Tần Phong Ảnh đã tập kết quân đội xong, e rằng vài ngày nữa sẽ có chính biến.”

Vừa dứt lời, Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm cùng kinh hãi, Thanh Hạm hỏi: “Tin tức của huynh có nhầm không? Bây giờ chỉ mới qua một tháng, hắn làm sao có thể hành động nhanh thế được?”

Thanh Sơn thở dài nói: “Tính ra, thì lần này hắn phát động chính biến cũng có chút liên quan đến chúng ta, lần trước, lúc hắn yêu cầu bồi thường binh khí, chúng ta vốn phải cần hai tháng mới có thể hoàn thành. Nhưng theo kế sách trang chủ đặt ra, trong vòng một tháng chúng ta đã giao xong binh khí rồi. Vừa có binh khí, hắn liền phát động chính biến luôn.”

Lăng Nhược Tâm nghe Thanh Sơn nói xong, liền nhìn Thanh Hạm, khẽ cười nói: “Không ngờ là nàng còn có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Xem ra Tần Phong Ảnh thực sự cho rằng đã mua chuộc được nàng rồi, nếu không, hắn cũng sẽ không khinh suất như vậy.” Phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể giao được số lượng binh khí như vậy, Lăng Nhược Tâm hiểu rất rõ ràng, cho nên, vừa nghe Thanh Sơn nói xong, hắn đã biết chắc chắn Thanh Hạm dùng số binh khí bị phá hỏng lần trước, để trộn lẫn vào số binh khí giao cho Tần Phong Ảnh. “Lá gan của nàng cũng quá to rồi, đi nước cờ hiểm thế này, nhưng lại cực kỳ hữu dụng.”

Thanh Hạm cười nhạt nói: “Ta đâu có bản lĩnh gì cao như vậy, chỉ là do Tần Phong Ảnh quá đề cao ta thôi.” Nhưng chỉ trong giây lát, sắc mặt của nàng chợt biến đổi nói: “Nếu Đại sư huynh ta thực sự ở trong tay Tần Phong Ảnh như Tần Phong Dương đã nói, lần này Tần Phong Ảnh phát động chính biến, chỉ e Đại sư huynh sẽ gặp nguy hiểm!”

Lăng Nhược Tâm khẽ kéo tay nàng nói: “Nàng cũng đừng quá lo lắng, Đại sư huynh của nàng đã không còn là Tống Văn Chi của ngày xưa nữa rồi.

Trước hết chúng ta còn chưa rõ hấn có thực sự rơi vào tay Tần Phong Ảnh hay không. Cho dù thực sự rơi vào tay hấn ta, thì ta nghĩ Đại sư huynh nàng cũng có thể có bản lĩnh tự cứu mình.”

Thanh Hạm nhú mảy nói: “Ta biết Đại sư huynh đã không còn giống năm năm trước nữa. Có điều Tần Phong Ảnh âm hiểm như vậy, chỉ e huynh ấy vẫn không phải là đối thủ của Tần Phong Ảnh. Cho nên, chúng ta vẫn mau chóng tìm ra huynh ấy thì hơn.”

Lăng Nhục Tâm thờ dài, lại gật đầu nói: “Nếu nói vậy, đêm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi thật tốt đã, ngày mai sẽ đi tới hang ổ của Tần Phong Ảnh.”

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 18: Gặp phải thuốc nổ

Ngày hôm sau, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Vô Ưu và Tô Tích Hân, Thanh Hạm liền đi cùng Lăng Nhục Tâm đến hang ổ của Tần Phong Ảnh, một khu nhà dân nhìn có vẻ rất bình thường ở An Dương.

Khi hai người tới nơi, Thanh Hạm khẽ nhú mảy, hỏi: “Ở đây hoàn toàn yên tĩnh, trong viện cũng nhỏ thế này, Tần Phong Ảnh sẽ giam giữ Đại sư huynh ở đây sao?” Khu đại viện đó chỉ có khoảng mười gian phòng, nhìn quanh một lượt cũng không thấy ai, cực kỳ yên tĩnh, không hề có chút đáng vẻ nào là chuẩn bị khởi sự như Thanh Sơn nói.

Lăng Nhục Tâm khẽ cười: “Nàng đừng xem thường khu đại viện này nhỏ, trong khu nhà này, chắc chắn có ẩn giấu bí mật. Nàng có nhìn thấy đằng sau cánh cửa bên trái kia không?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Thấy, nhưng làm sao?” Cánh cửa kia nhìn có vẻ bóng bẩy hơn những cánh cửa khác một chút, nhưng cũng không có gì khác thường.

Lăng Nhục Tâm nói: “Cánh cửa kia nhìn có vẻ bóng bẩy hơn các cánh cửa khác, cho nên, nơi đó nhất định là thường xuyên có người ra vào. Nếu ta đoán đúng, thì mật thất cũng thực sự được giấu bên trong cánh cửa đó.”

Trong mắt Thanh Hạm thoáng hiện lên vẻ khám phục hỏi: “Chỉ một chi tiết nhỏ như vậy mà chàng cũng nhìn ra được, thật lợi hại!”

Lăng Nhục Tâm khẽ sờ mũi nói: “Thật ra cũng không có gì lợi hại cả, vì ta từng tới đây một lần, nên biết được cũng chẳng có gì ngạc nhiên.”

Nghe Lăng Nhục Tâm nói vậy, Thanh Hạm liền ném cho hấn một cái nhìn khinh bỉ. Nàng còn tưởng hấn lợi hại thế nào, thì ra đã từng tới rồi, vậy mà còn làm trò trước mặt nàng ra vẻ có điều bí ẩn này nọ! Đúng là muốn ăn đòn!

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Lăng Nhục Tâm đương nhiên hiểu ngay suy nghĩ trong lòng nàng, vừa lúc có hai người bước ra khỏi cánh cửa đó, hấn vội nói với Thanh Hạm: “Nàng nhìn hai người kia kìa!”

Thanh Hạm nhìn thoáng qua hai người kia, thấy họ ăn mặc tuy bình thường nhưng y phục giống hệt nhau, rõ ràng là trang phục đồng nhất, khiến mắt nàng sáng lên.

Lăng Nhục Tâm vừa nhìn ánh mắt của nàng đã hiểu ngay ý tưởng của nàng, hấn khẽ mỉm cười. Bọn họ nhẹ nhàng đi theo sau hai người kia, chờ đến khi hai người kia rẽ vào góc đường, bọn họ mới đồng thời xuống tay đập vào gáy hai người đó. Hai người đó còn chưa kịp hừ một tiếng đã ngã xuống hôn mê.

Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm cùng quay sang cười với nhau, sau đó lột y phục hai người kia ra, mặc lên người mình.

Sau khi Lăng Nhục Tâm đưa Thanh Hạm qua cánh cửa kia, hấn liền kéo một vòng sắt tròn ở bên cạnh, một địa đạo tối đen hiện ra trước mắt họ. Hai người đi theo địa đạo đó xuống. Sau khi bước vào, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, căn phòng này nhìn bên ngoài có vẻ rất nhỏ, nhưng bên trong thì không khác gì động tiên, có đầy đủ mọi thứ, có lương thực, có binh khí, còn có mấy trăm chiếc chiến xa nữa.

Bên trong mật thất hoàn toàn yên ắng, không thấy một bóng người. Lăng Nhục Tâm cau mày lại, Thanh Hạm cũng cảm thấy hấn khác thường, liền hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì không ổn à?”

Lăng Nhục Tâm đáp: “Lần trước khi ta vào đây, trong này rất nhiều người, tất cả đều bận rộn chế tạo cái gì đó, sao lần này lại im lặng như vậy nhỉ? Những người đó trốn đi đâu rồi?”

Nghe hấn nói vậy, Thanh Hạm cũng thấy kỳ quái, trong lòng càng thêm cảnh giác, liền xem xét kỹ càng, nhìn mấy thứ này nọ đặt bên cạnh. Đột nhiên,

nàng nhìn thấy một đồng gì đó màu vàng vàng ở trước mặt, chưa đến gần đã ngửi thấy một mùi gì đó rất gai mũi, mấy năm nay Thanh Hạm vào Nam ra Bắc cũng nhận ra ngay đó là mùi diêm sinh. (lưu huỳnh)

Thanh Hạm cực kỳ tò mò, Tần Phong Ảnh khởi sự, nếu chuẩn bị lương thảo và chiến xa vân vân thì còn có thể hiểu được. Nhưng một đồng diêm sinh này thì để làm gì? Nàng đang trầm tư, chợt nghe Lăng Nhược Tâm gọi: “Thanh Hạm, nàng mau lại đây.”

Vừa bước tới, Thanh Hạm đã nhìn thấy một đồng gì đó màu trắng ở bên cạnh Lăng Nhược Tâm, dù nàng hiểu biết nhiều, nhưng cũng không nhận ra thứ đó là gì, liền hỏi: “Đây là cái gì?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Nếu ta không nhầm, thì đây có lẽ là tiêu thạch.” (Quặng KNO₃)

Thanh Hạm nhíu mày hỏi: “Tần Phong Ảnh chuẩn bị nhiều diêm sinh với tiêu thạch như thế làm gì nhỉ?”

Nghe Thanh Hạm nói vậy, Lăng Nhược Tâm vội hỏi: “Nàng nhìn thấy diêm sinh ở đây sao?”

Thanh Hạm khẽ gật đầu, chỉ vào đồng vàng vàng ở đằng kia nói: “Nếu ta không nhầm, thì chỗ đó là diêm sinh.”

Khóe miệng Lăng Nhược Tâm nhếch lên một nụ cười lạnh: “Tần Phong Ảnh đúng là âm hiểm, độc ác. Thì ra, suốt một thời gian dài như vậy, hấn mua binh khí của chúng ta, chỉ là để che mắt Tần Phong Dương, còn mục đích thực sự của hấn là ở đây!”

Thanh Hạm ngạc nhiên hỏi: “Mua binh khí là giả sao? Ta không hiểu ý chàng.”

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm đen thẫm lại, trầm giọng nói: “Đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm xem liệu trong này có than không.”

Thanh Hạm khẽ gật đầu, hai người chia ra tìm kiếm. Chỉ một lát sau, Thanh Hạm tìm thấy một đồng than lớn ở góc tối xa nhất trong mật thất, vội vàng gọi Lăng Nhược Tâm tới.

Nhìn đồng than kia, Lăng Nhược Tâm lại cười lạnh nói: “Xem ra, ta đoán không sai. Ta đã nghĩ Tần Phong Ảnh không thể sắp xếp khởi sự đơn giản như thế được mà, thì ra còn giấu diếm thủ đoạn này.”

Thanh Hạm không hiểu gì, liền hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Hấn mua binh khí của chúng ta là giả, mục đích thực sự của hấn là dùng thuốc nổ để công thành.”

Thanh Hạm lại hỏi: “Thuốc nổ á?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Đúng vậy, là thuốc nổ! Diêm sinh, tiêu thạch và than là thành phần cơ bản nhất để chế tạo thuốc nổ. Nếu ta đoán không nhầm, thì nơi này đã được Tần Phong Ảnh đổi thành nơi đặt thuốc nổ. Vì chuyện này rất quan trọng, nên hấn cũng đuổi những người không liên quan tới việc chế thuốc nổ đi. Có lẽ, đám thợ chế thuốc nổ cũng sắp đến đây rồi.”

Từng có một lần vì tìm kiếm Lăng Nhược Tâm, mà Thanh Hạm trúng vào gian kế của người khác, suýt nữa bị thuốc nổ nổ chết, cho nên, nàng hiểu rất rõ uy lực của thuốc nổ. Mặt nàng biến sắc hỏi: “Hấn chuẩn bị nhiều thuốc nổ như vậy, không phải là muốn nổ chết Tần Phong Dương chứ?”

Lăng Nhược Tâm thở dài: “Hấn muốn dùng làm gì thì nhất thời ta không đoán được. Nhưng ta dám khẳng định đây không phải chuyện gì tốt. Với tâm địa của hấn, chỉ e là chuyện gì hấn cũng làm được. Lần này, e sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội.”

Thanh Hạm không nhịn được nói: “Ta cứ tưởng thực lực của Tần Phong Dương và Tần Phong Ảnh là ngang nhau, nhưng giờ mới biết mình sai rồi. Thảo nào lần này hấn không kiểm tra thực tế số binh khí mà ta giao, không phải vì hấn tin tưởng ta, mà vì hấn còn có chiều khác nữa. Tần Phong Ảnh thật quá đáng sợ!”

Lăng Nhược Tâm nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, hấn thật sự rất đáng sợ, có điều, bây giờ chúng ta đã biết được âm mưu của hấn, thì phải nhanh chóng có đối pháp khác. Tuy ta rất hận hai huynh đệ hấn, nhưng ta cũng không muốn dân chúng vô tội bị liên lụy.”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Đúng thế, nhưng chúng ta phải phá hoại thế nào đây? Còn nữa, rốt cuộc Đại sư huynh ở đâu? Có phải huynh ấy cũng phát hiện ra bí mật này của Tần Phong Ảnh không?”

Nghĩ đến vấn đề này, Thanh Hạm lại thấy đau đầu. Nếu Tống Văn Chi đã phát hiện ra căn mật thất này, như vậy, chắc hẳn là huynh ấy sẽ phải nói cho Tần Phong Dương biết. Nhưng nhìn vẻ mặt của Tần Phong Dương thì thấy rõ ràng hấn không biết chuyện này. Mà Tống Văn Chi vẫn bám sát Tần Phong Ảnh, với sự khôn khéo của huynh ấy, chắc phải tìm thấy nơi này chứ. Nàng bắt đầu thấy mơ hồ rồi, Đại sư huynh nàng rốt cuộc đang giúp ai?

Lăng Nhược Tâm khẽ cười nói: “Vấn đề này, có lẽ chỉ có Đại sư huynh nàng mới có thể trả lời cho nàng. Có điều, bây giờ lại không biết tung tích của hấn, ta thực sự hơi nghi ngờ, có thể không phải hấn bị Tần Phong Ảnh bắt, mà là cố tình tung tin đó cho Tần Phong Dương để làm rối loạn tâm của Tần Phong Dương.”

Thanh Hạm thở dài nói: “Không biết vì sao, khi sự tình trở nên như thế này, ta đột nhiên có cảm giác muốn lùi bước, buông tha hết những thù hận lúc trước, không muốn tiếp tục dính líu vào chuyện này nữa. Bỗng nhiên ta thấy mệt mỏi chết đi được.”

Lăng Nhục Tâm nhẹ ôm nàng vào lòng nói: “Nhưng mà sự tình đã đến nước này rồi, căn bản không cho phép chúng ta suy đi tính lại nữa. Lần này để bị liên lụy vào, e rằng sẽ không dễ dàng rút ra được. Còn chưa nói đến chuyện, nàng cũng không thể bỏ mặc Đại sư huynh của mình.”

Thanh Hạm thở dài thật dài, đột nhiên nghe tiếng người nói chuyện truyền tới. Hai người liếc nhìn nhau, thấy bên cạnh có một đồng rom lớn liền chui vào trốn.

Giọng Tần Phong Ảnh vang lên: “Không biết Tổng đại hiệp đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Vừa nghe thấy giọng hần, hai người hơi kinh hãi, lại nghe hần hỏi vậy, hai người không khỏi quay sang nhìn nhau. Thì ra Tổng Ván Chi thực sự ở chỗ của Tần Phong Ảnh.

Tổng Ván Chi thân nhiên nói: “Chuyện này có gì cần phải suy nghĩ chứ. Ta sẽ không giúp ngươi!”

Tần Phong Ảnh hừ lạnh nói: “Ta thật sự không hiểu ngươi đang nghĩ gì. Tần Phong Dương căn bản sẽ không cho ngươi giải được, mà ngươi vẫn còn nghĩ cho hần. Ngươi làm như vậy không phải là quá ngu ngốc sao?”

Tổng Ván Chi lạnh lùng nói: “Không phải ta nghĩ cho hần, mà là ta nghĩ cho dân chúng vô tội. Phương pháp đó của ngươi, nếu không nói là táng tận lương tâm, thì cũng là vô nhân tính.”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Nhân tính à? Mấy lời này của ngươi thật quá buồn cười. Dân chúng trong thiên hạ vốn đều là con dân của ta. Để đạt được mục đích của ta, hy sinh một vài người có là gì chứ? Hơn nữa, bọn họ có thể chết để hoàn thành nghiệp lớn cho ta, hần là nên cảm thấy vinh dự mới đúng.”

Tổng Ván Chi mắng: “Ngươi đúng là đệ tiện vô sỉ!”

Một tiếng bốp vang lên, Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Nếu không phải ta nghĩ ngươi còn chút giá trị lợi dụng, thì ta đã sớm giết ngươi rồi, mà ngươi còn dám không biết điều à. Tốt nhất ngươi đừng chọc giận ta. Nếu không, ta nhất định sẽ khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nghe tiếng vang kia, trong lòng Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, nhìn tình hình này, thì Tổng Ván Chi thật sự đã bị Tần Phong Ảnh chế ngự rồi. Nàng không kìm được, hơi nghiêng đầu ra thăm dò. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn ra nàng đã giật mình hoảng sợ. Mặt Tổng Ván Chi đầy vết thương, quần áo rách nát, rõ ràng là đã bị tra tấn.

Thanh Hạm kinh hãi muốn lao ra, lại bị Lăng Nhục Tâm giữ chặt lại, ý bảo nàng nhìn đám người bên cạnh Tần Phong Ảnh. Vừa nhìn thấy họ Thanh Hạm lại càng giật mình, mỗi gã đó đều có hơi thở vững vàng, vừa nhìn là biết nội công rất thâm hậu, nếu đấu một chọi một, thì nàng có thể đánh bại được, nhưng nếu cả đám người đó đều cùng tiến lên, thì nàng sẽ không có phần thắng.

Quan trọng nhất là, nếu lúc này Thanh Hạm lao ra cứu Tổng Ván Chi sẽ đánh rần động cỏ. Đến lúc đó, chỉ e chưa cứu được Tổng Ván Chi, mà chính nàng cũng sẽ bị liên lụy vào. Trong lòng nàng hơi tức giận nhưng cũng không thể làm gì.

Tổng Ván Chi lại trầm giọng nói tiếp: “Người giống như ta, cũng đã xác định là chết không có chỗ chôn rồi. Năm đó, khi ta bị sư phụ đuổi ra khỏi Thương Tổ môn, ta vốn không nên tiếp tục sống trên cõi đời này nữa. Những năm gần đây, ta lại làm việc cho Tần Phong Dương, cũng sớm không nên sống nữa rồi. Nếu bây giờ ngươi giết ta, ta nghĩ, ta hần là nên cảm tạ ngươi. Chờ sau khi ta thành ma, mỗi ngày ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi, để nhìn ngươi. Nhìn ngươi có chết cũng không chết từ tế được!”

Nghe hần nói vậy, Tần Phong Ảnh lại cười ha ha nói: “Ngươi muốn chết à? Ta sẽ giúp đỡ ngươi hoàn thành nguyện vọng! Còn về phần ta, thì ngươi cứ yên tâm, người có thể giết ta còn chưa được sinh ra trên đời này đâu. Nếu cố tình muốn nói có, thì người đó đã chết năm năm trước rồi.”

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm không khỏi tức giận, lại thấy hơi buồn cười. Xem ra, Tần Phong Ảnh vẫn có chút e ngại Lăng Nhục Tâm. Nàng quay sang liếc nhìn Lăng Nhục Tâm một cái, nhưng lại thấy hần đang nhủ mảy.

Tổng Ván Chi cười nói: “Đúng thế, hần đã chết. Nhưng người có nghĩ tới không? Ngươi giết nhiều người như vậy, còn bày mưu tính kế hạ độc giết hần, e rằng hần có làm ma cũng sẽ không buông tha cho ngươi!”

Nghe Tổng Ván Chi nói những lời này, Thanh Hạm chợt nghĩ ra một ý, có lẽ, làm thế này... chơi cũng rất vui!!!

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Ta chưa bao giờ tin vào chuyện ma quỷ. Tổng Ván Chi, ngươi có biết vì sao hôm nay ta đưa ngươi đến đây không?”

Tổng Ván Chi không thèm để ý tới hần, Tần Phong Ảnh sai người đưa tiêu thạch tới, nói: “Chẳng phải Huyền Cơ Tử rất am hiểu ngũ hành, cũng hay nghiên cứu về đan dược hay sao? Ngươi là đại đệ tử của lão, nói vậy, hần ngươi cũng nhận ra đây là cái gì chứ?!”

Nhìn thấy đồng tiêu thạch kia, Tổng Ván Chi không kìm được liền chửi to: “Ngươi thật quá độc ác!”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Đại trượng phu muốn thành nghiệp lớn đương nhiên không thể quá nhân từ! Nhìn về mặt của ngươi, nói vậy, chắc cũng đã đoán ra được mấy thứ này dùng để làm gì đúng không? Mục đích mà ta đưa ngươi tới đây hôm nay, chắc ngươi cũng hiểu rõ rồi chứ?”

Tổng Ván Chi hừ một tiếng, không để ý tới hần.

Tần Phong Ảnh nói tiếp: “Hôm nay ta đưa ngươi tới đây, chẳng qua là muốn nói cho ngươi biết. Dù ngươi không giúp ta, ta cũng có thể thực hiện được

mục đích của mình.” Ánh mắt hần quét qua người Tống Văn Chi một cái rồi nói: “Hơn nữa, ta còn để người đứng để nhìn bọn họ, trơ mắt nhìn bọn họ chết, rồi sau đó cùng chết với họ nữa!”

Sau khi Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm nghe những lời này, cả hai người đều thấy kinh hãi. Bọn họ trong miệng Tần Phong Ảnh là ám chỉ ai? Muốn để Tống Văn Chi chết cùng họ là thế nào? Một suy nghĩ đồng thời xuất hiện trong đầu hai người, khiến hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy sự kinh hãi và nghi hoặc trong mắt đối phương.

Tống Văn Chi hừ lạnh một tiếng nói: “Rồi sẽ có một ngày người bị báo ứng!” Hần vừa dứt lời, Tần Phong Ảnh liền khoát tay áo, hai gã thị vệ bước tới đưa hần ra ngoài.

Tống Văn Chi vừa được đưa đi, một thị vệ vẫn đứng cạnh Tần Phong Ảnh nói: “Điện hạ, Trang Võ vẫn chưa về.”

Tần Phong Ảnh hừ một tiếng: “Hần ở bên cạnh Niệm Du lâu như vậy mà chuyện này cũng không làm xong. Chết tiệt!”

Thị vệ kia khom người nói: “Điện hạ, Trang Võ vẫn trung thành tận tâm với điện hạ. Xin điện hạ khai ân!”

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Được rồi, ta biết tình cảm của các người rất tốt! Chờ Trang Võ về rồi nói sau! Cũng đều tại con tiện nhân Niệm Du kia, nếu không phải ả hai lòng, thì ta cũng đâu mất nhiều tâm sức như thế!”

Thị vệ kia lại nói: “Điện hạ thánh minh! Nhưng mà, lần này thuộc hạ không hiểu, vì sao điện hạ lại sai Trang Võ bắt con gái Đoàn Thanh Hạm đi?”

Tần Phong Ảnh lạnh nhạt nói: “Đó là vì mấy năm nay, Đoàn Thanh Hạm kinh doanh Vô Hối sơn trang ở nước Long Miên rất có danh tiếng. Nghe nói, nàng ta đã trở thành một trong những người giàu nhất nước Long Miên. Lần này, sau khi chuyện của chúng ta thành công, làm gì cũng sẽ cần đến bạc, vừa lúc, có thể lấy được một chút từ chỗ nàng.”

Nghe Tần Phong Ảnh nói vậy, Thanh Hạm siết chặt nắm tay, tên khốn này lại dám có ý đồ với nàng. Đáng giận! May mà lần này bọn họ cùng đến đây, nếu không chỉ e sẽ bị hần áp chế rồi.

Lăng Nhục Tâm cũng cảm nhận được sự tức giận của Thanh Hạm, nhẹ nhàng nắm tay nàng, ý bảo nàng đừng nổi giận, món nợ này, hần sẽ tính toán sòng phẳng với Tần Phong Ảnh!

Thanh Hạm cảm nhận được sự lo lắng của Tần Phong Ảnh, liền quay đầu lại nhìn hần một cái, ý muốn nói cho hần biết, nàng sẽ nhịn, nhưng trong lòng chi hận không thể đập tan xương cốt Tần Phong Ảnh thành từng mảnh nhỏ. Lúc trước hần hại nàng khổ sở năm năm, giờ còn dám mưu đồ tính toán với nàng. Muốn bạc à? Đi mà gặp quỷ ấy!

Tần Phong Ảnh xem xét mấy thứ kia một lượt, rất vừa lòng, quay sang nói với thị vệ: “Đêm nay vận chuyển toàn bộ những thứ này tới dưới thành Phụng Tiềm. Khi vận chuyển phải cẩn thận một chút, nhất là diêm sinh và tiêu thạch này!”

Thị vệ kia đáp: “Vâng!”

Tần Phong Ảnh nhìn qua một lượt nữa rồi đứng dậy rời đi. Ngay khi hần vừa đi khỏi, tay thị vệ kia quát: “Lôi mấy tên nông dân đó ra làm việc đi!”

Một người hầu ở bên cạnh lên tiếng, rồi đi tới bức tường ở cuối cùng, dùng sức kéo một cái, âm thanh ken két vang lên, ở đó lại xuất hiện một cánh cửa khác. Sau khi cửa được mở ra, một vài tay thị vệ đi vào. Chỉ một lát sau, tiếng bước chân và những âm thanh leng keng vang lên từ trong phòng.

Thanh Hạm giật mình, không ngờ ở đây còn có gian mật thất khác nữa. Nàng mở to mắt nhìn, mặt của mấy người nông dân này rất xanh xao, rõ ràng là không được ăn uống đầy đủ. Hơn nữa, da họ trắng bệch, ánh mắt ngây dại, có vẻ như đã bị giam trong này khá lâu rồi.

Thanh Hạm vẫn còn đang ngẩn người, thì bên tai bỗng có tiếng của Lăng Nhục Tâm: “Bọn họ khuôn vác mấy thứ này ra, chúng ta sớm muộn gì cũng bị phát hiện.”

Nghe hần nói vậy, Thanh Hạm lại giật mình. Đám nông dân này đã bắt đầu di chuyển đồ đạc, cũng có một số người đang đi về phía bọn họ trốn. Nàng khẽ cau mày, nhưng chỉ một lát sau lại nhếch miệng cười, vì nàng đã phát hiện ra, y phục họ đang mặc giống như đám nông dân này.

Thanh Hạm lấy tro bụi trên đất bôi lên mặt, khuôn mặt nàng đầy bụi đất, sau đó, nàng cũng lấy tro bụi bôi lên mặt Lăng Nhục Tâm. Lăng Nhục Tâm hơi cau mày nhìn hành động của nàng. Tuy hần rất thích sạch sẽ, nhưng cũng không ngăn nàng lại. Sau khi nàng bôi xong, liền bước ra khỏi chỗ đang trốn, đi theo đám nông dân kia về chỗ này. Nhìn bộ dạng của nàng, Lăng Nhục Tâm khẽ cười, hần hiểu ý nàng rồi.

Hai người giả trang xen lẫn vào đám nông dân, di chuyển đồ đạc. Sau khi Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm bê túi lương thảo lên xe ngựa, liền nhân lúc không có ai phát hiện ra, trốn sang bên cạnh. Thanh Hạm vốn muốn đi tìm Tống Văn Chi, nghĩ cách cứu hần ra, nhưng chờ khi bọn họ ra được bên ngoài, thì không biết Tống Văn Chi đã bị đám thị vệ kia đưa đi đâu rồi.

Sắc trời đã tối đen, nhất thời không thể điều tra được, Thanh Hạm càng lúc càng lo lắng. Nhìn dáng vẻ của nàng, Lăng Nhục Tâm cũng đoán được tâm trạng của nàng, chỉ thản nhiên nói: “Nàng đừng nôn nóng, chúng ta chỉ cần bám sát chiếc xe ngựa đó, nhất định có thể tìm thấy Tống Văn Chi.”

Thanh Hạm thở dài nói: “Ta vốn nghĩ rằng Tần Phong Dương chỉ dọa ta vậy thôi. Không ngờ Đại sư huynh lại bị Tần Phong Ảnh bắt thật. Nhưng ta vẫn không hiểu rõ ý của bọn họ.”

Lăng Nhục Tâm nói: “Nàng đừng quá lo lắng, mấy thứ đó tuy là nguyên liệu để làm thuốc nổ, nhưng cũng chưa được chế ra, không cần quá để tâm. Còn ý của bọn họ, ta đoán là lúc Tần Phong Ảnh khởi sự, e rằng sẽ làm chuyện gì đó trong thành Phượng Tiềm. Hành động của hắn tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến dân chúng bình thường, nên Đại sư huynh nàng mới trở mặt với hắn.”

Thanh Hạm nhỏ giọng nói: “Ta đã đoán trước rằng Đại sư huynh hợp tác với Tần Phong Ảnh thật không khác nào đùa với cọp mà. Không sai chút nào!”

Lăng Nhục Tâm nói: “Mấy năm gần đây, tuy Đại sư huynh nàng đã khác đi rất nhiều, nhưng hắn vẫn là một người có lòng nhân hậu, không nham hiểm như Tần Phong Ảnh. Hơn nữa, từ nhỏ Tần Phong Ảnh đã lớn lên trong cung, bày mưu tính kế, sử dụng quyền lực, không có gì hắn không giỏi. Đại sư huynh nàng bại trên tay hắn là quá bình thường.”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Cho tới bây giờ, ta luôn nghĩ Đại sư huynh không quá để tâm đến chuyện bị trục xuất khỏi sư môn. Đến hôm nay ta mới biết, thì ra huynh ấy lại nặng lòng như vậy. Chờ chuyện ở đây giải quyết xong, ta sẽ tìm sư phụ xin giúp huynh ấy.”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Nàng cũng nhiều chuyện phải lo quá đấy. Nhưng mà, nàng có từng nghĩ tới chưa? Vì sao sư phụ nàng phải đuổi Đại sư huynh nàng ra khỏi sư môn?”

Thanh Hạm đáp: “Không phải vì chuyện của Tô Tích Hàn sao?”

Lăng Nhục Tâm nhìn nàng nói: “Chuyện Tô Tích Hàn cũng chỉ là cái cớ thôi. Mặt khác, ta e rằng sư phụ nàng muốn mượn cơ hội này để Đại sư huynh nàng tích lũy kinh nghiệm.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm, hỏi: “Sao chàng biết ý đồ của sư phụ ta?”

Lăng Nhục Tâm nghiêm mặt nói: “Dù thế nào, ta cũng ở cùng sư phụ nàng mấy năm. Ông ấy yêu thương Đại sư huynh nàng vô cùng, sao có thể chỉ vì chuyện của Tô Tích Hàn mà đuổi hắn ra khỏi sư môn được? Sư phụ nàng chẳng qua chỉ muốn cho Đại sư huynh nàng từng trải, tích lũy kinh nghiệm vài năm, sau đó sẽ truyền lại chức chương môn cho hắn thôi.”

Nghe Lăng Nhục Tâm nói vậy, Thanh Hạm vừa mừng vừa sợ hỏi: “Sao chàng biết?”

Lăng Nhục Tâm trừng mắt nói: “Ta đoán thế!”

Thanh Hạm cũng trừng mắt lườm lại hắn, hừ lạnh nói: “Chàng suốt ngày chỉ đoán mò thôi!”

Lăng Nhục Tâm khẽ cười: “Ta thích đoán mò đấy. Chi là, đã bao giờ nàng thấy ta đoán sai chưa?”

Thanh Hạm cũng thừa nhận, sự thật đúng như hắn nói. Từ lúc nàng quen hắn tới nay, hắn từng phỏng đoán rất nhiều chuyện, nhưng chưa từng thấy sai bao giờ. Nàng lại hỏi: “Chàng ở bên sư phụ lâu như vậy, có phải sư phụ đã nói gì với chàng không?”

Lăng Nhục Tâm cười hi hi nói: “Sư phụ nói, nàng là kiếp nạn của ta, ta cũng là kiếp nạn của nàng. Chúng ta là một đôi trời sinh, do trời đất tạo thành!”

Thanh Hạm nhẹ gõ vào đầu hắn một cái nói: “Chàng thật đúng là, hỏi một đằng, trả lời một nẻo.”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Ta đâu có hỏi một đằng trả lời một nẻo. Sư phụ nàng tính toán thiên cơ linh nghiệm thế nào, nàng hiểu quá rõ rồi. Có lẽ sư phụ nàng cũng đã sớm tính toán được rằng chúng ta sẽ vượt qua được kiếp nạn này rồi. Ngày ấy, khi ông đuổi Tổng Văn Chi ra khỏi sư môn, ta nghĩ ông cũng đã tính toán được hắn căn bản không có duyên với Tô Tích Hàn. Có lẽ, trừ đoạn nhân duyên ngắn ngủi với nàng ra, Tổng Văn Chi không còn mối duyên nào khác nữa, cho nên ông mới đặt Đại sư huynh nàng vào vị trí người thừa kế chương môn thích hợp nhất để bồi dưỡng. Hơn nữa, Đại sư huynh của nàng cũng rất có thiên phú, phù hợp với yêu cầu của sư phụ nàng, chỉ thiếu một chút kinh nghiệm mà thôi.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn hỏi: “Điều này cũng là chàng đoán hả?”

Lăng Nhục Tâm khẽ nhún vai, tỏ vẻ đành chịu. Thanh Hạm thở dài nói: “Có lẽ chàng nói cũng đúng.”

Nàng còn định nói gì đó, thì Lăng Nhục Tâm lại ra hiệu với nàng: “Bọn họ xuất phát rồi!”

Thanh Hạm hiểu ý, liền thi triển khinh công đi cùng Lăng Nhục Tâm, bám sát chiếc xe ngựa đó. Chiếc xe kia chạy thẳng về hướng thành Phượng Tiềm.

Thanh Hạm nhỏ giọng hỏi: “Không phải Tần Phong Ảnh muốn dùng thuốc nổ đánh nổ thành Phượng Tiềm đấy chứ?”

Lăng Nhục Tâm đáp: “Tần Phong Ảnh còn muốn làm Hoàng đế, mà thành Phượng Tiềm lại là hoàng đô. Nếu hắn làm nổ Phượng Tiềm, thì khi đăng cơ, hắn sẽ tốn công tu sửa lần nữa. Hắn sẽ không ngu ngốc như vậy!”

Thanh Hạm nghĩ cũng thấy có lý, lại hỏi: “Nhưng mà, hắn chuẩn bị nhiều thuốc nổ như vậy, rốt cuộc là định làm gì?” Tuy chỗ thuốc nổ này không thể nổ hết thành Phượng Tiềm, nhưng phá hủy một hai khu nhà thì không hề khó.

Lăng Nhục Tâm khẽ lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Thanh Hạm cười nói: “Không phải chàng rất giỏi phỏng đoán hay sao? Lần này sao không đoán nữa?”

Lăng Nhục Tâm cười khổ: “Ta chỉ đoán những chuyện mình có thể nắm được. Còn chuyện không thể nắm được thì sao ta đoán được chứ, càng không thể nói bừa được.” Hắn nói vậy, nhưng trong lòng cũng đang phán đoán động cơ của Tần Phong Ảnh. Chỗ thuốc nổ của Tần Phong Ảnh không thể nổ tung hoàng cung, vì thủ vệ của Hoàng cung rất nghiêm ngặt, mà lúc này sợi dây liên hệ giữa hắn và Niệm Du cũng đã bị cắt đứt, nên căn bản không có cách nào đưa thuốc nổ vào hoàng cung. Có điều, trừ hoàng cung ra, Lăng Nhục Tâm lại thật sự không nghĩ ra được còn nơi nào có thể giúp Tần Phong Ảnh đối phó Tần Phong Dương...

Hai người bám sát suốt chặng đường. Chạy suốt một đêm, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại ở một biệt viện bên ngoài thành Phụng Tiềm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đứng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 19: Kiếp này không thay đổi

Thanh Hạm nhìn thấy sau khi xe ngựa dừng lại ở biệt viện, đám người kia liền bắt đầu tháo dỡ đồ đạc xuống, nàng quay sang hỏi Lăng Nhục Tâm: “Không phải bọn họ định chế thuốc nổ ở đây chứ?”

Lăng Nhục Tâm gật đầu nói: “Có lẽ vậy. Có điều, ở xung quanh đây, trừ chùa Chiêu Dương ra thì không có nhà cửa, đình chùa nào lớn nữa. Ta thật sự không đoán được vì sao Tần Phong Ảnh lại làm thế này.”

Thanh Hạm cúi đầu lẩm nhẩm “chùa Chiêu Dương”... Nàng đọc đi đọc lại mấy lần rồi hỏi: “Nếu chùa Chiêu Dương là chùa miếu, liệu Tần Phong Dương có thể nào sẽ tới đây dâng hương không?”

Lăng Nhục Tâm lắc đầu nói: “Tần Phong Dương luôn không tin vào thần phật, hơn nữa, nếu người trong hoàng tộc muốn dâng hương cũng sẽ không đến đây, thường chỉ đi tới chùa Vạn Hoa trong thành Phụng Tiềm thôi.”

Thanh Hạm khẽ xoa trán, chuyện này đau đầu thật. Nàng vốn muốn tới cứu Tống Văn Chi, nhưng giờ thì sao, ngay cả tung tích của huynh ấy cũng bị mất. Đã mất tung tích của huynh ấy thì chớ, lại còn không hiểu được vì sao Tần Phong Ảnh lại làm như vậy.

Nàng thở dài, lững thững đi xung quanh một lúc. Lăng Nhục Tâm biết nàng đang lo cho Tống Văn Chi, cũng nhủu mày đi cạnh Thanh Hạm. Hai người đi được khoảng một, hai dặm, bỗng ở phía trước chợt trở nên rộng rãi hơn, bóng nước hồ sáng lấp lánh lọt vào mắt họ.

Hồ nước màu xanh lam, lúc này, mặt trời đã bắt đầu ló dạng ở phía Đông, chiếu lên mặt hồ khiến nước hồ cũng tỏa ra ánh hoàng kim lấp lánh. Màu xanh lam được tô điểm bởi những ánh vàng, thực sự là cảnh đẹp khó gặp. Núi xanh, nước trong, một đám chim nước tự do chơi đùa trên mặt hồ.

Nếu không phải lúc này trong lòng Thanh Hạm đang có tâm sự, thì có lẽ nàng cũng sẽ thốt lên vài lời khen ngợi, nhưng hiện giờ thì nàng chẳng có chút tâm trạng nào mà thưởng thức cảnh đẹp nữa.

Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện khi mới gặp Lăng Nhục Tâm, bị hắn chế ngự, rồi sai hai gã đại hán ném nàng vào chuồng heo. Chuyện hôm đó cũng xảy ra ở bên cạnh hồ của Huyền Thái sơn trang, nhìn thấy hình ảnh ngược của bảng hiệu Huyền Thái sơn trang, nàng mới biết được thân phận thật sự của Lăng Nhục Tâm, nàng khẽ thở dài một hơi nói: “Ngày ấy, nếu không phải ta bày kế cắt đuôi đại sư huynh, chỉ sợ cũng sẽ không gặp gỡ chàng ở đó.”

Lăng Nhục Tâm đang ngăn người nhìn hồ nước, chợt nghe thấy câu nói không đầu không đuôi của nàng, hắn lại ngó người ra, nghe xong rồi mới khẽ cười nói: “Nàng vẫn còn ghi hận với ta sao?”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Sao có thể không ghi hận chứ. Bây giờ ta còn muốn ném chàng vào chuồng heo, cho chàng thử cảm giác ngủ cùng heo là thế nào nữa đây!”

Lăng Nhục Tâm bật cười, Thanh Hạm lại nói tiếp: “Ngày ấy, sau khi ta nhìn lên chàng tắm rửa, chàng còn đưa ta ra phụng trì, chàng đúng là đồ xấu xa. Lần đó ta thật sự bị chàng dọa cho hoảng sợ mà!”

Nụ cười trên mặt Lăng Nhục Tâm càng tươi hơn, hắn cười nói: “Không phải nàng tự xưng là không sợ trời, không sợ đất sao? Chẳng lẽ lại sợ mấy con cá sấu trong phụng trì à?”

Thanh Hạm cũng không nhịn được cười, nói: “Thật ra, chàng cũng chỉ là hù người ta ngoài miệng vậy thôi. Sau lần đó, ta cố tình đi tìm Lý Đồng hay cho cá ở phụng trì ăn, hắn nói cho ta biết, cá sấu trong ao đó chỉ là thứ chàng dùng để hù dọa người ta thôi, chứ từ trước tới giờ chưa bao giờ từng ném người xuống đó, mỗi lần đều là ném trâu bò hay dê gì đó xuống thôi. Đêm hôm đó, cảnh cá sấu ăn con ghé con kia cũng là do chàng cố tình sắp xếp để dọa ta.”

Ánh mắt nàng khẽ đảo, sắc giọng nói: “Nhưng mà, cái lần đó, chàng thật sự hù chết ta rồi!”

Lăng Nhục Tâm nhủu mày hỏi: “Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện xưa lắc xưa lơ vậy?”

Thanh Hạm thở dài nói: “Không biết vì sao, ta vô cùng nhớ những ngày tháng trước đây, đơn giản, không lo nghĩ gì. Ta thực sự mong mình vẫn

còn là cô nhóc không sợ trời không sợ đất ở Thương Tổ môn khi xưa, còn Đại sư huynh vẫn là thiếu niên đồn hậu ngày ấy.”

Ánh mắt Lăng Nhược Tâm tối sầm lại, nhẹ ôm nàng vào lòng nói: “Cô nhóc ngốc này, có ai mà không phải trưởng thành chứ?!”

Đột nhiên hắn cảm thấy, không biết năm đó có phải mình đã sai hay không. Nếu năm đó hắn không đưa nàng vào cung, có tình muốn bồi dưỡng cho nàng có năng lực sinh tồn, biết nhìn nhận con người, thì có lẽ nàng cũng không phiền não nhiều như vậy.

Thanh Hạm dựa vào lòng hắn nói: “Ta biết, ai rồi cũng sẽ phải trưởng thành, đều sẽ có muộn phiền.” Nàng dừng một chút rồi nói tiếp: “Chàng có biết vì sao ta đặt tên cho con gái chúng ta là Vô Ưu, còn son trang tên là Vô Hối không?”

Lăng Nhược Tâm chưa trả lời, nàng đã nói tiếp: “Ta đặt tên cho con gái chúng ta là Vô Ưu, vì ta mong con bé cả đời này đều không có ưu phiền, lo lắng, vĩnh viễn đều vui vẻ về sống qua ngày! Nhưng mà, tính cách của con bé thực sự rất giống chàng, còn nhỏ tuổi đã thông minh như vậy. Một đứa bé như thế, sau này có muốn Vô Ưu có lẽ cũng khó...”

Lăng Nhược Tâm không khỏi sờ nhẹ mũi mình, người làm cha như hắn, lần đầu gặp con gái đã bị con bé trêu chọc rồi. Sau này con bé lớn lên, e sẽ còn giỏi giang hơn cả hắn. Thanh Hạm thờ dài nói: “Còn về tên Vô Hối son trang, chỉ là, tuy không phải là mỗi lần gặp chàng ta đều nói cho chàng biết, nhưng thực sự, ta chưa bao giờ hối hận vì đã gặp chàng, cũng như, cho tới bây giờ, ta chưa từng hối hận vì đã yêu chàng, tình này ý này, dù suốt kiếp cũng không hối hận!”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm chỉ cảm thấy huyết mạch của mình như sôi trào lên: “Tình này ý này, suốt kiếp không hối hận!” Những lời này hắn đã muốn nói với Thanh Hạm từ lâu, nhưng từ sau khi hai người gặp lại, bận bịu biết bao nhiêu việc, có có được một thời khắc yên bình, không ngờ lúc này, đứng trước non sông tươi đẹp, Thanh Hạm lại thổ lộ với hắn những điều trong lòng hắn muốn nói.

Lăng Nhược Tâm ôm chặt Thanh Hạm hơn chút nữa, cúi đầu, ghé vào tai nàng nói: “Thanh Hạm, đời này kiếp này, tình này không thay đổi!” Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: “Không phải, là đời đời kiếp kiếp, tình này không thay đổi!”

Lăng Nhược Tâm biết, Thanh Hạm nói với hắn những lời này, là vì trong lòng nàng đang rất lo lắng, lúc này như là sự yên bình trước khi bão táp kéo đến. Có thể nghe được nàng nói câu này, dù hắn có chịu nhiều đau khổ, khó khăn hơn nữa, cũng sẽ không làm hắn chùn bước. Là nam tử hán đại trượng phu, hắn phải khiến cho vợ con của mình được bình yên, hạnh phúc.

Lăng Nhược Tâm cúi đầu nói: “Thanh Hạm, ta hứa với nàng, chờ sau khi cứu được Đại sư huynh nàng ra xong, ta sẽ không dính đến chuyện giang hồ hay triều đình nữa. Ta muốn cùng nàng và Vô Ưu sống một cuộc sống đơn giản, hạnh phúc. Đến lúc đó, chúng ta sẽ lại sinh thêm cho Vô Ưu một đồng đệ đệ, muội muội nữa.”

Thanh Hạm đỏ bừng mặt, nhưng cũng đầy hy vọng, khẽ đắm nhẹ vào ngực hắn nói: “Lăng Nhược Tâm, chàng nghĩ hay quá nhỉ! Sinh một đồng, chàng coi ta là heo à!”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Bây giờ nghĩ lại, thì ta thấy heo cũng không tệ. Tuy hơi bẩn một chút, nhưng rất đáng yêu. Tính ra, chúng nó cũng coi như là bà mối của chúng ta còn gì!” Trong mắt hắn hiện ra ý cười, nói tiếp: “Nàng cũng đã từng ngủ cùng heo một đêm rồi, làm heo một lần cũng có gì phải ngại chứ?”

Thanh Hạm ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ nói: “Ta đâu chỉ ngủ cùng heo một đêm đâu. Thời gian này, ngày nào ta cũng ngủ cùng với heo mà!” Đã nhiều ngày nay bọn họ sớm tối bên nhau, đêm ngủ cùng nhau. Heo mà nàng vừa nói, rõ ràng muốn ám chỉ Lăng Nhược Tâm.

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm bật cười thành tiếng, cổ nín lại nói: “Nếu ta là heo thì nàng cũng là heo, hai người đều là heo, coi như hòa nhau!”

Nghe hắn nói quỷ quái như vậy, Thanh Hạm cũng khẽ cười, theo cách nói của hắn, thì bọn họ đúng là thành heo cả rồi.

Hai người cười đùa một lúc, Thanh Hạm lại nhìn xung quanh một hồi. Vị trí của cái hồ này rất cao, đứng trên con đê ven hồ, có thể nhìn thấy toàn cảnh thành Phụng Tiềm. Bây giờ đang là giờ ăn sáng, khói bếp lượn lờ trong thành, tường trắng, ngói đỏ, loáng thoáng còn nghe được những tiếng rao của người bán hàng rong, tiêu thương, cùng với tiếng những người phụ nữ ở chân núi gọi tướng công của mình ra ngoài trồng trọt sáng sớm về ăn cơm.

Mặt Thanh Hạm lộ ra vẻ mong chờ nói: “Bây giờ ta mới biết được, hạnh phúc trên đời này đơn giản như vậy. Được ở bên người mình yêu, sống một cuộc sống giản dị, bên cạnh còn có con cái vây quanh nữa...”

Lăng Nhược Tâm thờ dài nói: “Đạo lý này tuy rất đơn giản, nhưng trên thế gian, lại không có mấy người có thể hiểu được đạo lý này. Trong cuộc sống bận rộn, xô bồ này, có bao nhiêu người có thể biết được đạo lý huyền diệu của muôn tượng hồng trần này chứ? Nhiều người sống vì muốn theo danh đuổi lợi, tất cả hầu như đã che mắt họ, sẽ khiến họ bỏ qua những hạnh phúc đơn giản để chạy theo những thứ căn bản không thuộc về mình.”

Vừa dứt lời, bỗng Lăng Nhược Tâm biến sắc, kéo tay Thanh Hạm nói: “Thanh Hạm, ta biết Tần Phong Ảnh muốn làm gì rồi!”

Thanh Hạm vội hỏi: “Hắn muốn làm gì?”

Lăng Nhược Tâm oán hận nói: “Hắn muốn bỏ toàn bộ thành Phụng Tiềm, không thèm để tâm nữa! Cái hồ này gần biệt viện như vậy, chỉ e là hắn muốn nổ tung con đê chặn hồ này, dẫn nước vào làm ngập hết thành Phụng Tiềm.”

Thanh Hạm kinh hãi nói: “Không phải chàng nói mục đích của hắn là muốn đuổi Tần Phong Dương ra khỏi ngôi vị hoàng đế, sẽ không phá hủy thành Phụng Tiềm sao?”

Lăng Nhục Tâm lạnh lùng nói: “Nếu Tần Phong Dương đồng ý thoái vị, có lẽ hần sẽ không phá hỏng nơi này. Nhưng nàng nghĩ, với tính cách của Tần Phong Dương, liệu hần sẽ chịu nhượng bộ sao?”

Thanh Hạm giật mình nói: “Ý chàng là, hần sẽ dùng cái hồ này để uy hiếp Tần Phong Dương? Mà nếu Tần Phong Dương không đồng ý, hần sẽ khiến cho ngọc nát đá tan?”

Lăng Nhục Tâm khẽ gật đầu, Thanh Hạm lại nói: “Nhưng mà bây giờ thuốc nổ của hần còn chưa chế tạo xong. Chúng ta đi báo cho Tần Phong Dương, để hần phái binh đến ngăn cản, không phải là được rồi sao?”

Lăng Nhục Tâm lắc đầu: “Với tính cách của Tần Phong Ảnh, ta nghĩ hần đã chuẩn bị trước rồi, không thể nào để chờ đến giờ mới chuẩn bị được. Nếu ta đoán không nhầm, thì có lẽ trong thành Phượng Tiềm còn có chỗ khác chuẩn bị thuốc nổ nữa.”

Hần dùng một chút rồi nói tiếp: “Đúng là chúng ta muốn mua tiêu thạch sẽ bị tra xét rất kỹ càng, nhưng với bản lĩnh của Tần Phong Ảnh, thì chắc hần sẽ không chỉ mua một đồng kia được. Hơn nữa, chúng ta bám theo họ suốt cả chặng đường nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng Tần Phong Ảnh đâu, cũng không nhìn thấy Đại sư huynh nàng, điều này cũng đủ chứng minh sự tình không đơn giản như vậy. Hần cũng không thể chỉ sắp xếp duy nhất một hướng này được.”

Thanh Hạm không khỏi sốt ruột nói: “Chàng đoán thì đoán vậy, nhưng vấn đề là bây giờ nên làm gì? Chẳng lẽ để mặc Tần Phong Ảnh muốn làm gì thì làm sao?”

Nhìn dáng vẻ nôn nóng sốt ruột của Thanh Hạm, Lăng Nhục Tâm khẽ cười nói: “Ta nhớ rõ Thanh Hạm trước kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, từ lúc nào mà cũng có suy nghĩ muốn cứu giúp dân chúng thế này?”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Đã là lúc nào rồi mà chàng còn đứng đây trêu chọc ta!” rồi nàng lại thở dài nói: “Mấy năm nay, ta sống cùng những người dân bình thường, biết họ rất lương thiện. Vậy mà những người dân lương thiện đó lại sắp trở thành vật hi sinh cho việc tranh ngôi đoạt vị của hai huynh đệ Tần gia. Như thế thật không công bằng đối với họ!”

Lăng Nhục Tâm nhẹ kéo tay nàng qua, nói: “Nàng nói cũng đúng. Nhưng mà, với thực lực hiện giờ của chúng ta, rất khó mà can nổi. Hơn nữa, chuyện phát triển đến mức này, chúng ta cũng có lỗi. Có lẽ chúng ta thực sự nên làm gì đó.”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Nhưng bây giờ nên làm gì?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Hiện giờ, cũng chỉ có cách mà nàng vừa nói, nhanh chóng báo cho Tần Phong Dương để hần chuẩn bị cách đối phó. Mặt khác, cũng để đám Thanh Sơn hỗ trợ đi tra xét thử. Hy vọng có thể kịp thời ngăn chặn Tần Phong Ảnh!”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hần một cái, kéo áo hần nói: “Chỉ biết nói thôi, còn không mau xuất phát đi!”

Lăng Nhục Tâm khẽ nhún mồm, tính tình nàng vẫn nóng nảy như vậy, nhưng hần cũng vẫn thi triển khinh công bám sát theo nàng. Không phải hần muốn chạy nhanh như vậy, mà vì Thanh Hạm túm tay hần, hần muốn chậm cũng không được!

Hai người vội vàng phi về phía hoàng cung, cũng mất thời gian khoảng một khắc. Cả hai người lướt qua từng nóc nhà, bất chấp đang là ban ngày, vì thế, hành tung của họ không thể che giấu được, bị thị vệ trong cung phát hiện ra. Hai người không quan tâm được nhiều như thế, chỉ vội vàng đổi qua từng mái hiên một, chạy thẳng tới tẩm cung Tần Phong Dương.

Thanh Hạm đập một cước đá văng cửa cung Tần Phong Dương, nhưng không thấy hần ở bên trong. Hai người hơi giật mình, nếu như bình thường, giờ này hần là Tần Phong Dương đang lên triều, nhưng một năm nay, vì hần bị bệnh nặng nên hơn nửa năm không thiết triều. Bình thường hần đều xử lý quốc sự trong tẩm cung, nếu các đại thần có chuyện lớn muốn bẩm báo thì sẽ triệu kiến ở điện Hoa Đức cạnh tẩm cung của hần.

Không tìm thấy hần trong tẩm cung, Lăng Nhục Tâm liền kéo Thanh Hạm vội vàng chạy sang điện Hoa Đức, có điều, vừa ra khỏi cửa, đám thị vệ đã đuổi theo tới nơi, rồi hét lớn: “Bất thích khách!”

Thanh Hạm không muốn để đám thị vệ đó gây âm ỉ, liền vươn tay túm một tên thị vệ lại quát: “Hoàng thượng ở đâu?”

Tay thị vệ kia nghĩ rằng bọn họ sẽ hại Tần Phong Dương, gã vốn cũng cực kỳ trung thành, lập tức tỏ vẻ cương nghị nói: “Đánh chết ta cũng không nói cho người biết!”

Thanh Hạm giận dữ, diêm huyết đạo của gã, rồi đập một cước đá văng gã ra xa. Đúng lúc này, tay thị vệ cầm đầu đám thị vệ kia mới nhìn rõ mặt Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm, hần ta lắp bắp một chút rồi quát: “Các người lại chạy tới hoàng cung làm gì?”

Thanh Hạm nhìn thấy hần ta hơi quen mặt, giọng nói nghe cũng rất quen, chợt nhớ ra người đó chính là người đã nhìn chăm chăm Lăng Nhục Tâm khi bọn họ bước vào thành Phượng Tiềm năm đó, cũng là người đã để bọn họ chạy thoát khi Tần Phong Dương sai người vây bắt họ.

Vừa nhìn thấy hần, Thanh Hạm mừng rỡ nói: “Ta biết người rất hiểu lý lẽ, lần này chúng ta tới đây không phải muốn làm hại Hoàng thượng của các người, mà là có chuyện gấp cần báo cho hần biết. Người mau nói cho ta biết hần đang ở đâu?”

Thị vệ kia nghe Thanh Hạm nói vậy thì mặt đầy vẻ do dự. Hần ta ở trong cung đã lâu, nên cũng nghe nhiều chuyện về Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm, cũng biết đại khái ân oán giữa Tần Phong Dương và họ. Tuy hần ta rất có cảm tình với Thanh Hạm và Lăng Nhục Tâm, nhưng chuyện này là chuyện hệ

trọng, ý đồ của bọn họ lại không rõ ràng, hẳn thật sự không dám quá liều lĩnh mà nói cho họ biết hành tung của Tần Phong Dương.

Lăng Nhược Tâm nhìn thấu sự do dự của hắn ta, liền nói: “Giữa chúng ta và Hoàng thượng thực sự có hiềm khích, nhưng lần này tuyệt đối không phải tới vì chuyện cũ. Hôm nay thành Phụng Tiềm có mối nguy lớn, chúng ta tới để giúp Hoàng thượng của các ngươi.”

Thị vệ kia nói: “Ta biết, với võ công của hai vị, thì đám thị vệ chúng ta cũng không ngăn nổi. Nhưng lần này hai vị tới đột ngột như vậy, ta cũng không dám mạo hiểm.”

Một thị vệ bên cạnh nói: “Điền Vệ Trường, không cần phải dài dòng với bọn họ như vậy. Bọn họ tự ý vào hoàng cung, không phải thích khách thì là gì? Dù không phải thích khách, tự ý ra vào hoàng cung cũng là tội chết!” Năm năm trôi qua, một thị vệ bình thường lúc trước cũng đã thăng tiến thành trưởng thị vệ.

Sự do dự trong mắt Điền Vệ Trường càng dày thêm, nhất thời không biết phải làm sao.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Ngươi tên là Điền Vệ Trường đúng không?! Ta nói cho ngươi biết, chuyện lần này ảnh hưởng đến sự an nguy của cả nước Phụng Tiềm, nếu vì sự tri hoãn của các ngươi mà quốc gia xảy ra chuyện, dù ngươi có mười cái đầu cũng không chịu trách nhiệm nổi đâu!” Nếu hắn tiếp tục do dự, thì mọi chuyện sẽ hỏng bét hết.

Đúng lúc này, một giọng nữ dễ nghe truyền tới: “Sao Lăng trang chủ và Đoàn trang chủ lại vào hoàng cung vào lúc này?”

Thanh Hạm quay lại, nhìn thấy Niệm Du đang vội vàng đi tới. Thì ra, nàng nghe thấy đám thị vệ hô to ‘có thích khách’, lại truyền tới từ tầm cung của Tần Phong Dương, nên trong lòng cũng có phần tò mò, không biết thế gian này có ai to gan như vậy, liền đi tới đây xem thử. Không ngờ lại gặp được Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm.

Vừa nhìn thấy nàng ta, Thanh Hạm mừng rỡ nói: “Niệm Du, cô tới vừa đúng lúc. Hỏi đám thị vệ này cũng như không, cô mau nói cho ta biết, Tần Phong Dương ở đâu?”

Đám thị vệ kia nghe thấy Thanh Hạm gọi thẳng đại danh của Tần Phong Dương, không khỏi kinh hãi. Tên của hoàng đế từ xưa đến nay vốn là điều cấm kỵ, vậy mà nàng dám gọi thẳng tên ngài ra, nàng thật quá to gan!

Trong lòng Niệm Du vốn có chút hiềm khích với Thanh Hạm, nhưng chuyện ngày ấy, ít nhiều gì Thanh Hạm cũng giúp nàng ta, khiến nàng ta lại có vài phần cảm kích Thanh Hạm. Nàng ta biết nếu Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm muốn hại Tần Phong Dương, thì ngày ấy đã làm rồi, không cần phải vội vàng tới vào lúc này. Nhìn sắc mặt bọn họ đầy vẻ lo lắng, Niệm Du cũng thầm đoán, có lẽ đã xảy ra chuyện lớn.

Nàng ta vội hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Chuyện này nhất thời không nói rõ được. Dù sao cũng có liên quan tới Tần Phong Ảnh. Hơn nữa, trong cung nhiều tai mắt, cô mau nói cho ta biết Tần Phong Dương đang ở đâu đi!”

Vừa nghe bọn họ tới vì chuyện liên quan đến Tần Phong Ảnh, Niệm Du lại chợt nhớ tới ngay cả nàng cũng bị hắn sắp xếp người ẩn nấp bên cạnh, hơn nữa, nàng cũng loáng thoáng biết được Tần Phong Ảnh định khởi sự trong khoảng thời gian này, nên trong lòng cũng thấy lo lắng hơn, không hỏi Thanh Hạm lý do nữa, chỉ đáp: “Sáng sớm nay Hoàng thượng đã xuất cung rồi, đi cầu phúc ở chùa Chiêu Dương!”

Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm nghe xong đều giật mình, Lăng Nhược Tâm hỏi: “Không phải Hoàng thất luôn cầu phúc ở chùa Vạn Hoa sao? Sao hắn lại đi chùa Chiêu Dương?”

Niệm Du đáp: “Ta cũng không rõ lắm. Máy tháng nay, sức khỏe của thái hậu càng lúc càng xuống dốc, mà Hoàng thượng cũng bệnh nặng. Máy ngày trước, có một thuật sĩ mới vào cung, nói là bệnh của thái hậu phạm phải thần linh gì đó. Còn nói chùa Chiêu Dương cực kỳ linh nghiệm, nên sáng sớm hôm nay Hoàng thượng mới khởi giá tới đó. Sao thế? Có gì không ổn à?”

Thanh Hạm nói: “Không phải Tần Phong Dương vẫn không tin thần phật hay sao? Sao tự dưng bây giờ lại tin mấy thứ này?” Mọi chuyện thật quá trùng hợp, tất cả đều tập trung ở một chỗ, khiến nàng có linh cảm không lành.

Niệm Du đáp: “Hoàng thượng vốn không tin, nhưng không biết tay thuật sĩ đó đã nói gì mà hình như nói đúng tâm sự của Hoàng thượng. Hơn nữa, Hoàng thượng rất hiếu thuận với thái hậu. Nếu là chuyện của mình, thì chưa chắc chàng đã đi tới chùa Chiêu Dương. Nhưng thuật sĩ kia vừa nói có thể trị được bệnh của thái hậu, chàng liền đi luôn.”

Lăng Nhược Tâm thở dài nói: “Xem ra, việc này đều bị Tần Phong Ảnh tính toán kỹ càng rồi!”

Thanh Hạm hỏi: “Ý chàng là... việc Tần Phong Dương đi chùa Chiêu Dương cũng là cái bẫy do Tần Phong Ảnh thiết kế sẵn sao?”

Lăng Nhược Tâm nhìn nàng nói: “Sự tình đã quá rõ ràng rồi!” Hắn quay đầu nói với Niệm Du: “Đức phi nương nương, lần này sự tình rất nghiêm trọng. Chỉ e Tần Phong Dương đi sẽ gặp nguy hiểm, xin nương nương hãy mau chóng làm theo lời ta nói, có lẽ còn có thể cứu được mạng Tần Phong Dương.” Không phải hắn quan tâm đến tính mạng của Tần Phong Dương, mà nếu Tần Phong Dương chết như vậy, chi sợ sẽ không hay lắm. Thủ đoạn của Tần Phong Ảnh thật quá ngoan độc, tính toán thận trọng hết tất cả mọi chuyện, còn lợi dụng bệnh tật của thái hậu để dụ Tần Phong Dương cắn câu. Một chiêu này thực sự vượt qua dự liệu của hắn.

Vừa nghe thấy Tần Phong Dương có thể gặp nguy hiểm, Niệm Du vô cùng lo lắng, vội đáp: “Ngươi muốn ta làm thế nào, xin cứ việc nói!”

Lăng Nhực Tâm nói: “Không biết trong tay nương nương có lệnh bài của thị vệ chủ quản hoàng cung không?”

Niệm Du gật đầu nói: “Ngày đó thân thể Hoàng thượng không được khỏe, sợ trong cung sẽ có biến cố gì, nên đã giao quân lệnh cho ta.”

Lăng Nhực Tâm mỉm cười, xem ra Tần Phong Dương cũng không quá ngu ngốc, đã có dự phòng trước, nếu không, sự tình quả thực sẽ khó xoay chuyển. Hắn nhìn Niệm Du nói: “Không biết nương nương có thể tin ta, giao lệnh bài kia cho ta dùng được không?” Vì Tần Phong Dương nhất thời không tìm được người thích hợp để đảm nhận vị trí thống lĩnh thị vệ trong cung, nên trước giờ lệnh bài đó đều do tự Tần Phong Dương bảo quản.

Tuy trong lòng Niệm Du vẫn có chút e ngại với Lăng Nhực Tâm, nhưng nàng biết, với năng lực của mình thì dù có thực sự xảy ra chuyện lớn, nàng cũng không thể chống đỡ nổi. Huống chi, chuyện này có liên quan tới sự an nguy của Tần Phong Dương, nàng không kịp nghĩ nhiều, cắn chặt răng, rút lệnh bài bên người đưa cho Lăng Nhực Tâm.

Sau khi cầm được lệnh bài, Lăng Nhực Tâm nói: “Chúng thị vệ nghe lệnh!”

Thấy Niệm Du rất khách khí với bọn họ, sự tình lại chuyển biến lớn như vậy khiến đám thị vệ nhất thời không thích ứng được. Điền Vệ Trưởng liền quỳ xuống nói: “Có nô t tài!” Lúc này, đám thị vệ mới kịp phản ứng, đồng loạt quỳ xuống.

Lăng Nhực Tâm nói: “Hôm nay xảy ra chuyện lớn, tất cả sẽ do ta chỉ huy. Chuyện lần này liên quan đến an nguy của Hoàng thượng, mọi người phải toàn tâm toàn ý mà làm!”

Bọn thị vệ vội đáp: “Rõ!”

Lăng Nhực Tâm nói: “Ta lệnh cho các người lập tức tập kết lại. Một ngàn người theo ta tới chùa Chiêu Dương. Một ngàn người phân tán ra tất cả các đập nước, bến tàu, từ lâu lớn nhỏ trong thành Phụng Tiềm. Nếu phát hiện bất cứ điều gì bất thường, liền nhanh chóng xử lý. Một ngàn người khác ở lại hoàng cung, giữ chặt cửa cung, không cho bất cứ kẻ khả nghi nào trà trộn vào!”

Đám thị vệ cùng hô to đáp ứng.

Lăng Nhực Tâm và Thanh Hạm liếc nhìn nhau, đều thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương, nhưng rốt cuộc cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, hai người vội vàng đem theo binh mã chạy về hướng chùa Chiêu Dương. Bên ngoài chùa Chiêu Dương, không gian hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng người...

Hết chương 19.

Chương 20: Tĩnh ngộ, đắc đạo.

Thấy tình hình này, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi, hỏi: “Tần Phong Dương tới đây cầu phúc, thế nào cũng phải mang thị vệ theo, sao ở đây lại yên lặng như vậy?”

Lăng Nhực Tâm lạnh lùng nói: “Chỉ sợ là chúng ta đã tới chậm. Bình thường ở chùa Chiêu Dương không phải rất nhiều hương khói, nhưng ít ra cũng không thiếu tín đồ đến dâng hương. Hơn nữa, trong chùa cũng có khá nhiều sư sãi, hôm nay lại không thấy một bóng người.”

Thanh Hạm chớp mắt hỏi: “Ý chàng là... Tần Phong Dương đã bị Tần Phong Ảnh chế ngự sao?”

Lăng Nhực Tâm gật đầu nói: “Chỉ e là mọi chuyện đã thành như vậy rồi!”

Mặt Thanh Hạm khẽ biến sắc nói: “Nếu Tần Phong Ảnh đã chế ngự được Tần Phong Dương, như vậy hẳn là hắn đã gặp nguy hiểm. Nguy rồi, nếu Tần Phong Dương gặp nguy hiểm, chỉ sợ Đại sư huynh cũng sẽ không yên ổn!”

Lăng Nhực Tâm khẽ nhún mày nói: “Nếu Tần Phong Dương đã bị bắt, ta nghĩ Đại sư huynh nàng có thể sẽ an toàn.”

Thanh Hạm hỏi: “Vì sao?”

Lăng Nhực Tâm nói: “Vì người Tần Phong Ảnh thực sự oán hận là Tần Phong Dương. Nếu Tần Phong Dương đã rơi vào tay hắn, hắn nhất định sẽ tận sức làm nhục hắn ta, nhất thời cũng sẽ không có tâm trạng nào mà đối phó với đại sư huynh nàng.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm khẽ thở phào một hơi, rút một cây pháo hoa trong ngực áo ra, châm lên rồi phóng lên không trung.

Lăng Nhực Tâm hỏi: “Nàng muốn để Thanh Sơn tìm Đại sư huynh giúp nàng sao?”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Chuyện quốc gia đại sự tuy rất quan trọng, tính mạng của dân chúng cũng cực kỳ quan trọng, nhưng sự an nguy của đại sư huynh còn quan trọng hơn. Ta không thể tro mắt đứng nhìn Đại sư huynh gặp nguy hiểm mà không quan tâm được. Hơn nữa, lúc này thị vệ trong cung đã bị điều động đi hết, chuyện quốc gia đều có bọn họ lo liệu, ta phải lo cho người thân của mình trước.”

Lăng Nhực Tâm mỉm cười, trong mắt đầy vẻ thấu hiểu, nói với thị vệ ở sau lưng: “Các người bao vây chùa Chiêu Dương, lục soát cẩn thận, không

được bỏ qua bất cứ ngõ ngách nào!”

Đám thị vệ cùng hô lên: “Vâng!” rồi giống như gió lốc càn quét vào từng ngõ ngách của chùa Chiêu Dương.

Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm cũng đi vào đại điện chùa Chiêu Dương. Bên trong đại điện, hương khói lượn lờ, hiển nhiên là người chỉ vừa rời đi, khắp chùa Chiêu Dương không hề có dấu vết xô xát.

Thanh Hạm khẽ nhủ mảy, nhìn Lăng Nhược Tâm nói: “Liệu Niệm Du có lừa chúng ta không? Chi e là Tần Phong Dương căn bản chưa từng tới đây.”

Lăng Nhược Tâm nghĩ một chút rồi đáp: “Điều này thì có lẽ nàng hiểu lắm Niệm Du rồi. Nếu nàng ta muốn lừa chúng ta, cũng sẽ không giao lệnh bài kia cho chúng ta. Hơn nữa, ánh mắt của con người ta, không thể lừa được ai.”

Thanh Hạm hít một hơi, đặt mông ngồi xuống bên cạnh lư hương đặt giữa đại điện, nhìn thấy trên tám bồ đoàn trải trên đất có không ít tàn hương, khiến nàng tò mò hỏi: “Nơi này nhìn có vẻ sạch sẽ, sao lại có tàn hương ở đây nhỉ?” (bồ đoàn: tám tròn tròn hay đan bằng cối để trong chùa để sư sãi tụng kinh thì quỳ trên đó.)

Lăng Nhược Tâm cầm một tám bồ đoàn lên, vỗ nhẹ vài cái, đám tro bụi liền rơi xuống đất. Hắn nghĩ một chút, lại nhẹ nhàng cầm tám bồ đoàn thứ hai lên. Nhìn hành động của hắn hơi kỳ cục, Thanh Hạm biết có lẽ hắn đã phát hiện ra điều gì đó, cũng vội tay cầm tám bồ đoàn cuối cùng lên, có điều, tám bồ đoàn đó lại như mọc rễ, bám xuống đất, không thể lay động được...

Hai người liếc nhìn nhau, cùng cảm thấy tám bồ đoàn đó thật kỳ quái.

Lăng Nhược Tâm nghĩ một chút, rồi nhẹ nhàng xoay thử tám bồ đoàn kia, bỗng nghe thấy một tiếng động lớn. Bức tượng lớn giữa đại điện bỗng chuyển động. Một lát sau, bức tượng dừng lại, trên mặt đất hiện ra một địa đạo tối thui, không biết dẫn đi đâu.

Nhìn thấy hành động của hắn, trong lòng Thanh Hạm không khỏi cảm thấy ảm áp. Hắn đi trước nàng là vì muốn giúp nàng ngăn chặn hết tất cả mọi nguy hiểm.

Hai người nắm tay nhau cùng đi xuống địa đạo. Lăng Nhược Tâm rút đồ đánh lừa trong người ra, đi khoảng mười bước thì có một cánh cửa đá ngăn bước chân của họ. Lăng Nhược Tâm xem xét cẩn thận cánh cửa đá kia, thấy bên cạnh có một chậu hoa, xung quanh chậu hoa đầy bụi bặm, nhưng trên chậu hoa thì lại sạch sẽ bóng bẩy.

Lăng Nhược Tâm dùng tay nhẹ nhàng di chuyển chậu hoa kia, nhưng không chuyển được, hắn lại khẽ xoay nhẹ. Một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa đá liền dời khỏi vị trí, trước mắt hai người sáng bừng lên.

Lăng Nhược Tâm đi trước Thanh Hạm, bên trong đèn đuốc sáng trưng, trên mặt đất đầy thị vệ và hòa thượng bất tỉnh nhân sự. Vừa nhìn thấy tình hình này, cả hai đều kinh hãi. Lăng Nhược Tâm vội bước qua, đỡ một hòa thượng nằm trên đất dậy, thăm dò hơi thở, nhưng không còn chút sinh khí nào. Hắn nhủ chột mảy, Tần Phong Ảnh này thật quá độc ác, ngay cả hòa thượng mà cũng không chịu buông tha! Cơ thể những người này vẫn còn mềm, rõ ràng là vừa chết chưa bao lâu.

Nhìn sắc mặt Lăng Nhược Tâm, Thanh Hạm cũng đoán ra kết quả thế nào, nhưng vẫn không kìm được hỏi: “Bọn họ đều chết rồi sao?” Lăng Nhược Tâm lại đỡ một thị vệ dậy, bắt mạch xong, lại lặng lẽ gật đầu.

Thanh Hạm giận dữ nói: “Tần Phong Ảnh thật ghê tởm!” Bảo sao lúc họ vào không thấy một ai, thì ra đều đã bị Tần Phong Ảnh hại chết, thì thể đều giấu trong này. Có thể hại chết tất cả mọi người thế này, e rằng hắn ta đã dùng độc. Nhưng mà, những thi thể này lại không có chút dấu hiệu gì của việc trúng độc, không biết rốt cuộc Tần Phong Ảnh đã dùng thủ đoạn gì.

Lăng Nhược Tâm thờ dài nói: “Những người này đều chết ở đây. Chúng ta tìm kỹ thử xem, xem có Tần Phong Dương hoặc ai còn sống không?”

Thanh Hạm khẽ gật đầu, rồi xem xét xung quanh. Sau khi lật thi thể kiểm tra một vòng cũng không thấy Tần Phong Dương hay một ai còn sống. Nàng càng xem, con tức càng lớn, liền giận dữ nói: “Thủ đoạn của hắn thật quá độc ác, không giữ lại mạng sống của bất cứ ai...”

Lăng Nhược Tâm thờ dài nói: “Nếu hắn mà biết nhân từ hay nương tay, thì hắn đã không phải là Tần Phong Ảnh.”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên, khiến họ mừng rỡ, vội vàng đi tới nơi phát ra âm thanh kia. Âm thanh đó vọng từ sau bức tường lại, Thanh Hạm chợt nhớ tới ngày ấy đám thị vệ của Tần Phong Ảnh thả nông dân trong kho ra, lại nhìn thấy bên cạnh có một khuyên sắt tròn nhỏ, liền không nghĩ ngợi nhiều, vươn tay kéo mạnh khuyên sắt đó xuống, trên tường bỗng xuất hiện một cánh cửa.

Thanh Hạm đi vào trước, thấy một người đang dựa vào tường, vạt áo dính đầy máu. Nhìn thấy cửa mở, người đó ngược mắt nhìn Thanh Hạm, khóe miệng khẽ nhếch lên khẽ cười nói: “Ta biết hai người nhất định sẽ tới đây mà!”

Vừa nhìn thấy người kia, Thanh Hạm vô cùng đau lòng, vội bước tới, kéo tay hắn nói: “Đại sư huynh, huynh sao rồi? Huynh không sao chứ?”

Tổng Văn Chi khẽ cười nói: “Ta không sao, chỉ bị chút thương tích ngoài da thôi.”

Tuy Lăng Nhược Tâm vẫn có chút định kiến với Tổng Văn Chi, nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng của hắn ta, trong lòng hắn chỉ cảm thấy không nỡ.

Nhìn toàn thân hắn ta đầy máu, Thanh Hạm càng đau lòng hơn, nàng bật khóc nói: “Đại sư huynh, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Dứt lời, nàng liền đưa

tay định đu hấn dậy.

Tổng Ván Chi lắc đầu nói: “Bây giờ ta vẫn chưa thể đi được. Nếu Tần Phong Ảnh quay lại không thấy ta, chỉ e hấn sẽ càng làm những chuyện đáng sợ hơn.”

Thanh Hạm giận dữ nói: “Nếu hấn dám quay lại, ta nhất định sẽ giết chết hấn.”

Tổng Ván Chi thờ dài nói: “Có rất nhiều chuyện không phải cứ giết hấn là có thể giải quyết được. Hấn đã bố trí một vài chỗ đặt thuốc nổ quanh thành Phụng Tiềm, vốn muốn nổ chết ta cùng với đám thuốc nổ đó. Vừa lúc hấn lừa được Tần Phong Dương đến đây, nên hiện giờ hấn đưa Tần Phong Dương quay lại hoàng cung để bức hấn ta thoái vị, tạm giam ta trong này.”

Thanh Hạm hỏi: “Vì sao không thể giết hấn?”

Tổng Ván Chi trầm giọng nói: “Hấn đã sắp xếp thuốc nổ sẵn sàng trong thành, phái người trông coi cẩn thận. Nếu hấn gặp nguy hiểm, ảnh vệ của hấn sẽ thông báo cho những người kia châm thuốc nổ. Đến lúc đó, chỉ e sẽ làm liên lụy tới rất nhiều dân chúng.”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Chẳng lẽ chúng ta đành phải mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm sao? Không có cách nào khác sao?”

Tổng Ván Chi khẽ cười: “Không phải là không có cách, chỉ là hiện giờ thời gian quá gấp gáp, chỉ với khả năng của hai người thì sợ rằng sẽ khó giải quyết được mọi chuyện. Nếu có thể điều động được thị vệ trong cung, thì may ra còn có khả năng.”

Thanh Hạm vui vẻ nói: “Chúng ta vừa từ trong cung ra đây, hiện giờ bên người chúng ta có một nghìn thị vệ. Đại sư huynh, phải làm thế nào? Huynh nói đi!” Tổng Ván Chi có thể nói vậy, chắc hấn đã có cách giải quyết.

Tổng Ván Chi vui vẻ nói: “Nếu đã vậy, thì hai người không cần phải quan tâm đến ta nữa. Bây giờ ta sẽ nói cho hai người biết những nơi bố trí thuốc nổ, hai người mau phái người tới hủy chúng đi.”

Thanh Hạm trừng mắt nói: “Đại sư huynh nói mê nói sáng cái gì thế? Việc đưa huynh đi với việc hủy thuốc nổ có gì liên quan tới nhau đâu? Hơn nữa, cho dù có ảnh hưởng đến nhau, thì ta cũng không thể nào để mặc huynh ở đây được!”

Tổng Ván Chi thờ dài nói: “Ta đã bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn từ lâu, tính ra, bây giờ ta cũng không còn là Đại sư huynh của muội nữa rồi. Hơn nữa, mấy năm nay ta vẫn không chăm sóc được cho muội, thậm chí còn làm những chuyện có lỗi với muội, chẳng lẽ muội không hận ta sao?”

Thanh Hạm nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn trừng mắt mắg Tổng Ván Chi: “Huynh là đại sư huynh của ta, vĩnh viễn là Đại sư huynh của ta, những chuyện cũ đừng nhắc đến nữa. Hơn nữa, tuy sư phụ trục xuất huynh khỏi sư môn, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho huynh. Chờ vết thương của huynh lành, ta sẽ đưa huynh về Thương Tô môn, cầu xin cho huynh, ta cũng không tin cái người bảo thủ kia sẽ không đồng ý!”

Tổng Ván Chi không nhin được, khẽ cười nói: “Sư phụ vĩnh viễn đều đáng để chúng ta tôn kính, muội gọi ông như vậy thật vô lễ quá!”

Thanh Hạm đang định phản bác, chợt nghe thấy một giọng nói già nua vang lên bên tai: “Chỉ có Ván Chi là biết tôn sư trọng đạo. Thanh Hạm, con lại dám nói bậy sau lưng vị sư à?”

Vừa nghe giọng nói kia, Thanh Hạm hơi ngẩn người, thờ dài nói: “Xem ra, thật sự không thể nói xấu sau lưng người khác. Con vừa nói có một câu là người bảo thủ thôi mà đã bị người nghe thấy rồi!” Người vừa đến, đứng là Huyền Cơ Từ.

Huyền Cơ Từ đã có ơn cứu tính mạng của Lăng Nhượng Tâm, vừa nhìn thấy ông, Lăng Nhượng Tâm vội cúi người hành lễ.

Còn Tổng Ván Chi, vừa nhìn thấy Huyền Cơ Từ, đã không nhin được, nước mắt trào lên ngập hốc mắt, cũng bất chấp mình đang bị thương nặng, định đứng lên hành lễ, lại bị Huyền Cơ Từ ngăn lại, trầm giọng nói: “Hai đồ nhi các con, tính tình sao mà khác nhau thế. Nếu Thanh Hạm có một nửa phần hiếu học, kiên định như Ván Chi, thì đã chẳng dính phải tai họa nào. Mà nếu như Ván Chi có được một nửa phần lạnh lợi thông minh của Thanh Hạm, thì cũng sẽ không bị lún sâu vào vũng bùn này không thoát ra được.”

Tổng Ván Chi nói: “Ngày đó, khi đồ nhi xuống núi, nếu như có thể hiểu thấu ẩn ý trong lời nói của sư phụ, thì cũng sẽ không gây ra hậu quả tai hại như ngày hôm nay. Mỗi một chuyện, con đều cảm thấy nhân định thắng thiên (con người có thể chiến thắng mệnh trời), mệnh của con là do con quyết định, không phải do người khác. Nhưng mà, bao nhiêu ngày nay, mỗi ngày con đều đối mặt với bóng tối u ám, đều bị nỗi đau đốn giày vò. Cuối cùng, con cũng đã nghĩ thông suốt, cái gọi là cơ duyên chẳng qua chỉ như hoa trong gương, trăng trong nước. Sự cố chấp ngày ấy, cuối cùng chỉ đổi lấy cái giá quá đau thương mà thôi!”

Huyền Cơ Từ khẽ cười nói: “Con có thể suy nghĩ kỹ càng chuyện này là tốt rồi!” Ông ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Có điều, hôm nay con đã suy nghĩ cẩn thận cũng không phải là quá muộn, tất cả còn có thể xoay chuyển được.”

Thanh Hạm đứng bên cạnh nghe hai người nói vậy, nằng lại chẳng hiểu ra sao. Tổng Ván Chi nói ngày ấy xuống núi, chẳng lẽ là lần xuất sơn đầu tiên của nàng và Tổng Ván Chi? Nếu vậy, thì huynh ấy nói đến cơ duyên là cái gì? Trước khi huynh ấy xuống núi, Huyền Cơ Từ đã nói gì với huynh ấy? Sao nàng không biết gì cả?

Nếu không phải là lần đó, thì lại là lần nào? Lần cuối cùng Tổng Ván Chi xuống núi, là vì tức giận mà đi, nàng từng nghe nói, lúc đó Huyền Cơ Từ vô cùng giận dữ với Tổng Ván Chi. Dưới tình cảnh đó, thì làm sao có thể nói đến cơ duyên này nọ được nữa?

Thanh Hạm đi đến bên cạnh Huyền Cơ Tử, tò mò hỏi: “Sư phụ, người và Đại sư huynh nói gì vậy?”

Huyền Cơ Tử khẽ phe phẩy phát trần, không để ý tới nàng, nói: “Hồng trần vạn tượng tại quân tâm, điểm điểm thanh huy vi quân lý (*). Nếu có duyên, thì tự nhiên sẽ có được, nếu đã vô duyên, đừng nên cưỡng cầu! Vãn Chi, con đã hiểu hết chưa?” Dáng vẻ của ông lúc này, nhìn rất có dáng của một vị tiên nhân.

Thật sự thì Thanh Hạm vẫn không hiểu hết được ý tứ của Huyền Cơ Tử, nhưng lại bị dáng vẻ siêu phàm thoát tục của ông làm cho giật mình. Tuy trước mặt nàng, Huyền Cơ Tử thường xuyên ra vẻ tự cao tự đại của sư phụ, nhưng xưa nay nàng căn bản không coi ông là sư phụ, còn thường ở bên ông gây rối, khiến ông dờ khóc dờ cười, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng đã làm như muốn tránh còn không kịp. Nàng thực sự không ngờ ông còn có dáng vẻ này, thật khiến cho nàng giật mình.

Tổng Vãn Chi nói: “Đệ tử đã hiểu hết rồi, chỉ muốn khẩn cầu sư phụ có thể cho con quay về sư môn!”

Huyền Cơ Tử chậm rãi nói: “Ngày đó, ta chỉ đuổi con ra khỏi sư môn, không hề nói con không còn là đệ tử của ta nữa. Nhưng chính bản thân con, từ đó tới giờ đều không hiểu thấu được ý đồ của ta khi đuổi con xuống núi.”

Tổng Vãn Chi ngẩn người một chút, rồi lập tức hiểu ra, cố gắng quỳ xuống, dập đầu ba cái với Huyền Cơ Tử nói: “Đệ tử hiểu rồi, đa tạ sư phụ đã thành toàn!”

Lần này, Huyền Cơ Tử không ngăn hấn quỳ lạy, chỉ hỏi lại: “Con thật sự đã hiểu hết rồi chứ?”

Tổng Vãn Chi nói: “Đệ tử cảm tạ ơn sư phụ dạy bảo, con đã hiểu rồi!”

Huyền Cơ Tử khẽ mỉm cười nói: “Vậy thì tốt, con hãy theo ta quay về Thương Tổ môn đi!”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Đại sư huynh, huynh hiểu gì thế? Sao ta không hiểu gì cả?”

Tổng Vãn Chi nhìn Thanh Hạm, khẽ cười nói: “Tiểu sư muội, chuyện này muội cũng không cần phải hiểu làm gì. Đại sư huynh chúc muội và Lăng đại công tử hạnh phúc đến đầu bạc răng long!”

Nhìn bộ dạng của Tổng Vãn Chi, Thanh Hạm hơi ngẩn người. Tuy bây giờ hắn đang bị trọng thương, nhưng ánh mắt lại có cảm giác siêu phàm thoát tục như Huyền Cơ Tử vậy. Trong con người vốn ngập tràn nỗi oán hận bỗng trở nên thanh thản, trong sáng, toàn thân như vừa được lột xác vậy.

Nhìn Thanh Hạm sững người, Lăng Nhược Tâm liền mỉm cười nói với Tổng Vãn Chi: “Nhược Tâm xin chúc mừng đại sư huynh!” Trước kia, hắn luôn gọi thẳng tên Tổng Vãn Chi, đến giờ mới gọi Tổng Vãn Chi là đại sư huynh theo Thanh Hạm.

Thanh Hạm khẽ nhủ mảy, lại chúc mừng, sao nàng không thấy có chuyện gì đáng để chúc mừng chứ? Nghe cách xưng hô của Lăng Nhược Tâm, nàng cũng ngỡ ngàng, thái độ của hắn đối với Tổng Vãn Chi có cần phải biến đổi lớn như vậy không?

Tổng Vãn Chi cũng mỉm cười, không đáp, chỉ rút một tờ giấy từ ngực áo ra, đưa cho Lăng Nhược Tâm nói: “Lăng đại công tử, trên tờ giấy này có viết rõ những nơi Tần Phong Ảnh đã sắp xếp thuốc nổ. Hai người mau nhanh chóng đi xử lý đi. Ta phải quay về Thương Tổ môn theo sư phụ.”

Lăng Nhược Tâm đón lấy tờ giấy kia, mở ra nhìn rồi nói: “Chuyện này Nhược Tâm sẽ xử lý. Chúc Đại sư huynh thượng lộ bình an.”

Tổng Vãn Chi khẽ cười, vỗ nhẹ lên vai Lăng Nhược Tâm nói: “Chăm sóc Thanh Hạm thật tốt. Bình thường nàng tỏ ra thông minh vậy thôi, thực ra thì nàng rất ngốc nghếch!”

Lăng Nhược Tâm cũng cười nói: “Việc này ta đã biết từ lâu, dù sao cũng đa tạ Đại sư huynh!”

Nghe ba vị đại nam nhân này đứng nói chuyện, Thanh Hạm chẳng hiểu gì, vừa nhìn thấy Huyền Cơ Tử và Tổng Vãn Chi muốn rời đi, nàng lại cuống cuống, vội kéo tay áo Huyền Cơ Tử nói: “Sư phụ, mọi người đang nói gì vậy? Sao con không hiểu gì hết?”

Huyền Cơ Tử cười nói: “Không phải bình thường con luôn tự nhận mình thông minh tuyệt đỉnh hay sao? Sao lần này lại nghe không hiểu?”

Thanh Hạm phẩy phẩy tay: “Sư phụ, người nói rõ ràng đi! Đừng hẹp hòi thế chứ!” Nếu không tìm hiểu được rõ mọi chuyện, thì nàng ngủ cũng không thấy ngon mắt!

Huyền Cơ Tử khẽ cười nói: “Nếu con thật sự muốn biết, thì sau này thường xuyên quay về Thương Tổ môn thăm sư phụ là được. Nếu sư phụ ta tâm trạng tốt, sẽ nói hết cho con nghe.”

Thanh Hạm còn đang sững sốt, Huyền Cơ Tử đã nói tiếp: “Giờ cũng không phải lúc nói chuyện phiếm. Đừng quên các con còn chuyện lớn cần làm. Thanh Hạm, còn nhớ những lời vi sư đã nói với con khi con quay về Thương Tổ môn lần trước không?”

Thanh Hạm chợt nhớ ra chuyện thuốc nổ còn chưa giải quyết xong, không khỏi kinh hãi. Lúc này nàng mới nhận ra, bây giờ thực sự không phải lúc để hỏi chuyện này. Đương nhiên là nàng cũng nhớ rõ những lời Huyền Cơ Tử đã dạy nàng, liền gật đầu.

Huyền Cơ Tử chậm rãi nói: “Con nhớ rõ là tốt rồi. Chuyện hôm nay, phải suy nghĩ cho kỹ càng.”

Thanh Hạm khẽ cắn môi nói: “Thật ra, con đã sớm suy nghĩ kỹ càng rồi!”

Lần này, lại đến lượt Lăng Nhược Tâm nghe mà không hiểu gì cả. Trong lòng hắn cũng vô cùng tò mò, Thanh Hạm suy nghĩ kỹ càng chuyện gì? Hắn lại chợt nhớ tới chuyện vừa rồi của Tống Văn Chi, nếu chuyện mà Thanh Hạm cân suy nghĩ kỹ càng cũng giống với chuyện của Tống Văn Chi, thì sẽ thành chuyện lớn rồi. Hắn hơi lo lắng, vội kéo tay Thanh Hạm, sợ Huyền Cơ Từ cũng đưa nàng đi mất.

Nhìn hành động của Lăng Nhược Tâm, Huyền Cơ Từ hiểu ngay ý hắn, ông không khỏi buồn cười, nhưng lại nghĩ, bây giờ cũng không phải lúc nói đùa, liền chậm rãi nói: “Nếu con đã nghĩ kỹ rồi, thì không thể tốt hơn được nữa.” Dứt lời, ông liền rút một bình sứ nhỏ trong ngực áo ra, đưa cho Thanh Hạm nói: “Nếu con đã suy nghĩ cẩn thận, vậy thì sau khi chuyện này chấm dứt, con hãy giao chiếc bình sứ này cho người mà con đã suy nghĩ cẩn thận đi!”

Thanh Hạm đưa tay ra nhận, hỏi: “Sư phụ, trong này là cái gì vậy?”

Huyền Cơ Từ bật cười nói: “Đến lúc đó con sẽ biết!” Trong lòng ông lại thầm mắng, cô nhóc ngốc này, đúng là vẫn dốt vô nát mà!!!

Nói dứt lời, Huyền Cơ Từ liền đỡ Tống Văn Chi dậy, đưa ra khỏi địa đạo.

Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm nhìn theo bóng Huyền Cơ Từ và Tống Văn Chi. Nàng chậm rãi nói: “Sao đột nhiên ta lại cảm thấy Đại sư huynh ta giống như tu đạo thành tiên vậy nhỉ.” Nhìn theo bóng hai người, nàng bỗng cảm thấy hơi buồn phiền. Tuy Tống Văn Chi đang bị trọng thương, nhưng nhìn bóng hắn lại có cảm giác siêu phàm thoát tục.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Đại sư huynh nàng thực sự đã tu đạo thành tiên rồi. Lần này huynh ấy theo sư phụ nàng quay về Thương Tổ môn, có lẽ sư phụ nàng sẽ truyền chức chương môn cho huynh ấy.”

Đột nhiên Thanh Hạm lại nhớ ra chuyện gì đó, kinh hãi nói: “Tuy Thương Tổ môn không cấm đoán chuyện nam cưới nữ gả, nhưng nếu là chương môn sẽ không được lấy vợ. Nếu sư phụ truyền chức chương môn cho đại sư huynh, thì sau này sư huynh sẽ không lấy vợ được! Không được, ta phải ngăn bọn họ lại!”

Lăng Nhược Tâm giữ chặt nàng lại nói: “Chẳng lẽ nàng không phát hiện ra, Đại sư huynh của nàng đã hiểu rõ mọi chuyện, cam tâm tình nguyện quay về Thương Tổ môn cùng sư phụ nàng à? Nàng vốn không thể ngăn cản họ được!”

Thanh Hạm vội kêu lên: “Nhưng nếu đại sư huynh không được cưới vợ, thì Tích Hân phải làm thế nào bây giờ?”

Vừa nghe thấy tên Tô Tích Hân, Lăng Nhược Tâm đã thấy tức giận. Nếu không phải do nàng ta, thì hắn cũng đã không khổ sở trước mặt Vô Ưu, liền buồn bực nói: “Ta nghĩ sư phụ nàng có lẽ đã sớm tính ra được Đại sư huynh nàng không có duyên phận với Tô Tích Hân, nếu không, ngày đó ông cũng không viện cớ để đuổi đại sư huynh nàng đi. Hơn nữa, nếu đại sư huynh nàng đồng ý cưới Tô Tích Hân, thì cũng đâu cần chờ tới hiện tại. Việc trước mắt bây giờ là chúng ta nên suy nghĩ cách xử lý chuyện thuộc nỏ thì hơn.”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm cũng thấy có lý, liền thở dài nói: “Trên thế gian này, chuyện khó cưỡng ép nhất có lẽ chính là duyên phận. Nếu có duyên, dù cách xa ngàn dặm cũng sẽ gặp lại, nếu vô duyên, dù nằm cùng giường cũng khó đồng tâm.”

Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng cầm tay nàng nói: “Nàng hiểu được những đạo lý này là tốt rồi.”

Tuy Thanh Hạm vẫn không biết ngày đó Huyền Cơ Từ đã nói gì với Tống Văn Chi, nhưng cuối cùng nàng cũng hiểu câu ‘nghĩ thông suốt’ của Tống Văn Chi là nói chuyện gì. Nàng nghiêng đầu nhìn Lăng Nhược Tâm, lại thấy hắn cũng đang nhìn nàng, liền khẽ mỉm cười với hắn. Trong mắt Lăng Nhược Tâm, đây là nụ cười đẹp nhất của nàng kể từ ngày hai người quen nhau đến giờ, khiến cho tim hắn bỗng đập thình thịch lên từng nhịp mạnh mẽ.

Chờ đến khi bọn họ quay về hoàng cung, thì khắp nơi đã lên đèn. Trong tay bọn họ đang cầm lệnh bài trong cung, có thể công khai ra vào. Có điều, cả hai người đều ngại quy củ trong cung phiền phức, đi bộ lại quá chậm, liền thi triển khinh công bay qua từng nóc nhà trong hoàng cung.

Trong cung bây giờ vô cùng hỗn loạn, thi thể thị vệ rải rác khắp nơi. Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm nhìn quanh một vòng, xem ra Tàn Phong Ảnh đã chủ tâm muốn giết người. Không biết Tàn Phong Dương bây giờ thế nào, liệu có chịu khuất phục Tàn Phong Ảnh hay không.

Thanh Hạm lại nghĩ, nếu Tàn Phong Dương đã khuất phục Tàn Phong Ảnh, thì đám thị vệ này cũng sẽ không chết, mà người chết chính là hắn mới phải. Với tính cách của Tàn Phong Ảnh, một khi lên được ngôi vị hoàng đế, hắn ta ắt sẽ không thể để cho Tàn Phong Dương tồn tại trên đời.

Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm vội vàng lao tới tầm cung Tàn Phong Dương, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, xung quanh bốn phía đều có vệ sĩ mặc áo giáp đứng gác...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Đòi đòi kiếp kiếp (Đại kết cục)

Vừa nhìn thấy tình hình này, Lăng Nhược Tâm biết ngay Tần Phong Dương đang ở bên trong. Có điều, xung quanh tấm cung có quá nhiều thị vệ mặc giáp đen, nếu cố tình xông vào e sẽ không ổn.

Thanh Hạm hỏi: “Phải làm sao bây giờ?”

Lăng Nhược Tâm thở dài nói: “Nơi này tuy rất gần tấm cung, nhưng lại quá nhiều thị vệ, nếu đánh động đám thị vệ này, chỉ e sẽ càng khiến nhiều thị vệ nữa kéo tới theo. Cho nên, hiện giờ chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức mạnh được.”

Thanh Hạm trừng mắt lườm hắn một cái nói: “Ta biết là chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức mạnh. Nhưng vấn đề là nên dùng trí thế nào trong tình hình này đây?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Nếu ta nghĩ ra thì đã không cần ở đây mà sầu não. Ta nghĩ, tình hình hiện tại, dùng độc là tốt nhất. Nhưng lúc này thì biết đi đâu tìm độc được đánh ngất người ta bây giờ chứ?”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm khẽ mỉm cười, nàng phát hiện ra, chỉ cần nàng ở bên cạnh Lăng Nhược Tâm, nàng sẽ phát sinh cảm giác muốn ý lại hắn, để hắn nghĩ cách. Thật ra, việc này nàng cũng đã dự đoán được rồi, liền rút một gói vải từ trong ngực áo, cẩn thận mở ra, bên trong đầy bột phấn gì đó màu trắng.

Lăng Nhược Tâm nhú mày hỏi: “Cái gì đây?”

Thanh Hạm đáp: “Đây là loại độc được khiến người ta chỉ ngủ qua là ngất!” Trong giọng nói của nàng còn có vài phần dương dương tự đắc.

Lăng Nhược Tâm cũng phì cười hỏi: “Liệu có hiệu nghiệm không? Nàng lấy đâu ra thế?”

Thanh Hạm ném cho Lăng Nhược Tâm một ánh mắt khinh thường, nói: “Chàng có muốn thử trước một chút, xem có hiệu nghiệm hay không không?”

Lăng Nhược Tâm vội vàng phẩy tay nói: “Không cần, nàng nói hiệu nghiệm thì là hiệu nghiệm. Ta tin nàng.” Hắn biết trên người nàng có rất nhiều thứ kỳ quái này nọ, nhưng cũng rất hữu dụng. Thử thì thôi đi, lỡ mà có không hiệu nghiệm, thì với khinh công của bọn họ, dù không cứu được Tần Phong Dương, cũng có thể trốn thoát được.

Thanh Hạm mỉm cười, chia chỗ bột phấn kia thành hai phần, mỗi người cầm một nửa. Nàng lại xé hai miếng vải, bịt mũi, miệng của hai người lại đỡ phải hít nhầm phải bột phấn kia.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người thi triển khinh công nhảy xuống trước mặt đám thị vệ kia, tung bột phấn ra. Đám thị vệ nhìn thấy có người đến, vừa kịp phản ứng, định kêu lên hoặc rút binh khí ra, thì đã ‘loạt xoạt’ ngã hết xuống đất.

Chỉ một lát sau, toàn bộ đám thị vệ đều ngã xuống đất. Thanh Hạm cũng không ngờ thuốc này lại lợi hại như thế, khiến nàng vô cùng đắc ý. Bột phấn này là của Tổng Ván Chi đưa cho nàng năm năm trước. Lúc ấy, hắn lo nàng sẽ lại gặp nguy hiểm, liền đưa cho nàng một ít bột phấn phòng thân. Nàng vẫn không để ý tới, nhưng thời gian này nhiều biến cố, hơn nữa, nàng cũng rất nhớ Tổng Ván Chi, nên mới đem theo bên người, không ngờ hôm nay lại có chỗ dùng tới.

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhược Tâm nhìn thấy loại độc được lợi hại như vậy, hắn tròn mắt há hốc mồm. May mà vừa rồi hắn không thử, nếu không, bây giờ e cũng nằm bất tỉnh trên đất rồi.

Thanh Hạm kéo tay áo hắn, hắn mới chợt bừng tỉnh, khen ngợi: “Thuốc mê này lợi hại quá.”

Mặt Thanh Hạm đầy vẻ đắc ý nói: “Giờ chàng đã biết lợi hại chưa? Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để khen ta. Chúng ta nên nghĩ cách vào trong thì hơn.”

Lăng Nhược Tâm khẽ gật đầu, hai người đến tấm cung này nhiều lần nên cũng khá quen đường. Hai người nhẹ nhàng nhảy lên lầu các, sau đó ẩn người treo trên xà nhà, vừa vận nhìn được toàn bộ tình hình trong tấm cung.

Trong tấm cung đèn đuốc sáng trưng, Thanh Hạm nhìn thấy Tần Phong Dương đang nằm trên ghế lớn, còn Tần Phong Ảnh đắc ý ngồi đối diện hắn. Mặt Niệm Du đầy lo lắng ngồi cạnh Tần Phong Dương, trong đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ hoảng sợ.

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Sự kiên nhẫn của ta có giới hạn. Tốt nhất là ngươi nên nhanh chóng quyết định đi. Nếu không, hậu quả sẽ khiến ngươi hối hận cả đời đây!”

Tần Phong Dương khẽ ho nhẹ, sau đó gằn từng tiếng một: “Hối hận à? Điều khiến trầm hối hận nhất trong cuộc đời này, đó là có một người ca ca như ngươi, lại dám dùng bệnh tình của mẫu hậu để dụ trảm xuất cung. Có điều, cũng phải thôi, năm đó, ngay cả phụ hoàng ngươi cũng dám giết, thì làm sao có thể bận tâm đến bệnh tình của mẫu hậu chứ. Có điều, ta vẫn không thể hiểu được, làm thế nào mà ngươi có thể làm những chuyện này chứ?”

Tần Phong Ảnh cười ha hả nói: “Năm đó, nếu không phải tại mẹ con các ngươi buông lời gièm pha bên tai phụ hoàng, thì làm sao ông có thể xuất hiện ý nghĩ muốn phế bỏ ta? Ta chỉ ước các ngươi chết thật nhanh thôi. Không ngờ dùng bệnh tình của bà ta cũng dụ được ngươi ra ngoài, ta không biết nên nói ngươi hiểu thuận hay nên nói ngươi ngược ngốc thế này?”

Tần Phong Dương ho khan, không để ý tới hắn ta. Tần Phong Ảnh lại nói tiếp: “Còn nữa, sau này không cho phép ngươi tự xưng là trẫm! Giang sơn này sắp không còn là của ngươi nữa rồi!”

Tần Phong Dương cười lạnh nói: “Giang sơn thuộc về ai, không phải do ngươi quyết định, cũng không phải do trẫm quyết định, mà là do sinh linh trong thiên hạ định đoạt. Một con người âm u, nham hiểm, độc ác như ngươi, căn bản không xứng làm hoàng đế! Hơn nữa, nếu hôm nay ngươi có thể giết trẫm thì đã động thủ từ lâu rồi, đâu cần phải đứng đây nói những lời vô nghĩa?”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “Ngươi mở miệng ra là nói ta nham hiểm độc ác, thật ra, chính ngươi cũng đâu hơn gì ta. Treo câu nhân nghĩa đạo đức trên cửa miệng, nhưng cuối cùng không phải ngươi cũng giống ta sao? Vì ngôi vị hoàng đế của mình mà có thể bỏ qua dân chúng của mình không thèm quan tâm! Tần Phong Dương, ngươi có tin rằng bây giờ ta chỉ cần đốt một cây pháo hoa, thì toàn bộ thành Phượng Tiềm sẽ trở thành một vùng hoang phế hay không? Ngươi lừa ta từ chùa Chiêu Dương quay về hoàng cung này, đơn giản chỉ vì muốn kéo dài thời gian mà thôi. Nhưng mà, ngươi có biết không, dù ngươi có kéo dài thế nào, cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu.”

Sắc mặt Tần Phong Dương hơi biến đổi, nói: “Ngươi nói nhiều như vậy, làm nhiều chuyện như vậy, không phải là vì muốn đoạt lấy ngai vàng hay sao? Sao phải vất vả hủy cả thành Phượng Tiềm?”

Niệm Du ngồi bên cạnh nói: “Tần Phong Ảnh, ngươi làm như vậy, sớm muộn gì cũng bị trời phạt!”

Tần Phong Ảnh vung tay tung một chưởng về phía Niệm Du, thân thể Niệm Du yếu đuối, bị một chưởng của hắn khiến cho choáng váng đầu óc. Hắn lạnh lùng nói: “Con tiện nhân nhà ngươi, ăn cây táo, rào cây sung. Món nợ này ta còn chưa tính với ngươi đâu. Để ta xử lý Tần Phong Dương trước rồi sẽ xử lý tới ngươi!” Dứt lời, hắn lại nói với Tần Phong Ảnh: “Ta cũng đã nói với ngươi rồi. Muốn ta không hủy thành cũng được thôi. Chỉ cần ngươi giao ngọc tì ra đây, ta sẽ buông tha cho họ!”

Tần Phong Dương nhẹ đỡ Niệm Du lên, lạnh lùng nói với Tần Phong Ảnh: “Nếu ta giao ngọc tì cho ngươi, chỉ e thiên hạ sẽ càng loạn hơn nữa! Ngươi đừng mơ mộng hão huyền!”

Tần Phong Ảnh cười ha ha nói: “E rằng mọi chuyện cũng không phải do ngươi có muốn hay không mà được! Trời đã tối rồi, lúc này nhìn pháo hoa cũng sẽ rất dễ dàng. Ngay bây giờ, ta sẽ châm cây pháo hoa đầu tiên, cho ngươi cảm nhận được cảm giác trời đất sụp đổ là thế nào!”

Tần Phong Dương oán hận nói: “Ngươi thật hèn hạ!” Đến lúc này, hắn mới hiểu được vì sao ban ngày Tần Phong Ảnh lại không giết hắn. Đó là vì giữa ban ngày sẽ không nhìn rõ được pháo hoa, phải chờ đến tối mới thấy rõ được. Hắn còn đang nghĩ, sao đột nhiên Tần Phong Ảnh lại tốt bụng như vậy, có thể cho hắn sống đến bây giờ, hóa ra là vì muốn uy hiếp hắn.

Tần Phong Ảnh lạnh lùng nói: “Nói thẳng ra, chúng ta cũng như nhau cả thôi!” Dứt lời, hắn đứng dậy định đốt pháo hoa.

Đúng lúc này, một cơn gió thổi vào, đèn trong tầm cung lay động một chút rồi vụt tắt. Tần Phong Ảnh hơi kinh hãi, cơn gió này thật kỳ quái, nhưng hắn cũng bất chấp hết, bên ngoài có nhiều thị vệ canh giữ như vậy, hắn có gì phải e ngại chứ. Tần Phong Ảnh đưa tay kéo cửa, có điều, cánh cửa kia làm thế nào cũng không kéo ra được.

Tần Phong Dương kinh hãi, quát: “Người đâu!” Ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh, không ai trả lời hắn, trong điện tối om.

Nhìn tình hình này, Tần Phong Dương cũng hơi hoảng, hắn đảo mắt rồi trầm giọng nói: “Tần Phong Ảnh, có lẽ ngươi làm quá nhiều việc xấu, nên những người bị ngươi hại chết đến tìm ngươi đòi mạng đây!”

Hắn vừa dứt lời, một bóng trắng nhẹ nhàng bay từ trên xà nhà xuống. Một tia sáng yếu ớt chiếu vào bóng người kia, loáng thoáng có thể nhìn thấy bộ dạng của bóng trắng đó. Sắc mặt của bóng trắng đó tái nhợt, hai hốc mắt đen thui, nhìn không rõ ánh mắt, môi lại dính đỏ máu tanh, mái tóc đen dài xòa xuống, che khuất nửa khuôn mặt hắn.

Vừa nhìn thấy bóng trắng kia, Tần Phong Dương không khỏi kinh hãi, Niệm Du cũng vô cùng hoảng sợ, liền lao thẳng vào lòng hắn.

Giọng Tần Phong Ảnh run lên nói: “Lăng Nhục Tâm, không phải ngươi đã chết từ lâu rồi sao? Đừng có ở đây giả thần giả quỷ!”

Bóng trắng kia nói: “Đúng vậy, ta đã chết lâu rồi, là bị ngươi hại chết! Ngươi có biết không, ta chết rất thảm, sau khi bị ngã xuống đáy vực, thì một mảnh xương cũng không còn. Diêm vương nói sát khí trên người ta quá nặng, không thể đầu thai chuyển kiếp. Mấy năm nay, ta luôn tìm ngươi để báo thù, rốt cuộc hôm nay ta cũng tìm được ngươi, ha ha ha!” Tiếng cười kia vô cùng trầm thấp khiến người ta khủng hoảng.

Nghe mấy lời của bóng trắng kia, Tần Phong Ảnh cũng nhìn kỹ lại, quả thực nhìn hắn rất giống Lăng Nhục Tâm. Nghĩ tới nhân quả tuần hoàn, trong lòng hắn ta lại thấy hơi sợ hãi, nhưng vẫn cố tình khiêu khích nói: “Ngày ấy rõ ràng Tần Phong Dương hại chết ngươi! Ngươi tìm sai người rồi!”

Bóng trắng kia nói: “Tìm sai người à! Tần Phong Ảnh, ngươi đừng cho rằng ta chết rồi thì sẽ hờ hờ đi. Chuyện ngày đó, ta vẫn còn nhớ rõ một một! Nếu không phải ngươi sai Hứa Chí Kiệt đến ám sát ta, thì sao ta lại trúng độc, sao ta lại chết?!”

Tần Phong Ảnh vô cùng kinh hãi. Hắn ta vốn không hề nghĩ ngợi gì về cái chết của Lăng Nhục Tâm, nên càng thêm hoảng hốt, quát: “Lăng Nhục Tâm, ta không cần biết ngươi là người hay là ma, nhưng hôm nay ta cũng không sợ ngươi đâu!” Dứt lời, hắn liền xoay bội kiếm trong tay, đâm thẳng về phía bóng trắng kia.

Có điều, kiếm của hắn còn chưa đâm tới nơi, thì bóng trắng kia đã biến mất. Tần Phong Ảnh khẽ thở phào một hơi, nhưng còn chưa kịp hoàn hồn, thì giọng nói kia lại vang lên sau lưng hắn: “Ngươi nói ngươi không sợ ta, nhưng ta lại càng không sợ ngươi. Hôm nay, chúng ta cũng nhau tính toán nợ nần

đi!”

Tần Phong Ảnh quay đầu lại, thấy ngay bóng trắng kia không biết đã ở cách lưng hắn chưa tới một trượng từ bao giờ. Hắn ta vô cùng hoảng hốt, mồ hôi lạnh vã ra như tắm. Bình thường hắn ta tự cho mình là không sợ trời, không sợ đất, nhưng lúc này giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Lăng Nhược Tâm, hôm nay ngươi bỏ qua cho ta đi! Ngày mai ta sẽ đốt thật nhiều tiền giấy cho ngươi, sẽ làm lễ cúng bái cho ngươi, xin Diêm Vương cho ngươi đầu thai chuyển kiếp!”

Bóng trắng kia lại nói: “Tiền à? Ta không ham hồ gì. Làm lễ cúng bái à? Thôi đi, sự khổ sở ta phải chịu suốt mấy năm qua, chẳng lẽ chỉ một lần lễ lạt cúng bái mà giải quyết được sao?”

Răng Tần Phong Ảnh đập vào nhau cảm cập, nói: “Vậy rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Bóng trắng kia nói: “Ta chẳng muốn gì cả, chỉ cần mạng ngươi thôi!” Dứt lời, bóng trắng kia lại lao về phía hắn ta.

Tần Phong Ảnh vùng kiếm lên, bóng trắng lại biến mất, rồi lại hiện ra ở chỗ khác.

Tần Phong Dương ngồi bên kia nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng nảy lên nghi ngờ, hắn thầm nghĩ: “Rõ ràng Lăng Nhược Tâm không chết, sao lại biến thành ma đến đòi mạng Tần Phong Ảnh? Trong chuyện này rốt cuộc còn có ẩn tình gì?”

Tần Phong Dương cũng không kịp nghĩ nhiều, liền lên tiếng: “Tần Phong Ảnh, ngươi làm quá nhiều chuyện xấu, rốt cuộc hôm nay cũng bị báo ứng rồi!” Hắn vừa nói, vừa khê ho khan. Trong phòng vốn nặng âm khí, giờ nghe hắn ho khan lại càng trở nên u ám hơn.

Lúc này Tần Phong Ảnh đã không còn giữ được vẻ oai phong như lúc đầu nữa, chỉ điên cuồng vùng kiếm chém lung tung.

Tần Phong Dương lại nói tiếp: “Bình thường ngươi không coi mạng người khác ra gì, chỉ nghĩ mạng của mình quan trọng, mạng người khác không đáng giá. Chuyện hôm nay sẽ khiến ngươi hiểu rõ, mạng của người khác cũng đáng giá như mạng ngươi. Nếu ngươi giết người, thì nợ máu tất cũng phải trả bằng máu!”

Tần Phong Ảnh quát lên: “Tần Phong Dương, nếu hôm nay ta chết, nhất định cũng phải kéo ngươi chết cùng ta!” Dứt lời, hắn rút kiếm đâm về phía Tần Phong Dương.

Tần Phong Dương không ngờ hắn sẽ hành động như vậy, trong lòng chợt thấy kinh hãi. Hắn có bệnh trong người, hành động cũng không nhanh nhẹn, đành phải ôm Niệm Du lăn xuống dưới ghế, khó khăn lắm mới tránh thoát được nhát kiếm kia.

Tần Phong Ảnh đang định đâm tiếp, thì một cơn gió ập tới, một bàn tay khê chạm lên vai hắn ta. Hắn ta quay đầu, nhìn thấy ngay một gương mặt tái nhợt, miệng đầy máu tanh, hốc mắt đen thui, khiến hắn hoảng loạn, tim thót lên tận cổ, kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Lúc này, đèn được thắp lại, Thanh Hạm cầm một cây nến đi tới, nhẹ đặt tay lên mũi, thăm dò hơi thở của Tần Phong Ảnh, rồi cực kỳ khinh bỉ nói: “Ta còn nghĩ hắn không sợ trời không sợ đất chứ. Không ngờ gan lại bé như thế, mới có vậy mà đã bị hù chết rồi. Chơi chẳng vui chút nào hết!”

Bóng trắng kia nói: “Bình thường hắn làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, luôn chột dạ, lo lắng. Hôm nay phải nhận kết cục này, đúng là đáng đời!” Giọng nói khôi phục lại vẻ trong trẻo như bình thường, không phải Lăng Nhược Tâm thì là ai?

Thanh Hạm vừa cười vừa nói: “Vi hắn chột dạ nên mới bị hù chết được chứ. Có điều, không ngờ chàng giả dạng thế này, cũng dọa người thật đấy.” Dứt lời, nàng dùng tay lau hết bụi đất trên mặt cho hắn. Nhưng hành động này của nàng, lại khiến màu đen của bụi đất và đỏ của máu trên mặt Lăng Nhược Tâm bị trộn lẫn vào nhau, khiến khuôn mặt hắn hiện giờ, thật không thể nhìn được.

Vừa thấy đúng là bọn họ giả ma giả quỷ, Tần Phong Dương không khỏi thở phào một hơi nói: “Ta đang nghĩ trên đời này làm sao lại có ma quỷ, thì ra đúng là hai người đóng giả.” Khi Lăng Nhược Tâm vừa xuất hiện, chính hắn cũng vô cùng sợ hãi, nhưng càng về sau hắn càng thấy kỳ quái.

Thanh Hạm khê cười nói: “Thật ra cũng không phải là đóng giả gì cả. Chỉ là, nếu con người ta làm quá nhiều chuyện xấu, thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy lo sợ thôi! Suy cho cùng, thì Tần Phong Ảnh là chết chính vì bóng ma trong lòng hắn, chứ không phải do chúng ta giả ma giả quỷ. Hoàng thượng, ngươi nói có đúng không?” Dứt lời, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng về phía Tần Phong Dương.

Tần Phong Dương ngượng ngùng cười, không đáp.

Thì ra, sau khi Thanh Hạm và Lăng Nhược Tâm nhảy lên xà nhà, nhìn thấy tình hình bên trong, Thanh Hạm chợt nhớ tới ý nghĩ đã từng thoáng xuất hiện trong đầu. Không phải Tần Phong Ảnh nói không sợ trời không sợ đất sao? Nàng thật sự muốn nhìn xem, hắn không sợ thật, hay giả vờ không sợ đây. Lăng Nhược Tâm đã từng bị hắn hại, hắn lại hoàn toàn tin tưởng rằng Lăng Nhược Tâm đã chết, nên nàng liền dùng thiên lý truyền âm, nói với Lăng Nhược Tâm kế hoạch của nàng. Ban đầu, Lăng Nhược Tâm vốn không đồng ý, nàng liền rút bao bột phấn trắng trong ngực áo ra uy hiếp hắn. Nếu hắn không đồng ý, nàng sẽ đánh thuốc mê hắn rồi ném vào chuồng heo. Lăng Nhược Tâm không còn cách nào khác, đành phải đồng ý phối hợp với nàng.

Vì thế, không biết nàng lấy đâu ra một ít bột mì và muối than, bôi trắng mặt hắn, tô đen mắt hắn, lại dùng một ít son, bôi cho môi hắn đỏ chót, xõa tóc hắn ra. May mà bình thường Lăng Nhược Tâm vốn thích mặc đồ trắng, nên nàng cũng đỡ phải đi tìm y phục linh tinh.

Cũng không biết nàng tìm đâu ra một chiếc gương đồng rất lớn, đêm nay lại đúng đêm trăng tròn, nàng nhờ Lăng Nhược Tâm dùng châm tắt hết đèn trong cung đi, rồi dùng gương đồng phản xạ ánh trăng chiếu vào người Lăng Nhược Tâm, vì thế mới xuất hiện một màn vô cùng kinh khủng vừa rồi.

Nhìn đáng vẻ của Lăng Nhược Tâm, trong lòng Niệm Du vẫn hơi sợ hãi, dựa sát vào người Tần Phong Dương. May mà Thanh Hạm đã đốt hết nến trong cung lên, nên trong tầm cung lúc này sáng rực rỡ đến dị thường.

Lăng Nhược Tâm nhìn Tần Phong Dương nói: “Sinh thời không làm chuyện thẹn với lòng mình, thì nửa đêm không sợ ma gõ cửa. Ta nghĩ, hẳn là Hoàng thượng cũng hiểu mấy lời này. Chuyện của Tần Phong Ảnh hôm nay chính là ví dụ rõ ràng nhất.”

Tần Phong Dương khẽ cười nói: “Con người sống trên đời, sao có thể chưa từng làm một vài chuyện trái với lương tâm?” Ánh mắt hắn sâu thẳm, hỏi ngược lại: “Tần Phong Ảnh chết rồi, không phải bây giờ ngươi định đối phó với ta chứ?”

Trong mắt Lăng Nhược Tâm thoáng hiện lên tia sát khí, nhưng lại lập tức biến mất, ôn hòa nói: “Hôm nay Hoàng thượng đã được chứng kiến thủ đoạn của chúng ta. Chúng ta có thể giết được Tần Phong Ảnh, đương nhiên cũng có thể giết được ngươi. Nếu tính toán kỹ càng nợ nần năm đó, thì hôm nay dù ngươi có mười cái mạng cũng không đủ chết!”

Nghe hắn nói vậy, Tần Phong Dương cũng khẽ cười nói: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Lăng Nhược Tâm gần từng chữ một: “Không phải chúng ta muốn thế nào. Mà là Hoàng thượng ngươi muốn thế nào!” Hắn nhìn thẳng vào mắt Tần Phong Dương nói: “Chúng ta ở ở bên cạnh chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của ngươi. Nếu sau này ngươi tàn bạo, giết hại người vô tội, thì kết cục của Tần Phong Ảnh cũng chính là kết cục của ngươi!”

Tần Phong Dương thờ dãi nói: “Hiện giờ ta còn có thể làm gì chứ. Với sức khỏe của ta, còn chưa biết có thể sống được qua mùa đông này hay không...”

Thanh Hạm lấy chiếc bình sứ mà Huyền Cơ Tử đưa cho nàng ra, nói: “Cho ngươi! Có nó, không dám nói ngươi có thể sống thêm vài chục năm, nhưng ít nhất muốn sống qua mùa đông này thì không thành vấn đề gì.”

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Huyền Cơ Tử lại đưa chiếc bình sứ này cho nàng. Ông già này, rõ ràng đã tính toán hết mọi chuyện rồi. Vừa rồi nàng đã mở chiếc bình kia ra ngửi thử, ngay cả ngọc linh đan bảo bối quý giá nhất mà ông già cũng dám đưa ra, thì nàng còn nói gì được nữa chứ?

Tuy nàng không dám nói viên ngọc linh đan kia có tác dụng khai tử hoàn sinh, nhưng ít ra cũng có thể trị được bách bệnh. Hiện giờ Tần Phong Dương đã không còn vướng mắc gì nữa, chỉ là có bệnh trong người thôi, nên viên ngọc linh đan này chắc chắn có thể trị được hết bệnh tật của hắn.

Trong mắt Tần Phong Dương thoáng ánh lên tia hy vọng, đón chiếc bình trong tay Thanh Hạm, hỏi: “Nàng không hận ta sao?”

Thanh Hạm cười nói: “Hận à? Từ năm năm trước ta đã không còn hận ngươi nữa rồi. Suy cho cùng, thì ngươi cũng không sai, ta cũng không sai. Chỉ có duyên phận là sai lầm thôi.” Nàng dừng lại một chút, rồi chậm rãi nói tiếp: “Có thể yêu một người, đáng yêu hơn hận rất nhiều. Bây giờ trong lòng ta đang tràn ngập tình yêu, làm sao còn nghĩ tới chuyện hận thù nữa! Có điều, ngươi cũng nên nhớ cho rõ, mạng của ngươi là của chúng ta. Nếu ngươi vẫn giống như trước kia, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể đến đòi lại.”

Nghe nàng nói vậy, Lăng Nhược Tâm nhẹ nhàng kéo tay nàng qua, trong mắt đầy ý cười. Đúng vậy, có gì đáng để hận thù nữa chứ, người mình yêu đang ở ngay bên mình, trong lòng tràn ngập tình yêu, sao còn có chỗ để chứa hận thù?

Một năm sau.

Khắp nước Phụng Dẫn là cảnh tượng sinh khí bừng bừng. Đất nước vốn hơi điêu tàn, dưới sự thống trị của Tần Phong Dương cũng đã khôi phục lại sinh khí. Một năm nay, hắn chăm lo việc nước, quyết đoán chinh đồn triều chính, những triều thần nào cố ý trái nghịch với hắn, cần trục xuất thì trục xuất, cần lưu đầy thì lưu đầy. Hắn giữ lại những thân tử tận tâm tận lực phụ tá hắn, chinh đồn quốc gia phồn vinh hơn bao giờ hết.

Cũng vào một năm trước, có người lại bắt đầu tu sửa phòng ốc ở đông tàn tích của Huyền Thái sơn trang. Đến mùa thu năm nay, tất cả phòng ốc đã được sửa sang xong, xung quanh đầy hoa tươi bốn mùa, cũng có không ít cây xanh lớn, tuy trồng chưa được lâu, nhưng cũng đầy sức sống, khắp nơi đều ngập tràn vẻ tươi sáng, vui vẻ.

Ngày mùng tám tháng mười, trời vào thu, trong trang viên vừa được sửa chữa đó ồn ào tiếng người, xung quanh treo đầy đèn lồng đỏ, trên con đường chính cũng trải thảm đỏ thẫm, cao cao bên trên cửa sơn trang có treo chữ hi đỏ thẫm, biển hiệu cũng dùng chữ vàng để viết bốn chữ: “Đồng tâm sơn trang”.

Từ sáng sớm, Thanh Sơn và Lạc Thành đã đứng ra sắp xếp mọi chuyện, ngay cả miếng nước cũng chưa kịp uống. Khách được mời đến bữa tiệc lần này cũng đều là những danh thương lớn trong thành Tâm An. Trang chủ đã từng dặn dò hắn, nhân cơ hội thành thân lần này, phải cố gắng lấy lại thanh danh của Huyền Thái sơn trang, nên việc này hắn cũng không dám lơ là.

Thanh Hạm ngồi trong tân phòng phía tây, bên ngoài vô cùng náo nhiệt, nhưng nàng ngồi trong này lại cực kỳ nhàm chán. Nàng cực kỳ bất nhã, ngáp một cái thật to, trên mặt đất đầy hạt và vỏ trái cây. Khăn tân nương đã bị nàng kéo xuống từ lâu, không biết ném đi đâu rồi, mũ phượng cũng đã bị nàng cởi xuống, đặt trên bàn. Hai cây nến long phượng đỏ thẫm trong phòng, càng ngày càng cháy mạnh...

Lần này, xem như Thanh Hạm đã hiểu được cảm giác của Lăng Nhược Tâm khi ngày đó phải ngồi chờ nàng trong tân phòng. Nhàm chán, thật quá nhàm chán! Khó chịu, thật sự rất khó chịu!

Mặt nàng bị bà mối trát một lớp phấn dày thật là dày, khiến cho nàng cảm thấy mình y như quái vật. Bộ hi phục đồ thẩm mặc trên người khó chịu muốn chết đi được. Cách ăn mặc kiểu nữ nhân này khiến cho nàng cảm thấy không thích ứng kịp. Hai mươi hai năm nàng mặc nam trang, bây giờ đột ngột thay nữ trang, nhìn vào gương đồng, nàng vẫn có cảm giác cô gái mỳ liễu mắt to kia không phải là nàng.

Thanh Hạm thở dài thật dài, lại thăm lòi Lăng Nhục Tâm ra mắng. Nếu không phải do hấn bày kế, thì bây giờ nàng cũng không cần phải nhàm chán ngồi ở đây.

Nàng còn nhớ, một tháng trước, nàng và Lăng Nhục Tâm cùng đi ngắm hoa cúc. Cây hoa cúc đó còn chưa nở hoa, mảnh mai yếu ớt đứng trong gió. Lúc đó, nàng nhủ thầm nói: “Cây hoa cúc này thì có gì đẹp đâu. Còn chưa nở nữa chứ, xanh xanh thô thô, khó coi quá đi mất. Chẳng cũng nhàm chán thật đấy, tự dưng lại kéo ta ra ngắm hoa cúc.”

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Hoa chưa nở thì luôn thế này mà. Nếu chờ nó nở rộ ra, thì sẽ là cảnh tượng đẹp nhất thế gian này.”

Thanh Hạm thuận miệng nói: “Đợi hoa nở thì phải hơn một tháng nữa, ta cũng không có kiên nhẫn ngồi chờ chúng nở hoa. Hơn nữa, Vô Ưu còn đang đợi ta đến đón con bé nữa.” Lúc ấy, Vô Ưu theo Lăng Ngọc Song và Đoàn Lạc Trần cùng ở lại Thương Tổ môn, Thanh Hạm nhớ con bé vô cùng.

Ánh mắt Lăng Nhục Tâm hơi lóe lên, nói: “Đóa hoa này cũng chỉ khoảng 3 ngày nữa là nở rồi, đợi thêm vài ngày có sao đâu.”

Thanh Hạm thì không nghĩ vậy: “Chàng coi ta là đồ ngốc à? Nụ hoa chỉ mới bé chùng này, nếu muốn nở hoa, ít nhất cũng phải một tháng nữa. Làm sao có thể ba ngày sau sẽ nở được?” Tuy nàng không quá thích chăm sóc hoa, nhưng dù thế nào, nàng cũng vẫn là nữ tử, vẫn thích hoa. Tuy chưa từng chăm sóc hoa bao giờ, nhưng khi còn ở Thương Tổ môn, đầu thu hàng năm nàng đều có thể nhìn thấy hoa cúc nở vàng khắp nơi, mà bây giờ chỉ mới gần cuối hè.

Trong đôi mắt sâu như nước hồ của Lăng Nhục Tâm thoáng hiện lên vẻ tính kế nói: “Chi bằng chúng ta đánh cược đi, cược hoa này sẽ nở trong vòng ba ngày. Sao hả?”

Thanh Hạm liếc nhìn hấn nói: “Vụ cá cược này có gì hay đâu mà cược. Chàng thua chắc rồi còn gì.” Nói vậy, nhưng nàng cũng rất tò mò, Lăng Nhục Tâm không phải người thích cá cược, hôm nay lại kiên quyết đưa nàng tới đây, còn muốn đánh cược với nàng nữa, e rằng có âm mưu khác, còn lâu nàng mới sa vào bẫy của hấn.

Lăng Nhục Tâm cười nói: “Có phải nàng cảm thấy trong chuyện này có âm mưu gì, nên mới không dám cược với ta không?”

Phép khích tướng vẫn rất hữu dụng đối với nàng. Quả nhiên, nàng nói ngay: “Tiểu xảo này của chàng có bao giờ lừa được ta chứ. Ta chỉ đang nghĩ, rõ ràng chàng thua chắc rồi, vì sao còn muốn đánh cược với ta thôi.”

Lăng Nhục Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Hoa sẽ không vì bất cứ cái gì khác mà nở, chỉ có thời điểm phù hợp mà thôi. Không ai có thể bắt nó nở được. Ta với nàng chỉ đang cược xem vận may của ai tốt hơn thôi mà. Sao hả? Nàng không dám à?”

Thanh Hạm biết nếu kỳ nở hoa chưa tới, thì dù thế nào hoa cũng sẽ không nở, lập tức nhìn hấn nói: “Cược thì cược, ai sợ ai chứ! Nhưng chàng muốn cược gì?”

Lăng Nhục Tâm nói: “Vậy cược là, nếu nàng thua, thì từ nay về sau phải quay lại mặc nữ trang, dùng thân phận nữ tử để thành thân lại với ta một lần nữa.”

Thanh Hạm nhìn Lăng Nhục Tâm từ trên xuống dưới một lần, nhìn thấy trong mắt hấn có vẻ tính kế rất rõ rệt. Suốt một thời gian vừa rồi, hấn luôn tìm mọi cách để thuyết phục nàng đổi lại mặc nữ trang, rồi thành thân lại với hấn, nhưng luôn bị nàng cự tuyệt. Bây giờ nhắc đến chuyện này, e là không đơn giản như vậy, nhưng nghĩ đến chuyện kỳ nở hoa không phải thứ mà hấn có thể không chế được, nên nàng liền thuận miệng nói: “Nếu chàng thua thì sao?”

Lăng Nhục Tâm sờ mũi nói: “Nếu ta thua, sau này sẽ mặc nữ trang, cả đời làm ‘nương tử’ của nàng là được rồi.”

Hai mắt Thanh Hạm sáng rực lên, món cược này quả thực rất hấp dẫn. Suốt thời gian vừa rồi, nàng vẫn muốn bắt hấn quay lại mặc nữ trang, nhưng hấn sống chết không chịu đồng ý. Vì chuyện này mà hai người âm ỉ không ít lần.

Thanh Hạm cắn răng nói: “Được! Quyết định vậy đi!”

Có điều, cảnh tượng ba ngày sau lại khiến Thanh Hạm sững sờ. Nàng vĩnh viễn không thể quên được cảnh tượng hoa cúc nở khắp vườn đó, từng đóa hoa vừa kiêu diễm, vừa tươi đẹp, hương hoa như bao lấy nàng. Lăng Nhục Tâm kéo tay nàng đi tới một chân núi, ở đó có một hàng chữ được xếp bằng cánh hoa, viết: “Thanh Hạm, ta yêu nàng!”

Thanh Hạm nhìn chằm chằm Lăng Nhục Tâm một lúc lâu rồi nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Lăng Nhục Tâm nghiêm trang đáp: “Nàng không cần quan tâm là có chuyện gì xảy ra, chấp nhận cược thì phải chấp nhận thua. Một tháng nữa chúng ta sẽ thành thân.”

Thanh Hạm khẽ cắn môi nói: “Ta thua rồi, nhưng mà ta cũng phải biết được nguyên nhân ta thua chứ.”

Trong mắt Lăng Nhục Tâm đầy sự vui vẻ và đắc ý nói: “Nguyên nhân nàng thua là vì ta yêu nàng! Ta dùng tình yêu của mình cảm động những bông hoa cúc này, nên chúng mới nở hoa đấy!”

Bây giờ nghĩ lại, Thanh Hạm vẫn còn thấy hối hận, lúc ấy nàng không nên đánh cược với hắn, cũng không nên tin vào lời ngon tiếng ngọt của hắn. Khi hắn nói ra câu đó, nàng không nên cảm động, mà là nên nổi cáu với hắn mới đúng, thì bây giờ đã không làm vào tình cảnh này. Có điều, lúc ấy trong lòng nàng tràn ngập sự cảm động, làm sao có thể cáu giận được chứ!

Lăng Nhục Tâm này, thật sự đã ăn sạch nàng mất rồi! Tức giận nhất là, đến bây giờ nàng cũng không hiểu được vì sao trong ba ngày mà đám hoa đó có thể nở hết được!

Một tiếng động nhỏ vang lên, cửa phòng mở ra, khiến gió thu ùa vào, thổi ánh nến trên bàn khẽ lay động. Lăng Nhục Tâm mặc hi bảo bước vào, chờ đến khi nhìn thấy rõ tình cảnh trong phòng, hắn hơi nhú mày, nhưng vừa nhìn thấy mặt Thanh Hạm, hắn lại thấy buồn cười.

Hắn biết nàng vốn là một tiểu mỹ nhân, quả nhiên không làm cho hắn thất vọng, lớp phấn dày cộp trên mặt che đi khí khái anh hùng của nàng, nhưng lại thêm phần dịu dàng. Cái mũi nhỏ xinh, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng như cánh hoa đào, giờ quay về nữ trang, lại được bộ hi phục tô điểm, nên nhìn nàng càng thêm quyến rũ. Khoe miệng hắn khẽ cong lên, chuyện nàng tự mình tháo mũ phượng, khăn hi, dường như cũng không còn quá quan trọng nữa.

Thanh Hạm lại cảm thấy bộ nam trang đó của hắn thật chói mắt. Nhớ năm đó, nàng cũng từng mặc bộ y phục đó bước vào động phòng, bây giờ bọn họ chỉ đổi vị trí một chút mà thôi. Lúc này nàng mới thực sự cảm nhận được, khi thành thân, nam nữ đổi vị trí cho nhau quả thực rất khác biệt.

Thanh Hạm tức giận nói: “Nhìn cái gì chứ? Đầu phải chưa từng nhìn thấy đâu?”

Lăng Nhục Tâm cười ha ha nói: “Đúng là đã nhìn thấy từ lâu, có điều, cho tới giờ cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của nàng. Trước kia ta chỉ cảm thấy nàng mặc nam trang nhìn cũng rất đẹp, nhưng giờ mới phát hiện ra, nàng mặc nữ trang còn đẹp hơn.”

Thanh Hạm hừ một tiếng nói: “Vậy sao? Có lẽ chúng ta đều giống nhau, ta cũng thấy chàng mặc nữ trang đẹp hơn!”

Lăng Nhục Tâm không tức giận, đi tới bên cạnh Thanh Hạm, cầm ấm trà lên định rót một tách ra uống, nhưng vừa cầm lên mới phát hiện ra, nước trong ấm đã bị Thanh Hạm uống hết sạch từ bao giờ. Hắn khẽ chép miệng nói: “Chẳng lẽ không ai dặn nàng rằng, tướng công chưa vào động phòng thì nàng không được ăn uống gì hay sao?”

Thanh Hạm tròn mắt nhìn trần nhà nói: “Nhưng mà ta nhớ rõ ta cũng từng làm tướng công, còn người nào đó mới là nương tử ấy!”

Ánh mắt Lăng Nhục Tâm như tỏa sáng, khẽ thở dài: “Thanh Hạm, ta nghĩ chúng ta đừng nên nhắc lại chuyện cũ nữa. Chúng ta đã trải qua bao khó khăn mới quay lại được thân phận thực, thật không dễ dàng gì. Năm nay, vì chuyện này mà chúng ta đã phải trả giá quá đắt rồi. Từ nay về sau, chúng ta sẽ có thể sống cuộc sống vốn thuộc về chính mình.”

Thanh Hạm hơi ngẩn người. Cũng đúng, năm đó, là vì cái thánh chỉ quái quỷ kia, nên Lăng Nhục Tâm vẫn luôn phải sống một cuộc sống hắn không hề mong muốn, đường đường là một nam tử, lại bị mọi người coi như một nữ tử, chuyện này đúng là một nỗi nhục lớn đối với một nam tử. Còn nàng, cùng vì hắn mà vẫn luôn giả trai. Năm đó, nếu không có thánh chỉ kia, thì có phải quỹ đạo cuộc đời của bọn họ cũng sẽ thay đổi hay không?

Uống hết trà, nhưng vẫn còn rượu. Lăng Nhục Tâm rót hai ly rượu, đưa một ly cho Thanh Hạm nói: “Từ nay về sau, ta sẽ coi nàng là báu vật quý giá nhất trên đời này, ta sẽ yêu nàng, cưng chiều nàng!”

Thanh Hạm hơi nhú mày hỏi: “Ý chàng là, mấy năm qua, chàng vẫn không yêu ta, không cưng chiều ta sao?”

Lăng Nhục Tâm ngó người nói: “Nàng đừng xuyên tạc ý ta như thế, ta có yêu nàng, cưng chiều nàng hay không, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được sao?”

Thanh Hạm khẽ hừ một tiếng nói: “Chuyện sau này chàng có cực kỳ yêu ta cưng chiều ta hay không, đâu có liên quan gì tới chuyện chúng ta có thành thân lại hay không?”

Lăng Nhục Tâm thở dài, thật sự không có cách nào nói lý được với nàng. Nếu đã không nói lý được, thì dùng phương pháp khác vậy. Hắn nhìn thẳng vào mắt Thanh Hạm nói: “Thanh Hạm, nhưng ta là nam nhân!”

Thanh Hạm nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, rồi ra vẻ không để tâm, nói: “Ta biết! Có điều, như vậy cũng không có nghĩa là nhất định phải thành thân!”

Lăng Nhục Tâm biết trong lòng nàng vẫn đang tức giận chuyện cá cược, liền kéo ghế vào gần nàng hơn một chút, miệng cũng ghé sát vào tai nàng nói: “Có phải nàng rất muốn biết vì sao hoa cúc lại nở trong vòng ba ngày không?”

Thanh Hạm quay đầu lại nói: “Đúng vậy!” Nhưng còn chưa dứt lời, môi của nàng đã bị hắn ngậm lấy. Tay hắn hơi vung lên, cả thân người nàng liền ngã vào lòng hắn.

Nụ hôn của hắn vừa dịu dàng vừa nóng bỏng, vừa triền miên lại vừa mềm mại, hôn đến mức hai má nàng đỏ bừng, không thờ được nữa, hắn mới chịu buông nàng ra, khẽ ôm nàng vào lòng nói: “Chuyện này thật sự không hề quan trọng, quan trọng là... ta yêu nàng, đúng không?”

Đầu óc Thanh Hạm vẫn còn đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lập tức ngo ngắc gật đầu, rồi đến khi nghe rõ được ý tứ của hắn, liền mạnh mẽ lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dạng đó của nàng, Lăng Nhục Tâm lại bật cười, bế nàng từ ghế lên, đi tới bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, hai mắt sáng long lanh

nói với nàng: “Thanh Hạm, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm không khỏi ngẩn người. Đây là lần thứ hai bọn họ thành thân. Tuy lần đầu tiên thành thân là sáu năm trước, nhưng cứ nhớ tới tình cảnh đêm hôm đó, nàng lại buồn cười. Thuốc bỏ của Lăng Ngọc Song, xuân dược của Đoàn Lạc Trần, khiến cho đêm động phòng đầu tiên của bọn họ thực sự rất phấn khích, cuối cùng, nàng không kìm được liền phì cười.

Lăng Nhượng Tâm hỏi: “Nàng cười gì thế?”

Thanh Hạm đáp: “Chắc chàng còn nhớ rõ chuyện lần trước chúng ta thành thân chứ?”

Mất Lăng Nhượng Tâm thoáng lạnh đi, rồi chỉ giây lát sau, hắn lại ghé sát vào người Thanh Hạm nói: “Chuyện kia đừng nhắc lại nữa, quan trọng nhất là đêm nay cơ...” Dứt lời, môi hắn áp mạnh xuống môi Thanh Hạm, toàn bộ thân người cũng đè xuống người nàng.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt lại truyền tới từ cửa sổ: “Không cho ông bắt nạt cha ta!” Ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Vô Ưu nổi giận ùng ùng đi tới, mạnh mẽ kéo chân Lăng Nhượng Tâm.

Đi đằng sau thân thể nhỏ bé đó, còn có cả Tô Tích Hàn và Thanh Sơn. Thanh Sơn vốn định đến náo động phòng, nhưng giữa đường lại gặp Tô Tích Hàn và Vô Ưu đang chơi đùa với nhau, hắn liền đỡ Vô Ưu tới đây, nói là Lăng Nhượng Tâm muốn ức hiếp Thanh Hạm. Vô Ưu còn nhỏ tuổi, làm sao hiểu được mấy chuyện này, bà người vừa nằm bò ra ở cửa sổ, Vô Ưu liền nhìn thấy ngay tình cảnh Lăng Nhượng Tâm đè lên người Thanh Hạm, con bé vô cùng tức giận, vội lên tiếng ngăn cản. Chờ đến khi Thanh Sơn và Tô Tích Hàn kịp phản ứng, thì Vô Ưu đã vào tận phòng rồi.

Lăng Nhượng Tâm hít sâu một hơi, đành phải nhảy từ trên giường xuống. Có điều, chuyện tốt bị quấy rầy, trong lòng hắn khó tránh khỏi bức tức, nhưng người phá rối lại chính là con gái hắn, khiến hắn tức mà không thể làm gì được.

Vừa nghe thấy giọng nói của Vô Ưu, mặt Thanh Hạm đỏ bừng, ngồi bật dậy, bước xuống giường.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Thanh Hạm, Vô Ưu ngẩn người, sau đó lại kinh hãi kêu lên: “Cha, sao cha lại thành thế này?” Tuy Thanh Hạm đã nói với con bé rất nhiều lần, bảo con bé gọi mình là mẹ, nhưng cái cô nhóc này, vô cùng cố chấp, sống chết cũng không chịu sửa lại, vẫn gọi cha ới cha à suốt.

Thanh Hạm ôm con bé vào lòng, trừng mắt nói: “Nhóc ngốc này, đã bảo con bao nhiêu lần rồi, gọi ta là mẹ!” rồi nàng chỉ Lăng Nhượng Tâm nói: “Hắn mới là cha con!”

Vô Ưu vẫn không hiểu, lại hỏi: “Nhưng rõ ràng cha là cha con mà!”

Thanh Hạm nghe thấy Vô Ưu nói vậy, lại thờ dãi thật dài, mỗi lần nói chuyện đều là thế này, thật sự khiến nàng không biết phải làm sao!

Vô Ưu nhìn dáng vẻ này của Thanh Hạm, lại nói tiếp: “Nhưng mà, cha, bộ dạng này của cha khác bình thường rất nhiều. Rất giống bà vú!” Tuy con bé vẫn gọi Thanh Hạm là cha, nhưng đã đổi cách gọi Tô Tích Hàn thành bà vú rồi.

Tô Tích Hàn thầm hít sâu một hơi, dù thế nào, nàng cũng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, lại bị một đứa trẻ gọi là bà vú, nghe thật kỳ quặc. Nàng cũng không hiểu vì sao Vô Ưu vẫn cố chấp gọi Thanh Hạm là cha nhưng lại gọi nàng là bà vú. Nghĩ lại thì bây giờ chỉ có Lăng Nhượng Tâm là đáng thương nhất, cho tới bây giờ Vô Ưu cũng không chịu gọi hắn từ tể, mỗi lần đều gọi ‘này này’ mà thôi!

Nhìn thấy Thanh Sơn và Tô Tích Hàn đứng đằng sau Vô Ưu, Lăng Nhượng Tâm hừ lạnh một tiếng nói: “Thanh Sơn, lần này là chủ ý của ai?” Hắn cảm thấy lửa giận của mình như bùng lên từ phía. Nếu không phải vì Tô Tích Hàn châm ngòi, Vô Ưu cũng sẽ không phản ứng với hắn như thế. Thanh Sơn này cũng giỏi thật, còn dám đưa Vô Ưu tới náo động phòng!

Thanh Sơn ngượng ngùng nói: “Lần này không phải là chủ ý của ai cả. Vô Ưu muốn gặp Thanh Hạm nên ta đưa con bé tới đây, không ngờ lại quấy rầy hai người. Ngại quá! Tích Hàn, chúng ta nên ra ngoài nhanh một chút thì hơn.”

Bình thường Thanh Sơn cũng không phải là người mềm mép nhanh nhay, nhưng ít ra nói chuyện cũng rõ ràng rành mạch, bây giờ bị Lăng Nhượng Tâm hỏi như vậy, trong lòng hắn vô cùng bối rối, lời nói ra cũng mẩu thuẫn trước sau. Nếu hắn chỉ đưa Vô Ưu tới đây, thì sao Vô Ưu lại phủ phục ngoài cửa sổ? Hắn biết cái cớ của mình không thể lừa được Lăng Nhượng Tâm, nhưng cũng hy vọng tốt nhất là Lăng Nhượng Tâm không nhận ra, trong lòng cũng hơi hối hận, sớm biết thế này đã không đưa Vô Ưu tới đây.

Nhìn thấy sắc mặt Lăng Nhượng Tâm không tốt, Tô Tích Hàn cũng hiểu rất rõ thủ đoạn của hắn, nghe Thanh Sơn nói vậy, nàng ta liền vội vàng đi theo Thanh Sơn ra cửa.

Lăng Nhượng Tâm nói: “Hai người đừng đi vội. Ta vốn định sáng mai sẽ tìm Thanh Sơn, vừa lúc, Thanh Sơn lại tới đây. Ngày mai ngươi hãy đi tới Vô Hối sơn trang ở nước Long Miên, xử lý chuyện bên đó đi.”

Vừa nghe hắn nói vậy, mặt Thanh Sơn nhẫn lại như quả mướp đắng. Gần đây, khó khăn lắm hắn mới có chút tiến triển với Tô Tích Hàn, giờ Lăng Nhượng Tâm lại tách bọn họ ra. Dù hắn có lỗi, nhưng cũng đâu cần phải dùng hạnh phúc cả đời của hắn để trừng phạt hắn chứ... Hắn liền lên tiếng cầu xin: “Trang chủ, ta biết ta sai rồi!”

Lăng Nhượng Tâm nhú mày nói: “Sao thế? Ngươi làm việc luôn luôn cẩn thận, có thể làm sai chuyện gì chứ?”

Thanh Sơn cúi gập đầu nói: “Trang chủ, ta thật sự biết sai rồi, ngài hãy bỏ qua cho ta lần này đi!”

Lăng Nhựt Tâm thần nhiên nói: “Được rồi, nếu người thật sự biết sai, thì sau này cứ quay về nước Long Miên là được. Giờ thì lui xuống đi!”

Thanh Sơn liếc mắt nhìn Tô Tích Hàn, thờ dài thật dài, ngày mai với sau này thì có gì khác nhau đâu?

Tuy Thanh Hạm cũng tức giận vì Thanh Sơn đưa Vô Ưu tới đây, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, nàng lại không nỡ, nói: “Thanh Sơn, huynh ngốc thật đấy, nếu huynh thật sự có ý, thì cũng có thể lừa người nào đó cùng đến nước Long Miên mà. Tới đó rồi, trời cao, hoàng đế xa, huynh muốn làm thế nào thì làm! Có điều, nếu có rượu mừng thì cũng đừng giấu không cho chúng ta biết!” Nói đến vậy rồi mà Thanh Sơn còn không hiểu thì đúng là quá ngu ngốc!

Nghe Thanh Hạm nói vậy, mặt Thanh Sơn tươi tỉnh hẳn, nhìn Tô Tích Hàn nói: “Tích Hàn, nàng đi Long Miên cùng ta được không?”

Tô Tích Hàn oán hận trừng mắt lườm Thanh Hạm một cái nói: “Ta đi đến cái nơi quỷ quái đó làm gì chứ!” Dứt lời, nàng quay đầu muốn rời đi.

Thanh Hạm lại đứng trong phòng, giọng nói cực kỳ âm u nói: “Nếu Tích Hàn không muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng. Vậy chi bằng, cô ở lại đây đi, chúng ta sẽ tính toán kỹ càng nợ nần vài năm qua, sao hả?”

Vừa nghe Thanh Hạm nói vậy, Tô Tích Hàn đang định phản bác, lại nhìn thấy Lăng Nhựt Tâm lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng ta, khiến nàng ta hít sâu một hơi nói: “Ta vốn tưởng chỉ có Lăng Nhựt Tâm vô cùng giáo hoạt, không ngờ cô cũng gian trá y như hắn. Coi như ta sợ các người đi!” Dứt lời, nàng ta nhanh chân bước ra ngoài.

Thanh Sơn vừa thấy tình huống này, mặt mày liền hớn hờ nói: “Đa tạ trang chủ, đa tạ phu nhân!” Vừa dứt lời, hắn cũng vội vàng chạy đuổi theo Tô Tích Hàn, sau khi ra cửa còn không quên đóng cửa lại.

Nhìn thấy Tô Tích Hàn và Thanh Sơn cùng rời đi, Vô Ưu nhất thời không hiểu gì, chỉ mở to mắt hết nhìn Thanh Hạm lại nhìn Lăng Nhựt Tâm, cũng không hiểu vì sao về mặt Tô Tích Hàn lại không vui rồi đi như thế, còn Thanh Sơn lại tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Lăng Nhựt Tâm nhìn Vô Ưu ở trong lòng Thanh Hạm, thầm hít sâu một hơi. Một năm nay hắn dùng mọi cách, cả cưỡng ép, cả dụ dỗ, mà con bé vẫn không chịu gọi hắn là cha, nghĩ ra, hắn cũng thật thất bại. Hắn lập tức ngồi xuống cạnh Thanh Hạm, nói với Vô Ưu: “Vô Ưu, vì sao con không chịu gọi ta là cha?”

Trong mắt Vô Ưu lộ ra vẻ khinh thường nói: “Vì sao phải gọi ông là cha chứ? Ông thì có bản lĩnh gì đặc biệt nào? Hơn nữa, cha cũng nói, bao nhiêu năm như vậy, ông cũng không thêm quan tâm đến ta, không gọi ông là cha vì muốn giúp mẹ hả giận, cũng là để trừng phạt ông đó.”

Cô bé vừa dứt lời, Lăng Nhựt Tâm liền trừng to hai mắt nhìn Thanh Hạm nói: “Nàng thật là có bản lĩnh. Ngoài mặt thì bảo Vô Ưu gọi ta là cha. Sau lưng lại không cho con bé gọi ta là cha. Thanh Hạm, nếu nàng có vấn đề gì thì cứ nói thẳng với ta, đâu cần phải dùng quỷ kế thế này chứ?” Vậy mà hắn cứ nghĩ Vô Ưu không gọi hắn là cha là do Tô Tích Hàn, không ngờ nàng cũng đứng sau lưng đạp cho hắn một cước.

Thanh Hạm rúc rúc vào người Lăng Nhựt Tâm nói: “Ta cũng chỉ nói với Vô Ưu có một lần thôi, không ngờ con bé lại nhớ rõ như vậy!” Nàng như chợt nhớ ra gì đó, lại nói tiếp: “Nếu nói đến quỷ kế, ta làm sao so được với chàng! Hơn nữa, đúng là năm năm nay chàng đều không làm tròn trách nhiệm của một người cha mà, làm sao trách Vô Ưu không nhận chàng được!”

Nhắc đến chuyện này, Lăng Nhựt Tâm cũng á khẩu, thầm thờ dài một hơi, nhưng vẫn cực kỳ không cam lòng chuyện Vô Ưu không chịu gọi hắn là cha, liền nhìn Vô Ưu nói: “Cha con rất có bản lĩnh, mọi chuyện đều giỏi hơn mẹ con rất nhiều.”

Vô Ưu khinh thường nói: “Tin ông mới là lạ!” Tuổi còn nhỏ mà giọng điệu đã kiêu căng ngạo mạn như vậy rồi.

Nhìn thấy đáng vẻ của Vô Ưu, Thanh Hạm cũng buồn cười.

Lăng Nhựt Tâm nói: “Hay là thế này đi, con tùy tiện ra một đề mục. Chúng ta thi đấu một lần. Nếu con thua, con phải gọi ta là cha. Sao hả?”

Vô Ưu hỏi: “Chẳng lẽ nếu ông thua ta, ông sẽ gọi ta là mẹ sao?”

Nghe Vô Ưu nói vậy, Lăng Nhựt Tâm tức muốn hồng người. Vô Ưu có đáng vẻ cực kỳ giống hắn, nhưng cái tính nói năng không thêm giữ mồm giữ miệng kia thì lại cực kỳ giống ai đó... Gọi con bé là mẹ à? Thối đời gì thế này chứ? Con gái của hắn lại dám cá cược với hắn như vậy, không tức giận cũng không được!!! Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được! Con nói đi, muốn thi cái gì?”

Vô Ưu nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thi thêu thùa đi!” Đây là thế mạnh của con bé, con bé vẫn không quên ngày đó con bé đã đánh bại Kim Tú Tú như thế nào.

Khóe miệng Lăng Nhựt Tâm thoáng xuất hiện một nụ cười gian xảo nói: “Được, thi thi thi!”

Thanh Hạm đứng bên cạnh, nhìn cặp cha con dờ dờ này nói qua nói lại, không khỏi lắc đầu, liền thêm dầu vào lửa: “Hai người cứ từ từ mà thi nhé. Ta sẽ làm trọng tài. Người thua không được nuốt lời!” Dứt lời, nàng lạnh lùng hừ với Lăng Nhựt Tâm một tiếng. Nàng thật sự không thể tưởng tượng được tình cảnh Lăng Nhựt Tâm thua Vô Ưu, rồi phải gọi Vô Ưu là mẹ!

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Lăng Nhựt Tâm cũng khẽ hừ một tiếng, rồi sai nha hoàn đi lấy hai bộ chỉ thêu nhiều màu đến. Chuẩn bị xong vải vóc, kim chỉ, hai cha con một lớn một nhỏ bắt đầu so tài thêu thùa trong sân phòng.

Thanh Hạm nhàm chán nhìn dáng vẻ chăm chú thêu thùa của hai người dờ hơi kia ở dưới nền, nàng vẫn người một cái, rồi một mình nằm trên giường ngủ quên mất. Cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nàng bị một tiếng khóc đánh thức. Nàng vội mở to mắt, nhìn thấy Vô Ưu đang ngồi khóc trước tấm vải thêu, còn Lăng Nhược Tâm thì đắc ý đứng nhìn.

Nhìn tình cảnh này, Thanh Hạm giận dữ nói: “Lăng Nhược Tâm, chàng làm gì thế! Còn ức hiếp cả con gái của mình nữa, chàng... còn có nhân tính không hả?”

Lăng Nhược Tâm sờ mũi nói: “Ta đâu có ức hiếp con bé, tự con bé thua nên mới khóc mà.”

Hắn vừa dứt lời, Vô Ưu liền chạy tới bên Thanh Hạm nói: “Cha, ông ta cậy lớn ức hiếp nhỏ. Thằng không về vang gì!”

Lăng Nhược Tâm vội kéo Vô Ưu vào lòng nói: “Cái gì mà nói là cậy lớn ức hiếp nhỏ? Cái gì mà thằng không về vang? Cô nhóc này, chẳng lẽ con không biết là tình nguyện cuộc thì phải chấp nhận thua sao? Hơn nữa, đề mục này còn là tự con đặt ra đấy chứ!”

Vô Ưu nghẹn lời, liến bữu môi, nhưng trong lòng vẫn không phục, lại không thể không chịu thua, đành nức nở nói: “Nhưng rõ ràng ông lớn hơn ta mà!”

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Năm đó, khi con thắng Kim Tú Tú, sao con không nói mình nhỏ?”

Vô Ưu nhất thời không biết nói gì, nhìn hai cha con dờ hơi này, Thanh Hạm không khỏi lắc đầu, liền bước tới xem rốt cuộc bọn họ thêu cái gì. Chỉ vừa liếc mắt một cái, nàng lại không kìm được, khẽ bật cười, tim cũng trở nên mềm mại vô cùng. Thì ra hai cha con đều thêu hoa xen. Vô Ưu thêu cực kỳ sống động, nhưng vẫn kém hơn Lăng Nhược Tâm một chút. Quan trọng nhất là, Lăng Nhược Tâm thêu hoa văn hai mặt, hoa sen ở hai mặt lại không giống nhau, còn Vô Ưu lại chỉ có thể thêu được hoa văn một mặt thôi. Trình độ thêu thùa này, cao thấp thế nào, chỉ nhìn qua cũng thấy quá rõ ràng.

Thanh Hạm kéo tay Vô Ưu nói: “Vô Ưu, bây giờ con đã tin rằng hắn có bản lĩnh, có thể làm cha con rồi phải không?”

Tuy Vô Ưu không cam lòng nhưng cũng đành phải gật đầu.

Lăng Nhược Tâm nhìn Vô Ưu nói: “Giờ con thua rồi, còn không gọi cha đi!” Giọng nói của hắn vừa có chút vui sướng, lại có cả vẻ đắc ý khó giấu.

Vô Ưu đành phải gọi: “Cha!” rồi quay đầu nói với Thanh Hạm: “Cha, sao ông ấy có thể thêu được hoa văn hai mặt?” Con bé thật sự rất ngạc nhiên cũng rất khâm phục, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy không cam lòng, nên không thèm hỏi thẳng Lăng Nhược Tâm mà quay sang hỏi Thanh Hạm.

Lăng Nhược Tâm nói: “Con cũng gọi ta là cha rồi, vậy giờ hắn là con nên gọi nàng khác đi chứ?” Dứt lời, hắn chỉ về phía Thanh Hạm.

Vô Ưu nghĩ một chút rồi gọi: “Mẹ!”

Nghe thấy tiếng gọi này của Vô Ưu, rốt cuộc Lăng Nhược Tâm cũng có thể thở phào một hơi. Một năm, cuối cùng hắn cũng có thể làm cho Vô Ưu gọi hắn là cha, gọi Thanh Hạm là mẹ. Hắn làm cha quả thực cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà tính đi tính lại, nếu hắn sớm để cho Vô Ưu chứng kiến tài nghệ thêu thùa tuyệt thế vô song của hắn, thì đã không phải chờ đợi cả một thời gian dài như thế!

Lăng Nhược Tâm nhìn Vô Ưu nói: “Từ nay về sau, không cho con gọi sai nữa. Nếu không, để ta thấy được, ta sẽ phạt con đó! Còn nữa, nếu con muốn học kỹ thuật thêu hai mặt, thì có thể hỏi trực tiếp ta, không cần phải quanh co lòng vòng hỏi mẹ con! Được rồi, đêm đã khuya, mau lên giường ngủ thôi!”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, Thanh Hạm liền phì cười. Bộ dạng đó, quả thật có chút cảm giác là một người cha nghiêm túc.

Vô Ưu hơi sợ hãi liếc nhìn Lăng Nhược Tâm một cái, rồi ngoan ngoãn leo lên giường đi ngủ. Dù sao, con bé cũng chỉ là một đứa trẻ, chuyện vừa rồi cũng quên rất nhanh. Thêu thùa cả đêm con bé cũng mệt mỏi. Thanh Hạm cởi áo khoác giúp con bé, con bé ghé đầu vào gối rồi lại ngủ thật say.

Lăng Nhược Tâm ngắm nhìn Vô Ưu, khoe miệng khê cong lên cười, ôm Thanh Hạm nói: “Một hồi lâu như vậy, rốt cuộc chúng ta cũng có thể tận hưởng đêm động phòng hoa chúc chân chính rồi!” Dứt lời, hắn liền hôn lên mặt nàng.

Thanh Hạm mỉm cười đẩy hắn ra nói: “Còn đêm động phòng cái gì nữa! Chàng nhìn xem, trời sáng rồi kia!”

Lăng Nhược Tâm ngẩn người, quay đầu nhìn ra cửa sổ, quả nhiên, ánh nắng sớm đã bắt đầu chiếu qua khe cửa, khiến trong phòng cũng hừng sáng lên. Đồi nền long phượng cũng đã cháy hết, sáp nến chảy thành một đồng lớn ở trên bàn. Hắn vốn mãi mê tỷ thí với Vô Ưu, không ngờ lại tỷ thí tới tận bình minh.

Lăng Nhược Tâm thở sâu một hơi, sao mệnh hắn lại khổ thế chứ, mất bao nhiêu tâm lực mới có được đêm động phòng hoa chúc, không ngờ lại để phí lãng xẹt thế này. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Vô Ưu một lúc, nhưng rồi lại nghĩ, mất công sức cả đêm mới có thể khiến Vô Ưu tình nguyện gọi hắn là cha, như vậy cũng tính là có lời rồi.

Ngày hôm đó, hai người ngủ thẳng đến quá trưa mới tỉnh dậy. Thanh Hạm nhìn đám nữ trang rườm rà kia lại thấy đau đầu. Nàng thật sự không biết phải mặc từ đâu.

Nhìn thấy dáng vẻ khó xử của nàng, Lăng Nhược Tâm khê cười nói: “Nương tử, để vi phu giúp nàng mặc quần áo!” Dứt lời, hắn cũng không thèm quan tâm Thanh Hạm có đồng ý hay không, liền cầm bộ xiêm y màu hồng phấn ở đầu giường lên, giúp Thanh Hạm mặc vào.

Thanh Hạm thờ dài, đây là lần đầu tiên nàng mặc xiêm y màu hồng phấn. Nàng biết Lăng Nhược Tâm có ý, nhưng nghĩ lại, thì dù sao nàng cũng đã đồng ý với hắn là sẽ mặc nữ trang rồi, màu gì thì có quan trọng gì đâu, nàng lại nói: “Người ta nói, nữ nhân vì người mình yêu mà làm đẹp. Giờ ta đã biết vì sao đám phi tần trong cung muốn dùng Lư Quang Dật Thái để may y phục rồi.”

Lăng Nhược Tâm vừa giúp nàng mặc đồ, vừa nói: “Thật ra, dùng Lư Quang Dật Thái để may y phục cũng không phải chuyện gì tốt.”

Thanh Hạm ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười, lại ra vẻ thần bí nói: “Vì nếu mặc Lư Quang Dật Thái hàng ngày, sẽ gây ra thương tổn cho cơ thể. Nếu mặc quanh năm suốt tháng, thì tuổi thọ của người ta sẽ giảm đi.”

Nghe mấy lời này, Thanh Hạm không khỏi kinh hãi nói: “Sao có thể thế được?” Nàng chợt nhớ trong thành phần thuốc nhuộm của Lư Quang Dật Thái có Thiên Tâm lan, mà lần đó lúc bọn họ đi hái Thiên Tâm lan, bên cạnh đó lại có cỏ độc, liền hỏi: “Chẳng lẽ Thiên Tâm lan cũng có độc à?”

Lăng Nhược Tâm nhìn Thanh Hạm nói: “Bản thân Thiên Tâm lan thì không có độc. Nhưng sau khi chiết xuất thành nước, rồi nhuộm vải, nếu bị lẫn vào mồ hôi của người, thì sẽ thành độc được. Nếu nữ nhân thường xuyên mặc trên người, sẽ vì trúng độc mà chết.”

Thanh Hạm như chợt nhớ ra, nói: “Ý chàng là, thái hậu căn bản không có bệnh, mà vì Lư Quang Dật Thái sao?” Thảo nào hoàng thái hậu cũng mất ngay sau khi nhận được Lư Quang Dật Thái vài năm, thì ra là vì nguyên nhân này. Xem ra, đám phi tần trong hậu cung, vì không có được Lư Quang Dật Thái, mà lại thành gườm được mạng sống.

Lăng Nhược Tâm gật đầu nói: “Đúng thế, ngày đó khi tiến cung dâng vải, ta rất oán hận hành động độc đoán của hoàng thất, nên cũng để mặc họ. Dù sao, những nữ tử ác độc như họ, có chết cũng không đáng tiếc. Cho nên, năm đó, khi đi trộm mất Lư Quang Dật Thái của bà ngoại, ta cũng vô như không biết.”

Thanh Hạm hỏi: “Đúng rồi, sao ta không tìm thấy di và Nhược Tinh đâu? Họ đi đâu rồi? Không phải là không có Lư Quang Dật Thái nữa sao? Làm sao họ trộm được?”

Lăng Nhược Tâm đáp: “Thật ra, trước khi bà ngoại ta chết, có để lại một tấm Lư Quang Dật Thái. Lúc ấy, bà đã phát hiện ra Lư Quang Dật Thái hơi khác thường, nên mới giấu nó đi. Không ngờ lại bị đi phát hiện rồi trộm mất. Ngày đó, khi Huyền Thái son trang gặp khó khăn, bà ta trộm một ít ngân lượng của Huyền Thái son trang, rồi rời khỏi Huyền Thái son trang. Ta đã từng phái người đi tìm tung tích của bà ta, thì biết tin bà ta đã bệnh nặng, có lẽ giờ cũng qua đời rồi.”

Thanh Hạm thăm hít sâu một hơi, kết cục của việc tham lam là như thế sao. Nàng lại chợt nghĩ ra, hỏi tiếp: “Sao chàng biết Lư Quang Dật Thái có độc?”

Lăng Nhược Tâm nói: “Cũng phải cảm ơn bản ghi chép của vị Hoàng hậu trong Hoàng lăng kia. Trong đó có ghi lại những điều cần chú ý khi sử dụng Thiên Tâm lan, nên ta mới biết được. Sau đó, ta cũng nhìn thấy ghi chú của bà ngoại ta về Lư Quang Dật Thái. Thì ra, bà đã sớm biết Lư Quang Dật Thái rất có hại rồi.”

Thanh Hạm lại thờ dài nói: “Thì ra, cái gì đẹp cũng có độc.”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười, không đáp.

Trước bàn trang điểm, Thanh Hạm ngăn người nhìn mình qua chiếc gương đồng. Thì ra, mặc nữ trang khác mặc nam trang nhiều như vậy.

Nhìn dung nhan trong chiếc gương đồng, nàng khẽ thờ dài, nàng chưa bao giờ nghĩ, khi quay về mặc nữ trang, nàng cũng mang dáng vẻ của một kẻ gây họa thế này.

Trên bàn trang điểm có rất nhiều các món trang sức mà Lăng Nhược Tâm tặng cho nàng, mỗi món đều cực kỳ khéo léo, đẹp đẽ, nhưng không có cái nào nàng biết cách dùng cả. Nàng nhìn trái nhìn phải, thật sự không biết làm sao.

Lăng Nhược Tâm ở đằng sau nhìn thấy vẻ khó xử của nàng, liền khẽ cười nói: “Xem ra, sau này mỗi sáng ta lại có thêm một việc để làm rồi.” Dứt lời, hắn cầm lấy cây lược gỗ, nhẹ nhàng chải đầu cho nàng, động tác vừa nhẹ nhàng, vừa thuần thục.

Thanh Hạm nũng nịu nói: “Tướng công, sau này ta vẫn mặc nam trang được không? Chàng xem, phiền toái thế này...!” Nàng không biết mặc nữ trang cũng không biết chải đầu, đây đúng là chuyện quá phiền phức.

Lăng Nhược Tâm cười nhạt nói: “Phiền toái à? Sao ta chẳng thấy có gì phiền phức nhỉ? Nếu nàng không biết mặc y phục nữ, mỗi ngày ta sẽ dạy nàng mặc, nếu nàng không biết chải đầu, mỗi ngày ta sẽ dạy nàng chải.”

Thanh Hạm gật đầu nói: “Nếu cả đời ta cũng không học được mặc y phục nữ với chải đầu thì sao?”

Mắt Lăng Nhược Tâm nhìn nàng đầy vẻ dịu dàng, hắn khẽ nói: “Vậy thì cả đời này, ta sẽ giúp nàng mặc xiêm y, chải đầu cho nàng!”

Nghe hắn nói vậy, Thanh Hạm không khỏi ngẩn người. Hắn đã nói đến thế rồi, nàng cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ khẽ khàng nói: “Nhưng rồi sẽ có một ngày chàng thấy phiền phức, rồi cũng sẽ có người cười chê chàng, nói chàng là một đại nam nhân mà cả ngày chỉ biết chải đầu cho nương tử.”

Lăng Nhược Tâm khẽ cười: “Người đời muốn nói gì thì nói, ta nguyên ý làm gì mới là quan trọng. Hơn nữa, hai mươi năm trước, ngày nào ta cũng mặc y phục nữ, còn không sợ bị người ta cười chê, thì sao bây giờ ta phải sợ chứ?”

Trong lòng Thanh Hạm vô cùng ảm áp, khẽ cắn môi nói: “Đây là tự chàng nói đấy, sau này không cho chàng nuốt lời!” Nếu hắn đã không sợ phiền, vậy thì đành phải để hắn chịu thua thiệt một chút đi. Dù sao đây cũng đâu phải chuyện gì xấu.

Lăng Nhược Tâm cười nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh!” Giúp nương tử của mình chải đầu, vốn là chuyện cực kỳ hạnh phúc, sao có thể nuốt lời được. Hắn nhìn Thanh Hạm rồi nói tiếp: “Nếu thực sự có kiếp sau, ta vẫn mong được làm tướng công của nàng. Nếu nàng vẫn không biết mặc y phục, chải đầu, thì đời đời kiếp kiếp ta sẽ giúp nàng mặc y phục, chải đầu. Tuyệt đối không nuốt lời!”

Thanh Hạm cười thật tươi, trong nụ cười chứa đầy vẻ hạnh phúc.

Lăng Nhược Tâm lấy một chiếc trâm cài tóc hình hoa sen trên bàn trang điểm, gài lên đầu Thanh Hạm nói: “Nhìn xem, nàng có thích kiểu tóc này không?”

Thanh Hạm nhìn vào trong gương đồng, chỉ nhìn thấy một nữ tử mặc xiêm y màu hồng phấn, cười ngây ngô với chiếc gương. Đứng bên cạnh nàng là một nam tử dịu dàng mặc xiêm y màu trắng, mặt đầy vẻ âu yếm ngắm nàng. Trong lòng nàng tràn ngập hạnh phúc, mắt cũng đầy ý cười, còn về kiểu tóc kia thế nào, thật sự không hề quan trọng chút nào cả.

Nàng nhẹ nhàng xoay người sang, vòng tay ôm cổ hắn nói: “Ta rất thích!” Cũng không biết nàng đang nói là thích kiểu tóc này, hay là thích hắn. Dứt lời, nàng nhón gót, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Có điều, còn chưa kịp hôn, đã nghe thấy giọng trẻ con vang lên: “Cha, mẹ, hai người đang làm gì thế?”

Lăng Nhược Tâm và Thanh Hạm cùng hít sâu một hơi, sao bọn họ lại quên mất còn một bảo bối này đang ở trong phòng chứ! Có điều, cuộc sống hạnh phúc còn rất dài, bọn họ cũng không cần phải quá sốt ruột! Bây giờ cứ tạm thời nhịn xuống đi! Dù sao, cũng không thể dạy hư trẻ nhỏ được!

Có điều, cả hai người đều không phát hiện, khóe miệng Vô Ưu khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười đắc ý...

HOÀN!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Nàng Đùng Quá Kiêu Ngạo!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.